

HASOGATÓ – AZ „ÉN BIBLIÁM”

2017. október 31-től kezdtem el a reggelenkénti szellemi-lelki gyakorlatomat, amelyet „Hasogató”-nak neveztem el 2Tim 2,15 alapján: *„Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, a ki szégyent nem vall, a ki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét.”* (Károli ford.)

2021-től az egyetemi munkacsoportunk által létrehívott Egyesített Bibliaolvasó (EBO) (<https://ebo.kre.hu/>) segítségével az egyes felekezetek (evangélikus, református, katolikus) bibliaolvasó útmutatóinak napi igéit hasogatom. Kérésre a napi Hasogatót másokkal is megosztom.

Az EBO honlapján szintén követhető „A Biblia egy év alatt” vezérfonal segítségével 2022 folyamán az egyes bibliai könyveket a Genezistől az Apokalipszisig folyamatosan végigolvastam és hasogattam. Így egy 66 dokumentumot (bibliai könyvet) tartalmazó gyűjteményem állt össze. Ezekből született a saját jegyzeteimet is tartalmazó, immár e három kötetben kinyomtatott Hasogató, „én Bibliám”. Digitálisan ez folyamatosan frissül, s egy-két év múlva – deo volente – újra kinyomtatom saját használatra. A nyomtatott változat forgatása és a digitalizált hasogató kölcsönösen segítik egymást.

2024 adventjétől egy lelkész-akadémikus „Eolvassuk a Bibliát egy év alatt” néven létrehívott egy Facebook-csoportot, amelynek tagjai naponta négy bibliai fejezetet olvasnak el (<https://www.bibliaolvasovezerfonal.lutheran.hu/>). Azóta a napi négy bibliai fejezetet is „hasogatom”.

HASOGATÓ I. (GEN–JÓB)

HASOGATÓ I. (GEN–JÓB)

A Biblia (RÚF) szövege a naponkénti folyamatos bibliaolvasás közben készült jegyzetekkel.

Személyes használatra

Fabiny Tibor

Budakeszi, 2025 március

Hasogató – az „Én Bibliám”

2017. október 31-től kezdtem el a minden reggeli szellemi-lelki gyakorlatomat, amelyet „Hasogató”-nak neveztem el 2Tim 2,15 alapján: *„Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, a ki szegényt nem vall, a ki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét”*. A napi igéket – sokszor az Újszövetség görög szövegével együtt – eleinte egy kis füzetbe másoltam át, s alkalmilag megjegyzéseket is fűztem hozzájuk.

Később mindezt már a számítógépemen végeztem; ugyanakkor a kis füzet (immáron talán a századik) megmaradt, ami a hasogatás megkezdése előtt vezetett ima-naplóm lett.

Immár négy éve, hogy a Károli Gáspár Református Egyetemen működő kutatócsoportunk kidolgozta a mintegy húsz magyar és több idegen nyelvű fordítás párhuzamos olvasását, valamint az egyes felekezetek napi olvasmányainak tanulmányozását lehetővé tevő „Egyesített Bibliaolvasó” (EBO) honlapot (<https://ebo.kre.hu/>). Számomra ez óriási technikai segítséget jelent. Kezdetben csak az evangélikus Losung (Útmutató) és a református Bibolka (Bibliaolvasó Kalauz) napi igéit tanulmányoztam, később ehhez még hozzáveszem a katolikus (bencés) Igenaptár napi igéit is. A görög szöveget nagyobb betűvel és piros színnel emelem ki; a számomra fontosabb részeket, a szómagyarázatokat, táblázatokat és a személyes kérdéseimet, (olykor provokatív) megjegyzéseimet piros és sárga színnel jelzem. Kérésre a napi Hasogatót másokkal is megosztom.

2022-ben az EBO honlapjáról követhető „Egy év alatt” olvasó segítségével az egyes bibliai könyveket a Genezistől az Apokalipszisig folyamatosan végigolvastam és jegyzeteltem. Így egy 66 dokumentumból (bibliai könyvből) álló gyűjteményt raktam össze. Ezekből született a saját jegyzeteimet is tartalmazó „Én Bibliám”. Digitálisan ez folyamatosan frissül, s egy-két év múlva – deo volente – újra kinyomtatom. A nyomtatott változat forgatása a digitalizált olvasást / hasogatást is segíti.

2024 adventjétől a Csermely Péter akadémikus, evangélikus lelkész és munkacsoportja egy online bibliaolvasó közösséget hívott létre, s ez a kb. 150 főből álló közösség naponta folyamatosan olvassa végig a Bibliát 2024. december 1. és 2025. november 30. között. Azóta az „Elovvassuk a Bibliát egy év alatt” (<https://www.bibliaolvasovezerfonal.lutheran.hu/>) link alatt naponta megjelenő négy bibliai fejezetet „hasogatom”, bár a többi olvasókalauz napi linkjeit is megadom.

A reggeli (utáni) lelki-szellemi gyakorlatom intenzív idő, amely sohasem tűnik hosszúnak vagy fárasztónak, noha sokszor szigorú szellemi fegyelmezettséget igényel. Ilyenkor távol tartom magamtól a napi híreket, a beérkező e-maileket, s igyekszem teljes figyelmemmel koncentrálni e lelki és szellemi kreatív tevékenységemre. Az indíttatás Fentről jön, de magát a gyakorlatot nekem kell elvégezni. Amint egy zenésznek is legalább napi egy-két órát kell gyakorolnia, hogy magát „szinten tartsa”, számomra is sajátos művészet ez, amelyben a lelki indíttatás a nélkülözhetetlen technikával, sőt még élvezhető játékkal is párosul. Mindez nemcsak benső örömet, hanem erőforrást is jelent a napi munkáim, feladataim elvégzéséhez.

Már több éve folytattam e tevékenységet, amikor észrevettem, hogy kedvenc amerikai teológusom, a 18. századi polihisztor Jonathan Edwards (1703–1758) egy olyan Bibliát tanulmányozott, amelynek a bal oldalán ott volt a szöveg, a jobb oldalán pedig egy fehér lap; az utóbbi az adott szöveghez írt megjegyzéseit tartalmazta. Ez az úgynevezett „Blank Bible”. Hasonló bibliaolvasási „módszer” a magyar evangélikus egyházban is volt, bizonyára más keresztyén közösségekben is. Családtagjaitól tudom, hogy id. Győri János (1914–1997) evangélikus lelkész is ilyen Bibliát „alkotott”, forgatott és tanulmányozott rendszeresen. Jonathan Edwards vagy Győri János Bibliája természetesen messze gazdagabb, mint az enyém, de én is a szent szöveghez fűzött saját jegyzeteimmel igyekszem befogadni a Könyvek Könyvének Örömeit.

Több éve csak a számítógépen gazdagítom és görgetem a napi Hasogatót, amelynek nevét 2Tim 2,15 alapján választottam. Úgy vélem, elérkezett az idő, hogy a jövőben könyv formájában is kézbe vehessem, s így is forgathassam az „Én Bibliámat”.

A most csak néhány példányban kinyomtatott: egy teljes, valamint a három szétbontott kötetet elsősorban a saját használatomra állítottam össze. Megtekintésre másnak is átadom – e mindegyik kötet elején olvasható bevezető főleg nekik szól.

Köszönöm az önzetlen és kiváló technikai segítséget Blázy Mártának és M. Pintér Tibornak, valamint a veszprémi OOK-Pressnek.

Isten igéjét azért olvasom és olvastatom, mert hitem szerint az írott Ige a testté lett Igére, Jézus Krisztusra mutat.

Budakeszi, 2025. március – a Böjt kezdete

Fabiny Tibor

Ószövetség

1Móz 1

1 Kezdetben teremtette **Isten** az eget és a földet. 2 A föld még kietlen és pusztá volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten **Lelke** lebegett a vizek fölött. 3 Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság. 4 Látta Isten, hogy a világosság jó, elválasztotta tehát Isten a világosságot a sötétségtől. 5 És elnevezte Isten a világosságot nappalnak, a sötétséget pedig éjszakának nevezte el. Így lett este, és lett reggel: első nap. 6 Azután ezt mondta Isten: Legyen boltozat a vizek között, hogy elválassza egymástól a vizeket! 7 Megalkotta tehát Isten a boltozatot, és elválasztotta a boltozat alatt levő vizeket a boltozat felett levő vizektől. És úgy történt. 8 Azután elnevezte Isten a boltozatot égnek. Így lett este, és lett reggel: második nap. 9 Azután ezt mondta Isten: Gyűljenek össze az ég alatt levő vizek egy helyre, hogy láthatóvá válják a szárazföld! És úgy történt. 10 Azután elnevezte Isten a szárazföldet földnek, az összegyűlt vizeket pedig tengernek nevezte el. És látta Isten, hogy ez jó. 11 Azután ezt mondta Isten: Növeessen a föld növényeket: füveket, amelyek magvakat hoznak, és különféle gyümölcsfákat, amelyek gyümölcsöt teremnek, és majd abban magvuk lesz a földön. És úgy történt. 12 Hajtott tehát a föld növényeket: különféle füveket, amelyek magvakat hoznak, és különféle gyümölcsstermő fákat, amelyeknek magvuk van. És látta Isten, hogy ez jó. 13 Így lett este, és lett reggel: harmadik nap. 14 Azután ezt mondta Isten: Legyenek világító testek az égbolton, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és jelezzék az ünnepeket, a napokat és az esztendőket, 15 és legyenek világító testekként az égbolton, hogy világítsanak a földre! És úgy történt. 16 Megalkotta Isten a két nagy világító testet – a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal, és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjszaka – és a csillagokat. 17 Az égboltra helyezte őket Isten, hogy világítsanak a földre, 18 és uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és válasszák el a világosságot a sötétségtől. És látta Isten, hogy ez jó. 19 Így lett este, és lett reggel: negyedik nap. 20 Azután ezt mondta Isten: Pezsdüljenek a vizek élőlények nyüzsgésétől, és repdessenek madarak a föld felett, az égbolt alatt! 21 És megteremtette Isten a nagy víziállatokat, a vizekben nyüzsgő különféle úszó élőlényeket és a különféle madarakat. És látta Isten, hogy ez jó. 22 Azután megáldotta őket Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, és töltsétek be a tenger vizét; a madarak is sokasodjanak a földön! 23 Így lett este, és lett reggel: ötödik nap. 24 Azután ezt mondta Isten: Hozzon elő a föld különféle élőlényeket: különféle jószágokat, csúszómászókat és vadállatokat! És úgy történt. 25 Megalkotta Isten a különféle vadállatokat, a különféle jószágokat és a különféle csúszómászókat. És látta Isten, hogy ez jó. 26 Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlóvá: uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a jószágokon, az összes vadállaton és az összes csúszómászon, ami a földön csúszik-mászik. 27 Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket. 28 Azután megáldotta őket Isten, és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet, és hajtsátok uralmatok alá! Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a szárazföldön mozgó minden élőlényen! 29 Majd ezt mondta Isten: Nektek adok minden maghozó növényt az egész föld színén, és minden fát, amelynek maghozó gyümölcse van: legyen mindez a ti eledeletek! 30 Minden földi állatnak, az ég minden madarának és minden földi csúszómászonak pedig, amelyben élet van, eledelül adok minden zöld növényt. És úgy történt. 31 És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó. Így lett este, és lett reggel: hatodik nap.

1Móz 2

1 Így készült el az ég és a föld és azok minden serege. 2 **A hetedik napra elkészült Isten a maga alkotó munkájával, és megpihent a hetedik napon egész alkotó munkája után.** 3 Azután megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt, mert azon pihent meg Isten egész

teremtő és alkotó munkája után. 4 Ez az ég és a föld teremtésének története. Amikor az **Úristen a földet és az eget megalkotta**, 5 még semmiféle mezei fű nem volt a földön, és semmiféle mezei növény nem hajtott ki, mert az Úristen még nem bocsátott esőt a földre. Ember sem volt, aki a földet megművelje. 6 Akkor forrás fakadt a földből, és mindenütt megöntözte a termőföld felszínét. 7 Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, és az élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élőlény. 8 Ültetett az Úristen egy kertet Édenben, keleten, és ott helyezte el az embert, akit formált. 9 Sarjasztott az Úristen a földből mindenféle fát, szemre kívánatosat és eledelre jót; az élet fáját is a kert közepén, meg a jó és a rossz tudásának fáját. 10 Édenből pedig fakadt egy folyó, hogy a kertet öntözze; onnan aztán szétágazott, és négy ágra szakadt. 11 Egyiknek Píson a neve. Ez megkerüli Havílá egész földjét, ahol arany van. 12 Ennek a földnek az aranya jó. Van ott illatos gyanta és ónixkő. 13 A második folyónak Gíhón a neve. Ez megkerüli Etiópia egész földjét. 14 A harmadik folyónak Tigris a neve. Ez Assúr keleti részén folyik. A negyedik folyó pedig az Eufrátesz. 15 Fogta tehát az Úristen az embert, és elhelyezte az Éden kertjében, hogy művelje és őrizze azt. 16 Ezt parancsolta az Úristen az embernek: A kert minden fájáról szabadon ehetsz, 17 de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert azon a napon, amelyen eszel róla, halállal lakolsz. 18 Azután ezt mondta az Úristen: Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat. 19 Formált tehát az Úristen a földből mindenféle mezei állatot, mindenféle égi madarat, és odavitte az emberhez, hogy lássa, minek nevezi; mert minden élőlénynek az a neve, aminek az ember elnevezi. 20 Így adott az ember nevet minden jószágnak, az égi madaraknak és minden vadállatnak, de az emberhez illő segítőtársat nem talált. 21 Mély álmat bocsátott azért az Úristen az emberre, és az elaludt. Akkor kivette az egyik oldalbordáját, és húst tett a helyére. 22 Az emberből kivett oldalbordát az Úristen asszonnyá formálta, és odavezette az emberhez. 23 Akkor ezt mondta az ember: Ez most már csontomból való csont, testemből való test. Asszonyember legyen a neve: mert férfiemberből vétetett. 24 Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és ezért lesznek egy testté. 25 Még mindketten meztelenek voltak: az ember és a felesége is, de nem szégyellték magukat.

1Móz 3

1 A kígyó pedig **ravaszabb** volt minden vadállatnál, amelyet az Úristen alkotott. Ezt kérdezte az asszonytól: **Csakugyan** azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek? 2 Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk, 3 csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén áll, mondta Isten: Ne egyetek abból, ne is érintsetek, hogy meg ne haljatok! 4 A kígyó erre így felelt az asszonynak: Dehogyan haltok meg! 5 Hanem jól tudja Isten, hogy azon a napon, amelyen esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó és mi a rossz. **6 Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, hogy csábítja a szemet, és kívánatos is az a fa, mert okossá tesz: szakított hát a gyümölcséből, és evett.** Adott a vele levő férjének is, és ő is evett. 7 Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy meztelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak. 8 Amikor aztán meghallották az **Úristen hangját, amint szellős alkonyatkor sétált a kertben**, az ember és a felesége elrejtőzött az Úristen elől a kert fái között. 9 De az Úristen kiáltott az embernek, és ezt kérdezte: Hol vagy? 10 Az ember így felelt: Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem, mert meztelen vagyok, és ezért elrejtőztem. 11 Az Isten erre azt kérdezte: Ki mondta meg neked, hogy meztelen vagy? Talán ettől arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél? 12 Az ember így felelt: **Az asszony, akit mellém adtál**, ő adott nekem a fáról, ezért ettem. 13 Akkor az Úristen ezt kérdezte az asszonytól: Mit tettél? Az asszony így felelt: **A kígyó szedett rá**, ezért ettem. 14 Akkor ezt mondta az Úristen a kígyónak: Mivel ezt tetted, átkozott légy minden

jószág és minden vadállat között: hasadon járj, és port egyél egész életedben! 15 **Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony között, a te utódod és az ő utódja között: ő a fejedet tapossa, te pedig a sarkát mardosod.** 16 Az asszonynak ezt mondta: Igen megnövelem terhességed fájdalmát, fájdalommal szüled gyermeked. Vágyakozni fogsz férjed után, ő pedig uralkodni fog rajtad. 17 Az embernek pedig ezt mondta: Mivel hallgattál feleséged szavára, és ettől arról a fáról, amelyről megparancsoltam, hogy ne egyél, **legyen a föld átkozott miattad**, fáradsággal élj belőle egész életedben! 18 Tövist és bogáncsot hajtson neked, és a mező növényét egyed! 19 Arcod verejtékével egyed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél! Bizony por vagy, és vissza fogsz térti a porba! 20 Az ember Évának nevezte el a feleségét, mert ő lett az anyja minden élőnek. 21 Az Úristen pedig bőrruhát készített az embernek és feleségének, és felöltöztette őket. 22 Azután ezt mondta az **Úristen**: Íme, az ember olyan lett, mint miközülünk egy: tudja, mi a jó, és mi a rossz. Most azért, hogy ki ne nyújthassa kezét, és ne szakíthasson az élet fájáról is, hogy egyen, és örökké éljen, 23 kiüzte az Úristen az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből vétetett. 24 És miután kiüzte az embert, **odaállította kelet felől az Éden kertjéhez a kerúbokat és a villogó lángpallóst, hogy őrizzék azt az utat, amely az élet fájához vezet.**

15 **ELLENSÉGESKEDÉST TÁMASZTOK KÖZTED ÉS AZ ASSZONY KÖZÖTT, A TE UTÓDOD ÉS AZ Ő UTÓDJA KÖZÖTT: Ő A FEJEDET TAPOSSA, TE PEDIG A SARKÁT MARDOSOD.**

LXX και ἔχθραν θήσω ἀνὰ μέσον σου και ἀνὰ μέσον τῆς γυναικὸς και ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος σου και ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, και σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν.

πτέρνα, -ης - (testrész) sarok;

1Móz 3, 15

sperma:

KG, KI, URK: mag

ÚF, RÚF: utód,

IMIT: magzat (!)

KNV, SZIT: ivadék

KG referenciái:

Jn 3, 5

A ki a bűnt cselekszi az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa

Jn 8, 44

44Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja

Júd 1,6

És az angyalokat is, a kik nem tartották meg fejedelemségöket, hanem elhagyták az ő lakóhelyöket, a nagy nap ítéletére örök bilincseken, sötétségben tartotta

RÚF referenciái

Jel,12, 4-5

Ezután háború támadt a mennyben: Mihály és angyalai harcra keltek a sárkánnyal, és a sárkány is harcra kelt angyalaival együtt, Jel 12, 13-14

Jel 12, 13-14

Hallottam, hogy egy hatalmas hang megszólal a mennyben: Most jött el az üdvösség, Istenünk ereje és királyi uralma, és az ő Krisztusának hatalma, mert levettetett testvéreink vádlója, aki a mi Istenünk színe előtt éjjel és nappal vádolta őket. Jób 1,9-11; Zak 3,1

Zak 3, 1-2

Majd megmutatta nekem Józsué, a főpapot, amint az Úr angyala előtt állt; jobbján pedig a sátán állt, hogy vádat emeljen ellene.

2És az Úr angyala ezt mondta a sátánnak: 'Csendet parancsol neked, sátán, bizony, csendet parancsol neked az Úr, aki kiválasztotta Jeruzsálemet.'

1Móz 4

1 Azután Ádám a feleségével, Évával hált, aki teherbe esett, megszülte Kaint, és azt mondta: Fiút kaptam az Úrtól! 2 Majd újból szült: annak testvérét, Ábelt. **Ábel juhásztor lett, Kain pedig földművelő.** 3 Egy idő múlva Kain áldozatot vitt az Úrnak a föld terméséből. 4 Ábel is vitt elsőszülött bárányaiból, azok kövérjéből. Az **Úr rátekintett Ábelre** és áldozatára, 5 de Kainra és áldozatára nem tekintett. Kain emiatt nagy haragra gerjedt, és lehorgasztotta a fejét. 6 Ekkor azt kérdezte Kaintól az Úr: **Miért gerjedtél haragra, és miért horgasztod le a fejed?** 7 **Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz. Ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta!** 8 Ezután azt mondta Kain a testvérenek, Ábelnek: **Menjünk ki a mezőre!** Amikor a mezőn voltak, rátámadt Kain a testvére, Ábelre, és meggyilkolta. 9 Akkor az Úr megkérdezte Kaintól: **Hol van Ábel, a testvéred? Kain ezt felelte: Nem tudom! Hát őrzője vagyok én a testvéremnek?** 10 De az Úr így szólt: **Mit tettél? Testvéred kiontott vére hozzám kiált a földből!** 11 **Most azért légy átkozott, kitaszítva arról a földről, amely megnyitotta a száját, hogy befogadja testvéred véré, amelyet kiontottál!** 12 Ha a földet műveled, többé ne adja neked termőerejét! Bujdosó és kóborló légy a földön! 13 Ekkor Kain azt mondta az Úrnak: **Nagyobb a büntetésem, semhogy elhordozhatnám.** (Vö. **Vö.KJV „My punishment is greater than I can bear. KL (I' am more sinn'd against then sinning”, 3,2,61) SHAHEEN NINCS**) 14 Íme, elúztél ma erről a termékeny vidékről, és el kell rejtőznöm színed elől. Bujdosó és kóborló lettem a földön, és meggyilkolhat bárki, aki rám talál. 15 De az Úr azt felelte neki: **Nem úgy lesz! Ha valaki meggyilkolja Kaint, hétszeresen kell bűnhődnie. Ezért jelet tett az Úr Kainra, hogy senki se üsse agyon, ha rátalál.** 16 Ezután elment Kain az Úr színe elől, és letelepedett Nód földjén, Édentől keletre. 17 És Kain a feleségével hált, aki teherbe esett, és megszülte Énókot. Majd várost épített Kain, és a fiáról Énóknak nevezte el. 18 Énóknak született Írad, Írad nemzette Mehújáélt, Mehújáél nemzette Metúsáélt, és Metúsáél nemzette Lámecket. 19 Lámecek két asszonyt vett feleségül: az egyiknek Ádá volt a neve, a másiknak Cillá. 20 Ádá szülte **Jábált. Ő lett a sátorlakók és pásztorok ősatyja.** 21 Testvérenek Júbál volt a neve. Ő lett minden citerás és fuvolás ősatyja. 22 Cillá is szült: Túbalkaint, mindenféle réz- és vasszerszám kovácsmesterét, továbbá Túbalkain hűgát, Naamát. 23 Egyszer ezt mondta Lámecek a feleségeinek: **Ádá és Cillá, hallgassatok szavamra! Lámecek asszonyai, figyeljetek mondásomra! Embert ölök, ha megsebez, gyermeket is, ha megüt.** 24 Ha hétszeres a bosszú Kainért, hetvenhétszeres az Lámekéért. 25 **Ádám újból a feleségével hált. Az fiút szült, és Sétnek nevezte el, mert azt mondta: Adott nekem Isten másik utódot Ábel helyett, akit meggyilkolt Kain.** 26 Sétnek is született fia, akit Enósnak nevezett el. Akkor kezdték segítségül hívni az Úr nevét.

1Móz 5

1 Ez Ádám nemzetségének könyve. **Amikor Isten megteremtette az embert, Istenhez hasonlóvá alkotta.** 2 **Férfivá és nővé teremtette, megáldotta, és embernek nevezte őket teremtésük napján.** 3 Ádám százharminc éves volt, amikor fiút nemzett, magához hasonlót, a maga képmására, és elnevezte Sétnek. 4 Sét születése után **Ádám nyolcszáz évig élt,** és még nemzett fiaikat és leányokat; 5 Ádám teljes életkora tehát kilencszázharminc év volt, amikor meghalt. 6 Sét százöt éves volt, amikor Enóst nemzette. 7 Enós születése után Sét **nyolcszázhat évig élt,** és még nemzett fiaikat és leányokat; 8 Sét teljes életkora tehát **kilencszáztizenkét év volt,** amikor meghalt. 9 Enós kilencvenéves volt, amikor Kénánt nemzette. 10 Kénán születése után Enós nyolcszáztizennöt évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat; 11 Enós teljes életkora tehát kilencszázöt év volt, amikor meghalt. 12 Kénán hetvenéves volt, amikor Mahalalél nemzette. 13 Mahalalél születése után Kénán nyolcszáznegyven évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat; 14 Kénán teljes életkora tehát kilencszáztiz év volt, amikor meghalt. 15 Mahalalél hatvanöt éves volt, amikor Jeredet nemzette. 16 Jered születése után Mahalalél nyolcszázharminc évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat; 17 Mahalalél teljes életkora tehát nyolcszázkilencvenöt év volt, amikor meghalt. 18 **Jered százhatvankét éves volt, amikor Énókot nemzette.** 19 Énók születése után Jered nyolcszáz évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat; 20 Jered teljes életkora tehát kilencszázhatvankét év volt, amikor meghalt. 21 Énók hatvanöt éves volt, amikor Metúselahot nemzette. 22 **Énók az Istennel járt, Metúselah születése után háromszáz évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat; 23 Énók teljes életkora tehát háromszázhatvanöt év volt.** 24 **Énók az Istennel járt, és egyszer csak eltűnt, mert Isten magához vette őt.** 25 Metúselah száznyolcvanhét éves volt, amikor Lámeket nemzette. 26 Lámek születése után Metúselah hétszáznyolcvankét évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat; 27 Metúselah teljes életkora tehát kilencszázhatvankilenc év volt, amikor meghalt. 28 Lámek száznyolcvankét éves volt, amikor fiút nemzett. 29 Nóénak nevezte el, és ezt mondta: Ő vigasztal meg bennünket kezünk fáradtságos munkájában a termőföldön, amelyet megátkozott az Úr. 30 Nóé születése után Lámek ötszázkilencvenöt évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat; 31 Lámek teljes életkora tehát hétszázhetvenhét év volt, amikor meghalt. 32 **Nóé ötszáz éves volt, amikor fiaikat nemzett: Sémet, Hámot és Jáfetet.**

1Móz 6

1 Történt pedig, hogy amikor az emberek kezdtek elszaporodni a földön, és leányaik születtek, 2 látták az **istenfiak, hogy szépek az emberek leányai,** ezért feleségül vették közülük mindazokat, akiket kiválasztottak maguknak. 3 Akkor ezt mondta az Úr: Ne maradjon lelkem örökké az emberben, hiszen ő csak test! **Legyen az életkora százhusz esztendő!** 4 Abban az időben, amikor az istenfiak bementek az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szültek nekik – sőt még azután is –, **óriások éltek a földön.** Ők voltak az ősidők nagy **hírű vitézei.** 5 Amikor **látta az Úr, hogy az emberi gonoszság mennyire elhatalmasodott a földön, és az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz,** 6 **megbánta az Úr, hogy embert alkotott a földön, és megszorodott szívében.** 7 Azért ezt mondta az Úr: **Eltörölöm a föld színéről az embert, akit teremtettem; az emberrel együtt a szárazföldi állatokat, a csúszómászókat és az égi madarakat is, mert megbántam, hogy megalkottam őket.** 8 **De Nóé kegyelmet talált az Úr előtt.** 9 Nóénak ez a története: **Nóé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Nóé.** 10 Nóé három fiút nemzett: Sémet, Hámot és Jáfetet. 11 **A föld pedig egyre romlottabb lett az Isten színe előtt, és megtelt a föld erőszakossággal.** 12 **És látta Isten, mennyire megromlott a föld, mert minden ember rossz**

útra tért a földön. 13 Akkor ezt mondta Isten Nóénak: Elhatároztam, hogy véget vetek minden élőlénynek, mert megtelt erőszakossággal miattuk a föld. Elpusztítom hát őket a földdel együtt. 14 Csinálj magadnak bárkát **góferfából, készíts rekeszeket a bárkában,** és vond be kívülről szurokkal! 15 Így készítsd el: a bárka hossza háromszáz könyök legyen, szélessége ötven könyök, magassága pedig harminc könyök! 16 Ablakot is csinálj a bárkára: egy könyökre hagyd azt felülről! A bárka ajtaját az oldalára helyezd! Készíts bele egy alsó, egy középső és egy felső emeletet! 17 Mert én özönvizet fogok hozni a földre, hogy elpusztítsak minden élőlényt az ég alatt. Minden el fog pusztulni, ami a földön él. 18 **Veled azonban szövetségre lépek: menj be a bárkába fiaiddal, feleségeddel és fiaid feleségeivel együtt!** 19 És vigyél be a bárkába minden élőlényből, mindenből kettőt-kettőt, hogy életben maradjanak veled együtt: hímek és nőtények legyenek! 20 A madaraknak, a szárazföldi állatoknak és a föld minden csúszómászójának különböző fajtáiból, mindegyikből kettő-kettő menjen be hozzád, hogy életben maradjon! 21 Vigyél magaddal mindenféle eledelt, ami csak ehető; gyűjtsd be magadhoz, hogy legyen ennivalótok, neked is, meg azoknak is! 22 **Nóé így is tett: mindenben úgy járt el, ahogyan Isten megparancsolta neki.**

1Móz 7

1 Az Úr akkor ezt mondta Nóénak: Menj be egész házad népével a bárkába, mert csak téged látlak igaznak ebben a nemzedékben! 2 Minden tiszta állatból hetet-hetet vigyél magaddal, hímet és nőtényt! Azokból az állatokból, amelyek nem tiszták, kettőt-kettőt, hímet és nőtényt! 3 Az égi madarakból is hetet-hetet, hímet és nőtényt, hogy maradjon utódjuk az egész földön! 4 Mert hét nap múlva negyven nap és negyven éjjel tartó esőt bocsátok a földre, és eltörlök a föld színéről minden élő, amelyet alkottam. 5 Nóé úgy is tett mindent, ahogyan az Úr megparancsolta neki. 6 **Nóé hatszáz éves volt,** amikor özönvíz lett a földön. 7 Bement tehát Nóé fiaival, **feleségével és fiainak feleségeivel a bárkába** az özönvíz elöl. 8 A tiszta állatok közül, de a nem tiszta állatok közül is, a madarak és mindenféle földi csúszómászók közül 9 kettő-kettő bement Nóéhoz a bárkába: hím és nőtény, ahogyan megparancsolta Isten Nóénak. 10 A hetedik napon özönvíz lett a földön. 11 Nóé életének hatszázadik évében, a második hónap tizenhetedikén: fölfakadt ezen a napon a nagy mélység minden forrása, megnyíltak az ég csatornái, 12 **majd negyven napon és negyven éjen át ömlött az eső** a földre. 13 Ugyanazon a napon bement Nóé és Nóé fiai: Sém, Hám és Jáfet meg Nóé felesége és fiainak három felesége a bárkába, 14 és velük együtt mindenféle vadállat, mindenféle jószág, mindenféle csúszómászó, amely csak csúszik-mászik a földön, és mindenféle repdeső állat: az összes madár és egyéb szárnyasok. 15 Kettő-kettő ment be Nóéhoz a bárkába mindenféle élőlényből. 16 Hím és nőtény ment be minden élőléből; bementek, ahogyan Isten Nóénak parancsolta. Az Úr pedig bezárta Nóé mögött az ajtót. 17 Amikor már negyven napja tartott az özönvíz a földön, annyira megnövekedett a víz, hogy nekifeszült a bárkának, és az fölemelkedett a földről. 18 A víz egyre áradt és növekedett a földön, úgyhogy a bárka a víz színén úszott. 19 A víz egyre erősebben áradt a földön, és elborította a legmagasabb hegyeket is mindenütt az ég alatt; 20 sőt, még tizenöt könyöknyit áradt a víz azután is, hogy elborította a hegyeket. 21 Elpusztult minden élőlény, amely a földön mozgott: madár, jószág és vadállat, a földön nyüzsgő minden egyéb élőlény és minden ember. 22 **Minden meghalt, aminek orrában az élet lehelete volt, és ami a földön élt.** 23 Eltört az Isten minden élő, ami a föld színén volt, embert és állatot, csúszómászót és égi madarat. Mindent eltört a földről, csak Nóé maradt meg, és azok, akik vele voltak a bárkában. 24 A víz százötven napig áradt a földön.

1Móz 8

1 Isten azonban nem feledkezett meg Nóéről, sem azokról a vadállatokról és jószágokról, amelyek vele voltak a bárkában. Szelet bocsátott Isten a földre, és a víz apadni kezdett. 2 Bezárultak a mélység forrásai és az ég csatornái; nem esett több eső az égből. 3 **Azután a víz egyre jobban visszahúzódott a földről, és százötven nap múlva lepadt a víz.** 4 **A bárka pedig a hetedik hónap tizenhetedik napján megfeneklett az Ararát hegységben.** 5 A víz állandóan fogyott a tizedik hónapig. A tizedik hónap első napján láthatókká váltak a hegyek csúcsai. 6 Negyven nap múlva kinyitotta Nőé a bárka ablakát, amelyet csinált, 7 és kiengedett **egy hollót**. Az újra meg újra kirepült és visszatért, amíg föl nem száradt a víz a földről. 8 Kiengedett egy galambot is, hogy lássa: vajon lepadt-e a víz a föld színéről. 9 De a galamb nem tudott leszállni, ezért visszatért hozzá a bárkába. Víz borította ugyanis az egész földet. Ő pedig kinyújtotta a kezét, megfogta, és bevette magához a bárkába. 10 Várakozott még újabb hét napig, és ismét kiengedte a galambot a bárkából. 11 Estére megjött hozzá a galamb, és íme, már **egy leszakított olajág volt a csőrében**. Ebből tudta meg Nőé, hogy lepadt a víz a földről. 12 Várakozott még újabb hét napig, és kiengedte a galambot, **de az már nem tért** vissza hozzá. 13 **A hatszázegyedik esztendőben az első hónap első napjára fölszáradt a víz a földről.** Ekkor Nőé eltávolította a bárka fedelét, és látta, hogy már fölszáradt a föld. 14 A második hónap huszonhetedik napjára felszikkadt a föld. 15 Ekkor így szólt Isten Nőéhez: 16 Jöjj ki a bárkából feleségeddel, fiaiddal és fiaid feleségeivel együtt! 17 Mindenféle élőlényt, amely csak veled van: madarat, szárazföldi állatot és minden földi csúszómászót hozz ki magaddal, hadd nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön! 18 **Kijött tehát** Nőé fiaival, feleségével és fiainak feleségeivel együtt. 19 Minden élőlény, minden csúszómászó, minden madár, minden, ami mozog a földön, csoportonként kijött a bárkából. 20 **Azután oltárt** épített Nőé az Úrnak, majd vett minden tiszta szárazföldi állatból és minden tiszta madárból, és **égőáldozatot mutatott be az oltáron**. 21 Amikor az Úr megérezte a kedves illatot, ezt mondta magában az Úr: **Nem átkozom meg többé a földet az ember miatt, bár gonosz az ember szívének szándéka ifjúságától fogva, és nem irtok ki többé minden élő, ahogyan most cselekedtem.** 22 **Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.**

1Móz 9

1 Isten megáldotta Nőét és fiait, és ezt mondta nekik: **Szaporodjatok, sokasodjatok, és töltsétek be a földet!** 2 **Féljen és rettegjen tőletek minden földi állat és minden égi madár, kezetekbe adom őket minden földi csúszómászóval és a tenger minden halával együtt.** 3 Minden, ami csak él és mozog, legyen a ti eledeletek! Nektek adom mindezt éppúgy, mint a zöld növény. 4 De ne egyétek a húst az éltető vérral együtt! 5 Bizony, számonkérem a benneteket éltető vért! Minden állattól számonkérem azt, és az embertől is számonkérem az ember életét: egyik embertől a másiktól. 6 **Aki ember vérént ontja, annak vérént ember ontja.** Mert Isten a maga képmására alkotta az embert. 7 Ti azért szaporodjatok, sokasodjatok, népesítsétek be a földet, sokasodjatok rajta! 8 Isten azt mondta Nőének és fiainak: 9 Íme, **szövetségre lépek veletek** és utódaitokkal, 10 meg minden élőlényel, amely veletek van: madárral, jószággal és minden szárazföldi vaddal, mindennel, ami a bárkából kijött, minden földi élőlényel. 11 **Szövetségre lépek veletek, és egyetlen élőlény sem pusztul el többé özönvíz miatt, mert nem lesz többé özönvíz, hogy elpusztítsa a földet.** 12 Majd azt mondta Isten: Ez a jele a szövetségnek, amelyet most szerzek veletek és minden élőlényel, amely veletek van, minden nemzedékkel örökre: 13 **szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, amelyet most a földdel megkötök.** 14 Amikor felhővel borítom be a földet, és feltűnik a szivárvány a felhőn, 15 akkor visszaemlékezem a szövetségemre, amelyet veletek és minden élőlényel kötöttem, amely testben él, és nem válik többé a víz özönvízzé

minden élőlény pusztulására. **16Ha ott lesz a szivárvány a felhőn, látni fogom, és visszaemlékezem az örök szövetségre, amelyet Isten kötött minden élőlényel, amely testben él a földön.**

17Akkor ezt mondta Isten Nóénak: **Ez lesz a jele annak a szövetségnek, amelyet minden földi élőlényel kötöttem.**

18Ezek voltak Nóé fiai, akik kijöttek a bárkából: Sém, Hám és Jáfet. Hám Kánaán ősatya.

19Ezek hárman Nóé fiai, és ők népesítették be az egész földet.

20Nóé, a földműves volt az első, aki szőlőt ültetett. 21Egyszer bort ivott, megrészegeedett, és meztelenre vetkőzött a sátrában. 22Hám, Kánaán ősatya meglátta apja szemérmét, és **elmondta kint levő két testvérének.** 23Akkor **Sém és Jáfet fogták a ruháját, a vállukra terítették, s háttal bemennev betakarták apjuk szemérmét,** de elfordították arcukat, és így nem látták apjuk szemérmét. 24Amikor Nóé kijózanodott, és megtudta, hogy mit tett vele a kisebbik fia,

25ezt mondta: Átkozott Kánaán! Szolgák szolgálja legyen testvérei között!

26Ezután ezt mondta: Áldott az ÚR, Sémnek Istene! Legyen Kánaán a szolgálja! 27Terjessze ki Isten Jáfetet, lakjék Sém sátraiban! Legyen Kánaán a szolgálja!

28Az özönvíz után Nóé még **háromszázötven évig élt.** 29Nóé teljes életkora **kilencszázötven év volt, amikor meghalt.**

1Móz 10

1Ezek a leszármazottai Nóé fiainak, Sémnek, Hámnak és Jáfetnek, akiknek az özönvíz után születtek fiaik.

2Jáfet fiai: Gómer, Mágóg, Mádaj, Jáván, Túbal, Mesek és Tírász. **3Gómer fiai:** Askenáz, Rífat és Tógarmá. **4Jáván fiai:** Elísá, Tarsís, Kittím és Dódáním. **5Ezektől ágaztak szét országaikba a szigetlakó népek,** mindegyik a maga nyelve alapján, nemzetségeik és népeik szerint.

6Hám fiai: Kús, Micrajim, Pút és Kánaán. **7Kús fiai:** Szebá, Havílá, Szabta, Ramá és Szabteká. **Ramá fiai:** Sába és Dedán.

8Kús nemzette **Nimródót. Ez kezdett hatalmaskodni a földön. 9Hatalmas vadász volt ő az ÚR előtt. Ezért mondják: Hatalmas vadász az ÚR előtt, mint Nimród. 10Országa először Babelben, Ereken, Akkádban és Kalnéban, Sineár földjén volt.** 11Arról a földről ment Assúrba, és építette Ninivét, Rehóbót-Írt, Kelahot 12és Reszent, ezt a nagy várost Ninive és Kelah között.

13Micrajim nemzette a lúdiakat, anámiakat, lehábiakat és naftúhiakat, 14a patrósziakat, a kaszlúhiakat és a kaftóriakat. Innen származtak a filiszteusok.

15Kánaán nemzette elsőszülöttét, Szidónt, azután Hétet, 16meg a jebúsiakat, az emóriakat, a girgásiakat, 17a hivvieket, az arkiakat és a színieket, 18az arvadiakat, a cemáriakat és a hamátiakat. Azután elszéledtek a kánaániak nemzetségei, 19úgyhogy a kánaániak területe Szidóntól Gerár irányában Gázáig, Sodoma, Gomora, Admá és Cebójim irányában Lesáig terjedt. 20Ezek Hám fiai nemzetségük, nyelvük, országaik és népeik szerint.

21Születtek gyermekei Sémnek is, aki Héber összes fiainak ősatya, Jáfetnek pedig testvérbátyja volt. 22Sém fiai: Élám, Assúr, Arpaksad, Lúd és Arám. 23Arám fiai: Úc, Húl, Geter és Mas. 24Arpaksad nemzette Selahot, és Selah nemzette Hébert. 25Hébernek is született két fia: az egyiknek Peleg volt a neve, mert az ő idejében váltak szét a föld népei. Testvérének Joktán volt a neve. 26Joktán nemzette Almódádót, Selefet, Hacarmávetet és Jerahot, 27Hadórámot, Úzált és Diklát, 28Óbált, Abímáélt és Sábát, 29Ófirt, Havílát és Jóbábot. Ezek mind Joktán fiai. 30Lakóhelyük Mésától Szeár irányában a keleti hegyekig terjedt. 31Ezek Sém fiai nemzetségük, nyelvük, országaik és népeik szerint.

32Ezek Nóé fiainak a nemzetségei, származásuk szerint népekre tagolódva. Ezektől ágaztak szét a népek a földön az özönvíz után.

1Móz 11

BÁBEL

1 Az egész földnek **egy nyelve és egyféle beszéde volt**. 2Amikor útnak indultak keletről, Sineár földjén egy völgyre találtak, és ott letelepedtek. 3Azt mondták egymásnak: Gyertek, vessünk téglát, és égeszük ki jól! És a téglá lett az építőkövük, a földi szurok pedig a habarcsuk. 4Azután ezt mondták: **Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek teteje az égig érjen; és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén!** **TULAJDONKÉPPEN PRAKTIKUS CÉL** 5Az ÚR pedig leszállt, hogy lássa azt a várost és tornyot, amelyet az emberek építettek.

6Akkor ezt mondta az ÚR: Most még egy nép ez, és mindnyájuknak egy a nyelve. De ez csak a kezdete annak, amit tenni akarnak. És most semmi sem gátolja őket, hogy véghezvigyék mindazt, amit elterveznek. **7Gyerünk, menjünk le TÖBBES SZÁM?**, és zavarjuk ott össze a nyelvüket, hogy ne értsék egymás nyelvét! **8Így szélesztette szét őket onnan az ÚR az egész föld színére, és abba hagyta a város építését.** **9Ezért nevezték azt Bábelnek, mert ott zavarta össze az ÚR az egész föld nyelvét, és onnan szélesztette szét őket az ÚR az egész föld színére.**

ÉPP AZ ELLENKEZŐJE TÖRTÉNT ANNAK, AMIT AKARTAK.

10 Ez Sém nemzetsége: **Sém százéves** volt, amikor Arpaksadot nemzette, két évvel az özönvíz után. 11Arpaksad születése után Sém ötszáz évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat.

12Arpaksad harmincöt éves volt, amikor Selahot nemzette. 13Selah születése után Arpaksad négyszázhárom évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat. 14Selah harmincéves volt, amikor Hébert nemzette. 15Héber születése után Selah négyszázhárom évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat. 16Héber harmincnégy éves volt, amikor Peleget nemzette. 17Peleg születése után Héber négyszázharminc évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat. 18Peleg harmincéves volt, amikor Reút nemzette. 19Reú születése után Peleg kétszázkilenc évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat. 20Reú harminckét éves volt, amikor Szerúgot nemzette. 21Szerúg születése után Reú kétszázhet évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat. 22Szerúg harmincéves volt, amikor Náhórt nemzette. 23Náhór születése után Szerúg kétszáz évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat. 24Náhór huszonkilenc éves volt, amikor Tárét nemzette. 25Taré születése után Náhór száztizenkilenc évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat.

26Taré hetvenéves volt, amikor Abrámot, Náhórt és Háránt nemzette. 27Ez Taré nemzetsége: Taré nemzette Abrámot, Náhórt és Háránt. Hárán nemzette Lótót.

28Hárán meghalt még apja életében a szülőföldjén, Úr-Kaszdímiban. 29Abrám és Náhór megházasodtak: Abrám feleségének Száraj volt a neve, Náhór feleségének pedig Milká volt a neve: ő Háránnak, Milká apjának és Jiszká apjának volt a leánya. 30Száraj azonban meddő volt, nem volt gyermeke. 31Taré fogta fiát, Abrámot és Lótót, fiának, Háránnak a fiát és menyét, Szárajt, fiának, Abrámnak a feleségét, és elindult velük Úr-Kaszdímából, hogy Kánaán földjére menjen. Eljutottak Háránig, és ott letelepedtek. 32Taré kétszázöt éves volt, amikor meghalt Háránban.

1Móz 12

1 Az ÚR ezt mondta **Abrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!** **2Nagy néppé teszek, és megáldalak, nagyá teszem**

nevedet, és áldás leszel. **3Mégáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.**

4Abrám elment, ahogyan azt az ÚR mondta neki, és Lót is vele ment. Abrám hetvenöt éves volt, amikor kijött Háránból. 5Fogta Abrám Szárajt, a feleségét és Lótot, a testvére fiát meg minden szerzeményüket, amit csak szereztek, mindenkit, akire Háránban tettek szert, és elindultak, hogy Kánaán földjére menjenek. El is érkeztek Kánaán földjére. 6Majd átvonult Abrám az országon egészen a sikemi szenthelyig, Móre tölgyfájáig. Akkor még kánaániak éltek ezen a földön.

7Az ÚR megjelent Abrámnak, és ezt mondta: **A te utódaidnak fogom adni ezt a földet.** Ő pedig oltárt épített ott az ÚRnak, aki megjelent neki. 8Onnan továbbvonult a Bételtől keletre eső hegyvidékre, és felverte sátrát: Bétel esett nyugatra, Aj pedig keletre. Oltárt épített ott az ÚRnak, és segítségül hívta az ÚR nevét. 9Azután útnak indult **Abrám, és továbbvonult** a Délvidék felé. 10Egyszer éhínség támadt azon a földön. Ekkor lement **Abrám** Egyiptomba, hogy jövevényként ott tartózkodjék, mert súlyos volt az éhínség azon a földön. 11Amikor már közel járt Egyiptomhoz, ezt mondta feleségének, Szárajnak: **Nézd, tudom, hogy szép asszony vagy.** 12**Ha meglátnak az egyiptomiak, azt mondják majd: Ez a felesége! És engem megölnék, téged pedig életben hagynak.** 13Mondd hát azt, hogy a húgom vagy, hogy jó sorom legyen általad, és ne öljenek meg miattad!

14Így is történt. Amikor Abrám Egyiptomba érkezett, az egyiptomiak látták, hogy nagyon szép az asszony. 15A fáraó főemberei is meglátták őt, dicsérték a fáraónak, és elvitték az asszonyt a fáraó házába. 16**Abrámnak pedig jó sora lett a felesége által: lettek neki juhái, marhái és szamarai, szolgálói és szolgálóleányai, számárkancái és tevéi.** 17De nagy csapásokkal sújtotta az ÚR a fáraót és házat **Abrám felesége, Száraj miatt.** 18**Hívatta azért a fáraó Abrámot, és ezt mondta: Mit tettél velem? Miért nem mondtad meg nekem, hogy a feleséged? 19Miért mondtad, hogy a húgod? Csak ezért vettem feleségül. Most aztán itt a feleséged, fogd, és menj!** 20Embereket is rendelt mellé a fáraó, és azok kivezették őt, feleségét és mindenét, amije csak volt.

Ft Az eljövendő arnyékai, 68-69

Típusjelenetek a Genézis könyvében

A szereplők tipológiai párhuzamain túlmenően már az ősatyák történeteiben is megfigyelhetjük bizonyos minták és témák ismétlődését. Robert Alter a Homérosz-kutatás egyik szakkifejezését veszi kölcsön, és „típusjeleneteknek” nevezi e visszatérő mintázatokat. ...vannak állandó jelenetek, amelyeket a költőnek nemcsak hogy be kell vennie elbeszélésébe, de be is kell tartania egy előírt motívumsorrendet – ilyen a megérkezés, az üzenet, az utazás, az összejövetel, az orákulum, a hős felfegyverkezése és még vagy fél tucat más ilyen.

A Bibliában ritkábbak az ilyen típusjelenetek, s ezért jelentőségük is különbözik a klasszikus eposz hasonló epizódjaitól. Az alábbiakban két típusjelenetet vizsgálunk meg, mindkettő visszatérő narratív motívum a Genézis könyvében, de az első jelentősége magán a Genézisen is messze túlmutat.

Egy ismétlődő epizód

Van egy némileg bizarr jelenet, amely háromszor bukkan fel a Teremtés könyvében, és érdekes, egyedi példája az intertextualitásnak a Genézisen belül. A 12,10–20-ban azt olvassuk, hogy Abrám az éhínség elől menekül Egyiptomba, ahol arra kéri feleségét, Szárait, hogy a húgának adja ki magát, nehogy megöljék őt (Abrámot) asszonya szépsége

miatt. Mikor aztán a fáraó emberei meglátják Szárait, fogják és elviszik a fáraó házába, cserébe Abrámmal viszont jól bánnak. Ezután arról tudósít az elbeszélés, hogy az Úr pestissel verte meg a fáraót és egész házát Szárai miatt. Mikor a fáraó megtudja, kicsoda valójában Szárai, szemrehányást tesz Abrámnak: „Miért nem mondtad el, hogy ő a feleséged?” És hazaküldi a fáraó Abrámot Száraival és minden jószágával együtt.

Ugyanez a szituáció megismétlődik egy más környezetben: az 1Mózes 20-ban azt olvassuk, hogy Ábrahám és Sára Gerárba ment, és ott is azt hazudja Ábrahám, hogy Sára a húga. Abímelek, Gerár királya házába viteti Sárát, egy álma azonban fi gyelmezteti az asszony kilétére. Így Abímelek hozzá sem nyúl Sárahoz, hanem másnap reggel visszaküldi Ábrahámmal. Ám míg az előző esetben a fáraó kérdése minden bizonnyal költői volt, és Ábrahám nem is válaszolt rá, ezúttal úgy tűnik, hogy Abímelek valóban tudni szeretné, mi indította Ábrahámot erre a mesterkedésre. Ábrahám pedig azzal védekezik, hogy az életét féltette, és hogy Sára valóban testvére apai ágon. Nagy valószínűség szerint Ábrahám őszinte vallomásának köszönhető, hogy kölcsönösen kibékülnek, és Abímelek vendégül látja Ábrahámot. Ábrahám még könyörög is Istenhez Abímelek feleségéért és szolgálóiért, és imádságának hatására elmúlik a Sára miatt reájuk bocsátott meddőség. Harmadszorra az 1Mózes 26,1–11-ben bukkan föl a történet. Ez alkalommal Izsák és felesége, Rebeka telepednek le Gerárban. Izsák – ugyanúgy félelemből – megjátssza, hogy a szép arcú Rebeka a húga, és nem a felesége. Ez a verzió nem említi, hogy Rebekát is elhurcolták volna az uralkodó szórakoztatására.

Azt olvassuk, hogy Abímelek, a fi lizsteusok királya kinézett az ablakán, és meglátta Izsákot és Rebekát – nem éppen testvéri ölekezés közben. Abímelek rögtön hívatja Izsákot: „Hogy mondhattad, hogy a húgod?” Izsák beismeri, hogy félt, hogy megölik a felesége miatt. Erre Abímelek megrémül, hiszen, ahogy mondja, „könnyen megeshetett volna, hogy valaki a nép közül a feleségeddel hál, és akkor bűnbe kevertél volna bennünket”. Majd megparancsolja, hogy se Izsákhöz, se a feleségéhez ne nyúljon senki.

Háromszor ismétlődik tehát lényegében ugyanaz az epizód különböző kontextusokban. Sokkal több értelme van, ha nem a Teremtés könyvében feljegyzett történeti dokumentumoknak tekintjük őket, hanem egy „prototörténet” három verziójának. Irodalmi szempontból pedig az ismétlődő motívumoknak

vagy epizódoknak kiemelt jelentőségük van. Azt látjuk, hogy a narráció ritmusa felgyorsul: a régi formula mindegyre új meglátásokat és jelentéseket generál.

A tipológia logikája működik itt: a régi által értjük meg az újat.

1Móz 13

1Abrám feljött Egyiptomból a feleségével és mindenével együtt, amije volt. Lót is vele jött a Délvidékre. 2Abrámnak igen tekintélyes vagyona volt: jószág, ezüstje és aranya. 3A Délvidékről továbbvonult előző szállásai mentén egészen Bételig, addig a helyig, ahol korábban is sátorozott Bétel és Aj között, 4annak az oltárnak a helyéig, amelyet ott először készített. Ott segítségül hívta Abrám az ÚR nevét.

5De Lótnak is, aki Abrámmal ment, voltak juhái, marhái és sátrai, 6és az a föld nem bírta eltartani őket, hogy együtt lakjanak. Olyan sok volt a szerzeményük, hogy nem lakhattak együtt.

7Össze is vettek Abrám jószágának a pásztorai Lót jószágának a pásztoraival. Akkor még a kánaániak és a perizziek is ott laktak azon a földön. 8Azért Abrám ezt mondta Lótnak: Ne legyen viszály köztem és közted, az én pásztoraim és a te pásztoraid között, hiszen rokonok vagyunk! 9Hát nincs előtted az egész ország? Válj el tőlem! **Ha te balra tartasz, én jobbra megyek, ha te jobbra mégy, én balra térek.**

10Ekkor Lót körülnézett, és látta, hogy a Jordán egész környéke bővizű föld. Mert mielőtt elpusztította az ÚR Sodomát és Gomorát, egészen Cóarig olyan volt az, **mint az ÚR kertje,**

mint Egyiptom földje. 11Lót tehát a **Jordán egész környékét választotta** magának, és elindult Lót kelet felé. Így váltak el egymástól. **12**Abrám Kánaán földjén lakott, Lót pedig a Jordán környékén levő városokban telepedett le, és egészen Sodomáig sátorozott. **13**A **sodomaini férfiak pedig igen romlottak és vétkesek voltak az ÚR előtt.**

14Az ÚR ezt mondta Abrámnak azután, hogy Lót elvált tőle: Emeld föl tekintetedet, és nézz szét arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. **15**Azt az **egész földet, amelyet látsz, neked és a te utódaidnak adom örökre. 16**Olyanná teszem utódaidat, mint a föld porát: **aki meg tudja számolni a föld porát, az tudja megszámlálni majd a te utódaidat is.** **17**Indulj hát, járd be ezt a földet széltében-hosszában, mert majd neked adom! **18**Így vonult tovább Abrám a sátraival, és letelepedett Mamré tölgyesében, amely Hebrónban van, majd oltárt épített ott az ÚRnak.

1Móz 14

Történt pedig Amráfelnek, Sineár királyának, Arjóknak, Ellászár királyának, Kedorláómernek, Élám királyának és Tidálnak, Góim királyának az idejében, **2**hogy ezek háborút indítottak Bera, Sodoma királya, Birsa, Gomora királya, Sináb, Admá királya, Seméber, Cebójim királya és **Bela**, azaz Cóar királya ellen. **3**Mindezek a Sziddím-völgyben egyesültek, ahol most a Sós-tenger van. **4**Tizenkét évig szolgálták Kedorláómert, de a tizenharmadik esztendőben fellázadtak. **5**Ezért a tizennegyedik esztendőben eljött Kedorláómer a vele tartó királyokkal, és megverték a refáiakat Asterót-Karnaimban, a zúziakat Hámiban, az émieket Sávét-Kirjátaimban **6**és a hóriakat a maguk hegyvidékén, a Széíren, egészen Él-Paránig, amely a puszta mellett van. **7**Azután megfordultak, és Én-Mispátba, azaz Kádésba mentek, leverték az amálékiakat egész mezejét és az emóriakat is, akik Hacecón-Támárban laktak. **8****Kivonult tehát Sodoma királya, Gomora királya, Admá királya, Cebójim királya és Bela, azaz Cóar királya is, és a Sziddím-völgyben csatarendbe álltak** **9**Kedorláómerrel, Élám királyával, Tidállal, Góim királyával, Amráfállal, Sineár királyával és Arjókkal, Ellászár királyával szemben: négy király öt ellen. **10**A Sziddím-völgy tele volt szurokforrásokkal. Amikor Sodoma és Gomora királyai megfutamodtak, beleestek azokba, a megmaradtak pedig a hegységbe futottak. **11****Elvitték Sodoma és Gomora minden jószágát és minden eleségét, azután elvonultak. 12**Elvitték **Lótot is, Abrám testvérének a fiát jószágával együtt, és elvonultak. Ő akkor Sodomában lakott.**

13De jött egy menekült, és hírt hozott a **héber Abrámnak**, aki akkor az emóri Mamrének, Eskól és Anér testvérének a tölgyesében lakott. Ők Abrám szövetségesei voltak. **14**Amint meghallotta **Abrám, hogy unokaöccse fogságba esett, fölfegyverezte háromszáztizennyolc legényét, akik a házában születtek, és Dánig üldözte őket.** **15**Éjszaka azután csapatokra oszlottak, szolgálóival együtt rájuk támadt, megverte és üldözte őket egészen Hóbáig, amely Damaszkusztól északra van. **16**Visszahozott minden jószágot. Visszahozta unokaöccsét, Lótot is jószágával együtt, meg az asszonyokat és a népet is.

17Miután így megverte Kedorláómert és a vele tartó királyokat, visszatért. Sodoma királya pedig kivonult eléje a Sávét-völgybe, azaz a Király-völgybe.

Ábrahám és Melkisédek

18Melkisédek, Sálém királya kenyeret és bort vitt ki eléje. **Ő a Felséges Isten papja volt, 19**megáldotta őt, és ezt mondta: **Áldott vagy, Abrám, a Felséges Isten előtt, aki az eget és a földet alkotta! 20**És áldott a Felséges Isten, mert kezédbe adta ellenségeidet! **Abrám pedig tizedet adott neki mindenből.**

21Sodoma királya ezt mondta Abrámnak: Add nekem az embereket, a jószágot pedig tartsd meg magadnak! 22De Abrám így válaszolt Sodoma királyának: Fölemelt kézzel esküszöm az ÚRra, a Felséges Istenre, az ég és a föld alkotójára, **23hogyan egy szál fonalat vagy egy saruszíjat sem veszek el mindabból, ami a tied, hogy ne mondhasd: Én tettem gazdaggá Abrámot. **ÁBRÁM KORREKTSÉGE!**** 24Rólam ne essék szó, csak arról, amit megettek a legények, meg azoknak a férfiaknak a részéről, akik velem tartottak: Anér, Eskól és Mamré kapják meg a részüket.

MELKISÉDEK: Krisztus típusa

Zsolt 110. 2 Jézus pap, de nem a Lévi törzséből, hanem a Melkisédek rendje Zsid 7,17

1Móz 15

1Ezek után az események után így szólt az ÚR Abrámhoz látomásban: Ne félj, Abrám! Én vagyok a pajzsod: jutalmad igen bőséges.

2De Abrám ezt mondta: Ó, Uram, URam! Mit adhatsz nekem, hiszen gyermektelen vagyok, és házamat a damaszkuszi Elíézer öröklí. 3Nem adtál nekem utódot – mondta Abrám –, ezért egy házamnál született szolga lesz az örökösöm. 4Ám ekkor így szólt hozzá az ÚR: Nem ő lesz az örökösöd, hanem az lesz az örökösöd, aki tőled fog származni.

5Majd kivezette az ÚR, és azt mondta: **Tekints föl az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Ennyi utódod lesz! – mondta. 6Abrám hitt az ÚRnak, és ő ezt számította be neki igazsággul.**

7Azután ezt mondta neki: **Én az ÚR vagyok, aki kihoztalak Úr-Kaszdímból**, hogy neked adjam örökségül ezt a földet. 8Abrám ezt kérdezte: Ó, Uram, URam! Miből tudhatnám, hogy én öröklöm azt? 9Ezt mondta neki: Hozz nekem egy hároméves üszőt, egy hároméves kecskét és egy hároméves kost, egy gerlicét és egy galambot! **10Elhozta neki mindezeket, azután középen kettéhasította őket, és mindegyiknek a két felét egymással szemben helyezte el; a madarakat azonban nem hasította ketté. 11Ekkor ragadozó madarak szálltak a húsdarabokra, de Abrám elkergette őket. 12Napnyugtakor aztán Abrám mély álomba zuhant, és rémítő nagy sötétség borult rá. 13Ekkor az ÚR azt mondta Abrámnak: Tudd meg, hogy a te utódaid jövevények lesznek egy olyan országban, amely nem az övék: rabszolgákká teszik és nyomorgatják őket négyszáz évig. 14De ítéletet tartok azon a népen is, amelyet szolgálnak, és azután majd nagy vagyonnal kijönnek onnan. 15Te pedig békességgel térsz őseidhez, és késő vénségedben temetnek el. 16Csak a negyedik nemzedék tér vissza ide, mert az emóriak gonoszsága még nem telt be.**

17Amikor lement a nap, és koromsötét lett, hirtelen füstölgő kemence és tüzes fáklya ment át ezek **között a húsdarabok között. 18Ezen a napon kötött az ÚR szövetséget Abrámmal, és ígérte meg neki: A te utódaidnak adom ezt a földet Egyiptom patakjától a nagy folyamig, az Eufrátesz folyamig, 19a kénieket, a kenizzieket és a kadmóniakat, 20a hettitákat, a perizzieket és a refáiakat, 21az emóriakat és a kánaániakat, a girgásiakat és a jebúsiakat.**

1Móz 16

1Száráj, Abrám felesége nem szült Abrámnak gyermeket. De volt Szárájnak egy egyiptomi szolgálóleánya, akinek Hágár volt a neve. 2Száráj ezt mondta Abrámnak: Íme, az ÚR bezárta méhemet, és így nem szülhetek. Menj hát be a szolgálóleányomhoz: talán az ő révén lesz fiam!

És hallgatott Abrám Száraj szavára. 3Akkor Száraj, Abrám felesége fogta szolgálóleányát, az egyiptomi Hágárt, és férjéhez, Abrámhoz adta feleségül; Abrám akkor már tíz éve Kánaán földjén lakott.

4Abrám bement Hágárhoz, az pedig teherbe esett. **Amikor látta, hogy terhes, úrnőjének nem volt többé becsülete előtte.** 5Ézért Száraj ezt mondta Abrámnak: Miattad ért engem sérelem! Magam adtam öledbe a szolgálóleányomat, de látja, hogy teherbe esett, és nincs előtte becsületem. Ítéljen ügyünkben az ÚR! 6Abrám így felelt Szárajnak: **Hiszen a te szolgálóleányod, a te kezvedben van: csinálj vele, amit jónak látsz! Ettől fogva olyan rosszul bánt vele Száraj, hogy az elfutott tőle.**

7Az ÚR angyala rátalált egy forrásnál a pusztában, annál a forrásnál, amely a Súrba vezető út mentén van, 8és ezt mondta: Hágár, **Száraj szolgálóleánya! Honnan jössz, és hová mégy? Ő így felelt: Úrnőm elől, Száraj elől futok.** 9Azt mondta neki az ÚR angyala: **Térj vissza úrnődhez, és alázkodj meg előtte!** 10Ezt is mondta neki az ÚR angyala: **Nagyon megsokasítom a te utódaidat, annyira, hogy meg sem lehet őket számolni.**

11Majd ezt mondta neki az ÚR angyala: **Íme, teherbe estél, és fiút fogsz szülni. Nevezd Izmaelnek, mert hallott az ÚR nyomorúságodról.** 12Szilaj ember lesz ő, akár egy **vadszamar.** Kezet emel mindenkire, de őrá is mindenki; nem törődik testvéreivel, úgy választ táborhelyet magának.

13Azután Hágár így nevezte az URat, aki szólt hozzá: **Te vagy a látás Istene.** Mert ezt mondta: **Én is láthattam itt, aki engem látott.**

IMIT: 33 És hívta az Örökkévaló nevét, aki beszélt vele: **Te, a látomás Istene! mert azt mondta: Láttam-e itt valamit a látomás után?**

KNV "Te vagy az Isten, aki láttál engem!" Azt mondta ugyanis: "Valóban itt néztem az után, aki látott engem."

SZIT! 13 Ekkor ő kimondta az Úr nevét, aki beszélt vele: „Te El Roi vagy!” – azután hozzáfűzte: „Arra tekintettem én itt, aki reám tekint?”

LUTH 13 VND fie hies den Namen des HERRN / der mit jr redet / Du Gott fiheft mich / denn fie sprach / Gewillich hie hab ich gefehen den / der mich hernach angefehen hat /

KJV 13 And she called the name of the LORD that spake unto her, Thou God seest me: for she said, Have I also here looked after him that seeth me

14Ézért nevezik azt a kutat Lahajrói-kútnak. Ott van most is Kádés és Bered között. 15Ezután fiút szült Hágár Abrámnak. **Abrám Izmaelnek** nevezte a fiát, akít Hágár szült. 16Abrám nyolcvanhat esztendő volt, amikor Hágár Izmaelt szülte Abrámnak.

1Móz 17

CSAK AZ ÚR BESZÉL. AZ 1. VERSBEN ÚR, A MÁSODIKTÓL ISTEN:

NARR

1Amikor Abrám kilencvenkilenc éves volt, megjelent Abrámnak az **ÚR**, és ezt mondta neki:

ÚR

Én vagyok a Mindenható Isten. Járj színem előtt, és légy feddhetetlen!
2Megajándékozlak szövetségemmel, és nagyon-nagyon megszorítom utódaidat.

NARR

3Ekkor Ábrám arcra borult, Isten pedig így szólt hozzá:

ÚR

4Ez lesz az én szövetségem veled: Sok nép atyja leszel! 5Nem neveznek többé Ábrámnak, hanem Ábrahám lesz a neved, mert sok nép atyjává teszek.

6Nagyon-nagyon megszorítom utódaidat, népeket támasztok belőled, királyok származnak tőled.

7Szövetségre lépek veled, sőt utódaiddal is, örök szövetségre minden nemzedékükkel. Mert Istened leszek, és utódaidnak is.

8Neked és utódaidnak adom a földet, ahol jövevény vagy, Kánaán egész földjét birtokul örökre, és Istenük leszek.

NARR

9Majd ezt mondta Isten Ábrahámnak:

ÚR

Te pedig tartsd meg szövetségemet, meg utódaid is nemzedékről nemzedékre!

10Így tartsátok meg szövetségemet, amelyet veletek és utódaitekkel kötök: metéljenek körül nálatok minden férfit!

11Metéljétek körül szeméremtestetek bőrét, ez lesz a veletek kötött szövetségem jele.

12Nyolcnapos korában körül kell metélni nálatok minden fiúgyermeket nemzedékről nemzedékre, akár a házban született, akár pénzen vásárolták valami idegentől, aki nem a te utódaid közül való. 1

3Körül kell metélni azt is, aki a házban született, azt is, akit pénzen vásároltak. Ott lesz az én szövetségem a testeteken örök szövetségként.

14A körülmetéletlen férfit, akinek nem metélték körül szeméremteste bőrét, ki kell irtani az ilyen embert népe közül, mert elutasította szövetségemet.

15Azután ezt mondta Isten Ábrahámnak: Szárajt, a feleségedet ne nevezd többé Szárajnak, hanem Sára legyen a neve! 16Mert megáldom őt, sőt fiút adok neked általa; megáldom őt, és népek támadnak belőle, népek királyai származnak tőle.

17Ábrahám ekkor arcra borult, de nevetett, ezt gondolta ugyanis magában: Százestendő embernek lehet-e gyermeke? Vagy Sára kilencvenéves létére szülhet-e? **18**És ezt mondta **Ábrahám az Istennek: Bárcsak Izmael életét oltalmaznád!**

19De Isten ezt mondta: Nem! Sára, a feleséged szül neked fiút, akit Izsáknak fogsz nevezni. Szövetségre lépek vele is, örök szövetségre, meg utódaival is. **20**Izmael dolgában is meghallgatlak: megáldom őt, és nagyon-nagyon megszorítom és megsokasítom utókait. Tizenkét fejedelmet fog nemzeni, és nagy néppé teszem. **21De szövetségre csak Izsákkal lépek, akit Sára egy esztendő múlva szül neked.** **22**Miután Isten mindezeket elmondta, eltávozott Ábrahámtól.

23Ezután fogta Ábrahám a fiát, Izmaelt meg a házában született vagy pénzen vásárolt összes szolgáját, Ábrahám háza népéből az összes férfit, és körülmetélte szeméremtestük bőrét még azon a napon, ahogyan meghagyta neki Isten.

24Ábrahám kilencvenkilenc esztendő volt, amikor szeméremteste bőrét körülmetélték. **25**Fia, **Izmael tizenhárom esztendő volt, amikor szeméremteste bőrét körülmetélték.**

26Ugyanazon a napon metélték körül Ábrahámot, a fiát, Izmaelt

27és háza népéből az összes férfit. Mind a házban született, mind az idegentől pénzen vásárolt szolgákat körülmetélték vele együtt.

1Móz 18

1Azután megjelent neki az Úr **Mamré tölgyesében, amikor a déli hőség idején a sátor bejáratában üldögélt.** **2**Fölemelte tekintetét, és látta, **hogy három férfi áll előtte. Amint meglátta őket, eléjük futott a sátor bejáratától, földre borult,** **3** és így szólt: Uram, ha elnyertem jóindulatodat, kérlek, ne kerüld el szolgádat! **4**Mindjárt hozatok egy kis vizet, mossátok meg a lábatokat, és dőljetek le a fa alá! **5**Én meg hozok egy falat kenyeret, hogy felüdüljetek, és úgy menjetek tovább, ha szolgátok mellett mentek el! Ők azt felelték: Tedd azt, amit mondtál! **6**Ábrahám besietett Sárához a sátorba, és azt mondta: Siess, dagassz meg három mérték finomlisztet, és süss lángost! **7**Majd kiszaladt Ábrahám a csordához, fogott egy szép és zsenge borjút, odaadta a legényének, az pedig gyorsan elkészítette. **8**Azután vett vaját, tejet, meg vette a borjút, amelyet elkészített, és eléjük tette. Ő maga pedig ott állt mellettük a fa alatt, amíg ettek. **9**Azután ezt kérdezték tőle: Hol van Sára, a feleséged? Ő így felelt: Itt a sátorban. **10**Egyikük azt mondta: Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és feleségednek, Sárának akkor már fia lesz! Sára közben ott hallgatódzott a háta mögött a sátor bejáratánál. **11**Ábrahám és Sára élemedett korú öregek voltak, és Sáránál már megszűnt a női életfolyamat. **12****Sára nevetett magában,** és azt gondolta: Miután megvénültem, lehet-e még gyönyörben részem? Meg az uram is öreg! **13**De az Úr megkérdezte Ábrahámot: Miért nevetett Sára, és miért mondta: Ugyan, hogy szülhetnék öreg létemre? **14**Van-e valami lehetetlen az Úr számára? Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának. **15**Sára azonban tagadta: **Nem nevettem!** – mondta, mert félt. Az Úr azonban így szólt: **De bizony neveltél!** **16**Amikor a férfiak elindultak, és Sodoma felé tartottak, Ábrahám is velük ment, hogy elkísérje őket. **17**Az Úr ezt mondta: Eltitkoljam-e Ábrahám elől, amit tenni akarok? **18**Hiszen Ábrahámtól nagy és hatalmas nép fog származni, és általa nyer áldást a föld minden népe. **19**Mert őt választottam ki arra, hogy megparancsolja maga után fiainak és háza népének is, hogy őrizzék meg az Úr útját, cselekedjenek az igazságnak és jognak megfelelően, hogy az Úr is beteljesítse, amit megígért Ábrahámnak. **20**Azért ezt mondta az Úr: Mivel már igen sok a jajkiáltás **Sodoma és Gomora miatt,** és vétküik igen súlyossá vált, **21**lemegyek, hogy megnézzem: vajon csakugyan a hozzám eljutott jajkiáltás szerint cselekedtek-e, vagy sem. Tudni akarom. **22**Amikor a férfiak megfordultak, és elindultak Sodoma felé, Ábrahám még ott állt az Úr előtt. **23**Odalépett hozzá Ábrahám, és ezt kérdezte: Vajon elpusztítod-e az igazat is a bűnösökkel együtt? **24**Hátha **van**

ötven igaz ember abban a városban? Akkor is elpusztítod, és nem bocsátasz meg annak a helynek azért az ötven igazért, akik ott laknak? 25 Távoll legyen tőled, hogy ilyet tégy, hogy megöld az igazat a bűnössel együtt, és úgy járjon az igaz is, mint a bűnös! Távoll legyen tőled! Vajon az egész föld bírása nem hozna-e igaz ítéletet? 26 Az Úr így felelt: Ha találok Sodoma városában ötven igazat, megkegyelmezek értük az egész helynek. 27 Ábrahám újból megszólalt: Tudom, merész dolog, hogy szólok az én Uramnak, bár én csak por és hamu vagyok. 28 De ha az ötven igaznak öt híja lesz, elpusztítod-e az öt miatt az egész várost? Ő ezt felelte: Nem pusztítom el, ha találok ott negyvenötöt. 29 Ismét szólt hozzá, és ezt mondta: Hátha negyven található ott! Az Úr így felelt: Nem teszem meg a negyvenért. 30 Ne induljon föl az én Uram, hogy beszéljek – szólt Ábrahám –, de hátha csak harminc található ott! Ő így felelt: Nem teszem meg, ha találok ott harmincat. 31 Ábrahám ezt mondta: Tudom, merész dolog, hogy szólok az én Uramnak: hátha húsz található ott! Ő így felelt: Nem pusztítom el a húszért. 32 Ábrahám ezt mondta: Ne haragudjon az én Uram, hogy még egyszer szólok: hátha **csak tíz található ott!** Ő így felelt: Nem pusztítom el a tízért. 33 Ekkor az Úr befejezte a beszélgetést Ábrahámmal, és eltávozott, Ábrahám pedig visszatért lakóhelyére.

1Móz 19

1 A két angyal estére Sodomába érkezett, Lót pedig éppen Sodoma kapujában ült. Amint meglátta őket Lót, fölkel, eléjük ment, és arccal a földre borult. 2 Ezt mondta: **Térjete be, Uraim, szolgáltok házába, töltsétek itt az éjszakát, mossátok meg a lábatokat!** Reggel majd fölkelhettek, és utatokra indulhattok. De ők azt felelték: Nem, hanem itt a szabadban töltjük az éjszakát. 3 Mivel azonban nagyon unszolta őket, betértek hozzá, bementek a házba. Ő pedig lakomát készített nekik, **kovásztalan kenyeret süttetett**, és ettek. 4 Mielőtt azonban lefeküdtek volna, a város férfiai, **a sodomaiak körülvették a házat: ifjak és öregek, az egész nép kivétel nélkül.** 5 **Bekiáltottak Lótnak, és azt mondták neki: Hol vannak azok a férfiak, akik hozzád jöttek éjszakára? Hozd ki őket hozzánk, hadd háljunk velük!** 6 Lót kiment hozzájuk a bejárathoz, de az ajtót bezárta maga mögött, 7 és ezt mondta: Ugyan, barátaim, ne tegyetek rosszat! 8 Van két leányom, akiknek még nem volt dolguk férfival: kihozom őket hozzátok, és tegyetek velük, amit jónak láttok! De ezekkel a férfiakkal ne tegyetek semmit, mivel hajlékomban kerestek oltalmat! 9 De azok így feleltek: **Hordd el magad! És azt mondták: Ő az egyetlen jövevény köztünk, és ő akar törvényt szabni?** Még jobban elbánunk veled, mint velük! Szorongatni kezdték magát Lótot, és már majdnem betörték az ajtót. 10 **De azok a férfiak** kinyújtották a kezüket, behúzták Lótot magukhoz a házba, és bezárták az ajtót. 11 Az emberek apraját-nagyját pedig, akik a ház bejárata előtt voltak, vaksággal verték meg, úgyhogy hiába igyekeztek, nem találták meg az ajtót. 12 A férfiak akkor ezt kérdezték Lóttól: Ki van még itt, aki hozzád tartozik? Vödöt, fiaidat és leányaidat meg mindenedet, ami a tied a városban, vidd el erről a helyről! 13 **Mert mi el fogjuk pusztítani ezt a helyet, mivel eljutott az Úrhoz az a nagy jajkiáltás, amelyet okoztak.** Az Úr azért küldött bennünket, hogy elpusztítsuk a várost. 14 Lót tehát kiment, és beszélt a vőivel, akik leányait el akarták venni, és ezt mondta: Keljete föl, menjete ki erről a helyről, mert az Úr el fogja pusztítani ezt a várost. De a vői azt hitték, hogy csak tréfál. 15 Amikor hajnalodott, így sürgették az angyalok Lótot: **Kelj föl, fogd a feleségedet és két leányodat, akik itt vannak, hogy el ne pusztulj a város bűne miatt!** 16 És amikor tévovázott, megragadták a férfiak a kezét meg a feleségének és két leányának a kezét, mert az Úr megszánta őt. Kivitték, és otthagyták a városon kívül. 17 Amikor vitték őket kifelé, ezt mondták: **Mentsd az életedet! Ne nézz hátra, és ne állj meg sehol a környéken! A hegyre menekülj, különben elpusztulsz!** 18 De Lót azt mondta nekik: Ne oda, Uram! 19 Ha már kegyelmes voltál szolgálóhoz, és olyan nagy szeretettel bánsz velem, hogy meg akarod tartani

az életemet, akkor ne kelljen a hegyre menekülnöm, mert utolér a veszedelem, és meghalok. 20 Itt van a közelben ez a kis város, hadd fussak oda! Bár kicsi, hadd meneküljek oda, hogy életben maradjak! 21 Ebben a dologban is engedek neked – felelte. – Nem pusztítom el azt a várost, amelyről beszéltél. 22 De gyorsan menekülj oda, mert semmit sem tehetek addig, amíg oda nem érsz! – Ezért hívják azt a várost Cóarnak. 23 A nap éppen fölkel, amikor Lót Cóarba ért. 24 **Az Úr pedig kénköves tüzes esőt bocsátott Sodomára és Gomorára, az Úrtól, az égből. 25 Így pusztította el azokat a városokat és azt az egész környéket, a városok egész lakosságát, sőt a föld növényzetét is.** 26 Lót felesége azonban, aki mögötte ment, közben hátranézett, és sóbálvánnyá vált. 27 Reggel fölkel Ábrahám, hogy arra a helyre menjen, ahol az Úr színe előtt állt. 28 Amint elnézett Sodoma és Gomora felé meg annak az egész környéknek a földje felé, azt látta, hogy füstöl a föld, akár egy olvasztókemence. 29 De amikor Isten elpusztította annak a környéknek a városait, nem feledkezett meg Isten Ábrahámról, és kivezette Lótot a pusztulásból, amikor elpusztította azokat a városokat, ahol Lót lakott. 30 Lót fölment Cóarból, és letelepedett **két leányával** együtt a hegyen, mert félt Cóarban lakni. Egy barlangban lakott két leányával együtt. 31 Egyszer a nagyobbik leánya ezt mondta a kisebbiknek: Apánk öreg, és nincs ezen a földön férfi, aki hozzánk bejönne, ahogy az egész földön szokás. 32 Gyere, itassuk le apánkat borral, háljunk vele, és támasszunk apánktól utódot! 33 Leitatták tehát az apjukat borral még azon az éjszakán, és bement a nagyobbik, és az apjával hált. Lót pedig nem is tudta, hogy leánya melléfeküdt, majd pedig távozott. 34 Másnap azt mondta a nagyobbik a kisebbiknek: A múlt éjjel én háltam az apámmal. Itassuk le őt ma éjjel is, és menj be te, hálj vele, hogy utódot támasszunk apánktól! 35 Azon az **éjszakán is leitatták tehát** az apjukat, és a kisebbik is vele hált. Lót pedig nem is tudta, hogy leánya melléfeküdt, majd pedig távozott. 36 Így esett teherbe Lót mindkét leánya az apjától. 37 A nagyobbik fiút szült, és **Móábnak** nevezte el. Ő a mai Móáb ősatyja. 38 A kisebbik is fiút szült, és Ben-Amminak nevezte el. Ő a mai **ammóniak** ősatyja.

1Móz 20

1 Azután elindult onnan Ábrahám a Délvidék felé, letelepedett Kádés és Súr között, és jövevényként élt Gerárban. 2 Ábrahám azt mondta Sáráról, a feleségéről, hogy a húga, ezért **Abímelek, Gerár** királya érte küldött, és elvitette Sárát. 3 Isten azonban eljött Abímelekhez éjjel álmában, és azt mondta neki: Meg fogsz halni az asszony miatt, akit elvitettél, mert férjes asszony! 4 Abímelek azonban még nem közeledett hozzá, ezért azt mondta: Uram, az igaz népet is megölnöd? 5 Hiszen ő mondta nekem, hogy a húga, az asszony meg azt mondta róla, hogy a bátyja! Én tiszta szívvel és ártatlan kézzel tettem ezt. 6 Akkor ezt mondta neki álmában az Isten: Én is tudom, hogy tiszta szívvel tetted ezt. Ezért óvtalak magam is attól, hogy vétkezzél ellenem, ezért nem engedtem, hogy érintsd őt. 7 Most tehát add vissza annak az embernek a feleségét, mert próféta ő, és imádkozik érted, hogy életben maradj! Ha azonban nem adod vissza, tudd meg, hogy meg kell halnod neked és mindenkinek, aki hozzád tartozik! 8 Fölkel azért Abímelek reggel, hívatta valamennyi udvari emberét, és elbeszélte nekik mindezt. Az emberek nagyon megijedtek. 9 Ekkor hívatta Abímelek Ábrahámot, és ezt mondta neki: Mit tettél velünk? Mit vétettem ellened, hogy ilyen nagy vétekbe akartál belevinni engem és országomat? Olyan dolgokat tettél velem, amelyeket nem szabad megtenni. 10 Majd ezt kérdezte Abímelek Ábrahámától: Mire gondoltál, hogy ezt tetted? 11 Ábrahám ezt felelte: **Azt gondoltam, hogy nincs istenfélelem ezen a helyen, és megölnek a feleségemért.** 12 De ő valóban a húgom is, az apám leánya, csak nem az anyám leánya; így lett a feleségem. 13 Amikor vándorútra indított engem Isten apám házából, ezt kértem tőle: Azzal mutasd meg szeretetedet irántam, hogy bárhová megyünk, mindenütt azt mondd rólam, hogy a bátyád vagyok! 14 Akkor Abímelek juhokat és marhákat, szolgálókat és szolgálóleányokat hozatott, és Ábrahámnak

adta, Sárát, a feleségét pedig visszaküldte hozzá, 15 és ezt mondta Abímelek: Itt van előtted az országom, lakj ott, ahol jónak látod! 16 Sárahoz pedig így szólt: Íme, ezer ezüstöt adtam a bátyádnak, ez felment téged mindazok előtt, akik veled vannak, mert így minden tekintetben igazolva vagy. 17 **Ábrahám pedig imádkozott Istenhez, és meggyógyította Isten Abímeleket**, feleségét és szolgálóleányait, úgyhogy ismét szülhettek. 18 Mert az Úr meddővé tett minden nőt Abímelek házában Sárának, Ábrahám feleségének az esete miatt.

1Móz 21

1Azután meglátogatta az ÚR Sárát, ahogyan megmondta, és úgy cselekedett az ÚR Sárával, ahogy megígérte. 2**Sára teherbe esett, és fiút szült Ábrahámnak öregkorára, abban az időben, amelyet megígért neki Isten.** 3Ábrahám Izsáknak nevezte el újszülött fiát, akit Sára szült neki. 4Azután körülmetélte Ábrahám a fiát, Izsákot nyolcnapos korában, ahogyan megparancsolta neki Isten. 5**Ábrahám százesztendő volt, amikor fia**, Izsák megszületett. 6Akkor ezt mondta Sára: Nevetségessé tett engem az Isten, kinevet mindenki, aki csak hallja. 7Ezt is mondta: Ki jósolta volna meg Ábrahámnak, hogy fog még Sára fiakat szoptatni? Mert fiút szültem öregkorára. 8Amikor a gyermek nagyobb lett, elválasztották. Ábrahám pedig nagy lakomát készített azon a napon, amelyen elválasztották Izsákot.

9Amikor Sára **nevetni látta** az egyiptomi Hágár fiát, akit Hágár szült Ábrahámnak, 10ezt mondta Ábrahámnak: Kergesd el ezt a szolgálóleányt és a fiát, mert nem örökölhet együtt egy szolgálóleány fia az én fiammal, Izsákkal! 11Ez a **beszéd Ábrahámnak igen rosszul esett, a fia miatt.** 12De Isten ezt mondta Ábrahámnak: Ne bánkódj a fiú és a szolgálóleányod miatt! Bármit mond neked Sára, hallgass a szavára, mert Izsákot fogják a te utódodnak nevezni. 13De a szolgálóleány fiából is népet támasztok, mert ő is tőled származik.

14Ábrahám fölkel reggel, fogott egy kenyeret meg egy tömlő vizet, és odaadta Hágárnak. Föltette azt az asszony vállára, és elküldte őt a gyermekkel együtt. Így ment el, és bolyongott Beérseba pusztájában. 15Amikor kifogyott a víz a tömlőből, letette a gyermeket az egyik bokor alá, 16maga pedig elment, leült vele szemben egy nyíllövésnyi távolságban, és ezt mondta: Ne lássam, amikor meghal a gyermek! Ott ült vele szemben, **és hangosan sírt.**

17De Isten meghallotta a fiú hangját, Isten angyala pedig kiáltott a mennyből Hágárnak, és így szólt hozzá: Mi van veled, Hágár? Ne félj, mert meghallotta Isten a fiú hangját onnan, ahol fekszik! 18Kelj föl, vedd fel a fiút, és fogd kézen, mert nagy népet támasztok belőle! 19**És megnyitotta Isten az asszony szemét, úgyhogy meglátott egy forrást. Odament, megtöltötte a tömlőt vízzel, és megitta a fiút. 20Isten pedig vele volt a fiúval**, és az felnövekedett. A pusztában lakott, és íjász lett. 21Párán pusztájában lakott, anyja pedig Egyiptom földjéről szerzett neki feleséget.

22Történt abban az időben, hogy Abímelek és hadseregparancsnoka, Píkól azt mondta Ábrahámnak: Isten van veled mindenben, amit cselekszel. 23Esküdj meg nekem most Istenre, hogy nem csalsz meg sem engem, sem a fiamat, sem az unokámat, hanem olyan hűségesen bánsz velem és azzal a földdel, ahol jövevény vagy, ahogyan én bántam veled! 24Ábrahám így felelt: Megesküszöm.

25De Ábrahám szemrehányást tett Abímeleknek amiatt, hogy Abímelek szolgálói erőszakkal elfoglaltak tőle egy kutat. 26Abímelek ezt mondta: Nem tudom, ki tette ezt. Te sem szóltál nekem, én sem hallottam róla, csak ma. 27Akkor Ábrahám juhokat meg marhákat hozatott, és Abímeleknek adta. Majd szövetséget kötöttek egymással. 28De Ábrahám különállított a nyájából hét bárányt. 29Abímelek megkérdezte Ábrahámtól: Mire való ez a hét bárány, amelyeket különállítottál? 30Ő azt felelte: Fogadd el tőlem ezt a hét bárányt, annak

bizonyosságául, hogy **én ástam ezt a kutat**. 31Azért nevezték el azt a helyet Beérsebának, mert ott tettek esküt ők ketten. 32Miután megkötötték a szövetséget Beérsebában, fölkelt Abímelek és hadseregparancsnoka, Píkól, és visszatértek a filiszteusok földjére. 33Ábrahám pedig tamariszkuszfákat ültetett Beérsebában, és segítségül hívta ott az ÚRnak, az Örökkévaló Istennek a nevét. 34Azután még hosszú ideig élt jövevényként Ábrahám a filiszteusok földjén.

1Móz 22

1Ezek után történt, hogy Isten **próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám!** Ő pedig így felelt: Itt vagyok. 2Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te **egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott** égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked! 3Ábrahám fölkelt reggel, fölnyergelte a szamarát, maga mellé vette két szolgálját meg Izsákot, a fiát. Fát is hasogatott az áldozathoz. Azután elindult arra a helyre, amelyet az Isten mondott neki.

4A harmadik napon fölemelte tekintetét Ábrahám, és meglátta azt a helyet messziről. 5Ekkor így szólt Ábrahám a szolgáljaihoz: Maradjatok itt a számmal, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok. 6Fogta tehát Ábrahám az égőáldozathoz való fát, rátette a fiára, Izsákra, ő maga pedig a tüzet meg a kést vitte; így mentek ketten együtt. 7Egyszer csak Izsák megszólította apját, Ábrahámot: Apám! Ő ezt felelte: Itt vagyok, fiam. Izsák megkérdezte: Itt van a tűz meg a fa, de hol van a bárány az áldozathoz? 8Ábrahám azt mondta: Isten majd **gondoskodik bárányról** az áldozathoz, fiam. Így mentek tovább ketten együtt.

9Amikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, elrendezte rajta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot, és föltette az oltárra a fadarabok tetejére. 10De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és megfogta a kést, hogy levágja a fiát, 11kiáltott neki az ÚR angyala az égből: Ábrahám! Ábrahám! Ő így felelt: Itt vagyok. 12Az angyal így szólt: Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet.

13Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy **ott van egy kos**, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kóst, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett. 14Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: Az ÚR gondoskodik. Ma ezt mondják: Az ÚR hegyén a gondviselés.

15Az ÚR angyala másodszor is kiáltott Ábrahámnak az égből, 16és ezt mondta: Magamra esküszöm, így szól az ÚR, **hogy mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, 17azért gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint égen a csillag, vagy mint a homokszemek a tengerparton.** A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját, 18és a te utódod által nyer áldást a föld minden **népe**, mert hallgattál szavamra.

továbbra is Beérsebában lakott.

Igehirdetési előkészítő 2014 Hetvened vasárnap

1Móz 22, 1–13.5

Három pillanatkép

Ábrahám és Izsák története. Egyszerre híresen klasszikus és hírhedten botránys igazszakasz. Három pillanatkép-epizód jut eszembe. Az első: a hetvenes évek elején tizenéves kamaszként a Deák téri templom első emeleti karzatán hallgatom a neves és tiszteletreméltó igehirdetőt. Bár ekkoriban a Biblia világában még nem vagyok járatos, feltűnik, hogy az igehirdető milyen szenvedélyesen, szinte sírva beszél arról, hogy a számára, akinek a Teremtő nem adott saját gyermeket, különösen is elfogadhatatlan,

hogyan Isten Ábrahámától azt kérte, áldozza fel Izsákot, az „egyetlenegy” gyermekét. A második pillanatkép: először a nyolcvanas évek derekán, majd egyre gyakrabban olvasom külföldi teológusoknál, hogy az Izsák-történet az erőszakos „gyermekbántalmazás” („child-abuse”) legitimálása. A harmadik kép: egy konferencián valaki azt mondja, Ábrahám azért volt hajlandó feláldozni Izsákot, mert a valóságban Hágárt és Izmaelt szerette. Kollégánk bizonyára az 1Móz 21,11 alapján jutott erre a következtetésre. Egy másik lelkész kolléga viszont szépen, higgadtan érvelt: mi mindent veszítenénk, ha így gondolkodnánk.

Nem lévén hebraista, a következőkben nyelvi exegézisre nem vállalkozhatok. A szövegről azonban nemcsak a nyelvi elemzés mondhat valamit, hanem a szöveg hatástörténetének, „poszthistóriájának” vizsgálata is. Vessünk ezért egy rövid pillantást e híres és hátborzongató epizód zsidó és keresztény értelmezéstörténetére, mielőtt megpróbáljuk a szószéki mondanivalót néhány pontban megfogalmazni.

Különböző értelmezések vázlatosan

Zsidó értelmezések

A zsidóság – nagyon helyesen – sohasem Izsák „feláldozásáról” beszél (hiszen ez nem történt meg), hanem csupán a „megkötözéséről”. Ez az úgynevezett Akéda. A Hertz-féle Tóra-kommentárban olvashatjuk, hogy az Akéda pozitív tanulsága, hogy Ábrahám hűségét és hitét az Örökkévaló próbára teszi és e legerősebb próba által erősíti hitét. Ugyanakkor az is tanulság, hogy „Izsák megkötözésének története megnyitja Izrael ... küzdelmét a gyermekáldozás förtelme ellen, ami szokásban volt a sémi népek között, éppúgy, mint egyiptomi és árja szomszédaiaknál ... Ábrahám Istene a gyermekáldozás megakadályozására lépett közbe, és nem annak végrehajtása érdekében ... Mózes inti népét, hogy ne úgy tiszteljék Istent, ahogy a szomszéd népek tisztelik istenüket ...”⁶

Raj Tamás, a pár évvel ezelőtt elhunyt neves rabbi a négyféle zsidó írásmagyarázó módszert (Pardesz) ismertetve a történet negyedik, misztikus értelméről (Szod) írja a következőket: „Isten egyáltalán nem akarta, hogy Ábrahám feláldozza fiát, hiszen a történet valójában erről is szól. Sőt, éppenséggel azt várta volna el, hogy az első ősapa vitatkozzék vele, ahogyan azt korábban Szodoma és Gomorra megmentése érdekében meg is tette. Ábrahám azonban – nyilván kétségbeesett szívvel – gondolkodás nélkül teljesítette volna a Mindenható szavát. Istennek ez annyira nem tetszett, hogy végül az utolsó percben csak angyala révén (és nem személyesen Ő) állította meg Ábrahám lesújtani kész kezét. Ezzel az isteni elégedetlenséggel indokolhatjuk azt is, hogy a továbbiakban a Mindenható – a Biblia tanúsága szerint – nem is szólította meg többé Ábrahámot...”. (RAJ, internetes forrás)

Az Újszövetség kontextusa

Ábrahámot a Római és a Galata levél a hit általi megigazulás példaképének tartja (Róm 4; Gal 3), ám Jakab a cselekedetek „szünergiáját” helyezi Ábrahám hite mellé követendő példának (Jak 2,21–23). Ugyanitt Jakab Ábrahámot „Isten barátjának” (φίλος θεοῦ filosz theou) nevezi, ami Ézs 41,8-ra és 2Krón 20,7-re történő visszahivatkozás.

Az Akéda történetének több „áthallása” is érzékelhető az Újszövetségben. Például Róm 8,32-ben: „Aki tulajdon fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta”. Ez a LXX 1Móz 22,16 fordításával több helyen is megegyezik! A Zsidókhoz írt levél szerzője Ábrahám hitét a feltámadásba vetett hittel magyarázza: „Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett, és egyszülött fiát vitte áldozatul az, aki az ígéreteket kapta, akinek megmondatták: 'Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni'. Azt tartotta ugyanis, hogy Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani.” (Zsid 11,17–18)

Az egyházatyák

Mind a keleti, mind a nyugati keresztény egyházatyák, akárcsak később a középkori ikonográfiában és a misztériumjátékokban Ábrahám és Izsák történetét előképként (tüposz, figura) fogták fel: amiképpen Ábrahám hajlandó volt feláldozni az ő egyszülött fiát, Izsákot, ugyanúgy az Atyaisten nemcsak hajlandó volt, hanem ténylegesen fel is áldozta az ő egyszülött fiát, Jézus Krisztust. Izsák engedelmissége az előkép (tüposz), Jézus Krisztus fiúi engedelmissége pedig a beteljesedés, a valóság (antitüposz). Ugyanúgy a bozótban a szarvánál fennakadt kos a helyettes áldozat előképe. Így ír Órigenész: „Izsák Krisztust jelképezi ... ehelyütt éppen úgy Krisztust jelképezi a kos is: egyfelől Izsák, akit nem öltek meg, másfelől a kos, akit megöltek”⁷ Aranyszájú Szent János ezt mondja: „Mindez a

kereszt előképe volt. Ezért mondja Krisztus a zsidóknak: Ábrahám, a ti atyátok ujjongott, hogy láthatja az én napomat; látta és örvendezett (Jn 8,56). Hogyan láthatta, hiszen sok-sok évvel megelőzte? Előképkben, homályban. Amint ugyanis itt egy kos lett az áldozat Izsák helyett, úgy áldoztatott fel Isten báránya a világerért”⁸. Végezetül mindezt Szent Ágoston is megerősíti: „Ki volt tehát az a kos, aki feláldoztatott, és akinek jelképerejű vérével beteljesedett az áldozat? Ábrahám akkor látta, amikor az szarvával fennakadt a bozótban? Ki mászt jelképezett tehát, mint Jézust, akit feláldozása előtt a zsidók tövissel koronáztak”⁹.

Luther

Luther élete utolsó szakaszában, mintegy tíz éven keresztül tartott előadásokat Mózes I. könyvéről a Wittenbergi Egyetemen. 1539. október 27-én kezdte meg 1Mózes 22-ről szóló előadásait. Ábrahámot, a legkegyesebb ősatyát is „megkísértette” Isten: egykoron azt jövendölte neki, hogy az ígéret gyermekétől annyi leszármazottja lesz, mint égen a csillag, s most azt kívánja, hogy áldozza fel egyetlenegy fiát. Akit Ábrahám egykor a legjobb barátjának tartott, most az ellensége. Luther jól ismerte, s Ábrahámban is meglátta az Anfechtungen érzését, ami a megkísértésre, a megtámadottságra utal, amikor az ember nem tudja, hogy Istentől vagy a sátántól jön-e a „kísértés”. Ilyen helyzetekben, írja Luther, imádkozni kell. Milánói Szent Ambrus gondolata: „Az ördög azért kísért, hogy pusztítson, Isten azért, hogy koszorúzzon”¹⁰. A reformátor Zsid 11,19-re hivatkozik, mely szerint Ábrahám hitt a feltámadásban, s csakis ezért tudott engedelmeskedni Istennek. Luther meglepő, s irodalmárok által is irigyelhető érzékletességgel írja le a szeretett apa és a szeretett fiú lassú, szinte szó nélküli, drámai feszültséggel telített menetelését a Mórijjá-hegy felé. Nem azért kell Ábrahámnak megkötöznie Izsákot, mert az elszaladna. Erről nem lehet szó, hiszen Izsák engedelmes; Ábrahám az állatáldozatot kívánta ezáltal megjeleníteni. A lényegét, írja Luther, sem a szofisták, sem rabbik nem értik, hiszen ebben a jelenetben a Szentírás szívének lüktetéséről: az életről és a halálról van szó. Nemcsak Izsák kész meghalni, hanem Ábrahám hétszeresen is meghal, hiszen retteg a félelemtől. Luther számára – írja itt és más írásában is – a valódi halál nem a biológiai élet megszűnése, hanem maga a halálfélelem a szörnyű, valóságos halál. A halálfélelem a lélek halála. Aki azonban legyőzte hittel a halálfélelmet, az legyőzte a halált. Ábrahám ebben a történetben meghalt és feltámadott. Talán erre mondhatta Jézus, hogy „Ábrahám, a ti atyátok ujjongott azon, hogy megláthatja az én napomat: meg is látta és örült is” (Jn 8, 56).

Kierkegaard

Kierkegaard a Félelem és reszketés (1843) című híres művében azt írja, hogy Ábrahám szorongásának oka, hogy konfliktusba kerül nála az etikai és a vallásos értékrend. Fia megölése az etikai értékrend szerint gyilkosság, ám a vallási értékrend áldozatot, Istennek való engedelmisséget kíván. Ábrahám az abszurd erejénél fogva hitt. „A hit... nem esztétikai érzület, hanem annál valami sokkal magasabb rendű, mivel a rezignáció a feltétele; a hit nem a szív közvetlen hajlama, hanem a létezés paradoxona”¹¹. Kierkegaard

számára Ábrahám nem tragikus hős, hanem a hit lovagja: „Ábrahám a hite által nem mondott le Izsákról, hanem épp azáltal kapta meg”¹². Mi a különbség a tragikus hős és a hit lovagja között? „A tragikus hős lemond önmagáról, hogy kifejezhesse az általánost, a hit lovagja pedig lemond az általánosról, hogy egyes lehessen”¹³. A hit lovagja, az Úr barátja tegezheti az Istent, a tragikus hős csak egyes szám harmadik személyben szólíthatja meg Őt.

Auerbach

Erich Auerbach, német származású irodalomtörténész *Mimézis* című könyvének első fejezetében („Odüsszeusz sebhelye”) az *Odüsszeia* XIX. énekét 1Móz 22 mellé helyezi. A kétféle elbeszélés mód (narratíva) szembeállításából a bibliai történet szövegszerűsége világít rá. Így a Biblia természetéről is új meglátásokat nyerhetünk. Mit figyelhetünk meg a homéroszi eposz narrációjában? Először is azt, hogy minden alaposan, a legapróbb részletig kidolgozott, a kitérő is arra szolgál, hogy a múltat az elbeszélő jelenné tegye, hogy mindent az előtérbe hozzon. Minden egyforma megvilágításba kerül, az események hiánytalanul kapcsolódnak egymáshoz, a külső leírásnak végig fontos szerepe van. Mindezzel Homérosznak nem az a célja, hogy fokozza, hanem ellenkezőleg: oldja a feszültséget.

Mennyivel más a narráció 1Móz 22-ben, amelyik Ábrahám és Izsák történetét mondja el! A Homérosz által elbeszélte világgal itt minden ellentétes. A történet egyes részleteiről rendkívül töredezett információink vannak. Hol vannak a beszélők? Hol van Isten? Hol van Ábrahám: kint vagy bent? Nem tudjuk. Honnan szól Isten? Nem tudjuk. Csak a hangját halljuk, lényét nem érzékeljük. Azt halljuk, hogy a Mórijjá földjére kell menniük, de honnan? Miért nem válaszol Ábrahám? Mit gondolhatott? Aztán mit tudunk meg az utazás epizódjáról? Hallunk a kora reggeli indulásról: a számárról, a két szolgáról, de semmi részletet sem tudunk meg a háromnapos monoton utazásról. Az egyedüli gesztus, hogy a harmadik napon Ábrahám „fölemelte tekintetét”. Izsákról sem tudunk meg semmit: szép volt-e vagy csúnya, magas vagy alacsony? Az elbeszélés szerzője nem bőbeszédű, hanem rendkívül visszafogott, csak a legfontosabb dolgokat közli velünk. Amíg Homérosznál minden az előtérben zajlik, addig itt az események a háttérrel telítettek, a dolgok kimondatlanok. A csendnek, a hallgatásnak azonban súlya van. Ezzel a szerző – Homérosszal ellentétben – fokozza a feszültséget. Homérosz világa „tisztá” irodalom: a szerző elvarázsolja érzelmeinket, elkápráztat bennünket, célja az, hogy – legalábbis egy időre – elfeledkezzünk önmagunkról. A bibliai szöveg viszont egy sajátos autoritással lép fel velünk szemben. Ezért a feszültség, a hallgatás, a háttérrel telítettség, a sok-sok mögöttes érték, a mindent átható igazságigény. A Biblia az igazságot képviseli, elfogultan és kizárólagosan, mert azt csak úgy lehet. Nem udvarol, nem hízeleg nekünk, mint Homérosz; hanem a bűnös énünk leigázásával magáévá akar tenni bennünket. Ha burkoltan is, de azt sugallja, hogy az általa képviselt valóság az egyedüli.¹⁵

A szószék és a gyülekezet felé (Vázlat-javaslat)

Bevezetés: botránkozunk-e vagy gondolkodunk?

Első látásra a történet felháborító, botránkoztatónak tűnik. Fontos kérdés, hogy milyen a hozzáállásunk? Ha a saját (pillanatnyi) etikai értékrendünket vetítjük a textusra, akkor Isten kiszámíthatatlan kényúrnak tűnik, aki következetlen önmaga ígéretéhez és értelmetlenül kínozza éppen azt, akinek ő nagy ígéretet tett, aki „Isten barátjának” tarthatta magát. A másik lehetőség – és ezt javaslom – a saját zárt véleményünk, ideológiánk hangoztatásán túl, pontosabban ahelyett, megpróbálhatunk nyitott módon gondolkodni, figyelni a szövegre, s alázattal keresni annak nekünk szóló üzenetét. E keresésünkben sokat segíthet, ha figyelünk 1Móz 22 újszövetségi „áthallására”, a páli és a Zsidókhöz írt levél korpuszának kontextusára. Csipegethetünk a textus

értelmezéstörténetének egyes példáiból is. Mit is tanulhatunk mi az igehirdetés mára előírt textusából?

Mi jellemzi az Istenhez hűséges embert?

Minden ember, aki egyháztag és nemcsak a nagy ünnepeken, hanem a böjtelő idején, például Hetvened vasárnapján is ott ül a templomban, igyekszik hűséges lenni Istenhez. Természetesen a Teremtővel olyan intim viszonyt ő sohasem érhet el, amelyet Ábrahám mondhatott magáénak, amikor ő – a Szentírásban is egyedülálló módon – „Isten barátja” lehetett, ám a hívő emberek az evangélium szavaival mégis lehetnek Ábrahám „fiai” vagy „gyermekei”, hiszen ez a viszonyulás a szoros lelki kapcsolat kifejeződése. Azt sem árt tudatosítanunk, hogy Ábrahám a három nagy monoteista vallásban (zsidóság, kereszténység, iszlám) egyformán a „hívók atyja”.

Az Istenhez hűséges embert az jellemzi, hogy számára mindig és mindenekben „Isten az első” (Balikó igehirdetése). Luther számára ezért olyan fontos az első parancsolat magyarázata: Istent teljes szívünkben szeretni azt jelenti, hogy a mi szívünk az „Istene csüng”. Nem vasárnapi kellék ő a mi életünkben, hanem minden gondolatunk és mozdulatunk motorja.

Azonban a legtöbb őszinte istenkövető embert is érik megpróbáltatások. Sokszor talán őket súlyosabb megpróbáltatás éri, mint a felszínen élőket. Az úgynevezett Anfechtungen – amint ezt Luther is átélte – sokszor fájdalmas tapasztalat, de istentapasztalat. Apám halálakor írta Balczó András: „a halál közelsége – Isten közelsége”. A megpróbáltatások idején Isten „történik” a mi életünkben. Ilyenkor úgy tűnik: Isten elrejtőzött, egy „fátyol” fedi el előlünk Isten arcát (Ordass mondta ezt az 1948-as ítélethirdetéskor). Érezhetjük úgy, hogy Isten elfordult előlünk, becsapott, rászedett bennünket, hogy ő „meghalt”, talán sohasem létezett. Ha valaki, akkor Ábrahám átérezhette a rászedettséget. Úgy is gondolhatta, hogy valamilyen szeszélyes istenség kénye-kedve szerint játszik vele: hatalmas ígérteét hirtelen egy annak ellentmondó, abszurd követeléssel írja felül. Ábrahám lázadhatna, de mégsem ezt eszi. Minden bizonnal szenved és szorong. De hisz Istenében és engedelmeskedik neki. A hit is abszurditást követel. Tudunk-e életünk drámájában akár gyermeki, akár abszurd hittel mi is megkapaszkodni Istenünkben? Tudjuk-e szívből énekelni: „Bár por vagy is szeret, megvédi ügyedet ... Ő el nem hagy, Jóvolta hozzád igen nagy” (EÉ 60)?

Mi jellemzi az emberhez hűséges Istent?

Ha Isten teremtett bennünket, akkor mi az ő tulajdonai vagyunk, még akkor is, ha a bűneset óta elfordultunk tőle. Ő azonban számos leleményes kezdeményezéssel próbál „visszaszeretni” minket, mert ő hűséges a teremtményéhez. Igen, Isten sokszor megpróbálja, sőt meg is feddi az övét, akiket szeret (Jel 3,19; Zsid 12,6; Jak 1,12).

A legtökéletesebb leleménye a kereszt, ami által visszavásárolt bennünket. Isten, az ő végtelen szeretetében kiszolgáltatja és sebezhetővé teszi önmagát. Kiszolgáltatja és sebezhetővé tette önmagát már akkor is, amikor kockára tette az Ábrahámnak tett ígérteét. „Kész-e akkor is hinni bennem, ha az értelmetlen abszurditás maszkját veszem magamra?” Isten itt egy nagy hívőt könnyen elveszíthetett volna.

Isten emberszeretetéből fakadó sebezhetőségének leginkább kitapintható, sőt megízlelhető valósága Jézus Krisztusnak a kereszten kiontott vére. Mi az ő halálból, halálos szeretetéből élünk.

Mint Luther magyarázatában is láttuk, Ábrahám is átélte az élet–halál–feltámadás drámáját.

Ábrahám történetéből azt is megtanulhatjuk, hogy az önmagát érettünk odaadó Isten gondoskodó Isten is egyben. Ábrahám hite a gondviselő, gondoskodó Istenbe vetett hit. Izsák kérdésére, hogy hol van az áldozatra való bárány így felelt: „Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról, fiam.” (1Móz 22,8). S azt a helyet, ahol

Ábrahám meglátta az Isten által áldozatra kínált kost, Ábrahám így nevezte el: „Az Úr gondoskodik” (1Móz 22,14). E kifejezés gazdagságára még visszatérünk.

Mi az istenkereső ember és az emberkereső Isten adekvát kapcsolata?

Egy szóval válaszolhatunk: a hit. Ábrahám a hit példaképe. A mai vasárnapi igehirdetésnek is a hitről kell szólnia. Igen, Isten a hit által fogad el minket igaznak, s nem a cselekedek révén, amelyek „érdemet” végképp nem szerezhetnek. Ez a reformátori tanítás kétségtelenül igaz, de talán Jakab apostol sem volt annyira tévtanító, amint ezt Luther egy harci helyzetben mondotta. A hit elválaszthatatlan a hitből fakadó cselekedetektől. Hiszen a hit követéssel jár, krisztuskövetést eredményez; már azzal is cselekszem, hogy elindulok a krisztuskövetés útján és ezen az úton az egyik lábamat a másik elé teszem! Így előbb-utóbb, ha a hitem igaz és tiszta, akkor az jó gyümölcsöt terem. A fát, mint tudjuk, a gyümölcséről ismerhetjük meg. A hit és az élet összecseng, amint erre Kierkegaard, Vajta Vilmos és Ordass Lajos is rámutatott. Ne „nyakas lutheránusok” legyünk, hanem a lutheri felismerést korrektívumként felmutató egyetemes (katolikus) keresztények! A hit (h)őse, Ábrahám, Pálnak és Jakabnak, a lutheránusoknak és a katolikusoknak is erőt adó etalon volt egykor és az ma is.

Végezetül tegyük fel a kérdést: mit is jelent, hogy Ábrahám a hit útján járt, vagy, ahogy Kierkegaard mondta: a hit „lovagja” volt?

A Mórijjá-hegy felé vezető út – véleményem szerint - hasonlít az emmausi úthoz, a Mórijjá hegye pedig – megkockáztatom – a transzfiguráció hegyéhez.

Úgy fogalmaznék, hogy aki a hit útján jár, annak a látása egyre inkább tisztul, mert azt Isten megtisztítja; a gondolkodása, a lelkülete egyre inkább istenszerű lesz, mert Isten lelke munkálkodik benne. Ahogyan az emmausi úton az eleinte még kétségbeesett tanítványok szeme egyre inkább megvilágosodott, a szívük egyre inkább „gerjedezett” (Károli) miközben Jézus magyarázta a róla szóló Írásokat (minden bizonnyal az Ábrahámról szóló történetet is!). A három napos út Ábrahám számára hasonló tanulási folyamat lehetett. Eleinte ő is minden bizonnyal szorong, talán kétségbe is esik (a hallgatása erre enged következtetni), de hisz, bízik és engedelmeskedik, s az egyre növekvő, erősödő istentapasztalata következtében a látása is egyre élesedik amint közeledik Mórijjá hegyéhez. Tudja, hogy Isten majd „gondoskodik” az áldozatra való bárányról. Hisz Isten ígéreteiben, majd hisz a feltámadásban és végül meglátja Krisztus helyettes áldozatát.

Igen, a Mórijjá hegyén megtörténik az átlényegülés, a csoda. Az angyal mentő keze az engedelmes Izsákot kiragadja a halál veszedelméből, hogy ő is és Ábrahám is átélhessék a halálnál is erősebb halálfélelemből való feltámadás csodáját. Ábrahám is egyre többet látott és meglátott. Joggal mondhatta Jézus, hogy Ábrahám örült, mert „látta” az én napomat (Jn 8,56).

1Móz 22,14-et csak a mi fordításunk adja vissza így: „Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: Az ÚR gondoskodik. Ma ezt mondják: az ÚR hegyén a gondoskodás.” A héber Biblia magyar fordításában viszont ezt olvassuk: „Az Örökkévaló lát; ahogy ma mondják: Az Örökkévaló hegyén látható lesz.”¹⁶

A Mórijjá hegyén Isten lát és láttat. Látja a hitet és megmutatja önmagát; kiábrázolja az ő megváltásának misztériumát.

Amit a szem nem látott és a fül nem hallott, azt az Úr megláttatta, megmutatta Ábrahámnak és rajta keresztül minden hívőnek. Akárcsak néhány ezer évvel később az Úr a megdicsőülés hegyén (Mt 17,1–13 par) is látott és láttatott: Péter, Jakab és János is megláthatták Mesterüket Mózes és Illés társaságában. Láthatták és hallhatták azt, amit „szem nem látott és fül nem hallott és az ember szíve meg nem sejtett, azt készítette el Isten az őt szeretőknek” (1Kor 2,9). A zsidó festő Marc Chagall „Izsák feláldozása” című festményén (1950–1955) a háttérben megjelenik a kereszthordozó Jézus. Luther szerint a

kereszt tisztítja meg a mi sokszor homályos, vagy éppen a dolgok valóságát fordítva látó látásunkat. „A kereszt teológus azt mondja, ami az igazság”.

Hiszünk-e Ábrahám hitével? Szeretjük-e őt úgy, mint Ábrahám? Elfogadjuk-e, vállaljuk-e, hogy Jézus Krisztus keresztje és Isten Lelke tisztítsa a mi látásunkat is? Ha igen, nekünk is ilyen látásokban, láttatásokban lehet majd részünk

Exkurzus.

Rettegő ember, rejtőzködő Isten, rendíthetetlen hit

Elhangzott Szentendrén 2014 februárjában, Hetvened vasárnapján. Lásd erről a textusról írt igehirdetési előkészítőt: 295–302.

Textus: 1Móz 22,1–13 (14–16-is!)

Ezek után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! Ő pedig felelt: Itt vagyok. Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked! Ábrahám fölkel reggel, fölnyergelte a szamarát, maga mellé vette két szolgálóját meg Izsákot, a fiát. Fát is hasogatott az áldozathoz. Azután elindult arra a helyre, amelyet az Isten mondott neki. A harmadik napon fölemelte tekintetét Ábrahám, és meglátta azt a helyet messziről. Ekkor így szólt Ábrahám a szolgálóihoz: Maradjatok itt a számmal, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok. Fogta tehát Ábrahám az égőáldozathoz való fát, rátette a fiára, Izsákra, ő maga pedig a tüzet meg a kést vitte; így mentek ketten együtt. De Izsák megszólította apját, Ábrahámot: Apám! Ő pedig felelt: Itt vagyok, fiam. A fiú megkérdezte: Itt van a tűz meg a fa, de hol van az áldozatra való bárány? Ábrahám azt mondta: Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról, fiam. Így mentek tovább ketten együtt. Amikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, rárakta a fa

darabokat, megkötözte a fiát, Izsákot, és föltette az oltárra a fadarabok tetejére. De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és már fogta a kést, hogy levágja a fiát, kiáltott neki az ÚR angyala a mennyből: Ábrahám! Ábrahám! Ő így felelt: Itt vagyok! Az angyal így szólt: Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet. Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kóst, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett. Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: Az Úr gondoskodik. Ma ezt mondják: Az Úr hegyén a gondoskodás. Az Úr angyala másodszor is kiáltott Ábrahámnak a mennyből, és ezt mondta: Magamra esküszöm, így szól az Úr, és nem tagadtad meg tőlem a Te fiadat, a te egyetlenegyedet, azért gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján.

Ábrahám és Izsák története. Egyszerre híresen klasszikus és hírhedten botrányos igeszakasz ez, több pillanatkép is eszembe jut róla.

Az első. Egy lelkes fiúgyermek érdeklődve hallgatja bibliaórákon a történeteket, de amikor a lelkész elérkezik ehhez a történethez, a gyermek zokogni kezd, hiszen édesapjára gondol, akit ő úgy szeret.

A második. A hetvenes évek elején tizenéves kamaszként a Deák téri templom első emeleti karzatán hallgatom a neves és tiszteletreméltó igehirdetőt, aki szenvedélyesen, szinte sírva beszél arról, hogy neki, akinek a Teremtő nem adott saját gyermeket, különösen is elfogadhatatlan, hogy Isten Ábrahámotól azt kérte, áldozza fel Izsákot, az „egyetlenegy” gyermekét.

Vagy hogyan hallgatja ezt a történetet az, akinek egyetlen fiúgyermekét valóban elvette az Isten? Egy jó barátom családi tragédiája jut most eszembe. Másfél éve nyáron, itt, ebben a városban történt ez a tragédia...

Mi a célunk, amikor ezt az igeszakaszt olvassuk és hallgatjuk? Meg akarunk botránkozni, hogy ilyen furcsa, iszonyatos történetek vannak a Bibliában? Mert első látásra a történet valóban felháborítónak, botránkoztatónak tűnik. Ha a saját (pillanatnyi) etikai értékrendünket vetítjük a textusra, akkor Isten kiszámíthatatlan kényúrnak tűnik, aki következetlen önmaga ígéretéhez és értelmetlenül kínozza éppen azt, akinek ő nagy ígéretet tett, aki „Isten barátjának” tarthatta magát.

A másik lehetőség: azon gondolkodjunk el, hogy miért került ez a történet a Bibliánkba, ha a Bibliát Isten Szentlelke ihlette? Miért választja az egyház ezt az első látásra olyan furcsa igeszakaszt böjtelő Hetvened vasárnapjának igehirdetési textusául?

Három kérdésre keressük a választ: 1. Mi jellemzi az Istenhez hűséges embert? 2. Mi jellemzi az emberhez hűséges Istent? 3. Mi az Isten és ember kapcsolatának kívánatos, ideális természete?

Mi jellemzi az Istenhez hűséges embert?

Isten az első

Mindnyájan, akik egyháztagok vagyunk és nemcsak a nagy ünnepeken, hanem például ma is, a böjtelő idején, Hetvened vasárnapján is itt ülünk a templomban, az egyházzal együtt elcsendesedünk, s kezdünk a húsvéti győzelem felé tekinteni. A magunk módján mindnyájan igyekszünk hűnek lenni Istenhez. Természetesen a Teremtővel olyan különlegesen bensőséges viszonyt sohasem érhetünk el, amelyet Ábrahám mondhatott magáénak, amikor ő – a Szentírásban is egyedülálló módon – „Isten barátja” lehetett. Ám a hívő emberek – az evangélium szavaival – mégis lehetnek Ábrahám „fiai” vagy „gyermekei”, hiszen ez a viszonyulás a szoros lelki kapcsolat kifejeződése. Azt sem árt tudatosítanunk, hogy Ábrahám a három nagy monoteista vallásban (zsidóság, kereszténység, iszlám) egyformán a „hívők atyja”.

Az Istenhez hűséges embert az jellemzi, hogy életében mindig és mindenekben „Isten az első”. Luther számára ezért olyan fontos az első parancsolat magyarázata: Istent teljes szívükből szeretni azt jelenti, hogy a mi szívünk „Istenen csüng”. Vagyis: nem vasárnapi kellék ő az életünkben, hanem minden gondolatunk és mozdulatunk motorja.

A megpróbáltatásokat elviseli és engedelmeskedik

A legtöbb őszinte istenkövető embert is érik megpróbáltatások, sokszor talán súlyosabbak, mint a felszínen élőket. Az úgynevezett „félelmek” Anfechtungen – amint ezt Luther is átélte – sokszor fájdalmas tapasztalatok, de istentapasztalatok.

Édesapám halálakor írta egy barátom: „a halál közelsége – Isten közelsége”. A megpróbáltatások idején Isten „történik” a mi életünkben. Úgy tűnik: Isten elrejtőzött, egy „fátyol” fedi el előlünk arcát – Ordass Lajos mondta ezt az 1948-as ítélethirdetéskor. Ilyenkor úgy érezzük: Isten elfordult tőlünk, becsapott, rászédett bennünket, „meghalt”, talán sohasem létezett.

Ha valaki, akkor Ábrahám átérezhette a rászédettségét. Úgy is gondolhatta, hogy valamilyen szeszélyes istenség kénye-kedve szerint játszik vele, aki hatalmas ígéretét hirtelen egy annak ellentmondó, abszurd, kegyetlen követeléssel írja felül. Ábrahám lázadhatna, de mégsem ezt eszi, minden bizonnyal szenved és szorong, mégis hisz Istenében és engedelmeskedik neki.

A hit is abszurditást követel. Tudunk-e életünk drámájában akár gyermeki, akár abszurd hittel mi is megkapaszkodni Istenünkben? Tudjuk-e szívből énekelni: „Bár por vagy is szeret, megvédi ügyedet [...] Ő el nem hagy, Jóvolta hozzád igen nagy” (Evangélikus Énekeskönyv, 66. ének).

Hisz a feltámadásban

A Zsidókhoz írt levél szerzője írja, hogy Ábrahám hitt a feltámadásban, s csakis ezért tudott engedelmeskedni Istennek (Zsid 11,19). Luther még hozzáteszi: ebben a jelenetben a Szentírás szívének lüktetéséről: az életről és a halálról van szó. Nemcsak Izsák kész meghalni, hanem Ábrahám hétszeresen is meghal, hiszen retteg a félelemtől.

A valódi halál nem a biológiai élet megszűnése, hanem maga a halálfélelem a szörnyű, valóságos halál. A halálfélelem ugyanis a lélek halála. Aki azonban legyőzte hittel a halálfélelmet, az legyőzte a halált. Ábrahám ebben a történetben meghalt és feltámadott. Talán erre mondhatta Jézus, hogy „Ábrahám, a ti atyátok ujjongott azon, hogy megláthatja az én napomat: meg is látta és örült is” (Jn 8, 56).

Mi jellemzi az emberhez hűséges Istent?

Leleményesen szerető Isten

Ha Isten teremtett bennünket, akkor mi az ő tulajdonai vagyunk, még akkor is, ha a bűneset óta elfordultunk tőle. Számos leleményes kezdeményezéssel próbál „visszaszeretni” minket, mert ő hűséges a teremtményéhez – erről szól az Ószövetség!

Legtökéletesebb leleménye a kereszt, ami által visszavásárolt bennünket, s amelyen egyszerre mutatta meg nekünk az igazságát – a bűn büntetését – és irgalmát: helyettünk a Fiát adta halálra.

Nyelvileg is kimutatható a felolvasott mózesi fejezet 16. versének „nem tagadtad meg tőlem a Te fiadat a te egyetlenegyedet, azért gazdagon megáldalak” áthallása Pál apostolnál: „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta...” (Róm 8,32)!

Kezdjük már látni, hogy itt nemcsak Ábrahámról és Izsákról, hanem a mi mennyei Atyánkról is szó van, aki odaadta, átadta nekünk az ő egyszülött Fiát, hogy nekünk szabadulásunk, gyógyulásunk és életünk legyen.

Önmagát kiszolgáltató, „kockára tevő” Isten

Isten az ő végtelen szeretetében kiszolgáltatója és sebezhetővé teszi önmagát, így történt ez már akkor is, amikor kockára tette az Ábrahámnak tett ígését. „Kész-e ez az Ábrahám akkor is hinni bennem, ha az értelmetlen abszurditás maszkját veszem magamra?”

Isten itt könnyen elveszíthetett volna egy nagy hívőt. Önmaga hitelét, megbízhatóságát kockára téve „kísért”, azaz „megpróbál minket”. Isten, akit Ábrahám egykor a legjobb barátjának tartott, most – úgy tűnik – az ellensége. Ábrahám pedig nem tudja: Istentől vagy a Sától jön-e a „kísértés”. Isten rejtőzködő Isten, Önmaga ellentétének látszatába rejtőzik, ezt látjuk Jób és Ábrahám megpróbáltatásában is.

Gondoskodó Isten

Ábrahám történetéből azt is megtanulhatjuk, hogy az önmagát érettünk odaadó Isten, gondoskodó Úr is egyben.

Ábrahám hite a gondviselő, gondoskodó Istenbe vetett hit. Izsák kérdésére, hogy hol van az áldozati bárány, így felelt: „Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról, fiam.” (1Móz 22,8). Azt a helyet, ahol Ábrahám meglátta az Isten által áldozatra kínált kost, Ábrahám így nevezte el: „Az Úr gondoskodik” (1Móz 22,14). E kifejezés gazdagságára még visszatérünk.

Mi az istenkereső ember és az emberkereső Isten adekvát kapcsolata?

A hit és az abból fakadó cselekedet

Egy szóval válaszolhatunk: a hit. Ábrahám a hit példaképe, s a mai vasárnapi igehirdetésnek is a hitről kell szólnia. Isten a hit által fogad el minket igaznak, s nem a cselekedetek révén, amelyek „érdemet” végképp nem szerezhetnek. Ez a reformátori tanítás kétségtelenül igaz, de Jakab apostol sem volt tévtanító, amint ezt Luther egy harci helyzetben mondotta.

A hit elválaszthatatlan a hitből fakadó cselekedetektől, hiszen a hit követéssel jár, Krisztuskövetést eredményez. Már azzal is cselekszem, hogy elindulok a krisztuskövetés útján és ezen az úton az egyik lábamat a másik elé teszem! Így előbb-utóbb – ha a hitem igaz és

tiszta, akkor – az jó gyümölcsöt terem. A hit (h)őse, Ábrahám, Pálnak és Jakabnak, a lutheránusoknak és a katolikusoknak is erőt adó példakép volt egykor, és az ma is.

A hit útján járni: emmausi út

Végezetül tegyük fel a kérdést: mit is jelent, hogy Ábrahám a hit útján járt, vagy, ahogy Kierkegaard mondta: a hit „lovagja” volt? A Mórijjá-hegy felé vezető út – véleményem szerint - hasonlít az emmausi úthoz.

Aki a hit útján jár, annak a látása egyre inkább tisztul, mert azt Isten megtisztítja; a gondolkodása, a lelkülete egyre inkább istenszerű lesz, mert Isten lelke munkálkodik benne. Ahogyan az emmausi úton az eleinte még kétségbeesett tanítványok szeme egyre inkább megvilágosodott, a szívük egyre inkább „gerjedezett” (Károli) miközben Jézus magyarázta a róla szóló Írásokat – minden bizonnyal az Ábrahámról szóló történetet is!

A háromnapos út Ábrahám esetében hasonló tanulási folyamat lehetett. Eleinte ő is minden bizonnyal szorong, talán kétségbe is esik – a hallgatása erre enged következtetni –, de hisz, bízik és engedelmeskedik. Egyszerű növekvő, erősödő istentapasztalata következtében a látása is egyre élesedik, amint közeledik Mórijjá hegyéhez. Tudja, hiszi, hogy Isten majd „gondoskodik” az áldozatra való bárányról. Hisz Isten ígéreteiben, majd hisz a feltámadásban és végül meglátja Krisztus helyettes áldozatát.

A csoda: az átlényegülés hegye

A Mórijjá hegyén megtörténik az átlényegülés, a csoda. Az angyal mentő keze az engedelmes Izsákot kiragadja a halál veszedelméből, hogy ő is és Ábrahám is átélhessék a halálnál is erősebb halálfélelemből való feltámadás csodáját. Különösen az egyházatyák hangsúlyozták, hogy Izsák is és a bozótban fennakadó kos is Krisztust jelképezi: ő Izsák, akit nem öltek meg, másfelől a kos, a helyettes áldozat, akit megöltek. Ábrahám is egyre többet látott és meglátott. Joggal mondhatta Jézus, hogy Ábrahám örült, mert „látta” az én napomat (Ján 8,56).

Említettük, hogy Isten gondoskodik. Az IMóz 22,14-et csak a mi fordításunk adja vissza így: „Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: Az ÚR gondoskodik. Ma ezt mondják: az ÚR hegyén a gondoskodás.” A héber Biblia magyar fordításában ezt olvassuk: „Az Örökkévaló lát; ahogy ma mondják: Az Örökkévaló hegyén látható lesz”.

A Mórijjá hegyén Isten lát és láttat. Látja a hitet és megmutatja önmagát; s mintegy előképpen kiábrázolja az ő megváltásának mikéntjét.

Akárcsak néhány ezer évvel később az Úr a megdicsőülés hegyén (Mt 17,1–13) is látott és láttatott: Péter, Jakab és János is megláthatták Mesterüket Mózes és Illés társaságában. Láthatták és hallhatták azt, amit „szem nem látott és fül nem hallott és az ember szíve meg nem sejtett, azt készítette el Isten az őt szeretőknak” (1Kor 2,9).

A zsidó festő, Marc Chagall „Izsák feláldozása” című festményén (1950–1955) a háttérben megjelenik a keresztbordozó Jézus. Igen, a kereszt tisztítja meg a mi sokszor homályos, vagy éppen a dolgok valóságát megfordító látásunkat. Luther szavaival: „A kereszt teológusa azt mondja, ami az igazság”.

Hiszünk-e Ábrahám hitével? Szeretjük-e Istent úgy, mint Ábrahám? Vagyunk-e, leszünk-e, lehetünk-e „Ábrahám fiai”? Elfogadjuk-e, vállaljuk-e, hogy Jézus Krisztus keresztje és Isten Lelke tisztítsa a mi szemünk látását is? Akarunk-e e csodának mi is részesei lenni?

Ha igen, nekünk is ilyen látásokban, láttatásokban lehet majd részünk! Adja Isten, hogy így legyen! Ámen

19Ezután Ábrahám visszatért szolgálóihoz, elindultak, és együtt elmentek Beérsebába. Ábrahám továbbra is Beérsebában lakott.

Náhór utódai

20Ezek után hírül adták Ábrahámnak: Milká is szült fiúkat öcsédnek, Náhórnak: 21Úcot, az elsőszülöttjét, Búzt, annak öccsét, és Kemúélt, Arám atyját, 22továbbá Keszedet, Hazót és Pildást, Jidláfot és Betúélt. 23Betúél nemzette Rebekát. Ezt a nyolcat szülte Milká Náhórnak,

Ábrahám öccsének. 24Másodfelesége, akinek Reúmá volt a neve, szintén szült neki: Tebahot, Gahamot, Tahast és Maakát.

1Móz 23

1Sára **százhuszonhét évig élt**, ennyi volt Sára életkora. 2Amikor meghalt Sára Kirjat-Arbában, azaz a Kánaán földjén lévő Hebrónban, Ábrahám bement Sárahoz, hogy meggyászolja és elsirassa őt. 3Majd fölkelte Ábrahám a halottja mellől, és így szólt a hettitákhoz: 4Jövevény és idegen vagyok köztetek. Adjatok nekem sírhelynek való birtokot nálatok, hogy oda temethessem halottamat! 5A hettiták ezt felelték Ábrahámnak: 6Hallgass meg bennünket, urunk! Istentől való fejedelem vagy te közöttünk. **A legszebb sírhelyünkön temesd el halottadat! Senki sem akadályoz meg közülünk, hogy az ő sírhelyére temesd halottadat.** 7Ekkor fölkelte Ábrahám, meghajolt a föld tulajdonosai, a hettiták előtt, 8és így szólt hozzájuk: Ha igazán azt akarjátok, hogy eltemessem halottamat, hallgassatok meg engem, és bírjátok rá Efrónt, Cóhar fiát, 9hogy adja el nekem a **makpélai barlangját**, amely a szántóföldje végén van! Teljes áron adja el, hogy legyen sírhelynek való birtokom köztetek!

10Efrón is ott ült a hettiták között. Ez a hettita Efrón így szólt Ábrahámnak a hettitáknak és mindazoknak a füle hallatára, akik a város kapujában összejöttek: 11Nem, uram! Hallgass meg engem! Neked adom azt a szántóföldet a rajta levő barlanggal együtt. Népem fiainak a szeme láttára adom azt neked. Temesd csak el a halottadat! **12Ábrahám meghajolt a föld tulajdonosai előtt**, 13és így szólt Efrónhoz a föld tulajdonosainak a füle hallatára: Hallgass mégis rám! Megadom a szántóföld árát, fogadd el tőlem, azután oda temetem halottamat. 14De Efrón így felelt Ábrahámnak: 15Hallgass rám, uram! Négyszáz sekel ezüstöt ér ez a föld. Mit számít az közöttünk? Temesd csak el halottadat! 16Ábrahám engedett Efrónnak, és kimért Ábrahám Efrónnak annyi ezüstöt, amennyit mondott a hettiták füle hallatára: **négyszáz sekel ezüstöt a kereskedők által használt sekel szerint.** 17Így ment át Efrón makpélai szántóföldje, amely Mamréval szemben van: a szántóföld, a rajta lévő barlang és minden fa a szántóföld egész határában körös-körül **18Ábrahám birtokába a hettitáknak és mindazoknak a szeme láttára, akik a város kapujában összejöttek.** 19Azután eltemette Ábrahám a feleségét, Sárát a makpélai szántóföld barlangjában, Mamréval, azaz Hebrónnal szemben, Kánaán földjén. 20Így került Ábrahám birtokába sírhelyül a hettitáknak ez a **szántóföldje a rajta levő barlanggal együtt.**

1Móz 24

1Ábrahám élemedett korú, öreg ember lett, és az ÚR mindennel megáldotta Ábrahámot. 2Egyszer azt mondta Ábrahám háza legöregebb szolgájának, aki mindenét kezelte: **Tedd a kezedet a csípóm alá, 3hadd eskesselek meg az ÚRra, az ég és föld Istenére, hogy fiamnak nem a kánaániak leányai közül hozol feleséget, akik között lakom,** 4hanem elmész hazámba, a rokonságomhoz, és onnan hozol feleséget a fiamnak, Izsáknak! 5De a szolga ezt mondta neki: Hátha az a leány nem akar követni engem erre a földre? Akkor visszavigyem a fiadat arra a földre, ahonnan eljöttél? 6Ábrahám így válaszolt neki: Őrizkedj attól, hogy visszavidd oda a fiamat! 7Az ÚR, az ég Istene, aki kihozott engem atyám házából és rokonságom földjéről, aki beszélt velem, és így esküdött meg nekem: A te utódaidnak adom ezt a földet! – ő elküldi majd angyalát előtted, hogy onnan hozhass feleséget a fiamnak. 8Ha a leány nem akar követni téged, akkor mentes leszel a nekem tett eskü alól, de a fiamat nem viheted vissza oda. **9Ekkor a szolga odatette kezét urának, Ábrahámnak a csípője /SZIT, imit/ KG tompora/ KI ágyéka /KNV/, thigh/alá,** és megesküdött neki erre a dolgra.

10Azután kiválasztott **a szolga tíz tevét urának tevéi közül az útra**, és magához vett urától mindenféle értékes dolgot. Elindult, és elment Arám-Naharajimba, Náhór városába. 11A városon kívül megpihentette a tevéket egy kútnál estefelé, amikor vízért jártak az asszonyok. 12Akkor ezt mondta: URam, Ábrahámnak, az én uramnak Istene! Adj eredményt még ma, és mutasd meg hűségedet az én uram, Ábrahám iránt! 13Ideállok a forrás mellé, amikor a városbeli leányok kijönnek vizet meríteni. 14Legyen úgy, hogy ha azt mondom valamelyik leánynak: Nyújtsd ide a korsódat, hadd igyam! – ő pedig azt mondja: Igyál, sőt még a tevéidet is megittatom – akkor őt rendelted szolgáltnak, Izsáknak, és ebből tudom meg, hogy megmutattad hűségedet az én uram iránt!

15Még végig sem mondta ezt, máris **jött Rebeka korsóval a vállán. Ő** Betuélnak, Milká fiának volt a leánya, Milká pedig Ábrahám testvérének, Náhórnak volt a felesége. 16**Nagyon szép leány volt, hajadon, akinek még nem** volt dolga férfival. Lement a forráshoz, megtöltötte a korsóját, és feljött. 17Ekkor a szolga odaszaladt hozzá, és azt mondta: Adj nekem egy korty vizet a korsóból! 18A leány így felelt: Igyál, uram! És gyorsan levette korsóját a kezébe, és inni adott neki. 19Miután eleget adott neki inni, így szólt: Tevéidnek is merítek, míg eleget nem isznak. 20Sietve beleöntötte a korsó vizet a vályúba, azután ismét odaszaladt meríteni a forráshoz. Így merített valamennyi tevének. 21Az ember közben némán figyelte, hogy megtudja, szerencsés-e útját az ÚR, vagy sem.

22Miután a tevék már eleget ittak, elővett a férfi egy fél sekel súlyú aranyfüggőt, és a leány kezére való két karperecet, tíz aranysekel súlyút, 23és ezt kérdezte: Kinek a leánya vagy? Mondd meg nekem, van-e számunkra hely éjszakára apád házában? 24Ő azt felelte: Betuélnak leánya vagyok, Milká fiáé, akit ő Náhórnak szült. 25Azt is mondta neki: Van nálunk bőven szalma is, abrak is, meg hely is van éjszakára. 26Akkor az ember meghajolt, leborult az ÚR előtt, 27és ezt mondta: **Áldott az ÚR, Ábrahámnak, az én uramnak Istene, aki nem vonta meg hűségét és szeretetét uramtól. Az ÚR vezérelt engem ezen az úton uram testvérének házához.**

28A leány pedig elszaladt, és elmondta anyja háza népének, hogy mi történt. 29Rebekának pedig volt egy Lábán nevű bátyja. Ez a Lábán kiszaladt ahhoz az emberhez a forráshoz. 30Látta ugyanis a függőt és a húga kezén levő karpereceket, és hallotta hűgának, Rebekának a szavait, aki elmondta, hogy miről beszélt vele az az ember. Odament tehát ahhoz az emberhez, aki még mindig ott állt a tevék mellett a forrásnál, 31és így szólt: Jöjj be, áldott embere az ÚRnak, mit állsz idekint? **ÉN már előkészítettem a házat és a tevék helyét is. 32Az ember bement a házba,** Lábán meg levette a tevékről a szerszámot, adott a tevéknek szalmát és abrakot; azután vizet hoztak, hogy megmossák a lábát, meg a vele levő emberek lábát is. 33Majd ennivalót tettek eléje, de ő így szólt: Nem eszem, amíg el nem mondom a mondanivalómat! Lábán így szólt: Beszélj!

34Ő pedig ezt mondta: Ábrahám szolgálja vagyok. 35Az ÚR igen megáldotta az én uramat, aki meggazdagodott: adott neki juhokat, marhákat, ezüstöt, aranyat, szolgálóleányokat, tevéket és szamarakat. 36Uram felesége, Sára öregkorában szült fiút uramnak, és ő mindenét a fiúnak adta. 37Engem pedig így esketett meg az uram: **Ne végy fiamnak feleséget a kánaániak leányai közül, akiknek a földjén lakom,** 38hanem menj el apám házához, az én nemzetségemhez, és onnan hozz feleséget a fiamnak! 39S amikor azt mondtam uramnak: Hátha az a leány nem akar követni engem? – 40akkor így felelt nekem: Az ÚR, akinek a színe előtt járok, elküldi majd angyalát veled, és szerencsésé teszi utadat, hogy feleséget hozhass fiamnak az én nemzetségemből, apám házából. 41Csak akkor mentesülsz a nekem tett eskü alól, ha elmész az én nemzetségemhez. Ha nem adják neked, akkor is mentesülsz a nekem tett eskü alól. **INNEN: NARRÁCIÓ NARRÁCIÓJA** 42Amikor ma a forráshoz értem, ezt mondtam: URam, Ábrahámnak, az én uramnak Istene! Bárcsak szerencsésé tennéd utamat, amelyen

járok! 43Ideállok a forrás mellé. Legyen úgy, hogy ha azt mondom valamelyik leánynak, aki kijön vizet meríteni: Adj innom egy kis vizet a korszóból, 44és az ezt feleli nekem: Igyál, sőt még a tevéidnek is merítetek! – az legyen az a leány, akit az ÚR az én uram fiának rendelt.

45Még végig sem mondtam ezt magamban, máris jött Rebeka korszóval a vállán, lement a forráshoz, és merített. Ezt mondtam neki: Adj innom! 46Ő gyorsan levette a korszóját, és így felelt: Igyál, sőt még a tevéidet is megitatom. Ittam, és ő a tevéket is megította. 47Azután megkérdeztem tőle: Kinek a leánya vagy? Ő ezt mondta: Annak a Betúélnak a leánya vagyok, akit Milká szült Náhórnak. Ekkor a függőt az orrába tettem, a karpereceket pedig a kezére. 48Azután meghajoltam, leborultam az ÚR előtt, és áldottam az URat, Ábrahámnak, az én uramnak Istenét, aki a helyes úton vezérelt engem, hogy az én uram testvérenek leányát vihessen el feleségül a fiának. 49Most azért, ha meg akarjátok mutatni, hogy szeretitek uramat, és hűek vagytok hozzá, mondjátok meg nekem! De ha nem, azt is mondjátok meg, mert akkor máshol kell tovább keresgélnem!

50Lábán és Betúél így válaszolt: Az ÚRtól indult el ez a dolog, mi nem mondhatunk neked sem rosszat, sem jót. **51Itt van Rebeka, fogd és menj!** Legyen urad fiának a felesége, ahogyan elvégezte az ÚR. 52Amikor Ábrahám szolgája hallotta ezeket a szavakat, földre borult az ÚR előtt. 53Azután a szolga ezüst és arany ékszereket meg ruhákat vett elő, és Rebekának adta. Drága ajándékokat adott a bátyjának és az anyjának is. 54Majd ettek és ittak az emberekkel együtt, akik vele voltak, és ott töltötték az éjszakát. Amikor felkeltek reggel, így szólt: Bocsássatok el uramhoz! 55A leány bátyja és anyja azonban azt mondta: Hadd maradjon velünk a leány még vagy tíz napig, azután elmehet! 56De ő így felelt nekik: Ne tartsatok vissza, hiszen az ÚR szerencsésé tette utamat! Bocsássatok el, hadd menjek uramhoz! 57Azok ezt mondták: Hívjuk ide a leányt, és kérdezzük meg őt magát! 58Odahívták Rebekát, és azt kérdezték tőle: Elmész-e ezzel az emberrel? Ő azt felelte: **Elmegyek!** 59Elbocsátották tehát hűgukat, Rebekát és a dajkáját meg Ábrahám szolgáját embereivel együtt. **60Megáldották Rebekát, és ezt mondták neki: Hűgunk, legyen utódaid száma ezerszer tízezer! Vegye birtokba utódod ellenségei városát!**

61Azután fölkelte Rebeka és szolgálóleányai, felültek a tevékre, és követték azt az embert. A szolga pedig fogta Rebekát, és elment.

62Izsák éppen megérkezett a Lahajrói-kúttól, mert a Délvidéken lakott. 63Estefelé kiment Izsák imádkozni a mezőre. Amint föltekintett, látta, hogy tevék közelednek. 64Rebeka is föltekintett, és meglátta Izsákot. Akkor leszállt a tevéről, 65és azt kérdezte a szolgától: Ki az a férfi, aki szembe jön velünk a mezőn? A szolga így felelt: Ő az én uram! **Akkor Rebeka fátylat vett elő, és eltakarta magát.** 66A szolga pedig elbeszélte Izsáknak mindazt, amit végzett. 67Izsák ekkor bevezette Rebekát anyjának, Sárának a sátrába, és feleségül vette Rebekát. **Izsák megszerette őt, és megvigasztalódott anyja halála után.**

1Móz 25

1Ábrahám ismét megnősült, feleségének Ketúrá volt a neve. 2Ő szülte neki Zimránt, Joksánt, Medánt, Midjánt, Jisbákot és Súahot. 3Joksán nemzette Sábát és Dedánt. Dedán fiai lettek az assúriak, a letúsiak és a leummiak. 4Midján fiai pedig: Éfá, Éfer, Hanók, Abídá és Eldáá. Ezek mind Ketúrá leszármazottjai.

5Ábrahám azonban Izsáknak adta mindenét, 6a fiaknak, akiket másodfeleségei szültek Ábrahámnak, **Ábrahám csak ajándékokat adott, és még** életében eltávolította őket fia, Izsák mellől kelet felé, egy keleti országba.

7Ábrahám életkora, amit megért, **százhetvenöt év volt**. 8Akkor elhunyt Ábrahám, meghalt késő vénységében, öregén, **betelve az élettel**, és elődei mellé került. 9**Fiai, Izsák és Izmael temették el a makpélai barlangban**, Efrónnak, a hettita Cóhar fiának a szántóföldjén, Mamréval szemben, 10azon a szántóföldön, amelyet Ábrahám a hettitáktól vett meg. **Ott temették el Ábrahámot, ahol Sárát, a feleségét**. 11Ábrahám halála után megáldotta Isten az ő fiát, Izsákot. Izsák a Lahajrói-kútnál lakott.

12Ez Ábrahám fiának, Izmaelnek a nemzetsége,

akit az egyiptomi Hágár, Sára szolgálóleánya szült Ábrahámnak. 13Így hívták Izmael fiait nevük és nemzetségük szerint: Izmael elsőszülöttje volt Nebájót, azután következett Kédár, Adbeél és Mibszám, 14továbbá Mismá, Dúmá és Masszá, 15Hadad, Téma, Jetúr, Náfis és Kédma. 16Ezek Izmael fiai, és ez a nevük falvaik és sátozótelepeik szerint: tizenkét fejedelem, törzseiknek megfelelően. 17Izmael életkora százharminckét esztendő volt. Akkor elhunyt, meghalt, és elődei mellé került. 18Izmael utódai Havílától Súríg tanyáztak, amely Egyiptomtól keletre, Assúr felé van. Szembeszálltak a testvértörzsekkel is.

Izsák fiai: Ézsau és Jákób

19Ez Izsáknak, Ábrahám fiának a nemzetsége:

Ábrahám nemzette Izsákot. 20Izsák negyvenesztendő volt, amikor feleségül vette Rebekát, az arám Betúél leányát, az arám Lábán húgát Paddan-Arámból. 21És Izsák könyörgött **az ÚRnak feleségéért, mert meddő volt. Az ÚR pedig engedett könyörgésének, úgyhogy teherbe esett Rebeka, a felesége**. 22De fiai **tusakodtak a méhében**. Akkor ezt mondta Rebeka: Ha így van, minek is élek? Elment azért, hogy megkérdezze az URat. 23**Az ÚR pedig ezt mondta neki: Két nép van méhedben, két nemzet válik ki belsődből: az egyik nemzet erősebb lesz a másiknál, de a nagyobbik szolgál a kisebbnek**.

24Elérkezett szülésének a napja, s íme, **ikrek voltak a méhében**. 25Világra jött az első: **vöröses volt, és mindenütt szőrös, mint a daróc**. Ezért Ézsaunak nevezték el. 26Azután világra jött a testvére, kezével Ézsau sarkába **kapaszkodva**. **Ezért őt Jákóbnak nevezték el**. Izsák hatvanesztendő volt, amikor ezek megszülettek.

27Amikor a fiúk felnőttek, Ézsau a vadászathoz értő, szabadban élő ember lett, Jákób ellenben a szokásokat tisztelő sátorlakó. 28Ezért Izsák Ézsaut szerette, mert ízlett neki a vad, Rebeka viszont Jákóbot szerette.

29Egyszer Jákób valami főzeléket főzött, amikor Ézsau fáradtan megjött a mezőről. 30Ézsau azt mondta Jákóbnak: Hadd egyem ebből a vörös ételből, mert fáradt vagyok! Ezért nevezték el őt Edómnak. 31De Jákób azt felelte: Add nekem érte azonnal az elsőszülöttségi jogodat! 32Ézsau ezt mondta: Mindjárt éhen halok; mit számít nekem az az elsőszülöttségi jog? 33Jákób azt felelte: Akkor esküdj meg nekem azonnal! Ézsau megesküdött neki, és eladta az elsőszülöttségi jogát Jákóbnak. 34Jákób ekkor adott neki kenyeret és lencsefőzeléket. Ézsau evett, ivott, azután fölkel, és elment. Ennyire semmibe vette Ézsau az elsőszülöttségi jogot.

1Móz 26

1Egyszer éhínség támadt az országban, azon az első éhínségen kívül, amely Ábrahám idejében volt. Ekkor elment Izsák Abímelekhez, a filiszteusok királyához Gerárba. 2Mert megjelent neki az ÚR, és ezt mondta: Ne menj Egyiptomba, hanem abban az országban lakj, amelyet én mondok neked! 3Maradj jövevényként ebben az országban, én pedig veled leszek, és megáldalak, mert neked és utódaidnak adom ezeket az országokat mind, és **megtartom azt az**

esküt, amelyet apádnak, Ábrahámnak tettem. 4És úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint égen a csillag. A te utódaidnak adom mindezeket az országokat, és a te utódod által nyer áldást a föld minden népe, 5mert hallgatott Ábrahám a szavamra, és megtartotta mindazt, amit elrendeltem: parancsolataimat, rendelkezéseimet és utasításaimat.

6Izsák Gerárban telepedett le. 7Amikor annak a helynek a lakosai a felesége felől kérdezősködtek, a húgának mondta őt. Félt bevallani, hogy a felesége, hogy meg ne öljék annak a helynek a lakói Rebeka miatt, hiszen szép asszony volt. 8Amikor már jó ideje ott lakott, történt, hogy Abímelek, a filiszteusok királya kitekintett az ablakon, és meglátta Izsákot, amint a feleségével, Rebekával nevetgélt. 9Ekkor hívatta Abímelek Izsákot, és ezt mondta: Mégiscsak a feleséged ő! Hogy mondhattad, hogy a húgod?! Izsák ezt felelte neki: Mert azt gondoltam, hogy meg fogok halni miatta. 10Akkor így szólt Abímelek: Miért tetted ezt velünk? Könnyen megeshetett volna, hogy valaki a nép közül a feleségeddel hál, és akkor bűnbe kevertél volna bennünket. 11Abímelek ezért megparancsolta az egész népnek: Aki ehhez az emberhez és feleségéhez nyúl, halállal lakoljon!

12Izsák ezután vetett azon a földön, és százszorosát aratta abban az esztendőben, úgy megáldotta őt az ÚR. 13Így gazdagodott ez az ember; folyton-folyvást gazdagodott, míg végül is dúsgazdaggá lett. 14Volt juhnyája, marhacsordája és nagy szolgálhada, s ezért féltékenyek lettek rá a filiszteusok. 15Mindazokat a kutakat, amelyeket apjának, Ábrahámnak az idejében apja szolgálói ástak, **betömtek a filiszteusok, és teleszörták földdel.** 16Abímelek ekkor így szólt Izsákhoz: Menj el tőlünk, mert sokkal hatalmasabb lettél, mint mi! 17El is ment onnan Izsák. Gerár völgyében ütött táborot, és ott lakott. 18Majd ismét kiásta Izsák azokat a kutakat, amelyeket apjának, Ábrahámnak az idejében ástak, de Ábrahám halála után a filiszteusok betömtek; és ugyanúgy nevezte el azokat, ahogyan apja nevezte őket.

19Egyszer Izsák szolgálói a völgyben ástak, és ott olyan kutat találtak, amelyben forrásvíz volt. 20A gerári pásztorok azonban perlekedni kezdtek Izsák pásztoraival, és ezt mondták: Mienk a víz! Ezért nevezte el a kutat Észeknek: mert civakodtak vele. 21Azután egy másik kutat ástak, de amiatt is perlekedtek vele, ezért azt Szitnának nevezte el. 22Onnan is továbbvonult, és egy másik kutat ástott, amely miatt már nem perlekedtek vele, ezért azt Rehóbótnak nevezte el, mert ezt mondta: Most már tágas helyet szerzett nekünk az ÚR, és szaporodhatunk ezen a földön. 23Onnan fölment Beérseába.

24Azon az éjszakán megjelent neki az ÚR, és ezt mondta: **Én vagyok atyádnak, Ábrahámnak Istene. Ne félj, mert én veled vagyok, megáldalak, és megsokasítom utódaidat szolgálóimért, Ábrahámért!**

25Ezért Izsák épített ott egy oltárt, és segítségül hívta az ÚR nevét. Majd felverte ott a sátrát, szolgálói pedig kutat ástak ott.

26Majd elment hozzá Abímelek Gerárból barátjával, Ahuzzattal és hadseregpáncsnokával, Píkóllal. 27Izsák ezt kérdezte tőlük: Miért jöttetek hozzám? Hiszen ti gyűlöltök engem, és elűztetek magatok közül. 28De ők ezt felelték: Meg kellett látnunk, hogy veled van az ÚR. Ezért azt mondtuk: Legyen esküvel kötött megállapodás köztünk és közted! Szövetséget akarunk kötni veled, 29hogy nem tessek rosszat velünk, ahogyan mi sem bántottunk téged, csak jót tettünk veled, és békével bocsátottunk el. Hiszen az ÚR áldott embere vagy te! 30Akkor lakomát készített nekik, majd ettek és ittak. 31Amikor reggel fölkeltek, esküt tettek egymásnak, azután elbocsátotta őket Izsák, és békével mentek el tőle.

32Még aznap megérkeztek Izsák szolgálói, és jelentették, hogy kutat ástak, és ezt mondták neki: **Vizet találtunk!** 33És elnevezte azt Sibának, ezért Beérseba annak a városnak a neve még ma is.

34Amikor Ézsau negyvenéves volt, feleségül vette Juditot, a hettita Beéri leányát és Boszmatot, a hettita Élón leányát. 35Ezek igen megkeserítették Izsák és Rebeka életét.

1Móz 27

1 Amikor Izsák megöregedett, és annyira meggyengült már a szeme, hogy nem is látott, behívta a nagyobbik fiát, Ézsaut, és így szólt hozzá: Fiam! Ő felelt neki: Itt vagyok. 2 Izsák ezt mondta: Lásd, én megöregedtem, bármikor meghalhatok. 3 Most hát fogd a fegyvereidet, tegzedet és íjadat, menj ki a mezőre, és lőj nekem **valami vadat!** 4 Azután készíts nekem finom falatokat, ahogyan én szeretem, és hozd be nekem, hogy egyem, és megáldjalak, mielőtt meghalok! 5 **Rebeka azonban hallgatózott, amikor** Izsák a fiával, Ézsauval beszélt. Amint elment Ézsau a mezőre, hogy vadat lőjön, és elhozza, 6 **Rebeka ezt mondta fiának, Jákóbnak: Hallottam, hogy apád a bátyáddal, Ézsauval beszélt,** és ezt mondta: 7 Hozz nekem **vadat,** és készíts finom falatokat, hogy egyem, és megáldjalak az Úr színe előtt, mielőtt meghalok! 8 Most azért, fiam, hallgass a szavamra, amit most megparancsolok neked! 9 Menj el a nyájhoz, és hozz onnan **két kecskegidát** a javából, hadd készítek abból apádnak finom falatokat, ahogyan ő szereti! 10 Azután vidd be apádnak, hogy egyék, és téged áldjon meg, mielőtt meghal! 11 De Jákób ezt mondta anyjának, Rebekának: Igen, de Ézsau bátyám szőrös, én pedig simabőrű vagyok. 12 Hátha megtapogat az apám, és akkor azt hiszi, hogy csúfot üzök belőle, és áldás helyett átkot szerzek magamnak. 13 De az anyja ezt mondta neki: Engem sújtson az az átok, fiam! Te csak hallgass a szavamra, eredj, és hozd, amit mondtam! 14 Elment tehát, elhozta a gidákat, és bevitte anyjának. Anyja pedig elkészítette a finom falatokat, ahogyan az apja szerette. 15 Akkor fogta Rebeka nagyobbik fiának, Ézsauinak a legszebb ruháját, amely nála volt otthon, és felöltöztette Jákóbot, a kisebbik fiát, 16 a kecskegidák bőrével pedig beborította a kezét és a sima nyakát. 17 Azután kezébe adta fiának, Jákóbnak a finom falatokat és a kenyeret, amelyet készített. 18 Akkor Jákób bement az apjához, és így szólt: Apám! Ő pedig így felelt: Itt vagyok. Ki vagy te, fiam? 19 Jákób ezt felelte apjának: Én vagyok Ézsau, az elsőszülötted. Úgy cselekedtem, ahogyan mondtad nekem. Gyere, ülj hát fel, és egyél a vadpecsenyéből, azután áldj meg engem! 20 Izsák azt kérdezte a fiától: Hogy találtál **vadat** ilyen hamar, fiam? Ő erre így felelt: Mert **Istened, az Úr elém vezette.** 21 Akkor Izsák ezt mondta Jákóbnak: Gyere közelebb, hadd tapogassalak meg, fiam, hogy csakugyan te vagy-e az én Ézsau fiam, vagy sem? 22 Jákób közelebb ment apjához, Izsákhoz, aki megtapogatta, és ezt gondolta: A hang Jákób hangja, de a kéz Ézsau keze. 23 **Nem ismerte meg őt, mivel szőrös volt a keze, mint bátyjának, Ézsauinak a keze, ezért áldotta meg őt.** 24 De megkérdezte: Te vagy az, fiam, Ézsau? Ő így felelt: Én vagyok. 25 Akkor ezt mondta: Hozd ide, hadd egyem a fiam vadpecsenyéjéből, hogy utána megáldjalak téged! Odavitte neki, és ő megette. Bort is vitt neki, ő pedig megitta. 26 Akkor ezt mondta neki az apja, Izsák: Gyere közelebb, és csókolj meg, fiam! 27 Erre odament, és megcsókolta őt. Amikor Izsák megérezte ruhájának az illatát, megáldotta őt, és ezt mondta: Lám, fiam illata olyan, mint a mező illata, amelyet megáldott az Úr.

28 Adjon neked az Isten égi harmatot, zsiros földet, sok gabonát és mustot! 29 Népek szolgáljanak neked, nemzetek boruljanak le előtted! Légy ura testvéreidnek, boruljanak le előtted anyádnak fiai! Átkozott lesz, aki átkoz, áldott, aki téged áld!

30 Miután elmondta Izsák Jákób felett az áldást, Jákób éppen csak kijött apjától, Izsáktól, amikor a bátyja, Ézsau is megjött a vadászatból. 31 Ő is elkészítette a finom falatokat, bevitte apjának, és ezt mondta neki: Kelj föl, apám, egyél a fiad vadpecsenyéjéből, és azután áldj meg engem! 32 De az apja, Izsák, ezt kérdezte tőle: Ki vagy te? Ő így felelt: Én vagyok az elsőszülött fiad, Ézsau. 33 **Ekkor megrendült Izsák, nagyon-nagyon megrendült,** és ezt kérdezte: Ki volt akkor az, aki vadat lőtt, behozta nekem, meg is ettem mind, még mielőtt megjöttél? Én őt megáldottam, és áldott is lesz! 34 Amikor meghallotta Ézsau apja szavait, **hangosan és igen keservesen fölkiáltott,** és azt mondta apjának: Áldj meg engem is, apám! 35 De ő ezt felelte:

Öcséd álnok módon bejött, és elvette az áldásodat. 36 Ézsau így felelt: Méltán nevezték el Jákóbnak, **hiszen már másodszor csapott be engem! Elvette az elsőszülöttségi jogomat, most pedig elvette az áldásomat is.** Majd ezt kérdezte: **Nem tartottál meg nekem az áldásból valamit?** 37 Izsák ezt felelte Ézsauinak: Már úrrá tettem őt feletted, és szolgáljává tettem valamennyi testvérét. Gabonával és musttal is őt láttam el. Mit tehetnék hát érted, fiam? 38 Ézsau ezt mondta apjának: Csak az az egy áldásod volt, apám? Áldj meg engem is, apám! És **Ézsau keserves sírásra fakadt.** 39 Apja, Izsák erre megszólalt, és ezt mondta neki:

Nem zsíros földön lesz a lakóhelyed, nem hull rád égi harmat. 40 Fegyvered életet, öcsédet szolgálod. DE HA NEKIFESZÜLSZ, LETÖRÖD IGÁJÁT NYAKADRÓL! EZ MIRE UTAL??

41 Ézsau azonban bosszút forralt Jákób ellen az áldás miatt, amellyel megáldotta őt az apja. Ezt mondta magában Ézsau: Közelednek már a napok, amikor majd apámat gyászoljuk. Akkor majd megölöm az öcsémet, Jákóbot. 42 De Rebekának hírül vitték nagyobbik fiának, Ézsauinak a szavait, ezért magához hívatta kisebbik fiát, Jákóbot, és ezt mondta neki: Bátyád, Ézsau bosszút forral ellened, és meg akar ölni. 43 Azért, fiam, hallgass a szavamra: indulj, menekülj bátyámhoz, Lábánhoz Háránba! 44 Maradj nála egy ideig, amíg bátyád haragja elmúlik. 45 **Ha majd elfordul rólad bátyád haragja, és elfelejti, hogy mit követtél el ellene, akkor majd érted küldök, és hazahozatlak onnan.** Miért veszítenélek el mindkettőtöket ugyanazon a napon? 46 Izsáknak pedig ezt mondta Rebeka: **Megutáltam az életemet a hettita leányok miatt. Ha Jákób is a hettita leányok közül vesz feleséget, olyat, mint ezek, ennek az országnak a leányai közül, mit ér akkor az életem?**

1Móz 28

1Ekkor Izsák hívatta Jákóbot, megáldotta, és ezt parancsolta neki: Ne végy feleséget a kánaáni leányok közül! 2 Indulj, eredj el Paddan-Arámba, anyád apjának, Betúélnék a házához, és ott végy feleséget anyád bátyjának, Lábánnak a leányai közül!

MÁSODSZORI ÁLDÁS – EZ MÁR VALÓBAN JÁKÓBNAK

3 A mindenható Isten pedig áldjon meg, szaporítson és sokasítson meg téged, hogy népek sokasága támadjon belőled! 4 Adja neked Ábrahám áldását, neked és utódaidnak veled együtt, hogy birtokba vedd ezt az országot, ahol jövevény vagy, amelyet Ábrahámnak adott az Isten.

5 Így küldte el Izsák Jákóbot, hogy Paddan-Arámba menjen Lábánhoz, az arám Betúél fiához, Rebekának, Jákób és Ézsau anyjának a bátyjához. 6 Ézsau látta, hogy Izsák megáldotta Jákóbot, és elküldte Paddan-Arámba, hogy ott vegyen feleséget, és amikor megáldotta, ezt parancsolta neki: Ne végy feleséget a kánaáni leányok közül, 7 és Jákób engedelmeskedett apjának és anyjának, és elment Paddan-Arámba.

8 Látta tehát Ézsau, hogy apja, Izsák a kánaáni leányokat rosszaknak tartja. 9 Elment ezért Ézsau Izmaelhez, és feleségül vette addigi feleségei mellé Mahalatot, Ábrahám fiának, Izmaelnek a leányát, Nebájótnak a húgát. 10 Jákób pedig elindult Beérsebából, és Hárán felé tartott. 11 **Elért egy helyre, és ott töltötte az éjszakát, mert a nap lement. Fogott egyet az ott levő kövek közül, a feje alá tette, és lefeküdt azon a helyen.** 12 És álmod látott: Egy lépcső állt a földön, amelynek teteje az égig ért, és Isten angyalai jártak azon fel és le. 13 Odafönt pedig az Úr állt, és ezt mondta:

Én vagyok az Úr, atyádnak, Ábrahámnak Istene és Izsáknak Istene! Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te utódaidnak. 14 Annyi utódod lesz, mint a föld pora, terjeszkedni fogsz nyugatra és keletre, északra és délre, és általad nyer áldást, meg utódod által a föld minden nemzetsége. 15 Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagylok el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked.

16 Amikor Jákób fölébredt álmából, ezt mondta: **Bizonyára az Úr van ezen a helyen, és én nem tudtam!** 17 Félelem fogta el, és így szólt: Milyen félelmetes ez a hely! Nem más ez, **mint Isten háza és a menny kapuja.** 18 Reggel fölkelte Jákób, fogta **azt a követ, amely a fejealja volt, fölállította szent oszlopként, és olajat öntött a tetejére.** 19 **Azután elnevezte azt a helyet Bételnek** – azelőtt Lúz volt annak a városnak a neve. 20 És ilyen fogadalmat tett Jákób: Ha velem lesz Isten, és megőriz ezen az úton, amelyen most járok, ha ad nekem ételül kenyeret és öltözetül ruhát, 21 és épségben visszatérek apám házába, akkor az Úr lesz az én Istenem. 22 **Ez a kő pedig, amelyet szent oszlopként állítottam föl, Isten háza lesz, és bármit adsz nekem, a tizedét neked adom.**

(A TEMPLOM EREDETE?)

1Móz 29

1 Jákób azután útnak indult, és elment a keleten élő népek földjére. 2 És látta, hogy **egy kút van** a mezőn, és **három juhnyáj** heverészik mellette. Abból a kútból szokták ugyanis itatni a nyájakat. A kút száján egy nagy kő volt: 3 amikor minden nyájat összetereltek, akkor szokták elgördíteni a követ a kút szájáról, hogy megitassák a juhokat, azután vissza szokták tenni a követ a kút szájára. 4 Jákób megszólította őket: Hova valók vagytok, barátaim? Azok ezt felelték: Hárániak vagyunk. 5 Akkor megkérdezte tőlük: Ismeritek-e Lábánt, Náhór fiát? Azt felelték: Ismerjük. 6 Majd ezt kérdezte: Jól van-e? Azok így felelték: Jól. Nézd, a leánya, **Ráhel éppen itt jön a juhokkal.** 7 Ekkor így szólt: Hosszú még a nap, nincs itt az ideje, hogy betereljék a jószágot. Itassátok meg a juhokat, azután menjetek, legeltessetek! 8 De azok ezt felelték: Nem tehetjük, amíg minden nyájat össze nem terelnek, és el nem gördítik a követ a kút szájáról, hogy megitathassuk a juhokat. 9 Még beszélgetett velük, amikor megérkezett Ráhel az apja juhaival, mert ő legeltette azokat. 10 Amikor Jákób meglátta Ráhelt, anyja bátyjának, Lábánnak a leányát és anyja bátyjának, Lábánnak a juhait, odalépett Jákób, elgördítette a követ a kút szájáról, és megitatta anyja bátyjának, Lábánnak a juhait. 11 **Jákób azután megcsókolta Ráhelt, és hangos sírásra fakadt.** 12 Jákób elmondta Ráhelnek, hogy ő rokona az apjának, mert Rebekának a fia. **A leány ekkor elszaladt, és elbeszélte ezt az apjának.** 13 Amikor Lábán meghallotta a hírt Jákóbról, húgának a fiáról, eléje futott, megölelte, megcsókolta, és bevezette a házába. Ő pedig beszámolt mindenről Lábánnak. 14 Lábán ezt mondta neki: Bizony, az én csontom és húsom vagy te! Jákób aztán ott lakott nála egy hónapig. 15 Akkor Lábán ezt mondta Jákóbnak: Ha rokonom vagy is, nem kell ingyen szolgálnod nekem. **Mondd meg nekem: mi legyen a béred?** 16 Volt pedig Lábánnak két leánya: a nagyobbiknak a neve Lea, a kisebbiknek a neve Ráhel. 17 **Leának kedves szemei voltak, Ráhel azonban szép termetű és szép arcú volt.** 18 **Jákób Ráhelt szerette meg, ezért ezt mondta: Szolgállok neked hét esztendeig a kisebbik leányodért, Ráhelért.** 19 Lábán azt felelte: Jobb, ha hozzád adom, mintha más emberhez adnám. Maradj nálam! 20 Így szolgált Jákób hét esztendeig Ráhelért, de ez csak néhány napnak tűnt neki, annyira szerette őt. 21 Utána Jákób ezt mondta Lábánnak: Add hozzám a feleségemet, mert letelt az időm! Hadd menjek be hozzá! 22 Lábán össze is gyűjtötte annak a helynek valamennyi lakóját, és lakodalmat rendezett. 23 **De amikor este lett, fogta a**

leányát, Leát, és őt vitte be hozzá. Jákób be is ment hozzá. **24** Lábán a szolgálóleányát, Zilpát leányának, Leának adta szolgálóleányul. **25** Jákób csak reggel vette észre, hogy **Lea van vele**. Akkor ezt mondta Lábánnak: Mit tettél velem? Hát nem Ráhelért szolgáltam nálad? Miért csaptál be engem? **26** **Lábán így felelt: Nem szokás nálunk férjhez adni a kisebbik leányt a nagyobbik előtt.** **27** Töltsd el ezt a lakodalmi hetet, aztán neked adjuk amazt is a szolgálatodért, ha másik hét esztendeig szolgálsz nálam. **28** **Jákób úgy is tett, eltöltötte azt a hetet. Azután Lábán hozzáadta Ráhelt, a leányát feleségül.** **29** Lábán a szolgálóleányát, Bilhát leányának, Ráhelnek adta szolgálóloul. **30** Jákób bement Ráhelhez is, és **Ráhelt jobban szerette, mint Leát.** Így szolgált még Lábánnál másik hét esztendeig. **31** De az Úr látta Lea megvetett voltát, és megnyitotta a méhét; Ráhel ellenben meddő maradt. **32** Lea teherbe esett, és fiút szült. Rúbennek nevezte el, mert azt mondta: Meglátta az Úr nyomorúságomat, most már szeretni fog a férjem. **33** Azután ismét teherbe esett, fiút szült, és azt mondta: Bizony, meghallotta az Úr, hogy milyen megvetett vagyok, azért adta nekem ezt is. És elnevezte őt Simeonnak. **34** Majd újra teherbe esett, fiút szült, és azt mondta: **Most már ragaszkodni fog hozzám a férjem, mert három fiút szültem neki. Ezért nevezte el őt Lévinek.** **35** **Megint teherbe esett, fiút szült, és azt mondta: Most már hálát adok az Úrnak. Ezért nevezte el őt Júdának.** Azután nem szült egy ideig.

1Móz 30

1 Amikor Ráhel látta, hogy ő nem szülhet Jákóbnak, féltékeny lett Ráhel a nővérére, és ezt mondta Jákóbnak: **Adj nekem fiakat, mert ha nem, belehalok!** **2** Jákób megharagudott Ráhelre, és így szólt: Talán Isten vagyok én, aki megtagadja tőled az anyaméh gyümölcsét? **3** Ő pedig ezt felelte: Itt van Bilha, a szolgálóleányom, menj be hozzá, **és ha majd a térdemen szül, az ő révén** nekem is lesz fiam. **4** Így adta hozzá feleségül Bilhát, a szolgálóleányát, Jákób pedig bement ahhoz. **5** Bilha teherbe esett, és fiút szült Jákóbnak. **6** Akkor ezt mondta Ráhel: Ítélt ügyemben Isten, meghallgatta szavamat, és adott nekem fiút. Ezért nevezte **el őt Dánnak.** **7** Megint teherbe esett Bilha, Ráhel szolgálója, és másik fiút szült Jákóbnak. **8** Ráhel ezt mondta: Isten volt velem a küzdelemben, amikor a nővéremmel küzdöttem, és győztem is. Ezért nevezte el őt Naftálinak. **9** Amikor látta Lea, hogy egy ideje nem szül, fogta a szolgálóleányát, Zilpát, és feleségül adta Jákóbbhoz. **10** És Zilpa, Lea szolgálóleánya fiút szült Jákóbnak. **11** Akkor ezt mondta Lea: Szerencsém van! Ezért nevezte el őt Gádnak. **12** Zilpa, Lea szolgálója másik fiút is szült Jákóbnak. **13** Akkor ezt mondta Lea: Boldog vagyok! Bizony, boldognak mondanak engem a leányok. Ezért nevezte el őt Ásérnak. **14** Egyszer **Rúben búzaaratáskor kint járt a mezőn, mandragórát talált, és elvitte anyjának, Leának. Ráhel azt mondta Leának: Adj nekem a fiad mandragórájából!** **15** De ő azt felelte neki: Nem elég neked, hogy elvetted a férjemet, még a fiam mandragóráját is el akarod venni? Ráhel azt mondta: **Veled hálhat az éjszaka a fiad mandragórájáért!** **16** Amikor este megjött Jákób a mezőről, Lea eléje ment, és ezt mondta: Hozzám gyere be, mert bérbe vettelek a fiam mandragóráján! És Jákób vele hált azon az éjszakán. **17** Isten pedig meghallgatta Leát, aki teherbe esett, és egy ötödik fiút szült Jákóbnak. **18** Akkor ezt mondta Lea: Megadta Isten annak a bérét, hogy szolgálóleányomat a férjemhez adtam. Ezért nevezte el őt Issakárnak. **19** Megint teherbe esett Lea, és hatodjára is fiút szült Jákóbnak. **20** És ezt mondta Lea: Megajándékozott engem az Isten egy szép ajándékkal: Most már énvelem fog lakni a férjem, mert hat fiút szültem neki! Ezért nevezte el őt Zebulonnak. **21** Azután leányt szült, és Dinának nevezte el. **22** **De megemlékezett Isten Ráhelről is, meghallgatta Isten, és megnyitotta a méhét.** **23** **Ő teherbe esett, fiút szült, és ezt mondta: Elvette Isten a gyalázatomat!** **24** És elnevezte Józsefnek, mert ezt mondta: **Adjon nekem az Úr még másik fiút is!** **25** **Történt, hogy miután Ráhel megszülte Józsefet, Jákób azt mondta Lábánnak: Bocsáss el engem, hadd menjek haza a szülőföldemre!** **26**

Add ki a feleségeimet és gyermekeimet, akikért szolgáltam neked! Hadd menjek el, hiszen te tudod, hogy mennyit dolgoztam nálad! 27 Lábán azt felelte neki: Bárcsak elnyerném jóindulatodat! Megtudtam a jelekből, hogy teérted áldott meg engem az Úr. 28 És hozzátette: Szabd meg a béredet, amit szeretnél tőlem, és én megadom neked! 29 Jákób azt felelte neki: Te tudod, hogyan szolgáltalak, és mivé lett nálam a jószágod. 30 Az a kevés, amid érkezésem előtt volt, sokra szaporodott, mert megáldott téged az Úr a lábam nyomán. De mikor tehetek már valamit a magam családjáért is? 31 Ekkor Lábán azt kérdezte: Mit adjak hát neked? Jákób így felelt: Nem kell adnod nekem semmit, ha megteszed ezt az egyet: Tovább legeltetem és őrzöm a nyájadat. 32 **De ma végigjáróm egész nyájadat. Különíts el abból minden pettyest és tarkát, meg minden feketét a juhok közül, és a kecskék közül is a tarkát és a pettyest: ez legyen a bérem.** 33 **Az mutatja meg, hogy igaz ember vagyok-e, hogy majd amikor eljössz megnézni a béremet, lopott jószág lesz nálam mindaz, ami nem pettyes vagy tarka a kecskék között, és nem fekete a juhok között.** 34 **Lábán ezt mondta: Jó, legyen úgy, ahogy mondod!** 35 És elkülönítette még azon a napon a csíkos lábú és tarka bakokat, minden pettyes és tarka kecskét, mindazt, amelyiken valami fehérség volt, és minden feketét a juhok közül, és a fiaira bízta. 36 Majd háromnapos járóföldet hagyott maga és Jákób között. Jákób pedig tovább legeltette Lábán többi juhait. 37 Jákób ekkor gyenge nyárfa-, mandulafa- és platánfavesszőket vágott, majd fehér csíkokat faragott beléjük úgy, hogy lecsupaszította a vesszőket a fehér részig, 38 és odarakta a kecskenyáj elé a csíkos vesszőket a vályúkba és itatókba, ahová inni járt a nyáj. Mert akkor szoktak párzani, amikor inni jártak. 39 Ott páرزott a nyáj a vesszők előtt, és ezért csíkos lábúakat, pettyeseket és tarkákat ellett a nyáj. 40 Azután különválasztotta Jákób a juhokat, és szembefordította a nyáját Lábán csíkos lábú és fekete nyájával. Így szerzett magának külön nyájakat, amelyeket nem eresztett Lábán juhai közé. 41 Valahányszor a nyáj fejlettebb állatai pároztak, odarakta Jákób a vesszőket a vályúkba a nyáj elé, hogy a vesszőket látva pározzanak. 42 De amikor satnya volt a nyáj, nem rakta oda, úgyhogy Lábánnak jutottak a satnyák, Jákóbnak pedig a fejlettebbek. 43 Így ez az ember egyre jobban gyarapodott: lett neki sok nyája, szolgálóleánya, szolgálója, tevéje és szamara.

1Móz 31

1 De Jákób meghallotta Lábán fiainak a beszédét, akik ezt mondták: Elvette Jákób mindazt, ami apánké volt, az apánkéből szerezte minden gazdagságát. 2 Lábán arcán is látta Jákób, hogy nem olyan hozzá, mint azelőtt. 3 Akkor ezt mondta az Úr Jákóbnak: Térj vissza atyáid földjére, a rokonaidhoz, én veled leszek! 4 Üzent tehát Jákób, és kihívatta magához Ráhelt és Leát a mezőre a nyájhoz, 5 és ezt mondta nekik: Látom apátok arcán, hogy nem olyan hozzám, mint azelőtt, pedig az én atyám Istene volt velem. 6 Ti tudjátok, hogy teljes erőmmel szolgáltam apátokat. 7 De apátok becsapott engem, és tízszer is megváltoztatta a béremet. Isten azonban nem engedte, hogy kárt okozzon nekem. 8 Ha így szólt: **A pettyesek lesznek a béred! – az egész nyáj pettyeseket ellett. Ha pedig így szólt: A csíkos lábúak lesznek a béred! – az egész nyáj csíkos lábúakat ellett.** 9 **Így vette el Isten apátok jószágát, és nekem adta.** 10 Mert a nyáj párzása idején álmomban föltekintettem, és azt láttam, hogy a nyájban páرزó bakok csíkos lábúak, pettyesek és tarkabarkák. 11 Akkor ezt mondta nekem álmomban az Isten angyala: Jákób! Én azt feleltem: Itt vagyok. 12 Azt mondta: Tekints föl, és lásd meg, hogy a nyájban páرزó bakok mind csíkos lábúak, pettyesek és tarkabarkák. Mert láttam mindazt, amit Lábán tett veled. 13 Én vagyok Bétel Istene, ahol szent oszlopot kentél föl, és fogadalmat tettél nekem. Most indulj, menj el erről a földről, és térj vissza szülőföldedre! 14 **Ekkor Ráhel és Lea ezt válaszolta neki: Van-e még valami részünk vagy örökségünk apánk házában? 15 Nem számítunk-e neki idegeneknek? Hiszen eladott bennünket, és a vételárat egészen elköltötte.** 16 Különben is a mienk és a fiainké mindaz a gazdagság, amit Isten apánktól

elvett. Tégy hát mindent úgy, ahogyan Isten megmondta neked! 17 Ekkor Jákób fölkelt, föltette gyermekeit és feleségeit a tevékre. 18 Elhajtotta minden jószágát és minden szerzeményét, amit szerzett – a Paddan-Arámban szerzett jószágát és vagyonát –, hogy elmenjen apjához, Izsákhöz Kánaán földjére. 19 Amikor Lábán elment a juhait nyírni, **Ráhel ellopta apja házibálványát. 20** Így szedte rá Jákób az arám Lábánt: nem mondta meg neki, hogy el akar menni, 21 hanem elszökött mindenével. Fölkerekedett, átkelt a folyamon, és Gileád hegyvidéke felé tartott. 22 Lábán csak harmadnap értesült arról, hogy Jákób elment. 23 Akkor maga mellé vette hozzátartozóit, és hétnapi járőföldön át üldözte, míg utol nem érte Gileád hegyvidékén. 24 Isten azonban eljött az arám Lábánhoz álmában azon az éjszakán, és ezt mondta neki: Vigyázz, ne mondj Jákóbnak se jót, se rosszat! 25 Amikor Lábán utolérte Jákóbot, Jákób már sátrat vert a hegyen. Lábán is Gileád hegyvidékén vert sátrat hozzátartozóival együtt. 26 Lábán ezt mondta Jákóbnak: Mit tettél?! Engem rászedtél, leányaimat meg elhajtottad, mint a hadifoglyokat! 27 Miért titokban szöktél el, és miért szedtél rá engem? Miért nem szóltál nekem? Akkor örömmel és énekszóval, dobbal és citerával bocsátottalak volna el! 28 Még azt sem engedted meg, hogy megcsókoljam unokáimat és leányaimat. Ostoba dolgot tettél! 29 Volna erőm hozzá, hogy elbánjak veletek, de atyátok Istene a múlt éjjel ezt mondta nekem: Vigyázz, ne mondj Jákóbnak se jót, se rosszat! 30 De ha már mindenáron el akartál menni, mert nagyon kíváncsoztál apád házába, miért loptad el a házibálványomat? 31 Jákób erre így felelt Lábánnak: Mert féltem, és azt gondoltam, hogy elveszed tőlem erőszakkal a leányaidat. 32 De akinél megtalálod a háziistenedet, az ne maradjon életben! Hozzátartozóink előtt vizsgálj meg, mi van nálam, és vidd a magadét! Jákób ugyanis nem tudta, hogy Ráhel ellopta azt. 33 Bement tehát Lábán Jákób sátrába, Lea sátrába és a két szolgálóleány sátrába, de nem találta. Azután kijött Lea sátrából, és bement Ráhel sátrába. **34 Ráhel közben fogta a házibálványt, egy teve nyergébe tette, és ráült. Lábán pedig fölforgatta az egész sátrat, de nem találta. 35** Ráhel ugyanis ezt mondta az apjának: Ne haragudjék az én uram, hogy **nem tudok fölkelni előtte, mert asszonyok baja van rajtam.** Kutatott tehát utána, de nem találta a házibálványt. 36 Ekkor Jákób haragra lobbant, és perlekedni kezdett Lábánnal. Azt mondta Jákób Lábánnak: Mi a bűnöm, és mi a vétkem, hogy üldözőbe vettél? 37 Hiszen fölforgattad minden holmimat! Találtál-e valamit, ami a te házadból való? Tedd ide az én hozzátartozóim és a te hozzátartozóid elé, döntsenek ők kettőnk ügyében! 38 Már húsz esztendeje vagyok nálad, juhaid és kecskéid nem vetéltek el, nyájad kosait nem ettem meg. 39 Amit a vad széttépett, nem vittem hozzád, magam térítettem meg, tőlem kérted számon; meg azt is, amit elloptak tőlem nappal vagy éjjel. 40 Nappal a hőség emésztett, éjjel meg a hideg, szememet kerülte az álom. 41 Ilyen húsz esztendőm volt a házadnál: tizennégy évig szolgáltalak két leányodért, hat évig meg juhaidért. Te pedig tízszer is megváltoztattad a béretem. 42 Ha atyám Istene, Ábrahám Istene és Izsák félelmetes Istene velem nem lett volna, akkor most üres kézzel bocsátanál el. Isten azonban látta nyomorúságomat és kezem munkáját, ezért figyelmeztetett téged a múlt éjjel. 43 Lábán azt felelte Jákóbnak: A leányok az én leányaim, a fiúk az én fiaim, a nyáj az én nyájam, minden az enyém, amit látsz. **De tehetnék-e most már bármit is a magam leányai ellen vagy fiaik ellen, akiket szültek?! 44** Jöjj hát, **kössünk szövetséget egymással, az legyen a tanú köztünk! 45** Ekkor fogott Jákób egy követ, és fölállította azt szent oszlopként. 46 Majd ezt mondta Jákób a hozzátartozóinak: **Gyűjtsetek köveket! Azok köveket szedtek, csináltak egy kőrakást, és ettek a kőrakásnál. 47** Azután elnevezte azt Lábán Jegar-Száhadútának, Jákób pedig elnevezte Gal-Édnek. 48 Lábán ugyanis ezt mondta: Ez a kőrakás a tanú köztünk! Ezért nevezik Gal-Édnek, 49 de Micpának is, mert ezt mondta: Az Úr álljon őrt köztem és közted, amikor mi nem látjuk egymást! 50 Ha leányaimmal rosszul bánysz, ha leányaimon kívül más feleségeket is veszel, azt közölünk ugyan senki nem fogja látni, de Isten lesz a tanú köztünk. 51 Majd ezt mondta Lábán Jákóbnak: Itt van ez a kőrakás és a szent oszlop, amelyet közém és teközéd emeltem. **52 Tanú ez a kőrakás, és tanú ez a szent oszlop, hogy sem én nem megyek át e kőrakás mellett tehozzád, sem te**

nem jössz át e kőrakás és e szent oszlop mellett énhozzám ártó szándékkal. 53 Ábrahám Istene és Náhór Istene, az atyák Istene ítéljen fölöttünk. Akkor megesküdött Jákób Izsáknak, atyjának félelmetes Istenére, 54 majd áldozatot mutatott be Jákób a hegyen, és meghívta hozzátartozóit az áldozati lakomára. És miután ettek, a hegyen töltötték az éjszakát.

1Móz 32

1 Reggel fölkelt Lábán, megcsókolta unokáit és leányait, és megáldotta őket. Azután elment Lábán, és visszatért lakóhelyére. 2 Jákób is útnak indult. Ekkor **találkoztak vele Isten angyalai.** 3 Amikor Jákób meglátta őket, ezt mondta: **Isten tábora ez!** És elnevezte azt a helyet **Mahanajimnak.** 4 Azután követeket küldött Jákób maga előtt bátyjához, Ézsauhoz Széir földjére, Edóm mezejére, 5 és ezt parancsolta nekik: Mondjátok meg uramnak, Ézsauinak: Ezt mondja a te szolgád, Jákób: Lábánnál voltam jövevény, ott tartózkodtam mostanáig. 6 Szereztem marhákat, szamarakat és juhokat, szolgákat és szolgálóleányokat. Azért küldök neked üzenetet, uram, hogy elnyerjem jóindulatodat. 7 A követek ezzel tértek vissza Jákóbbhoz: Elmentünk bátyádhoz, **Ézsauhoz: jön is már eléd, de négyszáz férfi van vele!** 8 Jákóbot ekkor nagy félelem és szorongás fogta el, ezért két táborra osztotta a vele levő népet meg a juhokat, marhákat és tevéket. 9 Mert úgy gondolta: Ha eléri Ézsau az egyik tábor, és levágja azt, legalább a másik tábor megmenekülhet. 10 Jákób azután ezt mondta:

Ó, atyámnak, Ábrahámnak Istene és atyámnak, Izsáknak Istene, Uram, aki ezt mondtad nekem: Térj vissza hazádba, rokonságod közé, és jót teszek veled! 11 Méltatlan vagyok mindarra a hűségre és szeretetre, amiben szolgádat részesítetted. Hiszen csak egy vándorbottal keltem át itt a Jordánon, most pedig két táborom is van. 12 Ments meg engem bátyámnak, Ézsauinak a kezéből, mert félek, hogy ha idejön, megöl engem és az anyákat is gyermekeikkel együtt. 13 Hiszen te mondtad: Sok jót teszek veled, és utódaidat olyanná teszem, mint a tenger homokja, amely olyan sok, hogy nem lehet megszámlálni.

14 Miután ott töltötte azt az éjszakát, ajándékokat válogatott ki bátyjának, Ézsauinak mindabból, amire szert tett: 15 kétszáz kecskét, húsz bakot, kétszáz juhot, húsz kost, 16 harminc szoptatós tevéet csikóstul, negyven tehenet és tíz bikát, húsz szamárkancát és tíz szamárcsődört. 17 Szolgáira bízott minden nyáját külön-külön, és ezt mondta szolgáinak: Keljetek át előttem, de hagyjatok távolságot a nyájak között! 18 Az elsőnek azt parancsolta: Ha találkozik veled a bátyám, Ézsau, és megkérdezi, hogy kinek a szolgája vagy, hová mégy, kié ez a jószág előtted, 19 akkor ezt mondd: Szolgádé, Jákóbé, aki ajándékkal küldi uramnak, Ézsauinak. Ő maga is itt van mögöttünk. 20 Ezt parancsolta a másodiknak is, a harmadiknak is, mindazoknak, akik a nyájak után mentek: Így beszéljetek Ézsauval, amikor találkoztok vele! 21 Ezt is mondjátok: Szolgád, Jákób itt van mögöttünk. Mert ezt gondolta: Megengesztelek őt az ajándékkal, amely előttem megy, és csak azután kerülök a színe elé, talán akkor szívesen fogad. 22 Az ajándék tehát elindult előtte, ő azonban a táborban töltötte azt az éjszakát. 23 De fölkelt még azon az éjszakán, fogta két feleségét, két szolgálóleányát és tizenegy gyermekét, és átkelt a Jabbók-gázlónál. 24 Fogta és átvitte őket a patakon, majd átvitte mindenét, amije volt.

25 Jákób pedig ott maradt egyedül. Ekkor Valaki birokra kelt vele, egészen hajnalhasadtáig. 26 De látta, hogy nem bír vele, ezért megütötte a csípője forgócsontját, úgyhogy kificamodott Jákób csípőjének forgócsontja, miközben vele birkózott. 27 Akkor ezt mondta Jákóbnak: Bocsáss el, mert hajnalodik! Ő azt felelte: Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz. 28 Ekkor megkérdezte tőle: Mi a neved? Ő így felelt: Jákób. 29 Erre azt mondta: Nem Jákób lesz ezután

a neved, hanem Izráel, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. 30 Jákób azt kérte: Mondd meg nekem a nevedet! De ő így válaszolt: Miért kérded a nevemet? És megáldotta őt.

NÉVADÁS (JÁKÓB/IZRAEL) ÉS NÉVTAGADÁS („VALAKI”)

31 Jákób Penúélnak nevezte el azt a helyet, és ezt mondta: Bár láttam Istent színről színre, mégis életben maradtam. 32 Már süttött a nap, amikor átkelt Penúélnál, és sántított csípőjére. 33 Ezért nem eszik meg Izráel fiai mindmáig a csípő forgócsontján levő inat, mert ütés érte Jákób csípőjének forgócsontján az inat.

1Móz 33

1 Amikor Jákób föltekintett, látta, hogy már jön is Ézsau, és négyszáz férfi van vele. Ekkor szétosztotta a gyermekeket Lea, Ráhel és a két szolgálóleány mellé. 2 Előreállította a szolgálóleányokat és gyermekeiket, mögéjük Leát és gyermekeit, ezek mögé Ráhelt és Józsefet. 3 Ő maga előttük ment, és hétszer borult le a földre, amíg a bátyjához ért. 4 Ézsau eléje futott, megölelte, nyakába borult, megcsókolta, és sírtak. 5 Amikor Ézsau föltekintett, és meglátta az asszonyokat és gyermekeket, azt kérdezte: Kik ezek? Jákób így felelt: A gyermekek, akiket Isten adott kegyelméből a te szolgálóknak. 6 Majd odaléptek a szolgálók gyermekeikkel együtt, és leborultak. 7 Odalépett Lea is gyermekeivel együtt, és leborultak. Végül odalépett József és Ráhel is, és ők is leborultak. 8 Akkor ezt mondta Ézsau: Mire való ez az egész tábor, amellyel találkoztam? Ő ezt felelte: Arra, hogy elnyerjem uram jóindulatát. 9 Ézsau ezt mondta: Van nekem bőven, öcsém, legyen a tied, ami a tied! 10 De Jákób ezt mondta: Ne úgy, hanem ha elnyertem jóindulatodat, fogadd el tőlem ezt az ajándékot! **Mert amikor megláttam arcodat, mintha Isten arcát láttam volna**, olyan kedvesen fogadtál. 11 Fogadd el ajándékomat, amelyet áldásommal vittek neked, hiszen Isten kegyelmes volt hozzám, és van mindenem. És addig unszolta őt, amíg el nem fogadta. 12 Akkor Ézsau ezt mondta: Induljunk el, menjünk, majd én előtted megyek! 13 De Jákób így felelt neki: Tudja az én uram, hogy a gyermekek gyengék, meg szoptatós juhok és tehének vannak velem. Ha csak egy napig is hajszolják azokat, elhullik az egész nyáj. 14 Menjen csak az én uram a szolgálója előtt, én majd ballagok lassan az előttem járó jószág és a gyermekek járása szerint, amíg eljutok az én uramhoz Széirbe. 15 Ézsau ezt mondta: Hadd hagyjak nálad néhányat a velem levő emberek közül. De ő azt felelte: Minek az, ha elnyertem uram jóindulatát? 16 Így kelt útra Ézsau még aznap Széir felé. 17 Jákób azonban Szukkót felé indult, és ott épített magának házat, jószágának **pedig lombokból árnyékvetőt készített. Ezért hívják azt a helyet Szukkótnak.** 18 Így jutott el Jákób, Paddan-Arámból elindulva, épségben Sikem városáig, amely Kánaán földjén van. Táborot ütött a várossal szemben, 19 és a mezőnek azt a részét, ahol sátrat vert, megvette Hamórnak, Sikem apjának a fiaitól száz keszita ezüstért. 20 Majd felállított ott egy oltárt, és így nevezte el: Isten, Izráel Istene!

1Móz 34

1 Egyszer Dina, Lea leánya, akit Jákóbnak szült, kiment, hogy szétnézzen annak a vidéknek a leányai között. 2 Meglátta őt Sikem, a hivvi Hamórnak, az ország fejedelmének a fia. **Magához vitette, és vele hált, erőszakot követve el rajta.** 3 De lelkéből ragaszkodott Dinához, Jákób leányához, mert megszerette a leányt, és szívhez szólóan beszélt a leánnyal. 4 Majd ezt mondta Sikem az apjának, Hamórnak: Kérd meg nekem feleségül ezt a leányt! 5 Jákób meghallotta ugyan, hogy megbecstelenítették a leányát, Dinát, de mert fiai a mezőn voltak a

jósággal, hallgatott Jákób, amíg megjöttek. 6 És kiment Hamór, Sikem apja Jákóbbhoz, hogy beszéljen vele. 7 Jákób fiai is hazajöttek a mezőről. Amikor meghallották a dolgot, felháborodtak ezek a férfiak, és nagy haragra lobbantak, mivel gyalázatot követett el Sikem Izráelen, amikor Jákób leányával hált, mert nem szabad ilyet tenni. 8 Hamór azonban így beszélt velük: A fiam, Sikem lelkéből ragaszkodik a leányotokhoz, adjátok hát hozzá feleségül! 9 Házasodjatok velünk össze: adjátok hozzánk leányaitokat, és vegyétek el a mi leányainkat! 10 Lakjatok közöttünk! Itt az ország előttetek: lakjatok, járjatok benne szabadon, és telepedjete le! 11 Sikem pedig ezt mondta a leány apjának és bátyjainak: Ha elnyerem jóindulatotokat, megadom, amit csak kívántok tőlem. 12 Kérjete tőlem bármekkora mátkapénzt és ajándékot, megadom, amennyit kívántok, csak adjátok hozzám feleségül a leányt! 13 De Jákób fiai álnok módon válaszoltak Sikemnek és apjának, Hamórnak. Azért beszéltek így, mert megbecstelenítette Dinát, a húgukat. 14 Ezt mondták nekik: Nem tehetjük meg azt, hogy húgunkat körülmetéletlen emberhez adjuk, mert az gyalázatot hozna ránk. 15 Csak akkor egyezünk bele, ha olyanok lesztek, mint mi, és minden férfi körülmetélkedik nálatok. 16 Akkor hozzátok adjuk leányainkat, a ti leányaitokat pedig elveszük, köztetek lakunk, és egy néppé leszünk. 17 De ha nem hallgattok ránk, és nem metéltedtek körül, akkor fogjuk leányunkat, és elmegyünk. 18 Tetszett a beszédük Hamórnak és Sikemnek, Hamór fiának. 19 Nem is halogatta az ifjú a dolgot, mert kedvelte Jákób leányát, és neki volt apja egész háza népe között a legnagyobb tekintélye. 20 Visszament tehát Hamór és fia, Sikem, városuk kapujába, és így szóltak a városban élő férfiakhoz: 21 Ezek az emberek békében akarnak élni velünk. Hadd lakjanak az országban, és járjanak benne szabadon, hiszen elég tágas ez az ország számukra is mindenfelé. Leányaitok feleségül vesszük, a mi leányainkat pedig hozzájuk adjuk. 22 De csak akkor egyeznek bele ezek a férfiak, hogy köztünk lakjanak, és velük egy néppé legyünk, ha minden férfi körülmetélkedik nálunk, ahogyan ők is körül vannak metélve. 23 Jóságuk, vagyonuk és minden állatuk a mienk lesz azután, csak egyezünk bele, hogy köztünk lakjanak! 24 És hallgatott Hamórra meg a fiára, Sikemre mindenki, aki odajött a város kapujába, és **körülmetélték minden férfi, aki odajött a város kapujába.** 25 A harmadik napon azonban, **amíg ezek seblázban szenvedtek, fegyvert ragadott Jákób két fia, Simeon és Lévi, Dina bátyjai, rátörtek a gyanútlan városra, és legyilkoltak minden férfit.** 26 **Hamórt is meg a fiát, Sikemet is kardélre hányták,** Dinát pedig kihozták Sikem házából, és elmentek. 27 Így törtek rá Jákób fiai a sebesültekre, a várost pedig kifosztották, mert megbecstelenítették a húgukat. 28 Juhaikat, marháikat, szamaraikat és ami csak a városban és a mezőn volt, elvitték magukkal. 29 Minden vagyonukat, valamint gyermekeiket és asszonyaikat is mind foglyul ejtették, a házakat pedig teljesen kifosztották. 30 **Jákób azonban ezt mondta Simeonnak és Lévinek: Szerencsétlenségbe döntöttetek, hisz gyűlöletessé tettetek engem ennek az országnak a lakói, a kánaániak és a perizziek előtt.** Én csak kevesedmagammal vagyok, és ha összefognak ellenem, levágnak, és elpusztulok házam népével együtt. 31 De ők azt felelték: **Hát szabad úgy bánni a mi húgunkkal, mint egy paráznával?!**

1Móz 35

Isten ezt mondta Jákóbnak: Indulj, menj föl Bételbe, és telepedj le ott! Készíts ott oltárt az Istennek, aki megjelent neked, amikor menekültél bátyád, Ézsau elől! 2 Jákób ekkor azt mondta háza népének és mindazoknak, akik vele voltak: **Távolítsátok el az idegen isteneket, amelyek nálatok vannak! Tisztítsátok meg magatokat, és váltsatok ruhát! 3 Induljunk, menjünk föl Bételbe! Oltárt akarok ott készíteni az Istennek, aki meghallgatott, amikor nyomorúságban voltam, és velem volt az úton, amelyen jártam.** 4 Átadták azért Jákóbnak a náluk levő idegen isteneket mind meg a fülbevalóikat is, Jákób pedig elásta azokat a sikemi cserfa alá. 5 Majd elindultak. Isten pedig rettegéssel töltötte el a környező városokat, úgyhogy nem vették

üldözőbe Jákób fiait. 6 Így érkezett meg Jákób Lúzza, azaz Bételbe, amely Kánaán földjén van, az egész néppel együtt, amely vele volt. 7 Oltárt épített ott, és elnevezte azt a helyet Él-Bételnek, mert ott jelentette ki magát neki az Isten, amikor bátyja elől menekült. 8 Ott halt meg Debóra, Rebeka dajkája. Bétel mellett temették el egy tölgyfa alá, amelyet Siratás Tölgyének neveztek el. **9 Isten újból megjelent Jákóbnak, miután visszatért Paddan-Arámból, és megáldotta őt. 10 Ezt mondta neki Isten: Jákób a te neved. De nem neveznek többé Jákóbnak, hanem Izráel lesz a neved. Így nevezte el Izráelnek. 11 Majd ezt mondta neki Isten: Én vagyok a Mindenható Isten! Szaporodjál és sokasodjál! Nép származik tőled, sőt népek sokasága, és királyok sarjadnak ágyékdoból. 12 Neked adom azt a földet, amelyet Ábrahámnak és Izsáknak adtam, utána pedig utódaidnak adom azt a földet. 13 Azután eltávozott tőle Isten, arról a helyről, ahol beszélt vele. 14 Jákób pedig szent oszlopot állított azon a helyen, ahol beszélt vele; kőoszlopot, és itáláldozatot mutatott be rajta, és olajat öntött rá. 15 Jákób Bételnek nevezte el azt a helyet, ahol Isten beszélt vele. 16 Azután elindultak Bételből. Már csak rövid út választotta el őket Efrátától, amikor Ráhel szülni kezdett. A szülés azonban nehéz volt. 17 A nehéz szülés közben ezt mondta neki a bába: Ne félj, mert most is fiad lett! 18 Amikor már-már elszállt belőle a lélek, mert haldoklott, Benóninak nevezte el a fiát. Az apja viszont Benjáminnak nevezte el. 19 Így halt meg Ráhel, és eltemették az Efrátába, azaz Betlehembe vezető úton. 20 Sírja fölé Jákób emlékoszlopot állított. Ráhel sírjának az emlékoszlopa ez még ma is. 21 Azután továbbment Izráel, és Migdal-Éderen túl vert sátrat. 22 Amikor Izráel már azon a földön lakott, elment Rúben, és Bilhával, apja másodfeleségével hált, de Izráel tudomást szerzett erről. Jákóbnak tizenkét fia volt. 23 Lea fia volt Rúben, Jákób elsőszülötte, meg Simeon, Lévi és Júda, Issakár és Zebulon. 24 Ráhel fia volt József és Benjámin. 25 Bilhának, Ráhel szolgálóleányának a fia volt Dán és Naftáli. 26 Zilpának, Lea szolgálóleányának a fia volt Gád és Ásér. Ezek voltak Jákób fiai, akik Paddan-Arámban születtek. 27 Jákób végül eljutott apjához, Izsákhoz Mamréba, Kirjat-Arbába, azaz Hebrónba, ahol Ábrahám és Izsák jövevényként lakott. 28 Izsák életkora száznyolcvan esztendő volt. 29 Akkor elhunyt Izsák, meghalt öregen, betelve az élettel, és elődei mellé került. Fiai, Ézsau és Jákób temették el.**

1Móz 36

1 Ez Ézsau, azaz Edóm nemzetsége: 2 Ézsau Kánaán leányai közül vett feleségeket: Ádát, a hettita Élón leányát és Oholíbámát, Aná leányát, aki a hivvi Cibón leánya volt, 3 meg Boszmatot, Izmael leányát, Nebájót húgát. 4 Ádá szülte Ézsaunak Elifázt, Boszmat szülte Reúélt, 5 Oholíbámá pedig szülte Jeúst, Jalámot és Kórahót. Ezek Ézsau fiai, akik Kánaán földjén születtek. 6 Akkor Ézsau fogta a feleségeit, fiait, leányait és mindenkit, aki a házához tartozott meg a jószágát, minden állatát és egész vagyont, amelyet Kánaán földjén szerzett, és más országba ment a testvére, Jákób elől. 7 Mert olyan sok volt a szerzeményük, hogy nem lakhattak együtt, és józágaik miatt nem bírta őket eltartani az a föld, amelyen jövevények voltak. 8 Így telepedett le Ézsau a Széir-hegységben. Ézsau pedig Edóm. 9 Ez a Széir-hegységben lakó Ézsaunak, Edóm ősatyjának a nemzetsége: 10 Így hívták Ézsau fiait: Elifáz volt Ádának, Ézsau feleségének a fia, Reúél pedig Boszmatnak, Ézsau feleségének a fia. 11 Elifáz fiai voltak: Témán, Ómár, Cefó, Gatám és Kenaz. 12 Timna volt Elifáznak, Ézsau fiának a másodfelesége, ő szülte Elifáznak Amálékot. Ezek voltak Ádának, Ézsau feleségének a fiai. 13 Ezek Reúél fiai: Nahat, Zerah, Sammá és Mizzá. Ezek voltak Boszmatnak, Ézsau feleségének a fiai. 14 Ezek voltak a fiai Oholíbámának, Ézsau feleségének, Aná leányának, aki Cibón leánya volt: ő szülte Ézsaunak Jeúst, Jalámot és Kórahót. 15 Ezek voltak Ézsau fiainak nemzetségfői: Elifáznak, Ézsau elsőszülöttjének a fiai voltak: Témán nemzetségfő, Ómár nemzetségfő, Cefó nemzetségfő, Kenaz nemzetségfő, 16 Kórah nemzetségfő, Gatám

nemzetségfő, Amálék nemzetségfő. Ezek voltak az Elifáztól származó nemzetségfők Edóm földjén: ezek Ádá fiai voltak. 17 Ezek voltak Reúélnak, Ézsau fiának a fiai: Nahat nemzetségfő, Zerah nemzetségfő, Sammá nemzetségfő és Mizzá nemzetségfő. Ezek voltak a Reúéltól származó nemzetségfők Edóm földjén; ezek Boszmatnak, Ézsau feleségének a fiai voltak. 18 Ezek voltak Oholíbámának, Ézsau feleségének a fiai: Jeús nemzetségfő, Jalám nemzetségfő és Kórah nemzetségfő. Ezek voltak az Oholíbámától, Aná leányától, Ézsau feleségétől származó nemzetségfők. 19 Ezek voltak Ézsauanak, azaz Edómnak a fiai és nemzetségfői. 20 Ezek voltak a hóri Széir fiai, akik ezen a földön laktak: Lótán, Sóbál, Cibón és Aná, 21 Dísón, Écer és Dísán. Ezek voltak a hóri nemzetségfők, Széir fiai Edóm földjén. 22 Lótán fiai voltak: Hóri és Hémám, Lótánnak a húga pedig Timna. 23 Ezek voltak Sóbál fiai: Alván, Mánahat, Ébál, Sefó és Ónám. 24 Ezek voltak Cibón fiai: Ajjá és Aná. Ez az Aná vizet talált a pusztában, amikor apjának, Cibónnak a szamarait legeltette. 25 Ezek voltak Aná gyermekei: Dísón és Oholíbámá, Aná leánya. 26 Ezek voltak Dísón fiai: Hemdán, Esbán, Jitrán és Kerán. 27 Ezek voltak Écer fiai: Bilhán, Zaaván és Akán. 28 Ezek voltak Dísán fiai: Úc és Arán. 29 Ezek voltak a hóri nemzetségfők: Lótán nemzetségfő, Sóbál nemzetségfő, Cibón nemzetségfő, Aná nemzetségfő, 30 Dísón nemzetségfő, Écer nemzetségfő és Dísán nemzetségfő. Ezek voltak a Széir földjén lakó hóri nemzetségfők nemzetségeként. 31 Ezek a királyok uralkodtak Edómban, mielőtt Izráel fiainak királyuk lett volna: 32 Edómban Bela, Beór fia uralkodott, városának a neve Dinhabá volt. 33 Bela halála után a bocrai Jóbáb, Zerah fia lett a király. 34 Jóbáb halála után a Témán földjéről való Húsám lett a király. 35 Húsám halála után Hadad, Bedad fia lett a király, aki megverte a midjániakat Móáb mezején. Városának a neve Avít volt. 36 Hadad halála után a maszrékai Szamlá lett a király. 37 Szamlá halála után a rehóbót-hannahári Saul lett a király. 38 Saul halála után Baal-Hánán, Akbór fia lett a király. 39 Baal-Hánán, Akbór fia halála után Hadar lett a király. Városának a neve Páú volt, feleségének a neve Mehétabel, aki Mészaháb leányának, Matrédnak a leánya volt. 40 Így hívták az Ézsautól származó nemzetségfőket, nemzetségeik, lakóhelyük és nevük szerint: Timná nemzetségfő, Alvá nemzetségfő, Jetét nemzetségfő, 41 Oholímábá nemzetségfő, Élá nemzetségfő, Pínón nemzetségfő, 42 Kenaz nemzetségfő, Témán nemzetségfő, Mibcár nemzetségfő, 43 Magdiél nemzetségfő és Íram nemzetségfő. Ezek voltak Edóm nemzetségfői lakóhelyük szerint az általuk birtokolt földön. Ézsau volt az edómiak ősatya.

1Móz 37

1 Jákób is azon a földön lakott, ahol apja jövevény volt: Kánaán földjén. 2 Ez Jákób nemzetségének a története: **Amikor József tizenhét éves lett, testvéreivel együtt a nyáját legeltette, és ő volt a bojtár Bilhának és Zilpának, apja feleségeinek a fiai mellett. József rossz híreket hordott róluk az apjuknak.** 3 **De Izráel Józsefet minden fiánál jobban szerette,** mert öregkorában született, és egy tarka ruhát csináltatott neki. 4 Amikor testvérei látták, hogy apjuk jobban szereti őt minden testvérénél, úgy meggyűlöltek, hogy egy jó szót sem tudtak hozzá szólni. 5 Egyszer József álmot látott, és elmondta testvéreinek. Emiatt még jobban meggyűlöltek. 6 Ezt mondta nekik: **Hallgassátok csak meg azt az álmot, amelyet láttam!** 7 **Éppen kévéket kötöttünk a mezőn. Az én kévém fölkel, és állva is maradt, a ti kévéitek pedig körülállták, és leborultak az én kévém előtt.** 8 **Testvérei megkérdezték tőle: Talán király akarsz lenni fölöttünk? Vagy uralkodni akarsz rajtunk? És még jobban meggyűlöltek az álmaiért és beszédéért.** 9 Egy másik álmot is látott, és azt is elmesélte testvéreinek. Ezt mondta: **Megint álmodtam valamit: Egyszer csak leborult előttem a nap, a hold és tizenegy csillag!** 10 Amikor ezt apjának és testvéreinek elmesélte, apja megdorgálta, és ezt mondta neki: **Miféle álmot láttál? Talán bizony járuljunk eléd, anyáddal és testvéreiddel együtt, hogy földre boruljunk előtted?!** 11 **Ezért féltékenykedni kezdtek rá a testvérei. Apja pedig megjegyezte**

magának ezt a dolgot. 12 Egyszer a testvérek elmentek **Sikembe apjuk nyáját legeltetni.** 13 **Izrael ezt mondta Józsefnek: Testvéreid Sikemben legeltetnek.** Gyere csak, elküldelek hozzájuk! **József ezt felelte neki: Itt vagyok!** 14 **Apja** azt mondta neki: Eredj és nézd meg, hogy jól vannak-e testvéreid és a nyáj! Azután számolj be nekem! Elküldte tehát Hebrón völgyéből, és ő elment Sikembe. 15 Amikor a mezőn bolyongott, találkozott egy emberrel, aki megkérdezte tőle: Mit keresel? 16 József azt felelte: A testvéreimet keresem. Mondd meg nekem, merre legeltetnek? 17 Az az ember így felelt: Elmentek innen, és hallottam is, amikor ezt mondták: Menjünk Dótánba! Elment tehát József a testvérei után, és megtalálta őket Dótánban. 18 Amikor távolról meglátták, még mielőtt a közelükbe ért, **megegyeztek egymás között abban, hogy megölik.** 19 Ezt mondták egymásnak: Nézzétek, ott jön az álomlátó! 20 Gyertek, öljük meg, dobjuk bele egy kútba, és mondjuk azt, hogy vadállat ette meg! Akkor majd meglátjuk, mi lesz az álmaiból! 21 Amikor ezt **Rúben meghallotta, ki akarta őt menteni a kezeik közül, ezért ezt mondta: Ne üssük agyon!** 22 **Majd ezt mondta nekik Rúben: Ne ontsatok vért! Dobjátok bele** ebbe a kútba itt a pusztában, de ne emeljétek rá kezet! Így akarta kimenteni a kezeik közül, és visszajuttatni apjához. 23 Amikor József odaért a testvéreihez, lehúzták róla a ruháját: a tarka ruhát, amely akkor is rajta volt. 24 Azután fogták, és beledobták a kútba. A kút üres volt, nem volt benne víz. 25 **Ezután leültek enni.** Egyszer csak föltekintve látják, hogy egy izmaeli karaván közeledik Gileád felől. Tevéik gyógyfűvel, balzsammal és mirhával voltak megrakva, amelyet Egyiptomba szállítottak. 26 Ekkor azt mondta Júda a testvéreinek: **Mi haszna, ha megöljük testvérünket, és elföldeljük a vérét?** 27 **Gyertek, adjuk el az izmaelieknek, de ne emeljük rá kezet, hiszen a mi testünk és vérünk ő! A testvérei pedig hallgattak rá.** 28 **Közben** azonban midjáni kereskedők mentek arra, föl húzták Józsefet a kútból, és eladták Józsefet az izmaelieknek hús ezüstért. Azok pedig elvitték Józsefet Egyiptomba. 29 Amikor Rúben visszatért a kúthoz, József már nem volt a kútban. Akkor megszaggatta a ruháját, 30 visszatért testvéreihez, és azt mondta: **Nincs meg a gyerek! Jaj nekem! Hova legyek?** 31 Akkor fogták József ruháját, levágtak egy kecskebakot, és belemártották a ruhát a vérebe. 32 Azután elküldték a tarka ruhát, elvitték apjukhoz ezzel az üzenettel: Ezt találtuk. Nézd meg jól: a fiad ruhája ez, vagy sem? 33 Ő felismerte, és azt mondta: Az én fiam ruhája ez! Vadállat ette meg, biztosan szétépte Józsefet! 34 És megszaggatta Jákób a felsőruháját, zsákruhát tekert a derekára, és sokáig gyászolta a fiát. 35 Fiai és leányai mind vigasztalni próbálták, de nem akart megvigasztalódni, hanem ezt mondta: Gyászolva megyek le fiamhoz a holtak hazájába! Így siratgatta őt az apja. 36 A midjániak pedig eladták Józsefet Egyiptomban Potifárnak, a fáraó főemberének, a testőrök parancsnokának.

1Móz 38

1 Történt abban az időben, hogy Júda elvált testvéreitől, és csatlakozott egy adullámi emberhez, akinek Hírá volt a neve. 2 Ott meglátta **Júda egy kánaáni embernek, Súanak a leányát, felségül vette, és bement hozzá.** 3 Az teherbe esett, és fiút szült, akit Érnek nevezett el. 4 Majd ismét teherbe esett, fiút szült, és azt Ónának nevezte el. 5 Azután még egy fiút szült, akit Sélának nevezett el. Amikor ezt szülte, Júda Kezíben volt. 6 Júda kiházasította fiát, Ért. Az asszonynak Támár volt a neve. 7 De Ért, Júda elsőszülött fiát az Úr gonosznak tartotta, ezért megölte őt az Úr. 8 Ekkor azt mondta Júda Ónának: Menj be a bátyád feleségéhez, vedd őt feleségül mint a sógora, és támassz utódot a bátyádnak! 9 De Ónán tudta, hogy az utód nem az övé lesz. Ezért amikor bement a bátyja feleségéhez, a földre vesztegette a magot, hogy ne támasszon utódot a bátyjának. 10 De az Úr gonosz dolognak tartotta, amit tett, ezért őt is megölte. 11 Ekkor azt mondta Júda Támárnak, a menyének: Maradj özvegyen apád házában, amíg felnő a fiam, Sélá! Mert így gondolkodott: Nehogy meghaljon ő is, mint a bátyjai! Támár elment, és apja házában lakott. 12 Hosszabb idő múlva meghalt Súa leánya, Júda felesége. **Amikor Júda megvigasztalódott, elment barátjával, az adullámi Hírával Timnába, ahol a**

juhait nyírták. 13 De megmondták Támárnak: Most megy az apósod Timnába a juhainyírására. 14 Ekkor levetette magáról özvegyi ruháját, elfátyolozta magát, és ruhába burkolózott. Azután odaült Énajim kapujába a Timnába vezető úton. Mert látta, hogy Sélá felnőtt, de nem adták hozzá feleségül. 15 Júda meglátta, és parázna nőnek gondolta, mert eltakarta az arcát. 16 Letért hozzá az útfélre, és ezt mondta: Hadd menjek be hozzád! Mert nem tudta, hogy a menyé az. De ő azt kérdezte: Mit adsz nekem, ha bejössz hozzám? 17 Ő így felelt: Küldök neked a nyájamból egy kecskegidát. De Támár ezt mondta: Adj zálogot, amíg megküldöd! 18 Júda megkérdezte: Mit adjak neked zálogba? Támár ezt felelte: A pecsétnyomódat zsinórostul meg azt a botot, ami a kezeden van. Odaadta azért neki, azután bement hozzá; az asszony pedig teherbe esett tőle. 19 Majd fölkelte Támár, és elment. Azután levetette fátylát, és felöltötte özvegyi ruháját. 20 Júda elküldte a kecskegidát az adullámi barátjával, hogy az visszavegye a zálogot az asszonytól, de nem találta meg. 21 Akkor megkérdezte annak a helynek a lakóit: Hol van az a parázna nő, aki Énajimnál az útfélen ült? Azok ezt felelték: Nem volt erre parázna nő. 22 Visszatért tehát Júdához, és ezt mondta: Nem találtam meg. Annak a helynek a lakói is azt mondták, hogy nem volt arra parázna nő. 23 Júda azt mondta: Tartsa meg magának, hogy gúnyt ne üzzenek belőlünk! Én megküldtem ezt a gödölyét, de te nem találtad meg őt. 24 Mintegy három hónap múlva hírül vitték Júdának: Paráználkodott Támár, a menyé, és már terhes is a paráznaság miatt. Akkor ezt mondta Júda: Vigyétek ki, és égessetek meg! 25 Már vitték kifelé, amikor megüzente apósának: Attól a férfitől lettem terhes, akié ez a holmi. Nézd meg jól, kié ez a pecsétnyomó, a zsinór és a bot! 26 Júda jól megnézte, majd ezt mondta: Igaza van velem szemben, mert nem adtam őt a fiamhoz, Sélához. Többször azonban nem hált vele Júda. 27 Amikor elérkezett Támár szülésének ideje, kitűnt, hogy ikrek vannak a méhében. 28 Szülés közben az egyik kidugta a kezét, a bába megfogta, vörös fonalat kötött a kezére, és így szólt: Ez jött világra először. 29 De amikor visszahúzta a kezét, mégis a testvére jött előbb. A bába ezt kérdezte: Hogyan törtél magadnak utat? Ezért nevezte el az apja Pérecnek. 30 Utána világra jött a testvére, akinek a vörös fonál volt a kezén. Őt Zerahnak nevezte el.

1Móz 39

1 Amikor **Józsefet elvitték Egyiptomba**, megvásárolta őt az izmaeliectől, akik odavitték, egy egyiptomi ember: Potifár, a fáraó főembere, a testőrök parancsnoka. 2 De az Úr Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett, így aztán egyiptomi gazdájának a házába került. 3 Látta a gazdája, hogy vele van az Úr, és mindazt eredményessé teszi az Úr, amihez hozzáfog. 4 Megnyerte hát József a jóindulatát, és a háziszolgája lett. Azután háza felügyelőjévé tette, és rábízta egész vagyonát. 5 Attól fogva, hogy házának és egész vagyonának a felügyelőjévé tette, megáldotta az Úr az egyiptomi ember házát Józsefért, és az Úr áldása volt mindenén, amije csak volt a házban és a mezőn. 6 Ezért Józsefre bízta mindenét, és semmire sem volt gondja mellette, legfeljebb csak arra, hogy megegye az ételt. **Józsefnek szép termete és szép arca volt.** 7 **Ezek után történt, hogy Józsefre szemet vetett gazdájának felesége, és ezt mondta: Hálj velem!** 8 Ő azonban ezt nem akarta, és azt felelte gazdája feleségének: Nézd, az én gazdámnak semmi gondja sincs mellettem háza dolgaira, és rám bízta mindenét. 9 Senki sem nagyobb nálam ebben a házban. Semmit sem tiltott el tőlem, csak téged, mert te a felesége vagy. Hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszságot, vétkezve az Isten ellen?! 10 Bár az asszony nap mint nap ezt mondogatta Józsefnek, ő mégsem engedett neki, és nem feküdt mellé, hogy vele legyen. 11 Egy napon, mint mindig, bement József a házba a munkáját végezni. A háznép közül senki sem volt a házban. 12 **Ekkor megragadta őt az asszony a ruhájánál fogva, és azt mondta: Hálj velem! Ő azonban otthagya ruháját az asszony kezében, futásnak eredt, és kiszaladt.** 13 Amikor az asszony látta, hogy kezében hagyta a ruháját, és kifutott, 14 összecsiszította háza

népét, és ezt mondta nekik: Nézzétek, **egy héber embert hozott hozzánk, és az csúffá tesz bennünket. Bejött hozzám, hogy velem háljon**, de én hangosan kiáltozni kezdtem. 15 Amikor meghallotta, hogy jó hangosan kiáltozni kezdek, nálam hagyta a ruháját, futásnak eredt, és kiszaladt. 16 Az asszony magánál tartotta József ruháját, míg az ura haza nem jött. 17 Akkor neki is ugyanazt mondta: Bejött hozzám a héber szolga, akit idehoztál, hogy csúffá tegyen engem. 18 De amikor hangosan kiáltozni kezdtem, nálam hagyta a ruháját, és kifutott. 19 Amikor a gazdája meghallotta feleségének a szavait, amelyeket neki mondott: Ilyen dolgokat tett velem a szolgád! – akkor haragra gerjedt. 20 Fogta Józsefet a gazdája, és abba a börtönbe vetette, ahol a király foglyait tartották fogva. Így került József a börtönbe. **21 De az Úr Józseffel volt, hűséges maradt hozzá, és gondoskodott róla, hogy elnyerje a börtönparancsnok jóindulatát.** 22 A börtönparancsnok Józsefre bízta mindazokat a foglyokat, akik a börtönben voltak, és ő dolgoztatta mindazokat, akik ott dolgoztak. 23 A börtönparancsnoknak nem kellett törődnie semmivel, ami rá volt bízva, mert az **Úr Józseffel volt**, és eredményessé tette az **Úr, amihez hozzáfogott.**

1Móz 40

1Történt ezek után, hogy az egyiptomi király **pohárnoka és sütőmestere** vétkezett uruk, az egyiptomi király ellen. 2 Megharagudott azért a fáraó a két főemberre, a főpohárnokra és a főszütőmesterre. 3 Őrizetbe vétette őket a testőrparancsnok házában, abban a börtönben, ahol fogva tartották Józsefet. 4 A testőrparancsnok Józsefet rendelte melléjük, hogy szolgálja ki őket. Jó ideig maradtak őrizetben. 5 **Egyszer álmot láttak, mindketten ugyanazon az éjszakán:** az egyiptomi király pohárnoka és sütőmestere, akiket a börtönben fogva tartottak. Mindkét álomnak megvolt a maga jelentése. 6 Amikor reggel bement **hozzájuk József, látta rajtuk, hogy izgatottak.** 7 Megkérdezte a fáraó főembereit, akik vele együtt voltak őrizetben gazdája házában: Miért olyan szomorú ma az arcotok? 8 Ők azt felelték neki: Álmodtunk, de nincs, aki megfejtse. József ezt mondta nekik: **Istennél van a megfejtés.** Mondjátok el nekem! 9 A **főpohárnok** elmondta az álmát Józsefnek. Ezt mondta neki:

Álmomban **egy szőlőtő** volt előttem. 10 A **szőlőtőn három vessző** volt. Alighogy kihajtott, már ki is virágzott, és fürtjein megérték a szemek. 11 Kezemben volt a fáraó pohara. Fogtam a **szőlőszemeket, belefacsartam a fáraó poharába, és a poharat a fáraó kezébe adtam.**

12 József ezt mondta neki: A megfejtés a következő: A három vessző három nap. 13 **Három nap múlva fölemel téged a fáraó, visszahelyez a hivatalodba,** és te adod a poharat a fáraó kezébe ugyanúgy, mint korábban, amikor a pohárnoka voltál. 14 De ne feledkezz meg rólam, amikor jó dolgod lesz, és légy hozzám hűséges: említs meg engem a fáraónak, és vitess ki ebből a házból! 15 Mert galádul raboltak el engem a héberek földjéről, és itt sem csináltam semmi rosszat, mégis tömlőcbe vetettek. 1

6 Amikor a **főszütőmester** látta, hogy kedvező megfejtést adott, ezt mondta Józsefnek:

Nekem meg álmomban három **kosár kalács volt** a fejemen. 17 A felső kosárban mindenféle sütemény volt, ami a fáraónak készült, de a madarak megették azokat a fejemen levő kosárból.

18 József ezt válaszolta neki: A megfejtés a következő: A három kosár három nap. 19 Három nap múlva fölemel téged a fáraó, de felakasztat egy fára, és madarak eszik le majd a húsdodat. 20 Harmadnap születésnapja volt a fáraónak, lakomát rendezett valamennyi udvari emberének, és fölemelte a főpohárnokot és a főszütőmestert szolgálai jelenlétében: 21 a főpohárnokot

visszahelyezte pohárnoki tisztségébe, és ő adhatta a poharat a fáraó kezébe, 22 a főszűtő mestert pedig felakasztatta, úgy, ahogy József megfejtette az álmukat. 23 De a főpohárnok nem gondolt Józsefre, hanem megfélekedett róla.

1Móz 41

1 Két esztendő múlva történt, hogy **a fáraó azt álmodta, hogy**

ott áll a Nílus mellett. 2 Ekkor a Nílusból **hét szép és kövér tehén** jött elő, majd a sás között legelészni kezdett. 3 De hét másik tehén is előjött utánuk a Nílusból, amelyek rútak és soványak voltak, a Nílus partján odaálltak a többi tehén mellé, 4 és a rút és sovány tehenek megették a hét szép és kövér tehenet.

Ekkor fölébredt a fáraó. 5 Ismét elaludt, és másodszor azt álmodta,

hogy hét kövér és szép kalász nőtt egy száron, 6 de hét sovány és a keleti szélről kiaszott kalász is kisarjad utánuk. 7 A sovány kalászek elnyelték a hét kövér és telt kalászt.

Ekkor fölébredt a fáraó, és rájött, hogy ez csak álom volt. 8 Reggel azonban nyugtalankodni kezdett, ezért összehívatta Egyiptom minden jóvendőmondóját és minden bölcsét, és a fáraó elbeszélte nekik az álmát. De senki sem tudta megfejtani a fáraónak. 9 Ekkor a főpohárnok így szólt a fáraóhoz: Be kell ma vallanom, hogy vétkezes vagyok. 10 Amikor a fáraó megharagudott szolgálóira, és őrizetbe vétetett engem és a főszűtő mestert a testőrparancsnok házában, 11 álmodtunk valamit ugyanazon az éjszakán, én is meg ő is. Mindegyik álomnak, amit álmodtunk, megvolt a maga jelentése. 12 **Volt ott velünk egy héber** ifjú, a testőrparancsnok szolgálója. Elbeszélte nekünk álmunkat, és ő megfejtette. Mindegyikünk álmát jól fejtette meg, 13 mert úgy lett, ahogyan megfejtette nekünk: engem visszahelyeztek hivatalomba, amazz pedig fölakasztották. 14 Akkor a fáraó hívatta Józsefet, és sietve kihozták a tömlőből. Ő megborotválkozott, ruhát váltott, és bement a fáraóhoz. 15 A fáraó ezt mondta Józsefnek: Álmodtam valamit, de senki sem tudja megfejtani. Rólad azt hallottam, hogy ha meghallod az álmot, meg tudod fejtani. 16 József így felelt a fáraónak: **Nem én, hanem Isten ad megnyugtató választ a fáraónak.** 17 A fáraó így szólt Józsefhez:

Álmomban a Nílus partján álltam. 18 A Nílusból hét kövér és szép tehén jött elő, és legelészni kezdett a sás között. 19 De hét másik tehén is előjött utánuk, amelyek nagyon hitványak, rútak és soványak voltak. Egész Egyiptom földjén nem láttam olyan rútakat, mint ezek. 20 A sovány és rút tehenek azután megették az előbbi hét kövér tehenet. 21 Bár a gyomrukba kerültek, nem lehetett észrevenni, hogy a gyomrukba kerültek, mert a külsejük ugyanolyan rút maradt, mint azelőtt.

Akkor fölébredtem. 22 Azután azt láttam álomban, hogy

hét telt és szép kalász nőtt egy száron, 23 de hét száraz, sovány és a keleti szélben kiaszott kalász is kisarjad utánuk, 24 és a sovány kalászek elnyelték a hét szép kalászt.

Elmondtam ezt a jóvendőmondóknak, de senki sem tudta megfejtani. 25 Ekkor József így szólt a fáraóhoz: A fáraó két álma egy és ugyanaz. Azt jelentette ki Isten a fáraónak, hogy mit fog cselekedni. 26 A hét szép tehén hét esztendő, a hét szép kalász is hét esztendő; az álom egy és ugyanaz. 27 A hét sovány és rút tehén, amely utánuk jött elő, szintén hét esztendő. A hét üres, a keleti szélről kiaszott kalász az éhség hét esztendeje lesz. 28 Erről mondtam a fáraónak, hogy

Isten megmutatta a fáraónak, mit fog cselekedni. **29 Hét esztendő jön, amikor nagy bőség lesz Egyiptom egész földjén. 30 De az éhínség hét esztendeje következik utánuk,** amikor minden bőséget elfelejtenek Egyiptom földjén, és éhínség fogja emészteni az országot. 31 Nem is fogják tudni, hogy bőség volt az országban az utána következő éhínség miatt, olyan súlyos lesz az. 32 Azért ismétlődött meg kétszer is a fáraó álma, mert Isten elhatározta ezt, és hamarosan véghez is viszi az Isten. 33 Most azért szemeljen ki a fáraó egy értelmes és bölcs embert, és állítsa azt Egyiptom élére. 34 Ezt tegye a fáraó: rendeljen az ország fölé felügyelőket, és szedessen ötödöt Egyiptom országában a bőség hét esztendejében! 35 Gyűjtsenek össze minden élelmet a következő jó esztendőkből, halmozzák föl a gabonát, és a fáraó felügyelete alatt őrizték az élelmet a városokban! 36 Mert ez az élelem lesz az ország tartaléka az éhínség hét esztendejében, amely majd eljön Egyiptomra, és akkor nem pusztul el az ország az éhínség idején. 37 Tetszett ez a beszéd a fáraónak és minden udvari emberének. 38 A fáraó ezt mondta szolgálóinak: **Találhatunk-e ehhez hasonló embert, akiben isteni lélek van? 39 Józsefnek pedig ezt mondta a fáraó: Miután Isten mindezt neked adta tudtul, nincs hozzád fogható értelmes, bölcs ember. 40 Te felügyelsz majd a házamra, és egész népem a te szavadnak engedelmeskedik.** Csak a trón tesz engem nagyobbá nálad. 41 Azután ezt mondta a fáraó Józsefnek: **Nézd, én téged egész Egyiptom felügyelőjévé teszek!** 42 Azzal levette a fáraó a pecsétgyűrűt az ujjáról, és József ujjára húzta, gyolcsruhába öltöztette, és aranyláncot tett a nyakába. 43 **Majd körülhordoztatta második kocsiján, és így kiáltottak előtte: Térdre! Így tette őt egész Egyiptom felügyelőjévé.** 44 És ezt mondta a fáraó Józsefnek: Én vagyok a fáraó, de nélküled még a kezét vagy lábát sem mozdíthatja senki egész Egyiptomban. 45 Ezután elnevezte a fáraó Józsefet **Cáfenat-Panéahnak**, és hozzáadta feleségül **Ászenatot, Pótiferának, Ön papjának a leányát.** Így lett József egész Egyiptom felügyelője. **46 József harmincesztendős volt, amikor ott állt Egyiptom királya, a fáraó előtt.** Azután kiment József a fáraó elől, és bejárta egész Egyiptomot. 47 A bőség hét esztendeje alatt gazdagon termett a föld. 48 József összegyűjtött a hét esztendő alatt minden élelmet, ami csak volt Egyiptomban. A városokban helyezte el az élelmet: minden városban a körülötte levő mező élelmét helyezte el. 49 József így annyi gabonát halmozott föl, mint a tengerpart homokja: olyan sokat, hogy végül már nem is vették számba, mert megszámlálhatatlan volt. 50 Józsefnek két fia született, mielőtt eljött az éhínség esztendeje. Ászenat, Pótiferának, Ön papjának a leánya szülte őket. 51 **Elsőszülöttjét Manassénak nevezte el József, mert ezt mondta:** Elfeledtette velem Isten minden gyötrelmemet és atyámnak egész házáat. 52 A másodikat **pedig Efraimnak nevezte el, mert ezt mondta:** Megszaporított engem Isten nyomorúságom földjén. 53 Azután eltelt a bőség hét esztendeje Egyiptomban, 54 és megkezdődött az éhínség hét esztendeje, ahogyan megmondta József. Éhínség támadt minden országban, de Egyiptomban mindenütt volt kenyér. 55 Azután Egyiptomban is éhezni kezdtek mindenütt, és a nép kenyérért kiáltott a fáraóhoz. Ekkor a fáraó ezt mondta az egyiptomiaknak: Menjete Józsefhez, és tegyétek azt, amit mond nektek! 56 Amikor az éhínség kiterjedt az egész országra, **József megnyitotta az összes magtárat, és gabonát árult az egyiptomiaknak, mert súlyos volt az éhínség Egyiptomban. 57 És az egész földről Egyiptomba** mentek Józsefhez gabonát vásárolni, mert súlyos volt az éhínség az egész földön.

1Móz 42

1 Jákób hallotta, hogy Egyiptomban van gabona. Azt mondta hát Jákób a fiainak: Mit néztek egymásra? 2 Majd ezt mondta: Hallottam, hogy Egyiptomban van gabona. Menjetek el, és vásároljatok ott gabonát, hogy életben maradjunk, és meg ne haljunk! 3 Elment tehát József tíz bátyja, hogy gabonát vásároljanak Egyiptomban. **4 De Benjámint, József öccsét nem küldte el Jákób a bátyjaival, mert arra gondolt:** Csak nehogy valami szerencsétlenség érje! 5 Így

mentek el Izráel fiai másokkal együtt gabonát vásárolni, mert éhínség volt Kánaán földjén. 6 József volt tehát az egész ország kormányzója, és ő árulta a gabonát a föld minden népének. Amikor József bátyjai megérkeztek, arccal a földre borultak előtte. **7 Amint József meglátta bátyjait, azonnal felismerte őket, de idegennek tette magát előttük, és keményen beszélt velük.** Megkérdezte őket: Honnan jöttetek? Ők így feleltek: Kánaán földjéről jöttünk élelmet vásárolni. **8 József tehát felismerte a testvéreit, de azok nem ismerték fel őt.** 9 Ekkor József visszaemlékezett az álmokra, amelyeket róluk álmodott, és ezt mondta nekik: **Kémek vagytok! PROSPERO** Azért jöttetek, hogy kifürkésszétek az ország védtelen részeit! 10 De azok így feleltek neki: Nem, uram! Élelmet vásárolni jöttünk a te szolgálid! 11 Mi mindnyájan egyetlen ember fiai vagyunk. Becsületesek vagyunk, sohasem voltak kémek a te szolgálid. 12 Ő azonban ezt mondta nekik: Nem úgy van! Bizony azért jöttetek, hogy az ország védtelen részeit kifürkésszétek! 13 Azok így feleltek: Tizenketten voltak a te szolgálid, testvérek vagyunk mi, egyetlen ember fiai Kánaán földjén. A legkisebb most apánknál van, egyikünk pedig nincs többé. 14 De József ezt mondta nekik: Úgy van, ahogyan mondtam nektek, kémek vagytok! 15 **Ezzel teszek titeket próbára: a fáraó életére esküszöm, hogy nem távoztok innen, amíg ide nem jön a legkisebb testvéretek!** 16 Küldjétek el magatok közül egyet, hogy hozza ide a testvéretek, ti pedig fogságban maradtok. Így teszem próbára, igazat beszéltek-e. Mert ha nem, a fáraó életére esküszöm, hogy kémek vagytok! 17 És őrizetben tartotta őket három napig. 18 Harmadnap ezt mondta nekik József: Ezt tegyétek, ha élni akartok, hiszen én is félem az Istent. 19 Ha becsületesek vagytok, maradjon egyik testvéretek megkötözve a börtönben, ti pedig menjetek, vigyetek gabonát házatok éhező népének. 20 Hozzátok el hozzám a legkisebb testvéretek, akkor elhiszem, amit mondotok, és nem fogtok meghalni. Ők bele is egyeztek. 21 De így beszéltek egymás közt: Bizony, a testvérünkért bűnhődünk most, mert láttuk az ő nyomorúságát, amikor könyörgött nekünk, de nem hallgattunk rá. Emiatt ért utol bennünket ez a nyomorúság. 22 Rúben erre azt mondta nekik: Megmondtam nektek, hogy ne vétkezzetek a gyermek ellen, de ti nem hallgattatok rám, és most az ő vérét keresik rajtunk. 23 Nem tudták, hogy **József érti őket, mert tolmács volt közöttük. 24 Ő pedig elfordult tőlük, és sírt.** Majd visszafordult hozzájuk, és beszélt velük. Azután előállította közülük Simeont, és szemük láttára megkötöztette. 25 Akkor megparancsolta József, hogy töltsék meg a zsákjaikat gabonával, de mindegyikük pénzét tegyék vissza a zsákjába, és adjanak nekik útravalót. Így is tettek. 26 Ők pedig föltették gabonájukat a szamarakra, és elmentek. 27 Mikor aztán egyikük kinyitotta a zsákját, hogy az éjjeli szálláson abrakot adjon a szamarának, meglátta, hogy a pénze ott van a zsák szájában, 28 és ezt mondta testvéreinek: Visszakerült a pénzem! Itt van a zsákomban! Ekkor odalett a bátorságuk, és remegve mondogatták egymásnak: Mit cselekedett velünk az Isten?! 29 Amikor megérkeztek apjukhoz, Jákóbbhoz Kánaán földjére, elmondták neki mindazt, ami velük történt:

NARRÁCIÓ A NARRÁCIÓBAN

30 Egy ember, annak az országnak az ura, szigorúan beszélt hozzánk, és úgy bánt velünk, mintha kémkedni akartunk volna az országban. 31 De mi azt feleltük: Becsületesek vagyunk, soha nem voltunk kémek. 32 Tizenketten voltunk testvérek, apánknak fiai, de egyikünk nincs többé, a legkisebb pedig apánknál van most Kánaán földjén. 33 Akkor ezt mondta nekünk az az ember, annak az országnak az ura: Erről tudom meg, hogy becsületesek vagytok-e: Egyik testvéreteket hagyjátok nálam, menjetek el, és vigyetek gabonát házatok éhező népének, 34 azután hozzátok el hozzám a legkisebb testvéretek! Akkor tudni fogom, hogy nem kémek vagytok, hanem becsületes emberek, visszaadom a testvéretek, és szabadon járhattok az országban.

35 Mikor aztán a zsákjaikat kiürítették, hát mindegyiknek a pénzes zacskója ott volt a zsákjában. Amikor pénzes zacskóikat meglátták, apjukkal együtt megijedtek.

36 Apjuk, Jákób ezt mondta nekik: Elveszitek tőlem gyermekeimet! József nincs meg, Simeon sincs meg, és még Benjámint is elviszitek?! Engem sújt mindez! 37 Ekkor Rúben azt mondta apjának: Az én két fiamat öld meg, ha nem hozom őt vissza! Bíz csak rám, és én visszahozom őt hozzád. 38 De Jákób így felelt: Nem mehet el veletek a fiam, hiszen a bátyja meghalt, egyedül ő maradt meg. Ha szerencsétlenség éri az úton, amelyre indultok, ősz fejemet a bánat miatt a holtak hazájába juttatjátok!

1Móz 43

1 Az éhínség egyre súlyosabbá vált az országban. 2 Amikor az Egyiptomból hozott összes gabonát megették, ezt mondta nekik az apjuk: Vásároljatok megint egy kis élelmet! 3 De Júda azt mondta neki: Szigorúan figyelmeztetett bennünket az az ember: Ne kerüljetek a szemem elé, ha nem lesz veletek a testvéretek! 4 Ha tehát hajlandó vagy elküldeni velünk az öcsénket, elmegyünk, és vásárolunk neked élelmet. 5 De ha nem küldöd el, nem megyünk el, mert az az ember megmondta nekünk: **Ne kerüljetek a szemem elé, ha nem lesz veletek az öcsétek!** 6 **Izráel ezt mondta: Miért tettetek velem ilyen rosszat? Miért mondtátok el annak az embernek, hogy van még egy testvéretek?** 7 Ők így feleltek: Sokat kérdezősködött az az ember rólunk és családukról. Él-e még az apátok? Van-e még testvéretek? És ezekre a kérdésekre nekünk válaszolnunk kellett. Honnan tudhattuk volna, hogy majd ezt mondja: Hozzátok ide a testvéreteket! 8 Akkor Júda ezt mondta apjának, Izráelnek: Küldd el velem a fiút, hadd keljünk útra, hogy életben maradjunk, és ne haljunk meg sem mi, sem te, sem a gyermekeink! 9 Én kezeskedem érte, tőlem kérd számon! Ha nem hozom vissza, és nem állítom eléd, egész életemben viseljem vétkem terhét. 10 Bizony, ha nem késlekedünk, már kétszer is megfordulhattunk volna. 11 Apjuk, Izráel ekkor így szólt hozzájuk: **Ha már így kell lennie, ezt tegyétek: Rakjatok az ország legjobb termékeiből a zsákjaitokba, és vigyetek ajándékot annak az embernek: egy kis balzsamot, egy kis mézet, gyógyfüvet, mirhát, diót és mandulát.** 12 Pénzt pedig kétszer annyit vigyetek magatokkal, mert azt a pénzt, amely visszakerült zsákjaitok szájába, azt is vigyetek vissza! Hátha tévedés volt! 13 Vigyétek az öcséteket is, induljatok, menjetek vissza ahhoz az emberhez! 14 **Adja a Mindenható Isten, hogy irgalmas legyen hozzátok az az ember, és visszaengedje veletek a másik testvéreteket és Benjámint. Ha már el kell veszítenem gyermekemet, hát elveszítem.** 15 Fogták tehát az ajándékot, magukhoz vettek kétszer annyi pénzt, meg Benjámint, elindultak, és elmentek Egyiptomba, és megjelentek József előtt. 16 Amikor József meglátta köztük Benjámint, így szólt házának felügyelőjéhez: Vidd be ezeket az embereket a házba! Vágj le egy állatot, és készítsd el, mert ma velem ebédelnek ezek az emberek! 17 Az úgy is tett, ahogyan József mondta, és bevezette **őket József házába.** 18 Az embereket félelem fogta el, amikor József házába vezették őket, és ezt mondták: A pénz miatt hoztak ide bennünket, amely a múltkor visszakerült zsákjainkba. Ránk fognak rontani, ránk fognak támadni, és szolgaságra vetnek bennünket szamarainkkal együtt! 19 **Odaléptek tehát József házának felügyelőjéhez,** megszólították a ház ajtajában, 20 és ezt mondták: Urunk, jártunk mi már itt a múltkor is élelmet vásárolni. 21 De amikor elérkeztünk éjjeli szállásunkra, és kinyitottuk a zsákjainkat, akkor vettük észre, hogy mindegyikünk pénze a zsákja szájában van: ott volt a pénzünk teljes összegében! Ezt most mi visszahoztuk magunkkal. 22 **Most ezen felül is hoztunk pénzt magunkkal, hogy azon élelmet vásároljunk. Nem tudjuk, ki tette pénzünket a zsákjainkba.** 23 Ő azt felelte: Legyetek nyugodtak, ne féljete! Istenetek, atyátok Istene tette azt a kincset a zsákjaitokba. A ti pénzetek pedig eljutott hozzám. Majd kivezette hozzájuk

Simeont. 24 Azután bevezette őket József házába, adott vizet, és ők megmosták a lábukat, a szamaraiknak pedig abrakot adott. 25 Ők pedig előkészítették az ajándékot, mielőtt József délben megjött, mert hallották, hogy ott fognak ebédelni. 26 Amikor József hazaérkezett, bevitték neki a házba az ajándékot, amely náluk volt, és **földre borultak előtte.** 27 Ő pedig szívélyesen köszöntötte őket, és megkérdezte: Jól van-e idős apátok, akiről beszéltetek nekem? Él-e még? 28 Ők így feleltek: Apánk, a te szolgád, jól van, él még. Majd meghajoltak és leborultak. 29 Amikor József megpillantotta testvérét, Benjámint, anyja fiát, ezt kérdezte: Ez a legkisebb testvéretek, akiről beszéltetek nekem? Majd ezt mondta: Legyen kegyelmes hozzád az Isten, fiam! 30 **Akkor azonban elsietett József, mert öccsét látva elrészényült, és a sírás környékezte. Bement azért a belső szobájába, és ott kisírta magát.** 31 Azután megmosta az arcát, és kijött. Uralkodott magán, és ezt mondta: Tálaljátok föl az ételt! 32 De külön tálaltak neki, külön azoknak is és külön a vele együtt étkező egyiptomiaknak is. Az egyiptomiaknak ugyanis nem volt szabad együtt enniük a héberekkel, mert utálatosnak tartották ezt az egyiptomiak. 33 Leültették őket vele szemben: az elsőszülöttet az elsőszülöttnék, a legfiatalabbat a legfiatalabbnak járó helyre. Azok pedig álmélkodva néztek egymásra. 34 A maga előtt lévő ételekből vitetett nekik, de **amit Benjáminnak vittek, ötször nagyobb volt mindnyájukénál.** Azután ittak, és megmámorosodtak vele együtt.

1Móz 44

1 Azután József ezt parancsolta háza felügyelőjének: Töltsd meg ezeknek az **embereknek a zsákjait élelemmel, amennyit csak el bírnak vinni, de mindegyiknek a pénzét tedd a zsákja szájába!** 2 Serlegemet, az **ezüst serleget pedig tedd a legkisebbik zsákjának a szájába gabonája árával együtt!** **Ő pedig úgy tett, ahogyan József meghagyta neki.** 3 Reggel, amikor világos lett, útra bocsátották az embereket szamaraikkal együtt. 4 Kimentek a városból, de még nem jártak messze, amikor József azt mondta háza felügyelőjének: Indulj, eredj azoknak az embereknek a nyomába! Ha utolérted őket, ezt mondd nekik: **Miért fizettetek rosszal a jóért? 5 Hiszen ez az, amiből inni szokott az uram, sőt jósolni is ebből szokott! Gonosz dolgot cselekedtetek!** 6 Amikor utolérte őket, el is mondta nekik mindezeket. 7 Ők azonban ezt felelték neki: Miért mond az én uram ilyeneket? Távol legyen szolgálidtól, hogy ilyesmit tegyenek! 8 **Hiszen azt a pénzt is visszahoztuk neked Kánaán földjéről, amit zsákjaink szájában találtunk. Hogyan loptunk volna hát urad házából ezüstöt vagy aranyat?!** 9 **Az, akinél megtalálják szolgálid közül, haljon meg, mi magunk pedig az én uram rabszolgái leszünk.** 10 Ő ezt mondta: Legyen hát úgy, ahogyan mondtátok! De csak az lesz a rabszolgám, akinél megtalálják, ti szabadok maradtok. 11 Erre mindegyikük sietve lerakta zsákját a földre, és kinyitotta a zsákját. 12 Ő pedig végigkutatatta azokat: a legidősebbnél kezdte, és a legkisebbnél végezte. **Végül a serleg Benjámin zsákjából került elő.** 13 Akkor ezek megszagatták felsőruhájukat, majd mindnyájan fölrakodtak a szamarukra, és **visszatértek a városba.** 14 Amikor Júda és testvérei bementek József házába, ő még otthon volt. Földre borultak előtte, 15 **József pedig ezt mondta nekik: Hogy csinálhattatok ilyet? Hát nem tudjátok, hogy a magamfajta ember jósolni is szokott?** 16 Júda így felelt: Mit mondjunk az én uramnak? Mit szóljunk, és mivel igazoljuk magunkat? **Isten hozta napvilágra szolgálid bűnét. Most már rabszolgái vagyunk az én uramnak mi is, meg az is, akinél a serleget megtalálták.** 17 De ő ezt mondta: Távol legyen tőlem, hogy ezt tegyem! **Csak az lesz a rabszolgám, akinél a serleget megtalálták,** ti pedig menjetek el apátokhoz békességgel! 18 Ekkor Júda odalépett hozzá, és ezt mondta:

JÚDA:

Kérlek, uram, hadd szóljon egy szót hozzád, uramhoz a te szolgád, és ne indulj haragra a te szolgád ellen, hiszen olyan vagy te, mint a fáraó! 19 Amikor az én uram ezt kérdezte

szolgáitól: Van-e apátok vagy testvéretek, 20 akkor mi azt feleltük az én uramnak: Van még nekünk egy öreg apánk és egy kisebbik gyermeke, aki öregkorában született neki. Ennek a bátyja meghalt, és mivel ő egyedül maradt meg az anyjától, azért szereti őt az apja. 21 Te ezt mondtad szolgálidnak: Hozzátok el őt hozzám, hadd lássam saját szememmel! 22 Mi azt feleltük az én uramnak: Nem hagyhatja el az a fiú az apját, mert ha elhagyja, meghal az apja. 23 Te akkor ezt mondtad szolgálidnak: Ha a legkisebb öcsétek nem jön el veletek, ne kerüljetek többé a szemem elé! 24 Mi elmentünk apánkhoz, a te szolgálidhoz, és elmondtuk neki az én uram beszédét. 25 Mikor aztán apánk azt mondta, hogy vásároljunk megint egy kis élelmet, 26 mi azt feleltük: Nem mehetünk. Csak akkor megyünk el, ha velünk lesz a legkisebb testvérünk is, mert nem kerülhetünk annak az embernek a szeme elé, ha a legkisebb testvérünk nem lesz velünk. 27 Akkor apám, a te szolgálid ezt mondta nekünk: Ti is tudjátok, hogy csak két fiút szült nekem a feleségem. 28 Az egyik elment tőlem, és én azt gondoltam: Biztosan vadállat tépte szét, nem is láttam viszont mindmáig. 29 Ha ezt is elviszitek tőlem, és szerencsétlenség éri, akkor ősz fejemet a bánat miatt a holtak hazájába juttatjátok! 30 Ha most úgy térek vissza apámhoz, a te szolgálidhoz, hogy nincs velünk ez a fiú, akihez lelkéből ragaszkodik, 31 és ha meglátja, hogy nincs meg a fiú, akkor meghal, és szolgálid a bánat miatt juttatják apánknak, a te szolgálidnak ősz fejét a holtak hazájába. 32 **De szolgálid így vállalt kezességet apámnál ezért a fiúért: Ha nem hozom vissza hozzád, egész életemben viseljem vétkem terhét apám előtt!** 33 Ezért hadd maradjon **ITT A TE SZOLGÁD E FIÚ HELYETT URAM RABSZOLGÁJAKÉNT**, ez a fiú pedig menjen el testvéreivel!

JÚDA= KRISZTUS ELŐKÉPE, HELYETTES ÁLDOZAT: NEM VÉLETLEN, HOGY KRISZTUS A JÚDA TÖRZSÉBŐL VALÓ OROSZLÁN!

34 Mert hogyan mehetnék el apámhoz, ha ez a fiú nincs velem? Nem akarom látni azt a bajt, ami apámat érné!

1Móz 45

1 Ekkor József már nem tudott tovább uralkodni magán az ott álló sok ember előtt, és felkiáltott: Küldjete ki előlem mindenkit! Nem is maradt senki nála, és ekkor **József megismertette magát a testvéreivel.** 2 **Hangos sírásra fakadt, úgyhogy meghallották az egyiptomiak, és így hallottak róla a fáraó házában is.** 3 Majd ezt mondta József a testvéreinek: **Én vagyok József! Él-e még az én apám? De a testvérek nem tudtak válaszolni, mert megrémültek tőle.** 4 József ezt mondta testvéreinek: **Jöjjetek már közelebb hozzám! Erre aztán közelebb mentek.** Ekkor így szólt: **Én vagyok József, a testvéretek, akit eladtatok Egyiptomba!** 5 De most ne bánkódjatok, és ne keseregjetek amiatt, hogy engem ide eladtatok, mert azért küldött el engem Isten elöttetek, hogy életben maradjatok. 6 Mert már két esztendeje tart az éhínség a földön, és még öt esztendeig nem lesz sem szántás, sem aratás. 7 **Isten küldött el engem elöttetek, hogy maradékokot legyen a földön, és életben tartson benneteket nagy szabadítással.** 8 Tehát nem ti küldtetek ide, hanem Isten, aki engem a fáraó első emberévé, egész házának urává és egész Egyiptom uralkodójává tett. 9 Sietve menjete el apámhoz, és mondjátok meg neki: Ezt üzeni a fiad, József: Isten egész Egyiptom urává tett engem. Jöjj el hozzám, ne tétovázz! 10 Gósen földjén fogsz lakni, közel leszel hozzám te, a fiaid és az unokáid, meg a juhaid, marháid és mindened. 11 Én majd ellátlak itt, hiszen még öt évig tart az éhínség. Így nem fogsz nélkülözni sem te, sem házad népe, sem semmi más, ami a tiéd. 12 Ti most saját szemetekkel látjátok testvéremmel, Benjáminnal együtt, hogy én magam beszélek hozzátok. 13 **Mondjátok el azért apámnak, milyen dicső dolgok történtek itt velem Egyiptomban, és**

mindazt, amit láttatok. Azután sietve hozzátok ide apámat! 14 Ekkor testvérének, Benjáminnak A NYAKÁBA BORULT, ÉS SÍRT. BENJÁMIN IS SÍRT A NYAKÁBA BORULVA. 15 Majd megcsókolta mindegyik testvérét, és sírva megölelte őket. Azután már beszédbe elegyedtek vele a testvérei. 16 A fáraó házában meghallották a hírt, hogy megjöttek József testvérei. Tetszett ez a fáraónak és szolgáinak. 17 Ezt mondta a fáraó Józsefnek: Mondd meg testvéreidnek: Ezt cselekedjétek: Rakjátok meg állataitokat, eredjete, menjete el Kánaán földjére! 18 Azután vegyétek magatokhoz apátokat, házatok népét, és jöjjetek hozzám; én pedig nektek adom Egyiptom földjének a legjavát, és a legzsírosabb földön élhettek. 19 Parancsold meg nekik: Ezt cselekedjétek: Vigyetek magatokkal szekereket Egyiptomból gyermekeitek és feleségeitek számára, hozzátok magatokkal apátokat, és jöjjetek ide! 20 Ne sajnáljátok a holmitokat, mert Egyiptom egész földjének a legjava lesz a tiétek! 21 Izráel fiai így is cselekedtek. József adott nekik szekereket a fáraó parancsa szerint, és útravalót is adott nekik. 22 **Mindegyiknek adott egy öltözet ruhát, de Benjáminnak háromszáz ezüstöt és öt öltözet ruhát adott.** 23 Apjának pedig ezt küldte: tíz szamarat, megrakva Egyiptom legjobb termékeivel, és tíz szamárkancát, megrakva gabonával, kenyérral és egyéb élelemmel, útravalóul az apjának. 24 Így küldte el testvéreit, és azok elmentek. **De ezt mondta nekik: Ne civakodjatok az úton!**

RECOGNITION SCENE. DEUS ABSCONDITUS REVEAL HIS IDENTITY (LUTHER) PROSPERO ALSO REVEALS HIS IDENTITY. CATHARTIC SCENE OF RECONCILIATION.

25 Fölmentek tehát Egyiptomból, és megérkeztek Kánaán földjére apjukhoz, Jákóbbhoz. 26 Megmondták neki: József még életben van, sőt egész Egyiptom fölött ő uralkodik! De Jákób szíve hideg maradt, mivel nem hitt nekik. 27 Elbeszélték hát neki mindazt, amit József mondott nekik. És amikor látta a szekereket, amelyeket József küldött, hogy őt elvigyék, Jákób megkönnyebbült. 28 Ezt mondta Izráel: **Ennyi elég! Csakhogy él még József, a fiam! Megyek, hogy meglássam őt, mielőtt meghalok.**

1Móz 46

1 Izráel tehát útnak indult mindenével, amije csak volt, és amikor Beérsebába ért, áldozatokat mutatott be atyja, Izsák Istenének. 2 Isten pedig éjszaka így szólt Izráelhez látomásban: Jákób! Jákób! Ő így felelt: Itt vagyok! 3 Ekkor azt mondta:

Én vagyok az Isten, atyádnak Istene! Ne félj lemenni Egyiptomba, mert nagy néppé teszlek ott! 4 Én megyek veled Egyiptomba, és én is foglak visszahozni, és József keze fogja majd le a szemedet.

5 Elindult tehát Jákób Beérsebából. Izráel **fiai föltették apjukat, Jákóbot meg a gyermekeket és az asszonyokat a szekerekre**, amelyeket a fáraó küldött, hogy elvigyék őt. 6 Fogták jószágait és szerzeményüket, amit Kánaán földjén szereztek, és elmentek Egyiptomba: Jákób és vele együtt minden leszármazottja. 7 Elvitte magával Egyiptomba a fiait és fiúunokáit, leányait és leányunokáit, minden leszármazottját. 8 Így hívták Izráel utódait, akik elmentek Egyiptomba: Jákób és fiai. Jákób elsőszülötte volt Rúben. 9 Rúben fiai: Hanók, Pallú, Hechrón és Karmí. 10 Simeon fiai: Jemúél, Jámín, Óhad, Jákín, Cóhar, valamint Saul, egy kánaáni nőnek a fia. 11 Lévi fiai: Gérsón, Kehát és Merári. 12 Júda fiai: Ér, Ónán, Sélá, Pérec és Zerah. Ér és Ónán meghalt még Kánaán földjén. De Pérecnek már fiai is voltak: Hechrón és Hámúl. 13 Issakár fiai: Tóla, Puvvá, Jób és Simrón. 14 Zebulon fiai: Szered, Élón és Jahleél. 15 Ezek Lea fiai, akiket Paddan-Arámban szült Jákóbnak. Az ő leánya volt Dina; fiai és leányai összesen harminchárman voltak. 16 Gád fiai: Cifjón, Haggí, Súní, Ecbón, Érí, Aródi és Aréli. 17 Ásér

fiai: Jimná, Jisvá, Jisví, Bería, az ő húguk volt Szerah. Bería fiai: Héber és Malkiél. 18 Ezek Zilpa fiai, akit Lábán adott Leának, a leányának. Ő szülte ezt a tizenhatot Jákóbnak. 19 Ráhelnek, Jákób feleségének a fia volt József és Benjámin. 20 Józsefnek Egyiptom földjén született Manassé és Efraim, akiket Ászenat, Pótiđerának, Őn papjának a leánya szült. 21 Benjámin fiai: Bela, Beker, Asbél, Géra, Naamán, Éhí és Rós, Muppím, Huppím és Ard. 22 Ezek Ráhel fiai, akik Jákóbnak születtek. Összesen tizennégyen voltak. 23 Dán fia: Husím. 24 Naftáli fiai: Jahceél, Gúni, Jécer és Sillém. 25 Ezek Bilha fiai, akit Lábán adott Ráhelnek, a leányának. Ő szülte ezeket Jákóbnak, összesen hetet. 26 Azok, akik Jákóbbal együtt Egyiptomba érkeztek – akik őtőle származtak, azaz Jákób fiainak a feleségein kívül –, **összesen hatvanhatan voltak**, 27 Józsefnek pedig két fia született Egyiptomban. Jákób egész háza népe tehát, amely Egyiptomba ment, hetven lélek volt. 28 Józsefhez menve Jákób Júdát küldte maga előtt, hogy mutassa az utat Gósenbe. **(Vö. Jákób és Ézsau találkozása – Jákób találkozásainak egyike Ráchel, angyal, Ézsau, József...)**

Így érkeztek el Gósen földjére. 29 József befogatott a kocsijába, és Gósenbe ment apja, Izráel elé. Amikor meglátta, a **nyakába borult, és sokáig sírt a nyakába borulva. ÖTÖDIK ALKALOMMAL SÍRT JÓZSEF** 30 Izráel azt mondta Józsefnek: Most már meghalhatok, mert megláttam arcodat, hogy még élsz. 31 József ezután azt mondta testvéreinek és apja háza népének: Elmegyek, és hírt viszek a fáraónak. Megmondom neki, hogy testvéreim és apám háza népe, akik Kánaán földjén voltak, megérkeztek hozzám, 32 és ezek az emberek juhpásztorok, mindig jószágtartó emberek voltak, és elhozták a juhaikat, marháikat és mindenüket. 33 Azért ha a fáraó majd hívat titeket, és megkérdezi, hogy mi a foglalkozásotok, 34 ezt mondjátok: Jószágtartó emberek voltunk a te szolgálaid ifjúkoruktól fogva mindeddig; mi is, meg atyáink is. Így majd letelepedhettek Gósen földjén, mert az egyiptomiak minden juhpásztort utálatosnak tartanak. **MIÉRT? EVIDENCIA? IGEHELY?**

1Móz 43,32

És elhozák néki külön, azoknak is külön, és az Égyiptombelieknek is, kik vele esznek vala, külön: Mert nem ehettek az Égyiptombeliek együtt a héberekkel, mert utálatos az az Égyiptombeliek előtt.

1Móz 47

1 József elment, és hírt vitt a fáraónak. Ezt mondta: Apám és testvéreim megérkeztek Kánaán földjéről juhaikkal, marháikkal és mindenükkel, amijük csak van, és már Gósen földjén vannak. 2 Maga mellé vett ötöt a testvérei közül, és odaállította őket a fáraó elé. 3 A fáraó ezt kérdezte a testvérektől: Mi a foglalkozásotok? Ők így feleltek a fáraónak: Juhpásztorok a te szolgálaid, mi is, meg atyáink is azok voltak. 4 Majd ezt mondták a fáraónak: **Jövevényként jöttünk erre a földre, mert szolgálaid juhainak nincs legelője, olyan súlyos az éhínség Kánaán földjén. Hadd telepedjenek le szolgálaid Gósen földjén!** 5 A fáraó ezt mondta Józsefnek: Apád és testvéreid idejöttek hozzád. 6 Előtted van Egyiptom országa. Az ország legjobb részén telepítsd le apádat és testvéreidet, telepedjenek le Gósen földjén! Ha pedig tudod, hogy vannak közöttük rátermett emberek, tedd azokat jószágaim felügyelőivé! 7 József apját, Jákóbot is bevezette, és odaállította a fáraó elé. **Jákób áldást mondott a fáraóra.** 8 A fáraó megkérdezte Jákóbtól: Hány éves vagy? 9 Jákób azt felelte a fáraónak: Vándorlásom éveinek a száma **százharminc esztendő**. Életem rövid volt, tele rossz napokkal. Nem értem el atyáim vándorlása éveinek a számát. 10 **Majd áldást mondott Jákób a fáraóra, és eltávozott a fáraó elől.** 11 Így telepítette le József apját és testvéreit, és adott nekik birtokot Egyiptomban, az ország legjobb részén, Ramszesz földjén, ahogyan megparancsolta a fáraó. 12 És ellátta József kenyérrel az apját, testvéreit és apja egész háza népét családostul. 13 Pedig sehoh az országban nem volt már kenyér, olyan súlyos volt az éhínség. Egyiptom földje és Kánaán földje sínylődött az éhínség

miatt. 14 József a gabonáért, amelyet vásároltak, már összeszedett minden pénzt, ami csak fellelhető volt Egyiptom és Kánaán földjén. Ezt a pénzt József a fáraó házána juttatta. 15 Amikor elfogyott a pénz Egyiptom földjén – meg Kánaán földjén is –, odament valamennyi egyiptomi Józsefhez, és azt mondták: Adj nekünk kenyeret! Miért haljunk meg itt előtted? Hiszen nincs már pénz! 16 József így felelt: Adjátok ide jószágaitokat, akkor adok nektek jószágaitokért, ha már nincs pénz. 17 El is vitték jószágait Józsefhez, József pedig adott nekik kenyeret a lovakért, a juhnyájakért, a marhacsordákért és a szamarakért. Ellátta őket kenyérral abban az esztendőben minden jószágukért. 18 Miután eltelt az az esztendő, a következő esztendőben megint odamentek hozzá, és azt mondták neki: Nem titkolhatjuk el, uram, hogy elfogyott a pénz, jószágaink és állataink pedig urunknál vannak. Nem maradt egyebünk, uram, csak a testünk és a földünk. 19 Miért pusztuljunk el szemed láttára magunk is, meg a földünk is? Vásárolj meg minket és a földünket kenyérért, és mi földünkkel együtt a fáraó szolgálai leszünk. Csak adj vetőmagot, hogy életben maradjunk, ne haljunk meg, és a termőföld se váljék pusztává! **20 József tehát megvásárolta Egyiptom egész földjét a fáraó részére, mert az egyiptomiak mind eladták mezőiket, olyan súlyos volt náluk az éhínség. Így lett a föld a fáraóé.** 21 A népet pedig szolgálivá tette, hogy neki dolgozzanak Egyiptom határána egyik szélétől a másikig. 22 Csak a papok földjét nem vásárolta meg, mert az a papok javadalma volt a fáraó rendelete szerint, és ők abból a javadalomból éltek, amelyet a fáraó rendelete juttatott nekik. Ezért nem adták el a földjüket. 23 Akkor József ezt mondta a népnek: A mai napon megvásároltalak benneteket és földeteket a fáraónak. **Itt a vetőmag, vessétek be a földet!** 24 **A termés egyötödét a fáraónak kell adnotok, négyötöde pedig megmarad nektek vetőmagnak és élelemre házatok népének, hogy legyen ennivalója családotoknak.** 25 **Ők ezt felelték: Te mentetted meg az életünket. Légy jóindulattal irántunk, uram, és mi a fáraó szolgálai leszünk!** 26 Így hozta meg József Egyiptomban a földre vonatkozólag azt a mai napig is érvényes rendeletet, hogy a termés egyötöde a fáraóé; csak a papok földje nem volt a fáraóé. 27 Izráel tehát letelepedett Egyiptomban, Gósen földjén. Birtokukba vették azt, szaporodtak, és nagyon megsokasodtak. 28 **Jákób tizenhét évig élt Egyiptomban. Összesen száznegyvenhét évig élt Jákób.** 29 Amikor közeledett Izráel halálána az ideje, magához hívatta fiát, Józsefet, és ezt mondta neki: **Ha elnyertem jóindulatodat, tedd kezedet a csípóm alá, **ÁBRAHÁMNÁL IS** és esküdj meg, hogy szeretettel és hűséggel bánsz velem, és nem Egyiptomban fogsz eltemetni!** 30 Óseim mellett akarok pihenni. Vigyél majd el Egyiptomból, és temess az ő sírjukba! Ő így felelt: Megteszem, amit mondtál. 31 Jákób ezt mondta: Esküdj meg nekem! Ő megesküdött. Ekkor Izráel térdre borult az ágy fejénél.

1Móz 48

1 Történt ezek után, hogy hírül vitték Józsefnek: Apád beteg! Ekkor elvitte hozzá két fiát, Manassét és Efraimot. 2 Jákóbnak jelentették: Nézd, József, a fiad jön hozzád! Izráel összeszedte erejét, és felült az ágyon. 3 Jákób ezt mondta Józsefnek:

JÁKÓB (re-narráció)

A Mindenható Isten megjelent nekem Lúzbán, Kánaán földjén, megáldott engem, 4 és azt mondta nekem: Megszaporítalak és megsokasítalak, népek sokaságává teszlek, és a te utódaidnak adom örökre ezt a földet birtokul. 5 Legyen hát enyém a két fiad, akik Egyiptom földjén születtek, mielőtt eljöttem hozzád Egyiptomba! Efraim és Manassé legyen éppúgy az enyém, mint Rúben és Simeon! 6 Azok a gyermekeid viszont, akiket utánuk nemzettél, legyenek a tieid, és viseljék bátyjaik nevét örökségükben! 7 Mert amikor Paddánból eljöttem, fájdalmamra meghalt Ráhel útközben Kánaán földjén,

amikor már csak rövid út választott el Efrátától. Ott temettem el az Efrátába, azaz Betlehembe vezető úton.

8 Amikor Izráel meglátta József fiait, megkérdezte: Kik ezek? 9 József ezt felelte apjának: Az én fiaim, akiket itt adott nekem az Isten. Jákób így szólt: Hozd ide őket hozzám, hadd áldjam meg őket! 10 **Izráel szeme az öregség miatt meggyengült, nem látott már jól. IZSÁK!** Közel vitte azért őket Jákóbbhoz, ő pedig megcsókolta és megölelte őket. 11 Izráel ezt mondta Józsefnek: Nem gondoltam, hogy még meglátom arcodat, és most Isten még azt is megengedte, hogy megláthassam a gyermekeidet. 12 Akkor József elhúzta őket apja térdétől, és arccal a földre borult. 13 Azután fogta József mindkettőjüket, és odavitte jobb kezével **Efraimot Izráel baljára, bal kezével pedig Manassét Izráel jobbára.** 14 Izráel kinyújtotta a jobb kezét, és Efraim fejére tette, pedig ő volt a kisebbik. **A bal kezét meg keresztbe rá Manassé fejére tette, pedig Manassé volt az elsőszülött.**

15 Azután így áldotta meg Józsefet:

Az Isten, akinek színe előtt jártak az őseim, Ábrahám és Izsák, az Isten, aki pásztorom, mióta csak vagyok mind a mai napig, 16 az angyal, aki megváltóm minden bajban, áldja meg e fiúkat! Rólam nevezzék el őket, meg őseimnek, Ábrahámnak és Izsáknak a nevéről! Legyen számtalan utódjuk ezen a földön!

17 Amikor József látta, hogy apja Efraim fejére tette a jobb kezét, rosszalotta ezt. Megfogta apja kezét, hogy áttegye Efraim fejéről Manassé fejére. 18 József ezt mondta apjának: Nem úgy, apám, mert ez az elsőszülött, az ő fejére tedd a jobb kezedet! 19 Apja azonban elutasította, és azt mondta: Tudom, fiam, tudom. **Ő is néppé lesz, ő is nagy lesz, de kisebbik testvére nagyobb lesz nála, és utódaiból sok-sok nép támad majd.** 20 És így áldotta meg őket azon a napon:

A ti nevetekkel mondanak majd áldást Izráelben: Tegyen Isten olyanná, mint Efraimot és Manassét!

Így helyezte Jákób Efraimot Manassé elé. 21 Azután ezt mondta Izráel Józsefnek: Én már meghalok. De Isten veletek lesz, és visszavisz benneteket atyáitok földjére. 22 Neked azonban egy hegyháttal többet adok, mint testvéreidnek, amit karddal és íjjal vettem el az emóriaktól.

1Móz 49

1 Jákób hívatta fiait, és ezt mondta: Gyűljetek össze, hadd mondjam el, mi történik veletek majd egykor! 2 Gyűljetek egybe, hallgassatok meg, Jákób fiai! Hallgassatok atyátokra, Izráelre!

3 Rúben, te vagy elsőszülöttem, erősségem, férfierőm első termése: kiváltképpen hatalmas, kiváltképpen erős. 4 Kiáradtál, mint a víz, nem maradsz az első, mert atyád ágyába léptél, akkor meggyaláztál, nyoszolyámba léptél.

5 Simeon és Lévi testvérek, fegyvereik erőszak eszközei. 6 Társaságukba ne menj, lelkem, gyülekezetükkel ne egyesülj, dicsőségem! Mert embert öltek haragjukban, kedvtelésükben bikát bénítottak. 7 Átkozott haragjuk, mert vad, és dühük, mert hajthatatlan. Szétosztom őket

Jákóbban, elszélesztem Izráelben. 8 Júda, téged magasztalnak testvéreid. Kezed ellenségeid nyakára teszed, leborulnak előtted atyádnak fiai.

9 Fialat oroszlán vagy, Júda, prédától lettél naggyá, fiam! Lehevert, elnyújtózott, mint a hím vagy a nöstény oroszlán – ki merné fölzavarni?! 10 Nem távozik Júdából a jogar, sem a kormánypálca térdei közül, míg eljő Síló, akinek engednek a népek. 11 Szőlőtőhöz köti ki szamarát, nemes tókéhez samarcsikóját. Ruháját borban mossa, köntösét a szőlő véreben. 12 Szemei bornál ragyogóbbak, fogai tejnél fehérebbek.

**KRISZTUS PRÓFÉCIA Mt 21, 1-7, Jel 5,5;
JÚDA TÖRZSÉBŐL VALÓ OROSZLÁN!
Mt 21,43**

13 Zebulon a tengerpart felé lakik, a hajók kikötője felé, hátával Szidónra támaszkodik.

14 Issakár nagy csontú szamár, az aklok között heverész. 15 De látva, mily jó a nyugalom, és milyen szép a föld, teher alá hajtja vállát, és robotoló szolgává lesz.

16 Dán ítéli a maga népét, mint Izráel bármely törzse. 17 Dán kígyó lesz az úton, vipera az ösvényen, a ló csüdjébe harap, és lovasa hanyatt esik. 18 Szabadításodra várok, Uram! 19

Gádot martalócok marják, de ő a sarkukba mar!

20 Ásér kenyere kövér, királyi csemegéket kínál.

21 Naftáli gyors lábú szarvasünő, szép szavakat hallat.

22 Termő fa ága József, termő fa ága forrás mellett, ágai átnyúlnak a kőfalon. 23 Ezért keserítik, nyilazzák, kergetik az íjászok. 24 De íja nem remeg, izmos kezei fürgén járnak, hisz Jákób Erőssége tartja a kezét, Izráel pásztora, kösziklője, **25 atyád Istene, aki megsegít téged, a Mindenható, aki megáld téged az ég áldásával felülről, a lent elterülő mélység áldásaival, az emlék és anyaméh áldásaival. 26 Atyád áldásai erősebbek az örök hegyek áldásainál, az örök halmok gyönyörűségénél; szálljanak József fejére, a testvérei között megszentelt fejére!**

27 Benjámin ragadozó farkas, reggel zsákmányt eszik, este prédát oszt. 28 Ez Izráel tizenkét törzse. Ezt mondta el nekik apjuk, amikor megáldotta őket; mindegyiket a ráilló áldással áldotta meg. 29 Azután parancsot adott nekik, és ezt mondta: Ha majd elődeim mellé kerülök, atyáim mellé temessetek a hetitita Efrón mezején levő barlangba! 30 Abba a barlangba, amely Kánaán földjén van Mamréval szemben a makpélai mezőn, amelyet Ábrahám vett meg a mezővel együtt a hetitita Efróntól sírhelynek való birtokul. 31 Oda temették el Ábrahámot és feleségét, Sárát, oda temették el Izsákot és feleségét, Rebekát, oda temettem el Leát is. 32 A hetititáktól megvett tulajdon az a mező és a rajta levő barlang. 33 Miután Jákób mindezeket meghagyta fiainak, felhúzta lábait az ágyra, azután elhunyt, és elődei mellé került.

1Móz 50

1 József ekkor apja arcára borult, siratta, és csókolgatta. 2 Azután megparancsolta József az orvosoknak, akik az ő szolgálatában álltak, hogy balzsamozzák be az apját. Az orvosok be is balzsamozták Izráelt. 3 Negyven nap telt el ezzel, mert ennyi ideig tart a bebalzsamozás. Az egyiptomiak pedig hetven napig siratták őt. 4 Amikor letelt a siratás ideje, így szólt József a fáraó háza népéhez: Ha jóindulattal vagytok irántam, beszéljétek el ezt a fáraónak: 5 Apám megesketett, amikor ezt kérte: Én most meghalok, a saját sírboltomba temess el, amelyet Kánaán földjén vájtam ki magamnak! Most azért el kell mennem, hogy eltemessem apámat, de utána visszatérek. 6 A fáraó ezt mondta: Menj el, temesd el apádat, ahogyan megesketett téged! 7 El is ment József, hogy eltemesse az apját, és vele ment a fáraó minden udvari embere, udvarának vénei és Egyiptom összes vénei 8 meg József egész háza népe, testvérei és apjának a háza népe. Csak a gyermekeket meg a juhokat és marhákat hagyták Gósen földjén. 9 Még harci kocsik és lovasok is mentek vele, úgyhogy a menet igen hatalmas volt. 10 Amikor eljutottak Góren-Háátádig, amely a Jordánon túl van, nagy és mélységes **gyásszal siratták el ott; hét napig tartó gyászünnepet rendezett apjának József.** 11 Amikor az ország lakosai, a kánaániak látták ezt a gyászünnepet Góren-Háátádnál, ezt mondták: Mély gyásza van Egyiptomnak! Ezért nevezték el azt a helyet a Jordánon túl Ábél-Micrajimnak. 12 Fiai pedig úgy tettek Jákóbbal, ahogyan megparancsolta nekik: 13 elvitték őt fiai Kánaán földjére, és eltemették Mamréval szemben, a makpélai mezőn levő barlangba, amelyet Ábrahám a mezővel együtt vásárolt meg a hettita Efróntól sírhelynek való birtokul. 14 Miután József eltemette apját, visszatért Egyiptomba testvéreivel és mindazokkal együtt, akik elkísérték őt apja temetésére. 15 **Amikor József bátyjai látták, hogy meghalt az apjuk, így tanakodtak: Hátha József bosszút forral ellenünk, és megfizet most nekünk mindazért a rosszért, amit vele szemben elkövettünk.** 16 Ezt üzenték tehát Józsefnek: **Apád megparancsolta nekünk halála előtt: 17 Mondjátok meg Józsefnek: Kérünk, bocsásd meg testvéreid hitszegését és vétkét, hogy rosszat követtek el ellened! Bocsásd meg hát azoknak a hitszegését, akik atyád Istenének a szolgálói! József sírva fakadt, amikor ezt elmondták neki.** 18 Oda is mentek hozzá a testvérei, leborultak előtte, és ezt mondták: Szolgáid vagyunk! 19 De József így szólt hozzájuk: Ne féljete! Vajon Isten vagyok én?

20 Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt, hogy úgy cselekedjék, ahogyan az ma van, és sok nép életét megtartsa. 21 Most hát ne féljete, eltartalak én benneteket és gyermekeiteket! Így vigasztalta őket, és szívhez szólóan beszélt velük. 22 József Egyiptomban lakott, mind ő, mind apjának a háza népe. Száztíz esztendeig élt József, 23 és megláthatta József Efraim fiait harmadízigen. Manassé fiának, Mákírnak is születtek gyermekei, és József saját gyermekeivé fogadta őket. 24 Azután József ezt mondta testvéreinek: Én meghalok, de Isten bizonyosan rátok tekint, és majd elvezet benneteket ebből az országból arra a földre, amelyet esküvel ígért meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. 25 Meg is eskette József Izráel fiait: Bizonyosan rátok tekint Isten, akkor vigyéte majd el innen a csontjaimat! 26 **Azután meghalt József száztíz éves korában. Bebalzsamozták, és egy koporsóba helyezték Egyiptomban.**

2Móz 1

1 Név szerint ezek voltak Izráel fiai, akik Egyiptomba mentek Jákóbbal; mindegyik a maga háza népével ment: 2 Rúben, Simeon, Lévi és Júda, 3 Issakár, Zebulon és Benjámín, 4 Dán és Naftáli, Gád és Ásér. 5 **Összesen hetvenen voltak, akik Jákóbtól származtak;** József pedig már Egyiptomban volt. 6 Azután meghalt József és valamennyi testvére meg az az egész nemzedék. 7 Izráel fiai pedig szaporodtak, gyarapodtak, megsokasodtak, nagyon-nagyon megerősödtek, és megtelt velük az ország. 8 **Új király került azonban Egyiptom élére, aki már nem ismerte Józsefet, 9 és ezt mondta népének: Lám, Izráel fiainak népe nagyobb és erősebb, mint mi.** 10 Gyertek, bánjunk **csak okosan vele,** nehogy még jobban megsokasodjon! **MINT AHOGY MI IS GONDOLKODUNK A CIGÁNYOKRÓL VAGY A MIGRÁNSOKRÓL: MINDNYÁJAN REÁLPOLITIKUS FÁRAÓK VAGYUNK!** Mert ha háború támad, ő is ellenségeinkhez csatlakozik, ellenünk harcol, és kivonul az országból. 11 Ezért munkafelügyelőket rendeltek fölējük, hogy kényszermunkával sanyargassák őket. Raktárvárosokat kellett építeniük a fáraó számára: Pitómot és Ramszeszt. 12 De mennél jobban sanyargatták őket, annál inkább sokasodtak és terjeszkedtek, úgyhogy félni kezdtek Izráel fiaitól. 13 Ezért kegyetlenül dolgoztatták az egyiptomiak Izráel fiait. 14 Kemény munkával keserítették az életüket: sárkeveréssel, vályogvetéssel és mindenféle mezei munkával; mindenféle munkával kegyetlenül dolgoztatták őket. 15 Azután parancsot adott Egyiptom királya a héber bábáknak – az egyiknek Sifrá, a másiknak Púa volt a neve –, 16 és ezt mondta: Amikor a héber asszonyok szülésénél segédkeztek, figyeljétek a szülés lefolyását: ha fiú lesz, öljétek meg, ha leány, hagyjátok életben! 17 De a bábák félték az Istent, és nem cselekedtek úgy, ahogyan Egyiptom királya meghagyta nekik, hanem életben hagyták a fiúgyermeket. 18 Ekkor Egyiptom királya magához hívatta a bábákat, és kérdőre vonta őket: Miért teszitek ezt, miért hagyjátok életben a fiúgyermeket? 19 A bábák pedig ezt felelték a fáraónak: Mert a héber asszonyok nem olyanok, mint az egyiptomiak, hanem életerősek. Mire a bába odaér hozzájuk, már meg is szültek. 20 Isten ezért jót tett a bábákkal. A nép pedig sokasodott, és igen megerősödött. 21 És mivel a bábák félték az Istent, ő gyermekekkel ajándékozta meg őket. 22 A fáraó ekkor megparancsolta egész népének: **Minden újszülött héber fiút dobjatok a Nílusba, csak a leányokat hagyjátok életben!**

2Móz 2

1 Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. 2 Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette. 3 Amikor azonban nem tudta már tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé. 4 A gyermek nővére pedig ott állt távolabb, hogy megtudja, mi történik vele. 5 **A fáraó leánya éppen** odament, hogy megfürödjék a Nílusban, cselédjei meg ott járkáltak a Nílus mentén. Megpillantotta a kosarat a sás között, odaküldte a szolgálóleányát, és kihozatta azt. 6 Fölnyitotta, és meglátta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül való ez. 7 A kisfiú nővére pedig ezt kérdezte a fáraó leányától: **Ne menjek, és ne hívjak egy szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd szoptatja neked a gyermeket?** 8 A fáraó leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda. 9 Vidd magaddal ezt a gyermeket – mondta neki a fáraó leánya –, és szoptasd őt helyettem, én pedig megadom jutalmadat! **Az asszony magához vette a gyermeket, és szoptatta.** 10 **Amikor a gyermek nagyobb lett, elvitte a fáraó leányához, aki a fiává fogadta. Mózesnek nevezte el, mert ezt mondta:** A vízből húztam ki. 11 Abban az időben történt, amikor Mózes már felnőtt, hogy kiment testvéreihez, és látta kényszermunkájukat. És meglátta, hogy egy egyiptomi férfi egy héber férfit, az ő egyik testvérét

veri. 12 Körülnézett, és amikor látta, hogy senki sincs ott, agyonütötte az egyiptomit, és elrejtette a homokban. 13 Másnap is kiment, akkor meg két héber férfi civakodott egymással. Rászólt arra, aki a hibás volt: Miért vered a felebarátodat? 14 De ő így válaszolt: Ki tett téged előljáróvá és bíróvá közöttünk? Talán engem is meg akarsz ölni, ahogyan megölted az egyiptomit? Mózes megjed, és ezt gondolta: Bizony, kitudódott a dolog! 15 A fáraó is meghallotta ezt a dolgot, és halálra kerestette Mózeset. **De Mózes elmenekült a fáraó elől. Midján földjén állapotodott meg, és leült ott egy kútnál. 16 Midján papjának volt hét leánya. Ezek odajöttek, vizet merítettek, és megtöltötték a vályúkat, hogy megittassák apjuk juhait.** 17 De pásztorok is jöttek oda, és elkergették őket. Ekkor fölállt Mózes, segítségükre sietett, és megittatta juhaikat. 18 Amikor a leányok hazaértek apjukhoz, Reuélhez, az megkérdezte: Hogyhogy ma ilyen korán megjöttetek? 19 Egy egyiptomi férfi védett meg bennünket a pásztoroktól – felelték. – Sőt még vizet is merített nekünk, és megittatta a juhokat. 20 Akkor ezt mondta a leányainak: Hol van ő most? Miért hagyátok ott azt az embert? Hívjátok ide, és egyék velünk! 21 Mózes úgy döntött, hogy ott marad annál a férfinál, az pedig **Mózeshez adta leányát, Cippórát.** 22 Az asszony fiút szült, ő pedig Gérsómnak nevezte el, mert azt mondta: Jövevény lettem idegen földön. 23 Közben hosszú idő telt el, és meghalt Egyiptom királya. Izrael fiai pedig sóhajtoztak és kiáltoztak a szolgaság miatt, és a szolgaság miatti segélykiáltásuk feljutott Istenhez. 24 Isten meghallotta panaszkodásukat, és visszaemlékezett Isten a szövetségére, amelyet Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött. 25 Rátékitett Isten Izrael fiaira, és gondja volt rájuk Istennek.

2Móz 3

1Mózes pedig apósának, Jetrónak, Midján papjának a juhait legeltette. Egyszer a juhokat a pusztán túlra terelte, és eljutott az Isten hegyéhez, a Hórebhez. **2 Ott megjelent neki az Úr angyala tűz lángjában egy csipkebokor közepéből. Látta ugyanis, hogy a csipkebokor tűzben ég, de mégsem ég el a csipkebokor.** 3 Akkor Mózes ezt mondta magában: **Odamegyek, és megnézem ezt a nagy csodát: miért nem ég el a csipkebokor?** 4 Amikor az Úr látta, hogy odamegy megnézni, megszólította őt Isten a csipkebokor közepéből, és ezt mondta: Mózes! Mózes! Ő pedig így felelt: Itt vagyok! 5 Isten ekkor azt mondta: Ne jöjj közelebb! Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állsz! 6 Majd ezt mondta: Én vagyok atyádnak Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. Ekkor Mózes eltakarta az arcát, mert félt rátékiteni az Istenre. 7 Az Úr pedig azt mondta: **Megláttam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam segélykiáltásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájdalmaikat.** 8 El is megyek, hogy kimentsem őket Egyiptom kezéből, és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre: a kánaáni, a hettita, az emóri, a perizzi, a hívvi és a jebúsi nép helyére. 9 Bizony, eljutott hozzám Izrael fiainak segélykiáltása; látom is, hogy mennyire sanyargatják őket az egyiptomiak. 10 Most azért menj! Elküldelek téged a fáraóhoz: vezesd ki népemet, Izrael fiait Egyiptomból! 11 Mózes azonban ezt felelte erre az Istennek: **Ki vagyok én, hogy elmenjek a fáraóhoz, és kivezessek Egyiptomból Izrael fiait?** 12 De Isten azt mondta: **Bizony, én veled leszek!** Ez lesz annak a jele, hogy én küldelek: Amikor kivezeted a népet Egyiptomból, ennél a hegynél fogjátok áldozattal szolgálni az Istent. 13 De Mózes azt felelte Istennek: Ha majd elmegyek Izrael fiaihoz, és azt mondom nekik: atyáitok Istene küldött engem hozzátok, és ők megkérdezik tőlem, hogy mi a neve, akkor mit mondjak nekik?

14 Isten ezt felelte Mózesnek: **Vagyok, aki vagyok. Majd azt mondta: Így szólj Izrael fiaihoz: A „Vagyok” küldött engem hozzátok.**

LXX

καὶ εἶπεν ὁ θεὸς πρὸς Μωϋσῆν Ἐγὼ εἰμι ὁ ὢν· καὶ εἶπεν Οὕτως ἐρεῖς ¹ τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ Ὁ ὢν ἀπέσταλκέν με πρὸς ὑμᾶς.

dixit Deus ad Mosen ego sum qui sum ait sic dices filiis Israhel qui est misit me ad vos

15 Még ezt is mondta Isten Mózesnek: Így szólj Izráel fiaihoz: Az Úr, atyáitok Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene küldött engem hozzátok. Ez az én nevem mindörökre, így szólítsatok engem nemzedékről nemzedékre! 16 Menj, gyűjtsd össze Izráel véneit, és mondd meg nekik: Az Úr, atyáitok Istene: Ábrahám, Izsák és Jákób Istene megjelent nekem, és azt mondta: Számon tartalak benneteket és mindazt, amit ellenetek Egyiptomban elkövettek, 17 és elhatároztam, hogy elviszlek benneteket az egyiptomi nyomorúságból a kánaáni, a hettita, az emóri, a perizzi, a hivvi és a jebúsi nép földjére, a tejjel és mézzel folyó földre. 18 Ők majd hallgatnak a szavadra. Azután menj be Izráel véneivel együtt Egyiptom királyához, és ezt mondjátok neki: Az Úrral, a héberek Istenével találkoztunk. Hadd menjünk azért ki háromnapos járóföldre a pusztába, hogy áldozzunk Istenünknek, az Úrnak! 19 **Én ugyan tudom, hogy az egyiptomi király nem engedi meg, hogy elmenjete, hanem csak az erőszaknak enged majd,** 20 de én kinyújtom a kezemet, és megverem Egyiptomot mindenféle csodával, amelyet véghezviszek benne. Majd azután elbocsát benneteket. 21 És jóindulatot ébresztenek e nép iránt az egyiptomiakban, úgyhogy amikor eljöttök, nem jöttök üres kézzel. 22 **Minden asszony kérjen a szomszédasszonyától és lakótársától ezüst és arany ékszereket meg ruhákat, és adjátok azokat fiaitokra és leányaitokra: így szerezték majd zsákmányt Egyiptomtól.**

2Móz 4

1Mózes ekkor így felelt: Hátha nem hisznek nekem, és nem hallgatnak a szavamra, hanem azt mondják: Nem is jelent meg neked az Úr?! 2 De az Úr erre megkérdezte tőle: Mi van a kezeden? Egy bot – felelte. 3 Dobd a földre! – mondta az Úr. Amikor a földre dobta, az kígyóvá változott, Mózes pedig elfutott előle. 4 Az Úr azonban ezt mondta Mózesnek: Nyújtsd ki a kezedet, és ragadd meg a farkánál! Mózes kinyújtotta a kezét, és megmarkolta, az pedig a markában bottá változott. 5 Így majd elhiszik, hogy megjelent neked az Úr, atyáik Istene: Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. 6 Majd pedig ezt mondta neki az Úr: Dugd be a kezedet a ruhád alá! Ő bedugta a kezét a ruhája alá, és amikor kihúzta, hófehér volt a keze a poklosságtól. 7 Ezután pedig azt mondta: Dugd vissza a kezedet a ruhád alá! Visszadugta a kezét a ruhája alá, és amikor kihúzta a ruhája alól, ismét olyan volt, mint testének többi része. 8 Ha tehát nem hisznek neked, és nem hallgatnak a szóra az első jelnél, majd hisznek a szónak a következő jelnél. 9 De ha még erre a két jelre sem hisznek, és nem hallgatnak a szavadra, akkor végy a Nílus vizéből, öntsd a szárazra, és a Nílusból vett víz vérré változik a szárazon. 10 Mózes akkor ezt mondta az Úrnak: Kérlek, Uram, nem vagyok én a szavak embere. Korábban sem voltam, de azóta sem lettem az, hogy szolgálóddal beszélj. Sőt inkább nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok. 11 De az Úr ezt mondta neki: **Ki adott száját az embernek? Ki tesz némává vagy süketté, látóvá vagy vakká? Talán nem én, az Úr?! 12 Most azért csak menj: majd én segítségedre leszek a beszédben, és megtanítalak arra, hogy mit beszélj!** 13 De ő azt felelte: Kérlek, Uram! Küldj mást, akit küldeni tudsz! 14 Ekkor az Úr haragra gerjedt Mózes ellen, és azt mondta: Van neked egy testvéred, a lévita Áron. Tudom, hogy ő jól tud beszélni. Sőt jön is már eléd, és ha meglát, szívből fog örülni. 15 Beszélj hát vele, és add az ő szájába a szavakat! Én pedig a segítségetekre leszek a beszédben, és megtanítalak benneteket arra, hogy

mit cselekedjete. 16 Ő majd beszél helyetted a néppel. Ő lesz a te szád, te pedig olyan leszel neki, mint az isten. 17 Ezt a botot pedig te vedd a kezébe, és mutasd be vele a jeleket!

18 Ekkor Mózes visszament Jetróhoz, az apósához, és így szólt hozzá: Szeretnék visszamenni testvéreimhez Egyiptomba, hadd lássam, élnek-e még? Jetró így felelt Mózesnek: Menj el békével! 19 Az Úr ugyanis azt mondta Mózesnek Midjánban: Menj vissza Egyiptomba, mert meghaltak mindazok az emberek, akik halálra kerestek téged. 20 Ekkor fogta Mózes a feleségét és fiait, számárra ültette őket, hogy visszatérjen Egyiptom földjére. Isten botját is kezébe vette Mózes. 21 Mert ezt mondta az Úr Mózesnek: Amikor visszamégy Egyiptomba, ügyelj arra, hogy megtedd a fáraó előtt mindazokat a csodákat, amelyekre képessé tettelek. **Én ugyan megkeményítem a szívét, és nem akarja majd elbocsátani a népet, 22 de te mondd meg a fáraónak: Így szól az Úr: Izráel az én elsőszülött fiam.** 23 Azért azt mondom neked, hogy bocsásd el az én fiamat, hadd szolgáljon áldozattal engem! Ha nem akarod őt elbocsátani, akkor megölöm a te elsőszülött fiadat. 24 **Útközben történt, az éjjeli szálláson, hogy rátámadt az Úr, és meg akarta ölni. 25 De Cippóra fogott egy éles követ, levágta fiának az előbőrét, Mózes combjához érintette, és így szólt: Véren szerzett vőlegényem vagy!** 26 Akkor eltávozott tőle az Úr. Cippóra akkor a körülmetélés miatt nevezte így Mózeset: Véren szerzett vőlegény. 27 Áronnak pedig ezt mondta az Úr: Menj Mózes elé a pusztába! Ő elment, és találkozott vele az Isten hegyénél, és megcsókolta őt. 28 Mózes elbeszélte Áronnak mindazokat az ígéket, amelyekkel az Úr elküldte, és mindazokat a jeleket, amelyeket megparancsolt neki. 29 Azután elment Mózes és Áron, és összegyűjtötte Izráel fiainak összes véneit. 30 Áron elmondta mindazt, amit az Úr mondott Mózesnek, **Mózes pedig bemutatta a jeleket a nép előtt. 31 A nép pedig hitt. Amikor meghallották, hogy az Úr számon tartja Izráel fiait, és meglátta nyomorúságukat, meghajoltak és leborultak.**

2Móz 5

1 Azután bement Mózes és Áron a fáraóhoz, és ezt mondták neki: Így szól az Úr, Izráel Istene: Bocsásd el népemet, hogy ünnepet szentelhessem neked a pusztában! 2 A fáraó azonban ezt felelte: Kicsoda az az Úr, hogy hallgassak a szavára és elbocsássam Izráelt? Nem ismerem az Urat, úgyhogy nem is bocsátom el Izráelt. 3 Erre ők ezt mondták: Találkoztunk a héberek Istenével. Hadd menjünk ki azért háromnapos járőföldre a pusztába, hogy áldozzunk Istenünknek, az Úrnak, hogy ne sújtson bennünket dögvésszel vagy fegyverrel. 4 De Egyiptom királya ezt mondta nekik: **Mózes és Áron! Miért akarjátok elvonni a népet a munkájától? Menjete, folytassátok a kényszermunkát!** 5 Már így is sok a mihaszna nép az országban – mondta a fáraó –, és ti még abba akarjátok hagyatni ezekkel a kényszermunkát?! 6 A fáraó még aznap megparancsolta a nép sanyargatóinak és felügyelőinek: 7 Ne adjatok többé szalmát a népnek a vályogvetéshez, ahogy eddig: Menjenek, és szedjenek maguknak szalmát! 8 De hajtsatok be rajtuk ugyanannyi vályogot, amennyit eddig kellett készíteniük! Ne engedjete el belőle, **mert lusták ezek**, azért kiáltozzák: Menjünk és áldozzunk Istenünknek! 9 Ha nehezebb lesz az emberek munkája, és el lesznek vele foglalva, akkor nem törődnek majd hazug beszédekkel. 10 Kimentek tehát a nép sanyargatói és felügyelői, és azt mondták a népnek: Így szól a fáraó: Nem adok nektek szalmát. 11 Menjete, szedjete magatoknak szalmát ott, ahol találtok! De a munkátokból semmit sem engedünk el. 12 Ekkor a nép szétszéledt egész Egyiptomban, hogy a tarlón szalmát szedegessen. 13 A sanyargatók pedig folyton csak hajsolták őket: Végezzéte el a napi munkátokat úgy, mint amikor még volt szalma! 14 Meg is verték Izráel fiainak felügyelőit, akiket a fáraó sanyargatói rendelték fölējük, és azt mondták: Miért nem végeztéte el sem tegnap, sem ma a vályogvetést úgy, mint eddig, az előírt mennyiségben? 15 Akkor bementek Izráel fiainak felügyelői a fáraóhoz, és így panaszkodtak: Miért bánsz így szolgálóiddal? 16 Szalmát nem adnak szolgálóidnak, mégis azt parancsolják, hogy csináljunk vályogot. Sőt most még verik is szolgálóidat. Így néped ellen vétkezel. 17 De ő így

felelt: Lusták vagytok, lusták! Ezért mondjátok: El akarunk menni áldozni az Úrnak. 18 Menjetek csak, és dolgozzatok! Szalmát nem adnak nektek, de a kiszabott vályogot be kell szolgáltatnotok! 19 Izráel fiainak felügyelői látták, hogy bajban vannak, mivel ezt mondták: A napi vályogmennyiségből nem szabad engedni! 20 Ezért amikor a fáraótól kijövet találkoztak Mózesrel és Áronnal, akik ott álltak rájuk várakozva, 21 ezt mondták nekik: Nézzen rátok az Úr, és ítéljen meg benneteket, mert gyűlöletessé tettetek bennünket a fáraó és udvari emberei előtt, és fegyvert adtak a kezükbe, hogy megöljenek bennünket! 22 Ekkor Mózes az Úrhoz fordult, és ezt mondta: **Uram, miért bánsz ilyen gonoszul ezzel a néppel? Miért is küldtél ide engem?! 23 Mert amióta bementem a fáraóhoz, hogy beszéljek vele a nevedben, csak még gonoszabban bánik ezzel a néppel, te pedig semmit sem tettél, hogy megszabadítsd a népedet.**

2Móz 6

1 Akkor ezt mondta Mózesnek az **Úr [Örökkévaló]:**

Majd meglátod, mit teszek a fáraóval: **erős kéz kényszeríti arra, hogy elbocsássa, erős kéz kényszeríti arra, hogy elűzze őket országából.** 2 Azután beszélt **Isten** Mózesrel, és azt mondta neki: **Én vagyok az Úr! [Örökkévaló, Adonáj,** Herz 2,66] 3 Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak úgy jelentem meg, mint **„Mindenható Isten”, [Él Saddai, Herz 2, 67]** de azt a nevedet, hogy **„Úr”,** nem nyilatkoztattam ki nekik. 4 **Szövetségre is léptem velük,** hogy nekik adom Kánaán földjét, azt a földet, amelyen jövevények voltak. 5 **Meghallottam Izráel fiainak jajkiáltását** is amiatt, hogy az egyiptomiak rabszolgamunkára kényszerítik őket, és visszaemlékeztem szövetségemre. 6 Ezért mondd meg Izráel fiainak: **Én vagyok az Úr, és megszabadítalak** benneteket az egyiptomi kényszermunkától, és megmentelek benneteket a nekik végzett rabszolgamunkától; **megváltalak benneteket** kinyújtott karral és súlyos ítéletekkel. 7 **Népemmé fogadlak titeket,** én pedig **Istenetek leszek,** és megtudjátok, hogy én, **az Úr vagyok a ti Istenetek,** aki megszabadítalak benneteket az egyiptomi kényszermunkától. 8 **Azután beviszlek benneteket arra a földre,** amelyről megesküdtem, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adom, és nektek adom majd azt örökségül. Én vagyok az Úr!

9 Mózes pedig elbeszélte mindezt Izráel fiainak. De nem hallgattak Mózesre kishitűségük és a kemény munka miatt. 10 Azután így beszélt Mózeshez az Úr:

11 Menj be a fáraóhoz, Egyiptom királyához, és mondd meg neki, hogy bocsássa el országából Izráel fiait!

12 Mózes azonban így beszélt az Úr előtt: Hiszen Izráel fiai sem hallgattak rám! Hogyan hallgatna hát rám a fáraó, amikor még a beszédben is ügyetlen vagyok?! 13 De az Úr szólt Mózesnek és Áronnak, és odarendelte őket Izráel fiaihoz meg a fáraóhoz, Egyiptom királyához, hogy vezessék ki Izráel fiait Egyiptom országából. 14 **Ezek voltak a nagycsaládok fejei:** Rúbennek, Izráel elsőszülöttjének a fiai voltak: Hanók és Pallú, Hecrón és Karmí. Ezek voltak Rúben nemzetségei. 15 Simeon fiai voltak: Jemúél, Jámín és Óhad, Jákín, Cóhar és Saul, egy kánaáni nő fia. Ezek Simeon nemzetségei. 16 Ezek pedig Lévi fiainak nevei, származásuk szerint: Gércsón, Kehát és Merári. Lévi százharminchét évet élt. 17 Gércsón fiai voltak: Libní és Simí, nemzetségeik szerint. 18 Kehát fiai voltak: Amrám és Jichár, Hebrón és Uzzíél. Kehát százharminchárom évet élt. 19 Merári fiai voltak: Mahlí és Músí. Ezek Lévi nemzetségei származásuk szerint. 20 Amrám feleségül vette Jókebedet, apja húgát, ő szülte neki Áront és

Mózes. Amrám százharminchét évet élt. 21 Jichár fiai voltak: Kórah, Nefeg és Zikrí. 22 Uzziél fiai voltak: Mísáél, Elcáfán és Szitri. 23 Áron feleségül vette Elísebát, Amminádáb leányát, Nahsón húgát, ő szülte neki Nádábot és Abihút, Eleázárt és Ítámárt. 24 Kórah fiai voltak: Asszír, Elkáná és Abiászáf. Ezek a kórahiak nemzetségei. 25 Eleázár, Áron fia Pútiél egyik leányát vette feleségül, ez szülte neki Fineást. Ezek a lévíták családfői nemzetségeik szerint. 26 Ez az az Áron és Mózes, akiknek azt mondta az Úr: Vezessétek ki Izráel fiait Egyiptom országából seregeik szerint! 27 Ők – Mózes és Áron – beszéltek a fáraóval, Egyiptom királyával, hogy kivezessék Izráel fiait Egyiptomból. 28 Amikor az Úr Egyiptom földjén beszélt Mózesrel, 29 így szólt az Úr Mózeshez: Én vagyok az Úr! Mondd meg a fáraónak, Egyiptom királyának mindazt, amit én mondok neked! **30 Mózes azonban így beszélt az Úr előtt: Hiszen én még a beszédben is ügyetlen vagyok! Hogyan hallgatna rám a fáraó?**

2Móz 7

1 Az Úr azt mondta Mózesnek: Lásd, olyanná teszek a fáraó előtt, mintha isten volnál. Testvéred, Áron pedig a prófétád lesz. 2 **Te mondd el neki mindent, amit én parancsolok neked! Testvéred, Áron meg beszéljen a fáraóval, hogy bocsássa el országából Izráel fiait!** 3 **Én azonban megkeményítem a fáraó szívét,** és bár sok jelet és csodát teszek Egyiptom földjén, 4 a fáraó mégsem hallgat majd rátok, amíg rá nem teszem kezemet Egyiptomra. Akkor majd kihozom seregeimet, az én népemet, Izráel fiait Egyiptomból súlyos ítéletekkel. 5 Majd megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az Úr, ha kinyújtom kezemet Egyiptomra, és kihozom közülük Izráel fiait. 6 Mózes és Áron eszerint jártak el. Úgy cselekedtek, ahogyan megparancsolta nekik az Úr. 7 **Mózes nyolcvan, Áron pedig nyolcvanhárom éves volt, amikor beszéltek a fáraóval.** 8 Azután ezt mondta az Úr Mózesnek és Áronnak: 9 Ha így szól hozzátok a fáraó: Tegyetek valami csodát! – akkor mondd Áronnak: Vedd a botodat, és dobd a fáraó elé, hogy kígyóvá változzon! 10 Bement azért Mózes és Áron a fáraóhoz, és úgy cselekedtek, ahogyan az Úr parancsolta. Áron odadobta a botját a fáraó és udvari emberei elé, és az kígyóvá változott. 11 Akkor a fáraó is hívatta a bölcseket és varázslókat, és azok, Egyiptom mágusai is ugyanazt tették a maguk titkos mesterségével: 12 mindegyikük odadobta a botját, és azok kígyóvá változtak. De Áron botja elnyelte az ő botjaikat. 13 **A fáraó szíve azonban kemény maradt, és nem hallgatott rájuk, ahogyan megmondta az Úr.** 14 Azután ezt mondta az Úr Mózesnek: **Konok a fáraó szíve, nem akarja elbocsátani a népet.** 15 Menj el a fáraóhoz reggel, **amikor kimegy a vízhez!** Állj eléje a Nílus partján, és vedd kezébe azt a botot, amely kígyóvá változott! 16 Ezt mondd neki: Az Úr, a héberek Istene küldött engem hozzád ezzel az üzenettel: Bocsásd el népemet, hogy áldozattal szolgáljanak nekem a pusztában! – de te nem hallgattál rám mindeddig. 17 Így szól azért az Úr: Ebből tudod meg, hogy én vagyok az Úr: **A kezemben levő bottal ráütök a Nílus vizére, és az vérré változik.** 18 **A Nílusban a halak elpusztulnak, a Nílus pedig megbüdösödik, úgyhogy az egyiptomiak nem tudnak majd vizet inni a Nílusból.** 19 Akkor ezt mondta az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak: Vedd a botodat, és nyújtsd ki a kezedet Egyiptom vizei fölé, folyói és csatornái, tavai és valamennyi víztározója fölé, hogy vérré váljanak. Legyen vér Egyiptom egész földjén, még a fa- és a kőedényekben is! 20 Mózes és Áron úgy cselekedett, ahogyan az Úr parancsolta. Fölemelte a botját a fáraó és udvari emberei szeme láttára, ráütött a Nílus vizére, és a Nílus vize mind vérré változott. 21 A Nílus halai elpusztultak, a Nílus megbüdösödött, úgyhogy az egyiptomiak nem tudtak inni a Nílus vizéből. **Vér volt Egyiptom egész földjén.** 22 De Egyiptom mágusai is ugyanezt tették titkos mesterségükkel, ezért a fáraó szíve kemény maradt, és nem hallgatott rájuk, ahogyan megmondta az Úr. 23 **A fáraó sarkon fordult és hazament; nem vette szívére a dolgot.** 24 Az egyiptomiak pedig mind elkezdtek ivóvízért ásni a Nílus környékén, mert nem tudtak inni a Nílus vizéből. 25 **És ez így ment hét napig, miután megverte az Úr a Nílust.** 26 Azután ezt mondta az Úr Mózesnek: Menj be a fáraóhoz, és ezt

mondd neki: Így szól az Úr: Bocsásd el népemet, hogy áldozattal szolgáljon nekem! 27 **Mert ha nem akarod elbocsátani, akkor én békákkal verem meg országod egész területét.** 28 Békák hemzsegnék a Nílusban, majd kijönnek belőle, és bemennek a házádba, a hálószobádba, az ágyadba, udvari embereid házába, néped közé, a kemencékbe és a sütőteknőkbe. 29 Rád másznak majd a békák meg népedre és udvari embereidre.

2Móz 8

1 Akkor ezt mondta az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak, hogy nyújtsa ki kezét botjával együtt a folyók, a csatornák és a tavak fölé, és hozza föl a **békákat** Egyiptom földjére! 2 Áron kinyújtotta kezét Egyiptom vizei fölé, mire feljöttek a békák, és ellepték Egyiptom földjét. 3 De a mágusok is így cselekedtek titkos mesterségükkel, és békákat hoztak föl Egyiptom földjére. 4 Ekkor hívatta a fáraó Mózeset és Áront, és azt mondta: Könyörögjete az Úrhoz, hogy távolítsa el a békákat rólam és népemről! Én pedig elbocsátom a népet, hogy áldozzon az Úrnak. 5 Mózes azt felelte a fáraónak: Tetszésedre bízom, hogy amikor könyörgök érted, udvari embereidért és népedért, mikorra kérjem, hogy nálad és a házáidban pusztuljanak ki a békák, és csak a Nílusban maradjanak meg. 6 Holnapra – felelte a fáraó. Mózes ezt mondta: Úgy lesz, ahogyan mondd, hogy megtudd: nincs hasonló a mi Istenünkhöz, az Úrhoz. 7 Eltávoznak a békák tőled, házáidból, udvari embereidtől és népedtől, és csak a Nílusban maradnak meg. 8 Mózes és Áron kijött a fáraótól. Mózes azután az Úrhoz kiáltott a békák miatt, amelyeket a fáraóra küldött. 9 **Az Úr pedig Mózes szava szerint cselekedett:** kipusztultak a békák a házakból, az udvarokból és a mezőkről. 10 Akkor halomba hányták őket: egyik rakás a másikat érte, és büzlött az egész ország. 11 Amikor a fáraó látta, hogy enyhült a baj, konok maradt a szíve, és nem hallgatott rájuk, ahogyan megmondta az Úr. 12 Azután ezt mondta az Úr Mózesnek: Mondd meg Áronnak: Nyújtsd ki a botodat, és üss rá a föld porára, hogy az szúnyoggá váljék Egyiptom egész földjén! 13 Így is cselekedtek. Áron kinyújtotta a kezét botjával együtt, és ráütött a föld porára. Ekkor szúnyog lepett el embert és állatot. A föld összes pora szúnyoggá változott egész Egyiptomban. 14 A mágusok is meg akarták tenni titkos mesterségükkel, hogy szúnyogokat **hozzanak elő, de nem tudták.** Szúnyog lepett el tehát embert és állatot. 15 Ekkor azt mondták a mágusok a fáraónak: **Isten ujja ez! A fáraó szíve azonban kemény maradt, és nem hallgatott rájuk, ahogyan megmondta az Úr.** 16 Azután ezt mondta az Úr Mózesnek:

Állj oda korán reggel a fáraó elé, amikor kimegy a vízhez, és mondd ezt neki: Így szól az Úr: Bocsásd el népemet, hogy áldozattal szolgáljon nekem! 17 Mert ha nem bocsátod el népemet, akkor én bögölyöket bocsátok rád, udvari embereidre, népedre és házáidra. Bögölyökkel telnek meg az egyiptomiak háza, sőt az a föld is, amelyen ők laknak. 18 De kivételt teszek azon a napon Gósen földjével, ahol az én népem tartózkodik, és ott nem lesznek bögölyök, hogy megtudd: Én, az Úr, itt vagyok az országban. 19 Így teszek különbséget az én népem és a te néped között. Holnap történik meg ez a jel. 20

Az Úr így is cselekedett: Tömegestül jöttek a **bögölyök** a fáraónak és udvari embereinek házaiba, úgyhogy egész Egyiptomban szenvedett a föld a bögölyök miatt. 21 Ekkor hívatta a fáraó Mózeset és Áront, és ezt mondta: Menjete, áldozatok Isteneteknek itt az országban! 22 De Mózes azt felelte: Nem volna helyes így cselekednünk, mert utálatos az egyiptomiaknak az, amit mi Istenünknek, az Úrnak áldozunk. Hiszen ha olyasmit áldozunk, ami az egyiptomiak szerint utálatos, megköveznek bennünket. 23 Kimegyünk háromnapos járóföldre a pusztába, hogy ott áldozunk Istenünknek, az Úrnak, ahogyan megparancsolta nekünk. 24 Akkor ezt mondta a fáraó: Én elbocsátalak benneteket, hogy a pusztában áldozatok Isteneteknek, az Úrnak. Csak nagyon messze ne menjete! **Könyörögjetek értem! 25 Mózes így felelt: Én**

most kimegyek tőled, könyörgök az Úrhoz, és holnap eltávoznak a bögyök a fáraóról, udvari embereiről és népéről. De ne csapjon be többé minket a fáraó azzal, hogy nem bocsátja el a népet áldozni az Úrnak! 26 Azután kiment Mózes a fáraótól, és könyörgött az Úrhoz. 27 Az Úr pedig Mózes szava szerint cselekedett: Eltávolította a bögyöket a fáraóról, udvari embereiről és népéről, úgyhogy egy sem maradt. 28 **De ezúttal is konok maradt a fáraó szíve,** és nem bocsátotta el a népet.

2Móz 9

1Azután ezt mondta az Úr Mózesnek:

Menj be a fáraóhoz, és így beszélj vele: Így szól az Úr, a héberek Istene: Bocsásd el népem, hogy áldozattal szolgáljon nekem! 2 Mert ha nem akarsz elbocsátani, és még mindig visszatartod őket, 3 akkor **megveri az Úr keze a mezőn levő jószágodat: a lovakat, szamarakat, tevéket, marhákat és juhokat igen nagy dögvésszel.** 4 De különbséget tesz az Úr Izráel jószága és az egyiptomiak jószága között, és egy sem hullik el abból, ami Izráel fiaié.

5 Az időpontot is megszabta az Úr: Holnap cselekszi meg az Úr ezt a dolgot az országban. 6 Másnap meg is cselekedte ezt az Úr, és elhullott az egyiptomiak összes jószága. De Izráel fiainak jószágából egy sem hullott el. 7 A fáraó oda is küldött, és kitűnt, hogy Izráel fiainak a jószágából egy sem hullott el. **De konok volt a fáraó szíve, és nem bocsátotta el a népet.** 8 Azután ezt mondta az Úr Mózesnek és Áronnak:

Vegyetek egy tele marok kemencekormot, és szórja azt Mózes az ég felé a fáraó szeme láttára! 9 Porfelhővé válik az egész Egyiptom fölött, és hólyagos **fekélyeket támaszt** az embereken és állatokon egész Egyiptomban.

10 Vették azért a kemencekormot, odaálltak a fáraó elé, és Mózes az ég felé szórta azt. Ekkor hólyagos fekélyek támadtak az embereken és állatokon. 11 **A mágusok már oda sem tudtak állni Mózes elé a fekélyek miatt, mert fekélyek támadtak a mágusokon is meg minden egyiptomin.** 12 De megkeményítette az Úr a fáraó szívét, és nem hallgatott rájuk, ahogyan megmondta Mózesnek az Úr. 13 Azután ezt mondta az Úr Mózesnek:

Állj oda korán reggel a fáraó elé, és mondd neki: Így szól az Úr, a héberek Istene: Bocsásd el népem, hogy áldozattal szolgáljon nekem! 14 Mert ezúttal minden csapásomat rád bocsátom meg udvari embereidre és népedre, hogy megtudd: Nincs hozzám hasonló az egész földön! 15 Mert már kinyújtottam a kezemet, és megvertelek téged és népedet dögvésszel úgy, hogy ki is pusztulhattál volna a földről. 16 De mégis megtartottalak, hogy megmutassam neked az erőmet, és hirdessék nevemet az egész földön. 17 Ha továbbra is útját állod népemnek, és nem bocsátod el, 18 akkor én holnap ilyenkor olyan hatalmas jégesőt zúdítok le, amilyen nem volt még Egyiptomban alapítása napjától fogva mostanáig. 19 Most azért üzenj, hogy hajtsák be a jószágodat és mindenedet, ami a mezőn van! Mert olyan jégeső támad, hogy elpusztul minden ember és állat, amely a mezőn marad, és nem megy haza. 20 Aki a fáraó udvari emberei közül megijedt az Úr kijelentésétől, biztonságba helyezte szolgálait és a jószágát. 21 Aki azonban nem szívlelte meg az Úr kijelentését, az a mezőn hagyta szolgálait és jószágát. 22 Akkor ezt mondta az Úr Mózesnek:

Nyújtsd ki kezedet az ég felé, hogy jégeső hulljon egész Egyiptomban emberre, állatra és minden mezei növényre Egyiptom földjén.

23 Mózes kinyújtotta a botját az ég felé, az Úr pedig mennydörgést és jégesőt támasztott; villámok csaptak a földre, és jégesőt zúdított az Úr Egyiptom földjére. **24 Esett a jégeső, és egymást érte a villámlás a jégesőben.** Olyan hatalmas volt, amilyen nem volt még Egyiptomban, amióta emberek lakják. 25 Elverte **a jégeső egész** Egyiptomban mindazt, ami a mezőn volt: embert és állatot egyaránt. A mező összes növényét is elverte a jég, és összetördelte a mező minden fáját. 26 **Csak Gósen földjén nem volt jégeső,** ahol Izráel fiai laktak. 27 Ekkor hívatta a fáraó Mózeset és Áront, és ezt mondta nekik: Ez egyszer én vétkeztem! **Az Úr az igaz, én és a népem pedig bűnösök vagyunk. 28 Könyörögjete az Úrhoz, mert elég volt már ebből a félelmetes mennydörgésből és a jégesőből. Elbocsátalak benneteket, nem kell tovább itt maradnotok.** 29 Mózes így felelt neki: Mihelyt kimegyek a városból, **fülelemem kezemet az Úrhoz.** Megszűnik a mennydörgés, és nem lesz több jégeső, hogy **megtudd: az Úré a föld.** 30 Tudom pedig, **hogy te és udvari embereid még mindig nem félték az Úristentől.** 31 A lent és az árpát elverte a jég, mert az árpa kalászbán volt, a len pedig virágzott. 32 A búzát és a tönkölyt azonban nem verte el, mert azok később érnek. 33 Amikor eltávozott Mózes a fáraótól, és kiment a városból, **fülelemelte kezét az Úrhoz, és megszűnt a mennydörgés meg a jégeső, és eső sem ömlött tovább a földre.** 34 De amikor a fáraó látta, hogy megszűnt az eső, a jég és a mennydörgés, **viszsaesett vétkébe, és konok maradt a szíve neki is meg udvari embereinek is. 35 Megkeményedett a fáraó szíve, és nem bocsátotta el Izráel fiait,** ahogyan megmondta az Úr Mózes által.

2Móz 10

1 Azután ezt mondta az Úr Mózesnek:

Menj be a fáraóhoz, mert én tettem konokká a szívét, valamint udvari embereinek a szívét, hogy ezeket a jeleket véghezvigyem közöttük. AZÉRT TETTE KEMÉNNYÉ, HOGY MEGTÉRJEN. 2 Beszélj majd el fiaidnak és unokáidnak, hogyan bántam Egyiptommal, és jeleimet is, amelyeket közöttük tettem. Tudjátok meg ebből, hogy én vagyok az Úr!

3 Bement tehát Mózes és Áron a fáraóhoz, és ezt mondták neki: Így szól az Úr, a héberek Istene: **Mikor fogsz már végre megalázkodni előttem?** Bocsásd el népem, hogy áldozattal szolgáljon nekem! 4 Mert ha nem akarod elbocsátani népem, akkor én holnap **sáskákat** hozok országod egész területére. 5 Úgy ellepik a föld színét, hogy látni sem lehet a földet, és megesszik a maradékot, amelyet a jégeső megkímélt, és így megmaradt nektek. Lerágnak minden fát, amely a mezőn nő. 6 Sőt tele lesz velük a háza, összes udvari embered és valamennyi egyiptomi háza. Nem láttak ilyet sem őseid, sem azoknak ősei mind a mai napig, amióta ezen a földön laknak. Ezzel megfordult, és kiment a fáraótól. 7 A fáraótól ekkor megkérdezték az udvari emberei: **Meddig lesz még vesztünkre ez az ember? Bocsásd el ezeket az embereket, hogy áldozattal szolgálhassanak Istenüknek, az Úrnak!** Még mindig nem veszed észre, hogy pusztulóban van Egyiptom? 8 Ezért visszavitték Mózeset és Áront a fáraó elé, aki így szólt hozzájuk: Menjete, szolgáljatek áldozattal Isteneteknek, az Úrnak! De kik fognak elmenni? 9 Ifjainkkal és véneinkkel megyünk – felelte Mózes –, fiainkkal és leányainkkal, juhainkkal és marháinkkal megyünk, mert ünnepet ülünk az Úrnak. 10 Ő azonban ezt mondta nekik: **Úgy legyen veletek az Úr, ahogyan én elbocsátalak benneteket családostul! Magatok is láthatjátok, hogy rosszban sántikáltok! 11 Nem úgy lesz!** Csak ti, férfiak, menjete és

szolgáljatok az Úrnak, hiszen ti is ezt kívántátok! Azzal elkergették őket a fáraó elől. 12 Akkor ezt mondta az Úr Mózesnek:

Nyújtsd ki kezedet Egyiptom földje fölé, és jöjjenek föl a sáskák Egyiptom földjére, és rágják le az ország minden fűvét, mindazt, amit a jégeső meghagyott!

13 Mózes tehát kinyújtotta a botját Egyiptom földje fölé, és az Úr keleti szelet hozott az országra egész nap és egész éjjel. Reggel aztán a **keleti szél meghozta a sáskákat**. 14 Feljöttek a sáskák Egyiptom egész földjére, és roppant tömegben szálltak le Egyiptom egész területén. **Nem volt ilyen sáskajárás sem azelőtt, sem azután**. 15 Ellepték az egész föld színét, úgyhogy elsötétedett a föld, és lerágták a föld minden növényét, a fák minden gyümölcsét, amelyet meghagyott a jégeső. A fákon és a mezei növényeken nem maradt semmi zöld Egyiptom egész területén. 16 Ekkor a fáraó sietve hívatta Mózeset és Áront, és ezt mondta: **Vétkeztem Istenetek, az Úr ellen és tiellenetek**. 17 Most azért még utoljára bocsássátok meg vétkeimet, és könyörögjetek Istenetekhez, az Úrhoz, hogy csak ezt az egy halált még fordítsa el tőlem! 18 Mózes kijött a fáraó elől, és könyörgött az Úrhoz. 19 Az Úr pedig igen erős nyugati szélre változtatta a szelet, amely fölkapta a sáskákat, és belesodorta a Vörös-tengerbe. Nem maradt egy sáska sem Egyiptom egész területén. 20 **De megkeményítette az Úr a fáraó szívét, úgyhogy nem bocsátotta el Izráel fiait**. 21 Azután ezt mondta az Úr Mózesnek:

Nyújtsd ki kezedet az ég felé, és akkor olyan sötétség lesz Egyiptom földjén, hogy tapintani lehet a sötétséget.

22 Mózes kinyújtotta kezét az ég felé, és **sűrű sötétség** támadt egész Egyiptomban három napig. 23 Az emberek nem látták egymást, és három napig senki sem tudott kimozdulni a helyéről. De ahol Izráel fiai laktak, mindenütt világos volt. 24 Ekkor hívatta a fáraó Mózeset, és azt mondta: MenjeteK, szolgáljatok áldozattal az Úrnak! **Csak a juhaitok és marháitok maradjanak itt, a családtagjaitok is elmehetnek veletek**. 25 **Mózes azonban azt felelte: Inkább még neked is kellene véresáldozatra és égőáldozatra valót adni nekünk, hogy azt készítsük el Istenünknek, az Úrnak**. 26 Velünk fog jönni a jószágunk is, nem maradhat itt egy fia sem, mert abból vesszük majd az áldozatot, hogy szolgáljunk Istenünknek, az Úrnak. Mert magunk sem tudjuk, míg oda nem érünk, hogy mivel kell majd szolgáljunk az Úrnak. 27 **De megkeményítette az Úr a fáraó szívét, úgyhogy nem akarta elbocsátani őket**. 28 Ezt mondta neki a fáraó: **Takarodj előlem! Vigyázz, ne kerülj többé a szemem elé, mert meghalsz, ha még egyszer meglátlak!** 29 Mózes így felelt: Jól mondd. Nem látsz engem többé!

2Móz 11

1 Azután ezt mondta az Úr Mózesnek:

Még egy csapást hozok a fáraóra és Egyiptomra, és akkor majd elbocsát benneteket innen. Sőt nem csak hogy elbocsát, hanem mindenestül elkerget benneteket innen. 2 Mondd meg a népnek, hogy kérjen minden férfi a szomszédjától és minden asszony a szomszédasszonyától ezüst és arany ékszereket!

3 Az Úr pedig jóindulatot ébresztett a nép iránt az egyiptomiakban, és annak a férfinak, **Mózesnek is nagy volt a tekintélye Egyiptom országában mind a fáraó udvari emberei, mind pedig a nép előtt**. 4 Akkor ezt mondta Mózes: Így szól az Úr: **Éjféltájban átvonulok Egyiptomon, 5 és meghal minden elsőszülött Egyiptom földjén – a trónján ülő fáraó elsőszülöttje csakúgy, mint a kézimalmot hajtó szolgálóleány elsőszülöttje meg a háziállatok valamennyi elsőszülöttje is**.

6 Nagy jajveszékelés lesz egész Egyiptomban; ehhez fogható még nem volt, és nem is lesz többé. 7 De Izráel fiaira még a kutya sem mer majd ráfordulni, sem az emberekre, sem az állatokra.

Ebből tudjátok meg, hogy különbséget tesz az Úr Egyiptom és Izráel között. 8 **Ezek az udvari embereid pedig mind lejönnek hozzám, leborulnak előttem, és ezt mondják: Menj ki te és az egész nép, amely téged követ! Így megyek majd el.** És fölgerjedt haraggal távozott el a fáraótól. 9 Az Úr pedig azt mondta Mózesnek: **Azért nem hallgat rátok a fáraó, hogy minél több csodát tegyék Egyiptom országában.** 10 Mózes és Áron tehát véghezvitte mindezeket a csodákat a fáraó előtt, de az Úr megkeményítette a fáraó szívét, és nem bocsátotta el országából Izráel fiait.

2Móz 12

1Azután ezt mondta az Úr Mózesnek és Áronnak Egyiptom földjén: 2 **Ez a hónap lesz az első hónapotok.** Ez lesz számotokra az első az év hónapjai között. 3 Mondjátok meg Izráel egész közösségének: **Ennek a hónapnak a tizedikén vegyen magának családonként mindenki egy bárányt,** házanként egy-egy bárányt. 4 Ha egy házban kevesen vannak egy bárányra, akkor a legközelebbi szomszédjukkal együtt vegyenek a lélekszámnak megfelelően. Vegyétek számításba, hogy ki mennyit tud enni a bárányból. 5 Legyen **a bárány hibátlan,** hím és egyéves. Juhot vagy kecskét vegyetek. 6 Ennek a hónapnak a tizennegyedik napjáig tartsátok magatoknál, azután estefelé vágja le Izráel egész gyülekezeti közössége. 7 **Vegyenek a vérből, és kenjék a két ajtófélfára** és a szemöldökfára azokban a házakban, ahol megeszik. 8 Még ugyanazon az **éjszakán egyék meg a húst: tűzön megsütve,** kovásztalan kenyérral; keserű füveket egyenek hozzá. 9 Ne egyétek nyersen, se vízben főzve, csak tűzön megsütve, és a feje, a lábszárai és a belső részei együtt legyenek. 10 Ne hagyjatok belőle reggelre. Ha mégis marad belőle reggelre, azt égessétek el. 11 Így egyétek: **legyen a derekatok felővezve, sarutok a lábatokon, bototok a kezetekben, és sietve egyétek: az Úr páskája ez.** 12 Mert átvonulok ezen az éjszakán Egyiptom földjén, és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, akár ember, akár állat az. Ítéletet tartok Egyiptom minden istene fölött – én, az Úr. 13 **De az a vér jel lesz a házakon, amelyekben vagytok. Ha meglátom a vért, akkor kihagylak benneteket,** és nem ér majd a pusztító csapás titeket, amikor megverem Egyiptom földjét. 14 Legyen ez emléknep a számotokra, és ünnepeljétek meg az Úrnak nemzedékről nemzedékre. **Örök rendelkezés az, hogy megünnepeljétek.**

15 **Hét napig kovásztalan kenyeret egyetek.** Még az első napon távolítsátok el a kovászt a házaitekben. Ki kell irtani Izráelből mindenkit, aki kovászosat eszik az első naptól a hetedik napig. 16 Az első napon tartsátok szent összejövetelt, és a hetedik napon is tartsátok szent összejövetelt. Semmiféle munkát ne végezzetek azokon; mindenkinek csak annyi munkát szabad végeznie, amennyi az étkezéshez szükséges. 17 **Tartsátok meg a kovásztalan kenyér ünnepét, mert éppen ezen a napon hoztam ki seregeiteket Egyiptomból.** Tartsátok meg tehát ezt a napot nemzedékről nemzedékre, **örök rendelkezés szerint.** 18 Az első hónap tizennegyedik napjának estéjétől kezdve egyetek kovásztalan kenyeret a hónap huszonegyedik napjának estéjéig. 19 Hét napon át ne lehessen kovászt találni a házaitekben; ki kell irtani Izráel közösségéből mindenkit, aki kovászosat eszik, akár jövevény, akár az ország szülötte.

20 **Semmiféle kovászosat ne egyetek.** Kovásztalan kenyeret egyetek mindenütt, ahol laktok

21 Mózes ekkor összehívta Izráel összes véneit, és ezt mondta nekik: Menjetek, vegyetek magatoknak juhokat nemzetségenként, és vágjátok le a páskát. 22 Vegyetek egy köteg izsópot, mártsátok az edényben levő vérbe, majd kenjétek az edényben levő vérből a szemöldökfára és a két ajtófélfára. Senki se menjen ki közületek reggelig a háza ajtaján. 23 Amikor átvonul az Úr, hogy megverje Egyiptomot, és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélfán, akkor kihagyja az Úr azt az ajtót, és nem engedi, hogy bemenjen a pusztító a ti házaikba, és megverjen titeket is. 24 Tartsátok meg ezt az utasítást. Örökre szóló rendelkezés ez nektek és fiaitoknak. 25 Amikor bementek arra a földre, amelyet az Úr ad nektek, ahogyan megígérte, akkor is tartsátok meg ezt a szertartást. 26 És ha majd megkérdezik tőletek a fiaitok, hogy mit jelent ez a szertartás, 27 akkor így feleljétek: **Páskaáldozat ez az Úrnak, mert kihagyta Izráel fiainak a házaikat Egyiptomban, amikor megverte Egyiptomot**, de a mi házaikat megkímélte. Ekkor mélyen meghajolt a nép, és leborult. 28 Azután elmentek Izráel fiai, és eszerint jártak el. Úgy cselekedtek, ahogyan Mózesnek és Áronnak megparancsolta az Úr. 29 Történt azután éjfélkor, hogy megölt az Úr minden elsőszülöttet Egyiptom földjén: a trónján ülő fáraó elsőszülöttjét csakúgy, mint a tömlöcben levő foglyok elsőszülöttjét meg a háziállatok valamennyi elsőszülöttjét. **30 Azon az éjszakán fölkelt a fáraó és összes udvari embere meg valamennyi egyiptomi, és nagy jajveszékeltés támadt Egyiptomban, hiszen nem volt ház, ahol ne lett volna** halott. 31 A fáraó még éjszaka hívatta Mózeset és Áront, és ezt mondta: **Induljatok, menjetek ki az én népem közül Izráel fiaival együtt, menjetek, és szolgáljátok áldozattal az Urat, ahogy kívántátok.** 32 **Vigyétek juhaitokat és marháitokat is, ahogyan kívántátok, csak menjetek! Kérjétek áldást rám is!** 33 Az egyiptomiak is erőltették, hogy sürgősen bocsássa el a népet az országból, mert ezt mondták: Így mindnyájan meghalunk! 34 **A nép köntösebe kötve, teknőstül vette vállára a kovásztalan tésztát.** 35 Izráel fiai Mózes beszéde szerint jártak el, mert ezüst és arany ékszereket meg ruhákat is kértek az egyiptomiaktól. 36 Az Úr ugyanis jóindulatot ébresztett a nép iránt az egyiptomiakban, s ezért hajlottak a kérésre. Így szereztek zsákmányt Egyiptomtól. 37 Útnak indultak tehát Izráel fiai Ramszeszből Szukkót felé, mintegy hatszázezer gyalogos férfi a családtagokon kívül. 38 Sok keverék nép is ment velük, meg juhok, marhák, igen sok jószág. 39 Az Egyiptomból magukkal hozott tésztából kovásztalan lepényeket sütöttek, hiszen nem volt benne kovász, mert az egyiptomiak kergették őket. Nem késlekedhettek tehát, és útravalót sem tudtak készíteni maguknak. 40 **Izráel fiai négyszázharminc esztendeig laktak Egyiptomban.** 41 **A négyszázharmincadik esztendő végén, éppen ezen a napon vonult ki az Úr egész serege Egyiptomból.** 42 Virrasztott az Úr azon az éjszakán, amikor kihozta őket Egyiptomból. Ez az éjszaka ezért az Úré: Virrasszon azon Izráel minden fia nemzedékről nemzedékre! 43 Ezt mondta az Úr Mózesnek és Áronnak: Ez a páskára vonatkozó rendelkezés: **Az idegenek közül senki sem ehet belőle.** 44 **De bárki pénzen vásárolt szolgálja ehet abból, ha körülmetélték.** 45 **Betelepült és napszámos nem ehet belőle.** 46 **Abban a házban kell megenni, a házból nem szabad kivinni a húst, és a csontját sem szabad eltörni.** 47 **Izráel egész közössége készítse el ezt!** 48 **Ha jövevény tartózkodik nálad, és el akarja készíteni az Úr páskáját, metéltesse körül magát valamennyi férfi, és csak akkor foghat hozzá annak elkészítéséhez. Így olyan lesz, mint az ország szülöttje. A körülmetéletlenek közül azonban senki sem ehet belőle.** 49 **Ez a törvény egyformán vonatkozik a született izráelire és a jövevényre, aki közöttetek tartózkodik.** 50 Izráel fiai mindnyájan eszerint jártak el. Úgy cselekedtek, ahogyan Mózesnek és Áronnak megparancsolta az Úr. 51 Ugyanazon a napon ki is hozta az Úr Egyiptom földjéről Izráel fiait seregeik szerint.

2Móz 13

1 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: **2 Nekem szentelj Izráel fiai közül minden elsőszülöttet, amely megnyitja anyja méhét; akár ember, akár állat, enyém az.** 3 Mózes ezt mondta a népnek: Emlékezzél meg erről a napról, amelyen kijöttél Egyiptomból, a szolgaság házából, mert erős kézzel hozott ki onnan benneteket az Úr. Ezért nem szabad kovászosat enni. 4 Ma, ábíb hónapban vonultok ki. 5 És ha majd bevisz téged az Úr a kánaániak, a hettiták, az emóriak, a hivviek és a jebúsziai földjére, mert megesküdtök atyáidnak, hogy neked adja a tejjel és mézzel folyó földet, akkor **ebben a hónapban végezd el ezt a szertartást.** 6 Hét napig egyél kovásztalan kenyeret, a hetedik napon pedig tarts ünnepet az Úrnak. 7 Kovásztalan kenyeret kell enned hét napon át, és ne lássanak nálad kovászos kenyeret. Még csak kovászt se lássanak sehol a területeden. 8 **És mondd el fiaidnak azon a napon: Amiatt történik ez, amit az Úr cselekedett értünk, amikor kijöttünk Egyiptomból.** 9 **Legyen ez jelként a kezeden és emlékeztetőként a homlokodon, hogy az Úr törvénye a szádban legyen. Mert erős kézzel hozott ki téged az Úr Egyiptomból.** 10 **Tartsd meg ezt a rendelkezést a megszabott időben évről évre.** 11 Ha majd bevisz téged az Úr a kánaániak földjére, ahogyan megesküdtök neked és őseidnek, hogy neked adja, 12 akkor add át az Úrnak mindazt, ami megnyitja anyja méhét. Minden állatod elsőszülöttje, ha hím, az Úr tulajdona. 13 A szamar elsőszülöttjét juhon váltsd meg. Ha nem váltod meg, szegd a nyakát. Minden ember elsőszülött fiát váltsd meg. 14 És ha majd megkérdezi egykor a fiad, hogy mit jelent ez, akkor mondd el neki: Erős kézzel hozott ki bennünket az Úr Egyiptomból, a szolgaság házából. 15 Mert amikor a fáraó makacsul nem akart bennünket elbocsátani, megölt az Úr minden elsőszülöttet Egyiptomban, az ember elsőszülöttjét csakúgy, mint az állat elsőszülöttjét. Ezért áldozok véresáldozatul az Úrnak minden hímet, amely megnyitja anyja méhét, és ezért váltok meg minden elsőszülött fiút. **16 Legyen ez jelként a kezeden és emlékeztetőként a homlokodon, mert erős kézzel hozott ki bennünket az Úr Egyiptomból.** 17 Amikor a fáraó elbocsátotta a népet, Isten nem a filiszteusok országa felé vezette őket, bár arra közelebb lett volna. Isten ugyanis azt gondolta: Nehogy megbánja a nép a dolgot, ha harcot lát, és visszatérjen Egyiptomba! 18 Ezért kerülő úton vezette Isten a népet, a Vörös-tenger felé a pusztán át. Hadirendben vonultak ki Izráel fiai Egyiptomból. **19 József csontjait is magával vitte Mózes, mert József ünnepélyesen megeskette Izráel fiait: Bizonyosan rátok tekint Isten, és akkor vigyétek el innen a csontjaimat magatokkal!** 20 Azután útnak indultak Szukkótból, és tábor ütöttek Étámban, a puszta szélén. 21 Az Úr pedig előttük ment nappal felhőoszlopban, hogy vezesse őket az úton, éjjel meg tűzoszlopban, hogy világítson nekik, és éjjel-nappal mehessenek. 22 Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép előtt.

2Móz 14

1 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: **2 Mondd meg Izráel fiainak, hogy forduljanak meg, és verjenek tábor Pi-Hahírót előtt, Migdól és a tenger között, Baal-Cefón előtt! Vele szemben táborozzanak a tengernél!** 3 **Hátha azt gondolja a fáraó, hogy eltévedtek Izráel fiai ezen a földön, körülzárta őket a puszta.** 4 **Én pedig megkeményítem a fáraó szívét, hogy üldözőbe vegye őket, és megmutatom dicsőségemet a fáraón és egész haderején. Akkor megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az Úr.** És így cselekedtek. 5 Amikor jelentették Egyiptom királyának, hogy elmenekült a nép, megváltozott a fáraónak és udvari embereinek indulata a nép iránt, és ezt mondták: Mit tettünk?! Elbocsátottuk Izráelt a szolgálatunkból! **6 Befogatott a fáraó a harci kocsijába, és maga mellé vette a hadseregét.** 7 **Maga mellé vett hatszáz válogatott harci kocsit meg Egyiptom összes harci kocsiját, mindegyiken csupa kiváló harcost.** 8 Az Úr megkeményítette a fáraónak, Egyiptom királyának a szívét, és az üldözőbe vette Izráel fiait. De Izráel fiai kivonultak az Úr kezének oltalma alatt. 9 Az egyiptomiak tehát üldözték őket – a fáraó minden lova, harci kocsija, lovasa és hadereje –, és utolérték őket,

amikor a tenger mellett táboroztak Pí-Hahírótnál, Baal-Cefónnal szemben. 10 A fáraó közeledett. Izráel fiai pedig föltekintettek, és látták, hogy az egyiptomiak utánuk eredtek. Ekkor nagy félelem fogta el őket, és segítségért kiáltottak Izráel fiai az Úrhoz. 11 Mózesnek pedig ezt mondták: Nincs talán elég sír Egyiptomban, hogy a pusztába hoztál bennünket meghalni? Mit tettél velünk, miért hoztál ki bennünket Egyiptomból?! 12 Nem megmondtuk neked még Egyiptomban, hogy hagyj nekünk békét, hadd szolgáljuk Egyiptomot?! Mert jobb nekünk, ha Egyiptomot szolgáljuk, mint ha a pusztában halunk meg! 13 De Mózes így felelt a népnek: Ne féljetek! Álljatok helyt, és meglátjátok, hogyan szabadít meg benneteket ma az Úr! Mert ahogyan ma látjátok az egyiptomiakat, úgy soha többé nem fogjátok látni őket. 14 **Az Úr harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg!** 15 Akkor ezt mondta Mózesnek az Úr: **Miért kiáltasz énhozzám? Szólj Izráel fiaihoz, hogy induljanak! 16 Te pedig emeld föl a botodat, nyújtsd ki a kezedet a tenger fölé, és hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izráel fiai a tenger közepén. 17 Én pedig megkeményítem az egyiptomiak szívét, hogy menjenek utánuk. Így mutatom meg dicsőségemet a fáraón és egész haderején, harci kocsijain és lovasain. 18 Majd megtudja Egyiptom, hogy én vagyok az Úr, amikor megmutatom dicsőségemet a fáraón, harci kocsijain és lovasain.** 19 Ekkor elindult az Isten angyala, aki Izráel tábora előtt járt, és mögéjük ment. Elindult az előttük levő felhőoszlop is, és mögéjük állt. 20 Odament Egyiptom tábora és Izráel tábora közé, és az a felhő, amely világítani szokott éjjel, sötét maradt, ezért nem közeledtek egymáshoz egész éjszaka. 21 **Mózes kinyújtotta kezét a tenger fölé, az Úr pedig egész éjjel erős keleti széllel visszafelé hajtotta a tengert, és szárazzá tette a tengerfeneket, úgyhogy a víz kettévált. 22 Izráel fiai szárazon mentek be a tenger közepébe, a víz pedig falként állt mellettük jobbról és balról.** 23 Az egyiptomiak üldözőbe vették őket, és a fáraó összes lova, harci kocsija és lovasa bement utánuk a tenger közepébe. 24 A hajnali őrsváltás idején rátekintett az Úr a tűz- és felhőoszlopból az egyiptomiak táborára, és megzavarta az egyiptomiak táborát. 25 Megakasztotta a harci kocsik kerekeit, és nem engedte, hogy azok gyorsan haladjanak. Ekkor azt mondták az egyiptomiak: Meneküljünk Izráel elől, mert az Úr harcol értük Egyiptom ellen! 26 Az Úr pedig ezt mondta Mózesnek: **Nyújtsd ki kezedet a tenger fölé, hogy a víz visszatérjen az egyiptomiakra, a harci kocsikra és lovasokra! 27 Mózes** kinyújtotta a kezét a tenger fölé, és a tenger visszatért reggelre a medrébe egyenest a menekülő egyiptomiakra. Így hajtotta bele az Úr az egyiptomiakat a tenger közepébe. 28 Visszatért a víz, és elborította a harci kocsikat és lovasokat, a fáraó egész haderejét, amely utánuk ment a tengerbe. Egy sem maradt meg közülük. 29 Izráel fiai viszont szárazon mentek át a tenger közepén, a víz pedig falként állt mellettük jobbról és balról. 30 Így szabadította meg az Úr azon a napon Izráelt Egyiptom kezéből. És látta Izráel az egyiptomiakat holtan a tenger partján. 31 **Amikor látta Izráel, hogy milyen erős kézzel bánt el az Úr Egyiptommal, félni kezdte a nép az Urat. Hitt az Úrnak és szolgájának, Mózesnek.**

2Móz 15

Mózes éneke a Vörös tengeri szabadítás után - ZSOLTÁRHANG

1 Akkor ezt az éneket énekelte Mózes Izráel fiaival együtt az Úrnak:

Éneket mondok az Úrnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett. 2 Erőm és énekem az Úr, megszabadított engem. Ő az én Istenem, őt dicsőítem, atyám Istene, őt magasztalom. 3 Az Úr vitéz harcos, „az Úr” az ő neve. 4 Szekereit, hadát a fáraónak tengerbe vetette, válogatott, legjobb harcosai belevesztek a Vörös-tengerbe. 5 Elborította őket a mélység, kőként szálltak a mélybe. 6 Jobbod, Uram, dicső az erőtől, jobbod, Uram, szétzúzza az ellenséget. 7 Nagy fenséggel elsöpröd támadóidat. Ha elszabadul haragod, megemészti őket, mint tarlót a tűz. 8 Haragod szelétől föltornyosultak a vizek, gátként megálltak a futó habok. Megmerevedett a mélység a tenger szívében. 9 Üldözöm, megvan! – így szólt az ellenség. – Zsákmányt osztok mindjárt, kitöltöm a bosszúmat rajtuk. Kardomat kirántom ellenük,

kezemmel kiirtom őket. 10 Rájuk fűjtál szeleddel, s elborította őket a tenger. Mint ólom merültek el a hatalmas vízben. 11 Kicsoda olyan az istenek között, mint te, Uram? Kicsoda olyan felséges szentségében, félelmetes dicső tetteiben, csodákat cselekvő, mint te? 12 Kinyújtottad jobbodat, és elnyelte őket a föld. 13 Hűségesen terelgeted e megváltott népet, erőddel vezeted őt szent hajlékodba. 14 Hallják a népek, s beleremegnek, fájdalomban vonaglanak Filisztea lakói. 15 Megrémülnek majd Edóm fejedelmei, Móáb hatalmasait rettegés fogja el, kétségbeesik Kánaán minden lakosa. 16 Rettentő félelem szakad rájuk, hatalmas karodtól néma kővé válnak, míg átvonul a néped, Uram, míg átvonul ez a nép, amelyet kiváltottál. 17 Beviszed, és elülteted őket örökségednek hegyén, melyet lakóhelyednek készítettél, Uram, a szent helyen, Uram, mit kezded tett szilárddá. 18 Az Úr uralkodik örökkön-örökké! 19 Amikor a fáraó lovai a harci kocsikkal és a lovasokkal együtt a tengerbe értek, az Úr visszafordította rájuk a tenger vizét, Izráel fiai azonban szárazon mentek át a tenger közepén.

20 Ekkor Mirjám prófétanő, Áron nővére dobot vett a kezébe, és a többi asszony is mind kivonult utána dobolva és körtáncot járva. 21 Mirjám így énekelt előttük:

MIRJÁM ÉNEKE

Énekeljete az Úrnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett! 22 Ezután útnak indította Mózes Izráelt a Vörös-tengertől, és Súr pusztája felé vonultak. Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet. 23 Megérkeztek Márába, de a márái vizet nem tudták meginni, mert keserű volt. Ezért is nevezték el azt a helyet Márának. 24 Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk? 25 Ő pedig az Úrhoz kiáltott segítségért, és az Úr mutatott neki egy fát. Azt beledobta a vízbe, és édessé vált a víz. Ott adott az Úr rendelkezést és törvényt a népnek, és ott tette próbára őket. 26 Ezt mondta: Ha engedelmesen hallgatsz Istenednek, az Úrnak szavára, és azt teszed, amit ő helyesnek lát, figyelsz parancsolataira, és megtartod minden rendelkezését, akkor nem bocsátok rád egyet sem azok közül a bajok közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam. **Mert én, az Úr vagyok a te gyógyítód.** 27 Azután elérkeztek Élimbe. Tizenkét forrás volt ott, és hetven pálmafa. Ott ütöttek tábornak a víz mellett.

2Móz 16

1Azután útnak indultak Élimből. Megérkezett Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztába, amely Élim és a Sínai között van, a második hónap tizenötödik napján, azután, hogy kijöttek Egyiptomból. 2 És zúgolódni kezdett Izráel fiainak egész közössége **Mózes és Áron ellen a pusztában.** 3 Mert azt mondták nekik Izráel fiai: **Bárcsak meghaltunk volna az Úr kezétől Egyiptomban, amikor a húsos fazekak mellett ültünk, és jóllakásig ehettünk kenyeret!** Hát azért hoztatok ki bennünket ebbe a pusztába, hogy ezt az egész gyülekezetet éhhalálra juttassátok? 4 Az Úr azonban így szólt Mózeshez: **Majd én hullatok nektek kenyeret az égből. Menjen ki a nép, és szedjen naponként egy napra valót! Ezzel teszem próbára, hogy az én törvényem szerint jár-e, vagy sem.** 5 Amikor a hatodik napon elkészítik azt, amit bevisznek, az kétszer annyi lesz, mint amennyit napról napra szednek. 6 Mózes és Áron ekkor azt mondta Izráel fiainak: **Ma este megtudjátok, hogy az Úr hozott ki benneteket Egyiptom országából.** 7 Reggel pedig meglátjátok az Úr dicsőségét, mert meghallotta, hogy zúgolódtok az Úr ellen. Ugyan mik vagyunk mi, hogy ellenünk zúgolódtok? 8 Mózes pedig ezt mondta: Ad majd az Úr ennetek este húst, reggel pedig kenyeret jóllakásig, mert meghallotta az Úr a zúgolódásokat, ahogyan ellene zúgolódtatok. Mert mik vagyunk mi? Nem ellenünk zúgolódtatok, hanem az Úr ellen! 9 Áronnak pedig azt mondta Mózes: Mondd meg Izráel fiai egész közösségének: Járuljatok az Úr elé, mert meghallotta zúgolódásokat! 10 Amikor azután Áron Izráel egész közösségéhez beszélt, és a pusztára fordult, **az Úr**

dicsősége megjelent a felhőben. 11 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 12 Meghallottam Izráel fiainak a zúgolódását. Ezért így szólj hozzájuk: **Estére húst esztek, reggel pedig kenyérral laktok jól, és akkor megtudjátok, hogy én, az Úr vagyok a ti Istenetek.** 13 Így történt, hogy még azon az estén **fürjek szálltak** oda, és ellepték a tábort, reggelre pedig harmat borította a földet a tábor körül. 14 Amikor fölszikkadt a lehullott harmat, apró szemcsék borították a pusztát: mintha apró dara lett volna a földön. 15 Amikor meglátták ezt Izráel fiai, azt kérdezték egymástól: **Mi ez?** Nem tudták ugyanis, hogy mi az. De Mózes megmondta nekik: **Ez az a kenyér, amelyet az Úr adott nektek eledelül.** 16 Ezt parancsolja az Úr: Szedjen belőle mindenki annyit, amennyit meg tud enni: fejenként egy ómert, a lélekszámnak megfelelően. Annyi adagot szedjete, amennyien egy sátorban vagytok! 17 Izráel fiai így is cselekedtek, és szedett ki többet, ki kevesebbet. 18 Amikor azután megmérték ómerrel, nem volt fölöslege annak, aki többet szedett, sem hiánya annak, aki kevesebbet szedett. Mindenki annyit szedett, amennyit meg tudott enni. 19 Mózes azt mondta nekik: Senki se hagyjon belőle másnapra! 20 De nem hallgattak Mózesre. Voltak, akik hagytak belőle másnapra is, de az megkukacosodott és megbüdösödött. Ezért megharagudott rájuk Mózes. 21 **Így mindenki annyit szedett reggelenként, amennyit meg tudott enni. De ha már forrón sütött a nap, elolvadt.** 22 A hatodik napon történt, hogy kétszer annyi kenyeret szedtek, fejenként két ómerrel. Akkor elment a közösség összes főembere, és jelentették Mózesnek. 23 Ő így szólt hozzájuk: **Ez az, amiről az Úr beszélt, hogy a nyugalom ideje lesz holnap, az Úr szent szombatja. Süssétek meg, amit sütni akartok, és főzzétek meg, amit főzni akartok, és tegyétek félre magatoknak mindazt, ami fölösleg, hogy megmaradjon másnapra.** 24 Félre is tették másnapra, ahogy Mózes megparancsolta, és nem büdösödött meg, féreg sem volt benne. 25 Akkor ezt mondta Mózes: Ma ezt egyétek, mert ma az Úr szombatja van: ma nem találtok mannát a mezőn. 26 Hat napon át szedhetitek, de a hetedik napon szombat van: akkor nem lesz. 27 Mégis voltak a nép között olyanok, akik a hetedik napon is kimentek szedni, de nem találtak. 28 Ekkor azt mondta az Úr Mózesnek: Meddig akartok még ellenszegülni parancsolataimnak és törvényeimnek? 29 Láthatjátok, hogy az **Úr adta nektek a szombat** napját. Ezért ad ő a hatodik napon két napra való kenyeret. **Maradjon mindenki otthon, a hetedik napon senki se mozduljon ki a helyéről!** 30 **Ezért pihent a nép a hetedik napon.** 31 **Izráel háza mannának nevezte el azt.** Olyan fehér volt, mint a koriandermag, íze pedig olyan, mint a mézeskalácsé. 32 Mózes azt mondta: Ezt a parancsot adta az Úr: Egy teljes ómernyi őrizzetek meg belőle a jövőendő nemzedékeknek, hogy lássák, milyen kenyérral tápláltalak benneteket a pusztában, amikor kihoztalak benneteket Egyiptom országából. 33 Áronnak pedig ezt mondta Mózes: Vegyél egy edényt, tégy bele egy teljes ómernyi mannát, és helyezd el megőrzésre az Úr színe előtt a jövőendő nemzedékek számára! 34 Oda is helyezte azt Áron megőrzésre a bizonyosság ládája elé, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. 35 **Izráel fiai negyven évig ették a mannát, míg csak lakott földre nem értek. Mannát ettek mindaddig, amíg el nem érték Kánaán földjének a határát.** 36 Az ómer pedig az éfának a tizedrésze

2Móz 17

1Ezután útnak indult Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztából, és ment táborhelyről táborhelyre az Úr parancsa szerint. Tábort ütöttek Refidímben, de nem volt ivóvíze a népnek. 2 **A nép ismét perlekedni kezdett Mózesrel, és azt mondta: Adj nekünk vizet, hogy ihassunk!** Mózes pedig így felelt nekik: Miért perlekedtek velem? Miért kísértitek az Urat? 3 De a **nép vízre szomjazott, ezért tovább zúgolódott ott a nép Mózes ellen,** és ezt mondta: Hát azért hoztál ki bennünket Egyiptomból, hogy szomjan pusztíts minket gyermekeinkkel és jószágainkkal együtt?! 4 Ekkor Mózes segítségért kiáltott az Úrhoz. Ezt mondta: **Mit csináljak ezzel a néppel? Kis híja, hogy meg nem köveznek!** 5 Az Úr pedig így szólt Mózeshez: Menj végig a nép előtt, és végy magadhoz néhányat Izráel vénei közül! Vedd kezébe botodat,

amellyel a Nílusra ütöttél, és menj! 6 Én majd ott állok **előtted a sziklán, a Hóreb**en. **Üss a sziklára! Víz fakad belőle, és ihat a nép.** Mózes így cselekedett Izráel vénei előtt. 7 Azután elnevezte azt a helyet Masszának és Meribának, Izráel fiainak a perlekedése miatt, és mert így kísértették az Urat: Közöttünk van-e az Úr vagy sem? 8 Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refidímben. 9 Akkor ezt mondta Mózes Józsuének: **Válassz ki férfiakat közülünk, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz.** 10 Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. 11 És az történt, hogy **valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb.** 12 **De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült.** Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy a két keze fölemelve maradt napnyugtáig.

FERGETEGES ÉLMÉNYEM VOLT, AMIKOR A HETVENES ÉVEK LEGELEJÉN A NEMZETIBEN SINKOVITS IMRE JÁTSZOTTA MADÁCH MÓZESÉT: - AMIKOR KARJÁT FELMELTE: GYŐZTEK, AMIKOR LERESZTETTE VESZÍTETTEK, S AHOGYAN ÁRON ÉS HÚR TARTOTTA MÓZES (SINKOVITS) GYENGÜLŐ KARJAIT!

13 Így győzte le Józsué fegyverrel Amálékot és annak hadinépét. 14 Akkor így szólt az Úr Mózeshez: **Írd meg ezt a dolgot emlékeztetőül egy könyvben, és védj jól Józsué emlékezetébe!** Mert Amáléknak még az emlékét is eltörlöm majd az ég alól! 15 Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: Az Úr az én hadijelvényem. 16 És így szólt: Mivel kezet emelt az Úr trónusára, harcolni fog Amálék ellen az Úr nemzedékről nemzedékre.

2Móz 18

1 Jetró, Midján papja, Mózes apósa meghallotta mindazt, amit Isten tett Mózesrel és népével, Izráellel: hogyan hozta ki az Úr Izráelt Egyiptomból. 2 Fogta tehát Jetró, Mózes apósa Cippórát, Mózes feleségét, akit az hazaküldött, 3 meg a két fiát. Egyiküket Gérsómnak hívták, mert ezt mondta Mózes: Jövevény voltam idegen földön. 4 A másikat Eliézernak nevezte el, mert ezt mondta: Atyám Istene segítségemre volt, és megmentett a fáraó fegyverétől. 5 **Elment tehát Jetró, Mózes apósa, annak fiaival és feleségével Mózeshez a pusztába, az Isten hegyéhez, ahol az táborozott.** 6 **Előre megüzente Mózesnek: Én, Jetró, az apósod érkezem hozzád a feleségeddel és a két fiával.** 7 **Ekkor Mózes kiment az apósa elé, leborult előtte, megcsókolta, és békességet kívánva egymásnak bementek a sátorba.** 8 Mózes elbeszélte apósának mindazt, amit az Úr a fáraóval és Egyiptommal cselekedett Izráelért; mindazt a sok gyötrelmet is, ami útközben érte őket, de azt is, hogyan mentette meg őket az Úr. 9 És örült Jetró, hogy annyi jót cselekedett az Úr Izráellel, amikor megmentette őket az egyiptomiak kezéből. 10 Azután így **szólt Jetró: Áldott az Úr, aki megmentett benneteket az egyiptomiak és a fáraó kezéből, aki megmentette a népet Egyiptom hatalmából!** 11 Most már tudom, hogy nagyobb az Úr minden más istennél, és azért történt ez velük, mert kevélyek voltak. 12 Mózes apósa, Jetró azután égőáldozatot és véresáldozatot vitt Istennek. **Áron és Izráel vénei pedig eljöttek, hogy együtt egyenek Mózes apósával Isten színe előtt.** 13 Másnap Mózes leült, hogy bíraskodjék a nép között. Ott állt a nép Mózes előtt reggeltől estig. 14 Mózes apósa látta, hogy mi mindent végez a nép között, ezért azt mondta: **Miért így végzed munkádat a nép között? Miért egyedül bíraskodsz, és miért kell az egész népnek reggeltől estig előtted állnia?** 15 Mózes ezt felelte apósának: **Mert hozzám jön a nép, hogy megkérdezze Istent.** 16 **Mert ha valamilyen peres ügyük támad, eljönnek hozzám, és én igazságot teszek köztük és felebarátjuk között, és tudtukra adom Isten rendelkezéseit és utasításait.** 17 Apósa ekkor azt mondta Mózesnek: Nem jól csinálod a dolgot. 18 Teljesen kimerülsz te is, meg

a nép is, amely veled van. Túlságosan nehéz neked a feladat, nem tudod egyedül elvégezni. 19 **Most azért hallgass a szavamra; hadd adjak tanácsot neked, és Isten is veled lesz. Légy te a nép szószólója Istennél, és te vidd ügyeiket Isten elé! 20 Őket pedig figyelmeztess a rendelkezésekre és utasításokra, és ismertesd meg velük az utat, amelyen járniuk kell, és azt, hogy mit kell cselekedniük. 21 De válassz ki a nép közül derék, istenfélő férfiakat, megbízható embereket, akik gyűlölik a haszonlesést, és tedd őket elöljárókká ezer, száz, ötven vagy tíz ember fölött. 22 Ők tegyenek majd igazságot a nép között minden időben: minden nagyobb ügyet vigyenek eléd, de minden kisebb ügyben tegyenek ők igazságot! Könnyíts a terheden, hadd hordozzák azt veled együtt! 23 Ha így cselekszel, és Isten is ezt parancsolja neked, akkor te is helyt tudsz állni, meg ez az egész nép is békességben mehet vissza a helyére. 24 Mózes hallgatott apósa szavára, és mindent úgy tett, ahogyan mondta neki. 25 Választott Mózes egész Izráelből derék férfiakat, és a nép főembereivé tette őket: elöljárókká ezer, száz, ötven vagy tíz ember fölött. 26 Mindig ők tettek igazságot a nép között: a nehezebb ügyeket Mózes elé vitték, de minden kisebb ügyben ők tettek igazságot. 27 Azután Mózes elbocsátotta apósát, az pedig elment a maga földjére. **SACINAK****

2Móz 19

1 Két hónappal azután, hogy Izráel fiai kijöttek Egyiptomból, ugyanazon a napon megérkeztek a Sínai-pusztába. 2 Refidímből útnak indulva megérkeztek a Sínai-pusztába, és tábort ütöttek a pusztában. Ott táborozott Izráel a hegygel szemben. 3 Mózes fölment Istenhez, az Úr pedig így kiáltott hozzá a hegyről:

ÚR

Így szólj Jákób házához, és ezt hirdesd Izráel fiainak: 4 Ti láttátok, mit cselekedtem Egyiptommal, **hogyan hordoztalak benneteket sasszárnyakon, és hogyan hoztalak ide benneteket. 5 Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor, bár enyém az egész föld, valamennyi nép közül ti lesztek az én tulajdonom. 6 Papok királysága és szent népem lesztek. Ezeket az ígéket kell elmondanod Izráel fiainak.**

7 Ezután lejött Mózes, összehívta a nép véneit, és **átadta nekik mindazokat az ígéket, amelyeket rábízott az Úr. 8 Az egész nép egy akarattal felelte: Megtesszük mindazt, amit az Úr mondott. Mózes elvitte a nép választát az Úrnak. 9 Akkor ezt mondta az Úr Mózesnek:**

ÚR

Íme, eljövök hozzád sűrű felhőben, hogy hallja a nép, amikor beszélek veled, és higgyenek majd neked is mindenkor.

És elmondta Mózes a nép választát az Úrnak. 10 Akkor ezt mondta az Úr Mózesnek:

ÚR

Menj a néphez, és rendeld el, hogy ma és holnap szenteljék meg **magukat, és mossák ki a felsőruhájukat!** 11 Legyenek készen harmadnapra, mert a harmadik napon leszáll az Úr az egész nép szeme láttára a Sínai-hegyre. 12 **De vonj határt a nép körül, és mondd meg nekik: Vigyázzatok, ne menjetez föl a hegyre, még a szélét se érintsetek! Aki megérinti a hegyet, halállal lakoljon!** 13 Nem szabad kézzel hozzányúlni az ilyenhez, akár állat, akár ember: meg kell kövezni, vagy nyíllal lelőni, nem maradhat életben. **Majd csak akkor szabad fölmenni a hegyre, ha a kürt hosszabban zeng.**

14 Akkor lejött Mózes a hegyről a néphez, elrendelte, hogy a nép szentelje meg magát, és mossák ki felsőruhájukat. 15 Majd ezt mondta a népnek:

MÓZES

Legyetek készen harmadnapra! Asszonyhoz ne közeledjete!

16 A harmadik napon pedig virradatkor mennydörgés, villámlás és sűrű felhő támadt a hegyen, és igen erős kürtzengés. Ekkor az egész nép a táborban reszketni kezdett félelmében. **17** Mózes ekkor kivezette a népet a táborból az Isten elé, és ők megálltak a hegy lábánál. **18** Az egész Sínai-hegy füstbe borult, mert leszállt rá tűzben az Úr. Füstje úgy szállt föl, mint az olvasztókemence füstje, és az egész hegy erősen rengett. **19** A kürtzengés egyre csak erősödött. Mózes beszélt, és az Isten mennydörgésben felelt neki. **20** Leszállt tehát az Úr a Sínai-hegyre, a hegy csúcsára. És fölhívta az Úr Mózeset a hegy csúcsára, Mózes pedig fölment. **21** Az Úr ezt mondta Mózesnek: Menj le, és figyelmeztess a népet, hogy ne törjön előre azért, hogy lássa az Urat, különben sokan elesnek közülük. **22** Még a papok is, akik különben közeledhetnek az Úrhoz, szenteljék meg magukat, hogy rájuk ne rontson az Úr! **23** Mózes azt felelte az Úrnak: Nem jöhet föl a nép a Sínai-hegyre, hiszen te így figyelmeztettél bennünket: **Vonj határt a hegy körül, és rendeld el, hogy szenteljék meg azt!** **24** De az Úr ezt mondta neki: Indulj, menj le, és jöjj fel Áronnal együtt! De a papok és a nép ne törjön előre, és ne jöjjenek föl az Úrhoz, hogy rájuk ne rontson. **25** Mózes tehát lement a néphez, és megmondta ezt nekik.

DÖBBENETESEN ERŐS EZ A MENNYDÖRGÉS ÉS AZ ELŐKÉSZÜLET!

2Móz 20

1 Akkor mondta el Isten mindezeket az igéket: **2 Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.** **3 Ne legyen más istened rajtam kívül!** **4 Ne csinálj magadnak semmiféle bálványszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön vagy a föld alatt a vízben vannak.** **5 Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok! Megbüntetem az atyák bűnéért a fiakat is három, sőt négy nemzedéken át, ha gyűlölnék engem.** **6 De irgalmasan bánok ezer nemzedéken át azokkal, akik szeretnek engem és megtartják parancsolataimat.** **7 Ne mondd ki hiába Istenednek, az Úrnak a nevét, mert nem hagyja az Úr büntetés nélkül azt, aki hiába mondja ki a nevét!** **8 Emlékezz meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt!** **9 Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat!** **10 De a hetedik nap a te Istenednek, az Úrnak nyugalomnapja. Semmiféle munkát ne végezz azon se te, se fiad, se leányod, se szolgálóleányod, se állatod, se a kapuidon belül tartózkodó jövevény.** **11 Mert hat nap alatt alkotta meg az Úr az eget, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megpihent. Azért megáldotta az Úr a nyugalom napját, és megszentelte azt.** **12 Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess azon a földön, amelyet Istened, az Úr ad neked!** **13 Ne ölj!** **14 Ne paráználkodj!** **15 Ne lopj!** **16 Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen!** **17 Ne kívánd felebarátod házat! Ne kívánd felebarátod feleségét, se szolgálóját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát és semmit, ami a felebarátodé!**

UTÁNANÉZNI, H VOLTAK-E VITÁK A REFORMÁCIÓ IDEJÉN A 10 PARANC SOLAT 3+7 ILL. 4+6 FELOSZTÁSÁRÓL?? (ZSIDÓKNÁL: 5+5)

18 Az egész nép szemtanúja volt a mennydörgésnek és villámlásnak, a kürtzengésnek és a hegy füstölgésének. A nép, látva mindezt, remegni kezdett, és távolabbra húzódott. **19** És így szóltak Mózeshez: Te beszélj velünk, és mi hallgatni fogunk rád, de Isten ne beszéljen velünk, mert akkor meghalunk! **20** Mózes azonban így felelt a népnek: **Ne féljete, mert azért jött Isten, hogy próbára tegyen benneteket, és hogy őt féljete mindig, és ne vétkezzete!** **21** A nép tehát távolabbra állt, Mózes viszont közelebb ment a sötét felhőhöz, ahol Isten volt. **22** Az

Úr akkor azt mondta Mózesnek: Így szólj Izráel fiaihoz: Láttátok, hogy én az égből beszéltem veletek. 23 Ne készítesek azért ezüstisteneket, aranyisteneket se készítesek magatoknak! 24 Földből készíts nekem oltárt, és azon áldozd fel égőáldozatodat és békeáldozatodat, juhodat és marhádát. Elmegyek hozzád, és megáldalak minden szent helyen, ahol emlékezetessé teszem a nevemet. 25 Ha pedig kőből készítesz nekem oltárt, ne faragott kőből építsd, mert ha vésővel nyúlsz hozzá, megszentégteleníted. 26 Lépcsőkön se menj föl az oltáromhoz, hogy ki ne lássék közben a szemérmed!

2Móz 21

1 Ezek azok a törvények, amelyeket eléjük kell tárnod: 2 Ha héber rabszolgát vásárolsz, hat évig szolgáljon, de a hetedikben menjen el szabadon, váltságdíj nélkül. 3 Ha egyedül jött, egyedül is menjen el. Ha feleségével jött, menjen vele a felesége is. 4 Ha az ura adott neki feleséget, és az fiúkat vagy leányokat szült neki, az asszony legyen az uráé gyermekeivel együtt, a férfi pedig menjen el egyedül. 5 De ha a rabszolga határozottan azt mondja, hogy szereti az urát, feleségét és gyermekeit, és nem akar felszabadulni, 6 akkor vigye őt ura az Isten elé, állítsa az ajtóhoz vagy az ajtófélfához, és fúrja át az ura a fülét egy árral, és legyen örökre a rabszolgája. 7 Ha valaki a leányát adta el rabszolganőnek, azt nem lehet úgy elbocsátani, ahogyan a rabszolgákat szokták. 8 Ha feleségül vette őt az ura, de aztán mégsem tetszik neki, engedje meg, hogy **kiváltsák**. De ahhoz nincs joga, hogy idegen népnek adja el, hiszen méltánytalanul bánt vele. 9 Ha pedig fiának adja feleségül, a leányokra vonatkozó előírás szerint járjon el vele. 10 Ha másvalakit is elvesz, az első feleség az ételét, ruházatát és házastársi jogát ne csorbítsa meg. 11 Mert ha nem így bánik vele e három dologban, akkor nem kell fizetnie: váltságdíj nélkül elmehet. 12 **Aki úgy megüti valakit, hogy az belehal, halállal lakoljon!** 13 De ha nem szándékosan ölt, hanem Isten akaratából esett a kezébe, akkor kijelölök nálatok egy helyet, ahová elmenekülhet. 14 Ha pedig valaki szántszándékkal tör a felebarátjára, és orvul öli meg, az ilyet oltáromtól is vidd el, és haljon meg! 15 Aki megveri apját vagy anyját, halállal lakoljon! 16 Aki embert rabol, akár eladta már, akár még nála van, halállal lakoljon! 17 **Aki apját vagy anyját gyalazza, halállal lakoljon!** 18 Ha férfiak összevesznek, és az egyik úgy megüti a másikat kővel vagy ököllel, hogy az nem hal meg ugyan, de ágyának esik: 19 ha aztán fölkel, és botra támaszkodva el tudja hagyni a házat, maradjon büntetlen, aki megütötte. Csupán a fekvés idejére térítse meg a kárát, és gyógyíttassa meg! 20 Ha valaki rabszolgáját vagy rabszolganőjét úgy megüti bottal, hogy az meghal a keze között, annak bűnhődnie kell. 21 De ha egy vagy két napig még életben marad, ne bűnhődjék az ura, hiszen a saját pénzéről van szó. 22 Ha férfiak verekednek, és úgy meglöknék egy terhes asszonyt, hogy az idő előtt megszülnék, de nagyobb szerencsétlenség nem történik, akkor bírságot kell fizetni aszerint, ahogyan az asszony férje megszabja, és bírák előtt kell azt megadni. 23 Ha viszont nagyobb szerencsétlenség történt, akkor életet kell adni életért. 24 **Szemet szemért, fogat fogért, kezét kéért, lábat lábért, 25 égetést égetésért, sebet sebért, kék foltot kék foltért.** 26 Ha valaki úgy megüti rabszolgájának vagy rabszolganőjének a szemét, hogy megvakul, akkor bocsássa szabadon a szeméért! 27 Ha pedig a fogát üti ki valaki a rabszolgájának vagy rabszolganőjének, akkor bocsássa szabadon a fogáért! 28 Ha egy ökör felöklel egy férfit vagy egy nőt úgy, hogy az belehal, akkor meg kell kövezni az ökröt, és a húsát nem szabad megenni. Az ökör gazdája azonban ártatlan. 29 De ha az ökör már korábban is öklelős volt, és erre figyelmeztették is a gazdáját, mégsem vigyázott rá, és ezért ölt meg egy férfit vagy egy nőt, akkor az ökröt meg kell kövezni, és a gazdájának is meg kell hálnia. 30 Ha váltságdíjat vetnek ki rá, akkor annyit kell fizetnie élete kiváltásáért, amennyit csak kivetnek rá. 31 Akár fiút, akár leányt öklel föl, e szerint az előírás szerint kell eljárni ellene. 32 Ha rabszolgát vagy rabszolganőt öklel föl az ökör, akkor adjanak urának harminc ezüstpénzt, de az ökröt verjék agyon kővel. 33 Ha valaki nyitva hagy egy kutat, vagy ha kutat ás, és nem fedi be, és emiatt marha vagy szamar esik bele, 34 akkor a

kút gazdája fizesse meg a kárt. Térítse meg az állat árát a gazdájának, az elpusztult állat pedig legyen az övé. 35 Ha valakinek az ökre felökleli egy másik ember ökrét, úgyhogy az elpusztul, akkor adják el az élő ökröt, és felezzék meg annak az árát; az elpusztult állatot is felezzék meg. 36 De ha tudták, hogy az ökör már azelőtt is öklelős volt, és a gazdája mégsem vigyázott rá, akkor ökröt kell adnia kártérítésül az ökörért, a döglött állat pedig legyen az övé. 37 Ha valaki marhát vagy juhot lop, és levágja vagy eladja, akkor öt marhát adjon kártérítésül egy marháért és négy juhot egy juhért.

2Móz 22

1 Ha a tolvajt betörésen érik, és úgy megverik, hogy meghal, nem számít vérontásnak. 2 De ha ez napvilágnál történik, akkor vérontásnak számít. A tolvajnak kártérítést kell fizetnie, és ha nincs neki miből, akkor el kell adni őt a lopott jószág miatt. 3 Ha élve találják meg nála a lopott jószágot, akár marha, akár szamár, akár juh az, kétszeresen kell megtérítenie. 4 Ha valaki mezőt vagy szőlőt legeltet le úgy, hogy ráengedte az állatát, és az a más mezején legelt, az térítse meg a kárt mezeje vagy szőlője legjavából. 5 Ha tűz üt ki, és belekap a bozótba, és elégnak a gabonakeresztek, a lábon álló gabona vagy a mező, akkor fizessen kártérítést az, aki a tüzet okozta. 6 Ha valaki pénzt vagy értéktárgyakat ad át felebarátjának megőrzésre, és ellopják azt annak az embernek a házából, ha megtalálják a tolvajt, kétszeresen térítse meg. 7 De ha nem találják meg a tolvajt, akkor a ház gazdáját állítsák az Isten elé, hogy nem tette-e rá a kezét felebarátjának a tulajdonára. 8 **Minden hűtlen kezelés dolgában**, akár marha, akár szamár, akár juh, akár ruha, akár egyéb elveszett dolog az, amiről valaki azt mondja, hogy az az övé, kerüljön kettejük ügye az Isten elé, és akit az Isten bűnösnek ítél, fizessen kétszeres kártérítést a felebarátjának. 9 Ha valaki szamarat, marhát, juhot vagy bármilyen állatot ad át megőrzésre felebarátjának, és az megdöglik vagy megsérül, vagy elhajtják úgy, hogy senki sem látta, 10 akkor az Úrra tett eskü döntson kettőjük között arról, hogy rátette-e a kezét felebarátjának a tulajdonára. Ezt fogadja el az állat gazdája, és nem kell kártérítést fizetni. 11 De ha valóban ellopták tőle, akkor térítse meg a kárát a gazdának. 12 Ha viszont vadállat tépte szét, hozzon bizonyítékot, és akkor nem kell a széttépett állatot megtérítenie. 13 Ha valaki kölcsönkért felebarátjától egy állatot, és az megsérült vagy elpusztult, amikor gazdája nem volt ott, akkor kártérítést kell neki fizetni. 14 De ha a gazdája jelen volt, akkor nem kell neki kártérítést fizetni. Ha napszámos dolgozott vele, akkor a kár a bérét terheli. 15 Ha valaki elcsábít egy hajadont, aki még nincs eljegyezve, és vele hál, akkor jegyajándékkal jegyezze el magának feleségül! 16 De ha az apja semmiképpen sem akarja hozzáadni, akkor annyi pénzt kell fizetni, amennyi a hajadonok jegyajándéka szokott lenni. 17 Varázsló asszonyt ne hagyj életben! 18 **Mindaz, aki állattal közösül, halállal lakoljon!** 19 Aki isteneknek áldozik, és nem egyedül az Úrnak, azt ki kell irtani. 20 Ne nyomorgasd a jövevényt, és ne sanyargasd őt, mert ti is jövevények voltatok Egyiptomban. 21 **Ne nyomorgassátok az özvegyeket és árvákat!** 22 **Ha mégis nyomorgatjátok őket, és hozzám kiáltanak segítségért, bizony meghallgatom kiáltásukat.** 23 Fölgerjed haragom, és fegyverrel öllek meg benneteket, és majd a ti feleségeitek lesznek özvegyekké, és gyermekeitek árvákká. 24 Ha pénzt adsz kölcsön egy szegény embernek, aki népemből való, és melletted él, ne bánj vele úgy, mint egy uzsorás: ne vessetek ki rá kamatot! 25 Ha zálogba vetted felebarátod felsőruháját, napnyugtáig add vissza neki! 26 Mert ez az egyetlen takarója: testének egyetlen ruhája. Miben aludjon? Bizony, ha hozzám kiált segítségért, meghallgatom, mert én kegyelmes vagyok. 27 **Istent ne szidalmazd, és néped fejedelmét ne átkozd!** 28 **Ne késlekedj adni abból, amiből bőséged és felesleged van! Elsőszülött fiadat add nekem!** 29 Így cselekedj marháddal és juhoddal is: Hét napig legyen az anyjával, a nyolcadik napon pedig add nekem! 30 **Legyetek szentek előttem!** A mezőn széttépett állat húsát ne egyétek meg, hanem dobjátok oda a kutyáknak!

2Móz 23

1 Hazug hírt ne terjessz! Ne segítsd a bűnöst azzal, hogy hamisan tanúskodsz mellette! 2 Ne állj a rosszat akaró többség mellé, és ne vallj peres ügyben a többséggel tartva, nehogy elferdítsd az igazságot. 3 A nincstelennek se kedvez peres ügyében! 4 Ha ráakadsz ellenséged eltévedt marhájára vagy szamarára, hajtsd vissza hozzá! 5 Ha látod, hogy összeroskad terhe alatt annak a szamara, aki gyűlöl téged, ne hagyd magára, hanem segíts neki felállítani! 6 A szegény ember igazságát ne ferdítsd el peres ügyében! 7 A hamis ügytől maradj távol! Az ártatlant és igazat ne öld meg, mert én nem adok igazat a bűnösnek! 8 Vesztegetésre szánt ajándékot ne fogadj el, mert az ilyen ajándék vakká teszi a világosan látókat, és vesztét okozza az igaznak. 9 Ne sanyargasd a jövevényt, hiszen ti ismeritek a jövevény életét, mert ti is jövevények voltatok Egyiptomban. 10 Hat éven át vedd be a földedet, és takarítsd be a termését! 11 A hetedikben azonban hagyd parlagon, bevetetlenül, hadd egyenek róla néped szegényei! Ami pedig még rajta marad, egyék meg a vadállatok! Így cselekedj szőlőddel és olajfáiddal is! **12 Hat napon át végezd munkádat, de a hetedik napon pihenj meg, hogy** nyugta legyen ökrödnek és szamaradnak, és lélegzethez jusson szolgálóleányod gyermeke és a jövevény. 13 Tartsátok meg mindazt, amit mondtam nektek! Más istenek nevét ne is említsétek, hallani se lehessen a szádból! 14 Háromszor szentelj nekem ünnepet évenként! 15 Tartsd meg a kovásztalan kenyerek ünnepét! Hét napig egyél kovásztalan kenyeret, ahogyan megparancsoltam neked, az ábíb hónap megszabott idején, mert akkor jöttél ki Egyiptomból. Senki se jelenjék meg előttem üres kézzel! 16 Azután az **aratás ünnepét, amikor meződ vetésének első termését takarítod be. És a betakarítás ünnepét az esztendő végén, amikor a** termést betakarítod a mezőről. 17 Évente háromszor jelenjék meg minden férfi az Úristen színe előtt! 18 Ne áldozd nekem az áldozati vért kovászos étellel együtt, és ne maradjon meg a nekem szentelt ünnepi áldozat kövérje másnap reggelig! 19 Földed első termésének legjavát vidd el Istenednek, az Úrnak házába! Ne főzz gödölyét anyjának tejében! **20 Íme, én angyalt küldök** előtted, **hogy megőrizzen az úton, és bevigyen arra a helyre, amelyet kijelöltem.** 21 Vigyázz magadra előtte, és hallgass a szavára! Ne szegülj ellene, mert nem bocsátja meg hitszegésedet, hiszen az én nevem van jelen benne. **22 De ha engedelmesen hallgatsz a szavára, és teljesíted mindazt, amit parancsolok, akkor ellensége leszek ellenségeidnek és szorongatója szorongatóidnak.** **23 Mert az én angyalom előtted megy, és bevisz az emóriak, a hettiták, a perizziek, a kánaániak, a hivviek és a jebúsziaik közé, én pedig kiirtom őket.** 24 Ne imádd isteneiket, és ne tiszteld azokat: ne cselekedj úgy, ahogyan ők cselekszenek! Sőt rontsd le azokat, és törd össze szent oszlopaikat! 25 Ha az Urat, a ti Isteneteket tisztelitek, akkor megáld kenyérrel és vízzel. És eltávolítom tőled a bajokat. 26 Nem vetél el, sem meddő nem lesz senki a földeden, és hosszú életet ajándékozok neked. 27 Rémületet küldök előtted, és megzavarok minden népet, amely közé mégy. Minden ellenségedet megfutamítom. 28 Rettenetes félelmet küldök előtted, amely kiűzi előled a hivvieket, a kánaániakat és a hettitákat. 29 De nem egy év alatt űzöm ki őket előled, hogy ne váljon pusztává a föld, és ne szaporodjanak el károdra a vadállatok. 30 Apránként űzöm ki őket előled, amíg elég sokan nem lesztek ahhoz, hogy birtokba vehessétek az országot. 31 **Kiterjesztem határodát a Vörös-tengertől a filiszteusok tengeréig és a pusztától az Eufrátesz folyóig.** Mert kezetekbe adom az ország lakóit, és kiűzöd őket magad elől. **32 Ne köss szövetséget se velük, se isteneikkel!** 33 Ne lakjanak országodban, hogy vétekbe ne vigyenek téged ellenem! Mert ha azoknak isteneit szolgálod, bizony törbe ejtenek téged.

2Móz 24

1Azután így szólt Mózeshez: Jöjj fel az Úrhoz te és Áron, Nádáb és Abíhú meg Izráel vénei közül hetvenen, és tőle távol boruljatok le előtte! **2 Csak Mózes jöjjön közelebb az Úrhoz, a többiek ne jöjjenek közelebb! A nép ne jöjjön fel vele! 3 Akkor lement Mózes, és elmondta a népnek az Úr minden igéjét és valamennyi törvényét. Az egész nép pedig ezt felelte egy akarattal: Megtesszük mindazt, amit elrendelt az Úr.** 4 Akkor leírta Mózes az Úr összes igéjét. Másnap korán reggel oltárt épített a hegy lábánál, és tizenkét szent oszlopot állított fel Izráel tizenkét törzse szerint. 5 Azután odarendelt néhány izráeli ifjút, hogy mutassanak be égőáldozatot, és vágjanak le bikákat békeáldozatul az Úrnak. 6 **Mózes pedig fogta a vér felét, tálakba töltötte, a vér másik felét pedig az oltárra hintette.** 7 Majd fogta a szövetség könyvét, és felolvasta a nép előtt. Azok ezt mondták: Engedelmesen megtesszük mindazt, amit az Úr mondott. 8 Azután Mózes vette a vért, ráhintette a népre, és ezt mondta: **Annak a szövetségnek a vére ez, amelyet az Úr kötött veletek, mindezeknek az igéknek az alapján.** 9 Majd fölment Mózes és Áron, Nádáb és Abíhú meg Izráel vénei közül hetvenen. 10 **Látták Izráel Istenét: Lába alatt zafirkőféle volt, olyan tiszta, mint maga az ég.** 11 Izráel fiainak a vezetőire nem emelt kezet, bár látták az Istent, amikor színe előtt ettek és ittak. 12 Azután ezt mondta az Úr Mózesnek: **Jöjj fel hozzám a hegyre, és maradj itt, mert át akarom adni neked a kőtáblákra írt törvényt és parancsolatokat, amelyeket azért írtam le, hogy tanítani lehessen azokat.** 13 Elindult tehát Mózes és szolgálója, Józsué. Mielőtt fölment Mózes az Isten hegyére, 14 ezt mondta a véneknek: Maradjatok itt, amíg visszatérünk hozzátok! Áron és Húr itt lesz veletek. Akinek vitás ügye lesz, forduljon hozzájuk! 15 **Amikor fölment Mózes a hegyre, felhő borította be a hegyet, 16 mert az Úr dicsősége ereszkedett rá a Sínai-hegyre.** Hat napig borította azt felhő, majd a hetedik napon magához szólította Isten Mózeset a felhő közepéből. 17 **Az Úr dicsőségének látványát olyannak látták Izráel fiai, mintha emésztő tűz égett volna a hegy csúcsán.** 18 Mózes azonban bement a felhő közepébe, egészen fölment a hegyre, és ott maradt Mózes a hegyen negyven nap és negyven éjjel. **A**

TUDATLANSÁG FELHŐJE

2Móz 25

1Ekkor az Úr így szólt Mózeshez: 2 **Mondd meg Izráel fiainak, hogy gyűjtsenek részemre adományokat mindenkitől, akit arra indít a szíve. Gyűjtsétek össze a nekem szánt adományokat!** 3 Ilyen adományokat gyűjtsetek be tőlük: aranyat, ezüstöt és rezet, 4 kék és piros bíbort, karmazsin fonalat és lenfonalat, kecskeszőrt, 5 vörösre festett kosbórt, delfinbórt és akáciafát, 6 lámpaolajat, balzsamot a fölkenéshez való olajhoz és a jó illatú illatáldozathoz, 7 ónixköveket és berakásra való drágaköveket az éfödhoz és hősénhez. 8 **Készítsenek nekem szentélyt, hogy közöttük lakjam!** 9 **Egészen úgy készítsétek el, ahogyan megmutatom neked a hajlék mintáját és az egész fölszerelés mintáját!** 10 Készítsenek egy két és fél könyök hosszú, másfél könyök széles és másfél könyök magas **ládát akáciafából!** **FRIGYLÁDA LEÍRÁSA** 11 Vond be színarannyal, kívül-belül vond be, és készíts rá körös-körül aranyszegélyt! 12 Önts négy aranykarikát, és erősítsd azokat a négy alsó sarkára: két karikát az egyik oldalára, két karikát a másik oldalára. 13 Készíts rudakat is akáciafából, és azokat is vond be arannyal! 14 Dugd a rudakat a láda oldalain levő karikákba, hogy azoknál fogva hordozni lehessen a ládát. 15 Legyenek a rudak a láda karikaiban, ne vegyék ki azokból! 16 **Tedd a ládába a Bizonyoságot, amelyet neked adok!** 17 **Készíts egy két és fél könyök hosszú, másfél könyök széles födelet is színaranyból!** 18 **Készíts két kerúbót, szintén aranyból!** Ötvösmunkával készítsd azokat a fedél két végére. 19 Az egyik kerúbót az egyik végére készítsd, a másik kerúbót a másik végére, a fedél két végére készítsétek a kerúbokat! 20 **Legyen a kerúbok szárnya kiterjesztve fölötte úgy, hogy takarják be szárnyukkal a fedelet!** **LXX HILASZTÉRION!** Egymás felé forduljanak, de a kerúbok arca a fedél felé nézzen! 21 A födelet tedd rá a láda tetejére, a ládába pedig tedd bele a Bizonyoságot, amelyet neked adok. 22 **Ott jelenek meg neked, és a földről**

beszélek veled, a két kerúb közül, amelyek a bizonyosság ládáján vannak: innen beszélek veled mindarról, amit majd általad parancsolok Izráel fiainak. 23 Azután készíts egy két könyök hosszú, egy könyök széles és másfél könyök magas asztalt akáciafából! 24 Vond be színarannyal, és készíts rá körös-körül aranyszegélyt! 25 Készíts rá körös-körül egytenyérszerű keretet, a keretére pedig készíts körös-körül aranyszegélyt! 26 Készíts hozzá négy aranykarikát, és erősítsd a karikákat a négy láb négy felső végére. 27 A rúdtartó karikák a keretnél legyenek, hogy hordozható legyen az asztal. 28 A rudakat akáciafából készítsd, és vond be arannyal: azokon hordozzák az asztalt! 29 Készíts hozzá tálakat, serpenyőket, korsókat és kelyheket, amelyekkel majd az italáldozatot bemutatják! Színaranyból készíttessd azokat! 30 Tégy elém **az asztalra mindenkor szent kenyeret!** 31 **Azután** készíts lámpatartót színaranyból! Ötvösmunkával készüljön a lámpatartó: szára, ágai, kelyhei, gombjai és virágai egy darabból legyenek. 32 Hat ága nyúljon ki a két oldalából: három ág a lámpatartó egyik oldalából, három ág pedig a lámpatartó másik oldalából. 33 Három mandulavirág alakú kehely gömbbel és virággal az egyik ágon, **három mandulavirág alakú kehely gömbbel és virággal a másik ágon: így legyen mind a hat ágon, amelyek kinyúlnak a lámpatartóból.** 34 A lámpatartó középső szárán négy mandulavirág alakú kehely legyen gömbbel és virággal. 35 Legyen gömb a belőle kinyúló első két ág alatt, legyen gömb a belőle kinyúló második két ág alatt, és legyen gömb a belőle kinyúló harmadik két ág alatt, és így tovább a lámpatartóból kinyúló mind a hat ágánál. 36 Gömbjeik és ágaik a szárral együtt egy darabból legyenek: egy darab színarany ötvösmunka legyen az egész. 37 Készíts hozzá hét mécseset, és úgy rakd fel a mécseseket, hogy bevilágítsák az előttük levő teret. 38 Koppantói és hamutartói is színaranyból legyenek. 39 Egy talentum színaranyból készüljön ez egész fölszerelésével együtt. 40 Ügyelj, hogy arra a mintára készítsd, amelyet a hegyen láttál!

2Móz 26

SZENT SÁTOR ELKÉSZÍTÉSE

1 A **hajlékot tíz sátorlapból** készítsd: sodrott lenfonálból, kék és piros bíborból meg karmazsin fonálból, művészi módon beleszótt kerúbokkal készítsd azokat! 2 **Egy-egy sátorlap hossza** huszonnyolc könyök legyen, egy-egy sátorlap szélessége pedig négy könyök. Egyforma legyen a mérete mindegyik sátorlapnak. 3 **Öt sátorlap legyen egymással összefűzve, a másik öt sátorlap is legyen egymással összefűzve.** 4 Azután készíts kék bíbor hurkokat az egyik sátorlap szegélyén az összefűzésnél. Ugyanilyeneket készíts a másik sátorlap szegélyén is, azon a végén, ahol összefűzik. 5 Készíts ötven hurkot az egyik sátorlapon, és ötven hurkot készíts annak a sátorlapnak a szegélyén is, amelyet hozzáfűznek. Egymással szemben legyenek a hurkok. 6 Készíts ötven aranykapcsot, és ezekkel a kapcsokkal rögzítsd egymáshoz a sátorlapokat! Így áll majd össze a hajlék. 7 Azután készíts sátorlapokat kecskeszörből sátor tetőnek a hajlék fölé: tizenegy ilyen sátorlapot készíttess. 8 Egy sátorlap hossza harminc könyök legyen, a sátorlap szélessége pedig négy könyök legyen. Egyforma legyen a mérete a **tizenegy sátorlapnak.** 9 Fűzz össze öt sátorlapot külön, és hat sátorlapot is külön. A hatodik sátorlap pedig lógjon le a sátor elején. 10 Készíts ötven hurkot az egyik sátorlapnak arra a végére, ahol összefűzik, és ötven hurkot a másik sátorlapnak arra a szélére is, ahol összefűzik. 11 Készíts ötven rézkapcsot, és akaszd a kapcsokat a hurkokba. **Így fűzd össze a sátor tetőt egy egészé!** 12 Ami pedig a sátor tető lapjainak lelógó részét illeti: a lelógó sátorlap fele lógjon rá a hajlék hátuljára, 13 abból pedig, ami a sátor tető lapjainak hosszából túllóg, egykönyöknyi innen, egykönyöknyi onnan lógjon le, vagyis hajoljon rá a hajlék két oldalára innen is, onnan is, és fedje be azt! 14 Készíts még **egy takarót is a sátorra vörösre festett kosbórból, és arra még egy takarót delfinbórból.** 15 Készíts a hajlékhoz felállítható deszkákat is akáciafából. 16 A deszkák hossza tíz könyök legyen, a deszkák szélessége pedig másfél könyök. 17 Mindegyik deszkának két csapja legyen, amelyek összekötik egyiket a másikkal. Így készítsd el a hajlék

mindegyik deszkáját! 18 Így készítsd el a hajlék deszkáit: húsz deszkát tégy a déli oldalra, dél felé. 19 Készíts negyven ezüsttalpat a húsz deszka alá, két talpat mindegyik deszka alá a két csapnak megfelelően. Minden egyes deszka alatt két talp legyen a két csapnak megfelelően. 20 A hajlék másik oldalára, az északi oldalra is tégy húsz deszkát. 21 Ezeknek is legyen negyven ezüsttalpa, két talp legyen az egyik deszka alatt, és két talp legyen a másik deszka alatt is. 22 Nyugat felől, a hajlék hátuljára is készíts hat deszkát. 23 Készíts két-két deszkát a hajlék két hátsó sarkára. 24 **Ezek párosával legyenek egymás mellett, aljuktól a tetejükig szorosan összefogva egészen a karikáig.** Így legyen mindkettőnél; mindkét saroknál így legyen. 25 Legyen tehát nyolc deszka ezüsttalpakkal, összesen tizenhat talppal. Két talp legyen az egyik deszka alatt, és két talp legyen a másik deszka alatt is. 26 Készíts reteszeket is akáciafából: ötöt a hajlék egyik oldalának a deszkáihoz, 27 öt reteszt a hajlék másik oldalának a deszkáihoz, és öt reteszt a hajlék hátuljának a deszkáihoz a nyugati oldalon. 28 A reteszek középen legyenek a deszkák között, rögzítve azokat egyik végétől a másik végéig. 29 Vond be a deszkákat arannyal, és aranyból készítsd a karikákat is a reteszek kengyeleiként. Vond be a reteszeket is arannyal. **30 Pontosan úgy állítsd fel a hajlékot, ahogyan a hegyen megmutattam neked!** **31** Azután készíts kárpitot kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból! Művészi módon beleszőtt kerúbokkal készítsd azokat! 32 Tedd ezt négy arannyal bevont akáciafa oszlopra, amelyeknek aranykampóik legyenek, négy talpa pedig ezüsből legyen! 33 Akaszd rá a kárpitot a kapcsokra, vidd be a **bizonyág ládáját a kárpit mögé, és a kárpit válassza el a szentélyt a szentek szentjétől!** 34 **Azután helyezd rá a fedelet a bizonyág ládájára a szentek szentjében!** 35 Az asztalt helyezd el a kárpiton kívül, a lámpatartót pedig az asztallal szemben a hajlék déli oldalán! Az asztalt tedd az északi oldalra! 36 **Készíts függönyt a sátor bejáratára kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból, művészi módon kihímezve!** 37 Készíts a függönyhöz öt akáciafa oszlopot, és vond be azokat arannyal! Kampói aranyból legyenek, és önts azokhoz öt réztalpat!

2Móz 27

1 Készíts **oltárt akáciafából**, öt könyök hosszúra és öt könyök szélesre: négyzet alakú legyen az oltár, a magassága pedig legyen három könyök! 2 Készíts szarvakat a négy sarkára, vele egy darabból legyenek a szarvak, és vond be az egészet rézzel! 3 Készíts hozzá fazekakat a hamunak, lapátokat, hintőedényeket, villákat és szenesserpenyőket: az egész fölszerelést rézből készítsd el! 4 Készíts hozzá **rostélyszerű rézrácsozatot, és a rostély négy sarkára készíts négy rézkarikát!** 5 **Erősítsd** ezt az oltár pereme alá úgy, hogy a háló az oltár közepéig érjen le!

6 Készíts az oltárhoz rudakat, akáciafa rudakat, és vond be azokat rézzel! 7 Dugják a rudakat a karikákba, és legyenek a rudak az oltár két oldalán, amikor viszik! 8 Deszkákból készítsd azt, belül üresre! **Úgy készítsék el, ahogyan a hegyen láttad!** 9 Készítsd el a hajlék udvarát is! A déli oldalon legyen szőnyegfala az udvarnak sodrott lenfonálból! Száz könyök hosszú legyen ezen az oldalon! 10 Húsz oszlopa és húsz réztalpa legyen, de az oszlopok kampói és kapcsai ezüsből legyenek! 11 Így legyen az északi oldalon is: hosszában száz könyök hosszú szőnyegfal, húsz oszloppal és húsz réztalppal, de az oszlopok kampói és kapcsai ezüsből legyenek! 12 A nyugati oldalon ötven könyök széles szőnyegfala legyen az udvarnak; tíz oszlopa és tíz talpa legyen! 13 A keleti oldalon is ötven könyök széles legyen az udvar! 14 Tizenöt könyök szőnyegfal legyen az egyik oldalon, ennek három oszlopa és három talpa legyen, 15 és a másik oldalon is tizenöt könyök szőnyegfal legyen, ennek is három oszlopa és három talpa legyen! 16 **Az udvar kapuja húsz könyök hosszú függöny legyen kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból, művészi módon kihímezve!** Négy oszlopa és négy talpa legyen! 17 Az udvar összes oszlopa körös-körül ezüsthuzallal legyen összekötve, kampóik ezüsből legyenek, talpaik pedig rézből! 18 Az udvar hossza száz könyök, szélessége

ötven könyök legyen, kerítése öt könyök magas szőnyegfalból álljon, sodrott lenfonálból! A talpak rézből legyenek! 19 **A hajlék egész fölszerelése, ami a benne végzett szolgálathoz szükséges, de minden cöveke és az udvar összes cöveke is rézből legyen!** 20 Te pedig parancsold meg Izráel fiainak, hogy hozzanak neked olajbogyóból ütött tiszta olajat a mécstartóhoz, hogy mindig tehessenek rá égő mécseset. 21 Áron és fiai gondoskodjanak arról, hogy a kijelentés sátrában, a kárpiton kívül, amely a bizonyság ládája előtt van, estétől reggelig égjen az az Úr előtt! Örök rendelkezés legyen ez nemzedékről nemzedékre Izráel fiainál!

2Móz 28

1 Te pedig hívasd magadhoz Izráel fiai közül **testvéredet, Áront fiaival együtt! Ők legyenek a papjaim: Áron, valamint Nádáb, Abihú, Eleázár és Ítámár, Áron fiai!** 2 Készíts szent ruhákat testvérednek, **Áronnak, hogy méltóságteljes és ékes legyen!** 3 Beszélj minden hozzáértő emberrel, **akinek művészi képességet adtam: készítsék el Áron ruháját, hogy fel lehessen szentelni, és így az én papom legyen!** 4 Ezeket a ruhákat kell elkészíteniük: a **hósent, éfódot, palástot, mintás köntöst, süveget és övet.** Készítsenek szent ruhákat testvérednek, Áronnak és fiainak, hogy az én papjaim lehessenek! 5 Aranyat, kék és piros bíbort, karmazsin fonalat és lenfonalat használjanak hozzá! 6 Az éfódot aranyból, kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból készítsék művészi szövessel! 7 Két egymáshoz érő vállrésze legyen a két végén, amelyeket egymásba lehet kapcsolni! 8 A rajta levő övet, amellyel majd felövezik, ugyanúgy, ugyanabból készítsék: aranyból, kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból. 9 Azután végy két ónixkövet, és véd rájuk Izráel fiainak a nevét: 10 hatnak a nevét az egyik kőre, a másik hatnak a nevét a másik kőre, születésük rendjében. 11 **Vésnöki munkával, ahogyan a pecsétgyűrűt vésik, úgy véd a két kőre Izráel fiainak a nevét!** Körös-körül aranyfoglalatokkal készítsd azokat! 12 Azután tedd a két követ az éfód vállrészeire! Izráel fiaira emlékeztető kövek ezek: hordozza Áron a nevüket a két vállrészen emlékeztetőül az Úr előtt! 13 Készíttess aranyfoglalatokat is 14 és két színarany láncot! Sodorva készítsd azokat, ahogy a zsinórokat szokták, és illeszd rá a sodrott láncokat a foglalatokra! 15 Azután készíts **hósent művészi munkával** a döntések közlésére! Úgy készítsd el, ahogyan az éfódot készítetted: aranyból, kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból készítsd! 16 Négyzet alakú legyen, kétrét hajtva: egy arasz hosszú és egy arasz széles legyen! 17 Rakd ki azt drágakő borítással! Négy sor kő legyen rajta ebben a sorrendben: rubin, topáz és smaragd – ez az első sor. 18 A második sor: karbunkulus, zafir és jáspis. 19 A harmadik sor: opál, agát és ametiszt. 20 A negyedik sor: krizolit, ónix és nefrit. Aranyfoglalatokkal készüljön a borítás! 21 **A köveken Izráel fiainak nevei legyenek: tizenkét kő a neveknek megfelelően. Pecsétgyűrű módjára legyenek vésve, mindegyiken egy-egy törzs neve, a tizenkét törzsnek megfelelően.** 22 Készíts a hósenre színarany láncokat: sodorva, ahogy a zsinórokat szokták. 23 Készíts a hósenre két aranykarikát is, és illeszd a két karikát a hósen két végére! 24 A két aranyzsinórt fűzd a két karikába a hósen két végén! 25 A két zsinór végét erősítsd a két foglalatra, és erősítsd az éfód vállrészének az elejére! 26 Készíts még két aranykarikát, és rögzítsd azokat is a hósen két végére azon a szélén, amely az éfód felé eső részen belül van. 27 Azután készíts még két aranykarikát, és erősítsd azokat elöl az éfód két vállrészére kissé lejjebb, közel az egybefűzéshez az éfód öve fölött. 28 Csatolják a **hósent karikáinál fogva az éfód karikáihoz kék bíbor zsinórral, hogy az éfód öve fölött legyen, és ne csússzék el a hósen az éfódról!** 29 Hordozza Áron Izráel fiainak a neveit a szíve fölött a döntések közlésére való hósenen, amikor bemegy a szentélybe, állandó emlékeztetőül az Úr előtt. 30 **Azután tedd a döntések közlésére való hósenbe az úrimot és tummímot! Legyenek azok Áron szíve fölött, amikor bemegy az Úr elé. Hordozza Áron mindig a szíve fölött az Izráel fiait érintő döntéseket az Úr színe előtt!** 31 Azután készítsd el az éfód palástját, az egészet kék bíborból! 32 Legyen a közepén nyakkivágás. A kivágás legyen körös-körül

szövéssel megerősítve, mint a mellvért nyílása, hogy ne szakadjon be. 33 Készíts a szegélyére gránátalmákat kék és piros bíborból és karmazsin fonálból körös-körül a szegélyére, közéjük pedig aranycsengettyűket körös-körül. 34 **Aranycsengettyű meg gránátalma váltakozzék a palást szegélyén körös-körül.** 35 Ezt viselje Áron szolgálat közben, **hogy hallható legyen a csengés, amikor bemegy a szentélybe az Úr színe elé, és amikor kijön onnan, hogy meg ne haljon.** 36 Készíts homlokdísz színaranyból, és vésd rá úgy, ahogyan a pecsétgyűrűbe szoktak védni: Az Úr szent tulajdona! 37 **Fűzd kék bíbor zsinórra, és legyen a süvegen, a süveg elején.** 38 **Legyen Áron homlokán, és hordozza Áron a szent dolgokban elkövetett bűnök terhét, amelyeket Izráel fiai a különféle szent ajándékokkal kapcsolatban követnek el.** Legyen mindig a homlokán, hogy kedvesek legyenek ők az Úr előtt. 39 Azután szőj egy köntöst lenből szép mintásra, és készíts egy süveget is lenből! Egy övet is készíts művészi hímzéssel! 40 Áron fiainak is készíts köntösöket, nekik is készíts öveket, ékes és díszes papi süvegeket is készíts nekik. 41 Öltöztess azokba testvéredet, Áront és vele együtt a fiait! **Majd kend föl őket, iktasd be tisztükbe, és szenteld föl őket, hogy az én papjaim legyenek.** 42 Készíts nekik gyolcsnadrágot, hogy eltakarják szeméremtestüket; csípőtől a combig érjenek. 43 **Viseljék ezeket Áron és fiai, amikor a kijelentés sátrába lépve vagy az oltárhoz járulva a szentély körüli szolgálatukat teljesítik, hogy bűnbe ne essenek, és meg ne haljanak. Örök rendelkezés legyen ez neki és utódainak.**

Van-e az ilyen leírásban evangélium?

2Móz 29

Így cselekedj velük, amikor fölszenteled őket, hogy papjaim legyenek: **Végy egy bikaborjút és két hibátlan kost, 2 továbbá kovásztalan kenyereket, olajjal gyúrt kovásztalan lepényeket és olajjal megkent kovásztalan lángosokat; ezeket finom búzalisztból készítsd el!** 3 Tedd ezeket egy kosárba, és kosarastul vidd oda! A bikát és a két kost is vezesd oda! 4 Azután Áront és a fiait vezesd a kijelentés sátrának bejáratához, és mosd meg őket! 5 **Azután fogd a ruhákat, és add rá Áronra a köntöst, az éfód palástját, az éfódot és a hósent, és övezd fel őt az éfód övével!** 6 Tedd a fejére a süveget, és a szent fejdísz illeszd a süvegre! 7 Aztán vedd a fölkenéshez való olajat, öntsd a fejére, és kend fel őt! 8 Fiait is rendeld oda, és öltöztess fel őket köntösükbe! 9 Csatolj övet rájuk, **Áronra és fiaira, tégy a fejükre papi süveget, és legyen övék a papi szolgálat örök rendelkezés szerint!** Így avasd fel Áront és fiait! 10 Azután vezesd a bikát a kijelentés sátra elé, Áron és fiai pedig tegyék kezüket a bika fejére! 11 Azután vágd le a bikát az Úr színe előtt, a kijelentés sátrának bejáratánál. **12 Végy a bika véreből, és kend meg ujjaddal az oltár szarvait, a többi vért pedig öntsd az oltár aljára!** 13 Vedd mindazt a kövérjét, ami a beleket borítja, meg a májon levő hártyát és a két vesét, a rajtuk levő kövérjével együtt, és füstölögtesd el az oltáron, 14 a bika húsát, bőrét és a gyomrának tartalmát pedig égesd el a táboron kívül! **Vétekáldozat ez.** **15 Fogd az egyik kost, Áron és fiai pedig tegyék kezüket a kos fejére!** **16 Azután vágd le a kost, vedd a vérét, és hintsd körös-körül az oltárra!** 17 Vágd föl a kost darabjaira, mosd meg a belső részeit meg a lábszárait, és tedd rá a darabjaira és a fejére! 18 Azután füstölögtesd el az egész kost az oltáron! **Égőáldozat** lesz ez az Úrnak, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak. 19 Fogd a másik kost is, Áron és fiai pedig tegyék kezüket a kos fejére! 20 **Azután vágd le a kost, végy a véreből, és kend meg azzal Áron fülcimpáját, valamint fiai jobb fülcimpáját, jobb hüvelykujját és a jobb nagylábujját! A többi vért pedig hintsd körös-körül az oltárra!** 21 Azután végy az oltáron levő vérből meg a fölkenéshez való olajból, hintsd Áronra és ruhájára meg a vele levő fiaira és fiai ruhájára! **Így lesz szent ő és a ruhája meg a vele levő fiai és fiainak a ruhája.** 22 Majd vedd a kos kövérjét, a farkát és a beleket borító kövérjét, a májon levő hártyát meg a két vesét a rajtuk levő kövérjével együtt és a jobb combot – mert fölavatásra szánt kos ez –, 23 továbbá egy kerek kenyeret, egy olajos lepényt és egy lángost a kovásztalan kenyerek kosarából, amely az Úr előtt van, 24 és **rakd**

mindezt Áronnak és fiainak a tenyerébe, és ők mutassák fel azokat felmutatott áldozatul az Úr színe előtt! 25 Majd vedd ki azokat a kezükből, és füstölögtesd el az oltáron az égőáldozatra téve, kedves illatul az Úr előtt! **Tűzáldozat lesz ez az Úrnak.** 26 Fogd az Áron fölavatására szánt kosnak a szegyéit is, és mutasd fel azt az Úr színe előtt felmutatott áldozatul! Azután legyen ez a te részed! 27 Így szenteld meg a felmutatott szegyet és a felajánlott combot, amelyet az Áronnak és fiainak fölavatására szánt kosból mutattak és ajánlottak fel. 28 Legyen ez Ároné és fiaié: örök rendelkezés ez Izráel fiai között! Mert felajánlás ez, Izráel fiainak felajánlása békeáldozataikból, amelyet az Úrnak ajánlanak fel. 29 Áronnak a szentélyben használt ruhái legyenek utódaié! Azokban kenjék fel és avassák fel őket! 30 **Azokat viselje hét napig az a pap, aki helyébe lép fiai közül, és majd bemegy a kijelentés sátrába, és szolgál a szentélyben.** 31 Fogd a fölavatásra szánt kost, és főzd meg a húsát a szent helyen! 32 **A kos húsát és a kosárban levő kenyeret egye meg Áron fiaival együtt a kijelentés sátrának bejáratánál.** 33 **Egyék meg azokat a darabokat, amelyekkel az engesztelés történt, amikor fölavatták és fölszentelték őket. De idegen ne egyék belőle, mert szent az!** 34 Ha pedig marad valami a fölavatásra szánt húsból vagy kenyérből reggelre, akkor a maradékot égesd el! Nem szabad megenni, mert szent az. 35 Pontosán úgy cselekedj Áronnal és fiaival, ahogyan megparancsoltam neked. Hét nap alatt végezd el a felavatásukat! 36 **Naponként készíts el egy vétekáldozatra való bikát engesztelésül, és tisztítsd meg az oltárt, engesztelést végezve rajta. EZ LEHETSÉGES LETT VOLNA: NAPONKÉNT?**

Kend fel azt, és így szenteld föl! 37 Hét napig végezz engesztelést az oltáron: így szenteld föl, hogy igen szent legyen az oltár! Szent legyen mindaz, ami az oltárhoz ér! 38 Ezt készítsd az oltárra: **mindennap két egyéves bárányt.** 39 Az egyik bárányt reggel készítsd el, a másik bárányt pedig estefelé készítsd el! 40 Egy tizedrész finomlisztet egy negyed hín sajtolt olajjal gyúrva, italáldozatul pedig egy negyed hín bort kell hozzáadni az első bárányhoz. 41 A második bárányt estefelé készítsd el! Ugyanolyan étel- és italáldozatot készíts hozzá, mint reggel! **Kedves illatú tűzáldozat lesz ez az Úrnak.** 42 Állandó égőáldozat legyen ez nemzedékről nemzedékre a kijelentés sátrának bejáratánál az Úr előtt, ahol kijelentem magam nektek, és beszélek veled. 43 **Ott fogok megjelenni Izráel fiainak, és dicsőségemmel szentelem meg azt.** 44 **Megszentelem a kijelentés sátrát és az oltárt. Megszentelem Áront és fiait is, hogy papjaim legyenek.** 45 **Izráel fiai között fogok lakni, és Istenük leszek.** 46 **És megtudják, hogy én, az Úr vagyok az Istenük, aki kihoztam őket Egyiptomból, hogy közöttük lakozzam én, az Úr, az ő Istenük.**

2Móz 30

1 **Azután készíts egy oltárt az illatáldozat bemutatására! Akáciafából készítsd: 2 hossza egy könyök, szélessége egy könyök, tehát négyzet alakú legyen, és két könyök magas. Vele egy darabból legyenek a szarvai! 3 Vond be színarannyal a tetejét és oldalait körös-körül, valamint a szarvait is! Készíts rá körös-körül aranszegélyt!** 4 Két-két aranykarikát is készíts hozzá a szegélye alá: kétfelől készíts, mindkét oldalára! Ezek legyenek a rudak kengyelei, hogy azoknál fogva hordozzák az oltárt. 5 A rudakat akáciafából készítsd, és vond be arannyal! 6 **Helyezd az oltárt a bizonyág ládjánál levő kárpit elé, a Bizonyágon levő fedél elé, ahol megjelenek neked!** 7 Mutasson be azon Áron reggelenként jó illatú illatáldozatot; amikor rendbe hozza a mécseseket, akkor mutassa be! 8 Estefelé is mutassa ezt be Áron, amikor felrakja a mécseseket. Állandó illatáldozat legyen ez az Úr színe előtt nemzedékről nemzedékre! 9 Ne mutassatok be azon idegen illatáldozatot, se égőáldozatot, se ételáldozatot; italáldozatot se öntsetek arra! 10 Végezzen Áron engesztelést annak a szarvain évenként egyszer. **Az engesztelési vétekáldozat** véréből végezzen rajta engesztelést évenként egyszer nemzedékről nemzedékre! Igen szent ez az Úr előtt. 11 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 12 Amikor összeszámolod Izráel fiai közül azokat, akiket számba kell venni, adjon

mindenki váltságdíjat magáért az Úrnak, amikor számba veszik, hogy ne érje őket csapás a számbavétel miatt. 13 Mindazok, akik átesnek a számbavételen, adjanak egy fél sekelt a szent sekel szerint, amelyben húsz géra egy sekel. Fél sekel legyen az Úrnak szóló felajánlás. 14 Mindenki adja meg az Úrnak szóló felajánlást, aki átesett a számbavételen, húszévestől fölfelé. 15 A gazdag ne adjon többet, és a nincstelen se adjon kevesebbet fél sekelnél, amikor megadjátok az Úrnak szóló felajánlást váltságdíjul magatokért. **16 Amikor átveszed a váltságdíjat Izráel fiaitól, fordítsd azt a kijelentés sátrában végzett szolgálatra, hogy értetek adott váltságdíjként emlékeztesse az Urat Izráel fiaira.** 17 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 18 Készíts **egy rézmedencét és egy rézállványt** hozzá a mosakodáshoz! Helyezd azt a kijelentés sátra és az oltár közé, és töltsd meg vízzel, 19 hogy abban mossák meg kezüket és lábukat Áron és fiai. 20 Mosakodjanak meg a vízben, mielőtt bemennek a kijelentés sátrába, hogy meg ne haljanak, vagy ha az oltárhoz járulnak, hogy szent szolgálatot végezzenek és tűzáldozatot mutassanak be az Úrnak. 21 Mossák meg a kezüket és lábukat, hogy meg ne haljanak. **Örök rendelkezés legyen ez nekik, neki és utódainak nemzedékről nemzedékre.** 22 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 23 Végy a legkiválóbb balzsamokból: folyékony mirhát ötszáz sekelért, balzsamos fahéjat feleannyiért, azaz kétszázötvenért, balzsamos nádat is kétszázötvenért 24 és kassziát is ötszázért a szent sekel szerint, és hozzá egy hín olívaolajat. 25 Készíts belőle felkenésre való szent olajat: illatos olajkeveréket, ahogyan a kenetkeverők készítik. Fölkenésre való szent olaj lesz **ez.** **26 Kend meg ezzel a kijelentés sátrát és a biztonság ládáját,** 27 az asztalt és egész fölszerelését, a lámpatartót és fölszerelését, az illatáldozati oltárt, 28 az égőáldozati oltárt és egész fölszerelését, a medencét és az állványát. **29 Így szenteld föl ezeket, hogy igen szentek legyenek! Csak az érintheti, aki fel van szentelve.** **30 Kend fel Áront és fiai is! Szenteld fel őket, hogy papjaim legyenek!** 31 Izráel fiaihoz pedig így beszélj: Felkenésre való szent olajom lesz ez nemzedékről nemzedékre. 32 Más ember testére nem szabad belőle önteni, se hasonlót készíteni ilyen összetételben. Szent az, hát tartsátok is szentnek! 33 Ki kell irtani népe közül azt, aki hasonló kenetet készít, vagy illetéktelent ken meg vele. 34 Azután ezt mondta Mózesnek az Úr: **Végy illatos alapanyagokat: gyantát, füstölőkarmot és mézgát, csupa illatos anyagot és hozzájuk tiszta tömjént, mindet ugyanabban a mennyiségben.** 35 Készíts belőle füstölőszer-keveréket, ahogyan a kenetkeverők készítik: sózva, tisztán és szentül. 36 Morzsold szét egy részét, és tedd a Bizonyosság elé a kijelentés sátrában, ahol megjelenek neked. Igen szentnek tartsátok ezt! 37 De ha magatoknak készítetek füstölőszert, ne ebben az összetételben készítsétek! **Tartsátok ezt az Úrnak szentelt füstölőszernek!** 38 Mindenkit ki kell irtani népe közül, aki ilyet készít, hogy annak az illatát élvezze.

2Móz 31

1Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Lásd, név szerint **elhívtam Becalélt**, Húr fiának, Úrának a fiát Júda törzséből. 3 **Betöltöttem őt isteni lélekkel, bölcsességgel, értelemmel és képességgel mindenféle munkára,** 4 **hogy terveket készítsen az arany, az ezüst és a réz feldolgozására,** 5 **kövek vésésére és berakására, fafaragásra és mindenféle munka elvégzésére.** 6 Én most melléje állítom Oholiábot, Ahíszámák fiát Dán törzséből. Bölcsességet adok minden hozzáértő ember szívébe, hogy el tudják készíteni mindazt, amit megparancsoltam neked: 7 a kijelentés sátrát, a biztonság ládáját, a rá való fedelet és a sátor egész fölszerelését, 8 az asztalt és fölszerelését, a színarany lámpatartót és annak egész fölszerelését, az illatáldozati oltárt, 9 az égőáldozati oltárt és egész fölszerelését, a medencét és az állványát 10 meg a díszes ruhákat, Áron főpap szent ruháit és fiainak a papi ruháit, 11 a fölkenéshez való olajat és a jó illatú füstölőszert a szentély számára. **Mindent úgy készítsenek, ahogyan megparancsoltam neked.** 12 Azután ezt mondta az Úr Mózesnek: 13 Mondd meg Izráel fiainak: Tartsátok meg szombatjaimat, mert jel ez köztem és köztetek nemzedékről nemzedékre, hogy megtudjátok:

én, az Úr vagyok, aki megszentellek titeket. 14 **Tartsátok meg a szombatot, tartsátok azt szentnek! Aki megszentelteleníti azt, halállal lakoljon! Ki kell irtani népe közül azt az embert, aki valamilyen munkát végez azon a napon. 15 Hat napon át végezzék munkájukat, de a hetedik nap a teljes nyugalom napja, szent az az Úr előtt. Mindaz, aki valamilyen munkát végez a szombat napján, halállal lakoljon! 16 Tartsák meg Izráel fiai a szombatot, tegyék a nyugalom napjává nemzedékről nemzedékre, örök szövetségül. 17 Örök jel ez köztem és Izráel fiai között. Mert hat nap alatt alkotta meg az Úr az eget és a földet, a hetedik napon pedig megnyugodott és megpihent.** 18 Amikor befejezte Isten Mózesrel való beszédét a Sínai-hegyen, átadta neki a bizonyosság két tábláját, az Isten ujjával írt kőtáblákat.

2Móz 32

1 Amikor azt látta a nép, hogy Mózes késlekedik, és nem jön le a hegyről, Áron köré sereglett a nép, és azt mondták neki: Jöjj, és készíts nekünk istent, hogy előttünk járjon! Mert nem tudjuk, hogy mi történt ezzel a Mózesrel, aki felhozott bennünket Egyiptomból. 2 **Áron ezt mondta nekik: Szedjétek ki az arany fülbevalókat feleségeitek, fiaitok és leányaitok füléből, és hozzátok ide hozzám!** 3 Kiszedte hát az egész nép az arany fülbevalókat a füléből, és odavitte Áronhoz. 4 Ő átvette tőlük, vésővel mintát készített, és **borjúszobrot** öntött. Ekkor azt mondták: Ez a te istened, Izráel, aki fölhozott téged Egyiptomból. 5 Amikor Áron látta ezt, oltárt épített elé, majd kihirdette Áron: Holnap az Úr ünnepe lesz! 6 Másnap tehát korán fölkeltek, égőáldozatokat áldoztak, és békeáldozatokat mutattak be. Azután leült a nép enni és inni, **majd mulatozni kezdtek.** 7 Ekkor így beszélt Mózeshez az Úr: Menj, eredj le, mert megromlott a néped, amelyet fölhoztál Egyiptomból. 8 **Hamar letértek arról az útról, amelyet megparancsoltam nekik. Borjúszobrot készítették maguknak, az előtt borulnak le, annak áldoznak, és ezt mondják: Ez a te istened, Izráel, aki fölhozott téged Egyiptomból.** 9 **Majd ezt mondta Mózesnek az Úr: Látom, hogy ez a nép keménynyakú nép. 10 Most azért hagyd, hogy fellángoljon ellenük haragom, és végezzek velük! Téged azonban nagy néppé teszek.**

11 Mózes azonban így esedezett Istenéhez, az Úrhoz: **Miért lángolt fel a haragod, Uram, a te néped ellen, amelyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál ki Egyiptomból? 12 Ne mondhassák az egyiptomiak: Vesztükre vitte ki őket az Isten, megölte őket a hegyek között, és eltörölte őket a föld színéről. Fékezd meg izzó haragodat, szánd meg népedet, és ne hozd rá ezt a bajt! 13 Emlékezz szolgálóidra, Ábrahámra, Izsákra és Izráelre, akiknek önmagadra esküdtél, amikor megígérted: Úgy megsokasítom utódaitokat, hogy annyian lesznek, mint égen a csillag, és az az egész föld, amelyről azt mondtam, hogy utódaitoknak adom, örökké az ő birtokukban lesz. **MÓZES: NEM ÖNMAGÁÉRT IMÁDKOZIK, PEDIG AZT ÍGÉRTE NEK ISTEN, TÉGED AZONBAN NAGY NÉPPÉ TESZLEK A HÜTLEN NÉPÉRT VALÓ KÖZBENJÁRÁS, A HÜTLEN NÉP SZERETETE****

14 Ekkor szánalomra indult az Úr, és nem hozta rá népére azt a bajt, amelyről beszélt. 15 Mózes azután megfordult, és lement a hegyről, kezében a bizonyosság két táblájával. A táblák mindkét oldalukon tele voltak írva; erről is, arról is tele voltak írva. 16 A táblákat Isten készítette, a táblákra vésett írás is Isten írása volt. 17 Amikor Józsué meghallotta a nép hangos kiáltozását, így szólt Mózeshez: Csatazaj hallatszík a táborból! 18 De ő így felelt: Nem diadalének hangja ez, nem is legyőzöttek énekének hangja, dalolás hangját hallom én! 19 **Amikor a tábor közelébe ért, és meglátta a borjút meg a táncot, haragra lobbant Mózes, ledobta kezéből a táblákat, és összetörte a hegy lábánál. 20 Majd fogta a borjút, amelyet készítették, elégette, porrá zúzta, vízbe szórta, és megittatta azt Izráel fiaival. 21 Majd ezt kérdezte Mózes Árontól: Mit tett veled ez a nép, hogy ilyen nagy vétékbe vitted őket?! 22 Áron**

így felelt: Ne lobbanjon haragra az én uram! Magad is tudod, hogy milyen gonosz ez a nép. 23 Ezt mondták nekem: Készíts nekünk istent, hogy előttünk járjon! Mert nem tudjuk, hogy mi történt ezzel a Mózesrel, aki kihozott bennünket Egyiptomból. 24 Erre azt mondtam nekik: Akinek van aranya, szedje le magáról! Ők ide is adták nekem, én meg tűzbe dobtam, és ez a borjú lett belőle. 25 Amikor látta Mózes, hogy a nép így elvadult, mert Áron hagyta őket elvadulni ellenségeik csúfjára, 26 odaállt Mózes a tábor kapujába, és így kiáltott: Ide hozzám, aki az Úré! Erre Lévi fiai mind odagyültek hozzá. 27 Ő pedig ezt mondta nekik: Így szól az Úr, Izráel Istene: Kössön mindenki kardot az oldalára! Járjátok be a tábort egyik kaputól a másikig, és gyilkoljatok le testvért, barátot és rokont! 28 Lévi fiai Mózes parancsa szerint cselekedtek, és elesett azon a napon a népből mintegy háromezer ember. 29 Utána azt mondta Mózes: Most avattatok fel magatokat az Úrnak, mivel fiatokat és testvéreteket sem kíméltétek. Áldás száll ma rátok. 30 Másnap így szólt Mózes a néphez: **Igen nagy vétkeket követtetek el. Ezért fölmegegyek most az Úrhoz, talán engesztelést tudok szerezni vétkeitekért.** 31 Visszatért tehát Mózes az Úrhoz, és ezt mondta: Ó, jaj! Nagyon nagy vétkeket követett el ez a nép, mert aranyból istent csinált magának. 32 Mégis, bocsásd meg vétküket! Mert ha nem, akkor törölj ki engem könyvedből, amelyet írtál! 33 Az Úr így felelt Mózesnek: **Csak azt törölöm ki könyvedből, aki vétkezett ellenem. 34 Most azért menj, vezesd a népet, ahová parancsoltam: íme, az én angyalom megy majd előtted. De a számonkérés napján számonkérem majd a vétküket.** 35 És megverte az Úr a népet, amiért azt a borjút csináltatta, amelyet Áron készített.

2Móz 33

1Azután így beszélt Mózeshez az Úr: Eredj, indulj tovább a néppel, amelyet kihoztál Egyiptomból arra a földre, amelyről megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy az ő utódainak adom. 2 Angyalt küldök előtted, és kiűzöm a kánaániakat, az emóriakat, a hettitákat, a perizzieket, a hivvieket és a jebúsziaikat. **3 Bemégy a tejjel és mézzel folyó földre, de én nem megyek veled, mert keménynyakú nép vagy, és elpusztítanálak az úton.** 4 Amikor meghallotta a nép ezt a kemény beszédet, gyászolni kezdett, és senki sem rakta magára ékszereit. 5 Mert az Úr ezt mondta Mózesnek: Mondd meg Izráel fiainak, hogy mivel keménynyakú nép, megsemmisíteném, ha velük mennék csak egy pillanatig is. **Azért rakják le magukról ékszereiket, és majd meglátom, hogy mit tegyek velük. 6 Ezért nem hordanak ékszert Izráel fiai a Hóreb-hegytől fogva. 7 Mózes pedig fogta a sátrat, és a táboron kívül állította fel, messze a tábortól, és a kijelentés sátrának nevezte el. És mindenkinek, aki az Urat kereste, ki kellett mennie a kijelentés sátrához a táboron kívülre.** 8 Valahányszor kiment Mózes a sátorhoz, az egész nép fölkel, mindenki odaállt sátra bejáratához, és követte szemével Mózes, amíg be nem ment a sátorba. 9 **Valahányszor bement Mózes a sátorba, leereszkedett egy felhőoszlop, és megállt a sátor bejáratánál: így beszélt Mózesrel az Úr.** 10 Amikor az egész nép látta, hogy ott áll a felhőoszlop a sátor bejáratánál, az egész nép fölkel, és mindenki leborult sátra bejáratánál. 11 **Az Úr pedig színről színre beszélt Mózesrel, ahogy az egyik ember beszél a másikkal.** Amikor visszatért a táborba, a szolgálatára rendelt ifjú, Józsué, Nún fia nem távozott el a sátorból. 12 Majd ezt mondta Mózes az Úrnak: Nézd, te azt mondod nekem, hogy vezessem ezt a népet. De nem adtad tudtomra, kit küldesz velem. Pedig azt mondtad: Név szerint ismerlek téged, és elnyerted jóindulatomat. 13 Ha valóban elnyertem jóindulatodat, ismertesd meg velem a te utadat, hogy megismerjelek téged, és hogy elnyerjem jóindulatodat. Nézd, ez a nép mégiscsak a te néped! 14 Az Úr így felelt: Megnyugtat téged, ha az orcám megy veletek? 15 Mózes erre mondta neki: Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket! 16 Mi másból tudnánk meg, hogy én és a te néped elnyertük jóindulatodat, ha nem abból, hogy velünk jössz? Ez különböztet meg engem és a te népedet minden más néptől a föld színén. 17 Az Úr így szólt Mózeshez: Megteszem ezt is, amiről beszéltél, mert elnyerted jóindulatomat, és név szerint ismerlek téged. **18 Mózes pedig ezt**

mondta: Mutasd meg nekem dicsőségedet! 19 Az Úr így felelt: Elvonultatom előtted egész fenségemet, és kimondom előtted az Úr nevét. Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok. 20 Arcomat azonban nem láthatod – mondta –, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon. 21 Majd ezt mondta az Úr: Van egy hely nálam: állj ide a kősziklára! 22 És amikor elvonul dicsőségem, a kőszikla hasadékába állítalak, és betakarlak a kezemmel, amíg el nem vonulok. 23 Azután elveszem a kezemet, és megláthatsz hátulról. Az arcomat azonban senki sem láthatja.

LUTHER DEUS ABSCONDITUS

2Móz 34

1 Azután azt mondta az Úr Mózesnek: Faragj két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat! Én pedig majd felírom a táblákra azokat az ígéket, amelyek az előbbi táblákon voltak, amelyeket összetörtél. 2 Reggelre légy készen! Aztán jöjj fel reggel a Sínai-hegyre, és állj ott elém a hegy csúcán! 3 Ne jöjjön fel veled senki, ne is mutakozzék senki az egész hegyen, se juhok, se marhák ne legeljenek a hegy tövében! 4 Faragott tehát Mózes két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, majd korán reggel fölment a Sínai-hegyre, ahogyan megparancsolta neki az Úr, és kezében vitte a két kőtáblát. 5 Ekkor leszállt felhőben az Úr. Mózes pedig odaállt mellé, és segítségül hívta az Úr nevét. 6 Elvonult előtte az Úr, és így mondta azt ki: **Az Úr, az Úr irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy! 7 Megtartja irgalmát ezer nemzedéken át, megbocsátja a bűnt, hitszegést és vétket. Bár nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem megbünteti az atyák bűnéért a fiaikat és a fiak fiait is három, sőt négy nemzedéken át. 8 Mózes sietve a földig hajolt, leborult, 9 és ezt mondta: Ó, Uram, ha elnyertem jóindulatodat, járj közöttünk, Uram! Mert bár keménynyakú nép ez, bocsásd meg mégis bűnünket és vétkeinket, és tégy tulajdonoddá bennünket! 10 Az Úr pedig ezt mondta: Én most szövetséget kötök. Olyan csodákat teszek egész néped előtt, amilyenek nem történtek sehol a földön, egyetlen nép között sem. Meglátja majd az Úr tetteit az egész nép, amely között vagy, mert veled együtt félelmetes dolgokat fogok véghezvinni. 11 Jegyezd meg jól, amit most parancsolok neked! Kiüzöm előled az emóriákat, a kánaániakat, a hettitákat, a perizzieket, a hivvieket és a jebúsziaikat. 12 Vigyázz, ne köss szövetséget annak az országnak a lakosaival, ahová bemész, nehogy csapdává váljanak köztetek! 13 Sőt romboljátok le oltáraikat, törjétek össze szent oszlopaikat, és vágjátok ki szent fáikat! 14 Ne imádj másikat, mert az Úr, akinek Féltn-szerető a neve, féltn szerető Isten. 15 Nehogy szövetséget köss annak az országnak a lakosaival, mert amikor paráználkodnak isteneikkel, és áldoznak isteneiknek, téged is meghívnak, és enni fogsz áldozataikból. 16 Ne végy feleséget fiaidnak leányaik közül, mert amikor leányaik paráználkodnak isteneikkel, fiaidat is paráználkodásra csábítják az ő isteneikkel.**

A TÍZPARANC SOLAT NEM MEREVEN

17 Ne csinálj magadnak öntött istenszobrot! 18 Tartsd meg a kovásztalan kenyér ünnepét! Hét napig egyél kovásztalan kenyeret, ahogyan megparancsoltam neked, az ábíb hónap megszabott idején, mert ábíb hónapban jöttél ki Egyiptomból. 19 **Enyém legyen mindaz, ami megnyitja anyja méhét: minden hím jószágod, ha marhád vagy juhod elsőszülöttje!**

20 De a szamar elsőszülöttjét juhon váltsd meg! Ha nem váltod meg, szegd nyakát! Minden elsőszülött fiút válts meg! Senki se jelenjék meg előttem üres kézzel! 21 Hat napon át dolgozz, de a hetedik napon pihenj meg, még szántáskor és aratáskor is pihenj! 22 **Tartsd meg a hetek ünnepét, amikor búzád első termését aratod, és a betakarítás ünnepét az esztendő fordulóján.** 23 Évente háromszor jelenjék meg minden férfi az Úristennek, Izrael Istenének színe előtt! 24 Mert népeket üzők ki előled, kiterjesztem határaidat, és senki sem kívánja meg országodat, amikor évente háromszor fölmeész, hogy megjelenj az Úrnak, a te Istenednek színe

előtt. 25 A nekem szánt áldozat vérét ne ontsd ki kovászos étel mellett, és ne maradjon meg másnap reggelre a páskaünnep áldozata! 26 Földed első termésének legjavát vidd el Istenednek, az Úrnak házába! Ne főzz gödölyét anyjának tejében! 27 Azután ezt mondta az Úr Mózesnek: **Írd le ezeket az ígéket, mert ezeknek az ígéknek alapján kötöttem szövetséget veled és Izráellel!** 28 Mózes negyven nap és negyven éjjel volt ott az Úrnál. Kenyeret nem evett, vizet sem ivott. És felírta a táblákra a szövetség ígét, a tíz ígét. 29 Azután lejött Mózes a Sínai-hegyről; a bizonyosság két táblája Mózes kezében volt, amikor lejött a hegyről. **Azt azonban nem tudta Mózes, hogy arcbőre sugárzóvá vált, amikor Istennel beszélt.** 30 Amikor Áron és Izráel fiai mind meglátták, hogy sugárzik Mózes arcbőre, nem mertek odamenni hozzá. 31 Mózes azonban odahívta őket, és akkor Áron meg a közösség vezetői mind visszatértek hozzá, Mózes pedig beszélt velük. 32 Azután odamentek hozzá Izráel fiai is mind, ő pedig megparancsolta nekik mindazt, amit az Úr mondott el neki a Sínai-hegyen. 33 **Miután mindent elmondott nekik, leplet tett Mózes az arcára.** 34 Valahányszor bement Mózes az Úr színe elé, hogy beszéljen vele, levette a leplet, amíg ki nem jött. Azután kijött, és elmondta Izráel fiainak mindazt, amit parancsként kapott. 35 **És mivel Izráel fiai látták, hogy Mózes arcbőre sugárzik, ismét arcára borította Mózes a leplet, amíg be nem ment, hogy Istennel beszéljen.**

2Móz 35

1 Azután összegyűjtötte Mózes Izráel fiainak egész közösségét, és ezt mondta nekik: Ezek azok az ígék, amelyekről azt parancsolta az Úr, hogy meg kell tennetek: 2 Hat napon át végezzétek munkátokat, de a hetedik napot tartsátok szentnek, az Úrnak szentelt nyugalom nagy napja legyen az! Meg kell hálnia mindenkinek, aki munkát végez ezen a napon! 3 Lakóhelyeteken sehol se gyűjtsatok tüzet szombaton! 4 Azután ezt mondta Mózes Izráel fiai egész közösségének: Ezt parancsolta az Úr: 5 Gyűjtsetek felajánlást magatok között az Úrnak! Mindenki, akit arra indít a szíve, hozzon adományokat az Úrnak: aranyat, ezüstöt és rezet, 6 kék és piros bíort, karmazsin fonalat és lenfonalat, kecskeszőrt, 7 vörösre festett kosbört, delfinbört és akáciafát, 8 lámpaolajat, balzsamot a felkenéshez való olajhoz és a jó illatú illatáldozathoz, 9 és ónixköveket és berakásra való drágaköveket az éfódhoz és hósenhez. 10 Aki csak hozzáértő ember közöttetek, jöjjön ide, és készítse el mindazt, amit megparancsolt az Úr: 11 a hajlékot, annak sátoztetejét és takaróját, kapcsait, deszkáit, reteszeit, oszlopait és talpait, 12 a ládát és annak rúdjait a fődéllel együtt, a függőkárpitot, 13 az asztalt, annak rúdjait, egész fölszerelését és a szent kenyereket, 14 a lámpatartót a világításhoz, annak fölszerelését és mécseseit meg a lámpaolajat, 15 az illatáldozati oltárt és annak rúdjait, a fölkenéshez való olajat és a jó illatú füstölőszeret, a bejárati függönyt a hajlék bejáratához, 16 az égőáldozati oltárt, annak rézrácsozatát, rúdjait és egész fölszerelését, a medencét és annak állványát, 17 az udvar szőnyegfalait, oszlopait és talpait meg az udvar kapujának függönyét, 18 a hajlék cövekeit, az udvar cövekeit és a hozzájuk való köteleket, 19 **a díszes ruhákat a szentélyben végzendő szolgálathoz: Áron főpap szent ruháit és fiainak papi ruháit!** 20 Ekkor eltávozott Mózes elől Izráel egész közössége, 21 majd visszajött mindenki, akit a szíve arra indított, és a lelke arra ösztönzött, és elhozta az Úrnak szánt felajánlását a kijelentés sátrának elkészítéséhez, az ott végzendő szolgálathoz és a szent ruhákhoz. **HONNAN VOLT VAGYONUK A PUSZTAI VÁNDORLÁS IDEJÉN?**

22 Eljöttek a férfiak és az asszonyok, mindenki, akit a szíve arra ösztönzött, és hoztak kapcsokat, fülbevalókat, gyűrűket, nyakláncokat és mindenféle arany ékszert. Mindenki ajánlott föl valamilyen aranyból készült ajándékot az Úrnak. 23 Minden férfi aszerint, hogy mije volt, hozott kék és piros bíort, karmazsin fonalat és lenfonalat, kecskeszőrt, továbbá vörösre festett kosbört és delfinbört. 24 Aki ezüstöt vagy rezet tudott felajánlani, az is elhozta felajánlását az Úrnak; akinek akáciafája volt, azt hozta el a különböző istentiszteleti eszközökhöz. 25 Mindazok az asszonyok, akik értettek hozzá, saját kezükkel megfonták és

megfonva hozták el a kék és piros bíort, a karmazsin fonalat és lenfonalat. 26 Mindazok az asszonyok pedig, **akiket a szívük arra indított, és értettek hozzá, megfonták a kecskeszőrt.** 27 A vezető emberek pedig ónixköveket és berakásra alkalmas köveket hoztak az éfódhoz és hósenhez, 28 valamint balzsamot és olajat a lámpához, a felkenéshez való olajhoz és jó illatú füstölőszerre. 29 Mindazok az izráeliek, férfiak és asszonyok, **akiket a szívük arra ösztönzött, hogy adakozzanak a különféle eszközökre, amelyek elkészítését** Mózes által elrendelte az Úr, önkéntes adományokat hoztak az Úrnak. 30 Akkor ezt mondta Mózes Izráel fiainak: Nézzétek! Az Úr név szerint elhívta Becalélt, Húr fiának, Úrának a fiát Júda törzséből. 31 Betöltötte őt isteni lélekkel, bölcsességgel, értelemmel és képességgel mindenféle munkára, 32 hogy terveket készítsen az arany, az ezüst és a réz feldolgozására, 33 kövek vésésére és berakására, fafaragásra és mindenféle tervezőmunka elvégzésére. 34 Azzal a képességgel is felruházta, hogy tanítson a Dán törzséből való Oholiábal, Ahiszámák fiával együtt. 35 Nagy hozzáértéssel ajándékozta meg őket, hogy el tudjanak készíteni mindenféle fa- és fémmunkát, művészi szövést és hímzést kék és piros bíorból, karmazsin fonálból és lenfonálból meg a takácsmunkát: hogy elvégezzenek mindenféle munkát, és elkészítsék hozzájuk a terveket.

2Móz 36

1Becalél és Oholiáb mindazokkal a hozzáértő emberekkel együtt, akiknek bölcsességet és értelmet adott az Úr, hogy el tudják készíteni a szentély különböző istentiszteleti eszközeit, készítsék el azokat egészen úgy, ahogyan megparancsolta az Úr! 2 Hívatta tehát Mózes Becalélt és Oholiábot és mindazokat a hozzáértő embereket, akiknek bölcsességet adott az Úr, mindenkit, akit szíve arra indított, hogy jelentkezzen a munka elvégzésére. 3 Ezek átvették Mózes-től mindazokat a felajánlott dolgokat, amelyeket Izráel fiai hoztak a szentély istentiszteleti eszközeinek az elkészítéséhez. De továbbra is vittek minden reggel felajánlásokat Mózeshez. 4 Eljöttek mindazok a hozzáértő emberek, akik a szentély különféle eszközein dolgoztak, mindenki otthagya a maga munkáját, amelyen éppen dolgozott, 5 és ezt mondták Mózesnek: Többet hordott össze a nép, mint amennyi szükséges azokhoz az istentiszteleti eszközökhöz, amelyek elkészítését megparancsolta az Úr. 6 Ekkor Mózes parancsára kihirdették a táborban: Se férfi, se asszony ne készítsen már semmit felajánlasként a szentély számára! Így kellett a **népnek elrendelni, hogy ne hozzon több adományt.** 7 Mert elég volt az anyag az egész munka elvégzéséhez, sőt még maradt is. 8 **A hozzáértő emberek vezetésével elkészítették a hajlékot tíz sátorlapból: sodrott lenfonálból, kék és piros bíorból meg karmazsin fonálból, művészi módon beleszótt kerúbokkal készítették azokat.** 9 Egy-egy sátorlap hossza huszonnyolc könyök, egy-egy sátorlap szélessége pedig négy könyök volt. Egyforma volt a mérete mindegyik sátorlapnak. 10 Öt sátorlapot fűztek össze egymással, majd a másik öt sátorlapot is összefűzték egymással. 11 Azután készítettek kék bíbor hurkokat az egyik sátorlap szegélyén az összefűzésnél. Ugyanilyeneket készítettek a másik sátorlap szegélyén is, azon a végén, ahol összefűzték. 12 Ötven hurkot készítettek az egyik sátorlapon, és ötven hurkot készítettek annak a másik sátorlapnak a szegélyén is, amelyet hozzáfűztek. A hurkok egymással szemben voltak. 13 Készítettek ötven aranykapcsot, és ezekkel a kapcsokkal rögzítették egymáshoz a sátorlapokat. Így állt össze a hajlék. 14 Azután készítettek sátorlapokat kecskeszőrből sátorlaponak a hajlék fölé: tizenegy ilyen sátorlapot készítettek. 15 Egy sátorlap hossza harminc könyök volt, a sátorlap szélessége pedig négy könyök volt. Egyforma volt a mérete a tizenegy sátorlapnak. 16 Összefűztek öt sátorlapot külön, és hat sátorlapot is külön. 17 Készítettek ötven hurkot az egyik sátorlapnak arra a végére, ahol összefűzték, és ötven hurkot készítettek a másik sátorlapnak arra a szélére is, ahol összefűzték. 18 Készítettek ötven rézkapcsot a sátorlapon összefűzésére, hogy egy egész legyen. 19 Készítettek még egy takarót is a sátorra vörösre festett koszbőrből, és arra még egy takarót delfinbőrből. 20 Készítettek a hajlékhoz felállítható deszkákat is akáciafából. 21 A deszkák hossza tíz könyök volt, a deszkák

szélessége pedig másfél könyök. 22 Mindegyik deszkának két csapja volt, amelyek összekötötték egyiket a másikkal. Így készítették el a hajlék mindegyik deszkáját. 23 Így készítették el a hajlék deszkáit: húsz deszkát tettek a déli oldalra dél felé. 24 Készítettek negyven ezüsttalpat a húsz deszka alá, két talpat mindegyik deszka alá a két csapnak megfelelően. Minden egyes deszka alatt két talp volt a két csapnak megfelelően. 25 A hajlék másik oldalára, az északi oldalra is húsz deszkát készítettek. 26 Ezeknek is negyven ezüsttalpa volt, két talp volt az egyik deszka alatt, és két talp volt a másik deszka alatt is. 27 Nyugat felől, a hajlék hátuljára is készítették hat deszkát. 28 Készítettek két-két deszkát a hajlék két hátsó sarkára. 29 Ezek párosával voltak egymás mellett, aljuktól a tetejükig szorosan összefogva, egészen a karikáig. Így csinálták mindkettőnél, mindkét saroknál. 30 Nyolc deszka volt tehát ezüsttalpakkal, összesen tizenhat talppal: két-két talp volt mindegyik deszka alatt. 31 Készítettek reteszeket is akáciafából: ötöt a hajlék egyik oldalának a deszkáihoz, 32 öt reteszt a hajlék másik oldalának a deszkáihoz, és öt reteszt a hajlék hátuljának a deszkáihoz a nyugati oldalon. 33 Elkészítették a középső reteszt is, hogy középen rögzítse a deszkákat, egyik végétől a másik végéig. 34 A deszkákat bevonták arannyal, és aranyból készítették a karikákat a reteszek kengyeleiként. Bevonták arannyal a reteszeket is. 35 **Azután elkészítették a kárpitot kék és piros bíorból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból: művészi módon beleszótt kerúbokkal készítették azokat. 36 Készítettek hozzá négy akáciafa oszlopot, és bevonták arannyal. A rajta levő kampók is aranyból voltak. És öntöttek hozzájuk négy ezüsttalpat. 37 Készítettek függőnyt a sátor bejáratára kék és piros bíorból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból, művészi módon kihímezve, 38 ehhez pedig öt oszlopot kampókkal együtt. Az oszlopfőket és összekötőiket bevonták arannyal; a hozzájuk való öt talp rézből készült. **EZT NEHÉZ LENNE VISSZAMONDANI****

2Móz 37

1 Azután elkészítette Becalél a ládát akáciafából, amely két és fél könyök hosszú, másfél könyök széles és másfél könyök magas volt. 2 Bevonta színarannyal kívül-belül, és készített rá körös-körül aranyszegélyt. 3 Öntött négy aranykarikát a négy sarkára: két karikát az egyik oldalára és két karikát a másik oldalára. 4 Készített rudakat is akáciafából, és azokat is bevonta arannyal. 5 Bedugta a rudakat a láda oldalain levő karikákba, hogy azoknál fogva hordozni lehessen a ládát. 6 Készített egy két és fél könyök hosszú, másfél könyök széles födelet is színaranyból. 7 Készített két kerúbot aranyból; ötvösmunkával készítette azokat a födél két végére. 8 Az egyik kerúbot az egyik végére, a másik kerúbot a másik végére: a fedél két végére készítette a kerúbokat. 9 A kerúbok szárnya ki volt terjesztve fölötte úgy, hogy betakarták szárnyukkal a födelet. Egymás felé fordultak, de a kerúbok arca a fedél felé nézett. 10 Azután elkészítette az asztalt akáciafából, amely két könyök hosszú, egy könyök széles és másfél könyök magas volt. 11 Bevonta színarannyal, és készített rá körös-körül egy aranyszegélyt. 12 Készített rá körös-körül egytenyényi keretet, a keretére pedig körös-körül aranyszegélyt készített. 13 Öntött hozzá négy aranykarikát, és ráerősítette a karikákat a négy láb négy felső végére. 14 A rúdtartó karikák a keretnél voltak, hogy hordozható legyen az asztal. 15 A rudakat akáciafából készítette, és bevonta arannyal, hogy hordozható legyen az asztal. 16 Elkészítette az asztalra való edényeket is színaranyból: a tálakat, serpenyőket, kelyheket és korsókat, amelyekkel az italáldozatot bemutatják. 17 Elkészítette a lámpatartót színaranyból. Ötvösmunkával készült a lámpatartó: szára, ágai, kelyhei, gombjai és virágai egy darabból voltak. 18 Hat ág nyúlt ki a két oldalából: három ág a lámpatartó egyik oldalából, három ág pedig a lámpatartó másik oldalából. 19 Három mandulavirág alakú kehely gömbbel és virággal az egyik ágon, három mandulavirág alakú kehely gömbbel és virággal a másik ágon: így volt mind a hat ágon, amelyek kinyúltak a lámpatartóból. 20 A lámpatartó középső szárán négy mandulavirág alakú kehely volt gömbbel és virággal. 21 Gömb volt a belőle kinyúló első két ág alatt, gömb volt a

belőle kinyúló második két ág alatt, és gömb volt a belőle kinyúló harmadik két ág alatt, és így tovább a belőle kinyúló mind a hat ágnál. 22 Gömbjeik és ágaik a szárral együtt egy darabból voltak, egy darab színarany ötvösmunka volt az egész. 23 **Készített hozzá hét mécesst meg koppantókat és hamutartókat** is hozzá színaranyból. 24 Egy talentum színaranyból készült ez és az egész fölszerelése. 25 Elkészítette az illatáldozati oltárt is akáciafából. Hossza egy könyök, szélessége egy könyök, tehát négyzet alakú volt, és két könyök magas. Vele egy darabból voltak a szarvai. 26 **Bevonta színarannyal a tetejét, körös-körül az oldalait és a szarvait. Körös-körül aranyszegélyt készített rá.** 27 Két-két aranykarikát is készített hozzá a szegélye alá, kétfelől mindkét oldalára. Ezek voltak a rudak kengyelei, azoknál fogva hordozták az oltárt. 28 A rudakat akáciafából készítette, és bevonta arannyal. 29 **Elkészítette a fölkenéshez való szent olajat és a jó illatú füstölőszereket tisztán, ahogyan a kenetkeverők készítik.**

2Móz 38

1Azután elkészítette **az égőáldozati oltárt** akáciafából négyzet alakúra: öt könyök volt a hossza és öt könyök a szélessége, a magassága pedig három könyök volt. 2Készített **szarvakat** a négy sarkára, vele egy darabból voltak a szarvak, és bevonta az egészet rézzel. 3Azután elkészítette az oltár egész fölszerelését: a fazekakat, lapátokat, hintőedényeket, villákat és szenesserpenyőket. Az egész fölszerelést rézből készítette el. 4Készített az oltárhoz rostélyszerű rézrácsozatot a perem alá, amely annak a közepéig ért le. 5Öntött négy karikát a rézrácsozat négy sarkára rúdtartóknak. 6Elkészítette a rudakat akáciafából, és bevonta rézzel. 7Bedugta a rudakat az oltár oldalain levő karikákba, hogy hordozható legyen. Deszkákból készítette azt, belül üresre.

A rézmedence

8Elkészítette a rézmedencét meg rézből egy állványt is hozzá azoknak az asszonyoknak a fémtükreiből, akik a kijelentés sátrának bejáratánál szolgáltak.

A szent hajlék udvara

9Elkészítette az udvart is. A déli oldalon az udvar szőnyegfala sodrott lenfonálból készült, és száz könyök hosszú volt. 10Hús oszlopa és húsz réztalpa volt; az oszlopok kampói és kapcsai ezüsből voltak. 11Az északi oldal is száz könyök volt, húsz oszloppal és húsz réztalppal; az oszlopok kampói és kapcsai ezüsből voltak. 12A nyugati oldalon ötven könyök szőnyegfal volt tíz oszloppal és tíz talppal; az oszlopok kampói és kapcsai ezüsből voltak. 13A keleti oldal ötven könyök volt. 14Tizenöt könyök szőnyegfal volt az egyik oldalon, és annak három oszlopa és három talpa volt. 15A másik oldalon, az udvar kapujától jobbra is, balra is tizenöt könyök szőnyegfal volt. Ennek is három oszlopa és három talpa volt. 16Az udvar egész szőnyegfala körös-körül sodrott lenfonálból készült. 17Az oszlopok talpai rézből, az oszlopok kampói és kapcsai pedig ezüsből voltak. Az oszlopfőket is ezüsttel borították be, és ezüsthuzallal volt összekötve az udvar összes oszlopa. 18Az udvar kapujának a függőnye művészi módon kihímezve, kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból készült. A hossza húsz könyök, a magassága pedig – az udvar szőnyegfala szélességének megfelelően – öt könyök volt. 19Négy oszlopuk és négy réztalpakuk volt. Ezüsből voltak a kampóik; az oszlopfők és összekötő huzaljaik is ezüsből voltak. 20A hajlék és az udvar összes cöveke körös-körül rézből volt.

A fölhasznált arany, ezüst és réz

21Ez a hajlékhoz, a biznyság hajlékához felhasznált dolgok jegyzéke, melyet Mózes parancsára állítottak össze; **a léviták feladata volt ez, Ítámárnak, Áron főpap fiának** vezetésével. 22A Júda törzséből való Becalél, Húr fiának, Úrinak a fia elkészítette mindazt, amit Mózesnek megparancsolt az ÚR. 23Vele együtt dolgozott a Dán törzséből való Oholiáb,

Ahíszámák fia, aki járatos volt mindenféle fa- és fémmunkában, értett a művészi szövéshez és hímzéshez kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és lenfonálból.

24A munkálatokhoz, a szentély egész munkálatához felhasznált arany: az az arany, amelyet erre a célra felajánlottak, összesen huszonkilenc talentum és hétszázharminc sekel volt, a szent sekel szerint. 25Az az ezüst pedig, amelyet a közösség számba vett tagjai adtak, száz talentum és ezerhétszázhetvenöt sekel volt, a szent sekel szerint: 26fejenként egy beka – vagyis fél sekel, a szent sekel szerint – mindattól a hatszázháromezer-ötszázötven, húsz évnél idősebb személytől, akik átestek a számbavételen.

27A száz talentum ezüsből megöntötték a szentély és a kárpit talpait: száz talpat száz talentumból, vagyis egy talentumból egy talpat. 28Az ezerhétszázhetvenöt sekelből elkészítették az oszlopok kampóit, beborították az oszlopfőket, és összekötötték azokat. 29A felajánlott réz hetven talentum és kétezer-négy száz sekel volt. 30Ebből készítették el a kijelentés sátra bejáratának talpait, a rézoltárt a hozzá való rézrácsozattal, az oltár egész felszerelését, 31az udvar talpait körös-körül meg az udvar kapujának talpait, a hajlék összes cövekét és az udvar összes cövekét körös-körül.

2Móz 39

1Elkészítették a díszes ruhákat a szentélyben végzendő szolgálathoz kék és piros bíborból meg karmazsin fonálból. Elkészítették Áron szent ruháit is, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR.

Az éfód

2Elkészítették az éfódot aranyból, kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból. 3Aranyból vékony lapokat vertek, és fonalakká metélték, hogy művészi szövessel beledolgozassák a kék és piros bíborba, a karmazsinba és a lenbe. 4Készítettek hozzá rákapcsolt vállrészeket a két szélén, amelyeket egymásba lehetett kapcsolni. 5A rajta levő övet, amellyel fel lehet övezni, ugyanúgy és ugyanabból készítették: aranyból, kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR.

6Azután megmunkálták az aranyfoglatba való ónixköveket, és rávésték Izráel fiainak a nevét, ahogyan a pecsétgyűrűt vésik. 7Azután rátették azokat az éfód vállrészeire. Izráel fiaira emlékeztető kövek ezek, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR.

A hósén

8Azután elkészítették a hósént művészi munkával, ahogyan az éfódot készítették: aranyból, kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból. 9Négyzet alakú volt, kétrét hajtva; így készítették el a hósént. Egy arasz hosszú és egy arasz széles volt, kétrét hajtva. 10Négy sor kőből készítették rá borítást. Rubin, topáz és smaragd: ez volt az első sor. 11A második sor: karbunkulus, zafir és jáspis. 12A harmadik sor: opál, agát és ametiszt. 13A negyedik sor: krizolit, ónix és nefrit. Aranyfoglatokkal készült a borítás. **14A köveken Izráel fiainak a nevei voltak: tizenkét kő a neveknek megfelelően. Pecsétgyűrű módjára** voltak vésve; mindegyiken egy-egy törzs neve volt, a tizenkét törzsnek megfelelően. 15Készítettek a hósénre színarany láncokat; sodorva, ahogy a zsinórokat szokták. 16Azután készítették két aranyfoglatot és két aranykarikát, és ráillesztették a két karikát a hósén két végére. 17A két aranyzsinórt belefűzték a két karikába a hósén két végén. 18A két zsinór két végét ráerősítették a két foglatra, és ráerősítették az éfód vállrészének az elejére. 19Készítettek még két aranykarikát, és azokat is ráerősítették a hósén két végére, azon a szélén, amely az éfód felé eső részen belül volt. 20Azután készítették még két aranykarikát, és ráillesztették azokat elöl az éfód két vállrészére, kissé lejjebb, közel az egybefűzéshez az éfód öve fölött. 21A hósént karikáinál fogva kék bíbor zsinórral az éfód karikáihoz csatolták, hogy az éfód öve fölött legyen, és ne csússzék el a hósén az éfódról, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR.

A palást és a homlokdísz

22Elkészítették az éfód palástját is takácsmunkával, az egészet kék bíborból. 23A palást nyakkivágása közepén volt, mint a mellvért nyakkivágása. A kivágás körös-körül szövással volt megerősítve, nehogy beszakadjon. 24A palást szegélyére gránátalmákat készítettek kék és piros bíborból és sodrott karmazsin fonálból. **25Készítettek színarany csengettyűket,** és odaerősítették a csengettyűket a gránátalmák közé a palást szegélyére körös-körül, vagyis a gránátalmák közé. 26Csengettyű meg gránátalma váltakozott a palást szegélyén körös-körül. Ebben szolgált a főpap, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR.

27Elkészítették Áronnak és fiainak a köntöseit lenből takácsmunkával.

28A főpapi süveget és a papi süvegek kendőit lenből készítették, a gyolcsnadrágot pedig sodrott lenfonálból. 29Az övet is sodrott lenfonálból, kék és piros bíborból meg karmazsin fonálból készítették művészi hímzéssel, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR.

30Azután a **homlokdísz**t készítették el, a **szent fejdísz**t színaranyból, és felírták rá, ahogy a pecsétgyűrűbe szoktak vésní: **Az ÚR szent tulajdona!** 31Ezt kék bíbor zsinórra fűzték, és rákötötték a süveg elejére, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR.

Mózes meg szemléli a kész munkát

32Így végezték el a hajléknak, a kijelentés sátrának összes munkálatait. Mindent úgy készítettek el Izráel fiai, **ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR, úgy készítették el.** **33És bemutatták Mózesnek a hajlékot: a sátrat és egész fölszerelését, kapcsait, deszkáit, reteszeit, oszlopaikat és talpaikat,** **34a** vörösre festett kosbőr takarót és a delfinbőr takarót, a függőkárpitot, **35a** bizonyosság ládáját és annak rúdjaikat a fedéllel együtt, **36az** asztalt, annak egész fölszerelését és a szent kenyereket, **37a** színarany lámpatartót mécseseivel, a mécseseket sorjában, annak teljes fölszerelését meg a lámpaolajat, **38az** aranyoltárt, a fölkenéshez való olajat és a jó illatú füstölőszereket, a sátor bejáratának függönyét, **39a** rézoltárt, annak rézrácsozatát, rúdjaikat és egész fölszerelését, a medencét és annak állványát, **40az** udvar szőnyegfalait, oszlopaikat és talpaikat meg az udvar kapujára való függönyt, annak köteleit és cövekeit, a hajléknak, vagyis a kijelentés sátrának egész istentiszteleti fölszerelését, **41a** díszes ruhákat a szentélyben végzendő szolgálathoz: Áron főpap szent ruháit és fiainak papi ruháit. **42Pontosan úgy végezték el az összes munkálatot Izráel fiai, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR.** **43Mózes megtekintette az egész művet, és megállapította, hogy elkészültek vele; úgy készítették el, ahogyan megparancsolta az ÚR. Ekkor Mózes megáldotta őket.**

2Móz 40

1Azután így beszélt Mózeshez az ÚR: **2Az első hónap első napján állítsd fel a hajlékot, a kijelentés sátrát!** **3Helyezd el benne a bizonyosság ládáját, és függeszd fel a kárpitot a láda elé!** **4Vidd be az asztalt, és rendezd el rajta, ami rá való! Vidd be a lámpatartót, és rakd fel rá a mécseseket!** **5Helyezd az illatáldozatra való aranyoltárt kívülről a bizonyosság ládája elé, és tedd föl a függönyt a hajlék bejáratára!** **6Helyezd az égőáldozati oltárt a hajléknak, a kijelentés sátrának bejárata elé!** **7A medencét helyezd a kijelentés sátra és az oltár közé, és töltsd meg vízzel!** **8Azután kerítsd el az udvart körös-körül, és tedd föl a függönyt az udvar kapujára!** **9Azután vedd a fölkenéshez való olajat, és kend föl a hajlékot és mindazt, ami benne van! Így szenteld fel azt és egész fölszerelését, hogy szent legyen!** **10Kend fel az égőáldozati oltárt is és egész fölszerelését. Így szenteld föl az oltárt, hogy igen szent legyen az oltár!** **11A medencét és annak állványát is kend fel, így szenteld föl azt!**

12Azután vezesd Áront és fiait a kijelentés sátrának bejáratához, és mosdásd meg őket! **13Öltöztess föl Áront a szent ruhákba, kend fel és szenteld fel, hogy a papom legyen!** **14Fiait is vezesd oda, és öltöztess fel őket köntösükbe!** **15Kend föl őket, ahogyan apjukat föl kentéd, hogy papjaim legyenek! Ez a fölkenés teszi őket örökre papjaimmá, nemzedékről nemzedékre.**

16Mózes így járt el: mindenben úgy járt el, ahogyan megparancsolta neki az ÚR. 17A második év első hónapjának első napján felállították a hajlékot. 18Felállította Mózes a hajlékot: lerakta a talpait, felállította a deszkáit, ráillesztette a reteszeit, és felállította az oszlopait, 19majd kifeszítette a hajlék fölé a sátor tetőt, fölterítette a sátor tetejére a takarót, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR.

20Azután fogta és beletette a **Bizonyságot** a ládába, a rudakat ráillesztette a ládára, rátette a fedelet a láda tetejére, 21majd bevitte a ládát a hajlékba, és föltette a függőkárpitot, hogy eltakarja a bizonyság ládáját, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR. 22Azután elhelyezte az asztalt a kijelentés sátrában a hajlék északi oldalán a kárpiton kívül, 23majd kenyereket rakott rá sorban az ÚR elé, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR.

24Azután elhelyezte a lámpatartót a kijelentés sátrában az asztallal szemben, a hajlék déli oldalán, 25és fölrakta a mécseseket az ÚR elé – ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR. 26Azután elhelyezte az aranyoltárt a kijelentés sátrában a kárpit elé, 27és jó illatú illatáldozatot mutatott be rajta – ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR. 28Azután föltette a függönyt a hajlék bejáratára, 29majd elhelyezte az égőáldozati oltárt a hajléknak, a kijelentés sátrának a bejáratánál, és égőáldozatot meg ételáldozatot mutatott be rajta, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR. 30Azután elhelyezte a medencét a kijelentés sátra és az oltár között, és vizet töltött bele a mosakodáshoz. 31Ebben mosták meg Mózes, Áron és fiai a kezüket és a lábukat. 32Valahányszor bementek a kijelentés sátrába, és az oltár elé léptek, megmosakodtak, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR. 33Azután elkerítette az udvart a hajlék és az oltár körül, és rátette a függönyt az udvar kapujára. Így készült el Mózes a munkával.

Az Úr dicsősége betölti a kijelentés sátrát

34Ekkor beborította a felhő a kijelentés sátrát, és az ÚR dicsősége betöltötte a hajlékot. 35És Mózes nem tudott bemenni a kijelentés sátrába, mert rajta nyugodott a felhő, és az ÚR dicsősége betöltötte a hajlékot. 36Egész vándorlásuk alatt valahányszor fölemelkedett a felhő a hajlékról, útnak indultak Izráel fiai. 37De ha nem emelkedett fel a felhő, ők sem indultak el, amíg az fel nem emelkedett. 38Mert nappal az ÚR felhője volt a hajlék fölött, éjjel pedig tűz lángolt benne. Izráel egész háza látta ezt, amíg csak vándorolt.

3MÓZES TÉMÁJA: 1. ÁLDOZATOK; 2. SZENTSÉG

3Móz 1

1 Szólította Mózes az Úr, és így beszélt hozzá a kijelentés sátrából: 2 Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Ha közületek valaki áldozatot akar bemutatni az Úrnak, akkor háziállatot: marhát vagy juhfélét mutassatok be áldozatul. 3 Ha marhát akar áldozni égőáldozatul, hibátlan hímet mutasson be. Vigye azt a kijelentés sátrának a bejáratához, hogy kedvesen fogadja tőle az Úr. 4 **Tegye a kezét az égőáldozat fejére, hogy az kedves fogadtatásban részesüljön és engesztelést szerezzen.** 5 Majd vágja le a marhát az Úr színe előtt. Áron fiai, a papok pedig mutassák be áldozatul a vért: hintsék a vért körös-körül az oltárra, amely a kijelentés sátrának bejáratánál van. 6 Azután nyúzza meg az égőáldozatot, és vágja föl darabjaira, 7 Áron pap fiai pedig gyújtsanak tüzet az oltáron, rakjanak fát a tűzre, 8 majd Áron fiai, a papok tegyék oda sorjában a darabokat a fejjel és a hájjal együtt az oltár tüzeiben a fára, 9 a belét és lábszárait azonban mossák meg vízben. Füstölögtesse el a pap az egészet az oltáron: égőáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak. 10 Ha juhfélét: bárányt vagy kecskét akar adni égőáldozatul, hibátlan hímet mutasson be. 11 Vágja le az oltár északi oldalánál az Úr színe előtt, Áron fiai, a papok pedig hintsék annak a vérét körös-körül az oltárra. 12 **Azután vágja föl darabjaira, majd a fejével és a hájjal együtt tegye oda** azokat a pap sorjában az oltár tüzeiben a fára, 13 a belet és a lábszárakat azonban mossák meg vízben. Mutassa be a pap áldozatul az egészet, és füstölögtesse el az oltáron: égőáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak. 14 **Ha pedig madarat akar égőáldozatul bemutatni az Úrnak, akkor gerlét vagy galambot mutasson be áldozatul.** 15 Vigye oda azt a pap az oltárhoz, tépje le a fejét, azután füstölögtesse el az oltáron. A vérét nyomja ki az oltár peremére, 16 a begyét tartalmával együtt távolítsa el, és dobja az oltár keleti oldalára, a hamu gyűjtőhelyére. 17 Hasítsa be a szárnyait, de ne szakítsa le, és füstölögtesse el a pap a madarat az oltáron, a tűzre rakott fán: égőáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak.

3Móz 2

1 Szólította Mózes az Úr, és így beszélt hozzá a kijelentés sátrából: 2 Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Ha közületek valaki áldozatot akar bemutatni az Úrnak, akkor háziállatot: marhát vagy juhfélét mutassatok be áldozatul. 3 Ha marhát akar áldozni égőáldozatul, hibátlan hímet mutasson be. Vigye azt a **kijelentés sátrának a bejáratához**, hogy kedvesen fogadja tőle az Úr. 4 Tegye a kezét az égőáldozat fejére, hogy **az kedves fogadtatásban részesüljön és engesztelést szerezzen.** 5 Majd vágja le a marhát az Úr színe előtt. Áron fiai, a papok pedig mutassák be áldozatul a vért: hintsék a vért körös-körül az oltárra, amely a kijelentés sátrának bejáratánál van. 6 Azután nyúzza meg az égőáldozatot, és vágja föl darabjaira, 7 Áron pap fiai pedig gyújtsanak tüzet az oltáron, rakjanak fát a tűzre, 8 majd Áron fiai, a papok tegyék oda sorjában a darabokat a fejjel és a hájjal együtt az oltár tüzeiben a fára, 9 a belét és lábszárait azonban mossák meg vízben. Füstölögtesse el a pap az egészet az oltáron: égőáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak. 10 Ha juhfélét: bárányt vagy kecskét akar adni égőáldozatul, hibátlan hímet mutasson be. 11 Vágja le az oltár északi oldalánál az Úr színe előtt, Áron fiai, a papok pedig hintsék annak a vérét körös-körül az oltárra. 12 Azután vágja föl darabjaira, majd a fejével és a hájjal együtt tegye oda azokat a pap sorjában az oltár tüzeiben a fára, 13 a belet és a lábszárakat azonban mossák meg vízben. Mutassa be a pap áldozatul az egészet, és füstölögtesse el az oltáron: égőáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak. 14 Ha pedig madarat akar égőáldozatul bemutatni az Úrnak, akkor gerlét vagy galambot mutasson be áldozatul. 15 Vigye oda azt a pap az oltárhoz, tépje le a fejét, azután füstölögtesse el az oltáron.

A vérét nyomja ki az oltár peremére, 16 a begyét tartalmával együtt távolítsa el, és dobja az oltár keleti oldalára, a hamu gyűjtőhelyére. 17 Hasítsa be a szárnyait, de ne szakítsa le, és füstölögtesse el a pap a madarat az oltáron, a tűzre rakott fán: égőáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak.

ÁLDOZATOK: ÉTELÁLDOZAT, BÉKEÁLDOZAT, ÉGŐ ÁLDOZAT – A 2. RÉSZ SZINTE U.A. MINT AZ ELSŐ.

3Móz 3

1Ha valakinek az áldozata **békeáldozat**, és marhát mutat be áldozatul, akár hímet, akár nőtényt, hibátlant áldozzon az Úr előtt. 2 Tegye a kezét áldozatának a fejére, és vágja le a kijelentés sátrának a bejáratánál. Áron fiai, a papok pedig hintsék a vért körös-körül az oltárra. 3 Azután a békeáldozatból mutassa be az Úrnak tűzáldozatul a kövérjét, amely a beleket borítja: mindazt a kövérjét, ami a beleken van, 4 a két vesét, a rajtuk és a vékonyán levő kövérjét meg a májon levő hártát, amelyet a veséknél kell lefejtetni. 5 Áron fiai füstölögtessek el ezt az oltáron, rátéve az égőáldozatra a tűzre rakott fán: kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. 6 Ha valaki **juhfélét akar békeáldozatul bemutatni az Úrnak**, akár hímet, akár nőtényt, hibátlant áldozzon. 7 Ha juhot akar áldozatul bemutatni, vigye az Úr színe elé. 8 Tegye a kezét áldozatának a fejére, és vágja le a kijelentés sátra előtt, Áron fiai pedig hintsék annak a vérét körös-körül az oltárra. 9 Azután a békeáldozatból mutassa be az Úrnak tűzáldozatul a kövérjét, az egész farkát, amelyet a farkcsigolyánál válasszon le, meg azt a kövérjét, amely a beleket borítja: mindazt a kövérjét, amely a beleken van, 10 a két vesét, a rajtuk és a vékonyán levő kövérjét meg a májon levő hártát, amelyet a veséknél kell lefejtetni. 11 Füstölögtesse el ezt a pap az oltáron: tűzáldozat ez, az Úr eledele. 12 Ha valaki **kecskét akar áldozni, vigye oda az Úr elé. 13 Tegye kezét annak a fejére, és vágja le a kijelentés sátra előtt**, Áron fiai pedig hintsék a vért körös-körül az oltárra. 14 Azután mutasson be abból áldozatot tűzáldozatul az Úrnak: a kövérjét, amely a beleket borítja: mindazt a kövérjét, amely a beleken van, 15 a két vesét, a rajtuk és a vékonyán levő kövérjét meg a májon levő hártát, amelyet a veséknél kell lefejtetni. 16 Füstölögtesse el ezeket a pap az oltáron: kedves illatú tűzáldozat ez, az Úr eledele. A kövérje mind az Úré. 17 Örök rendelkezés legyen ez mindenütt, ahol laktok, nemzedékről nemzedékre: se kövérjét, se vért ne egyetek!

3Móz 4

1Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Mondd meg Izráel fiainak: Ez történjék akkor, ha valaki **nem szándékosan vétkezik** az Úr valamelyik tilalma ellen, és azok közül csak egyet is áthág. 3 Ha a fölKent pap vétkezik, és a nép vétkessé vált miatta, akkor elkövetett vétkéért mutasson be egy hibátlan **bikaborjút vétekáldozatul** az Úrnak. 4 Vezesse a bikát a kijelentés sátrának a bejáratához az Úr elé, tegye kezét a bika fejére, és vágja le a bikát az Úr előtt. 5 Azután vegyen a fölKent pap a bika vérből, és vigye be azt a kijelentés sátrába. 6 Mártsa a pap az ujját a vérbe, és hintsen a vérből hétszer a szentély kárpitjára az Úr színe előtt. 7 Azután kenje meg a pap a vérrel az Úr színe előtt a jó illatú illatáldozat oltárának szarvait a kijelentés sátrában, a bika vérenek többi részét pedig öntse az égőáldozati oltár aljára a kijelentés sátrának bejáratánál. 8 Vegye ki a vétekáldozati bikából az összes kövérjét, azt a kövérjét, amely a beleket borítja: mindazt a kövérjét, amely a beleken van, 9 a két vesét, a rajtuk és a vékonyán levő kövérjét meg a májon levő hártát, amelyet a veséknél kell lefejtetni, 10 ahogyan azt a békeáldozati marhából szokták kivenni. Füstölögtesse el azokat a pap az égőáldozati oltáron. 11 De a bika bőrét és az egész húsát a fejével és lábszáraival együtt, meg a beleit és a ganéját, 12 tehát a bika összes többi részét vigye ki a táboron kívül egy tiszta helyre, ahová a hamut öntik, és égesse el egy farakáson, tűzben. Ott égessék el, ahova a hamut öntik. 13 Ha Izráel egész közössége

megettéd, és áthágnak csak egyet is az Úr tilalmai közül, és vétkessé válnak miatta, de úgy, hogy a gyülekezet előtt rejtve maradt a dolog, 14 később azonban kitudódik a véték, amelyet elkövettek, akkor mutasson be a gyülekezet egy bikaborjút vétekáldozatul. Vezessék azt a kijelentés sátra elé, 15 a közösség vénei pedig tegyék kezüket a bika fejére az Úr színe előtt, azután vágják le a bikát az Úr színe előtt. 16 **A fölKent pap vigyen be a bika** véréből a kijelentés sátrába. 17 Mártsa a pap az ujját a vérbe, és hintsen abból hétszer a kárpitra az Úr színe előtt. 18 Azután kenje meg a vérrel annak az oltárnak a szarvait, amely az Úr színe előtt, a kijelentés sátrában van, a vér többi részét pedig öntse az égőáldozati oltár aljára a kijelentés sátrának bejáratánál. 19 Vegye ki belőle az összes kövérjét, és füstölögtesse el az oltáron. 20 Azt tegye a bikával, amit a vétekáldozati bikával szokott tenni, ugyanazt tegye vele is. **Így végezzen a pap engesztelést értük, és akkor bocsánatot nyernek.** 21 Azután vigye ki a bikát a táboron kívülre, és ugyanúgy égesse el, ahogyan az előző bikát elégette. A gyülekezet vétekáldozata ez. 22 Ha vezető ember az, aki nem szándékosan vétkezik, és áthág csak egyet is az Úrnak, Istenének a tilalmai közül, és vétkessé válik miatta, 23 vagy tudtára adják vétkét, amiben vétkes, akkor hozzon áldozatul egy hibátlan kecskebakot. 24 Tegye a kezét a bak fejére, és vágja le azon a helyen, ahol az égőáldozatot szokták levágni az Úr színe előtt. Vétekáldozat ez. 25 A pap pedig vegyen ujjával a vétekáldozat véréből, és kenje meg az égőáldozati oltár szarvait, a többi vért pedig öntse az égőáldozati oltár aljára. 26 A bak egész kövérjét füstölögtesse el az oltáron, ahogyan a békeáldozat kövérjét szokták. **Így végezzen a pap engesztelést annak a vétkéért, és akkor bocsánatot nyer.** 27 Ha közember az, aki nem szándékosan vétkezik, és áthág csak egyet is az Úr tilalmai közül, és vétkessé válik miatta, 28 vagy tudtára adják vétkét, amiben vétkes, akkor hozzon áldozatul egy hibátlan nőtény kecskét a vétkéért, amiben vétkes. 29 Tegye kezét a **vétekáldozat** fejére, és vágja le a vétekáldozatot az égőáldozat helyén. 30 A pap pedig vegyen ujjával a vérből, és kenje meg az égőáldozati oltár szarvait, a többi vért pedig öntse az oltár aljára. 31 Fejtsse le a kecske egész kövérjét úgy, ahogy a békeáldozat kövérjét szokták lefejtetni, a pap pedig füstölögtesse el az oltáron kedves illatul az Úrnak. **Így végezzen a pap engesztelést érte, és akkor bocsánatot nyer.** 32 Ha juhot hoz vétekáldozatul, hibátlan nőtényt hozzon. 33 Tegye kezét a vétekáldozat fejére, és vágja le vétekáldozatul azon a helyen, ahol az égőáldozatot szokták levágni. 34 A pap pedig vegyen ujjával a vétekáldozat véréből, és kenje meg az égőáldozati oltár szarvait, a többi vért pedig öntse az oltár aljára. 35 Fejtsse le az egész kövérjét úgy, ahogy a békeáldozati juhok kövérjét szokták lefejtetni, a pap pedig füstölögtesse el azt az oltáron, rátéve az Úr tűzáldozataira. **Így végezzen a pap engesztelést vétkéért, amiben vétkes, és akkor bocsánatot nyer.**

3Móz 5

1Ha azzal vétkezik valaki, hogy hallotta a kimondott átkot, és bár ő tanú, mert látott vagy megtudott valamit, de mégsem tesz vallomást, akkor őt bűn terheli. 2 **Vagy ha valaki hozzáér bármely tisztátalan dologhoz: akár tisztátalan vadnak, akár tisztátalan jószágának, akár tisztátalan kisebb állatnak a teteméhez, még ha nem is vette észre, tisztátalan lett,** és vétkessé vált. 3 **Vagy ha valaki hozzáér egy ember tisztátalanságához, bármilyen tisztátalanságához, amitől tisztátalanná lesz, még ha akkor nem is vette észre, de azután megtudta, vétkessé vált.** 4 **Vagy ha valaki meggondolatlanul vesz esküt az ajkára, akár jót tett ezzel, akár rosszat, bármire, amire csak meggondolatlanul esküt tehet az ember, ha nem is vette észre, de azután megtudta, vétkessé vált az ilyen miatt.** 5 **Ha tehát valaki vétkessé válik ezek közül bármelyik dologban, vallja meg, hogy miben vétkezett,** 6 **azután vigye el jóvátételi áldozatát az Úrnak vétkéért, amiben vétkes: egy nőtény juhot vagy kecskét a nyájból vétekáldozatul. A pap pedig szerezzen számára engesztelést vétkéért.** 7 **Ha azonban erre nem telik neki, akkor vigyen vétkéért jóvátételi áldozatul két gerlét vagy két galambot az Úrnak: egyet vétekáldozatul, egyet pedig égőáldozatul.** **HA EZ MIND ÍGY TÖRTÉNT, AKKOR**

EGÉSZ NAP ÓRIÁS MENNYISÉGŰ VÉRNEK KELLETT FOLYNIA A SÁTORNÁL.

8 Vigye el azokat a paphoz, az pedig mutassa be először a vétekáldozatra valót úgy, hogy szakassza meg nyakát a nyakszirtjénél, de a fejét ne szakítsa le. 9 Hintsen a vétekáldozat véréből az oltár peremére, a maradék vért pedig nyomja ki az oltár aljára. Vétekáldozat ez. 10 A másikat készítse el égőáldozatul az előírások szerint. Így végezzen a pap engesztelést a vétekért, amelyet elkövetett, és akkor bocsánatot nyer. 11 Ha nem telik neki két gerlére vagy galambra sem, akkor ezt vigye áldozatul vétkéért: egytized véka finomlisztet vétekáldozatként. De ne tegyen rá olajat, és ne adjon hozzá tömjént, mert vétekáldozat ez. 12 Vigye el azt a paphoz, a pap pedig vegyen ki abból egy tele marokkal az emlékeztető áldozatra való résznek, és füstölögtesse el az oltáron, az Úr tűzáldozataira téve. Vétekáldozat ez. 13 Így végezzen a pap engesztelést bármelyik vétkéért, amelyet ezek közül elkövetett, és akkor bocsánatot nyer. A pap része ugyanaz legyen, mint az ételáldozatból. 14 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 15 Ha valaki hűtlenül bánik az Úrnak szentelt adományokkal, de nem szándékosan vétkezik, vigye el jóvátételi áldozatát az Úrnak: egy hibátlan kost a nyájból, amelynek becsült értéke egy-két sekel, a szent sekel szerint, jóvátételi áldozatul. 16 Amit vétkesen elvett a szent dolgokból, fizesse vissza, tegye hozzá annak ötödrészét, és adja oda a papnak. Ezután végezzen a pap engesztelést érte a kossal, mint jóvátételi áldozattal, és akkor bocsánatot nyer. 17 Ha valaki vétkezik, mert olyasmit tesz, amit az Úr parancsolatai szerint nem lenne szabad megtennie: még ha tudtán kívül is teszi, akkor is vétkessé válik, és bűn terheli. 18 **Vigyen ezért a paphoz jóvátételi áldozatul a nyájból egy hibátlan kost, a szokásos becsült értékben.** Így végezzen a pap engesztelést a tévedésért, amelybe tudtán és akaratán kívül esett, és akkor bocsánatot nyer. 19 Jóvátételi áldozat ez, mert jóvátétellel tartozott az Úrnak. 20 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 21 Ha vétkezik valaki, és hűtlenséget követ el az Úr ellen azzal, hogy eltagadja honfitársának a rábízott, letétbe helyezett vagy tőle elrabolt holmiját, vagy zsarolja honfitársát, 22 vagy ha elveszett holmit talált, de letagadja azt, sőt hamisan esküszik csak egyre is mindezek közül, amelyek elkövetésével vétkezik az ember, 23 ez történjék: Mivel vétkezett és adóssa lett, térítse meg a rablott holmit, amit elrabolt, vagy a zsarolt összeget, amit kizsarolt, vagy a rábízott dolgot, amit rábíztak, vagy a más elveszett holmiját, amit megtalált, 24 vagy amire nézve hamisan esküdött. Mindezt fizesse vissza teljes értéke szerint: tegye hozzá annak ötödrészét, és adja oda a tulajdonosának azon a napon, amelyen bemutatja jóvátételi áldozatát. 25 **Jóvátételi áldozatul** pedig vigyen az Úrnak a nyájból egy hibátlan kost a szokásos becsült értékben jóvátételi áldozatul a paphoz. 26 Így végezzen érte a pap engesztelést az Úr előtt, és akkor bocsánatot nyer, bárholyan is tette adóssá magát.

KER. BIB. LEX. (TÓTH K)

Áldozat A magyar nyelvben az »áldozat« azt jelenti, hogy az ember valamilyen céllal lemond értékeinek, pénzének, idejének egy részéről. Az áldozat a vallásokban, az ŐSZ népe vallásában is, olyan szent cselekmény, amelyben az ember Istennek ad valamit, állatot, gabonát, tömjént, tiszteletének, hálájának kifejezéséül, vagy éppen engesztelésül, elkövetett vétkei miatt.

Az áldozat-bemutatást az ókor minden népe gyakorolta. Babilontól Rómáig a szent helyeken fel voltak állítva a különböző isteneknek szentelt oltárok, s ezeken égették el az áldozatra szánt állatokat. Izrael népének az istentiszteletében is középponti jelentősége volt az áldozati szertartásnak, amely körül voltak ugyan más liturgiai elemek is, ének, ima, áldás, áldozati étkezés, mégis az igazi kultuszi esemény az áldozat-bemutatás volt, egyre kizárólagosabban a jeruzsálemi templomban. A babiloni fogságba került népnek, majd a nagy zsidó háború után (Kr. u. 70) a zsidóságnak egyik legfájóbb sebe az lett, hogy templom híján ezt a fajta istentiszteletet nem gyakorolhatták.

Az áldozatnak szinte őstípusát 1Móz 4,3-5 mutatja be. Kain és Ábel egyaránt áldozatot visz Istennek, mindegyik a maga foglalkozásának megfelelően, gabonát, ill. állatot. Áldozatuk annak a kifejezése, hogy tudják: amit kaptak munkájuk eredményeként, az Isten ajándéka, ezért abból valamit hálás tartozásként - ajándékként - visszaadnak Istennek. Mindkettőjük áldozatának

ugyanaz a neve (h. minhá), s ez a név a mindennapi életben azt jelentette, hogy ajándék, adomány (még a hadiadónak is ez a szépített elnevezése). Az áldozathozatalnak ilyen értelemben szép jellemzője Dávid imája, a templomépítésre szánt adományok számbavételekor: »Tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk« (1Krón 29,14). Az áldozatra használt másik, későbbi korból való szó az ÚSZ-ben is előforduló korbán (Mk 7,11), amely alapjelentése szerint az Isten elé járulással függ össze, s talán azzal a törvénybeli felhívással, hogy a templomban senki se jelenjék meg »üres kézzel« (2Móz 23,15; 34,20).

A B-n kívüli vallásokban az áldozatoknak a célja más és más volt; ezeket az ÓSZ prófétai tanításai igyekeztek távol tartani Izráeltől. Primitív felfogás szerint pl. az ember az áldozattal eteti, táplálja az isteneket, akik ilyenformán rá is vannak szorulva az emberre. A Zsolt 50,12k-ben viszont így szól Isten: »Ha éheznék, nem szólnék neked, mert enyém a világ... Eszem én a bikák húsát, iszom a bakok vérét?« - Más értelmezés szerint az ember azért visz áldozatot az isteneknek, hogy annak fejében tőlük segítséget kapjon, és ezt a segítséget el is várja. Ugyanígy gondolat az, amikor egy bajba jutott ember - vagy akár nép - úgy érzi, hogy istene haragszik rá, tehát megpróbálja áldozattal kiengesztelni. Igen nagy veszélyben a pogányoknál még az emberáldozat is előfordult (pl. 2Kir 3,26k). Az ÓSZ-i próféták hangsúlyozták, hogy Isten ilyen módon lekötelezni nem lehet. Istennél többet ér az engedelmesség, mint az áldozat (1Sám 15,22), és előfordulhat, hogy Isten nem hagyja magát kiengesztelni semmilyen áldozattal, ha olyan nagy az ellene elkövetett bűn (1Sám 3,14). - A fogság előtti nagy próféták »kultusz-ellenessége« (pl. Ézs 1,11kk; Jer 7,21; Ám 5,21kk) éppen azzal akarja kijózanítani az áldozatok erejében elbizakodott embert, hogy hangsúlyozza: Istennek nem kellene az olyan ceremóniák, amelyek mögött nincs tiszta szív és bűnbánó lélek. Jeremiás szavai szerint: mit ér az, ha a Tízparancsolat tiltásait sorra elkövető emberek bemutatják áldozataikat, és fellélegeznek, hogy »megszabadultunk«, azután pedig mennek ugyanazokat a bűnöket újra elkövetni? (Jer 7,9k). Különösen Ámós (5,25) és Jeremiás (7,22k) szavait szokták úgy értelmezni, mintha Izráelnek a pusztai vándorlás idején még nem lett volna áldozati kultusza, s csak a Kánaánban történt letelepedés után kezdték volna el gyakorolni ezt a fajta istentiszteletet. Helyesen értelmezve, Jeremiás azt hangsúlyozza, hogy a Sinai-hegynél a szövetségkötés alkalmával nem az áldozat volt az Úrnak elsőrendű kívánsága, hanem hogy Izráel fogadja el és folyamatosan vállalja az Isten-népe kiváltságát (vö. 2Móz 19,5k). Izráel istentiszteletéhez éppúgy, mint bármely más ókori népéhez hozzátartozott kezdettől fogva az áldozat is (vö. 2Móz 5,3). A legegyszerűbb ide vonatkozó rendelkezések a Tízparancsolatot követően olvashatók (2Móz 20,24kk).

Nem lehet állítani, hogy az ÓSZ, akárcsak a próféták is, egyértelműen elutasítanak az áldozati kultuszt. Van egy emberi vonatkozású, de átvitt értelemben Isten jótetszésére utaló kifejezés, mely szerint az áldozat füstje lehet »kedves illat« az Úrnál, amelyet ha megérez, jóindulattal, áldással fordul az áldozó felé (1Móz 8,21). Ez a kedves illat az áldozati rendtartásban a szabályszerűen bemutatott áldozat elfogadását jelzi (3Móz 1,9 stb.). Sőt a kifejezés átível az ÚSZ-be is, az Istennek odaszentelt élet jellemzésére, mint ami »Krisztus jó illatja« (2Kor 2,15). - Összegezésként azt mondhatjuk, hogy az ÓSZ népénél az áldozat az ember önkéntes szándékából fakadó istentiszteleti cselekmény volt; Isten nem követelte, de ha tiszta szívből jött, elfogadta; a törvény szabályozta bemutatásának a rendjét, a próféták pedig helyes értékelésére tanítottak.

Az áldozatok - anyagukat tekintve - lehettek állatáldozatok vagy terményáldozatok. Az utóbbiak körébe sorolják a föld terméséből felajánlott első kévét, az új gabonából sült kenyeret (3Móz 23,10.17), vagy a frissen szedett gyümölcsöt (5Móz 26,2.10). A 3Móz 2-ben olvasható rendtartás szerint bármikor bemutatható volt az »ételáldozat«, amely lisztből, a hozzá adott olajból és tömjénből állt. Jelentősége jóval kisebb volt, mint az égőáldozatoké, s a későbbi ünnepi áldozati előírások szerint inkább csak kiegészítője lett az állatáldozatoknak (4Móz 28-29). Az ételáldozat mellett gyakran mutattak be italáldozatot is, rendszerint bort (4Móz 28,7).

Az állatok közül csak szarvasmarhát, juhót és kecskét áldoztak, a szegényebb emberek gerlicét vagy galambfiókat (3Móz 1). Az áldozatok neve és bemutatásuk módja utal azok jellegére és a kultuszi szándékra. A két legalapvetőbb áldozati forma volt az ún. »égőáldozat« (coláh) és a »véresáldozat« (zebah), pl. 3Móz 1,3 stb; 7,12 stb. Természetesen mindkettő »véres« volt, hiszen állatot vágtak le, és mindkettőnél az oltár tüzeire került az áldozat. A különbség viszont az volt, hogy az elsőnél az állat húsát teljesen elégették (Károlinál néha: »egészen égőáldozat«, 3Móz 6,23), tehát mindenestül Istennek adták, a másodiknál azonban csak egyes darabokat égettek el, a megmaradó részt az áldozati istentiszteleten részt vevő család elfogyasztotta (1Sám 1,3kk). - Az égőáldozatban az Istent magasztaló, előtte megalázkodó ember teljes odaadása fejeződik ki, benne az ember csak Isten felé fordul. Nem így a véres áldozatban, amelynek közösségteremtő szerepe van: az oltáron elégetett részek révén Istennel, az áldozati étkezésben pedig az abban részt vevő emberekkel jön létre közösség. Ez a közösség, communio, békességszerző. Ezért gyakori jelzője ennek az áldozati típusnak a »békeáldozat« (sölámim, 3Móz 3,1 stb.). - Mármost abból a gondolatból, hogy az áldozati hús elfogyasztása révén az ember közösségbe kerül Istennel, az ÚSZ-i korban egy érthető aggály adódott a mészárszékekben árusított hússal kapcsolatban, hiszen az is valamely pogány istennek bemutatott áldozatból maradt vissza (1Kor 8,4kk). - Az állatáldozatoknál megjegyzendő, hogy a vért és a kövér részeket mindig az oltárra kellett adni; különösen tiltva volt a vérnek bármilyen formában való fogyasztása (3Móz 17,10kk). Ez a tiltás a B-i történetek során vissza van vetítve a Nóéval kötött egyetemes szövetségre (1Móz 9,4), de jelen van az ÚSZ-ben is, az apostoli gyűlés határozatai között (ApCsel 15,20.29).

Lehet az áldozat-bemutatásnak olyan indoka is, amikor az ember beismeri, hogy vétkezett Isten (és embertársai) ellen, ezért kiengesztelésül mutat be áldozatot. Az áldozati rendtartás kettő ilyent említ: egyik a »vétekáldozat« (h. neve azonos a »vétek« szóval, 3Móz 4,21.24 stb.), a másik a »jövátételi áldozat« (ennek a h. neve azt is jelenti, hogy »adósság«, 3Móz 5,5k stb.). Az ilyen engesztelő jellegű áldozathoz hozzátartozott a bűnvallás és természetesen a bűnbánat is (3Móz 5,5). - Hasonló jellegű áldozat volt az, amikor valaki bármi okból rituálisan »tisztátalanná« lett, s a »megtisztulás« érdekében kellett engesztelő áldozatot bemutatni, pl. a gyermeket szülő asszonynak (3Móz 12,6kk; Lk 2,22kk).

Előfordul azután az ÓSZ-ben a »hálaáldozat« is (pl. Jer 17,26), amelynek értelme, indítéka világos, különösen ha azt is tudjuk, hogy a megfelelő h. szó jelent hálaímeit vagy -éneket is (Zsolt 100,1). Ide tartozik még két áldozati forma, az »önkéntes áldozat« és a »fogadalom«, amelyek az általában szokásos áldozati alkalmakon túlmenően valami többletet akarnak kifejezésre juttatni. Mindkettő nagyon személyes jellegű: az első valamilyen különleges örömből, hálából fakad; a második is, de azt megelőzi egy előzetesen tett felajánlás (pl. Jákób fogadalma, 1Móz 28,20kk). Figyelemre méltó, hogy az áldozati kultuszt prófétai módon értékelő 50. zsoltár az ilyen hálaadó áldozatot és fogadalmat többre tartja, mint a kötelességszerűen hozott szokványos áldozatokat (Zsolt 50,14.23). Viszont a törvény és a bölcs tanítás egyaránt figyelmeztet, hogy fogadalmat csak megfontoltan szabad tenni, és a maga idején teljesíteni kell (5Móz 23,22kk; Préd 5,3kk).

A pátriarkhális korban a családfő maga mutatta be az áldozatot (1Móz 31,54; Jób 1,5). Még 3Móz 1,5 szerint is az áldozati állatot hozó ember maga vágta le az állatot. Később azonban a papság joga és feladata volt az áldozat bemutatása. Ezen a réven a papoknak közvetítő szerepük lett: ők voltak azok, akik »engesztelést szereztek« Istennél a vétkes embernek vagy népnek (3Móz 4,20.31). A szertartás végzése fejében megvolt a papságnak a részesedése az áldozatokból (3Móz 2,3; 6,19k; 5Móz 18,3k). Ilyen módon is igaz volt az, hogy »az Úr az ő örökségük« (5Móz 10,9; Ez 44,28kk). Igaz, hogy ez függvénye is volt szolgálatuk hűségességének (vö. 1Sám 2,12-17).

Az áldozatnak, mint istentiszteleti cselekménynek az értékelésénél megjegyzendő először az, hogy ez egy látható (látványos) istentiszteleti mód. Az ilyenfajta istentiszteletnek viszont minden

látható mozzanata segíteni akar az értelemnek is. Ahogyan pl. az imádkozó vagy áldó testtartásnak megvan a szimbolikus jelentése, úgy megvan ez az áldozat-bemutató részleteinél is. A helyes megértéshez gondolnunk kell arra, hogy hányféle és milyen indítékú fajtája volt az áldozatoknak, s akkor nem esünk abba a hibába, hogy csupán az engesztelő mozzanatot emeljük ki, s csak így tulajdonítunk jelentőséget neki Krisztus engesztelő áldozatával kapcsolatban. Az áldozatok mögött jelentős részben a hála és az Istennel való közösség eszméje él, úgyhogy a *communio* jellegű áldozat egyenesen örömműp. - Az egyik legfontosabb szimbolikus mozzanat, a kéznek az állat fejére tétele (3Móz 1,4 stb.) sem csak a véték átruházásának a jele (3Móz 16,21-re gondolva), hanem jelenti azt, hogy az áldozó magáénak nyilvánítja az áldozati állatot, bizonyos mértékig önmagát is adja vele Istennek; a hálaáldozat alapgondolata szerint vallja, hogy mindent Istentől kapott, tehát mindennel, önmagával is neki tartozik.

Részben ezt erősíti a vérrel végzett szertartás, akár az oltár szarvának megkenése, akár az oltár tövébe öntés. A vér lélekszékhely (3Móz 17,11), az élet hordozója; az életet Isten adta, és ő veheti el, tehát mindenestül övé az életet jelképező vér is.

Az áldozat elégetése azt fejezi ki, hogy a »légneművé váló« test átformálódva kerül Isten elé, hogy »kedves illat« legyen az istentiszteletnek e különben nagyon materiális formája. Természetes, hogy a tömjénáldozatok célja is e jó illat keltése volt (2Móz 30,34k).

Ha az ÚSZ áldozatról beszél, akkor elsősorban az ember hálás odaadásáról szól: »Szánjátok oda testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul« (Róm 12,1). Ide tartozik minden, az Isten ügyéért hozott áldozat. Pál önmagáról mondja: »Ha kiontatom is italáldozatként...« (Fil 2,17), más vonatkozásban pedig azt hangsúlyozza, hogy minden adakozás »kedves, jó illatú, Istennek tetsző áldozat« (Fil 4,18). A legmagasabb rendű párhuzamot természetesen az jelenti, hogy az igazi engesztelő áldozat Jézus helyettes szenvedése és halála, aki »önmagát adta értünk ajándékkul és áldozatul Istennek« (Ef 5,2). Mint a legnagyobb főpap tulajdon vére által szerzett örök váltságot; tökéletes áldozata pedig egyszer s mindenkorra szóló, fölöslegessé téve minden további áldozati ceremóniát (Zsid 9-10).

ÁLDOZATI LAKOMA

Áldozati lakoma Az ÁLDOZATnál olvasható, hogy egyes áldozati fajtáknál a feláldozott állat húsának csak egy részét égették el az oltáron, a többit az áldozó közösség tagjai együttesen elfogyasztották. Igen régi eredetű és speciálisan családi jellegű volt a páska-vacsora. Egyébként pedig annál az áldozati fajtánál gyakorolták, amelynek »véresáldozat« vagy éppen »békeáldozat« volt a neve. Az 5Móz 12,6-7 úgy ír erről a kultuszi étkezésről, mint örömteli alkalomról: Arra a helyre, amelyet kiválasztott az Úr, oda vigyétek áldozataitokat; ott egyetek az Úrnak a színe előtt és örüljétek házatok népével együtt!

Az áldozati lakoma vidám jellegének az alapját megadta az áldozatban megtörtént megbékélés Istennel, a kiengesztelődés. Volt ugyan olyan eset is, amikor egyenesen Istennel való találkozás szent kísérője volt az áldozati étkezés, pl. Izráel vezetői voltak így együtt a Sinai-hegyen a szövetségkötéskor (2Móz 24,9-11). Általában családi jellegű volt pl. Jetró és Mózes találkozásakor (2Móz 18,12), Elkána és családja Silóban (1Sám 1,3kk), Sámuel a Ráma-beliékkal és Saullal (1Sám 9,12k).

Kár, hogy a »szent étkezés« nem mindig maradt meg a tiszta lelki öröm szintjén. Valószínűleg szerepe volt ebben a kánaáni vallási hatásnak is. A kánaáni kultuszban is volt áldozati lakoma, amelynél ott volt az italáldozatból megmaradt bor; az egyszerű étkezésből sokszor vidám mulatozás, részegségig menő dőzsölés, sőt kicsapongás lett. Jellemző eset Éli főpap gyanakvása a hangtalanul imádkozó Anna láttán (1Sám 1,13k). Valószínű, hogy ezek reakciójaként jelentkezett a názir-mozgalom absztinenciája és a próféták ítéletmondása (Ézs 5,12; Hós 4,10kk; Ám 2,11k).

Az ÚSZ-ben párhuzamként lehetne említeni a gyülekezeti összejövetelek »szeretetvendégségeit« (agapé, Júd 12), amelyeknek szépségét viszont a társadalmi különbségek árnyékolták be (1Kor 11,18-22.33-34). Tertullianus egyházatya szép leírást ad róluk.

3Móz 6

1 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Parancsold meg Áronnak és fiainak: Ez **az égőáldozat törvénye: Az égőáldozat maradjon egész éjszaka az oltár tűzhelyén reggelig, az oltár tüzet pedig tartsák égve.** 3 A pap vegye föl a gyolcsruháját, és a gyolcsnadrágot is vegye magára. Így szedje ki a hamut, amivé az oltáron a tűz az égőáldozatot égette, és tegye azt az oltár mellé. 4 Azután vesse le a ruháját, és öltözzék másik ruhába, majd vigye ki a hamut a táboron kívül egy tiszta helyre. 5 Az oltáron levő tüzet azonban tartsák égve: nem szabad kialudnia! Rakja meg fával a pap minden reggel, helyezze fel rá sorjában az égőáldozatot, és füstölögtesse el rajta a békeáldozat kövérjét! 6 **A tüzet állandóan tartsák égve az oltáron: nem szabad annak kialudnia!** 7 **Ez az ételáldozat törvénye:** Áron fiai mutassák be azt az Úr színe előtt az oltárnál. 8 Vegyenek le egy marokkal az ételáldozat finomlisztjéből és olajából az ételáldozaton levő összes tömjénnel együtt, és füstölögtessek el az oltáron ezt a részt mint emlékeztető áldozatot: kedves illat ez az Úrnak. 9 Ami megmarad belőle, azt egyék meg Áron és fiai. Kovásztalanul egyék meg, szent helyen: a kijelentés sátrának udvarában egyék meg. 10 Ne süssék kovással. Az ő részük ez, nekik adtam tűzáldozataimból. Igen szent ez is éppúgy, mint a vétekáldozat és a jóvátételi áldozat. 11 Áron fiai közül a férfiak mind ehetik azt. Örök rendelkezés legyen ez nektek nemzedékről nemzedékre az Úr tűzáldozatairól. Csak az érintheti azokat, aki föl van szentelve. 12 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 13 Ez Áronnak és fiainak az áldozata, amelyet azon a napon kell bemutatniuk az Úrnak, amelyen fölkenik őket: egytized véka finomliszt, mint mindennapi ételáldozat, fele reggelre, fele estére. 14 Sütőlapon, olajjal készüljön: meggyúrva vidd be azt. Az ételáldozati süteményeket darabokra tördelve mutasd be kedves illatul az Úrnak. 15 Az a pap is így készítse el, akit majd őutána kennek föl a fiai közül. Az Úr örök rendelkezése ez: teljesen füstölögtessek el. 16 A papok minden ételáldozata teljes áldozat legyen: nem szabad enni belőle. 17 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 18 Mondd meg Áronnak és fiainak: Ez a vétekáldozat törvénye: Azon a helyen, ahol az égőáldozatot szokták levágni, vágják le a vétekáldozatot is az Úr színe előtt. Igen szent ez is. 19 Az a pap egye meg, aki a vétekáldozatot bemutatja. Szent helyen kell megenni, a kijelentés sátrának az udvarában. 20 **Csak az érintheti a húsát, aki föl van szentelve. Ha pedig a vére ráfröccsen egy ruhára, akkor szent helyen kell kimosni azt, amire ráfröccsent a vér.** 21 **Törjék össze a cserépedényt, amelyben főzték, ha pedig rézedényben főzték,** súrolják ki, és öblítsék ki vízzel. 22 A papi családokból minden férfi ehet belőle. Igen szent ez is. 23 De az olyan vétekáldozatot nem szabad megenni, amelynek a véreből bevisznek a kijelentés sátrába, hogy a szentélyben engesztelést végezzenek; el kell azt égetni.

3Móz 7

1 **A jóvátételi áldozatnak,** amely szintén igen szent, ez a törvénye: 2 Azon a helyen vágják le a jóvátételi áldozatot is, ahol az égőáldozatot levágnak. A vért hintsék körös-körül az oltárra. 3 Az egész kövérjét pedig mutassák be áldozatul, a farkát meg azt a kövérjét is, amely a beleket borítja, 4 a két veséjét is a rajtuk és a vékonyán levő kövérjével együtt; fejtsék le a májon levő hártát is a vesékkal együtt. 5 A pap füstölögtesse el azokat az oltáron tűzáldozatul az Úrnak. Jóvátételi áldozat ez. 6 A papi családok minden férfi tagja ehet belőle. Szent helyen egyék meg. Igen szent ez is. 7 A vétekáldozatnak is, a jóvátételi áldozatnak is ugyanaz a törvénye: azé a papé legyen, aki elvégzi vele az engesztelést. 8 Ha egy pap égőáldozatot mutat be valakiért, az égőáldozat bőre azé a papé legyen, aki bemutatta azt. 9 Minden ételáldozat, amelyet

kemencében sütnék, és mindaz, ami edényben vagy sütőlapon készül, azé a papé legyen, aki bemutatta. 10 De minden olajjal gyúrt és száraz ételáldozat Áron összes fiáé legyen, egyiké úgy, mint a másiké. 11 Ez az Úrnak bemutatott békeáldozat törvénye: 12 Ha valaki hálaáldozatként mutatja be, akkor a hálaadó véresáldozaton kívül mutasson be olajjal gyúrt kovásztalan lepényeket, olajjal megkent kovásztalan lángosokat és finomlisztből olajjal gyúrt lepényeket. 13 A lepényeken kívül kovászos kenyeret is mutasson be áldozatul, hálaadási békeáldozatán kívül. 14 Mutasson be mindezekből az áldozatokból egyet-egyet felajánlásként az Úrnak. A többi legyen a békeáldozat vérét hintő papé. 15 A hálaadó békeáldozat húsát még az áldozat napján egyék meg, ne hagyjanak belőle reggelre. 16 Ha valakinek a véresáldozata fogadalmi vagy önkéntes áldozat, azt is azon a napon egyék meg, amelyen az áldozatot bemutatták, de ha marad belőle, azt másnap is megehetik. 17 Ha azonban még mindig marad a véresáldozat húsából, azt harmadnap el kell égetni. 18 Ha mégis eszik valaki harmadnap a békeáldozat húsából, akkor az áldozat nem talál kedves fogadtatásra, és nem válik javára annak, aki azt bemutatta. Romlott hús az, és aki eszik belőle, azt bűn terheli. 19 Nem szabad megenni azt a húst, amely hozzáér bármilyen tisztátalan dologhoz; el kell azt égetni. Ami különben a húst illeti, húst mindenki ehet, aki tiszta. 20 De ki kell irtani népe közül azt az embert, aki tisztátalan léte re eszik a békeáldozat húsából, amely pedig az Úré. 21 **Ha valaki hozzáér bármely tisztátalan dologhoz: emberi tisztátalansághoz, vagy tisztátalan állathoz, vagy bármi tisztátalan utálatossághoz, és mégis eszik a békeáldozat húsából, amely az Úré, azt az embert ki kell irtani népe közül.** 22 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 23 Mondd meg Izráel fiainak: A marhának, a juhnek és a kecskének semmiféle kövérjét ne egyétek meg! 24 Az elhullott vagy széttépett állat kövérje bármire felhasználható, de megennetek nem szabad. 25 Ki kell irtani népe közül mindenkit, aki eszik annak az állatnak a kövérjéből, amelyből tűzáldozatot mutatnak be az Úrnak: mindenkit, aki eszik belőle. **26 Vért egyáltalán ne egyetek sehol, ahol laktok: se madárét, se négy lábú állatét.** 27 Ki kell irtani népe közül az olyan embert, aki bármilyen vért eszik. 28 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 29 Mondd meg Izráel fiainak: Aki békeáldozatot mutat be az Úrnak, az vigyen békeáldozatából áldozati ajándékot az Úrnak. 30 Saját kezével vigye oda az Úr tűzáldozatait. A kövérjét a szegyével együtt vigye el; a szegyét azért, hogy felmutassák felmutatott áldozatul az Úr színe előtt. 31 A pap füstölögtesse el a kövérjét az oltáron, a szegye pedig legyen Ároné és a fiaié. 32 A jobb combot is adjátok békeáldozataitokból felajánlásként a papnak. 33 Annak a része legyen a jobb comb, aki Áron fiai közül bemutatja a békeáldozat vérét és kövérjét. 34 Mert a békeáldozatokból a felmutatott áldozati szegyet és a felajánlott combot elvettem Izráel fiaitól, és Áron papnak és fiainak adtam: örök rendelkezés ez Izráel fiainál. 35 Ez Áronnak és fiainak a részesedése az Úr tűzáldozataiból attól a naptól fogva, hogy az Úr papjaivá tették őket. 36 Megparancsolta az Úr, hogy ezt adják nekik Izráel fiai fölkenésük napjától kezdve. Örök rendelkezés legyen ez nekik nemzedékről nemzedékre. 37 Ez az égőáldozatnak, az ételáldozatnak és a vétekáldozatnak, a jóvátételi áldozatnak, a fölvatási áldozatnak és a békeáldozatnak a törvénye. 38 Így parancsolta az Úr Mózesnek a Sínai-hegyen akkor, amikor megparancsolta Izráel fiainak, hogy mutassák be áldozataikat az Úrnak a Sínai-pusztában.

3Móz 8

1Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Fogd Áront a fiaival együtt, meg a ruhákat és a fölkenéshez való olajat, továbbá a vétekáldozati bikát, a két kost és egy kosár kovásztalan kenyeret, 3 a nép egész közösségét pedig gyűjtsd a kijelentés sátrának bejáratához! 4 Mózes úgy cselekedett, ahogyan megparancsolta neki az Úr. A közösség is odagyűlt a kijelentés sátrának a bejáratához. 5 Akkor Mózes elmondta a közösségnek, hogy mit kell tenni az Úr parancsa szerint. 6 Majd Mózes odavezette Áront és fiait, és megmosta őket vízzel. 7 Ráadta Áronra a köntöst, és felövezte az övvel, azután felöltöztette a palástba, majd

ráadta az éfódot, felövezte az éfód övével, és megerősítette azt rajta. 8 Föltette rá a hősent is, a hősente pedig beletette az úrimot és a tummímot. 9 A fejére föltette a süveget, a süvegre pedig elöl odatette az arany homlokdísz, a szent fejdísz, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. 10 Azután fogta Mózes a fölkenéshez való olajat, és fölkenete vele a hajlékot és mindazt, ami csak benne volt. Így szentelte föl azokat. 11 Hintett belőle az oltárra is hétszer, majd megkenete az oltárt és minden fölszerelését, a medencét is az állványával együtt, hogy fölszentelje azokat. 12 Azután öntött a fölkenéshez való olajból Áron fejére, és fölkenete, hogy fölszentelje őt. 13 Odavezette Mózes Áron fiait is, felöltöztette őket köntöseikbe, és felövezte őket az övekkel, azután felkötötte rájuk a papi süvegeket, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. 14 Azután odahozatta a vétekáldozati bikát, Áron és fiai pedig rátették kezüket a vétekáldozati bika fejére. 15 Miután levágta, vette Mózes a vért, és megkenete ujjával az oltár szarvait körös-körül. Így mutatott be vétekáldozatot az oltárért. A többi vért pedig az oltár aljára öntötte. Így szentelte föl, engesztelést végezve érte. 16 Majd vette mindazt a kövérjét, ami a beleken volt, meg a májon levő hártját és a két vesét a rajtuk levő kövérjével együtt, és elfüstölgöztette Mózes az oltáron. 17 A bikát magát azonban – annak bőrét, húsát és ganéját – elégette a táboron kívül, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. 18 Azután odahozatta az égőáldozati kost, Áron és fiai pedig rátették kezüket a kos fejére. 19 Miután levágta, Mózes körös-körül az oltárra hintette a vért. 20 Fölvágta a kost darabjaira, és elfüstölgöztette Mózes a fejet, a darabokat és a hájat. 21 A belső részeket meg a lábszárakat megmosta vízben, és elfüstölgöztette Mózes az egész kost az oltáron. Égőáldozat volt ez, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. 22 Azután odavezette a másik kost – a fölavatásra szánt kost –, Áron és fiai pedig rátették kezüket a kos fejére. 23 Miután levágta, vett Mózes a vérből, és megkenete azzal Áron jobb fülcimpáját, jobb hüvelykujját és jobb nagylábujját. 24 Odavezette Áron fiait is, és megkenete Mózes a vérrel a jobb fülcimpájukat, jobb hüvelykujjukat és jobb nagylábujjukat. A többi vért ráhintette Mózes körös-körül az oltárra. 25 Akkor vette a kövérjét, a farkat és mindazt a kövérjét, ami a beleken van, a májon levő hártját meg a két vesét a rajtuk levő kövérjével együtt, végül a jobb combot. 26 A kovásztalan kenyerek kosarából pedig, amely az Úr előtt volt, kivett egy kovásztalan lepényt és egy olajos lepényt meg egy lángost, és rárakta a kövérjére meg a jobb combra. 27 Mindezeket Áronnak és fiainak a tenyerébe tette, és ők felmutatták azokat felmutatott áldozatul az Úr színe előtt. 28 Majd kivette azokat a tenyerükből, és elfüstölgöztette az oltáron az égőáldozatra téve. Fölavatási áldozat volt ez, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak. 29 Akkor fogta Mózes a szegyét, és felmutatta azt felmutatott áldozatul az Úr színe előtt. A fölavatásra szánt kosból ez Mózeset illette, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. 30 Azután vett Mózes a fölkenéshez való olajból meg az oltáron levő vérből, és ráhintette Áronra és ruhájára meg a vele levő fiaira és fiai ruhájára. Így szentelte föl Áront és ruháját meg a vele levő fiait és fiainak a ruháját. 31 Azután ezt mondta Mózes Áronnak és fiainak: Főzzétek meg a húst a kijelentés sátrának a bejáratánál, és ott egyétek meg azt a fölavatási áldozat kosarában levő kenyérral együtt, ahogy megparancsoltam: Áron és fiai egyék meg azt. 32 Ami pedig megmarad a húsból és kenyérből, azt égessétek el. 33 Ne távozzatok el a kijelentés sátrának a bejáratától hét napig, addig a napig, amelyen letelnek fölavatásotok napjai. Mert hét napig tart a fölavatásotok. 34 Azt parancsolta az Úr, hogy továbbra is úgy történjék az engesztelés értetek, ahogyan ezen a napon történt. 35 Maradjatok a kijelentés sátrának a bejáratánál hét napon át, éjjel és nappal, és végezzétek tennivalótokat az Úr előtt, hogy meg ne haljatok. **Mert ezt a parancsot kaptam. 36 Áron és fiai megtették mindazt, amit az Úr parancsolt Mózes által.**

3Móz 9

1A nyolcadik napon szólította Mózes Áront és fiait meg Izráel véneit. 2 Ezt mondta Áronnak: **Végy egy borjút a vétekáldozathoz, egy kost pedig az égőáldozathoz; hibátlanok legyenek.**

Azután áldozd fel őket az Úr előtt. 3 Izráel fiaihoz pedig így szólj: Fogjatok egy kecskebakot a vétekáldozathoz meg egy borjút és egy bárányt az égőáldozathoz – egyévesek és hibátlanok legyenek –, 4 továbbá egy marhát meg egy kost a békeáldozathoz, hogy levágyátok az Úr előtt, végül olajjal gyúrt ételáldozatot, mert ma megjelenik előttetek az Úr. 5 Odavitték tehát a kijelentés sátra elé, amiket Mózes megparancsolt. Az egész közösség is odajárult, és megállt az Úr előtt. 6 Ekkor azt mondta Mózes: Ezt kell tennetek az Úr parancsára, hogy megjelenjen előttetek az Úr dicsősége. 7 Áronnak pedig ezt mondta Mózes: **Járulj oda az oltárhoz, és készítsd el vétekáldozatodat és égőáldozatodat, és végezz engesztelést magadért és a népért.** Azután készítsd el a nép áldozatát, és végezz engesztelést értük, ahogyan megparancsolta az Úr. 8 **Akkor odajárult Áron az oltárhoz, és levágta a saját vétekáldozatára szánt borjút.** 9 Áron fiai odavitték hozzá a vért, ő belemártotta ujját a vérbe, és megkenete az oltár szarvait, a többi vért pedig odaöntötte az oltár aljára. 10 A vétekáldozat kövérjét, a veséket meg a májon levő hárttyát elfüstölgöztette az oltáron, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr, 11 **a húst és a bőrt pedig elégette a táboron kívül.** 12 Azután levágta az égőáldozatot. Áron fiai odanyújtották neki a vért, ő pedig körös-körül az oltárra hintette. 13 Az égőáldozatot is odanyújtották neki darabonként, a fejjel együtt, ő pedig elfüstölgöztette az oltáron. 14 A belet és a lábszárakat megmosta, és úgy füstölgöztette el az oltáron, az égőáldozatra téve. 15 Bemutatta a nép áldozatát is. **Fogta a nép vétekáldozatára szánt bakot, levágta és bemutatta vétekáldozatul, ahogy az előzőt.** 16 Az égőáldozatot is bemutatta – az előírások szerint készítette el –, 17 majd bemutatta az ételáldozatot: vett belőle egy tele marokkal, és elfüstölgöztette az oltáron. Ezt a reggeli égőáldozaton kívül készítette el. 18 **Akkor levágta a nép békeáldozatára szánt marhát és kost. Áron fiai odanyújtották neki a vért, ő pedig körös-körül az oltárra hintette.** 19 A marha és a kos kövér részeit, a farkat és ami a veséket borítja, meg a májon levő hárttyát, 20 mindezeket a kövér részeket rárakták a szegyekre. A kövér részeket elfüstölgöztette az oltáron, 21 a szegyeket meg a jobb combot pedig felmutatta Áron felmutatott áldozatul az Úr színe előtt, ahogyan Mózes parancsolta. 22 **Akkor fölemelte Áron a kezét a nép felé, és megáldotta őket, majd lejött, miután befejezte a vétekáldozatot, az égőáldozatot és a békeáldozatot.** 23 Mózes és Áron bement a kijelentés sátrába, azután kijöttek, és megáldották a népet. Ekkor megjelent az Úr dicsősége az egész nép előtt. 24 **Tűz csapott ki az Úr színe elől, és megemésztette az oltáron az égőáldozatot és a kövér részeket. Amikor látta ezt az egész nép, felujjongott, és arcra borult.**

3Móz 10

1 Nádáb és Abíhú, Áron fiai fogták a maguk szenesserpenyőjét, tüzet tettek bele, füstölőszert raktak rá, és **idegen tűzzel áldoztak az Úr színe előtt, pedig ő nem adott nekik erre parancsot.** 2 **Ekkor tűz csapott ki az Úr színe elől, és megemésztette őket; meghaltak az Úr színe előtt.** 3 Mózes így szólt Áronhoz: Erről beszélt az Úr, amikor azt mondta: **A hozzám közel állókon mutatom meg, hogy szent vagyok, és az egész nép előtt, hogy dicsőséges vagyok!** Áron némán hallgatott. 4 Azután odahívta Mózes Mísáélt és Elcáfánt, Áron nagybátyjának, Uzziélnek a fiait, és ezt mondta nekik: Jöjjetek ide, és vigyétek el testvéreiteket a szentély elől, a táboron kívülre! 5 Ők odamentek, és elvitték azokat **ruhástul** a táboron kívülre, ahogyan elrendelte Mózes. 6 Azután ezt mondta Mózes Áronnak meg a fiainak, Eleázárnak és Ítámárnak: Hajatokat gondozatlanul ne hagyjátok, ruhátokat meg ne szaggassátok, hogy meg ne haljatok, és az Úr meg ne haragudjék az egész közösségre! Testvéreitek, Izráel egész háza pedig sírjon a pusztító tűz miatt, amelyet az Úr támasztott! 7 **A kijelentés sátrának a bejáratától se távozzatok el, különben meghaltok, mert az Úr felkenő olaja van rajtatok!** Ők Mózes beszéde szerint cselekedtek. 8 Azután így beszélt Áronhoz az Úr: 9 **Bort és részegítő italt ne igyatok: se te, se a fiaid, amikor bementek a kijelentés sátrába, hogy meg ne haljatok!** Örök rendelkezés legyen ez nektek nemzedékről nemzedékre!

10 Így tudtok különbséget tenni szent és közönséges közt, tisztátalan és tiszta közt, 11 és így tudjátok megtanítani Izráel fiait mindazokra a rendelkezésekre, amelyeket Mózes által kijelentett számukra az Úr. 12 Azután így beszélt Mózes Áronhoz és megmaradt fiaihoz, Eleázárhoz és Ítámárhoz: Fogjátok az ételáldozatot, amely megmaradt az Úr tűzáldozataiból, és egyétek meg azt kovásztalanul az oltár mellett, mert igen szent az. 13 Szent helyen egyétek meg, mert neked és fiaidnak rendelt rész ez az Úr tűzáldozataiból. Ezt a parancsot kaptam. 14 A felmutatott áldozati szegyet és a felajánlott combot is tiszta helyen egyétek meg, te és a fiaid meg a lányaid, mert neked és gyermekeidnek rendeltem ezeket a részeket Izráel fiainak békeáldozataiból. 15 A felajánlott combot és a felmutatott áldozati szegyet a kövér részek tűzáldozatával együtt vigyék be, hogy felmutassák felmutatott áldozatként az Úr színe előtt, azután a tied lesz és a fiaidé örök rendelkezésként, ahogyan megparancsolta az Úr. 16 Amikor Mózes a vétekáldozati bak után tudakozódott, kiderült, hogy elégették. Megharagudott ezért Áron megmaradt fiaira, Eleázárra és Ítámárra, és ezt mondta: 17 Miért nem ettétek meg a vétekáldozatot a szent helyen? Hiszen igen szent az, és az Úr nektek adta, hogy hordozzátok a közösség bűnét, és engesztelést szereztek értük az Úr előtt. 18 Íme, ennek a vérét nem vittétek be a szentély belsejébe: meg kellett volna tehát ennetek az áldozati húst a szent helyen, ahogy megparancsoltam. 19 De Áron így szólt Mózeshez: Nézd, ma mutatták be vétekáldozatukat és égőáldozatukat az Úr előtt, engem pedig ilyen dolgok értek! Ha én ma vétekáldozatot eszem, jónak látta volna-e az Úr? 20 Amikor ezt hallotta Mózes, igazat adott neki.

3Móz 11

1Ismét beszélt az Úr Mózeshez és Áronhoz, és ezt mondta nekik: 2 Így szóljatok Izráel fiaihoz: Ezek azok az élőlények, **amelyeket megehettek a különféle földi állatok közül: 3 megehettek minden kérődző állatot, amely hasított körmű, mégpedig egészen kettéhasadt körmű.** 4 De nem ehetitek meg a kérődzők és a hasított körműek közül ezeket: a tevét, mert kérődző ugyan, de nem hasított körmű, ezért tisztátalan számotokra. 5 A hörcsög kérődző ugyan, de nem hasított körmű: tisztátalan számotokra. 6 **A nyúl kérődző ugyan, de nem hasított körmű: tisztátalan számotokra.** 7 A disznó hasított körmű ugyan, mégpedig egészen kettéhasadt körmű, de nem kérődzik: tisztátalan számotokra. 8 Ne egyetek a húsból, sőt még a tetemüket se érintsetek! Ezek számotokra tisztátalanok. 9 Mindabból, ami a vízben él, ezeket ehetitek meg: megehetitek a vízben, a tengerekben és a folyókban élők közül mindazt, aminek uszonya és pikkelye van. 10 De legyen utálatos számotokra a tengerekben és folyókban mindaz, aminek nincs uszonya és pikkelye, akármilyen vízben élő kisebb állat vagy vízben élő vadállat is az. 11 Legyenek ezek utálatosak számotokra: ne egyetek a húsból, még a tetemüket is tartsátok utálatosnak! 12 Minden olyan vízben élő állat, amelynek nincs uszonya és pikkelye, legyen utálatos számotokra! 13 A madarak közül ezeket tartsátok utálatosnak, és meg ne egyétek, mert utálatosak: a sas, a keselyű és a halászsas, 14 a sólyom és a héjafélék, 15 mindenfajta holló, 16 a strucc, a bagoly, a sirály és a karvalyfélék, 17 a kuvik, a vöcsök és a fülesbagoly, 18 a bölömbika, a pelikán és a dögkeselyű, 19 a gólya és a szarkafélék, a búbos banka és a denevér. 20 Minden négy lábon járó, szárnyas kisebb állat legyen utálatos számotokra! 21 **Csak azt ehetitek meg az összes kisebb, négy lábú szárnyas állat közül, amelyiknek felül a hátsó lábain combjai is vannak, s így szökdecselni tud velük a földön.** 22 Ezeket ehetitek meg közülük: a különféle vándorsáskákat, kövisáskákat, lombsáskákat és ugrósáskákat. 23 Minden egyéb kisebb, négy lábú szárnyas állat utálatos számotokra. 24 Ezekkel tisztátalanná teszitek magatokat. Mindaz, aki a tetemüket érinti, tisztátalan lesz estig. 25 Aki csak fölveszi a tetemüket, mossa ki a ruháját, de tisztátalan lesz estig: 26 minden állatét, amelynek a körme hasított, de nem egészen kettéhasadt és nem kérődzik. Tisztátalanok ezek számotokra: mindenki tisztátalan lesz, aki érinti őket. 27 A négy lábon járók közül is tisztátalan számotokra minden olyan állat, amely a talpán jár. Aki csak a tetemüket is érinti, tisztátalan lesz estig. 28 Aki

fölveszi tetemüket, mossa ki a ruháját, de tisztátalan lesz estig. Tisztátalanok ezek számotokra. 29 A földön nyüzsgő kisebb állatok közül ezek a tisztátalanok: a menyét, az egér és a gyíkfélék, 30 a gekkó, a kameleon, a tarkagyík, a csiga és a vakondok. 31 Ezek tisztátalanok számotokra a kisebb állatok közül. Aki csak a tetemüket is megérinti, tisztátalan lesz estig. 32 Tisztátalan lesz minden, amire ezek közül bármelyiknek a teteme ráesik: bármilyen faeszköz vagy ruha, bőr vagy zsák, bármilyen eszköz, amellyel dolgozni szoktak. Vízbe kell tenni, és legyen tisztátalan estig, azután tiszta lesz. 33 Ha bármely cserépedénybe valami beleesik ezekből, tisztátalan legyen minden, ami benne van, az edényt pedig törjék össze. 34 Ha az ilyen edényből víz kerül bármilyen ehető ételre, tisztátalan lesz, és minden ilyen edényben tisztátalan lesz bármilyen megíható ital. 35 Tisztátalan lesz mindaz, amire ezeknek a teteme ráesik. Le kell bontani a kemencét és a tűzhelyet is, ha tisztátalanná vált; tartsátok tisztátalannak! 36 A forrás és a vízgyűjtő kút azonban tiszta marad: csak az válik tisztátalanná, aki abban a tetemükhöz hozzáér. 37 Ha ilyeneknek a teteme ráesik bármilyen vetőmagra, amelyet el akarnak vetni, az tiszta marad. 38 De ha vizet öntenek arra, és úgy esik rá valamelyiknek a teteme, legyen az a mag tisztátalan számotokra! 39 Ha elpusztul egy olyan állat, amelyet különben megehettek, és valaki megérinti annak a tetemét, tisztátalan lesz estig. 40 Aki eszik a teteméből, mossa ki ruháit, de tisztátalan marad estig; aki fölveszi a tetemét, mossa ki ruháit, de tisztátalan marad estig. 41 A földön nyüzsgő kisebb állatok is mind utálatosak, nem szabad azokat megenni. 42 Ne egyetek meg semmit a földön nyüzsgő kisebb állatok közül, ami a hasán csúszik vagy ami négy vagy több lábon jár, mert ezek utálatosak. 43 Ne tegyétek magatokat utálatossá semmiféle nyüzsgő kisebb állattal, ne tegyétek magatokat tisztátalanná velük, mert tisztátalanok lesztek tőlük. 44 **Mert én, az Úr vagyok a ti Istenetek: mutassátok hát meg, hogy szentek vagytok! Legyetek szentek, mert én szent vagyok! Ne tegyétek magatokat tisztátalanná semmiféle kisebb állattal, amely a földön mászik!** 45 Mert én vagyok az Úr, aki kihoztalak benneteket Egyiptomból, hogy a ti Istenetek legyek. **Legyetek azért szentek, mert én szent vagyok!** 46 **Ez a háziállatokra, madarakra, a vizekben hemzsegő mindenféle állatra és a földön nyüzsgő mindenféle élőlényre vonatkozó törvény.** 47 Ennek alapján kell különbséget tenni a tisztátalan és tiszta között, az ehető állatok és a nem ehető állatok között,

3Móz 12

1Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Mondd meg Izráel fiainak: Ha egy asszony teherbe esik, és fiút szül, tisztátalan lesz hét napig, ugyanolyan tisztátalan, mint a havi tisztulása idején. 3 **A nyolcadik napon metéljék körül a fiú szeméremtete bőrét.** 4 Még **harminchárom napig maradjon otthon az anya, míg megtisztul a vértől.** Semmiféle szent dolgot nem érinthet, a szentélybe sem jöhet el, míg le nem telnek tisztulásának a napjai. 5 Ha **pedig leányt szül, két hétig lesz olyan tisztátalan,** mint a havi tisztulásakor, és hatvanhat napig kell otthon maradnia, míg megtisztul a vértől. 6 Amikor letelnek tisztulásának a fiú vagy a leány miatt előírt napjai, vigyen egy egyéves bárányt égőáldozatul, egy galambot vagy egy gerlét pedig vétekáldozatul a kijelentés sátrának a bejárata elé a paphoz. 7 Az pedig mutassa be az Úr színe előtt, és végezzen engesztelést az asszonyért, akkor tisztává lesz a vérfolyás után. Ugyanez a törvény vonatkozik a fiút és a leányt szülő asszonyra. 8 De ha nem telik neki bárányra, akkor fogjon két gerlét vagy két galambot: egyet égőáldozatul, egyet vétekáldozatul. A pap pedig végezze el az engesztelést érte, és akkor tiszta lesz.

3Móz 13

1 Azután így beszélt Mózeshez és Áronhoz az Úr: 2 Ha egy embernek a bőrén daganat, var vagy fehér folt támad, és poklos kiütés lesz belőle a bőrén, akkor vigyék el Áron paphoz vagy

a fiai közül valamelyik paphoz. 3 Nézze meg a pap a bőrén levő kiütést, és ha a szőr a kiütésben kifehéredett, és a kiütés felülete bemélyed a bőrébe, akkor az poklos kiütés. Ha ezt látja a pap, mondja ki, hogy tisztátalan. 4 Ha fehér folt van a bőrén, de a felülete nem mélyed bele a bőrébe, és a szőre sem fehéredett ki, akkor különítse el a pap a kiütéses embert hét napig. 5 A hetedik napon nézze meg a pap, és ha úgy látja, hogy a kiütés megállapodott, és nem terjedt tovább a kiütés a bőrön, akkor különítse el a pap másodszor is hét napig. 6 A hetedik napon nézze meg a pap másodszor is, és ha a kiütés elhalványodott, és nem terjedt tovább a kiütés a bőrön, akkor mondja ki a pap, hogy tiszta, csak varasodás az. Mossa ki a ruháit, és tiszta lesz. 7 De ha a varasodás mégiscsak továbbterjed a bőrön, miután megmutatta magát a papnak azért, hogy tisztának mondják, akkor mutassa meg magát újból a papnak. 8 Ha a pap úgy látja, hogy a varasodás továbbterjedt a bőrön, akkor mondja ki a pap, hogy tisztátalan: poklosság az. **MILYEN ORVOSI SZAKISMERET Kf. ELŐTT 3000 ÉVVEL!** 9 Ha poklos kiütés támad egy emberen, vigyék el a paphoz. 10 Ha a pap úgy látja, hogy fehér daganat van a bőrön, és amiatt a szőr kifehéredett, a daganatban pedig vadhús van, 11 akkor idült poklosság az a bőrén; mondja ki tehát a pap, hogy tisztátalan. Ne is különítse el, mert tisztátalan. 12 De ha annyira fejlődik a poklosság a bőrön, hogy egészen elborítja a poklosság a kiütésesnek a bőrét tetőtől talpig, bárhol nézi is a pap, 13 ha tehát úgy látja a pap, hogy egészen elborította a poklosság annak a testét, akkor mondja ki, hogy tiszta az a kiütéses. Tiszta, mert egészen kifehéredett. 14 Csak amikor vadhús mutatkozik rajta, akkor tisztátalan. 15 Ha meglátja a pap a vadhúst, akkor mondja ki, hogy tisztátalan. A vadhús tisztátalan: poklosság az. 16 De ha a vadhús eltűnik és kifehéredik, menjen el a paphoz, 17 és ha a pap úgy látja, hogy a kiütés kifehéredett, mondja ki a pap, hogy a kiütéses tiszta lett; ő akkor tiszta. 18 Ha valakinek a bőrén fekély volt, de begyógyult, 19 és a fekély helyén fehér daganat vagy rózsaszínű folt támad, mutassa meg magát a papnak. 20 Ha úgy látja a pap, hogy a felülete mélyebben van a bőrnél, a szőre pedig kifehéredett, akkor mondja ki a pap, hogy tisztátalan. Poklos kiütés az, amely a fekélyből fejlődött ki. 21 De ha a pap úgy látja, hogy nincs benne fehér szőr, és nincs mélyebben a bőrnél, sőt halványabb is lett, akkor különítse el a pap hét napig. 22 De ha mégiscsak továbbterjedt a bőrén, mondja ki róla a pap, hogy tisztátalan: kiütés az. 23 Ha viszont megmaradt a fehér folt a helyén, és nem terjedt tovább, akkor gyógyuló fekély az. Mondja ki róla a pap, hogy tiszta. 24 Ha pedig valakinek a bőrén égési seb támad, és a seb vadhúsa rózsaszínű vagy fehér foltot képez, 25 nézze meg a pap. És ha a fehér foltban a szőr kifehéredett, felülete pedig belemélyed a bőrbe, akkor poklosság az, amely a sebből fejlődött ki. Mondja ki a pap, hogy tisztátalan, mert poklos kiütés az. 26 De ha úgy látja a pap, hogy nincs a fehér foltban fehér szőr, és nincs mélyebben a bőrnél, sőt halványabbá is vált, akkor különítse el a pap hét napig. 27 A hetedik napon nézze meg a pap, és ha a folt mégiscsak továbbterjedt a bőrön, akkor mondja ki róla a pap, hogy tisztátalan. Poklos kiütés az. 28 Ha viszont megmaradt a helyén a fehér folt, nem terjedt tovább a bőrön, sőt halványabbá is változott, akkor csak az égési seb daganata az. Mondja ki róla a pap, hogy tiszta, mert gyógyuló égési seb az. 29 Ha egy férfinak vagy asszonynak kiütés támad a fejbőrén vagy a szakállában, 30 nézze meg a pap a kiütést. És ha a felülete belemélyed a bőrbe, a szőr vagy a haj pedig sárgás és vékony, akkor mondja ki róla a pap, hogy tisztátalan. Ótvar az, a fejbőrnek vagy a szakállnak a poklossága. 31 De ha a pap úgy látja, hogy az ótvaros kiütés felülete nem mélyed bele a bőrbe, és nincs benne fekete szőr vagy haj, akkor különítse el a pap hét napig azt, akinek ótvaros kiütése van. 32 A hetedik napon nézze meg a pap a kiütést, és ha nem terjedt tovább az ótvar, nincs benne sárgás szőr vagy haj, és az ótvar felülete nem mélyed bele a bőrbe, 33 akkor borotváltassa le a fejét, de az ótvart ne borotválja le. A pap pedig másodszor is különítse el hét napig az ótvaros embert. 34 A hetedik napon nézze meg a pap az ótvaros embert. És ha az ótvar nem terjedt tovább a bőrön, és a felülete sem mélyed bele a bőrbe, akkor mondja ki róla a pap, hogy tiszta. Az pedig mossa ki a ruháját, és tiszta lesz. 35 De ha az ótvar mégiscsak továbbterjed a bőrön, miután tisztának mondták ki őt, 36 akkor nézze meg a pap. És ha csakugyan továbbterjedt az ótvar a bőrön, akkor

nem is kell a papnak a sárgás szőrt vagy haját keresnie: tisztátalan az. 37 Ha viszont úgy látja, hogy megállapodott az ótvar, és fekete szőr vagy haj sarjadt benne, akkor meggyógyult az ótvar. Az illető tiszta: mondja ki a pap, hogy tiszta. 38 Ha egy férfinak vagy asszonynak a bőrén foltok támadnak, fehér foltok, 39 akkor nézze meg a pap, és ha a bőrükön a foltok halvány fehérek, sötét az, amely a bőrön fakadt; az illető tiszta. 40 Ha valakinek kihullik a haja, úgyhogy kopasz lesz a feje tetején, tiszta az. 41 Ha elöl hullik ki a haja, úgyhogy a homlokánál lesz kopasz, tiszta az. 42 De ha a feje tetején vagy a homlokánál levő kopasz részen rózsaszínű kiütés támad, akkor kiütéses poklosság az, amely a feje tetején vagy a homlokán levő kopasz részen fejlődött ki. 43 Ha úgy látja a pap, hogy a kitüremkedő kiütés a fejtetőn vagy a homloknál levő kopaszságon rózsaszínű, mint a test bőrének poklos felülete, 44 akkor az illető poklos, tisztátalan. Mondja ki róla a pap, hogy tisztátalan a fején levő kiütés miatt. 45 A poklos embernek pedig, akin kiütés van, legyen a ruhája megszagattva, a haja gondozatlan, takarja el a bajuszát, és ezt kiabálja: Tisztátalan, tisztátalan! 46 Tisztátalan mindaddig, amíg rajta van a kiütés. Tisztátalan: elkülönítve lakják, a táboron kívül legyen a lakása. 47 Ha valamilyen ruhán támad poklos kiütés: gyapjúruhán vagy lenruhán, 48 lenvászonon vagy gyapjúszöveten, bőrön vagy akármilyen bőrkészítményen, 49 ha az a kiütés zöldes vagy pirosas a ruhán, a bőrön, a vászonon, a szöveten vagy bármilyen bőrholmin, az poklos kiütés: mutassák meg a papnak. 50 Nézze meg a pap a kiütést, és különítse el a kiütéses holmit hét napig. 51 A hetedik napon nézze meg a kiütést, és ha továbbterjedt a kiütés a ruhán, a vászonon, a szöveten vagy a bőrön vagy bármin, amit bőrből készítettek: rosszindulatú poklosság az a kiütés, tisztátalan az. 52 El kell égetni azt a ruhát vagy vásznat, a gyapjú- vagy lenszövetet és minden bőrholmit, amelyen a kiütés van, mert rosszindulatú poklosság az. Égessék el azt! 53 De ha úgy látja a pap, hogy nem terjedt tovább a kiütés a ruhán, vászonon, szöveten és bármilyen bőrholmin, 54 akkor parancsolja meg a pap, hogy mossák ki a kiütéses holmit, és különítse el újabb hét napig. 55 Ha **kimosták a kiütéses holmit, és a pap úgy látja, hogy a kiütés színe nem változott, még ha nem terjedt is tovább a kiütés: tisztátalan az.** El kell égetni. Foltosodás az, akár a visszáján van, akár a színén. 56 De ha a pap úgy látja, hogy a mosás után halványabb lett a kiütés, akkor vágja ki azt a ruhából, a bőrből, a vászonból vagy a szövetből. 57 Ha pedig ismét kiütés mutatkozik a ruhán, a vászonon, a szöveten vagy bármilyen bőrholmin, akkor kiújuló poklosság az. El kell azt égetni, amin ilyen kiütés van. 58 Az olyan kimosott ruhát, vásznat, szövetet vagy bármilyen bőrholmit pedig, amelyről eltűnt a kiütés, újból ki kell mosni, és akkor tiszta lesz. 59 Ez a gyapjú- vagy lenruhán, vászonon, szöveten vagy bármilyen bőrholmin levő poklos kiütés törvénye; ennek alapján kell tisztának vagy tisztátalannak nyilvánítani.

BŐRGYÓGYÁSZOKNAK KÖTELEZŐ OLVASMÁNY!

3Móz 14

1Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Ez a **poklos emberre vonatkozó törvény, amikor megtisztul: Vigyék el a paphoz, 3 a pap pedig menjen ki a táboron kívülre.** És ha úgy látja a pap, hogy meggyógyult a poklos ember a poklos kiütésből, 4 akkor hozzanak a pap parancsára a megtisztulni akaróért két élő tiszta madarat, cédrusfát, bíbor fonalat és izsópot. 5 Azután vágják le a pap parancsára az egyik madarat egy friss vízzel teli cserépedény fölé. 6 Fogja a pap az élő madarat, a cédrusfát, a bíbor fonalat és az izsópot, és mártsa bele azokat az élő madárral együtt a friss víz fölé levágott madár vérébe. 7 Azután hintse meg a poklosságból megtisztulni akarót hétszer, és mondja ki, hogy tiszta. Az élő madarat pedig eressze szabadon a mezőn. 8 A megtisztulni akaró mossa ki ruháját, borotválja le mindenütt a haját és a szőrét, mosakodjék meg vízben, és tiszta lesz. Azután bemehet a táborba, de hét napig maradjon a sátrán kívül. 9 A hetedik napon borotválja le mindenütt a szőrét: a haját, a szakállát, a szemöldökét, és mindenütt másutt is borotválja le a szőrét. Mossa ki a ruháját, és mossa meg a testét vízben, akkor tiszta lesz. 10 **A nyolcadik napon hozzon két hibátlan hím meg egy**

egyéves hibátlan nöstény bárányt, ételáldozatul pedig háromtized véka finomlisztet olajjal gyúrva, meg fél liter olajat. 11 Állítsa oda a tisztítást végző pap a megtisztulni akarót ezekkel együtt az Úr elé, a kijelentés sátrának a bejáratához. 12 Azután fogja a pap az egyik hím bárányt, mutassa be jóvátételi áldozatul a fél liter olajjal együtt: mutassa fel azokat felmutatott áldozatul az Úr színe előtt. 13 A bárányt azon a helyen vágja le, ahol a vétekáldozatot és az égőáldozatot szokták levágni, vagyis a szent helyen, mert a vétekáldozathoz hasonlóan ez a jóvátételi áldozat is a papé. Igen szent ez is. 14 Vegyen a pap a jóvátételi áldozat véréből, és kenje meg azzal a pap a megtisztulni akaró jobb fülcimpáját, jobb hüvelykujját és jobb nagylábujját, 15 azután vegyen a pap a fél liter olajból, öntse azt a maga bal tenyerébe, 16 majd mártsa bele a pap jobb kezének az ujját a bal tenyerében levő olajba, és hintsen ujjával az olajból hétszer az Úr színe elé. 17 A tenyerén maradt olajjal kenje meg a pap a megtisztulni akaró jobb fülcimpáját, jobb hüvelykujját és a jobb nagylábujját, a jóvátételi áldozat vére helyén. 18 A tenyerében maradt olajat pedig kenje a pap a megtisztulni akaró fejére. Így végezzon érte a pap engesztelést az Úr színe előtt. 19 Azután készítse el a pap a vétekáldozatot, és végezzon engesztelést a tisztátalanságból megtisztulni akaróért. Majd vágja le az égőáldozatot. 20 Mutassa be a pap az égőáldozatot meg az ételáldozatot az oltáron. Így végezzon érte engesztelést a pap, és akkor tiszta lesz. 21 De aki szegény, és nem telik neki ennyire, az hozzon egy bárányt jóvátételi áldozatul felmutatásra, hogy engesztelést végezzenek érte, ételáldozatul meg egytized véka olajjal gyúrt finomlisztet és fél liter olajat. 22 Hozzon két gerlét vagy két galambot is, ahogyan telik neki, az egyiket vétekáldozatul, a másikat égőáldozatul. 23 Vigye el azokat tisztulásának nyolcadik napján a paphoz, a kijelentés sátrának a bejáratához az Úr színe elé. 24 Fogja a pap a jóvátételi áldozatra való bárányt és a fél liter olajat, és mutassa fel azokat a pap felmutatott áldozatul az Úr színe előtt. 25 Azután vágja le a jóvátételi áldozatra való bárányt. Vegyen a pap a jóvátételi áldozat véréből, és kenje meg a megtisztulni akaró jobb fülcimpáját, jobb hüvelykujját és a jobb nagylábujját. 26 Öntsön a pap az olajból a maga bal tenyerébe, 27 és a bal tenyerében levő olajból hintsen a pap jobb kezének az ujjával hétszer az Úr színe elé. 28 Azután kenje meg a pap a tenyerében levő olajból a megtisztulni akaró jobb fülcimpáját, jobb hüvelykujját és jobb nagylábujját, a jóvátételi áldozat vére helyén. 29 A tenyerében maradt olajat pedig kenje a pap a megtisztulni akaró fejére. Így végezze el érte az engesztelést az Úr színe előtt. 30 Azután, ha csak arra tellett neki, készítse el az egyik gerlét vagy galambot. 31 Ha csak arra tellett neki, készítse el az egyiket vétekáldozatul, a másikat égőáldozatul az ételáldozattal együtt. Így végezzon a pap engesztelést a megtisztulni akaróért az Úr színe előtt. 32 Ez a törvény vonatkozik arra, akin poklos kiütés volt, de nem telik neki többre, amikor meg akar tisztulni. 33 Azután így beszélt Mózeshez és Áronhoz az Úr: 34 Ha majd bementek Kánaán földjére, amelyet birtokul adok nektek, és ha poklos kiütést bocsátok valamelyik házra a birtokokban levő földön, 35 akkor menjen el a ház tulajdonosa, és jelentse a papnak: Valami kiütésféle látszik a házamon. 36 Parancsolja meg a pap, hogy ürítsék ki a házat, mielőtt a pap odamegy megnézni a kiütést, hogy ne legyen minden tisztátalan a házban. Ezután menjen el a pap megnézni a házat. 37 Nézze meg a kiütést, és ha a ház falain zöldes vagy vöröses gödröcskék vannak, és felületük mélyebben van a falnál, 38 akkor menjen ki a pap a házból a ház bejárata elé, és zárja le a házat hét napra. 39 A hetedik napon nézze meg újból a pap, és ha továbbterjedt a kiütés a ház falain, 40 akkor parancsolja meg a pap, hogy szedjék ki a kiütéses köveket, és dobják ki azokat a városon kívülre, egy tisztátalan helyre. 41 A házat pedig kapartassa le belül körös-körül, és a lekapart vakolatot öntsék a városon kívülre, egy tisztátalan helyre. 42 Azután vegyenek másik köveket, illesszék be az előbbi kövek helyére; vegyenek másik vakolatot is, és tapasszák be azzal a házat. 43 De ha újból kiütés támad a házon azután, hogy kiszedték a köveket, lekaparták és újra betapasztották a házat, 44 akkor menjen el a pap, és ha úgy látja, hogy továbbterjedt a kiütés a házon, akkor rosszindulatú poklosság az a házon, tisztátalan. 45 Bontsák le azt a házat, és a ház köveit, faanyagát és teljes vakolatát vigyék

ki a városon kívülre, egy tisztátalan helyre. 46 Aki bemegy bármikor a zárlat alatt levő házba, tisztátalan legyen estig. 47 Aki feküdt abban a házban, mossa ki a ruháját, és aki evett abban a házban, az is mossa ki a ruháját. 48 De ha a pap elmegy, és úgy látja, hogy nem terjedt tovább a kiütés a házon, miután betapasztották a házat, mondja ki a pap, hogy tiszta a ház, mert megszűnt a kiütés. 49 A ház megtisztításához vegyen két madarat, cédrusfát, bíbor fonalat és izsópot. 50 Vágja le az egyik madarat egy friss vízzel teli cserépedény fölött. 51 Azután fogja a cédrusfát, az izsópot, a bíbor fonalat és az élő madarat, mártsa bele ezeket a levágott madár vérébe és a friss vízbe, és hintse meg a házat hétszer. 52 Így tisztítsa meg a házat a vétektől a madár vérével és a friss vízzel, az élő madárral és a cédrusfával, az izsóppal és a bíbor fonállal. 53 Az élő madarat pedig eressze szabadon a városon kívül, a mezőn. Így végezzen engesztelést a házért, és azután tiszta lesz. 54 Ez a törvény vonatkozik mindenféle poklos kiütésre és ótvarra, 55 a ruha és a ház poklosságára, 56 a daganatra, varra és fehér foltra; 57 ez ad útmutatást arról, hogy mikor tiszta és mikor tisztátalan valami. **Ez a poklosságra vonatkozó törvény.**

3Móz 15

1 Azután így beszélt Mózeshez és Áronhoz az Úr: 2 Szóljatok Izráel fiaihoz, és mondjátok el ezt nekik: Ha egy férfinak folyása támad a testéből, a folyása tisztátalan. 3 Ez a teendő tisztátalanságával, ha folyása van: akár állandó testének a folyása, akár lappang testében a folyás, tisztátalanság az. 4 Ezért tisztátalan minden fekvőhely, amelyen a folyásos fekszik, és tisztátalan minden holmi, amelyre ráül. 5 Aki hozzáér a fekhelyéhez, mossa ki a ruháját, és mosakodjék meg vízben, de tisztátalan legyen estig. 6 Aki pedig olyan holmira ül, amelyen a folyásos ült, mossa ki a ruháját, és mosakodjék meg vízben, de tisztátalan legyen estig. 7 Aki hozzáér a folyásos emberhez, az is mossa ki a ruháját, és mosakodjék meg vízben, de tisztátalan legyen estig. 8 És ha leköp a folyásos egy tiszta embert, az mossa ki a ruháját, mosakodjék meg vízben, de tisztátalan legyen estig. 9 Tisztátalan minden nyereg is, amelyen a folyásos ült. 10 Tisztátalan legyen estig mindenki, aki hozzáér bármihez, ami a folyásos alatt volt; és aki fölemeli azokat, mossa ki a ruháját, mosakodjék meg vízben, de tisztátalan legyen estig. 11 Mindenki, akit a folyásos megérintett anélkül, hogy a kezét leöblítette volna vízzel, mossa ki a ruháját, és mosakodjék meg vízben, de tisztátalan legyen estig. **12 Össze kell törni azt a cserépedényt, amelyhez a folyásos hozzáért; minden ilyen faedényt pedig vízzel ki kell öblíteni.** 13 Amikor megtisztul a folyásos a folyásából, számoljon hét napot a tisztulásától kezdve. Akkor mossa ki a ruháját, és mossa meg a testét friss vízben, és tiszta lesz. 14 A nyolcadik napon vegyen két gerlét vagy két galambot, menjen el az Úr színe elé, a kijelentés sátrának a bejáratához, és adja oda azokat a papnak. 15 A pap pedig készítse el az egyiket vétekáldozatul, a másikat égőáldozatul. Így végezzen érte engesztelést a pap az Úr színe előtt a folyása miatt. 16 Ha **egy férfinak magömlése van, mossa meg egész testét vízben,** de tisztátalan legyen estig. 17 Mossanak ki vízben minden ruhát és mindenféle bőrt, amelyre a magömlés került, és legyen az tisztátalan estig. 18 És ha egy asszony mellett feküdvé a férfinak magömlése támad, mosakodjanak meg mindketten vízben, és legyenek tisztátalanok estig. 19 Ha **egy asszonynak vérzése van, mert vérfolyás támad a testében, hét napig számítson az havi tisztulásnak.** Mindenki, aki hozzáér, tisztátalan legyen estig. 20 Tisztátalan mindaz, amin fekszik havi tisztulása idején, és tisztátalan, amin ül. 21 Ha valaki a fekvőhelyéhez ér, mossa ki a ruháját, mosakodjék meg vízben, és legyen tisztátalan estig. 22 És aki hozzáér bármilyen holmihoz, amin az asszony ült, mossa ki a ruháját, mosakodjék meg vízben, és legyen tisztátalan estig. 23 Ha valaki hozzáér valamihez abból, ami a fekvőhelyén volt, vagy amin ülni szokott, legyen tisztátalan estig. 24 Ha pedig vele hál egy férfi, akkor az asszony havi tisztulása miatt legyen a férfi is tisztátalan hét napig, és legyen tisztátalan mindenestül az a fekvőhely is, amelyen feküdni szokott. 25 **Ha az asszonynak a havi tisztulása idején kívül több napig vérzése van, vagy ha a vérzés a havi tisztulás idejénél tovább tart,** akkor tisztátalan legyen

vérzésének egész idején, éppoly tisztátalan, mint havi tisztulásának idején. 26 Minden fekvőhelye, amelyre vérzésének ideje alatt bármikor is lefekszik, olyan legyen, mint a fekvőhelye a havi tisztulásakor. Minden, amire ráül, tisztátalan legyen, mint a havi tisztulásakor. 27 Bárki ér hozzájuk, tisztátalan legyen. Mossa ki azért a ruháját, mosakodjék meg vízben, és legyen tisztátalan estig. 28 Ha az asszony megtisztul folyásától, számoljon még hét napot, és azután már tiszta. 29 A nyolcadik napon vegyen két gerlét vagy két galambot, és vigye el azokat a paphoz, a kijelentés sátrának a bejáratához. 30 A pap pedig készítse el az egyiket vétekáldozatul, a másikat égőáldozatul. Így végezzen érte engesztelést a pap az Úr színe előtt tisztátalan folyása miatt. 31 **Így óvjátok Izráel fiait a tisztátalanságtól, hogy meg ne haljanak tisztátalanságuk miatt, tisztátalanná téve hajlékomat, amely közöttük van.** 32 Ez a törvény vonatkozik a folyásosokra: arra, akinek magömlése van, amely által tisztátalanná lesz, 33 arra, akinek tart a havi tisztulása, meg arra, akinek egyéb folyása van, akár férfi, akár asszony, s végül arra a férfira, aki tisztátalan asszonnyal hál.

kg magfolyós

ki folyás

knv, szit magfolyás

imit folyós

kjv running issue in the flesh

efo természettől eltérő folyás keletkezik

3Móz 16

1Áron két fiának a halála után, akik meghaltak, mert az Úr elé mertek lépni, beszélt az Úr Mózeshez. 2 Ezt mondta az Úr Mózesnek: **Mondd meg a testvérednek, Áronnak, hogy a szentélyben ne menjen be akármikor a kárpiton belülré, a ládán levő fedél elé, hogy meg ne haljon, mert a fedél fölött jelenek meg felhőben.** 3 Úgy menjen be Áron a szentélybe, hogy vigyen egy **bikát vétekáldozatul, egy kost pedig égőáldozatul.** 4 Öltözzék gyolcsból készült szent köntösbe, gyolcsnadrág legyen rajta, gyolcsövvel öveze magát körül, gyolcssüveget tegyen a fejére. Szent ruhák ezek: mosakodjék meg azért vízben, és úgy öltse fel őket. 5 Izráel fiainak a közösségétől pedig vegyen **két kecskebakot vétekáldozatul és egy kost égőáldozatul.** 6 Mutassa be Áron a bikát mint a maga vétekáldozatát, és szerezzen engesztelést magáért és háza népéért.

7 Azután fogja a két kecskebakot, állítsa azokat az Úr elé a kijelentés sátrának a bejáratánál, 8 és vessen sorsot Áron a két bakra: az egyiket sorsolja ki az Úrnak, a másikat Azázélnak.

Mi a különbség az égő-, és a vétekáldozat között?

9Vezesse oda Áron azt a bakot, amely a sorsvetésben az Úrnak jutott, és készítse azt el vétekáldozatul.

10 Azt a bakot pedig, amely a sorsvetésben Azázélnak jutott, állítsák élve az Úr elé, hogy engesztelést végezzen vele, és elküldje Azázélnak a pusztába.

11Áron tehát mutassa be a bikát mint a maga vétekáldozatát, és szerezzen engesztelést magáért és háza népéért. Vágja le Áron a bikát mint a maga vétekáldozatát. 12 Rakja tele a szenesserpenyőt izzó parázzsal az Úr előtt levő oltárról, és két tele marok porrá tört, jó illatú füstölőszerrel együtt vigye be a kárpiton belülré. 13 **Tegye a jó illatú füstölőszert a tűzre az Úr színe előtt, hogy beborítsa az illatáldozat felhője a födelet, amely a Bizonyosság fölött van, és akkor nem hal meg.** 14 Azután vegyen a bika véreből, és hintse ujjával a fedél elülső, keleti részére, a fedél elé pedig hétszer hintsen ujjával a vérből.

AZ ELSŐ BAK LEVÁGÁSA -A NÉP VÉTEKÁLDOZATA

15 Ezután vágja le a bakot mint a nép vétekáldozatát, vigye be a vérét a kárpiton belülré, és úgy cselekedjék ezzel a vérrel, ahogyan a bika vérével cselekedett: hintse a fedélre és a fedél elé.

16 Így végezzen engesztelést a szentélyért, Izráel fiainak a tisztátalansága miatt és minden vétkes hitszegése miatt. Így cselekedjék a kijelentés sátráért is, amely köztük, tisztátalanok között van. 17 Amikor bemegy a szentélybe, hogy **engesztelést szerezzen, senki más ne legyen a kijelentés sátrában, egészen addig, amíg ki nem jön.** Így szerezzen engesztelést magáért, háza népéért és Izráel egész gyülekezetéért. 18 Azután jöjjön ki az oltárhoz, amely az Úr színe előtt áll, és végezzen azért is engesztelést: vegyen a bika véreből meg a bak véreből, és kenje meg körös-körül az oltár szarvait, 19 és hintsen rá az ujjával hétszer a vérből. Így tisztítsa és szentelje meg azt Izráel fiainak a tisztátalansága miatt.

A MÁSODIK (ÉLŐ BAK) REÁ HELYEZVE A NÉP BŰNÉT -ELKÜLDI A PUSZTÁBA

20 Ha elvégezte az engesztelést a szentélyért, a kijelentés sátráért és az oltárért, vezesse oda az élő bakot. 21 Tegye rá Áron mindkét kezét az élő bak fejére, és vallja meg fölötté Izráel fiainak minden bűnét és minden vétkes hitszegését. Helyezze azokat a bak fejére, azután küldje el egy arra kijelölt emberrel a pusztába, 22 hadd vigye magával a bak minden bűnüket egy kietlen vidékre. Az az ember pedig hajtsa ki a bakot a pusztába. 23 Azután menjen be Áron a kijelentés sátrába, vesse le a gyolcsruhákat, amelyeket magára öltött, amikor bement a szentélybe, és rakja le ott azokat. 24 Mosakodjék meg vízben, szent helyen, és öltözzék fel a saját ruháiba. Majd menjen ki, és készítse el a maga égőáldozatát meg a nép égőáldozatát, és szerezzen engesztelést magáért és a népért. 25 A vétekáldozat kövérjét is füstölögtesse el az oltáron. 26 Aki pedig kihajtotta az Azázélnak szánt bakot, mossa ki ruháját, mosakodjék meg vízben, azután bemehet a táborba. 27 A vétekáldozati bikát és a vétekáldozati bakot, amelyeknek a vérét a szentélybe vitték, hogy engesztelést szerezzenek vele, vigyék ki a táboron kívülre, és égessék el bőrüket, húsuikat és ganéjukat. 28 Aki elégeti ezeket, mossa ki a ruháját, mosakodjék meg vízben, és utána bemehet a táborba. 29 Örök rendelkezés legyen ez nektek: a hetedik hónap tizedik napján tartsatok böjtöt, és ne végezzetek semmiféle munkát, sem az, aki közületek való, sem a közöttetek tartózkodó jövevény. 30 Mert ezen a napon végeznek engesztelést értetek, hogy megtisztítsanak benneteket, és megtisztultok minden vétketektől az Úr színe előtt. 31 A teljes nyugalom napja legyen ez nálatok, amikor böjtöt is tartsatok. **Örök rendelkezés ez. 32 Így végezzen engesztelést az a pap is, akit majd apja után kennek fel és avatnak fel pappá; öltse ehhez a gyolcsruhákat, a szent ruhákat magára.** 33 Végezzen engesztelést a szentek szentjéért; a kijelentés sátráért és az oltárért is végezzen engesztelést. A papokért és a gyülekezet egész népéért is végezzen engesztelést. 34 Örök rendelkezés legyen ez nektek: **évenként egyszer végezzenek engesztelést Izráel fiaiért minden vétkük miatt. És Áron úgy cselekedett, ahogyan megparancsolta az Úr Mózesnek.**

3Móz 17

1 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Szólj Áronhoz és fiainak meg Izráel összes fiához, és mondd meg nekik: Ezt parancsolta az Úr: 3 Ha Izráel házából valaki marhát, juhot vagy kecskét vág: akár a táborban, akár a táboron kívül vágja le, 4 és nem viszi oda a kijelentés sátrának a bejáratához, hogy áldozatként bemutassa az Úrnak az Úr hajléka előtt, akkor úgy tekintsék azt az embert, mint akit vér terhel: vért ontott, ki kell irtani tehát az ilyen embert népe közül. 5 Vigyék el azért Izráel fiai véresáldozataikat, amelyeket eddig a mezőn mutattak be, vigyék el az Úrnak a kijelentés sátrának a bejáratához, a paphoz, és ott vágják le azokat békeáldozatként az Úrnak. 6 A vért hintse a pap az Úr oltárára a kijelentés sátrának a bejáratánál, a kövérjét pedig füstölögtesse el kedves illatul az Úrnak. 7 Ne áldozzák ezután véresáldozataikat a gonosz szellemeknek, akikkel paráználkodnak. Örök rendelkezés legyen ez nekik nemzedékről nemzedékre. 8 Mondd meg nekik: Ha Izráel házából vagy a köztük tartózkodó jövevények

közül valaki égőáldozatot vagy véresáldozatot akar bemutatni, 9 és nem viszi oda a kijelentés sátrának a bejáratához, hogy az Úrnak készítsék el, az ilyen embert ki kell irtani népe közül. 10 Ha Izráel házából vagy a köztük tartózkodó jövevények közül valaki bármilyen vért eszik, ellene fordulok annak az embernek, aki vért evett, és kiirtom népe közül. 11 Mert a test lelke a vérben van, és én az oltárra adtam azt nektek, hogy engesztelést szerezzen értetek. Mert a vér a benne levő lélek által szerez engesztelést. 12 Ezért mondtam Izráel fiainak: Senki se egyék vért közületek, a köztetek tartózkodó jövevény se egyék vért. 13 Ha valaki Izráel fiai közül vagy a köztük tartózkodó jövevények közül vadászat közben vadat vagy madarat zsákmányol, amelyet meg szabad enni, folyassa ki a vérét, és takarja be azt porral. 14 **Mert minden test lelke a vére a lélekkel együtt.** Ezért mondtam Izráel fiainak: **Semmiféle testnek a vérét ne egyétek meg, mert minden testnek a lelke a vére.** Ki kell irtani mindenkit, aki megeszi. 15 Ha pedig valaki elhullott vagy széttépett állatot eszik, akár közületek való, akár jövevény, mossa ki ruháját, mosakodjék meg vízben, de legyen tisztátalan estig, azután tiszta lesz. 16 De ha nem mossa ki, és nem mosakodik meg, akkor bűnhődnie kell.

3Móz 18

szemérmét nem felfedni

1 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Én, az Úr vagyok a ti Istenetek! 3 **Ne cselekedjétek úgy, ahogyan Egyiptomban szokás, ahol laktatok. És ne cselekedjétek úgy, ahogyan Kánaán földjén szokás, ahova beviszlek benneteket.** Ne kövessétek a szokásaikat! 4 Az én törvényeim szerint cselekedjétek, az én rendelkezéseimet tartsátok meg, és azokat kövessétek! Én, az Úr vagyok a ti Istenetek! 5 **Tartsátok meg rendelkezéseimet és törvényeimet, mert aki megcselekszi azokat, él általuk.** Én vagyok az Úr! 6 Senki se közeledjék egyetlen vér szerinti rokonához sem azért, hogy fölfedje annak szemérmét. Én vagyok az Úr! 7 **Apád szemérmét és anyád szemérmét ne fedd föl: anyád ő, ne fedd föl a szemérmét.** 8 Apád feleségének a szemérmét ne fedd föl: apádé az a szemérem. 9 Testvérednek: apád leányának vagy anyád leányának a szemérmét ne fedd föl, akár otthon, akár máshol született. 10 Fiad leányának vagy lányod leányának a szemérmét ne fedd föl, mert saját szemérmed az. 11 Apád felesége leányának a szemérmét ne fedd föl: apád szülöttje, a saját testvéred ő. 12 Apád nővérének a szemérmét ne fedd föl: apád vérrokona ő. 13 Anyád nővérének a szemérmét ne fedd föl, mert anyád vérrokona ő. 14 Apád testvérenek a szemérmét ne fedd föl, feleségéhez se közeledj: saját nagynénéd ő. 15 Menyednek a szemérmét ne fedd föl: fiadnak a felesége ő, ne fedd föl a szemérmét. 16 Testvéred feleségének a szemérmét ne fedd föl: testvéredé az a szemérem. 17 Egy asszonynak és leányának a szemérmét ne fedd föl. Fiának a leányát és lányának a leányát ne vedd el, hogy fölfedd a szemérmüket, **mert vérrokonok ők. Fajtalanság ez.** 18 Ne végy feleségül senkit a testvére mellé, nehogy vetélkedés támadjon, ha még testvére életében fölfeded a szemérmét. 19 Ne közeledj nőhöz havi tisztátalansága idején, hogy fölfedd a szemérmét. 20 **Honfitársad feleségével ne közösülj, mert tisztátalanná teszed magad vele.** 21 Gyermekeidet ne add oda, hogy elégessék Moloknak; ne gyalázd meg ezzel Istened nevét! Én vagyok az Úr! 22 **Férfival ne hálj úgy, ahogyan asszonnyal hálnak. Utálatosság az.** 23 Semmiféle állattal ne közösülj, mert tisztátalanná teszed magad vele. És asszony se álljon meg állat előtt, hogy párosodjék vele. Förtelem az. 24 Ne tegyétek magatokat ezek közül semmivel se tisztátalanná! Mert azok a népek tették magukat mindezekkel tisztátalanná, amelyeket kiűzők előletek. 25 Így vált tisztátalanná az a föld. Ezért majd számon kérem rajta a bűnét, és ki fogja hányni lakosait az a föld. 26 Ti azonban tartsátok meg rendelkezéseimet és törvényeimet! Ne kövessetek el egyet sem ezek közül az utálatosságok közül, se a közületek való, se a köztetek tartózkodó jövevény. 27 Mert az előttetek fekvő föld lakói elköverték mindezeket az utálatosságokat, azért lett tisztátalanná az a föld. 28 Ne hányjon ki titeket is az a föld, ha tisztátalanná teszitek, ahogyan

kihányta az előttek levő népeket. **29 Mert aki csak egyet is elkövet ezek közül az utálatosságok közül, azt mind ki kell irtani népe közül, ha illet követ el.** 30 Tartsátok meg, amiket elrendeltem, és semmit ne kövessetek el azok közül az utálatos szokások közül, amelyeket előttek elkövettek, és ne tegyétek magatokat tisztátalanná azokkal! Én, az Úr vagyok a ti Istenetek!

3Móz 19

A TÍZ PARANCSOLAT INDIREKT BEEMELÉSE

1 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Szólj Izrael fiainak egész közösségéhez, és mondd meg nekik: **Szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek, szent vagyok.**

3 Anyját és apját mindenki tisztelje. Tartsátok meg szombatjaimat. Én, az Úr vagyok a ti Istenetek! 4 Ne forduljatok a bálványokhoz, és **ne készítetek magatoknak öntött istenszobrokat.** Én, az Úr vagyok a ti Istenetek! 5 Ha békeáldozatot mutattok be az Úrnak, úgy áldozzatok, hogy ő kedvesen fogadja tőletek. 6 Az áldozás napján és másnap egyétek meg, ami pedig harmadnapra marad, azt égessétek el! 7 Ha mégis eszik valaki harmadnap belőle, az romlott húst eszik, így az nem talál kedves fogadtatásra. 8 Bűn terheli azt, aki abból eszik, mert meggyalázta az Úr szentségét. Ki kell irtani az ilyen embert népe közül. 9 Amikor földetek termését learatjátok, ne arassátok le egészen a mező széléig, és ami aratás közben elhullott, azt ne szedjétek föl. 10 Szőlődet se böngészd végig, és a szőlődben lehullott szemeket ne szedd föl. Hagyd ott azokat a nincsteleneknek és a jövevényeknek. Én, az Úr vagyok a ti Istenetek! 11 **Ne lopjatok, ne hazudjatok, és csalással senki se károsítsa meg honfitársát! 12 Ne esküdjétek hamisan nevemre, mert meggyalázzátok Istenetek nevét. Én vagyok az Úr! 13 Felebarátodat ne sanjargasd és ne rabold** meg! A napszámos bére ne maradjon nálad másnap reggelig! 14 A süketet ne szidalmazd, a vak elé ne vess gáncsot! Félj Istenedtől: Én vagyok az Úr! 15 Ne kövessetek el jogtalanságot az ítékezésben! Ne légy elfogult a nincstelen javára, és ne kedvezz a hatalmasnak! Igaz ítéletet hozz honfitársad ügyében! 16 Ne terjessz rágalmakat néped között! Ne törj felebarátod életére! Én vagyok az Úr! 17 Ne gyűlöld szívedben embertársadat! Fedd meg bátran honfitársadat, hogy ne légy részes a vétkében. 18 Ne légy bosszúálló, se haragtartó néped fiaival szemben! Szeresd felebarátodat, mint magadat! Én vagyok az Úr! 19 Tartsátok meg rendelkezéseimet! Állatodat más fajtával ne párosítsd! Ne vedd be meződet kétféle maggal! Ne végy magadra kétféle anyagból szőtt ruhát! 20 Ha egy férfi egy nővel hál, vele közösül, és az a nő egy szolgálóleány, akit egy másik férfival eljegyeztek ugyan, de még nem váltottak ki, se szabadon nem bocsátottak, akkor büntessék meg őket, de ne haljanak meg, mert nem volt szabad a nő. 21 A férfi vigye el jóvátételi áldozatát az Úrnak, a kijelentés sátrának a bejáratához: egy jóvátételi áldozatra szánt kost. 22 Végezzen érte engesztelést a pap a jóvátételi áldozatra szánt kossal az Úr színe előtt vétkéért, amelyet elkövetett, és akkor bocsánatot nyer vétkéért, amelyet elkövetett. 23 Ha majd bementek arra a földre, és ültettek mindenféle gyümölcsfát, tartsátok a gyümölcsét körülmetéletlennek, három esztendeig legyen körülmetéletlen: ne egyetek belőle! 24 A negyedik esztendőben szenteljétek minden gyümölcsét ünnepi ajándékként az Úrnak, 25 az ötödik esztendőben pedig már megehetitek a gyümölcsét. Így bőven fog teremni nektek. Én, az Úr vagyok a ti Istenetek! 26 Ne egyetek semmit a vérével! Varázslást ne üzzetek, és ne jövendölgessek! 27 Ne nyírjátok le halántékokról a haját, és ne csúfítsd el a szakállad végét! 28 **Ne vagdossátok be testeteket halottért, és ne végezzetek magatokon tetoválást.** Én vagyok az Úr! 29 Ne gyalázd meg leányodat azzal, hogy paráznaságra adod, hogy ne legyen paráznává a föld, és ne legyen tele a föld fajtalankodással! 30 **Tartsátok meg szombatjaimat,** tiszteljétek szentélyemet! Én vagyok az Úr! 31 Ne forduljatok halottidézőkhöz, és ne tudakozódjatok jövendőmondóknál, mert tisztátalannokká teszitek magatokat velük. Én, az Úr vagyok a ti Istenetek! 32 Az ősz ember előtt

kelj fel, és becsüld meg az öregembert! Félj Istenedtől: Én vagyok az Úr! 33 Ha jövevény tartózkodik köztetek az országban, ne nyomorgassátok! 34 **Olyan legyen a köztetek tartózkodó jövevény, mint a közületek való született izráeli! Szeressétek, mint magatokat, mert ti is jövevények voltatok Egyiptomban.** Én, az Úr vagyok a ti Istenetek! 35 Ne kövessetek el jogtalanságot az ítékezésben, sem a hossz mértékek, súly mértékek és űrmértékek használatában. 36 Hiteles mérleget, hiteles súlyokat, hiteles vékát és hiteles mérőedényt használjatok! Én, az Úr vagyok a ti Istenetek, aki kihoztalak benneteket Egyiptomból! 37 Tartsátok meg azért minden rendelkezésemet, minden törvényemet, és teljesítsétek azokat! Én vagyok az Úr!

3Móz 20

1Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Mondd meg Izráel fiainak: Aki Izráel fiai közül vagy az Izráelben tartózkodó jövevények közül odaadja gyermekét **Moloknak, halállal lakoljon: köveze meg az ország népe.** 3 Én is ellene fordulok az ilyen embernek, és kiirtom népe közül, mivel Moloknak adta gyermekét, és ezzel tisztátalanná tette szentélyemet, és meggyalázta szent nevemet. 4 Ha pedig az ország népe szemet huny fölötte, és nem öli meg azt az embert, aki Moloknak adja gyermekét, 5 akkor én fordulok az ellen az ember ellen és a nemzetsége ellen, és kiirtom a nép közül őt és mindazokat, akik követik a paráznaságban, paráználkodva Molokkal. 6 **Ha valaki halottidézőhöz és jövendőmondóhoz fordul, és követi őket a paráznaságban, ellene fordulok az ilyen embernek, és kiirtom népe közül.** 7 Szenteljétek oda magatokat, és legyetek szentek, mert én, az Úr vagyok a ti Istenetek! 8 Tartsátok meg rendelkezéseimet, és teljesítsétek azokat! **Én, az Úr szentellek meg titeket!** 9 **Ha valaki gyalázza apját vagy anyját, halállal lakoljon! Apját és anyját gyalázta: vére rajta.** 10 Ha valaki férjes asszonnyal paráználkodik, a felebarátja feleségével paráználkodik, halállal lakoljon a parázna férfi és a parázna nő. 11 Ha valaki apjának a feleségével hál, apjának a szemérmét fedte föl: halállal lakoljanak mindketten, vérük rajtuk. 12 Ha valaki a menyével hál, halállal lakoljanak mindketten. Förtelmességet követtek el, vérük rajtuk. **13 Ha valaki férfival hál úgy, ahogyan asszonnyal szoktak hálni, mivel utálatosságot követtek el mindketten, halállal lakoljanak, vérük rajtuk.** 14 Ha valaki feleségül vesz egy nőt az anyjával együtt, fajtalanság az. Égessék meg a férfit az asszonyokkal együtt. Ne legyen ilyen fajtalanság köztetek! 15 **Ha valaki állattal közösül, halállal lakoljon, és az állatot is öljétek meg!** 16 **Ha egy asszony bármiféle állathoz közeledik, hogy párosodjék vele, öld meg az asszonyt is meg az állatot is!** Halállal lakoljanak, vérük rajtuk. 17 Ha valaki feleségül veszi a testvérét, apjának a lányát vagy anyjának a lányát, és meglátja annak szemérmét, és az is meglátja az ő szemérmét: gyalázat az. Ki kell irtani az ilyeneket népük szeme láttára. Mivel testvérenek a szemérmét fedte föl, bűnhődnie kell. **18 Ha valaki havibajos asszonnyal hál, és fölfedi annak a szemérmét, föltakarja a forrását,** és az asszony is fölfedi vérenek forrását, mindkettőjüket ki kell irtani népük közül. 19 Anyád nővérenek vagy apád nővérenek a szemérmét ne fedd föl! Aki ilyet tesz, vérrokonát gyalázza meg: együtt kell bűnhődniük. 20 Aki nagynénjével hál, az a nagybátyja szemérmét fedte föl. Bűnhődni fognak vétkükért, gyermektelenül hálnak meg. 21 Aki elveszi testvérenek a feleségét, vérfertőzést követ el. Testvérenek a szemérmét fedte föl, gyermektelenek lesznek. 22 Tartsátok meg minden rendelkezésemet, minden törvényemet, és teljesítsétek azokat, hogy ki ne hanyjon benneteket az a föld, ahova beviszlek titeket, hogy ott lakjatok. 23 Ne kövessétek annak a népnek a szokásait, amelyet kiűzők előletek. Megutáltam őket, mert mindezeket cselekedték. 24 Nektek azonban megmondtam, hogy ti fogjátok birtokba venni a földjüket, mert én nektek adom azt, a tejjel-mézzel folyó földet. **Én, az Úr vagyok a ti Istenetek, aki elkülönítettelek benneteket a népektől.** 25 Tegyetek azért különbséget tiszta és tisztátalan négylábú között, tisztátalan és tiszta madár között, és ne tegyétek magatokat utálatossá olyan négylábúval, madárral vagy bármiféle földi csúszómászóval, amelyet

különválasztottam, mint ami számotokra tisztátalan. **26 Legyetek előttem szentek, mert én, az Úr szent vagyok, és elkülönítettelek benneteket a népektől, hogy az enyéim legyetek.** 27 Ha egy férfiből vagy asszonyból halottidéző vagy jövendőmondó szól, halállal lakoljon. Kövezzék meg őket: vérük rajtuk.

3Móz 21

1Azután ezt mondta az Úr Mózesnek: **Mondd meg Áron fiainak, a papoknak,** mondd meg nekik, hogy **ne tegyék magukat tisztátalanná népük közül való halottal.** 2 De ha a legközelebbi rokonai közül halt meg valaki: anyja, apja, fia, leánya, testvére 3 vagy hajadon nővére: legközelebbi rokon ő is, ha még nem ment férjhez; ezekkel tisztátalanná teheti magát. 4 Mint férj se tegye tisztátalanná magát népe között, ne veszítse el szent voltát. **5 Ne borotválják kopaszra a fejüket, szakálluk szélét ne nyírják le, és a testüket ne vagdossák be.** 6 Szentek legyenek Istenük előtt, és ne hozzanak gyalázatot Istenük nevére. Mert ők mutatják be az Úr tűzáldozatait, Istenük kenyerét, azért szentek legyenek. 7 Ne vegyenek el paráznát vagy olyan nőt, akit megerőszakoltak. Olyan nőt se vegyenek el, akit a férje elbocsátott, mert Istenüknek vannak odaszentelve. 8 Szentnek tekintsd a papot, mert Istened kenyerét ő mutatja be. **Szent legyen előtted, mert én, az Úr, aki szent vagyok, megszenteltem őket.** 9 Ha valamelyik pap leánya gyalázatot követ el, mert paráználkodik, meg kell égetni, mert apjára hozott gyalázatot. 10 Aki főpap lett testvérei között azzal, hogy fejére öntötték a fölkenéshez való olajat, és felavatták, amikor a szent ruhákba öltöztették, **ne hagyja gondozatlanul a haját, ne szaggassa meg a ruháját,** 11 és ne menjen be semmiféle holttesthez: még az apjáéval vagy az anyjáéval se tegye magát tisztátalanná. 12 Ne hagyja el a szentély területét, és ne hozzon így gyalázatot Istenének szentélyére, mert Istenének odaszentelt, fölkenésre való olaja van rajta. Én vagyok az Úr! 13 **Hajadont vegyen feleségül.** 14 **Özvegyet, elbocsátottat, megerőszakoltat, paráznát, ilyeneket nem vehet el.** Csak a saját népéből való hajadont vehet feleségül, 15 hogy gyalázatot ne hozzon utódaira népe között. Én, az Úr szenteltem fel őt. 16 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 17 Így szólj Áronhoz: Ha utódaid közül valakinek a későbbi nemzedékekben **testi fogyatékosága lesz, az ne mutassa be áldozatul Istenének a kenyerét.** 18 Nem mutathatja be az, akinek testi fogyatékosága van, tehát aki vak, sánta, nyúlszájú vagy nyomorék, 19 se olyan, akinek kéz- vagy lábtörése volt, 20 **se aki púpos vagy vézna, hályogos szemű, viszketeges, sömörös vagy sérves.** 21 Áron pap utódai közül senki nem mehet oda tűzáldozatot bemutatni az Úrnak, akinek testi fogyatékosága van. Mivel testi fogyatékosága van, nem mehet oda, hogy bemutassa Istenének a kenyerét. 22 Istenének a kenyeréből, az igen szentből és a szentből egyaránt ehet. 23 **De a kárpithoz nem mehet be, és az oltárhoz nem közeledhet, mert testi fogyatékosága van: ne gyalázza meg szentélyemet.** Én, az Úr vagyok a megszentelőjük! 24 Mózes pedig elmondta ezeket Áronnak és fiainak meg Izráel fiainak.

3Móz 22

1Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 **Mondd meg Áronnak és fiainak,** hogy vigyázva bánjanak Izráel fiainak szent adományaival. Meg ne gyalázzák szent nevemet azokkal, amiket ők nekem szentelnek. Én vagyok az Úr! 3 **Mondd nekik: Ha bárki a ti utódaitek közül, bármely nemzedékekből akkor közelít a szent adományokhoz, amelyeket Izráel fiai az Úrnak szentelnek, amikor éppen tisztátalan, azt az embert ki kell irtani előlem.** Én vagyok az Úr! 4 Ha valaki Áron utódai közül poklos vagy folyásos, nem ehet a szent adományokból, amíg meg nem tisztul. Ha pedig valaki hozzáér egy halott által tisztátalanná lett dologhoz, vagy ha valakinek magömlése volt, 5 vagy megérint valamilyen kisebb állatot, és tisztátalanná lesz,

vagy bármilyen tisztátalanságban levő embert, és úgy lesz tisztátalanná, 6 az az ember, aki effélet érint, tisztátalan lesz estig: nem ehét hát a szent adományokból. Mosakodjék meg előbb vízben, 7 és naplemente után tiszta lesz, azután ehét a szent adományokból, mert az ő eledele az. 8 Döglött vagy széttépett állatot nem ehét, mert tisztátalan lesz általa. Én vagyok az Úr! 9 Így tartsák meg, amit elrendeltem, hogy vétekekkel ne terheljék magukat, és meg ne haljanak amiatt, hogy meggyalázzák azokat. Én, az Úr vagyok a megszentelőjük! 10 Egy idegen ember sem ehét szent ételt, a papnál levő betelepült vagy napszámos sem ehét szent ételt. 11 De ha a pap pénzen vásárol meg valakit tulajdonául, az ehét belőle. A házában született szolgák is ehethetnek eledeléből. 12 Ha a pap leánya idegen férfi felesége lesz, nem ehét a szent áldozati felajánlásokból. 13 De ha a pap leánya özvegyen maradt, vagy elbocsátották, gyermeke pedig nincs, és visszatér apja házába, akkor éppúgy ehét az apja eledeléből, mint leány korában. De egyetlen idegen sem ehét belőle. 14 Ha valaki nem szándékosan eszik szent ételt, az adja meg a papnak a szent ételt, de tegye még hozzá az egyötödét. 15 **Ne gyalázzák meg Izráel fiainak szent adományait, amelyeket felajánlanak az Úrnak, 16 és ne terheljék meg súlyos bűnnel őket azért, hogy esznek szent adományaikból. Mert én, az Úr vagyok a megszentelőjük.** 17 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 18 Szólj Áronhoz és fiaihoz meg Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Ha valaki Izráel házából és az Izráelben élő jövevények közül áldozatot akar bemutatni, és akár fogadalmi, akár önkéntes áldozatként valamiből égőáldozatot mutat be az Úrnak, 19 hibátlan hím marhát, juhot vagy kecskét vigyetek, hogy ő kedvesen fogadja tőletek. 20 Ne mutassatok be olyat, aminek fogyatéka van, mert akkor nem fogadja kedvesen tőletek. 21 Ha valaki marhát, juhot vagy kecskét akar bemutatni békeáldozatul az Úrnak, akár fogadalma teljesítéséért, akár önkéntes áldozatként, hibátlan legyen az, semmiféle fogyatéka se legyen, mert akkor fogadja kedvesen. 22 **Ne mutassatok be az Úrnak vakot, törött csontút, sérültet, szemölcsösöt, viszketegest vagy sömörösöt.** Ne adjatok ilyenekből tűzáldozatot az Úr oltárára! 23 Torz és csenevész marhát vagy juhot önkéntes áldozatul be lehet mutatni, de fogadalmi áldozatként Isten nem fogadja azt kedvesen. 24 Összenyomott, zúzott, megszakadt vagy kimetszett heréjűt ne mutassatok be az Úrnak. Ne tegyétek ezt országokban. 25 Ha idegen ember kezéből való bármi efféle, akkor sem mutathatjátok be mint Istenetek eledelét. Mivel csonkák és fogyatékosak, nem szereznek kegyelmet nektek. 26 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 27 A borjú, a bányász és a kecskegida maradjon az ellés után az anyja mellett hét napig. A nyolcadik naptól fogva szereznek kegyelmet, ha feláldozzák tűzáldozatul az Úrnak. 28 Marhát vagy juhot fiastul ne vágjatok le ugyanazon a napon. 29 Ha hálaáldozatot mutattok be az Úrnak, úgy áldozzatok, hogy kedvesen fogadja tőletek. 30 Még aznap egyétek meg, ne hagyjatok belőle reggelre. Én vagyok az Úr! 31 Tartsátok meg parancsolataimat, és teljesítsétek azokat. Én vagyok az Úr! 32 Ne gyalázzátok meg szent nevemet, hogy megszentelt legyek Izráel fiai között. Én, az Úr vagyok a megszentelőtök, 33 aki kihoztalak benneteket Egyiptomból, hogy a ti Istenetek legyetek. Én vagyok az Úr!

3Móz 23

1Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Ezek az Úr ünnepei, amelyeken szent összejövetelt kell egybehívnotok. **Ezek az én ünnepeim:**

3 Hat napon át végezzétek munkátokat, de a hetedik napon teljes nyugalom legyen szent összejövetellel. Semmiféle munkát ne végezzetek; az Úrtól rendelt pihenőnap legyen az mindenütt, ahol laktok. 4 Ezek az Úr ünnepnapjai, a szent összejövetelek, amelyeket a megszabott idejükben egybe kell hívnotok: 5

Az első hónapban, a hónap tizennegyedikén estefelé van az ÚR PÁSKÁJA. 6 Ennek a hónapnak a tizenötödik napja pedig az Úr **KOVÁSZTALAN**

KENYEREINEK ÜNNEPE. Hét napig kovásztalan kenyeret egyetek. 7 Az első napon tartsatok szent összejövételt. Ne végezzetek semmilyen foglalkozáshoz tartozó munkát. 8 Hét napon át mutassatok be tűzáldozatot az Úrnak. A hetedik napon tartsatok szent összejövételt, ne végezzetek semmilyen foglalkozáshoz tartozó munkát.

9 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 10 Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Ha bementek arra a földre, amelyet nektek adok, és learatjátok annak termését, vigyétek el **aratásotok első kévét a paphoz.** 11 Az mutassa fel a kévét az Úr előtt azért, hogy ő kedvesen fogadja tőletek. A szombat után következő napon mutassa fel azt a pap.

12 A KÉVE FELMUTATÁSÁNAK a napján készítetek egy hibátlan, egyéves bárányt égőáldozatul az Úrnak, 13 a hozzá tartozó ételáldozatul pedig kéttized véka finomlisztet olajjal gyúrva. Kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. A hozzá tartozó italáldozatul egynegyed hín bort adjatok. 14 Kenyeret, pörkölt vagy zsenge gabonaszemeket ne egyetek egészen addig a napig, amíg el nem viszitek Isteneteknek az őt megillető áldozatot. Örök rendelkezés legyen ez nektek mindenütt, ahol laktok, nemzedékről nemzedékre.

15 Számoljatok a szombatra következő naptól, tehát attól a naptól, amelyen elviszitek a felmutatásra szánt kévét, **hét teljes hetet.** **16 ÖTVEN NAPOT számoljatok a hetedik szombat utáni napig.** Akkor mutassatok be új ételáldozatot az Úrnak. 17 Hozzatok lakóhelyetekről két kenyeret felmutatott áldozatul: kéttized véka finomlisztből készüljenek, kovással sütve, az első termésből való áldozatul az Úrnak. 18 A kenyéren kívül mutassatok be hét hibátlan, egyéves bárányt, egy bikaborjút meg két kost. Legyenek ezek az Úr égőáldozatai a hozzájuk tartozó étel- és italáldozattal együtt. Kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. 19 Készítetek el **egy kecskebakot is vétekáldozatul,** két egyéves bárányt pedig békeáldozatul. 20 A pap mutassa fel azokat az első termésből készült kenyér fölött felmutatott áldozatul az Úr színe előtt a két báránnyal együtt. Az Úrnak szentelt adományok ezek, legyenek a papé. 21 Hívjatok össze ugyanerre a napra szent összejövételt, ne végezzetek semmilyen foglalkozáshoz tartozó munkát. **Örök rendelkezés legyen ez nektek mindenütt, ahol laktok, nemzedékről nemzedékre!** 22 Amikor földetek termését learatjátok, ne arassátok le egészen a mező széléig, és ami aratás közben elhullott, azt ne szedjétek föl. Hagyd ott azokat a ninesteleneknek és a jövevénynek. Én, az Úr vagyok a ti Istenetek. 23 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 24 Mondd meg Izráel fiainak:

A hetedik hónapban, a hónap elsején tartsatok pihenőnapot, szent összejövételt emlékeztető KÜRTZENGÉSSSEL. 25 Ne végezzetek semmilyen foglalkozáshoz tartozó munkát, hanem mutassatok be tűzáldozatot az Úrnak. 26 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 27 Ugyanennek a hetedik hónapnak a tizedike **AZ ENGESZTELÉS napja.** Tartsatok szent összejövételt, tartóztassátok meg magatokat, és mutassatok be tűzáldozatot az Úrnak. 28 Ne végezzetek ezen a napon semmiféle munkát, mert az engesztelés napja ez, hogy engesztelést végezzenek értetek Isteneteknek, az Úrnak színe előtt. 29 Ha pedig valaki nem tartóztatja meg magát ezen a napon, azt ki kell irtani népe közül. 30 És ha valaki bármiféle munkát végez ezen a napon, azt az embert kipusztítom népe közül. 31 Ne végezzetek semmiféle munkát akkor. Örök rendelkezés legyen ez mindenütt, ahol laktok, nemzedékről nemzedékre. 32 **A teljes nyugalom napja legyen ez nektek, tartóztassátok meg magatokat.** A hónap kilencedikének estéjén, ettől az estétől a következőig pihenjétek nyugalmatok napján. 33 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 34 Mondd meg Izráel fiainak:

Ugyanennek a hetedik hónapnak a tizenötödik napján kezdődjék az Úrnak a hét napig tartó LOMBSÁTRAK ÜNNEPE. 35 Az első napon tartsatok szent összejövételt, ne végezzetek semmilyen foglalkozáshoz tartozó munkát. 36 Hét napon át mutassatok be tűzáldozatot az Úrnak. A nyolcadik napon tartsatok szent összejövételt, és mutassatok be tűzáldozatot az Úrnak. Ünnepnep ez, ne végezzetek semmilyen foglalkozáshoz tartozó munkát.

37 Ezek az Úr meghatározott ünnepei, amelyeken szent összejövetelet kell egybehívnotok. Mutassatok be tűzáldozatot az Úrnak: égőáldozatot, ételáldozatot, véresáldozatot és italáldozatot, mindegyik napon annak rendje szerint, 38 az Úr nyugalomnapjain kívül, és az egyéb adományaitokon: az összes fogadalmi és önkéntes áldozataitokon kívül, amelyeket az Úrnak adtok. 39 A hetedik hónap tizenötödik napjától kezdve pedig, amikor begyűjtitek a föld termését, hét napon át ünnepeljétek az Úr ünnepét. Az első nap is legyen pihenőnap, és a nyolcadik nap is legyen pihenőnap. 40 Vegyetek magatoknak az első napon nemes fákról való gyümölcsöt, pálmaágakat, sűrű lombú faágakat és fűzfagallyakat, és örvendeztetek hét napon át Istenetek, az Úr előtt. 41 Így ünnepeljétek meg ezt az Úr ünnepeként minden esztendőben hét napon át. Örök rendelkezés legyen ez nektek nemzedékről nemzedékre. A hetedik hónapban ünnepeljétek ezt. **42 Lombsátrokban lakjatok hét napig, lombsátrokban lakjék az országban minden izráeli. 43 Hadd tudják meg nálatok az eljövendő nemzedékek, hogy sátrokban adtam lakást Izráel fiainak, amikor kihoztam őket Egyiptomból. Én, az Úr vagyok a ti Istenetek.** 44 Mózes pedig elmondta Izráel fiainak, hogy melyek az Úr ünnepei.

ÖSSZESEN HÉT ÜNNEP - EZEKNEK VAN ÚJSZÖVETSÉGI BETELJESÉDÉSE

3Móz 24

1 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Parancsold meg Izráel fiainak, hogy hozzanak neked **olajbogyóból ütött tiszta olajat a mécstartóhoz, hogy** mindig tehessenek rá égő mécses. 3 Gondoskodjon róla Áron, hogy az a kijelentés sátrában, a bizonyosság kárpitján kívül estétől reggelig állandóan égjen az Úr előtt. Örök rendelkezés legyen ez nektek nemzedékről nemzedékre. 4 A színarany lámpatartóra rakja fel a mécseseket, hogy állandóan az Úr előtt égjenek. 5 **Véggy finomlisztet, és süss belőle tizenkét lepényt. Kéttized vékából készüljön egy lepény. 6 Helyezd el azokat két sorban, soronként hatot, a színarannyal bevont asztalra az Úr elé.** 7 Tégy a sorokra tiszta tömjént. Ez legyen a kenyérből az emlékeztető áldozat: tűzáldozat ez az Úrnak. 8 Szombatról szombatra így kell megteríteni az Úr előtt, állandóan: örök szövetség kötelezi erre Izráel fiait. 9 **Azután legyen a kenyér Ároné és fiaié.** Szent helyen egyék meg, mert az Úr igen szent tűzáldozatai közé tartozik ez is. Örök rendelkezés ez. 10 Egy izráeli asszony fia, akinek az apja egyiptomi volt, Izráel fiaival együtt jött ki, és ennek az izráeli asszonynak a fia összeveszett egy izráeli férfival a táborban. 11 Az izráeli asszony fia káromolta az Úr nevét és átkozódott, ezért odavitték Mózeshez. Anyjának a neve Selómít volt, Dibrí leánya, Dán törzséből. 12 És őrizetbe vették, amíg útmutatást nem kapnak az Úrtól. 13 Az Úr pedig így beszélt Mózeshez: 14 Vidd ki az átkozódót a táboron kívülre, és tegyék fejére a kezüket mindazok, akik hallották őt, azután kövesse meg őt az egész közösség. 15 Izráel fiaihoz pedig így beszélj: Ha valaki átkozza Istenét, annak bűnhődnie kell vétkéért. 16 Aki az Úr nevét káromolja, halállal lakoljon: irgalom nélkül kövesse meg az egész közösség! Akár jövevény, akár közületek való, meg kell halnia, ha káromolja az Úr nevét. 17 Ha valaki agyonüt egy embert, akárkit is, halállal lakoljon! 18 Aki pedig egy állatot üt agyon, az fizessen az állatért állattal. 19 Ha valaki nyomorekká teszi honfitársát, azzal úgy bánjanak, ahogyan ő cselekedett: 20 törést törésért, szemet szemért, fogat fogért. Amilyen fogyatékoságot okozott, olyat okozzanak neki is. 21 Aki állatot üt agyon, fizesse meg azt, de aki embert üt agyon, annak meg kell halnia. 22 Ugyanaz a törvény vonatkozzon nálatok mind a jövevényre, mind a született izráelire, mert én, az Úr vagyok a ti Istenetek. 23 Így beszélt Mózes Izráel fiaihoz, azok pedig kivitték az átkozódót a táboron kívülre, és megkövezték. Úgy cselekedtek Izráel fiai, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr.

3Móz 25

1 Azután így beszélt Mózeshez az Úr a Sínai-hegyen: 2 Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Amikor bementek arra a földre, amelyet nektek adok, legyen nyugalma a földnek is az Úr nyugalomnapjához hasonlóan. 3 Hat éven át vedd be meződet, és hat éven át mesd meg szőlődet, és takarítsd be azok termését. 4 De a hetedik esztendőben legyen teljes nyugalma a földnek, az Úr nyugalomnapjához hasonlóan. Meződet ne vedd be, és szőlődet ne mesd meg. 5 **Ami az aratás után kihajtott, azt ne arasd le, és metszetlen szőlőd fürtjeit ne szedd le. A nyugalom esztendeje legyen ez a föld számára.** 6 De ami egyebet a föld a nyugalma idején terem, legyen a táplálékok: neked, szolgálóknak és szolgálóleányoknak, a nálad tartózkodó napszámosnak és idegennek 7 meg jószágoknak és a földeden élő vadállatoknak; minden, amit terem, legyen az eledetek. 8 **Számolj azután hét nyugalomévet, azaz hétszer hét esztendőt, úgyhogy a hét nyugalomévi ideje negyvenkilenc esztendő legyen.** 9 **Akkor fúvasd meg a harsogó kürtöt a hetedik hónap tizedikén, az engesztelés napján fúvasd meg a kürtöt országszerte.** 10 **Szenteljétek meg az ötvenedik esztendőt, és hirdessetek felszabadulást** az ország minden lakosának. Legyen az nektek örömnép: hadd jusson hozzá újra mindenki a birtokához, és hadd térjen vissza mindenki a nemzetségéhez. 11 Örömnép legyen számotokra az ötvenedik esztendő! Ne vessetek és ne arassátok le, ami az aratás után kihajtott; a metszetlen szőlőt ne szüreteljétek le! 12 Mert örömnép az, tartsátok szentnek. A mezőről egyétek annak termését. 13 Az örömnép ebben az esztendéjében jusson hozzá újra mindenki a birtokához. 14 Ha eladsz honfitársadnak valamit, vagy vásárolsz valamit honfitársadtól, ne csapjátok be egymást! 15 Az örömnép évét követő esztendők száma szerint vásárolj honfitársadtól, az pedig a termő esztendők száma szerint adjon el neked. 16 Ha több esztendő van hátra, többet fizess érte, ha kevesebb van hátra, kevesebbet fizess, hiszen az évek számának megfelelő termést adja el neked. 17 Ne csapjátok be honfitársatokat! Féld Istenedet! Én, az Úr vagyok a ti Istenetek. 18 Teljesítsétek rendelkezéseimet, tartsátok be törvényeimet, és teljesítsétek azokat! Akkor biztonságban lakhatok azon a földön, 19 a föld pedig megadja gyümölcsét, ehettek jóllakásig, és biztonságban lakhatok rajta. 20 Ha pedig azt kérdeznék: Mit eszünk a hetedik esztendőben, ha nem vetünk, és a termésünket nem takarítjuk be? 21 Én majd rátok árasztom áldásomat a hatodik esztendőben, és három esztendőre való fog teremni. 22 Amikor a nyolcadik esztendőben vetni fogtok, még a régi termésből ehettek egészen a kilencedik évig, amíg beérik annak a termése, a régeből ehettek majd. 23 A földet senki se adja el véglegesen, **mert enyém a föld, ti csupán jövevények és betelepültek vagytok nálam.** 24 Ezért az egész országban, ami a birtokokban van, tegyétek visszaválthatóvá a földet. 25 Ha testvéred elszegényedik, és elad a birtokából, akkor álljon elő a megváltója, a legközelebbi rokona, és váltsa ki azt, amit a testvére eladott. 26 Ha pedig valakinek nincs megváltója, de ő maga szert tesz annyira, amennyi elegendő a visszaváltáshoz, 27 számítsa le az eladás óta eltelt esztendőket, a fennmaradó értéket pedig térítse meg annak, akinek eladta, és a birtoka szálljon vissza rá. 28 De ha nincs neki annyi, amennyit vissza kellene fizetnie, akkor maradjon az eladott föld a vevőnél az örömnép évéig. Az örömnépen azonban legyen ismét az övé a birtoka. 29 Ha valaki lakóházat ad el egy fallal körülvett városban, legyen az visszaváltható az eladástól számítva egy teljes évig: ennyi ideje legyen visszaváltani. 30 De ha nem váltják vissza egy teljes év elteltéig, akkor a kőfallal körülvett városban levő ház véglegesen a vevőé lesz nemzedékről nemzedékre, nem válik szabaddá az örömnépen sem. 31 A falvakban, amelyek nincsenek kőfallal körülvéve, a házakat a mezei földekhez kell számítani: legyenek visszaválthatók, és váljanak szabaddá az örömnépen. 32 A léviták városaiban, az ő birtokukban levő városokban a házak legyenek bármikor visszaválthatók a léviták számára. 33 De ha a léviták közül nem is váltja vissza magának valaki, akkor is válják szabaddá az eladott ház az örömnépen az ő birtokukban levő városban. Mert a léviták városaiban levő házak az ő birtokuk Izráel fiai között. 34 A városaikhoz tartozó mezőket azonban nem adhatják el, mert az örökre az ő birtokuk. 35 **Ha testvéred elszegényedik és tönkremegy melletted, segítsd őt, hogy mint jövevény vagy betelepült megélhessen melletted.** 36 Ne szedj tőle kamatot vagy

uzsorát. Légy istenfélő, hadd éljen meg a testvéred melletted! 37 Pénzedet ne kamatra add neki, és ne uzsorára add neki az élelmedet! 38 Én, az Úr vagyok a ti Istenetek, aki kihoztalak benneteket Egyiptomból, hogy nektek adjam Kánaán földjét, és Istenetek legyek. 39 Ha testvéred elszegényedik melletted, és eladja magát neked, ne rabszolgaként kelljen dolgoznia. 40 Napszámosként vagy betelepültként legyen nálad, az örömnép évéig szolgáljon nálad. 41 Azután szabadon távozzék el tőled gyermekeivel együtt, és térjen vissza nemzetségéhez, és jusson hozzá ismét ősei birtokához. 42 Mert az én szolgálaim ők, akiket kihoztam Egyiptomból: ne adják hát el őket úgy, mint a rabszolgákat. 43 Ne uralkodj rajta kegyetlenül! Légy istenfélő! 44 Rabszolgáid és rabszolganőid a körülötted lakó népekből legyenek, azok közül vásárolj rabszolgát és rabszolganőt. 45 A közöttetek tartózkodó betelepültek gyermekei közül is vásárolhattok, meg a köztetek lakó nemzetségeiből azok közül is, akik az országokban születtek: ezek a ti tulajdonotok lehetnek. 46 **Örökségül hagyhatjátok ezeket magatok után fiaitokra, hadd örököljék mint tulajdonukat, és dolgoztassák őket örökké.** De testvéreiteken, Izráel fiain, egymáson ne uralkodjatok kegyetlenül! 47 Ha a jövevény vagy betelepült vagyont szerez melletted, testvéred viszont elszegényedik mellette, és eladja magát a melletted levő jövevénynek vagy betelepültnek, vagy valakinek, aki egy jövevény nemzetségéből származik, 48 bár eladta magát, legyen visszaváltható; bármelyik rokona visszaválthatja őt. 49 Akár a nagybátyja, akár nagybátyjának a fia visszaválthatja, akár nemzetségéből származó vérrokona visszaválthatja, vagy ha módja van hozzá, saját magát is visszaválthatja. 50 Számoljon el azzal, aki őt megvette, attól az évtől kezdve, amikor eladta magát neki, az örömnép évéig. Eladási árából vonják le a nála töltött éveket úgy, mintha napszámosként lett volna nála. 51 Ha még sok esztendő volna hátra, akkor ahhoz képest térítse meg váltságdíjával a saját vételárát. 52 Ha pedig egy-két év maradt már csak hátra az örömnép évéig, akkor számítsák azt be neki, és az éveinek megfelelően fizesse meg a váltságdíját. 53 Adott évre elszegődött napszámosként legyen nála. Ne uralkodjék rajta kegyetlenül a szemed láttára! 54 Ha pedig nem váltják vissza így, az örömnép évében válják szabaddá gyermekeivel együtt. 55 Mert az én szolgálaim Izráel fiai, az én szolgálaim ők, akiket kihoztam Egyiptomból. Én, az Úr vagyok a ti Istenetek.

3Móz 26

Weal: 1-13; Woe: 14-39 (25 vers); Weal „ha”: 26-26

1 Ne csináljatok magatoknak bálványokat! Se faragott bálványszobrot, se szent oszlopot ne állítsatok magatoknak, közsobrokat se helyeztetek el országokban, hogy imádjátok azokat. Mert én, az Úr vagyok a ti Istenetek. 2 **Szombatjaimat tartsátok meg,** és szentélyemet tiszteljétek! Én vagyok az Úr. 3 Ha rendelkezéseim szerint éltek, parancsolataimat megtartjátok, és teljesítitek azokat, 4 akkor esőt adok nektek a szokott időben, a föld megadja termését, és a mező fája is megtermi gyümölcsét. 5 Cséplésetek a szüretig tart, és a szüretetek eltart a vetésig. Jóllakásig ehetitek kenyereteket, és biztonságban lakhattok az országban. 6 **Békességet adok az országban: ha lefeküsztek, senki sem riaszt föl benneteket.** Kipusztítom a vadállatokat az országból, és fegyverrel sem hatolnak be országotokba. 7 Sőt, ti üldözitek majd ellenségeiteket, és elhullanak fegyvereitek által. 8 Közületek öten elüldöznek százat, és százan tízezret üldöznek, és elhullanak ellenségeitek fegyvereitek által. 9 Hozzátok fordulok, megszorítalak és megsokasítalak benneteket, és fenntartom veletek szövetségemet. 10 Régi, tavalyi gabonát ehettek, és a régit ki kell majd hordanotok az új elől. 11 Hajlékomat közétek helyezem, és nem utállak meg benneteket. 12 **Köztetek járok, és Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek.** 13 **Én, az Úr vagyok a ti Istenetek, aki kihoztalak benneteket Egyiptomból, hogy ne legyetek többé azoknak a szolgálai.** Összetörtem igátok jármát, hogy főlegyenesedve járhattok.

14 De ha nem hallgattok rám, és nem teljesítitek mindezeket a parancsolatokat, 15 ha megvetitek rendelkezéseimet, és megutáljátok törvényeimet, ha nem teljesítitek minden parancsolatomat, hanem megszegitek szövetségemet, 16 akkor én így bánok veletek: Meglátogatlak benneteket szörnyűségekkel: szemet elhomályosító és lelket gyötrő sorvadással és lázzal. Hiába vetitek el a magot, ellenségeitek eszik meg a termését. 17 Ellenetek fordulok: megvernek ellenségeitek, és uralkodni fognak rajtatok gyűlölőitek; akkor is menekültök, ha senki sem üldöz titeket. 18 Ha pedig ezek után sem hallgattok rám, akkor hétszeresen fenyítelek meg benneteket vétkeitekért. 19 Összetöröm gögös hatalmatokat. Olyanná teszem fölöttetek az eget, mint a vas, földeteket pedig olyanná, mint az érc. 20 Hiába dolgoztok minden erőtökkel, földetek nem terem, és a föld fái nem hoznak gyümölcsöt. 21 Ha mégis szembeszálltok velem, és nem akartok rám hallgatni, akkor hétszeresen verlek meg benneteket vétkeitek miatt. 22 Rátok küldöm a mezei vadakat, és elragadják gyermekeiteket, kiirtják jószágaitokat, megritkítanak benneteket, és útjaitok elnéptelenednek. 23 És ha még ezek a fenyítések sem fognak rajtatok, hanem szembeszálltok velem, 24 akkor én is szembeszállok veletek, és hétszeresen verlek meg benneteket vétkeitek miatt. 25 Fegyvert hozok rátok, hogy bosszút álljon a szövetségszegésért. Ha városaitokba veszitek be magatokat, akkor dögvészt bocsátok rátok, és az ellenség kezébe adlak benneteket. 26 Amikor tönkreteszem nálatok a féltett élelmet, tíz asszony egy kemencében süti majd nektek a kenyeret, és kiporciózva adják nektek a kenyeret, úgyhogy esztek ugyan, de mégsem laktok jól. 27 És ha még azután sem hallgattok rám, hanem szembeszálltok velem, 28 akkor haragomban én is szembeszállok veletek, és bizony hétszeresen fenyítelek meg benneteket vétkeitek miatt. 29 Fiaitok húsát fogjátok enni, és leányaitok húsát eszitek majd. 30 Elpusztítom áldozóhalmaitokat, darabokra zúrom tömjénező oltáraitokat, és hulláitokat összetört bálványaitok mellé szórom, mert megutállak benneteket. 31 Városaitokat romhalmazzá teszem, és szentélyeiteket elpusztítom, hogy ne is érezzem többé áldozataitok kedves illatát. 32 Olyan pusztítást végzek az országban, hogy beleborzonganak még ellenségeitek is, akik majd birtokba veszik. 33 Titeket pedig szétszórlak a többi nép közé, és kivont karddal üldözlek benneteket. Országotok pusztasággá lesz, városaitok pedig romhalmazzá. 34 Akkor majd élvezni fogja nyugalomát a föld a pusztulás egész idején, ti pedig ellenségeitek földjén lesztek. Akkor majd megnyugszik a föld, és élvezni fogja nyugalomát. 35 A pusztulás egész ideje alatt nyugodni fog, mivel nem nyugodhatott a nyugalomra rendelt időben, amikor még rajta laktatok. 36 Akik pedig megmaradnak közületek, azoknak a szívében gyávaságot keltek ellenségeik földjén, úgyhogy üldözni fogja őket még egy szélűzte falevél zizzenése is; menekülnek, mintha fegyver elől menekülnének, és elesnek, pedig senki sem üldözi őket. 37 Elbotlanak egymásban, mintha fegyverrel üznék őket, pedig senki nem üldözi őket, és nem tudtok ellenállni ellenségeiteknek. 38 El fogtok veszni a többi nép között, és megemészt benneteket ellenségeitek földje. 39 Akik pedig megmaradnak közületek, elsorvadnak bűneik miatt ellenségeik földjén, sőt atyáik bűnei miatt is ők sorvadnak el.

40 De HA MEGVALLJÁK BŪNÜKET és atyáik bűnét, hogy hűtlenséget követtek el ellenem, meg azt, hogy szembeszálltak velem, 41 ami miatt én is szembeszálltam velük, és elvittem őket ellenségeik földjére; ha majd megalázkodik körülmetéletlen szívük, és békével hordozzák büntetésüket, 42 akkor visszaemlékezem a Jákóbbal kötött szövetségemre, az Izsákkal kötött szövetségemre meg az Ábrahámval kötött szövetségemre, és visszaemlékezem az országra is. 43 **El kell ugyan hagyniuk földjüket, hadd élvezze nyugalomát, amíg pusztán hever nélkülük, nekik pedig békével kell hordozniuk büntetésüket, mivel újra meg újra megvetették törvényeimet, és megutálták rendelkezéseimet.** 44 **De akkor sem vetem meg őket, amikor ellenségeik földjén lesznek, és nem utálok meg őket annyira, hogy véget vessek nekik, megszegvén a velük kötött szövetségemet, mert én, az Úr vagyok az ő Istenük.** 45 **És visszaemlékezem az elődeikkel kötött szövetségre, akiket kihoztam Egyiptom földjéről a többi nép szeme láttára, hogy**

Istenük legyenek. Én vagyok az Úr. 46 Ezek azok a rendelkezések, előírások és törvények, amelyeket az Úr Mózes által szerzett a Sínai-hegyen maga és Izráel fiai között.

3Móz 17-26: szentség-törvény (Szabó Andor)

3Móz 27

**Félix és Lenci: 50-50 sekelt ér;
én és Delinke: 15-15 sekelt**

1 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Ha valaki különleges fogadalmat tesz, és a szokásos becsült értékben egy személyt szán az Úrnak, 3 a becsült értéket így kell megállapítani: Ha **férfi az, húszévestől hatvanévesig ötven sekelt ezüstre becsüld a szent sekelt szerint.** 4 Ha pedig asszony az, akkor harminc sekeltre becsüld. 5 Ha öt és húsz év között van, a fiút húsz sekeltre becsüld, a leányt tíz sekeltre. 6 Ha egy hónap és öt év között van, akkor a fiút öt sekelt ezüstre becsüld, a leányt pedig három sekelt ezüstre becsüld. 7 **Ha hatvanéves vagy annál idősebb, akkor a férfit tizenöt sekeltre becsüld,** az asszonyt pedig tíz sekeltre. 8 Ha azonban szegény ahhoz, hogy megfizesse a szokásos becsült értéket, akkor a felajánlott személyt állítsák a pap elé, és a pap becsülje fel őt. A fogadalmat tevő vagyonának megfelelően becsülje fel őt a pap. 9 Ha olyan állatról van szó, amelyet be lehet mutatni áldozatul az Úrnak, legyen szent minden, amit az Úrnak adtak. 10 Ne adjanak helyette mást, ne cseréljék ki se a jót rosszabbra, se a rosszat jobbra. Ha mégis kicserélik az állatot egy másik állatra, akkor az is meg a csereállat is legyen szent. 11 Ha pedig valamilyen tisztátalan állatról van szó, amelyet nem lehet áldozatul bemutatni az Úrnak, akkor állítsák oda az állatot a pap elé. 12 Becsülje meg a pap, hogy mennyire jó vagy rossz, és annyi legyen az értéke, amennyire a pap becsülte. 13 De ha mégis vissza akarja váltani, akkor tegye hozzá a becsült értékhez annak ötödrészét. 14 Ha valaki a házát szenteli oda szent ajándékkul az Úrnak, akkor becsülje meg a pap, hogy az mennyire jó vagy rossz, és annyi legyen az értéke, amennyit a pap megállapít. 15 Ha pedig az, aki odaszentelte, vissza akarja váltani a házát, tegye hozzá a megbecsült árhoz annak ötödrészét, akkor lehet az ismét az övé. 16 Ha valaki ősi birtokából szentel oda valamit az Úrnak, akkor azt a vetőmagja szerint kell felbecsülni; egy hómer árpa vetőmag esetén ötven sekelt ezüstöt ér. 17 Ha az örömnép évétől fogva szenteli oda valaki a mezejét, akkor a teljes becsült értéket kell számítani. 18 De ha az örömnép után szenteli oda valaki a mezejét, akkor a pap a **következő örömnépig még hátra levő évek számának megfelelően számítsa ki annak az árát:** így kell csökkenteni annak becsült értékét. 19 Ha pedig az, aki odaszentelte, vissza akarja váltani a mezejét, tegye hozzá a becsült árhoz annak ötödrészét, akkor lehet ismét az övé. 20 **Ha pedig nem váltja vissza a mezőt, hanem eladja azt a mezőt valaki másnak, akkor azt nem lehet többé visszaváltani.** 21 Ha az örömnépen felszabadul a mező, legyen az Úr szent tulajdona mint esküvel odaszentelt mező: a pap birtoka legyen. 22 Ha pedig valaki vásárolt mezőt szentel oda az Úrnak, amely nem ősi birtoka, 23 akkor számítsa ki a pap a becsült érték összegét az örömnép évéig, és a becsült értéket még azon a napon oda kell adni szent ajándékkul az Úrnak. 24 Az örömnép évében visszaszáll a mező arra, akitől vették, akinek ősi birtoka volt az a föld. 25 **Mindent a szent sekelt szerint becsüljétek fel; húsz géra legyen egy sekelt.** 26 Az állatok elsőszülöttjét ne szentelje oda senki, hiszen az mint elsőszülött úgyis az Urat illeti: akár marha, akár juh, az Úré az. 27 Ha azonban áldozatra alkalmatlan az az állat, akkor meg kell váltani becsült értéke szerint, hozzáadva még annak ötödrészét. Ha pedig nem váltják meg, akkor adják el becsült értéke szerint. 28 De amit esküvel szentelt valaki tulajdonából az Úrnak, akár ember, akár állat, akár ősi birtok az, azt nem adhatja el, és nem válthatja vissza. Minden esküvel odaszentelt dolog igen szent tulajdona az Úrnak. 29 **Nem lehet kiváltani azt, akit kiirtásra ítélték: az ilyen ember halállal lakoljon.** 30 **A föld minden tizede az Úré, a földnek a szemes terméséből és a fa gyümölcséből; az Úr szent tulajdona az.** 31 De ha valaki ki akar valamit váltani a tizedéből, tegye még hozzá

annak ötödrészét. 32 A marháknak és juhoknak a tizede is, minden tizedik, amely átmegy a pásztorbot alatt, az Úr szent tulajdona legyen. 33 Nem szabad válogatni a jó és a rossz között, sem kicserélni azt. Ha valaki mégis kicseréli, akkor az is meg a csereállat is szent lesz, és nem váltható vissza. 34 Ezek azok a parancsolatok, amelyeket az Úr parancsolt Mózes által Izráel fiainak a Sínai-hegyen.

4Móz 1

Így beszélt az Úr Mózeshez a Sínai-pusztában, a kijelentés sátrában a **második év második hónapjának elsején azután, hogy kijöttek Egyiptomból**: 2 Számoljátok össze Izráel fiainak egész közösségét, névjegyzékbe véve nemzetségenként és nagycsaládonként egytől egyig minden férfit, **3 húszévestől fölfelé minden hadkötelest** Izráelben! Te és Áron vegyétek őket számba seregeik szerint! 4 Legyen segítségetekre törzsenként **egy-egy férfi, mindegyik egy nagycsalád feje legyen!** 5 Ez a neve azoknak a férfiaknak, akik segíteni fognak nektek: Rúbenből Elicúr, Sedéúr fia, 6 Simeonból Selumiél, Cúrisaddaj fia, 7 Júdából Nahsón, Amminádáb fia, 8 Issakárból Netanél, Cúár fia, 9 Zebulonból Eliáb, Hélón fia. 10 József fiai közül: Efraimból Elisámá, Ammihúd fia, Manasséból pedig Gamliél, Pedácúr fia, 11 Benjáminból Abidán, Gidóni fia, 12 Dánból Ahiezer, Ammísaddaj fia, 13 Ásérből Pagiel, Okrán fia, 14 Gádból Eljászáf, Deúél fia, 15 Naftálból Ahíra, Énán fia. 16 **Ezek a közösség képviselői, az ősi törzsek fejedelmei, Izráel nemzetségfői. 17 Maga mellé vette azért Mózes és Áron ezeket a név szerint kijelölt férfiakat,** 18 és összegyűjtötték az egész közösséget a második hónap elsején. Azok pedig bejegyeztették magukat a **névjegyzékbe nemzetségenként** és nagycsaládonként, húszévestől fölfelé egytől egyig, 19 ahogyan Mózesnek megparancsolta az Úr. Így vették őket számba a Sínai-pusztában: 20 **Rúbennek, Izráel** elsőszülöttének a fiai, azok leszármazottai nemzetségenként és nagycsaládonként, névjegyzékbe véve egytől egyig minden férfi, húszévestől fölfelé minden hadköteles, 21 akiket Rúben törzséből vettek számba, **negyvenhatezer-ötszázan voltak.** 22 Simeon fiainak a leszármazottai nemzetségenként és nagycsaládonként, akiket számba vettek, névjegyzékbe véve egytől egyig minden férfi, húszévestől fölfelé minden hadköteles, 23 akiket **Simeon törzséből** vettek számba, **ötvenkilencezer-háromszázan voltak.** 24 Gád fiainak a leszármazottai, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, 25 akiket **Gád törzséből vettek számba, negyvenötezer-hatszázötvenen** voltak. 26 **Júda fiainak** a leszármazottai, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, 27 akiket Júda törzséből vettek számba, **hetvennégyezer-hatszázan voltak.** 28 **Issakár** fiainak a leszármazottai, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, 29 akiket Issakár törzséből vettek számba, **ötvennégyezer-négyszázán** voltak. 30 **Zebulon** fiainak a leszármazottai, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, 31 akiket Zebulon törzséből vettek számba, **ötvenhétézer-négyszázán** voltak. 32 **József fiai** közül *Efraim* fiainak a leszármazottai nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, 33 akiket Efraim törzséből vettek számba, **negyvenezer-ötszázán** voltak. 34 *Manassé* fiainak a leszármazottai pedig, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, 35 akiket Manassé törzséből vettek számba, harminckétezer-kétszázán voltak. 36 **Benjámin** fiainak a leszármazottai, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, 37 akiket Benjámin törzséből vettek számba, **harmincötezer-négyszázán** voltak. 38 **Dán** fiainak a leszármazottai, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, 39 akiket **Dán** törzséből vettek számba, **hatvankétezer-hétszázán** voltak. 40 **Ásér** fiainak a leszármazottai, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, 41 akiket Ásér törzséből vettek számba, **negyvenegyezer-ötszázán** voltak. 42 **Naftáli** fiainak a leszármazottai, nemzetségenként és nagycsaládonként névjegyzékbe véve, húszévestől fölfelé minden hadköteles, 43 akiket Naftáli törzséből vettek számba, **ötvenháromezer-négyszázán** voltak. 44 Ezeket vették számba. Mózes és Áron vette számba őket, meg Izráel tizenkét fejedelme, mindegyik egy-egy nagycsalád képviselőjében. 45

Mindazok, akiket számba vettek Izráel fiai közül nagycsaládonként húszévestől fölfelé, mindazok, akik hadkötelesek voltak Izráelben, 46 tehát akiket számba vettek, összesen **hatszázháromezer-ötszázötvenen** voltak. 47 De a léviták ősi törzséből származókat nem vették számba közöttük. 48 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 49 Lévi törzsét ne vedd számba, és ne számold őket hozzá Izráel fiaihoz, 50 hanem tedd a **lévitákat a bizonyosság hajlékának és az ahhoz tartozó egész fölszerelésnek a felügyelőivé. Ők vigyék a hajlékot és annak egész fölszerelését, ott szolgáljanak, és táborozzanak a hajlék körül.** 51 **Amikor elindul a hajlék, a léviták bontsák le azt, amikor pedig letáborozik a hajlék, a léviták állítsák föl.** Ha illetéktelen közeledik hozzá, meg kell halnia. 52 Izráel fiai mindnyájan a maguk táborában táborozzanak, mindenki a maga seregének hadijelvénye körül. 53 De a léviták a bizonyosság hajléka körül táborozzanak, hogy ne törjön ki haragom Izráel fiainak a közössége ellen. A léviták végezzék a tennivalókat a bizonyosság hajlékánál. 54 Izráel fiai eszerint jártak el. Mindenben úgy cselekedtek, ahogyan Mózesnek és Áronnak megparancsolta az Úr.

4Móz 2

1 Azután így beszélt Mózeshez és Áronhoz az Úr: 2 Izráel fiai mindnyájan a maguk hadijelvénye körül táborozzanak, nagycsaládjaik jelvényeivel ellátva, a kijelentés sátrától távolabbra, köröskörül táborozzanak. 3 **Elöl, kelet felől legyen Júda táborának** a hadijelvénye a csapatok között. Júda fiainak a fejedelme Nahsón, Ammínádáb fia. 4 Serege hetvennégyezer-hatszáz számba vett emberből áll. 5 Mellette táborozzék Issakár törzse. Issakár fiainak a fejedelme Netanél, Cúár fia. 6 Serege ötvennégyezer-négyszáz számba vett emberből áll. 7 Azután következik Zebulon törzse. Zebulon fiainak a fejedelme Eliáb, Hélón fia. 8 Serege ötvenhétezer-négyszáz számba vett emberből áll. 9 Júda táborának a seregei összesen száznolcvanhatézer-négyszáz számba vett emberből állnak. Nekik kell elsőnek elindulniuk. 10 Dél felől legyen Rúben táborának a hadijelvénye a csapatok között. Rúben fiainak a fejedelme Elícúr, Sedéur fia. 11 Serege negyvenhatézer-ötszáz számba vett emberből áll. 12 Mellette táborozzék Simeon törzse. Simeon fiainak a fejedelme Selumiél, Cúrisaddaj fia. 13 Serege ötvenkilencezer-háromszáz számba vett emberből áll. 14 Azután következik Gád törzse. Gád fiainak a fejedelme Eljászáf, Deúél fia. 15 Serege negyvenötezer-hatszázötven számba vett emberből áll. 16 Rúben táborának a seregei összesen százötvennégyezer-négyszázötven számba vett emberből állnak. Nekik kell másodiknak elindulniuk. 17 Utánuk induljon a kijelentés sátra, a léviták tábora a táborok között. Ahogyan táboroznak, úgy induljanak el, mindegyik a maga helyén, hadijelvényeik szerint. 18 Nyugat felől legyen Efraim táborának a hadijelvénye a csapatok között. Efraim fiainak a fejedelme Elísámá, Ammihúd fia. 19 Serege negyvenezer-ötszáz számba vett emberből áll. 20 Mellette legyen Manassé törzse. Manassé fiainak a fejedelme Gamliél, Pedácúr fia. 21 Serege harminckétezer-kétszáz számba vett emberből áll. 22 Azután következik Benjámín törzse. Benjámín fiainak a fejedelme Abídán, Gidóni fia. 23 Serege harmincötezer-négyszáz számba vett emberből áll. 24 Efraim táborának a seregei összesen száznolcezer-egyszáz számba vett emberből állnak. Nekik kell harmadiknak elindulniuk. 25 Észak felől legyen Dán táborának a hadijelvénye a csapatok között. Dán fiainak a fejedelme Ahíezer, Ammísaddaj fia. 26 Serege hatvankétezer-hétszáz számba vett emberből áll. 27 Mellette táborozzék Ásér törzse. Ásér fiainak a fejedelme Pagíél, Okrán fia. 28 Serege negyvennégyezer-ötszáz számba vett emberből áll. 29 Azután következik Naftáli törzse. Naftáli fiainak a fejedelme Ahíra, Énán fia. 30 Serege ötvenháromezer-négyszáz számba vett emberből áll. 31 Dán tábora összesen százötvenhétezer-hatszáz számba vett emberből áll. Nekik kell utoljára elindulniuk, hadijelvényeik szerint. 32 Ennyien voltak, akiket számba vettek Izráel fiainak a nagycsaládjaiból. Összesen **hatszázháromezer-ötszázötvenen voltak** a táborban, akiket számba vettek seregeik szerint. 33 **De a lévitákat nem vették számba Izráel fiai között, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr.** 34 Izráel fiai eszerint jártak el. Pontosan úgy

táboroztak hadijelvényeik szerint, és úgy indultak el mindnyájan nemzetségenként és nagycsaládonként, ahogyan Mózesnek megparancsolta az Úr.

4Móz 3

1 Ezek voltak Áron és Mózes leszármazottai abban az időben, amikor beszélt az Úr Mózesrel a Sínai-hegyen. 2 Így hívták Áron fiait: Nádáb volt az elsőszülött, azután Abihú, Eleázár és Ítámár. 3 Így hívták Áron fiait, a fölkezt papokat, akiket felavattak a papi szolgálatra. 4 De Nádáb és Abihú meghalt az Úr színe előtt, amikor idegen tüzzel járultak az Úr színe elé a Sínai-pusztában, fiaik pedig nem voltak. Ezért Eleázár és Ítámár végezték a papi szolgálatot apjuknak, Áronnak a felügyelete alatt. 5 **Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 6 Vezesd ide Lévi törzsét, és állítsd Áron főpap elé, hogy a szolgálatában segédkezzenek. 7 Ők segítsenek a kijelentés sátránál neki és az egész közösségnek a tennivalók elvégzésében, így teljesítve szolgálatukat a hajlék körül. 8 Ügyeljenek a kijelentés sátrának egész felszerelésére, és segítsenek Izráel fiainak a tennivalók elvégzésében, így teljesítve szolgálatukat a hajlék körül. 9 Oszd be a lévítákat Áron és fiai mellé, mert egészen az én tulajdonaim ők Izráel fiai között. 10 Áronnak és fiainak pedig rendeld el, hogy végezzék papi szolgálatukat. Ha illetéktelen közeledik az Úrhoz, meg kell halnia. 11 **Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 12 Íme, én magam vettem ki a lévítákat Izráel fiai közül minden elsőszülött helyett, aki anyja méhét megnyitja Izráel fiai között: legyenek azért a lévíták az enyéim. 13 Mert minden****

elsőszülött az enyém. **ft1955** Amikor megöltem Egyiptomban minden elsőszülöttet, magamnak szenteltem minden elsőszülöttet Izráelben. Mind az emberé, mind az állaté az enyém legyen. Én vagyok az Úr. 14 **Azután így beszélt Mózeshez az Úr a Sínai-pusztában: 15 Vedd számba Lévi fiait nagycsaládonként és nemzetségenként! Az egy hónapos fiúktól fölfelé minden férfit végy számba! 16 Számba vette azért őket Mózes az Úr szava szerint, ahogyan megparancsolta. 17 Név szerint ezek voltak Lévi fiai: Gérsón, Kehát és Merári. 18 Ezek Gérsón fiainak a nevei és nemzetségei: Libní és Simí. 19 Kehát fiai és nemzetségei: Amrám, Jichár, Hebrón és Uzziél. 20 Merári fiai és nemzetségei: Mahlí és Músi. Ezek Lévi nemzetségei és nagycsaládjai. 21 Gérsóntól való a Libní nemzetség és a Simí nemzetség. Ezek a gérsóni nemzetségek. 22 A számba vett férfiak, akiket az egy hónapos fiúktól fölfelé számba vettek, szám szerint összesen hétezer-ötszáz voltak. 23 A gérsóni nemzetségeknek a hajlék mögött, nyugatra kellett táborozniuk. 24 A gérsóniak nagycsaládjának a fejedelme Eljászáf, Láél fia volt. 25 Gérsón fiainak a feladata volt, hogy minden tennivalót elvégezzenek a kijelentés sátránál: a hajléknál, a sátortetőnél, a sátor takarójánál, a kijelentés sátrának bejárati függönyénél, 26 az udvar szőnyegfalainál, a hajlékot és az oltárt körülvevő udvar bejárati függönyénél és a hozzá tartozó köteleknél. 27 Keháttól való az Amrám nemzetség, a Jichár nemzetség, a Hebrón nemzetség és az Uzziél nemzetség. Ezek a keháti nemzetségek. 28 **Az egy hónapos fiúktól fölfelé a férfiak száma összesen nyolcezer-hatszáz volt.** Ők végezték a szentély körüli tennivalókat. 29 Kehát fiainak nemzetségei dél felől, a hajlék oldala mellett táboroztak. 30 A keháti nemzetségek családjának fejedelme Elícáfán, Uzziél fia volt. 31 Az ő feladatuk volt, hogy elvégezzenek minden tennivalót a lánál, az asztalnál, a lámpatartónál, az oltároknál, a szentélyben használt istentiszteleti felszerelésnél és a függölynél. 32 **A lévíták legfőbb fejedelme Eleázár, Áron főpap fia volt; ő felügyelt azokra, akik a szentélynél végezték a tennivalókat.** 33 Meráritól való a Mahlí nemzetség és a Músi nemzetség. Ezek Merári nemzetségei. 34 Az egy hónapos fiúktól fölfelé a számba vett férfiak száma összesen hatezer-kétszáz volt. 35 A Merári nemzetségek családjának fejedelme Cúriél, Abihajil fia volt. Észak felől, a hajlék oldala mellett táboroztak. 36 Merári fiainak a gondjaira bízták a hajlék deszkáit, reteszeit, oszlopait és talpait, egész felszerelését és minden tennivalót azokkal kapcsolatban, 37 továbbá az udvar körül levő oszlopokat, azok talpait, cövekeit és köteleit. 38**

A hajlék előtt, a kijelentés sátrával szemben, attól keletre Mózes, Áron és fiai táboroztak, akik a szentély körül végezték tennivalójukat Izráel fiainak a szolgálatában. Ha illetéktelen közeledett ahhoz, meg kellett halnia. 39 Az összes számba vett lévita, akiket Mózes és Áron az Úr parancsára számba vett nemzetségenként az egy hónapos fiúktól fölfelé, összesen huszonkétezer férfi volt. 40 Azután ezt mondta Mózesnek az Úr: **Vedd számba Izráel fiai közül az elsőszülött férfiakat mind az egy hónapos fiúktól fölfelé, és vedd őket névjegyzékbe!** 41 De a lévítákat különítsd el nekem, aki az Úr vagyok, Izráel fiainak összes elsőszülöttje helyett és a lévíták állatait Izráel valamennyi állatának elsőszülöttje helyett! 42 Számba is vette Mózes Izráel fiainak minden elsőszülöttjét, ahogyan megparancsolta neki az Úr. 43 A névjegyzékbe vett elsőszülött férfiak az egy hónapos fiúktól fölfelé a számba vettek közül összesen huszonkétezer-kétszázhetvenhárman voltak. 44 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 45 Vedd külön a lévítákat Izráel fiainak minden elsőszülöttje helyett és a lévíták állatait azok állatai helyett, és legyenek a lévíták az enyéim. **Én vagyok az Úr.** 46 **Attól a kétszázhetvenhárom férfitől pedig, akik a lévíták létszámán felül vannak, és ezért ki kell őket váltani Izráel fiainak elsőszülöttjei közül,** 47 **szedj öt-öt sekelt** fejenként. A szent sekel szerint vedd, amelyben húsz géra egy sekel. 48 Add azt a pénzt Áronnak és fiainak azokért, akik közöttük a létszámon felül vannak, és ezért **ki kell őket váltani.** 49 Mózes tehát váltságdíjat szedett azoktól, akiket a lévíták létszámán felül ki kellett váltani. 50 **Izráel fiainak az elsőszülöttjeitől szedte be a pénzt, ezerháromszázhatvanöt sekelt, a szent sekel szerint.** 51 Mózes a váltságpénzt az Úr parancsa szerint Áronnak és fiainak adta úgy, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr.

ITT ELÉG SOK AZ ELLENTMONDÁS A SZÁMOK KÖRÜL, ELÉG NEHÉZ MEGMAGYARÁZNI. SZABÓ A ÉS HERTZ SEM AD MEGNYUGTATÓ VÁLASZT

4Móz 4

1Azután így beszélt Mózeshez és Áronhoz az Úr: 2 Számold össze Kehát fiait Lévi fiai közül nemzetségenként és nagycsaládonként, 3 a harmincévesektől fölfelé az ötvenévesekig minden hadkötelest, hogy a kijelentés sátránál végezzenek munkát. 4 Ez Kehát fiainak a tennivalója a kijelentés sátránál a szentek szentjével: 5 **Amikor elindul a tábor, menjen be Áron a fiaival, vegyék le a függőkárpitot, és takarják be azzal a bizonyosság ládáját.** 6 Tegyenek arra delfinbőr **takarót**, terítsék le egy csupa kék bíborból készült ruhával, és helyezték be a rúdjaikat. 7 Az **áldozati kenyerek** asztalát is terítsék le kék bíbor ruhával, tegyék rá a tálakat, serpenyőket, kelyheket és italáldozati korsókat. Legyen rajta a szent kenyér is. 8 Terítsék le karmazsin fonálból készült ruhával, fedjék be delfinbőr takaróval, és helyezték be a rúdjaikat. 9 Azután vegyenek egy kék bíbor ruhát, és göngyölgék bele a lámpatartót és annak mécseseit, koppantóit, hamutartóit és az összes olajosedenyét, amelyből feltöltik. 10 Tegyék mindezt és ezek egész fölszerelését egy delfinbőr takaróba, és tegyék a hordozórudakra. 11 Az aranyoltárra is terítsenek kék bíbor ruhát, takarják be egy delfinbőr takaróval, és helyezték be a rúdjaikat. 12 Szedjék össze valamennyi istentiszteleti edényt, amelyet a szentélyben használnak, tegyék kék bíbor ruhába, takarják be delfinbőr takaróval, és tegyék a hordozórudakra. 13 Azután takarítsák el a hamut az oltárról, és terítsenek rá piros bíbor ruhát. 14 Tegyék rá az egész hozzá tartozó fölszerelést, amellyel az áldozatot bemutatják: a szeneserpenyőket, villákat, lapátokat, **hintőedényeket, az oltár egész fölszerelését, terítsenek rá delfinbőr takarót, és helyezték be a rúdjaikat.** 15 **Miután Áron és fiai elkészültek, és betakarták a tábor indulásakor a szentélyt és a szentély egész fölszerelését, menjenek oda Kehát fiai, és ők vigyék azokat. De ne érintsék a szent dolgokat, mert akkor meghalnak.** Ezeket kell vinniük Kehát fiainak a kijelentés sátrából. 16 De Eleázárnak, Áron főpap fiának a gondjaira bízták a lámpaolajat, a jó illatú füstölőszereket, az állandó ételáldozatot és a fölkenéshez való olajat. Rábízták az egész hajlékot és mindazt, ami ahhoz tartozik, a szentélyt és fölszerelését. 17 Azután így beszélt

Mózeshez és Áronhoz az Úr: 18 Ne engedjétek, hogy a keháti nemzetségek törzse kipusztuljon a lévíták közül! 19 Ezt tegyétek az érdekükben, hogy éljenek, és ne haljanak meg: Amikor a szentek szentje közelébe lépnek, Áron és fiai menjenek oda, és ők szabják meg mindegyiknek, hogy mit tegyen és mit vigyen. 20 Ne menjenek be, hogy megláthassák a szent dolgokat akár csak egy pillanatra is, mert akkor meghalnak! 21 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 22 Számold össze Gérsón fiait is nagycsaládonként és nemzetségenként. 23 **Harmincévestől fölfelé az ötvenévesekig vedd számba őket, minden hadkötelest, hogy a kijelentés sátránál végezzenek szolgálatot.** 24 Ez a gérsóni nemzetségek dolga, amit tenniük és vinniük kell: 25 Ők vigyék a hajlék sátorlapjait, a kijelentés sátrát, ennek a takaróját, az azon levő delfinbőr takarót, a kijelentés sátrának a bejárati függönyét, 26 az udvar szőnyegfalait, a hajlékot és az oltárt körülvevő udvar kapubejáratának függönyét, ezeknek a köteleit és a hozzájuk tartozó egész fölszerelést. Ők végezzék el mindazt, amit azokkal tenni kell. 27 Mindenben Áronnak és fiainak a parancsa szerint történjék a gérsóniak szolgálata: mindaz, amit vinniük és tenniük kell. Vegyétek számba és ellenőrizzétek mindazt, amit vinniük kell. 28 Ez a gérsóni nemzetségek feladata a kijelentés sátra körül: Itámárnak, Áron főpap fiának ellenőrzése alatt lássák el azt! 29 Merári fiait is vedd számba nemzetségenként és nagycsaládonként. 30 Harmincévestől fölfelé az ötvenévesekig vedd számba őket, minden hadkötelest, hogy szolgálatot végezzenek a kijelentés sátránál. 31 Ez legyen az ő tennivalójuk a kijelentés sátránál végzendő minden szolgálatukban: ők vigyék a hajlék deszkáit, reteszeit, oszlopait és talpait, 32 az udvart körülvevő oszlopokat, azok talpait, cövekeit és köteleit és a hozzájuk tartozó egész fölszerelést. Név szerint vegyétek jegyzékbe azt a fölszerelést, amelyet nekik kell vinniük. 33 Ez Merári fiai nemzetségeinek a szolgálata, a kijelentés sátránál végzendő egész szolgálatuk Itámárnak, Áron főpap fiának az irányítása alatt. 34 Mózes, Áron és a közösség fejedelmei számba vették Kehát fiait nemzetségenként és nagycsaládonként, 35 harmincévestől fölfelé az ötvenévesekig, minden hadkötelest, hogy szolgálatot végezzenek a kijelentés sátránál. 36 Nemzetségeikből kétezer-hétszázötven embert vettek számba. 37 Ennyien voltak a keháti nemzetségekből számba vettek, akik a kijelentés sátránál végeztek szolgálatot. Mózes és Áron vette őket számba az Úr Mózesnek adott parancsa szerint. 38 Akiket Gérsón fiai közül számba vettek nemzetségenként és nagycsaládonként, 39 harmincévestől fölfelé az ötvenévesekig, minden hadkötelest, aki szolgálatot végzett a kijelentés sátránál, 40 a nemzetségeikből és nagycsaládjaikból számba vettek kétezer-hatszázharmincan voltak. 41 Ennyien voltak a Gérsón fiainak nemzetségeiből számba vettek, akik a kijelentés sátránál végeztek szolgálatot. Mózes és Áron vette őket számba az Úr parancsa szerint. 42 A Merári fiai nemzetségeiből számba vettek nemzetségenként és nagycsaládonként, 43 harmincévestől fölfelé az ötvenévesekig, minden hadköteles, aki szolgálatot végzett a kijelentés sátránál, 44 az ő **nemzetségeikből számba vettek háromezer-kétszázan voltak.** 45 Ennyien voltak a Merári fiainak nemzetségeiből számba vettek. Mózes és Áron vette őket számba az Úr Mózesnek adott parancsa szerint. 46 Az összes számba vett lévita, akiket Mózes, Áron és Izráel fejedelmei nemzetségenként és nagycsaládonként számba vettek, 47 harmincévestől fölfelé az ötvenévesekig, mindenki, akinek szolgálatba kellett lépnie, hogy végezze a szolgálatát mindabban, amit tennie és vinnie kell a kijelentés sátránál, 48 a közülük számba vettek nyolcezer-ötszáznyolcvan voltak. 49 Az Úr Mózesnek adott parancsa szerint vették számba őket, mindenkit a maga tennivalója és vinnivalója alapján. Úgy vették számba őket, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr.

4Móz 5

FÉRFI FÉLTÉKENYSÉGI ÁLDOZATA (IGEN ÉRDEKES, ÉS A NŐKÉ?)

1Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Parancsold meg Izráel fiainak, hogy küldjenek ki a táborból mindenkit, akinek kiütése vagy folyása van, vagy aki holttest miatt tisztátalan. 3 Akár férfi, akár asszony, küldjék ki. A táboron kívülre küldjék őket, hogy tisztátalanná ne

tegyék táborukat, ahol én közöttük lakozom. 4 Izráel fiai eszerint jártak el: kiküldték őket a táboron kívülre. Úgy cselekedtek Izráel fiai, ahogyan Mózesnek megparancsolta az Úr. 5 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 6 Mondd meg Izráel fiainak: Ha egy férfi vagy egy nő bármilyen vétket követ el egy másik ember ellen, az az Úr ellen követ el hűtlenséget, és így kártérítéssel tartozik. **7 Az ilyenek vallják meg vétküket, amelyet elkövettek, térítsék meg az okozott kárt teljes értékében, és tegyék még hozzá annak ötödrészét, úgy térítsék meg annak, akinek tartoznak vele.** 8 De ha nincs annak az embernek örököse, és így nincs kinek megtéríteni a kárt, akkor az Úrnak kell a kárt megtéríteni: legyen az a papé, az engesztelési koson kívül, amellyel elvégzi érte az engesztelést. 9 Minden felajánlás, amelyet Izráel fiai szent adományként odavisznek a paphoz, a papé legyen. 10 Ha valaki azt, ami az övé, szent adományként odaadja a papnak, az a papé legyen. 11 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 12 Szólj Izráel fiához, és mondd meg nekik: Ha valakinek a felesége eltévelyedik, és hűtlenséget követ el ellene, 13 és valaki vele hál, és közöszül vele, de férje előtt titokban marad, hiszen az asszony titkolja, hogy tisztátalanná vált, tanú pedig nincs ellene, mert nem érték tetten, 14 de a férjben féltékenység támad, és féltékeny lesz a feleségére, mert az tisztátalanná lett; vagy ha féltékenység támad benne, és féltékeny lesz a feleségére, holott az nem lett tisztátalanná, 15 akkor vigye el a férj a feleségét a paphoz. Vigye el az érte járó áldozatot is: egytized véka árpalsztet, de olajat ne öntsön rá, se tömjént ne tegyen rá, mert **féltékenységi áldozat az**, emlékeztető áldozat, bűnre emlékeztet. **16 Vezesse oda a pap az asszonyt, és állítsa az Úr színe elé. 17 Öntsön a pap egy cserépedénybe szent vizet, azután vegyen a pap a hajlék földjén levő porból, és tegye a vízbe. 18 Állítsa a pap az asszonyt az Úr színe elé, bontsa ki az asszony haját, és tegye annak a tenyerébe az emlékeztető áldozatot: féltékenységi áldozat az. A keserű, átokhozó víz azonban maradjon a pap kezében. 19 Azután eskesse meg őt a pap, és mondja ezt az asszonynak:**

Ha nem hált veled senki, ha nem tévelyedtél el tisztátalanul férjedtől, ne ártson neked ez a keserű, átokhozó víz, 20 csak akkor, ha eltévelyedtél férjedtől, és tisztátalanná váltál, mert férjeden kívül más is hált veled.

21 Eskesse meg a pap az asszonyt az átokhozó esküvel, és ezt mondja neki a pap:

Adja az Úr, hogy a te neveddel mondjanak majd átkot és tegyenek elrettentő esküt néped körében! Tegye az Úr medencédet koraszülővé, méhedet dagadttá! 22 Hatoljon be ez az átokhozó víz a belső részeidbe, dagadjon meg a méhed, és legyen koraszülővé a medencéd! Az asszony pedig mondja rá: Ámen! Ámen! 23

Azután írja föl a pap ezeket az átkokat egy lapra, mossa bele a keserű vízbe, 24 és itassa meg az asszonnyal a keserű, átokhozó vizet, hadd hatoljon bele az átokhozó víz, keserves fájdalmat okozva. 25 Azután vegye ki a pap az asszony kezéből a féltékenységi áldozatot, mutassa fel az áldozatot az Úr színe előtt, és vigye az oltárhoz. 26 Vegyen a pap egy marokkal az áldozatból az asszony emlékeztető áldozatául, és füstölögtesse el az oltáron. Azután itassa meg az asszonnyal a vizet. 27 Miután megitta vele a vizet, az fog történni, hogy ha az asszony csakugyan tisztátalanná vált, mert hűtlenséget követett el férje ellen, belehatol az az átokhozó víz, keserves fájdalmat okozva, megdagad a méhe, és koraszülővé válik a medencéje. Akkor majd annak az asszonynak a nevével mondanak átkot népe körében. 28 De ha nem vált tisztátalanná az asszony, hanem tiszta maradt, akkor a víz nem árt neki, és továbbra is képes lesz gyermeket szülni. **29 Ez a féltékenység törvénye. Ha egy asszony eltévelyedik férjétől, és tisztátalanná válik, 30 vagy ha valakiben féltékenység támad, féltékeny lesz a feleségére, és ezért az Úr színe elé állítja az asszonyt, akkor a pap mindenben e szerint a törvény szerint járjon el.** 31 A férj mentesül a bűntől, az asszonynak pedig bűnhődnie kell, ha bűnös.

4Móz 6

1 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Ha egy férfi vagy nő különleges fogadalmat tesz, **NÁZÍRFOGADALMAT, VAGYIS AZ ÚRNAK SZENTELI MAGÁT**, 3 tartózkodjék a bortól és egyéb részegítő italtól, ne igyék borból vagy egyéb részegítő italból készített ecetet, semmilyen más, szőlőből készült italt se igyék, és ne egyék se friss, se szárított szőlőt. 4 **Názírsága egész ideje alatt semmi olyat se egyék, ami szőlőtőről való, még a magját vagy a héját se.** 5 **Názírfogadalmának egész ideje alatt ne érje borotva a fejét. Míg le nem telnek azok a napok, amelyekre az Úrnak szentelte magát, szent legyen, hagyja szabadon nőni hajfürtjeit.** 6 **Ne menjen be halotthoz az idő alatt, amelyre az Úrnak szentelte magát.** 7 **Ne tegye magát tisztátalanná se apjával, se anyjával, se fivérével, se nővérel, ha közben meghalnának, mert Istennek szentelt haj van a fején.** 8 **Názírsága egész idején az Úrnak legyen szentelve.** 9 **Ha** pedig valaki hirtelen és váratlanul meghal az otthonában, és tisztátalanná teszi a megszentelt fejét, akkor vágja le a haját tisztulása napján, a hetedik napon nyírja meg azt. 10 A nyolcadik napon pedig vigyen el két gerlét vagy két galambot a paphoz, a kijelentés sátrának bejáratához. 11 Készítse el a pap az egyiket vétekáldozatul, a másikat pedig égőáldozatul, és végezzen érte engesztelést, mert vétekbe esett a holttest miatt. Így szentelje meg újból a fejét azon a napon. 12 **Szentelje magát újból az Úrnak názírsága idejére, és vigyen egy egyéves bárányt jóvátételi áldozatul.** Az előző napok pedig nem számítanak, mert tisztátalanná vált a názír feje. 13 **Ez a názír törvénye:** Amikor letelik názírságának az ideje, vezessék a kijelentés sátrának bejáratához. 14 Mutassa be áldozatát az Úrnak: egy egyéves hibátlan hím bárányt égőáldozatul, egy egyéves hibátlan nőtény bárányt vétekáldozatul, egy hibátlan kost békeáldozatul, 15 egy kosár kovásztalan kenyeret, finomlisztből olajjal gyúrt lepényeket és olajjal megkent kovásztalan lángosokat a hozzájuk tartozó ételáldozatokkal és italáldozatokkal együtt. 16 Mutassa be a pap az Úr színe előtt, és készítse el a názír vétekáldozatát és égőáldozatát. 17 A kost is készítse el békeáldozatul az Úrnak a kosár kovásztalan kenyérrel együtt. Készítse el a pap az ahhoz tartozó ételáldozatot és italáldozatot is. 18 A názír pedig nyírja le megszentelt hajkoronáját a kijelentés sátrának bejáratánál, azután fogja megszentelt hajkoronáját, és tegye azt a tűzre, amelyen a békeáldozat van. 19 Fogja a pap a kos megfőtt lapockáját, egy kovásztalan lepényt a kosárból meg egy kovásztalan lángost, tegye a názír tenyerébe, miután a názír lenyírta megszentelt hajkoronáját, 20 és mutassa fel azokat a pap felmutatott áldozatul az Úr színe előtt. A papé az szent adományként, a felmutatott áldozati szegyen és felajánlott combon kívül. **Azután a názír ismét ihat bort.** 21 **Ez a törvénye a názírnak, aki fogadalmat tett. Az Úrnak szóló áldozat ez hajkoronájáért, azon kívül, amire telik neki. Úgy kell a názírság törvényét megtartania, ahogyan a fogadalmat tette.** 22 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 23 **Mondd meg Aronnak és fiainak: Így áldjátok meg Izráel fiait, ezt mondjátok nekik:**

24 Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! 25 Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! 26 Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet! 27 Így mondják ki a nevemet Izráel fiai felett, és én megáldom őket.

4Móz 7

1 Amikor befejezte Mózes a hajlék fölállítást, **fölkente és fölszentelte** azt egész fölszerelésével együtt, az oltárt is egész fölszerelésével együtt; fölkente és fölszentelte azokat. 2 Akkor odajárultak Izráel fejedelmei, a nagycsaládok fejei – ők voltak a törzsek fejedelmei, akik a számba vettek élén álltak –, 3 és odavitték áldozatukat az Úr elé: hat födeles szekeret és tizenkét marhát, két fejedelem egy szekeret, és mindegyik egy marhát. Odavezették azokat a hajlék elé. 4 Akkor ezt mondta Mózesnek az Úr: 5 **Vedd át tőlük ezeket a kijelentés sátrának szolgálatára;**

add oda a lévitáknak, mindegyiknek a maga szolgálatához mérten! 6 Átvette tehát Mózes a szekereket és a marhákat, és odaadta a lévitáknak. 7 **Két szekeret és négy marhát adott Gérsón** fiainak, szolgálatukhoz mérten. 8 Négy szekeret és nyolc marhát pedig Merári fiainak adott, szolgálatukhoz mérten, amelyet Ítámárnak, Áron főpap fiának a parancsa szerint végeztek. 9 De Kehát fiainak semmit sem adott, mert az ő tennivalójuk az volt, hogy a szent dolgokat a vállukon vigyék. 10 Azután odavitték a fejedelmek az oltár fölszentelésére szánt ajándékot azon a napon, amelyen fölkenték azt. A fejedelmek odavitték áldozati ajándéukat az oltár elé. 11 Akkor ezt mondta Mózesnek az Úr: Minden nap egy-egy fejedelem vigye oda az oltár fölszentelésére szánt áldozati ajándékát. 12 Az első napon Nahsón, Amminádáb fia, Júda törzséből mutatta be áldozati ajándékát. 13 Áldozati ajándéka egy százharminc sekel súlyú ezüstpénz volt, a szent sekel szerint – mindkettő tele volt olajjal gyúrt finomliszttel, ételáldozatul –, 14 továbbá egy tíz sekel súlyú aranyserpenyő, tele füstölőszerekkel, 15 egy bikaborjú, egy kos és egy egyéves bárány égőáldozatul, 16 egy kecskebak vétekáldozatul, 17 békeáldozatul pedig két marha, öt kos, öt bak és öt egyéves bárány. Ez Nahsónnak, Amminádáb fiának az áldozati ajándéka. 18 A második napon Netanél, Cúár fia, Issakár fejedelme áldozott. 19 Bemutatta áldozati ajándékát: egy százharminc sekel súlyú ezüstpénz volt, a szent sekel szerint – mindkettő tele volt olajjal gyúrt finomliszttel, ételáldozatul –, 20 továbbá egy tíz sekel súlyú aranyserpenyőt, tele füstölőszerekkel, 21 egy bikaborjút, egy kos, egy egyéves bárányt égőáldozatul, 22 egy kecskebakot vétekáldozatul, 23 békeáldozatul pedig két marhát, öt kos, öt bakot és öt egyéves bárányt. Ez Netanélnek, Cúár fiának az áldozati ajándéka. 24 A harmadik napon Zebulon fiainak a fejedelme, Eliáb, Hélón fia következett. 25 Áldozati ajándéka egy százharminc sekel súlyú ezüstpénz volt, a szent sekel szerint – mindkettő tele volt olajjal gyúrt finomliszttel, ételáldozatul –, 26 továbbá egy tíz sekel súlyú aranyserpenyő, tele füstölőszerekkel, 27 egy bikaborjú, egy kos és egy egyéves bárány égőáldozatul, 28 egy kecskebak vétekáldozatul, 29 békeáldozatul pedig két marha, öt kos, öt bak és öt egyéves bárány. Ez Eliábnak, Hélón fiának az áldozati ajándéka. 30 A negyedik napon Rúben fiainak a fejedelme, Elícúr, Sedéur fia következett. 31 Áldozati ajándéka egy százharminc sekel súlyú ezüstpénz volt, a szent sekel szerint – mindkettő tele volt olajjal gyúrt finomliszttel, ételáldozatul –, 32 továbbá egy tíz sekel súlyú aranyserpenyő, tele füstölőszerekkel, 33 egy bikaborjú, egy kos és egy egyéves bárány égőáldozatul, **34 egy kecskebak vétekáldozatul**, 35 békeáldozatul pedig két marha, öt kos, öt bak és öt egyéves bárány. Ez Elícúrnak, Sedéur fiának az áldozati ajándéka. 36 Az ötödik napon Simeon fiainak a fejedelme, Selumiél, Cúrísaddaj fia következett. 37 Áldozati ajándéka egy százharminc sekel súlyú ezüstpénz volt, a szent sekel szerint – mindkettő tele volt olajjal gyúrt finomliszttel, ételáldozatul –, 38 továbbá egy tíz sekel súlyú aranyserpenyő tele füstölőszerekkel, 39 egy bikaborjú, egy kos és egy egyéves bárány égőáldozatul, 40 egy kecskebak vétekáldozatul, 41 békeáldozatul pedig két marha, öt kos, öt bak és öt egyéves bárány. Ez Selumiélnak, Cúrísaddaj fiának az áldozati ajándéka. 42 A hatodik napon Gád fiainak a fejedelme, Eljászáf, Deuél fia következett. 43 Áldozati ajándéka egy százharminc sekel súlyú ezüstpénz volt, a szent sekel szerint – mindkettő tele volt olajjal gyúrt finomliszttel, ételáldozatul –, 44 továbbá egy tíz sekel súlyú aranyserpenyő, tele füstölőszerekkel, 45 egy bikaborjú, egy kos és egy egyéves bárány égőáldozatul, 46 egy kecskebak vétekáldozatul, 47 békeáldozatul pedig két marha, öt kos, öt bak és öt egyéves bárány. Ez Eljászáfnak, Deuél fiának az áldozati ajándéka. 48 A hetedik napon Efraim fiainak a fejedelme, Elisámá, Ammihúd fia következett. 49 Áldozati ajándéka egy százharminc sekel súlyú ezüstpénz volt, a szent sekel szerint – mindkettő tele volt olajjal gyúrt finomliszttel, ételáldozatul –, 50 továbbá egy tíz sekel súlyú aranyserpenyő, tele füstölőszerekkel, 51 egy bikaborjú, egy kos és egy egyéves bárány égőáldozatul, 52 egy kecskebak vétekáldozatul, 53 békeáldozatul pedig két

marha, öt kos, öt bak és öt egyéves bárány. Ez Elisámának, Ammihúd fiának az áldozati ajándéka. 54 A nyolcadik napon Manassé fiainak a fejedelme, Gamliél, Pedácúr fia következett. 55 Áldozati ajándéka egy százharminc sekel súlyú ezüstpál meg egy hetven sekel súlyú ezüst hintőedény volt, a szent sekel szerint – mindkettő tele volt olajjal gyúrt finomliszttel, ételáldozatul –, 56 továbbá egy tíz sekel súlyú aranyserpenyő, tele füstölőszerrel, 57 egy bikaborjú, egy kos és egy egyéves bárány égőáldozatul, 58 egy kecskebak vétekáldozatul, 59 békeáldozatul pedig két marha, öt kos, öt bak és öt egyéves bárány. Ez Gamliélnek, Pedácúr fiának az áldozati ajándéka. 60 A kilencedik napon Benjámin fiainak a fejedelme, Abidán, Gidóni fia következett. 61 Áldozati ajándéka egy százharminc sekel súlyú ezüstpál meg egy hetven sekel súlyú ezüst hintőedény volt, a szent sekel szerint – mindkettő tele volt olajjal gyúrt finomliszttel, ételáldozatul –, 62 továbbá egy tíz sekel súlyú aranyserpenyő, tele füstölőszerrel, 63 egy bikaborjú, egy kos és egy egyéves bárány égőáldozatul, 64 egy kecskebak vétekáldozatul, 65 békeáldozatul pedig két marha, öt kos, öt bak és öt egyéves bárány. Ez Abidánnak, Gidóni fiának az áldozati ajándéka. 66 A tizedik napon Dán fiainak a fejedelme, Ahíezer, Ammísaddaj fia következett. 67 Áldozati ajándéka egy százharminc sekel súlyú ezüstpál meg egy hetven sekel súlyú ezüst hintőedény volt, a szent sekel szerint – mindkettő tele volt olajjal gyúrt finomliszttel, ételáldozatul –, 68 továbbá egy tíz sekel súlyú aranyserpenyő, tele füstölőszerrel, 69 egy bikaborjú, egy kos és egy egyéves bárány égőáldozatul, 70 egy kecskebak vétekáldozatul, 71 békeáldozatul pedig két marha, öt kos, öt bak és öt egyéves bárány. Ez Ahíezernak, Ammísaddaj fiának az áldozati ajándéka. 72 A tizenegyedik napon Ásér fiainak a fejedelme, Pagiel, Okrán fia következett. 73 Áldozati ajándéka egy százharminc sekel súlyú ezüstpál meg egy hetven sekel súlyú ezüst hintőedény volt, a szent sekel szerint – mindkettő tele volt olajjal gyúrt finomliszttel, ételáldozatul –, 74 továbbá egy tíz sekel súlyú aranyserpenyő, tele füstölőszerrel, 75 egy bikaborjú, egy kos és egy egyéves bárány égőáldozatul, 76 egy kecskebak vétekáldozatul, 77 békeáldozatul pedig két marha, öt kos, öt bak és öt egyéves bárány. Ez Pagielnek, Okrán fiának az áldozati ajándéka. 78 A tizenkettedik napon Naftáli fiainak a fejedelme, Ahira, Énán fia következett. 79 Áldozati ajándéka egy százharminc sekel súlyú ezüstpál meg egy hetven sekel súlyú ezüst hintőedény volt, a szent sekel szerint – mindkettő tele volt olajjal gyúrt finomliszttel, ételáldozatul –, 80 továbbá egy tíz sekel súlyú aranyserpenyő, tele füstölőszerrel, 81 egy bikaborjú, egy kos és egy egyéves bárány égőáldozatul, 82 egy kecskebak vétekáldozatul, 83 békeáldozatul pedig két marha, öt kos, öt bak és öt egyéves bárány. Ez Ahirának, Énán fiának az áldozati ajándéka. 84 Ez volt Izrael fejedelmeinek az oltár fölszentelésére szánt ajándéka azon a napon, amelyen fölkenték azt: tizenkét ezüstpál, tizenkét ezüst hintőedény és tizenkét aranyserpenyő. 85 Százharminc sekel súlyú volt egy-egy ezüstpál, hetven sekel súlyú egy-egy ezüst hintőedény. Az ezüstedények súlya összesen kétezer-négyszáz sekel volt, a szent sekel szerint. 86 Továbbá tizenkét aranyserpenyő, tele füstölőszerrel. Tíz sekel súlyú volt egy-egy serpenyő, a szent sekel szerint. Az aranyserpenyők súlya összesen százhusz sekel volt. 87 Égőáldozatra szánt marha volt összesen tizenkét bika, azután tizenkét kos és tizenkét egyéves bárány, a hozzájuk tartozó ételáldozatokkal együtt meg tizenkét kecskebak vétekáldozatul. 88 Békeáldozatra szánt marha volt összesen huszonnégy bika, azután hatvan kos, hatvan bak és hatvan egyéves bárány. Ez volt az oltár fölszentelésére szánt ajándék, miután fölkenték azt. 89 Amikor bement Mózes a kijelentés sátrába, hogy beszéljen az Úrral, hallotta a hangot, amely a bizonyosság ládáján levő földérről beszélt hozzá, a két kerúb közül. **Onnan beszélt hozzá.**

4Móz 8

1Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Szólj Áronhoz, és mondd meg neki: **Úgy rakd föl a lámpatartóra a mécseseket, hogy a hét mécses előre világítson.** 3 Áron így is tett: úgy rakta föl a lámpatartóra a mécseseket, hogy azok előre világítsanak, ahogyan megparancsolta

Mózesnek az Úr. 4 A lámpatartó aranyból készült, ötvösmunkával; a szára is meg a virága is ötvösmunka volt. Arra a mintára készítette el Mózes a lámpatartót, amelyet az Úr mutatott neki. 5 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 6 Válaszd külön a lévítákat Izráel fiai közül, és tisztítsd meg őket. 7 Ezt cselekedd velük, hogy megtisztuljanak: hints rájuk vétektől megtisztító vizet, egész testüket borotválják le, mossák ki ruhájukat, hogy tiszták legyenek. 8 Vegyenek egy bikaborjút és hozzá ételáldozatul olajjal gyúrt finomlisztet. Egy másik bikaborjút pedig végy vétekáldozatul. 9 Vezesd a lévítákat a kijelentés sátra elé, és gyűjtsd össze Izráel fiainak egész közösségét. 10 Azután vezesd a lévítákat az Úr színe elé, és Izráel fiai tegyék kezüket a lévítákra. 11 **Áron pedig ajánlja fel a lévítákat mint Izráel fiai felmutatott áldozatát az Úrnak, hogy ők végezzék az Úr szolgálatát. 12 A lévíták tegyék kezüket a bikák fejére, te pedig készítsd el az egyik bikát vétekáldozatul, a másikat pedig égőáldozatul az Úrnak, engesztelésül a lévítákért.** 13 Állítsd a lévítákat Áron és fiai elé, és ajánld fel őket felmutatott áldozatul az Úrnak! 14 Így válaszd külön a lévítákat Izráel fiaitól, hogy a lévíták az enyémekek legyenek. 15 Csak azután kezdhetik el a lévíták a szolgálatot a kijelentés sátránál, miután megtisztítottad és felmutatott áldozatul felajánlottad őket. 16 Mert nekem szóló adományok ők Izráel fiai között. **Őket választottam ki magamnak Izráel fiai közül minden elsőszülött helyett, aki anyja méhét megnyitja. 17 Mert enyém Izráel fiai között minden elsőszülött, akár embertől, akár állattól való.** Akkor szenteltem őket magamnak, amikor lesújtottam Egyiptom földjén minden elsőszülöttre. 18 Valamennyi elsőszülött helyett a lévítákat választottam ki magamnak Izráel fiai közül, 19 és Izráel fiai közül a lévítákat adományként Áronnak és fiainak adtam, hogy Izráel fiai helyett ők végezzék a szolgálatot a kijelentés sátránál. Szerezzenek engesztelést Izráel fiaikért, hogy ne sújtsa csapás Izráel fiait, ha a szentélyhez közelednek. 20 Mózes, Áron és Izráel fiainak egész közössége eszerint járt el a lévítákkal. Mindenben úgy jártak el Izráel fiai a lévítákkal, ahogyan Mózesnek megparancsolta az Úr. 21 A lévíták megtisztították magukat vétkeiktől, és kimosták ruhájukat. Áron pedig felajánlotta őket ajándéknak az Úrnak, és engesztelést végzett értük Áron, hogy megtisztítsa őket. 22 Csak azután kezdték meg a lévíták szolgálatukat a kijelentés sátránál, Áron és fiai irányításával. Úgy jártak el a lévítákkal kapcsolatban, ahogyan Mózesnek megparancsolta az Úr. 23 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 24 Még ez is a lévítákra tartozik: a huszonöt éven felüli lévita hadköteles, és végezzen szolgálatot a kijelentés sátránál. **25 Ötvenéves korában pedig vonuljon vissza a szolgálatot végzők seregéből, és ne végezzen tovább szolgálatot, 26 segédkezhet a kijelentés sátránál tennivalóik elvégzésében a testvéreinek, szolgálatot azonban ne végezzen. Így szabd meg a lévíták tennivalóit.**

ezek eddig nem igazán számunkra egzisztenciálisan fontos fejezetek.

4Móz 9

a páská újra – ez már fontos!

1 Azután így beszélt Mózeshez az Úr a **Sínai-pusztában, a második év első hónapjában azután, hogy kijöttek Egyiptomból:** 2 **Készítsék el Izráel fiai a páskát a megszabott időben.** 3 Ennek a hónapnak a tizennegyedik napján, estefelé készítsék el a megszabott időben. Egészen a rá vonatkozó rendelkezések és előírások szerint készítsétek el. 4 Megmondta tehát Mózes Izráel fiainak, **hogyan készítsék el a páskát.** 5 El is készítették a páskát az első hónap tizennegyedik napján, estefelé a Sínai-pusztában. Mindenben úgy jártak el Izráel fiai, ahogyan Mózesnek megparancsolta az Úr. 6 Néhány férfi azonban tisztátalan volt emberi holttest miatt, és így nem készíthették el a páskát azon a napon. Ezért Mózes és Áron elé járultak azon a napon 7 ezek a férfiak, és ezt mondták: Mi emberi holttest miatt vagyunk tisztátalanok. Miért kellene megtagadni tőlünk, hogy áldozatot mutathassunk be az Úrnak a megszabott időben, Izráel fiaival együtt? 8 Mózes ezt felelte nekik: Várjatok, míg meghallom, mit parancsol rólatok az Úr. 9 Ekkor így beszélt Mózeshez az Úr: 10 Mondd meg Izráel fiainak: Ha valaki holttest miatt

tisztátalanná válik, vagy messze úton van közületek vagy utódaitok közül, az is készítsen páskát az Úrnak. **11 Ők a második hónap tizennegyedik napján, estefelé készítsék el, és kovásztalan kenyérral meg keserű füvekkel egyék meg.** 12 Ne hagyjanak belőle reggelre, és a csontját sem szabad eltörni. Mindenben úgy készítsék el, ahogy a páskára vonatkozó rendelkezés szól. 13 **De ha valaki tiszta, és úton sincs, mégis elmulasztja a páskát elkészíteni, azt az embert ki kell irtani népe közül, mert nem mutatott be áldozatot az Úrnak a megszabott időben. Az ilyen embernek bűnhődnie kell.** 14 Ha jövevény tartózkodik köztetek, és elkészíti az Úr páskáját, ő is a páskára vonatkozó rendelkezés és előírás szerint járjon el. Ugyanaz a rendelkezés vonatkozzék rátok: a jövevényre és az ország szülötteire is. 15 Amikor a hajlékot fölállították, felhő borította be a hajlékot, a bizonyosság sátrát, estétől reggelig pedig tűz alakjában volt a hajlék fölött. 16 Így volt ez mindig: felhő borította be, éjjel pedig az, ami tűznek látszott. 17 Valahányszor fölemelkedett a felhő a sátorról, elindultak Izráel fiai. **Ott ütöttek táborn Izráel fiai, ahol a felhő megállapodott.** 18 Az Úr parancsa szerint indultak el Izráel fiai, és az Úr parancsa szerint ütöttek táborn. Mindaddig a táborban maradtak, amíg a felhő a hajlékon nyugodott. 19 Ha a felhő hosszabb ideig maradt a hajlék fölött, megtartották Izráel fiai az Úr rendelkezését, és nem indultak el. 20 Megtörtént, hogy a felhő csak néhány napig maradt a hajlék fölött; akkor is az Úr parancsa szerint maradtak a táborban, és az Úr parancsa szerint indultak el. 21 Megtörtént, hogy a felhő csak estétől reggelig volt ott, reggel pedig már föl is emelkedett a felhő: ilyenkor ők is elindultak. **Akár nappal, akár éjjel emelkedett föl a felhő, ők elindultak.** 22 **Akár két napig, akár egy hónapig vagy még hosszabb ideig nyugodott is a felhő a hajlék fölött, a táborban maradtak Izráel fiai, és nem indultak el. De ha fölemelkedett,** elindultak. 23 Az Úr parancsa szerint maradtak a táborban, és az Úr parancsa szerint indultak el. Megtartották az Úr rendelkezését, az Úr Mózesnek adott parancsa szerint.

4Móz 10

1 Azután így szólt Mózeshez az Úr: 2 Készíts két harsonát ötvösmunkával, **ezüsből készítsd** azokat. Ezeket használd a közösség összehívására és a táborok elindítására! 3 Amikor megfújják azokat, gyűljön hozzád az egész közösség a kijelentés sátrának a bejáratához. 4 Ha csak az egyiket fújják meg, gyűljenek hozzád a fejedelmek, Izráel nemzetségfői. 5 Ha pedig riadót fújtok, induljanak el azok a táborok, amelyek keletre táboroznak. 6 Ha másodszer is megfújjátok harsogva, induljanak el azok a táborok, amelyek délre táboroznak. Harsogva kell megfújniuk az induláshoz. 7 De ha a gyülekezetet gyűjtitek össze, ne harsogva fújjátok. 8 **A harsonákat Áron fiai, a papok fújják.** Örök rendelkezés legyen ez nektek nemzedékről nemzedékre. 9 Ha hadba indultok majd országotokban a benneteket szorongató ellenség ellen, akkor is ezekkel a harsonákkal fújjátok riadót: akkor majd megemlékezik rólatok Istenetek, az Úr, és megszabadultok ellenségeitektől. 10 Fújjátok meg ezeket a harsonákat az öröm napjain, az ünnepeken és a hónapok kezdetén, amikor égőáldozataitokat és békeáldozataitokat bemutatjátok, és emlékeztetni fogják Istent rátok. Én, az Úr vagyok a ti Istenetek. 11 A második év második hónapjának a huszadik napján fölemelkedett a felhő a bizonyosság hajlékáról. 12 Izráel fiai pedig elindultak a Sínai-pusztából, és mentek táborhelyről táborhelyre, míg meg nem állapodott a felhő a Párán-pusztában.

13 Ekkor indultak el először az Úrnak Mózes által adott parancsa szerint. 14 Először Júda fiai táborának a hadijelvénye indult el a csapatok élén. Seregüket Nahsón, Amminádáb fia vezette. 15 Issakár fiai törzsének a seregét Netanél, Cúár fia vezette. 16 Zebulon fiai törzsének a seregét Eliáb, Hélón fia vezette. 17 Miután a hajlékot lebontották, elindultak Gérsón és Merári fiai, a hajlék hordozói. 18 Azután Rúben táborának a hadijelvénye indult el a csapatok élén. Seregüket Elícúr, Sedéúr fia vezette. 19 Simeon fiai törzsének a seregét Selumiél, Cúrísaddaj fia vezette. 20 Gád fiai törzsének a seregét Eljászáf, Deúél fia vezette. 21 Majd elindultak a kehátiak is, a

szentély hordozói; a többiek már fölállították a hajlékot, mire ők megérkeztek. 22 Azután Efraim fiai táborának a hadijelvénye indult el a csapatok élén. Seregüket Elisámá, Ammihúd fia vezette. 23 Manassé fiai törzsének a seregét Gamlíél, Pedácúr fia vezette. 24 Benjámín fiai törzsének a seregét Abídán, Gidóni fia vezette. 25 Majd Dán fiai táborának a hadijelvénye indult el a csapatok élén mint az egész tábor utóvédje. Seregüket Ahíezer, Ammísaddaj fia vezette. 26 Ásér fiai törzsének a seregét Pagiél, Okrán fia vezette. 27 Naftáli fiai törzsének a seregét Ahíra, Énán fia vezette. 28 Ez volt Izráel fiai táborbontásának a rendje seregeik szerint, valahányszor elindultak.

29 Mózes így szólt Hóábához, a midjáni Reúélnak, Mózes apósának a fiához: Mi elindulunk arra a helyre, amelyről azt mondta az Úr: Nektek adom azt. Gyere velünk, és mi jót teszünk veled, mert az Úr jót ígért Izráelnek. 30 **De ő így felelt neki: Nem megyek, inkább visszamegyek hazámba, a rokonságomhoz.** 31 **Mózes ezt mondta: Ne hagyj el bennünket, hiszen te tudod, hol lehet tábort ütnünk a pusztában.** Te légy a vezetőnk! 32 Ha velünk jössz, akkor részesíteni fogunk mindabban a jóban, amit velünk tesz az Úr. 33 Így indultak el az Úr hegyétől háromnapos útra. A háromnapos úton az Úr szövetségének ládája vonult előttük, hogy pihenőhelyet keressenek nekik. 34 **Az Úr felhője volt felettük nappal,** amikor elindultak a táborból. 35 Valahányszor elindult a láda, ezt mondta Mózes: Kelj föl, Uram! Szóródjanak szét ellenségeid, gyűlölködők meneküljenek előled! 36 Amikor pedig megállt, ezt mondta: Térj vissza, Uram, Izráel ezreinek sokaságához!

4Móz 11

1 A nép pedig folyton csak panaszkodott az Úrnak, hogy rosszul megy a sora. Az Úr pedig meghallotta, és haragra gerjedt. Fölgyulladt ellenük az Úr tüze, és belekapott a tábor szélébe. 2 Ekkor a nép segítségért kiáltott Mózeshez, **Mózes pedig imádkozott az Úrhoz, és elaludt a tűz.** 3 **Azt a helyet pedig Taberának nevezték el, mert felgyulladt ellenük az Úr tüze.** 4 A közöttük levő gyülelész népség azonban telhetetlen volt, ezért Izráel fiai is újra siránkozni kezdtek: **Ki ad nekünk végre húst enni?** 5 **Emlékszünk, hogy Egyiptomban ingyen ettünk halat, uborkát, dinnyét, póréhagymát, vöröshagymát és fokhagymát.** 6 **Most pedig elepedünk, mert semmit sem látunk a manna kivül.** 7 A manna olyan volt, mint a koriander-mag, hasonló az illatos gyantacsepphez. 8 A nép elszéledt, és úgy szedegette. Kézimalommal megőrölték, vagy mozsárban megtörték, azután fazékban megfőzték, és lepényt készítettek belőle. Olyan íze volt, mint az olajos süteménynek. 9 Amikor a harmat leszállt éjjel a táborra, akkor hullott rá a manna is. 10 Mózes meghallotta, hogy a nép siránkozik, egyik nemzetség éppúgy, mint a másik, mindenki a sátra bejáratánál. Akkor igen fölgerjedt az Úr haragja, és Mózes is rossznak látta ezt. 11 **Ezért Mózes ezt mondta az Úrnak: Miért tettél szolgáladdal ilyen rosszat? Miért nem vagy jóindulattal hozzám, miért raktad rám ennek az egész népnek a gondját?** 12 Vajon bennem fogant ez az egész nép, vagy én szültem-e, hogy ezt mondd nekem: Ahogyan a dajka viszi a csecsemőt, úgy vidd az öledben arra a földre, amelyet te ígértél oda esküvel atyáinknak? 13 Honnan vegyek húst, hogy adjak ennek az egész népnek? Hiszen így siránkoznak előttem: Adj nekünk húst, hadd együnk! 14 Nem tudom egyedül vinni ezt az egész népet, mert túl nehéz nekem. 15 Ha így bánysz velem, inkább nyomban ölj meg, légy ennyi jóindulattal hozzám! Ne kelljen látnom nyomorúságomat! **MÓZES ITT NAGYON EMBERI!** 16 Azután ezt mondta Mózesnek az Úr: Gyűjts össze nekem hetven férfit Izráel vénei közül, akikről tudod, hogy a nép vénei és előjárói. Vidd oda őket a kijelentés sátrához, és ott álljanak melléd. 17 Akkor leszálok, és beszélek ott veled. Elveszek abból a lélekből, amely rajtad nyugszik, és rájuk is kiárasztom, hogy veled együtt hordozzák a nép terhét, és ne hordozd azt egyedül. 18 A népnek pedig mondd meg: Szenteljétek meg magatokat holnapra, mert húst esztek! Hiszen így siránkoztok az Úrnak: Ki ad nekünk végre húst enni? Milyen jó dolgunk volt Egyiptomban! Ezért majd ad nektek az Úr húst, és

ehettek. 19 Nemcsak egy napig ehetek, nem is két napig, nem öt napig, nem tíz napig, nem húsz napig, 20 hanem egy álló hónapig, míg csak ki nem hányjátok, és míg meg nem undorodtok tőle, mivel megvetettétek az Urat, aki köztetek van, és így siránkoztatok előtte: Miért is jöttünk ki Egyiptomból? 21 Akkor ezt mondta Mózes: Hatszázezer gyalogosból áll a nép körülöttem, és te azt mondod: Húst adok nekik enni egy álló hónapig?! 22 Lehet-e annyi juhot és marhát vágni nekik, hogy elég legyen nekik? Vagy össze lehet-e gyűjteni a tenger minden halát, hogy elég legyen nekik? 23 De az Úr ezt mondta Mózesnek: Talán kevés ehhez az Úr ereje? Most majd meglátod, beteljesedik-e az én szavam, vagy sem. 24 Mózes kiment, és elbeszélte a népnek az Úr szavait, majd összegyűjtött hetven férfit a nép vénei közül, és a sátor köré állította őket. 25 **Az Úr pedig leszállt felhőben, és beszélt hozzá. Majd elvett abból a lélekből, amely Mózesen nyugodott, és kiárasztotta a hetven vénre. Amikor a lélek leszállt rájuk, akkor prófétáltak, de máskor nem. 26 Két férfi azonban a táborban maradt: az egyiknek Eldád, a másiknak Médád volt a neve. Rájuk is kiáradt a lélek, mert ők is az összeírtak között voltak, bár nem mentek ki a sátorhoz. Ők a táborban kezdtek prófétálni. 27 Egy szolga elfutott, és jelentette Mózesnek, hogy Eldád és Médád prófétálnak a táborban. 28 Akkor megszólalt Józsué, Nún fia, aki ifjúkorától fogva Mózes szolgája volt, és ezt mondta: Uram, Mózes, tiltsd meg nekik! 29 De Mózes így felelt neki: Engem akarsz féltékenyen védeni? Bárcsak az Úr egész népe próféta volna, és rájuk is kiárasztaná lelkét az Úr! 30 Ezután Mózes visszavonult a táborba Izráel véneivel együtt. 31 Akkor az Úr szelet támasztott, amely a tenger felől fürjeket sodort magával, és leszórta őket a táborra, innen is, onnan is egynapi távolságban a tábor körül, kétkönyöknyire a föld színén. 32 Akkor nekiállt a nép, és egész nap és egész éjjel, sőt az egész következő napon is gyűjtötték a fürjeket. Még aki keveset gyűjtött, az is gyűjtött tíz hómert, és szétterítették azokat a tábor körül. 33 De a hús még a foguk között volt, még meg sem rágták, amikor az Úr haragra gerjedt a nép ellen, és súlyos csapást mért a népre az Úr. 34 Azt a helyet Kibrót-Taavának nevezték el, mert ott temették el a telhetetlen népet. 35 Kibrót-Taavából elindult a nép Hacérót felé, majd Hacérótban tartózkodott.**

4Móz 12

1 Egyszer Mirjám és Áron Mózes ellen beszélt az etióp asszony miatt, akit elvett. (HŰ, DE EMBERI – SÓGORNÓK EGYMÁS KÖZÖTT...) Mert Mózes egy etióp asszonyt vett feleségül. 2 Ezt mondták: Vajon csak Mózes által beszélt az Úr? Nem beszélt-e miáltalunk is? De az Úr meghallotta. 3 **Ez a Mózes pedig igen alázatos volt, a földön élő minden embernél alázatosabb.** 4 Az Úr akkor rögtön ezt mondta Mózesnek, Áronnak és Mirjámnak: Menjete ki mindhárman a kijelentés sátrához. Ki is mentek mindhárman. 5 Akkor az Úr leszállt felhőoszlopban, megállt a sátor bejáratánál, és szólította Áront és Mirjámot, ők ketten pedig odamentek. 6 Az Úr ezt mondta: Halljátok meg beszédemet: Ha van az Úrnak prófétája köztetek, azzal látomásban ismertetem meg magam, álomban beszélek hozzá. 7 De nem ilyen Mózes, a szolgám! Őrá az egész házam van bízva! **8 Szemtől szemben beszélek vele, világosan, nem rejtélyesen, az Úr alakját is megpillanthatja. Hogy mertetek hát szolgám, Mózes ellen beszélni?!** 9 Az Úr haragra gerjedt ellenük, és eltávozott. 10 **Amikor a felhő eltávozott a sátorról, Mirjám a poklosságtól olyan fehér lett, mint a hó.** Áron Mirjám felé fordult, és látta, hogy poklos. 11 Akkor ezt mondta Áron Mózesnek: Kérlek, uram, ne ródd föl nekünk ezt a vétket, amelyet esztelenül elkövettünk! 12 Ne legyen olyan Mirjám, mint a halva született, akinek a teste félig már oszlásnak indult! 13 Ekkor Mózes így kiáltott az Úrhoz: Istenem, gyógyítsd meg őt! 14 Az Úr azonban ezt mondta Mózesnek: Ha csak az apja köpte volna

szembe, akkor is szégyenkeznie kellene hét napig. Zárják ki a táborból hét napra, és csak azután fogadják vissza! **15 Ki is zárták Mirjámot a táborból hét napra.** A nép nem indult tovább addig, amíg vissza nem fogadták Mirjámot. **16** Azután elindult a nép Hacérótból, és a Párán-pusztában ütött tábort.

4Móz 13

kémek

1 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Küldj férfiakat, hogy kémeljék ki Kánaán földjét, amelyet majd Izráel fiainak adok. **Mindegyik ősi törzséből egy férfit küldjétek, mind tekintélyes ember legyen.**

3 Mózes elküldte őket a Párán-pusztából az Úr parancsa szerint. Valamennyien főemberek voltak Izráelben. 4 Név szerint ezek voltak: Rúben törzséből Sammúa, Zakkúr fia. 5 Simeon törzséből Sáfát, Hóri fia. 6 Júda törzséből Káléb, Jefunne fia. 7 Issakár törzséből Jigál, József fia. 8 Efraim törzséből Hóséa, Nún fia. 9 Benjámin törzséből Paltí, Ráfú fia. 10 Zebulon törzséből Gaddiél, Szódí fia. 11 A József törzséhez tartozó Manassé-törzséből Gaddí, Szúszí fia. 12 Dán törzséből Ammiél, Gemallí fia. 13 Ásér törzséből Szetúr, Míkáél fia. 14 Naftáli törzséből Nahbí, Vofszi fia. 15 Gád törzséből Geúél, Mákí fia. 16 Így hívták azokat a férfiakat, akiket elküldött Mózes, hogy kémeljék ki az országot. Mózes Hóséát, Nún fiát Józsúának nevezte el. 17 Amikor elküldte őket Mózes, hogy kémeljék ki Kánaán földjét, ezt mondta nekik: Menjétek itt a Délvidéken át, föl a hegyvidékre. **18 Nézzétek meg, hogy milyen az a föld, és a rajta lakó nép erős-e vagy gyenge, kevés-e vagy sok! 19 Milyen az a föld, amelyen lakik: jó-e vagy rossz? Milyenek a városok, amelyekben lakik: táborfélék vagy megerősített helyek?** 20 Milyen a föld: kövér-e vagy sovány, van-e rajta fa vagy nincs? Legyetek bátrak, és hozzatok a föld gyümölcseiből! Akkor éppen az első szőlőfürtökérésének az ideje volt. 21 Elmentek tehát a férfiak, és kikémlelték a földet a Cin-pusztától egészen Rehóbig, a Hamátba vezető útig. 22 A Délvidéken át mentek föl, és Hebrónig jutottak. Anák leszármazottai, Ahíman, Sésaj és Talmaj éltek ott. Hebrón hét évvel korábban épült, mint az egyiptomi Cóan. 23 **Amikor eljutottak az Eskól-völgyig, lemetszettek ott egy szőlővesszőt egyetlen szőlőfürttel, amelyet ketten vittek rúdon. Szedtek gránátalmát és fügét is. 24 Azt a helyet Eskól-völgynek nevezték el arról a szőlőfürttről, amelyet ott metszettek le Izráel fiai. 25 Negyven nap múlva visszatértek az ország kikémleléséből.** 26 Visszamentek, és megérkeztek Mózeshez, Áronhoz és Izráel fiainak egész közösségéhez a Párán-pusztába, Kádésba. **Beszámoltak nekik meg az egész közösségnek, és megmutatták nekik a föld gyümölcseit. 27 Elbeszélésükben ezt mondták neki: Elmentünk arra a földre, ahová küldtél bennünket. Valóban tejjel és mézzel folyó föld az, ilyen a gyümölcse!** 28 Csakhogy erős nép lakik azon a földön, a városok falakkal vannak megerősítve, és nagyon nagyok, sőt még Anák leszármazottait is láttuk ott! 29 A Délvidéken Amálék lakik, a hegyvidéken a hettiták, a jebúsziai és az emóriak laknak, a tenger és a Jordán partján pedig a kánaániak élnek. 30 Bár Káléb csitította a népet, amely Mózes ellen fordult, mert ezt mondta: Bátran fölmehetünk és elfoglalhatjuk, mert le tudjuk győzni őket, 31 de azok a férfiak, akik vele mentek, ezt mondták: Nem vonulhatunk fel az ellen a nép ellen, mert erősebb nálunk! 32 És rossz hírért keltették Izráel fiai között annak a földnek, amelyet kikémleltek, mert ezt mondták: Az a föld, amelyet bejártunk, hogy kikémleljük, olyan föld, amely megemészti lakosait! A nép pedig, amelyet ott láttunk, csupa szálás emberből áll. 33 Sőt láttunk ott óriásokat is, Anák óriás fiait: parányi sáskáknak éreztük magunkat, és ők úgy is tekintettek ránk.

4Móz 14

A KICSINYHITŰ NÉP – A KÉMEK IS 40 NAPIG AZ ÍGÉRET FÖLDJÉN

1Ekkor az egész közösség elkezdett hangosan jajveszékeln, és sírt a nép egész éjjel. 2Izráel fiai mindnyájan zúgolódtak Mózes és Áron ellen. Ezt mondta nekik az egész közösség: **Bárcsak meghaltunk volna Egyiptomban, vagy halnánk meg itt a pusztában!** 3Miért akar bevinni minket az ÚR arra a földre? Azért, hogy fegyvertől hulljunk el, asszonyaink és gyermekeink pedig prédára jussanak? Nem volna jobb visszatérnünk Egyiptomba? 4Majd ezt mondták egymásnak: **Válasszunk vezetőt, és térjünk vissza Egyiptomba!** 5Ekkor Mózes és Áron arcra borult Izráel közösségének egész gyülekezete előtt. 6De Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia, akik az országba küldött kémek között voltak, megszagatták ruhájukat, 7és ezt mondták Izráel fiai egész közösségének:

JÓZSUÉ

A föld, amelyet bejártunk, hogy kikémléljük, igen-igen jó föld. 8Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz bennünket arra a földre, és nekünk adja azt a tejjel és mézzel folyó földet. 9Csak az ÚR ellen ne lázadjatok, és ne féljete a föld népétől, mert a fél fogunkra sem elegendek! Tőlük eltávozott oltalmuk, de velünk van az ÚR! Ne féljete tőlük! 10De az egész közösség azt mondta, hogy meg kell kövezni őket. Akkor megjelent az ÚR dicsősége a kijelentés sátra fölött egész Izráelnek, 11és ezt mondta az ÚR Mózesnek:

ÚR

Meddig vesz semmibe engem ez a nép, és meddig nem hisz bennem a sok jel ellenére sem, amelyet közöttük tettem?! 12Megverem dögvésszel, és elűzöm őket, de téged náluk nagyobb és erősebb nemzeté teszek. 13Mózes azonban azt mondta az ÚRnak:

MÓZES

Hallották az egyiptomiak, hogy te hoztad ki közülük hatalmaddal ezt a népet, 14és elmondták a föld lakóinak. Ők tehát már hallották, hogy te, URam, a nép között vagy; hogy te, URam, a szemük láttára megjelentél, és hogy a te felhőd állt fölöttük, és nappal felhőoszlopban jársz előttük, éjjel pedig tűzoszlopban. 15Ha most mind egy szálíg megölöd ezt a népet, akkor azt fogják mondani azok a nemzetek, amelyek hallották a híredet: 16Nem tudta az ÚR bevinni ezt a népet arra a földre, amelyet esküvel ígért meg nekik, ezért lemészárolta őket a pusztában. 17Most azért mutasd meg, URam, hogy nagy a te hatalmad, ahogyan megmondtad: 18Az ÚR türelme hosszú, szeretete nagy, megbocsátja a bűnt és a hitszegést; bár nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem megbünteti az atyák bűnéért a fiaikat is, három, sőt négy nemzedéken át. 19Bocsásd meg hát ennek a népnek a bűnét nagy szeretetteddel, ahogyan megbocsátottál ennek a népnek Egyiptomtól fogva mindeddig! 20Akkor az ÚR ezt mondta:

ÚR

Megbocsátok, ahogyan kérted. 21De életemre mondom és az ÚR dicsőségére, amely betölti az egész földet, 22hogy azok közül az emberek közül, akik látták dicsőségemet és a jeleket, amelyeket Egyiptomban és a pusztában tettem, mégis megkísértettek engem tízszer is, és nem hallgattak szavamra, 23senki sem fogja meglátni azt a földet, amelyet esküvel ígértem atyáiknak. Senki sem látja meg azt azok közül, akik engem semmibe vettek. 24De szolgálmat, Kálébot, mivel más lélek volt benne, és hűségesen követett engem, beviszem arra a földre, ahol járt, és az ő utódai fogják majd birtokba venni azt. 25A völgyekben azonban az amálékiek és a kánaániak laknak. Holnap forduljatok meg, és induljatok el a pusztába a Vörös-tenger felé! 26Azután így beszélt Mózeshez és Áronhoz az ÚR: 27Meddig zúgolódik ellenem ez a gonosz közösség? Meghallottam Izráel fiainak zúgolódását, mert sokat zúgolódtak ellenem. 28Mondd meg nekik: Életemre mondom – így szól az ÚR –, hogy úgy bánok majd veletek, ahogyan ti beszéltetek ellenem! 29Itt a pusztában fogtok holtan elhullani, a számba vettek mind, ahányan csak vagytok, húszévestől fölfele, mert zúgolódtatok ellenem. 30Nem mentek be arra a földre, amelyről felemelt kézzel megesküdtem, hogy ott fogtok lakni, csak Káléb, Jefunne fia és Józsué, Nún fia. 31De beviszem gyermekeiteket, akikről ti azt mondtátok, hogy prédára jutnak;

ők majd megismerik azt a földet, amelyet ti megvetettetek. 32Ti azonban itt a pusztában fogtok elhullani. 33Fiaitok pásztorok lesznek a pusztában negyven esztendeig, és bűnhődnek a ti hűtlenségetekért, míg mind egy szálig el nem hullotok holtan a pusztában. 34Negyven napig tartott, míg kikémléltétek azt a földet: most negyven évig bűnhődjétek a napok száma szerint, egy-egy napért egy-egy esztendőt, hogy megtudjátok, milyen az, amikor én ellenkezem veletek. 35Én, az ÚR megmondtam, hogy ezt teszem ezzel az egész gonosz közösséggel, amely összefogott ellenem: mind egy szálig itt halnak meg a pusztában!

36Azok a férfiak pedig, akiket Mózes elküldött, hogy kémleljék ki az országot, és akik visszatérve föllázították ellene az egész közösséget, mert rossz hírért keltették annak a földnek,

37azok a férfiak, akik rossz hírért keltették az országnak, meghaltak az ÚR csapásától. 38Csak **Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia maradt életben** azok közül a férfiak közül, akik elmentek, hogy kikémléjék az országot.

39Amikor elbeszélte Mózes ezeket a dolgokat egész Izráelnek, a nép nagyon elszomorodott. 40Korán reggel fölkeltek, hogy fölmenjenek a hegyvidék magaslataira, mondván: Itt vagyunk, menjünk hát arra a helyre, amelyről az ÚR beszélt. Bizony, vétkeztünk! 41Mózes azonban ezt mondta: **Miért akarjátok áthágni az ÚR parancsát? Nem fog az sikerülni!** 42Ne menjétek, mert nem lesz köztetek az ÚR! Vereséget fogtok szenvedni ellenségeitektől! 43Hiszen az amálékiak és kánaániak ott vannak veletek szemben, és elhullotok fegyvereiktől! Mivel elfordultatok az ÚRtól, az ÚR sem lesz veletek! 44Ők azonban vakmerően fölmentek a hegyvidék magaslataira, bár az ÚR szövetségének a ládája és Mózes ki sem mozdultak a táborból. 45Az amálékiak és kánaániak pedig, akik azon a hegyvidéken laktak, lerohantak, verték és kergették őket egészen Hormáig.

4Móz 15

1 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: **Amikor bementek arra a földre, amelyet nektek adok, hogy ott lakjatok,** 3 és tűzáldozatot készítetek az Úrnak: égőáldozatot vagy véresáldozatot fogadalom teljesítésére, önkéntes áldozatként vagy ünnepeiteken, amikor marhát vagy juhfélét készítetek kedves illatul az Úrnak, 4 akkor az, aki bemutatja áldozatát az Úrnak, mutasson be ételáldozatul egytized véka finomlisztet, egynegyed hín olajjal gyúrva, 5 italáldozatul pedig egynegyed hín bort készíts az égőáldozathoz vagy a véresáldozathoz bárányonként. 6 A koshoz ételáldozatul kéttized véka finomlisztet készíts, egyharmad hín olajjal gyúrva, 7 italáldozatul pedig egyharmad hín bort mutass be kedves illatul az Úrnak. 8 Ha marhát készítesz égőáldozatul vagy véresáldozatul egy fogadalom teljesítésére, vagy békeáldozatként az Úrnak, 9 akkor mutass be a marhán kívül ételáldozatul háromtized véka finomlisztet, fél hín olajjal gyúrva, 10 italáldozatul pedig mutass be fél hín bort. Kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. 11 Így kell tenni minden egyes bikánál, minden egyes kosnál, juhnál vagy kecskénél. 12 Ahányat csak készítetek, mindegyiket így készítsétek el. 13 Minden közületek való így készítse el ezeket, ha kedves illatú tűzáldozatot mutat be az Úrnak. 14 Ha pedig jövevényként tartózkodik valaki nálatok, vagy a későbbi nemzedékek idejében lesz majd közöttetek, és kedves illatú tűzáldozatot készít az Úrnak, úgy készítse el ő is, ahogyan ti készíttétek. 15 A gyülekezetben ugyanaz a rendelkezés vonatkozik rátok és az ott tartózkodó jövevényre. **Örök rendelkezés legyen ez nektek nemzedékről nemzedékre: olyan legyen a jövevény az Úr előtt, mint ti.** 16 Ugyanaz a törvény és ugyanaz az előírás vonatkozzék rátok és a köztetek tartózkodó jövevényre. 17 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 18 Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Amikor bementek arra a földre, ahova beviszlek titeket, 19 és esztek majd annak a földnek a kenyereiből, akkor mutassatok be felajánlást az Úrnak. 20 A tésztátokból készült első lepényt mutassátok be felajánlasként. Szérűről vett felajánlasként ajánljátok föl. 21 Az első tésztát adjátok felajánlasként az Úrnak nemzedékről nemzedékre. 22

Megtörténhet, hogy nem szándékosan szegitek meg valamelyik parancsolatot, amelyet az Úr rendelt el Mózesnek. 23 Pedig mindezek, amelyeket Mózes által megparancsolt nektek az Úr, attól kezdve, hogy az Úr megparancsolta, érvényesek minden nemzedéknek. 24 Ha tehát a közösség tudtán kívül, nem szándékosan történt ilyen dolog, akkor készítsen az egész közösség egy bikaborjút kedves illatú égőáldozatul az Úrnak, a hozzá tartozó étel- és italáldozattal az előírások szerint, meg egy kecskebakot vétekáldozatul. 25 Végezzen a pap engesztelést Izráel fiainak egész közösségéért, és bocsánatot nyernek, hiszen nem volt szándékos a vétek, ők pedig elvitték tűzáldozatukat ajándékolva az Úrnak, meg vétekáldozatukat is elvitték az Úr elé azért a nem szándékos vétekért. 26 Így nyer bocsánatot Izráel fiainak egész közössége és a köztük tartózkodó jövevény, mert az egész népet terhelte az a nem szándékos vétek. 27 Ha csak egyvalaki követi el a nem szándékos vétket, akkor mutasson be egy egyéves nőtény kecskét vétekáldozatul. 28 **A pap pedig végezzen engesztelést az Úr színe előtt azért az emberért,** aki nem szándékosan követte el vétkét, hogy engesztelést szerezzen neki, és akkor bocsánatot nyer. 29 Ugyanez a törvény vonatkozzék nálatok a született izráelire és a jövevényre, aki köztetek tartózkodik, ha nem szándékosan vétkeznek. 30 De ki kell irtani népe közül azt az embert, akár közületek való, akár jövevény, aki szándékosan követ el valamit, mert az Urat gyalázta meg. 31 Hiszen az Úr ígését vetette meg, és az ő parancsolatát szegte meg: föltétlenül ki kell irtani az ilyen embert, bűnhődnie kell. 32 Amikor a pusztában voltak Izráel fiai, rajtakaptak egy embert, aki tűzifát szedegetett a nyugalom napján. 33 Akik tetten érték, amint fát szedegetett, odavitték Mózes, Áron és az egész közösség elé. 34 Őrizetbe vették, hiszen még nem volt megszabva, hogy mit kell vele tenniük. **VAN ARRA TÖRTÉNELMI BIZONYÍTÉK, HOGY AZ IZRAELIEK MINDEZT A SOK ÁLDOZATOT VÉGREHAJTOTTÁK?**

135 Az Úr ezt mondta Mózesnek: **Halállal lakoljon az az ember: kövezzék meg őt az egész közösség a táboron kívül! 36 Kivitte azért őt az egész közösség a táboron kívülre, ott halálra kövezték, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr.** 37 Azután ezt mondta Mózesnek az Úr:

38 Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik, hogy csináljanak **bojt**okat a ruhájuk szegélyére, nemzedékről nemzedékre, és tegyenek a szegélyen levő bojtokra kék bíbor zsinórt. 39 Arra való ez a bojt, hogy valahányszor ránéztek, emlékezzetek az Úr minden parancsolatára, teljesítsétek azokat, és ne csábítson el titeket se a szívetek, se a szemetek, amelyek paráznságba vihetnek benneteket, **40 hanem emlékezzetek, és teljesítsétek minden parancsolatomat, és szentek legyetek Istenetek előtt.**

41 Én, az Úr vagyok a ti Istenetek, aki kihoztalak benneteket Egyiptomból, hogy Istenetek legyetek. Én, az Úr vagyok a ti Istenetek!

4Móz 16

1 Kórah, aki Jichár fia, aki Kehát fia, aki Lévi fia, összefogott Dátánnal és Abirámmal, Eliáb fiaival meg Ónnal, Pelet fiával, aki Rúben fia volt, 2 és fölláztak Mózes ellen, kétszázötven emberrel Izráel fiai közül, akik a közösség fejedelmei, a gyülekezet képviselői, közismert emberek voltak. 3 Ezek egybegyültek Mózes és Áron ellen, és ezt mondták nekik: Elegünk van belőletek! Miért emelitek magatokat az Úr gyülekezete fölé?! Hiszen szent az egész közösség a maga egészében, és közöttük van az Úr! 4 Ezt hallva Mózes arcra borult, 5 majd így szólt Kórahhoz és egész csoportjához: Majd reggel tudtul adja az Úr, hogy ki az övé, ki a szent, és ki közeledhet hozzá. Az közeledhet hozzá, akit kiválasztott. 6 Ezt tegyétek: Fogjátok a szenesserpenyőtöket, Kórah és egész csoportja, 7 tegyetek bele holnap tüzet, és rakjatok rá füstölőszert az Úr színe előtt. Az lesz a szent, akit kiválaszt az Úr. Elegem van belőletek, Lévi fiai! 8 Majd ezt mondta Mózes Kórahnak: Hallgassatok ide, Lévi fiai! 9 **Talán keveslitek, hogy**

Izrael Istene különválasztott benneteket Izrael közösségétől, és ti járulhattok elé, hogy ellássátok a szolgálatot az Úr hajlékánál, és a közösség szolgálatára álljatok?! **10 Megengedte, hogy eléje járulj testvéreiddel, Lévi fiaival együtt; most még a papságot is kívánjátok?! 11 Bizony az Úr ellen fogtatok össze, te és mindazok, akik veled vannak. Mert ki az az Áron, hogy ellene zúgolódtok?** 12 Ekkor hívatta Mózes Dátánt és Abírámot, Eliáb fiait, de azok ezt mondták: Nem megyünk! 13 Nem elég, hogy elhoztál bennünket a tejjel és mézzel folyó földről, hogy megölj bennünket a pusztában, hanem még zsarnokoskodni is akarsz rajtunk?! 14 Bizony, nem tejjel és mézzel folyó földre hoztál bennünket, és nem adtál nekünk sem mezőt, sem szőlőt örökségül. Vajon ki akarod szúrni ezeknek az embereknek a szemét?! Nem megyünk! 15 Ekkor nagy haragra gerjedt Mózes, és ezt mondta az Úrnak: Ne tekints áldozatukra! Nem vettem el tőlük még egy szamarat sem, és egyikükkel sem tettem rosszat. 16 Kórahnak pedig azt mondta Mózes: Te és az egész csoportod legyetek holnap az Úr színe előtt: te, ők és Áron! **17 Fogja mindenki a maga szenesserpenyőjét, és tegyetek rájuk füstölőszert. Azután járuljatok az Úr színe elé, ki-ki a maga serpenyőjével, kétszázötven serpenyővel: te is és Áron is a maga serpenyőjével. 18 Fogta azért mindenki a maga szenesserpenyőjét, tüzet tett bele, arra pedig füstölőszert rakott, azután odaálltak a kijelentés sátrának a bejáratához, Mózes meg Áron is.** 19 Kórah egybegyűjtötte ellenük az egész közösséget a kijelentés sátrának a bejáratához. Ekkor megjelent az Úr dicsősége az egész közösségnek. 20 Ekkor így beszélt Mózeshez és Áronhoz az Úr: **21 Válgatok külön ettől a közösségtől, hadd semmisítsem meg őket egy pillanat alatt! 22 Ekkor arcra borultak, és ezt mondták: Ó, Isten, aki lelket adsz minden élőlénynek! Miért haragszol az egész közösségre, holott csak egyetlen ember vétkezett?** 23 Ekkor így beszélt Mózeshez az Úr: 24 Mondd meg a közösségnek: Menjetek el Kórah, Dátán és Abírám hajlékának a környékéről! 25 Mózes fölkelt, és odament Dátánhoz és Abírámhoz. Vele mentek Izrael vénei is. 26 Így szólt a közösséghez: Távozzatok ezeknek a bűnös embereknek a sátraitól, semmijüket se érintsetek, hogy el ne vesszetek az ő vétkeik miatt! 27 El is mentek Kórah, Dátán és Abírám hajlékának a környékéről. Dátán és Abírám pedig kimentek, és odaálltak sátraik bejáratához feleségeikkel, fiaikkal és kicsiny gyermekeikkel együtt. 28 Akkor ezt mondta Mózes: Ebből tudjátok meg, hogy az Úr küldött engem ezeknek a dolgoknak a véghezvitelére, és hogy nem magamtól cselekszem: 29 Ha úgy halnak meg ezek, ahogy a többi ember szokott, és ha az lesz a sorsuk, ami bárki mással megtörténhetne, akkor nem az Úr küldött engem. 30 De ha az Úr valami rendkívüli dolgot visz véghez, és a föld megnyitja száját, és elnyeli őket mindenükkel együtt, és elevenen szállnak le a holtak hazájába, akkor majd megtudjátok, hogy ezek az emberek semmibe vették az Urat. 31 Alig mondta ki Mózes ezeket a szavakat, **meghasadt alattuk a föld. 32 Megnyitotta száját a föld, és elnyelte őket házuk népével együtt, meg Kórah összes emberét mindenükkel, amijük csak volt. 33 Elevenen szálltak le a holtak hazájába mindenükkel együtt, és betemette őket a föld. Így veszték ki a gyülekezetből.** 34 Egész Izrael pedig, amely körülöttük volt, kiáltásukra elfutott, mert azt gondolták: **Még minket is elnyel a föld!** 35 Ezután tűz csapott ki az Úrtól, és megemésztette azt a kétszázötven férfit, akik füstölőszerezellel közeledtek hozzá.

KÓRÉ LÁZADÁSA – ÓRIÁSI NAGY DRÁMA!

4Móz 17

1Azután így beszélt Mózeshez az ÚR: 2Mondd meg Eleázárnak, Áron főpap fiának, hogy szedje ki a szenesserpenyőket a tűzből, mert meg vannak szentelve, a bennük levő szentet pedig szórd széjjel. 3Ezeknek a szenesserpenyőiből, akik az életükkel fizettek vétkükért, készítesek vékonyra kalapált lapokat az oltár beborítására, mert az ÚR színe elé vitték őket, és ezért szentek. Legyenek jellé Izrael fiai számára. 4Fogta azért Eleázár pap a rézserpenyőket, amelyeket odavittek azok, akik elégték, és vékonyra verette azokat az oltár beborítására,

Semlékeztetőül Izráel fiainak, hogy senki se merjen közeledni az ÚRhoz, aki illetéktelen, mert nem Áron utódai közül való, és mégis illatáldozatot akar bemutatni. Ne járjanak úgy, mint Kórah és csoportja, akit előre figyelmeztetett Mózes által az ÚR.

6Másnap azonban zúgolódni kezdett Izráel fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen, és ezt mondták: Ti öltétek meg az ÚR népét! 7Amikor azonban egybegyűlt a közösség Mózes és Áron ellen, majd a kijelentés sátra felé fordultak, hirtelen betakarta azt a felhő, és megjelent az ÚR dicsősége, 8Mózes és Áron pedig odament a kijelentés sátra elé. 9Ekkor így beszélt Mózeshez az ÚR: 10Húzódjatok felre ettől a közösségtől, hadd semmisítsem meg őket egy pillanat alatt! Ők pedig arcra borultak. 11Majd Mózes azt mondta Áronnak: Fogd a szenesserpenyőt, tégy bele tüzet az oltárról, rakj rá füstölőszert, vidd hamar a nép közé, és végezz engesztelést értük, mert megharagudott az ÚR, és megkezdődött a csapás. 12Fogta azért Áron a szenesserpenyőt, ahogyan Mózes mondta, és a gyülekezet közé futott, mert már meg is kezdődött a csapás a népen. Füstölőszert tett rá, és engesztelést végzett a népért. 13Megállt a holtak és az élők között, és megszűnt a csapás. 14Tizennégyezer-hétszázan haltak meg a csapás miatt azokon kívül, akik Kórah lázadása miatt haltak meg. **IZRAEL MOST?**

15Ekkor visszatért Áron Mózeshez, a kijelentés sátrának a bejáratához, és megszűnt a csapás. Áron vesszeje kivirágzik

16Azután így beszélt Mózeshez az ÚR:17 Szólj Izráel fiainak, és **végy egy-egy vesszőt nagycsaládjaik minden fejedelmétől, összesen tizenkét vesszőt.** Mindegyiknek a nevét írd föl a maga vesszejére. 18 Áron nevét a Lévi vesszejére írd, mert mindegyik vessző egy-egy nagycsalád fejéé. 19 Azután tedd le azokat a kijelentés sátrában a Bizonyosság elé, ahol kijelentem magam nektek. 20 Annak a férfinak a vesszeje, akit kiválasztok, ki fog hajtani. Így csendesítem le Izráel fiainak a zúgolódását, akik zúgolódtak ellenetek. 21 Elmondta ezt Mózes Izráel fiainak, és minden fejedelem átadott neki egy-egy vesszőt. Nagycsaládonként egy fejedelemre egy vessző jutott, összesen tizenkét vessző. **Áron vesszeje is ott volt a vesszők között.** 22 **Mózes letette a vesszőket az Úr színe elé a bizonyosság sátrában.** 23 Amikor másnap Mózes bement a bizonyosság sátrába, látta, hogy a Lévi házából való **Áron vesszeje kihajtott,** bimbót fakasztott, virágot növelt, és beérett rajta a mandula. 24 Ekkor Mózes kihozott minden vesszőt az Úr színe elől Izráel fiainak. Megnézték, és mindegyik elvitte a maga vesszejét. 25 Akkor ezt mondta Mózesnek az Úr: Vidd vissza Áron vesszejét megőrzésre a Bizonyosság elé, jelként a lázadóknak, és vess véget zúgolódásuknak, hogy meg ne haljanak! 26 Mózes eszerint járt el: úgy cselekedett, ahogyan megparancsolta neki az Úr. 27 Akkor ezt mondták Izráel fiai Mózesnek: Lásd, elpusztulunk, elveszünk, mindnyájan elveszünk! 28 Mindenki meghal, aki közeledni mer az Úr hajlékához! Vajon mindnyájunknak el kell pusztulnia?!

4Móz 18

PRIMOGENITURA

1Akkor ezt mondta az Úr Áronnak: **Te, a fiaid és a te házad népe fog bűnhődni a szentély körül elkövetett bűnökért.** Te és a fiaid fogtok bűnhődni a papi szolgálat közben elkövetett bűnökért. 2 Vedd magad mellé testvéreidet, Lévi törzsét, azaz atyád törzsét is, hogy veled együtt ők is az Úr elé járuljanak, hadd csatlakozzanak hozzád, és álljanak a te szolgálatodra, mialatt te és a te fiaid a bizonyosság sátra előtt szolgáltok! 3 Ők segédkezzenek neked tennivalóidban, és végezzék az összes tennivalót a sátor körül. De a szentély felszereléséhez és az oltárhoz ne közeledjenek, különben meghalnak ők is meg ti is. 4 Csatlakozzanak hozzád, és végezzék a kijelentés sátra körüli tennivalókat, és minden feladatot a sátonál. De illetéktelen nem közeledhet hozzátok. 5 **Ti lássátok el a szentélyben meg az oltár körül végzendő tennivalókat, hogy meg ne haragudjam Izráel fiaira.** 6 Mert én különítettem el testvéreiteket, a lévítákat Izráel fiai közül, és az Úrnak szóló adományként nektek ajándékoztam őket, hogy a

kijelentés sátránál végezzenek szolgálatot. 7 Te pedig és a fiaid végezzétek mindazt a papi szolgálatot, ami az oltár körül vagy a kárpit mögött adódik. Ott ti szolgáljatok. Ajándékul adom nektek a papi tisztet. De ha illetéktelen közeledik ezekhez, meg kell hálnia. 8 Azután így beszélt Áronhoz az Úr: Íme, én most neked adom azt, amit a nekem szóló felajánlásokból félre kell tenni; Izráel fiainak minden szent adományából részesedésként neked és a te fiaidnak adom azokat. Örök rendelkezés ez. 9 Ez legyen a tied a legszentebb adományokból, amelyeket nem égettek el: minden áldozati ajándék, akár ételáldozat, akár vétekáldozat, akár jóvátételi áldozat, amellyel nekem tartoznak, legyen a tied és a fiaidé, mint legszentebb adomány. 10 A legszentebb helyen edd meg azt. Minden férfi ehét belőle. Tartsd szentnek azt. 11 Legyen még a tied a szent ajándékukból való felajánlás, Izráel fiainak minden felmutatott áldozatából. Neked adom azokat és a fiaidnak meg a leányaidnak. Örök rendelkezés ez. Mindenki ehét belőle a házadban, aki tiszta. 12 **Neked adom az olaj legjavát, a must és a gabona legjavát, mindazt, amit első termésként az Úrnak adnak.** 13 Tied legyen a földjükon mindennek az első termése, amelyet bevisznek az Úrnak. Mindenki ehét belőle a házadban, aki tiszta. 14 Tied legyen mindaz, amit esküvel szenteltek oda Izráelben. 15 **Tied legyen az élőlények közül mindaz, ami megnyitja anyja méhét, és ezért bemutatják az Úrnak, akár ember, akár állat az. De az ember elsőszülöttjét meg kell váltanod, és az állat elsőszülöttjét is váltsd meg, ha az áldozatra alkalmatlan.** 16 Akiket meg kell váltani, egy hónapos korukban váltsd meg öt sekel ezüst becsült értékben, a szent sekel szerint, amelyben húsz géra egy sekel. 17 De a marha elsőszülöttjét, a juh elsőszülöttjét és a kecske elsőszülöttjét ne váltsd meg: ezek szentek. Vérüket hintsd az oltárra, és kövérjüket füstölögtesd el. Kedves illatú tűzáldozata ez az Úrnak. 18 Húsuk a tied legyen, mint ahogyan a felmutatott áldozat szegye és jobb combja is a tied. 19 A szent adományokból minden felajánlást, amelyet Izráel fiai felajánlanak az Úrnak, neked és veled együtt fiaidnak és leányaidnak adom. Örök rendelkezés ez. **Az Úr színe előtt örökké megmaradó szövetség ez veled a te javadra és utódaid javára.** 20 Azután ezt mondta az Úr Áronnak: Földjükből nem kapsz örökséget, és nem lesz birtokrészed köztük. Én vagyok a te birtokrészed és örökséged Izráel fiai között. 21 Íme, Lévi fiainak adok örökségül minden tizedet Izráelben. Munkájukért kapják ezt, mert ők végzik a szolgálatot a kijelentés sátránál. 22 **Ne közeledjenek többé Izráel fiai a kijelentés sátrához, hogy bűnbe ne essenek és meg ne haljanak,** 23 hanem léviták végezzék a szolgálatot a kijelentés sátránál, és ők bűnhődjenek az ott elkövetett bűnökért. Örök rendelkezés legyen nemzedékről nemzedékre, hogy nem kapnak örökséget Izráel fiai között. 24 Mert a lévitáknak adom örökségül Izráel fiainak a tizedét, amelyet felajánlasként az Úrnak felajánlanak. Ezért mondtam nekik, hogy Izráel fiai között nem kaphatnak örökséget. 25 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 26 Beszélj a lévitákkal, és mondd meg nekik: Amikor megkapjátok Izráel fiaitól a tizedet, amelyet az ő javaikból adtam nektek örökségül, ajánljátok fel a tizedük tizedét felajánlasként az Úrnak. 27 Ez legyen a ti felajánlásotok; ugyanolyannak számít az, mint a szérűről való gabona, és mint az, ami a sajtóból folyik. 28 Így tegyetek ti is felajánlást az Úrnak minden tizedből, amelyet Izráel fiaitól kaptok. Adjátok oda belőle az Úrnak szóló felajánlást Áron főpapnak! 29 Minden adományból, amelyet **kaptok, adjátok meg a teljes felajánlást az Úrnak, mindenből a kövérjét, ami abból odaszentelni való.** 30 Mondd meg nekik: Amikor felajánljátok a kövérjét, úgy tekintendő az a léviták részéről, mint ami a szérűről és a sajtóból kerül ki. 31 Bármely helyen megehetitek azt, ti és házatok népe, mert ez a ti béretek a kijelentés sátránál végzett szolgálatért. 32 Nem követtek el bűnt vele, ha felajánljátok abból a kövérjét. Így nem szentségtelenítitek meg Izráel fiainak a szent dolgait, és nem haltok meg.

4Móz 19

RED HEIFER (régí toposz a tipológiában – utánanézni)

1Azután így beszélt Mózeshez és Áronhoz az Úr: 2 Ez a törvény rendelkezése, amelyet megparancsolt az Úr:

Mondd meg Izráel fiainak, **hogy vigyenek neked egy hibátlan vörös tehenet, amelynek nincs semmiféle fogyatékosága, és még nem volt rajta iga.** 3 Adjátok azt Eleázár papnak, majd vigyék ki azt a táboron kívülre, és **vágják le az ő jelenlétében.** 4 Vegyen Eleázár pap a tehen véréből az ujjával, és hintsen a véreből hétszer a kijelentés sátrának bejárata felé. 5 Azután égessék el a tehenet a szeme láttára, a bőrét, a húsát és a vérét a ganéjával együtt égessék el. 6 Vegyen a pap cédrusfát, izsópot és karmazsin fonalat, és dobja a tehen égő részei közé. 7 Azután a pap mossa ki a ruháját, mosakodjék meg vízben, majd menjen be a táborba, de legyen a pap tisztátalan estig. 8 Mossa ki vízben a ruháját az is, aki elégette a tehenet, és mosakodjék meg vízben, de legyen tisztátalan estig. 9 Egy tiszta ember szedje össze a tehen hamvait, és helyezze el a táboron kívül egy tiszta helyre; ott tárolják azt, hogy Izráel fiai közösségének tisztító vizet készítsenek belőle. Vétékáldozat ez. 10 Az, aki összeszedte a tehen hamvait, mossa ki a ruháját, de legyen tisztátalan estig. Örök rendelkezés legyen ez Izráel fiainak és a köztük tartózkodó jövevényeknek:

11 Ha valaki hozzáér egy halotthoz, bárkinek a holttestéhez, tisztátalan lesz hét napig. 12 Az ilyen tisztítsa meg magát azzal a vízzel a harmadik és a hetedik napon, akkor tiszta lesz. De ha nem tisztítja meg magát a harmadik és a hetedik napon, **akkor nem lesz tiszta.** 13 **Mindaz, aki halotthoz, egy meghalt ember teteméhez ér, és nem tisztítja meg magát, az tisztátalanná teszi az Úr hajlékát. Ki kell irtani az ilyen embert Izráelből, mert nem hintették meg tisztító vízzel, így tisztátalan, rajta van a tisztátalanság.** 14 Ez a törvény, ha egy ember meghal a sátorban: Tisztátalan hét napig mindenki, aki bemegy abba a sátorba, vagy ott van a sátorban. 15 Tisztátalan minden nyitott edény, amelyre nem kötöttek födelet. 16 Mindaz, aki a mezőn fegyverrel megölt emberhez, halotthoz, emberi csonthoz vagy sírhoz ér, tisztátalan lesz hét napig. 17 Tegyenek a tisztátalan számára az elégetett vétékáldozat hamvaiból egy edénybe, és öntsenek rá forrásvizet. 18 Azután vegyen egy tiszta ember izsópot, mártsa a vízbe, és hintsen a sátorra, az összes edényre és azokra, akik ott voltak, majd arra is, aki a csonthoz, megölt emberhez, halotthoz vagy sírhoz ért. 19 Hintse meg a tiszta a tisztátalant a harmadik és a hetedik napon, és miután megtisztította őt a hetedik napon, az mossa ki a ruháját, mosakodjék meg vízben, és este már tiszta lesz. 20 De aki tisztátalan lett, és nem tisztíttatja meg magát, azt az embert ki kell irtani a gyülekezetből, mert tisztátalanná tette az Úr szentélyét. Nem hintették meg tisztító vízzel, ezért tisztátalan. 21 Örök rendelkezés legyen ez a számukra. Aki pedig a tisztító vizet hinti, mossa ki a ruháját, mert aki a tisztító vízhez ér, legyen tisztátalan estig. 22 Bármilyen, amihez a tisztátalan hozzáér, tisztátalanná válik; ha pedig hozzáér másvalaki, az is tisztátalan lesz estig.

4Móz 20

KÖSZIKLA: KRISZTUS (Lsd. Landlow és Briggs)

TIPOLÓGIA

1Kor. 10,4

és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, mert a lelki kősziklából ittak, amely velük ment. Az a kőszikla pedig a Krisztus volt.

1 Izráel fiai, az egész közösség megérkezett a Cin-pusztába az első hónapban, és letelepedett a nép Kádésban. **Ott halt meg Mirjám, és ott temették el.** 2 De nem volt vize a közösségnek, ezért összegyülekeztek Mózes és Áron ellen. 3 A nép ekkor Mózes ellen fordult, és ezt mondta:

Bárcsak elpusztultunk volna, amikor testvéreink elpusztultak az Úr színe előtt! 4 Miért hoztátok az Úr gyülekezetét ebbe a pusztába? Azért, hogy itt haljunk meg állatainkkal együtt?! 5 Miért hoztatok föl bennünket Egyiptomból, és miért vezettetek bennünket erre a rossz helyre? Nem lehet itt vetni, nincs füge, sem szőlő, sem gránátalma, és még ivóvíz sincsen! 6 Mózes és Áron pedig a gyülekezet előtt a kijelentés sátrának bejáratához ment, és ott arcra borult. Ekkor megjelent nekik az Úr dicsősége. 7 Ekkor így beszélt Mózeshez az Úr:

8 Vedd a botodat, és testvéreddel, Áronnal együtt gyűjtsd össze a közösséget, és szemük láttára parancsoljátok meg a sziklának, hogy adjon vizet! Fakassz nekik vizet a sziklából, és adj inni a közösségnek és állataiknak!

9 Mózes tehát az Úr színe előtt magához vette a botját a kapott parancs szerint. 10 Azután összegyűjtötte Mózes és Áron a gyülekezetet a szikla elé, és ezt mondta nekik: **Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából? 11 Azzal fölemelte Mózes a kezét, és kétszer ráütött botjával a sziklára.** Erre bőséges víz fakadt, és ivott a közösség meg az állatok is. 12 Akkor ezt mondta az Úr Mózesnek és Áronnak:

Mivel nem hittetek bennem, és nem mutattátok fel szentségemet Izráel fiai előtt, nem vezethetitek be ezt a gyülekezetet arra a földre, amelyet nekik adok.

13 Ezek Meribá vizei: amikor Izráel fiai perbe szálltak az Úrral, ő ezekkel mutatta meg nekik a szentségét. 14 Mózes követeket küldött Kádésból Edóm királyához ezzel az üzenettel: Így szól testvéred, Izráel: Te tudsz mindarról a gyötrelemről, amely bennünket ért. 15 Atyáink Egyiptomba mentek, és hosszú ideig éltünk Egyiptomban. De rosszul bántak velünk és atyáinkkal az egyiptomiak. 16 **Akkor segítségért kiáltottunk az Úrhoz, aki meghallotta szavunkat, elküldött egy angyalt, és kihozott bennünket Egyiptomból. Most itt vagyunk Kádésban, a határodon fekvő városban. 17 Szeretnénk átvonulni országodon. Nem vonulunk át se szántóföldön, se szőlőn, még kútvizet sem iszunk. A király útján megyünk, nem térünk le se jobbra, se balra, amíg átvonulunk a területeden.** 18 Edóm azonban ezt felelte neki: Nem vonulhatsz át nálam, különben fegyverrel vonulok ellened. 19 Izráel fiai ezt mondták neki: Az országúton mennénk, és ha vizedet innánk, magunk és jószágaink, megadjuk az árát. Nincs másról szó, csak arról, hogy gyalogszerrel szeretnénk átvonulni. 20 De Edóm ezt felelte: Nem vonulhatsz át! Sőt kivonult ellene Edóm tekintélyes haddal és hatalmas erővel. 21 Edóm tehát nem engedte meg Izráelnek, hogy átvonuljon területén, ezért Izráelnek ki kellett kerülnie. 22 Azután elindultak Kádésból, és megérkezett Izráel fiainak egész közössége a Hór-hegyhez. 23 És ezt mondta az Úr Mózesnek és Áronnak a Hór-hegynél, Edóm országának a határán: **24 Áron most elődei mellé kerül.** Nem mehet be arra a földre, amelyet Izráel fiainak adok, mivel fellázadtatok parancsom ellen Meribá vizeinél. 25 Vedd magadhoz Áront és a fiát, Eleázárt, és vidd fel őket a Hór-hegyre! 26 Ott vesse le Áron a ruháit, te pedig öltöztess fel azokba a fiát, Eleázárt, mert Áron meghal ott, és elődei mellé kerül! 27 Mózes úgy cselekedett, ahogyan megparancsolta az Úr. Fölmentek a Hór-hegyre az egész közösség szeme láttára, 28 Mózes levette Áronról a ruháit, és felöltöztette azokba Eleázárt, a fiát. **Áron meghalt ott a hegytetőn,** Mózes és Eleázár pedig lement a hegyről. 29 Amikor látta az egész közösség, **hogy Áron elhunyt, Izráel egész háza harminc napig siratta őt.**

4Móz 21 rézkígyó

1 Amikor meghallotta a kánaáni Arád királya, aki a Délvidéken élt, hogy odaért Izráel az atárimi úton, megtámadta Izráelt, és foglyokat ejtett közülük. 2 Ekkor fogadalmat tett Izráel az Úrnak, és ezt mondta: Ha egyszer kezembe adod ezt a népet, mindenestül kiirtom városait. 3 Az Úr meghallgatta Izráel szavát, kezébe adta ezeket a kánaániakat, és Izráel mindenestül kiirtotta őket és városaikat. Ezért nevezték el azt a helyet Hormának. 4 Majd elindultak a Hór-hegytől a Vörös-tenger felé, hogy megkerüljék Edóm országát. De útközben elfogyott a nép türelme, 5

és így beszélt a nép Isten és Mózes ellen: Miért hoztatok föl bennünket Egyiptomból? Azért, hogy meghaljunk a pusztában? Hiszen nincs kenyér és nincs víz, szívből utáljuk ezt a hitvány eledelt! 6 Ezért az Úr mérges kígyókat küldött a népre, és azok megmárták a népet, úgyhogy sokan meghaltak Izráelből. 7 Ekkor odament a nép Mózeshez, és ezt mondta: Vétkeztünk, mert az Úr ellen és ellened szóltunk. Imádkozz az Úrhoz, hogy távolítsa el rólunk a kígyókat! És imádkozott Mózes a népért.

8 Az Úr pedig ezt mondta Mózesnek: Készíts egy mérges kígyót, és tűzd föl egy póznára! Mindenki, akit megmárt a kígyó, életben marad, ha arra föltekint.

9 Mózes tehát készített egy rézkígyót, és föltűzte egy póznára. Ha azután megmárt valakit a kígyó, és föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.

10 Azután elindultak Izráel fiai, és tábort ütöttek Óbótban. 11 Majd elindultak Óbótból, és tábort ütöttek Ijjé-Abarámban, abban a pusztában, amely Móábtól keletre van. 12 Onnan is továbbmentek, és tábort ütöttek a Zered-pataknál. 13 Onnan is továbbmentek, és tábort ütöttek az emóriai területén eredő Arnón túlsó partján, a pusztában, mert az Arnón Móáb határa Móáb és az emóriaiak között. 14 Ezért van szó **az Úr harcainak könyvében HOL VAN? A HIVATKOZOTT, DE ELVESZETT KÖNYV NEM LEHETNE/ETT KANONIKUS?**

a Szúfában fekvő Váhébról, a völgyekről, az Arnónról, 15 a völgyek lejtőiről, amelyek Ár városa felé húzódnak, és Móáb határáig nyúlnak. 16 Onnan Beérbe mentek. Ott van az a kút, amelynél ezt mondta az Úr Mózesnek: Gyűjtsd össze a népet, mert vizet adok neki. 17 *Ekkor énekelte Izráel ezt a dalt: Buzogi föl, kút, zengjétek dalát!* 18 *Kút, fejedelmek ásták, nép vezérei vajták kormánypalcájukkal, vezérbotjaikkal.* A pusztából Mattánába mentek, 19 Mattánából Nahaliélba, Nahaliélból pedig Bámótba. 20 Bámótból abba a völgybe mentek, amely Móáb mezején van a Piszgá csúcsánál, mely a sivatagra néz. 21 Ekkor követeket küldött Izráel Szihónhoz, az emóriai királyához ezzel az üzenettel: 22 Szeretnék átvonulni országodon! Nem térünk le sem szántóföldre, sem szőlőbe, kútvizet sem iszunk. A király útján megyünk, amíg átvonulunk területeden. 23 De Szihón nem engedte meg Izráelnek, hogy átvonuljon a területén. Összegyűjtötte Szihón egész hadinépét, kivonult Izráel ellen a pusztába, és Jahacba érve megütközött Izráellel. 24 De Izráel kardélre hányta őt, és birtokba vette az országát az Arnóntól a Jabbókig, az ammóniakig, mert meg volt erősítve az ammóniai határa. 25 Elfoglalta Izráel mindezeket a városokat, és beköltözött Izráel az emóriai összes városába: Hesbónba is, meg a hozzá tartozó falvakba. 26 Mert Hesbón Szihónnak, az emóriai királynak a városa volt, aki hadat viselt Móáb előbbi királya ellen, és elfoglalta egész országát az Arnónig. 27 Ezért mondják a regélők: Jöjjetek Hesbónba! Épüljön és erősödjék Szihón városa! 28 Mert tűz csapott ki Hesbónból, láng Szihón városából: megemésztette Ár-Móábot, az Arnón menti magaslatok urait. 29 Jaj neked, Móáb! Elvesztél, Kemós népe! Fiait földönfutókká tette, leányait az emóriai király, Szihón foglyaivá. 30 Lőttünk rájuk, és elpusztult Hesbón Dibónig, elpusztítottuk Nófahig, egész Médebáig. 31 Ezután letelepedett Izráel az emóriai földjén. **32 Mózes kémeket küldött Jazérba, elfoglalták a hozzá tartozó falvakat, és kiűzték onnan az emóriakat. 33 Azután megfordultak, és Básán felé vonultak. De kivonult ellenük Óg, Básán királya egész hadinépével, hogy megütközzék velük Edreíben.** 34 Akkor ezt mondta az Úr Mózesnek: Ne félj tőle, mert kezdedbe adom őt egész hadinépével és országával együtt! Úgy bánj el vele, ahogyan elbántál Szihónnal, az emóriai királlyal, aki Hesbónban lakott. 35 És úgy megverték őt fiaival és egész hadinépével együtt, hogy senki sem tudott elmenekülni közülük. Országát pedig birtokba vették.

4Móz 22

BÁLÁM

1 Azután elindultak Izráel fiai, és tábort ütöttek Móáb síkságán, a Jordánon túl, Jerikóval szemben. 2 Bálák, Cippór fia látta mindazt, ahogyan Izráel elbánt az emóriakkal. 3 Móáb nagyon megrémült a néptől, olyan sokan voltak, és megrettent Móáb Izráel fiaitól. 4 Ezért ezt mondta Móáb népe Midján véneinek: Ez a tömeg úgy leleget körülöttünk mindent, ahogyan a marha leleget a zöld mezőt. Abban az időben **Bálák, Cippór fia volt Móáb királya.** 5 Követeket küldött **Bálámhoz, Beór** fiához az Eufrátesz mellett levő Petórba, honfitársainak a földjére, hogy hívják meg, és ezt mondják neki: Íme, egy nép jött ki Egyiptomból, és már ellepte a föld színét, és velem szemben telepedett le. 6 **Ezért jöjj el, átkozd meg ezt a népet, mert erősebb nálam.** Talán akkor meg tudom verni, és kiűzöm az országból. Jól tudom, hogy áldott lesz, akit te megáldasz, és átkozott, akit te megátkozol. 7 Elmentek tehát Móáb és Midján vénei, és náluk volt a varázslás díja. Megérkeztek Bálámhoz, és elmondták neki Bálák üzenetét. 8 Ő ezt felelte nekik: Maradjatok itt éjszakára, és én beszámolok nektek arról, hogy mit mondott nekem az Úr. Móáb vezető emberei ezért ott maradtak Bálámnál. 9 Isten pedig eljött Bálámhoz, és megkérdezte tőle: Miféle férfiak vannak itt nálad? 10 Bálám ezt felelte Istennek: Bálák, Cippór fia, Móáb királya ezt üzent nekem: 11 Egy nép jött ki Egyiptomból, és ellepte a föld színét. Jöjj tehát, és verd meg rontással a kedvemért, talán akkor meg tudok vele küzdeni, és el tudom üzni. 12 Isten azonban ezt mondta Bálámnak: Ne menj el velük, ne átkozd meg azt a népet, mert áldott az. 13 Fölkelt tehát Bálám reggel, és ezt mondta Bálák vezető embereinek: Menjetek vissza a hazátokba, mert nem engedi meg az Úr, hogy veletek menjek. 14 Móáb vezető emberei fölkerekedtek, visszamentek Bálákhoz, és elmondták: Nem akart velünk jönni Bálám. 15 Akkor Bálák még több és még tekintélyesebb vezető embert küldött azoknál. 16 Ezek megérkeztek Bálámhoz, és ezt mondták neki: Így szól Bálák, Cippór fia: Ne vonakodj eljönni hozzám! 17 Igen gazdagon megjutalmazlak, és megteszek mindent, amit mondasz nekem. Csak jöjj el, és verd meg ezt a népet rontással a kedvemért! 18 **De Bálám ezt felelte Bálák udvari embereinek: Ha nekem adja Bálák a házát tele ezüsttel és arannyal, akkor sem szeghetem meg Istenemnek, az Úrnak a parancsát, és nem tehetek semmit vele szemben.** 19 *De csak maradjatok itt ti is ezen az éjszakán, hogy megtudjam, akar-e még valamit mondani nekem az Úr.* 20 Éjjel eljött Isten Bálámhoz, és ezt mondta neki: **Ha azért jöttek ezek a férfiak, hogy elhívjanak téged, kelj föl, menj el velük, de csak azt teheted, amit én mondok neked.** 21 Fölkelt tehát Bálám reggel, fölnyergelte a szamarát, és elment Móáb vezető embereivel. 22 **Isten azonban haragra gerjedt, amiért Bálám elment. Ezért odaállt az Úr angyala az útra, hogy feltartóztassa.** Ő a szamarán ügetett, és vele volt két szolgálója is. 23 **De a szamár meglátta az Úr angyalát, ahogyan ott állt az úton kivont karddal a kezében, ezért letért a szamár az útról, és a mezőre ment. Bálám ütni kezdte a szamarat, hogy visszaterelje az útra.** 24 Azután odaállt az Úr angyala a szőlők között egy mély útra, amelyet innen is, onnan is fal szegélyezett. 25 Amikor meglátta a szamár az Úr angyalát, odalapult a kőfalhoz, és Bálám lábát is a falhoz szorította. Ekkor újból megverte. 26 Az Úr angyala továbbment, és ismét megállt egy szoros helyen, ahol nem lehetett kitérni sem jobbra, sem balra. 27 Amikor meglátta a szamár az Úr angyalát, lefeküdt Bálám alatt. Ekkor haragra gerjedt Bálám, és ütni kezdte botjával a szamarat. 28 De az Úr beszédre nyitotta a szamár száját, és az így szólt Bálámhoz: **Mit vétettem ellened, hogy háromszor is megvertél engem?** 29 **Bálám így felelt a szamárnak: Mert csúfot üztél belőlem. Lenne csak kard a kezemben, meg is ölnék!** 30 **A szamár ezt mondta Bálámnak: A te szamarad vagyok, rajtam utazol régtől fogva mindmáig. Szoktam-e ilyet tenni veled? Bálám azt felelte: Nem.** 31 Ekkor az Úr megnyitotta Bálám szemét, aki meglátta az Úr angyalát, amint ott áll az úton kivont karddal a kezében. Bálám meghajolt, és arcra borult. 32 Az Úr angyala ezt mondta neki: Miért verted meg a szamaradat már háromszor? Azért jöttem, hogy feltartóztassalak, mert ellenemre való ez az út. 33 A szamár látott engem, azért tért ki előlem háromszor is. Ha nem tért volna ki előlem, téged meg is öltek volna, azt pedig életben hagytam volna. 34 Bálám így felelt az Úr angyalának: Vétkeztem, mert nem tudtam, hogy te állsz velem szemben az úton.

De ha nem tetszik neked, inkább visszatérek. 35 De az Úr angyala ezt felelte Bálámnak: **Menj el ezekkel a férfiakkal, de csak azt mondhatod, amit én mondom neked! Bálám tehát elment Bálák vezető embereivel.** 36 Amikor meghallotta Bálák, hogy jön Bálám, kiment eléje Ír-Móábig, amely az Arnón határvonalánál van, a határ legszélén. 37 Ezt mondta Bálák Bálámnak: Már többször is hívatlak téged, miért nem akartál jönni? Azt hitted, hogy nem tudlak megjutalmazni? 38 De **Bálám ezt felelte Báláknak: Látod, hogy eljöttem hozzád! De nem szólhatok magamtól semmit, csak azt mondhatom, amire Isten indít.** 39 Ezután továbbment Bálám Bálákkal, és megérkeztek Kirjat-Hucótba. 40 Bálák ott marhákat és juhokat áldozott, és küldött belőle Bálámnak és a vele levő vezető embereknek is. 41 **Reggel aztán magával vitte Bálák Bálámot, fölvezette Baal magaslatára, ahonnan láthatta Izráel népének egy részét.**

4Móz 23

1 Akkor ezt mondta Bálám Báláknak: *Építs itt nekem hét oltárt, és készíts ide nekem hét bikát és hét kost.* 2 Bálák megtette, amit Bálám mondott. Azután Bálák és Bálám mindegyik oltáron bikát meg kost áldozott. 3 Majd ezt mondta Bálám Báláknak: Állj oda az égőáldozatod mellé, én pedig elmegyek. Talán találkozhatom az Úrral, és amit majd láttat velem, azt elmondom neked. És fölment egy kopár hegytetőre. 4 Isten találkozott Bálámmal, aki ezt mondta neki: Hét oltárt állítottam fel, és bikát meg kost áldoztam mindegyik oltáron. 5 Az Úr pedig Bálám szájába adta igéjét, és azt mondta: Térj vissza Bálákhoz, és eszerint beszélj. 6 Amikor visszatért hozzá, ő még ott állt az égőáldozata mellett, Móáb valamennyi vezető emberével együtt. 7

Bálám példabeszédbe kezdett, és ezt mondta: Arámból hozatott ide Bálák, Kelet hegyeiről Móáb királya: Jöjj, átkozd meg a kedvemért Jákóbot, jöjj, és verd meg rontással Izráelt! 8 Megátkozhatom-e, akit az Isten meg nem átkoz? Rontást hozhatok-e arra, akire az Úr nem bocsátott rontást? 9 Jól látom őt a sziklacsúcsról, szemlélem a halmokról. E nép egyedül fog lakni, nem számítja magát a nemzetek közé. 10 Ki számolhatja meg Jákóbot – hiszen annyian vannak, mint a porszemek – és Izráelnek csak a negyedét is? Bár úgy hálnék meg, mint az igazak, és úgy érne véget az életem, akár az övék!

11 Bálák akkor ezt mondta Bálámnak: Mit tettél velem?! Elhoztalak, hogy rontsd meg ellenségeimet, te pedig megáldottad őket! 12 De ő azt felelte: Nekem vigyáznom kell, hogy csak azt mondjam, amire az Úr indított. 13 Akkor ezt mondta neki Bálák: Jöjj velem egy másik helyre, ahonnan láthatod azt a népet. De csak a szélét láthatod, az egészet nem látod. Onnan verd meg őket rontással a kedvemért! 14 Magával vitte a Cófim mezejére, a Piszgá csúcsára. Épített ott hét oltárt, és mindegyik oltáron bikát és kost áldozott. 15 Ezután Bálám azt mondta Báláknak: Állj ide az égőáldozatod mellé, én pedig amott szeretnék találkozni Istennel. 16 Az Úr találkozott Bálámmal, szájába adta igéjét, és azt mondta: Térj vissza Bálákhoz, és eszerint beszélj. 17 Amikor visszament hozzá, ő még ott állt az égőáldozata mellett Móáb vezető embereivel együtt. Bálák ezt kérdezte tőle: Mit mondott az Úr?

18 Ő pedig példabeszédbe kezdett, és ezt mondta: Kelj fel, Bálák, és figyelj, hallgass most rám, Cippór fia! 19 Nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit megbánna. Mond-e olyat, amit meg ne tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít? 20 Áldásra kaptam parancsot, s ha ő áld, meg nem másíthatom. 21 Nem látnak bajt Jákóbban, nem látnak nyomorúságot Izráelben. Vele van Istene, az Úr, királynak szóló ujjongás hangzik benne. 22 Isten hozta ki őket Egyiptomból, olyan az ereje, mint a bivaly szarva. 23 Nem fog a varázslás Jákóbon, sem az ígélet Izráelen. Idejében megmondják Jákóbnak, Izráelnek, hogy mit tesz az Isten. 24 Mint nőtény oroszlán kel

föl ez a nép, s mint hím oroszlán emelkedik föl; nem fekszik le újra, míg prédát nem eszik, és fegyvertől hullottak vérének nem issza.

25 Akkor Bálák ezt mondta Bálámnak: Ha már nem tudod megrontani, legalább ne áldd meg!
26 De Bálám ezt felelte Báláknak: Megmondtam már neked, hogy csak azt fogom tenni, amit meghagy az Úr!
27 Akkor Bálák ezt mondta Bálámnak: Jöjj, elviszlek egy másik helyre! Talán jónak látja Isten, hogy onnan rontsd meg Izráelt a kedvemért.
28 És magával vitte Bálák Bálámot a Peór csúcsára, amely a síkságra néz.
29 Akkor ezt mondta Bálám Báláknak: Építs itt nekem hét oltárt, és készíts ide nekem hét bikát és hét kost.
30 Bálák megtette, amit Bálám mondott, azután mindegyik oltáron bikát meg kost áldozott.

4Móz 24

1 Amikor Bálám látta, hogy az tetszik az Úrnak, ha megáldja Izráelt, nem folyamodott többé varázsláshoz, mint azelőtt. A puszta felé fordította arcát, 2 és fölemelte Bálám a tekintetét. Amint meglátta Izráelt törzsenként sátorozni, **RÁSZÁLLT AZ ISTEN LELKE**, 3 példabeszédbe kezdett, és ezt mondta: Így szól Bálám, Beór fia, így szól a férfi, kinek megnyílt a szeme, 4 így szól, aki hallja Isten mondásait, aki látja a Mindenhatótól kapott látomást, leborulva, de nyitott szemekkel:

5 Mily szépek a sátraid, Jákób, a hajlékaid, ó, Izráel! 6 Mint hosszan elnyúló völgyek, mint folyó mentén a kertek, mint az Úr ültette aloék, mint víz mentén a cédrusok. 7 Kicsordul a víz kútjai vödréből, vetése vízben bővelkedik. Királya hatalmasabb Agágnál, és királyi hatalma fölemelkedik. 8 Isten hozta ki Egyiptomból, olyan az ereje, mint a bivaly szarva. Megemészti az ellenséges népeket, szétmorzsolja csontjaikat, összetöri nyilaikat. 9 Hever, fekszik, mint a hím oroszlán és mint a nőstény oroszlán; ugyan, ki merné fölkelteni? Áldott, aki téged áld, átkozott, aki téged átkoz!

10 Ekkor haragra gerjedt Bálák Bálám ellen, összecsapta a kezét, és ezt mondta Bálák Bálámnak: Idehívattalak, hogy rontsd meg ellenségeimet, te pedig háromszor is megáldottad őket!
11 **Most azért takarodj a hazádba!** Azt ígértem, hogy gazdagon megjutalmazlak, de most az Úr megfosztott téged a jutalomtól.
12 Bálám ezt felelte Báláknak: Megmondtam már követeidnek is, akiket hozzám küldtél, 13 hogy ha nekem adja Bálák a házat tele ezüsttel és arannyal, akkor sem szeghetem meg az Úr parancsát, és nem tehetek magamtól sem jót, sem rosszat, és hogy csak azt mondhatom, amit megmond az Úr.
14 De most, mielőtt elmegyek népemhez, jöjj, hadd tárjam föl előtted, mit fog tenni ez a nép a te népeddel majd egykor.
15 Példabeszédbe kezdett, és ezt mondta: Így szól Bálám, Beór fia, így szól a férfi, akinek megnyílt a szeme, 16 így szól, aki hallja Isten mondásait, aki ismeri a Felségestől jövő ismereteket, aki látja a Mindenhatótól kapott látomást, leborulva, de nyitott szemekkel:

17 Látom őt, de nem most, szemlélem, bár nincs közel. Csillag jön fel Jákóbból, jogar támad Izráelből. Bezúzza Móáb halántékát és a koponyáját Sét összes fiának.
18 Birtokába kerül Edóm, birtokába kerül ellensége, Széír, mert hatalmas dolgokat visz véghez Izráel.
19 Eltapossa Jákób Edómot, és elpusztítja Széír menekültjeit.
20 Amikor meglátta Amálékot, példabeszédbe kezdett, és ezt mondta: Népek eleje Amálék, mégis pusztulás a vége.
21 *Amikor meglátta a kénieket, példabeszédbe kezdett, és ezt mondta: Szilárd a te lakóhelyed, sziklára van rakva fészked.*
22 *Mégis megsemmisül Kain, amikor fogságba viszi Assúr.*
23 *Megint példabeszédbe kezdett, és ezt mondta: Ó jaj, ki élhet tovább, mint ahogy Isten megszabta?*
24 Hajók jönnek Kittím partjairól, megalázzák Assúrt,

megalázzák Ébert, míg el nem pusztul az is. 25 Azután felkerekedett Bálám, elment, és visszatért hazájába. Bálák is elment útjára.

4Móz 25

1 Amikor Izráel Sittímben tartózkodott, elkezdett a nép paráználkodni Móáb leányaival, 2 mert ezek meghívták a népet isteneik áldozati lakomáira. A nép velük evett, és leborulva imádta azok isteneit, 3 és odaszegődött Izráel Baal-Peórhoz. De haragra gerjedt az Úr Izráel ellen, 4 és ezt mondta az Úr Mózesnek: Fogasd el a nép minden főemberét, és akasztasd fel őket fényes nappal az Úr előtt, hogy elforduljon Izráelről az Úr izzó haragja. 5 Mózes tehát ezt mondta Izráel bírúinak: Gyilkolja le mindenki a maga emberei közül azokat, akik Baal-Peórhoz szegődtek! 6 Éppen akkor jött egy izráeli férfi, aki egy midjáni nőt hozott testvéreihez Mózes szeme láttára, meg Izráel egész közösségének a szeme láttára, amikor azok a kijelentés sátrának a bejárata előtt sírtak. 7 Amikor meglátta ezt Fineás, Áron főpap fiának, Eleázárnak a fia, kilépett a közösség soraiból, dárdát fogott a kezébe, 8 bement az izráeli férfi után a sátor belsejébe, és hasba szúrta mindkettőjüket: az izráeli embert és azt a nőt is. Ezzel elhárult a csapás Izráel fiairól. 9 Huszonnégyezer halottja lett a csapásnak. 10 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 11 Fineás, Áron főpap fiának, Eleázárnak a fia elfordította haragomat Izráel fiairól, amikor felindulásomnak megfelelően bánt velük, s ezért nem semmisítettem meg Izráel fiait felindulásomban. 12 Mondd meg tehát: Íme, az én békességem szövetségével ajándékozom meg őt: 13 Övé és utódaié lesz a papság szövetsége örökre, mert haragra indult Istenéért, és engesztelést végzett Izráel fiáiért. 14 Annak a megölt izráeli férfinak a neve, akit a midjáni nővel együtt öltek meg, Zimrí volt, Szálú fia, Simeon egyik nagycsaládjának a fejedelme. 15 A megölt midjáni nő neve pedig Kozbí volt, annak a Cúrnak a leánya, aki a midjáni törzsek egyik nagycsaládjának a feje volt. 16 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 17 Támadjátok meg a midjániakat, és pusztítsátok őket, 18 mert ők is ellenetek támadtak, amikor aljas tervet eszeltek ki ellenetek Peór révén és húguk, Kozbí, a midjáni fejedelem leánya révén, akit megöltek a Peór miatt támadt csapás napján. 19 A csapás után a következők történtek:

4Móz 26

1Ezt mondta az Úr Mózesnek és Eleázár papnak, Áron fiának: **2 Számoljátok össze Izráel fiainak egész közösségét, húszévestől fölfelé nagycsaládonként minden hadkötelest Izráelben!** 3 Mózes és Eleázár pap tehát összeszámolta őket Móáb síkságán, a Jordán mellett, Jerikóval szemben, 4 húszévestől fölfelé, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. Ezek voltak Izráel fiai, akik kijöttek Egyiptomból: 5 Rúben volt Izráel elsőszülöttje. Rúben fiai voltak: Hanók, tőle való a Hanók nemzetség, Pallútól való a Pallú nemzetség, 6 Hecróntól a Hecrón nemzetség, Karmítól a Karmí nemzetség. 7 A rúbeni nemzetségekből negyvenháromezer-hétszázharmincat vettek számba. 8 Pallú fia volt Eliáb. 9 Eliáb fiai voltak: Nemúél, Dátán és Abírám. Ezek, Dátán és Abírám a közösség képviselői voltak, de lázadást szítottak Mózes és Áron ellen Kórah csoportjával, föllázadva az Úr ellen. 10 Ezért a föld megnyitotta száját, és elnyelte őket Kórahhal együtt annak a csoportnak a halálakor, amikor a tűz megemésztett kétszázötven embert. Így lettek intő jellé. 11 De Kórah fiai nem haltak meg. 12 Simeon fiai nemzetségeik szerint ezek voltak: Nemúéltól való a nemúéli nemzetség, Jámintól a jámíni nemzetség, Jákintól a jákíni nemzetség, 13 Zerahtól a zerahi nemzetség, Saultól a sauli nemzetség. 14 Ezek Simeon nemzetségei: huszonkétezer-kétszáz ember. 15 Gád fiai nemzetségeik szerint ezek voltak: Cefóntól való a cefóni nemzetség, Haggítól a Haggi nemzetség, Súnitól a súní nemzetség. 16 Oznitól az Ozni nemzetség, Éritől az Éri nemzetség, 17 Aródtól az aródi nemzetség, Arélitől az Aréli nemzetség. 18 Gád fiai nemzetségeiből

összesen negyvenezer-ötszázat vettek számba. 19 Júda fiai voltak Ér és Ónán, de Ér és Ónán meghalt Kánaán földjén. 20 Júda fiai nemzetségeik szerint ezek voltak: Sélától való a sélai nemzetség, Pérectől a péreci nemzetség, Zerahtól a zerahi nemzetség. 21 Pérec fiai ezek voltak: Hechróntól való a hecróni nemzetség, Hámúltól a hámúli nemzetség. 22 Júda nemzetségeiből összesen hetvenhatezer-ötszázat vettek számba. 23 Issakár fiai nemzetségeik szerint ezek voltak: Tólától való a tólai nemzetség, Púvától a púvai nemzetség, 24 Jásútból a jásúbi nemzetség, Simrónától a simróni nemzetség. 25 Issakár nemzetségeiből összesen hatvannégyezer-háromszázat vettek számba. 26 Zebulon fiai nemzetségeik szerint ezek voltak: Szeredtől való a szeredi nemzetség, Élontól az élóni nemzetség, Jahleéltől a jahleéli nemzetség. 27 Zebulon nemzetségeiből összesen hatvanezer-ötszázat vettek számba. 28 József fiai nemzetségeik szerint ezek voltak: Manassé és Efraim. 29 Manassé fiai: Mákirtól való a mákiri nemzetség. Mákír nemzette Gileádot. Gileádtól való a gileádi nemzetség. 30 Ezek Gileád fiai: Íezertől való az íezeri nemzetség, Hélektől a héleki nemzetség, 31 Aszriéltől az aszriéli nemzetség, Sikemtől a sikemi nemzetség, 32 Semídától a semídai nemzetség, Héfertől a héferi nemzetség. 33 Héfer fia volt Celofhád. Neki nem voltak fiai, csak leányai. Celofhád leányainak a nevei: Mahlá, Nóá, Hoglá, Milká és Tircá. 34 Manassé nemzetségeiből összesen ötvenkétezer-hétszázat vettek számba. 35 Efraim fiai nemzetségeik szerint ezek voltak: Sútelahtól való a sútelahti nemzetség, Bekertől a bekeri nemzetség, Tahantól a tahani nemzetség. 36 És ezek voltak Sútelah fiai: Érántól való az éráni nemzetség. 37 Efraim fiainak a nemzetségeiből összesen harminckétezer-ötszázat vettek számba. Ezek voltak József fiai nemzetségeik szerint. 38 Benjámin fiai nemzetségeik szerint ezek voltak: **Belától** való a belai nemzetség, Asbéltől az asbéli nemzetség, Ahírámától az ahirámi nemzetség, 39 Súfámától a súfámi nemzetség, Húfámától a húfámi nemzetség. 40 Bela fiai voltak: Ard és Naamán. Ardtól való az ardi nemzetség, Naamántól a naamáni nemzetség. 41 Benjámin fiainak a nemzetségeiből összesen negyvenötezer-hatszázat vettek számba. 42 Dán fiai nemzetségeik szerint ezek voltak: Súhámától való a súhámi nemzetség. Ezek voltak Dán nemzetségei, nemzetségeik szerint. 43 A súhámi nemzetségből összesen hatvannégyezer-négyszázat vettek számba. 44 Ásér fiai nemzetségeik szerint ezek voltak: Jimnától való a jimnai nemzetség, Jisvítől a jisví nemzetség, Beriától a beriai nemzetség. 45 Bería fiaitól: Hébertől a héberi nemzetség, Malkiéltől a malkiéli nemzetség. 46 Ásér leányának a neve Szerah volt. 47 Ásér fiainak a nemzetségeiből összesen ötvenháromezer-négyszázat vettek számba. 48 Naftáli fiai nemzetségeik szerint ezek voltak: Jahceéltől való a jahceéli nemzetség, Gúnitól a Gúni nemzetség, 49 Jécertől a jécéri nemzetség, Sillémtől a sillémi nemzetség. 50 Ezek voltak Naftáli nemzetségei, nemzetségeik szerint, közülük összesen negyvenötezer-négyszázat vettek számba. 51 Izráel fiai közül tehát összesen hatszázegyezer-hétszázharminc embert vettek számba. 52 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: **53 Ezek között osszátok fel a földet örökségül a névjegyzék szerint! 54 A nagyobbak nagyobb örökséget adj, a kisebbnek kisebb örökséget! Mindegyiknek a számba vettek száma szerint adjatok örökséget! 55 De a földet sorsvetéssel osszátok föl; az ősi törzsek nevei szerint kapják meg örökségüket! 56 A sorsvetés szerint osszátok ki mindegyiknek az örökségét, mind a nagyoknak, mind a kicsiknek!** 57 Ezek voltak a számba vett lévíták nemzetségeik szerint: Gérsóntól való a gérsóni nemzetség, Keháttól a keháti nemzetség, Meráritól a Merári nemzetség. 58 Ezek voltak Lévi nemzetségei: a Libní nemzetség, a hebróni nemzetség, a Mahlí nemzetség, a Músi nemzetség és a kórahi nemzetség. Kehát nemzette Amrámot. 59 Amrám feleségének a neve Jókebed volt, Lévi leánya, akit Egyiptomban szült az anyja Lévinek. Ő szülte Amrámnak Áront, Mózeset és nővérüket, Mirjámot. 60 Áronnak született Nádáb, Abihú, Eleázár és Ítámár. 61 De Nádáb és Abihú meghaltak, mert idegen tüzet vittek az Úr elé. 62 Közülük összesen huszonháromezret vettek számba: minden férfit, egy hónapostól fölfelé. De ezeket nem számították Izráel fiai közé, mert nekik nem adtak örökséget Izráel fiai között. 63 Ezeket vette számba Mózes és Eleázár pap. Ők vették számba Izráel fiait Móáb síkságán, a Jordán mellett, Jerikóval szemben. 64 De közöttük már nem volt senki

azokból, akiket még Mózes és Áron főpap vett számba akkor, amikor a Sínai-pusztában számba vették Izráel fiait. 65 Mert az Úr megmondta nekik, hogy meg kell halniuk a pusztában. Nem is maradt meg közülük senki, csak Káléb, Jefunne fia és Józsué, Nún fia.

4Móz 27

1Ekkor előálltak Celofhád leányai. Celofhád Héfer fia volt, ez Gileád fia, ez Mákír fia, ez pedig József fiának, Manassének a fia volt. A Manassé nemzetségei közül való leányok nevei ezek voltak: Mahlá, Nóá, Hoglá, Milká és Tircá. 2 Ezek odaálltak Mózes és Eleázár pap elé meg a fejedelmek és az egész közösség elé a kijelentés sátra bejáratánál, és ezt mondták: 3 Apánk meghalt a pusztában. De nem tartozott azokhoz, akik összefogtak az Úr ellen, azaz Kórah csoportjához, hanem a maga vétke miatt halt meg, fiai pedig nem voltak. 4 Miért tűnjék el apánk neve a nemzetségéből, csak azért, mert nem volt fia? Adj nekünk birtokot apánk testvérei között! 5 Mózes az Úr elé vitte ügyüket, 6 az Úr pedig ezt mondta Mózesnek: **7 Igazuk van Celofhád leányainak. Adj nekik örökségül birtokot apjuk testvérei között: juttasd nekik apjuk örökségét! 8 Izráel fiaihoz pedig így beszélj: Ha valaki úgy hal meg, hogy nincs fia, juttassák örökségét a leányának.** 9 Ha leánya sincs, adjátok az örökségét a testvéreinek, 10 ha pedig testvérei sincsenek, akkor adjátok az örökségét apja testvéreinek. 11 Ha apjának sincsenek testvérei, adjátok az örökségét annak, aki a nemzetségében a legközelebbi rokona, legyen az az ő tulajdona. Legyen ez a törvény rendelkezése Izráel fiai között, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. 12 Az Úr ezt mondta Mózesnek: Menj föl ide az Abárím-hegyre, és tekintsd meg azt a földet, amelyet Izráel fiainak adtam. 13 Ha megtekintetted, te is odakerülsz elődeid mellé, ahogy odakerült testvéred, Áron, 14 mert fellázadtatok parancsom ellen a Cin-pusztában, amikor perlekedett a közösség, és nem mutattátok fel szentségemet előttük azoknál a vizeknél, Meribá vizeinél, Kádésban, a Cin-pusztában. 15 Ekkor Mózes így beszélt az Úrhoz: 16 **Az Úr, a minden embernek lelket adó Isten rendeljen egy férfit a közösség élére. 17 Az legyen előttük jártukban-keltükben, vezesse harcba és vezesse haza őket, hogy ne legyen az Úr közössége olyan, mint a juhok, melyeknek nincsen pásztora.** 18 Az Úr ezt mondta Mózesnek: Vedd magad mellé Józsuét, Nún fiát, aki rátermett ember. Tedd rá kezedet, 19 állítsd Eleázár pap és az egész közösség elé, és előttük iktasd be tisztébe. 20 Adj át neki a méltóságodból, hogy hallgasson rá Izráel fiainak egész közössége. 21 De Józsué álljon majd mindig Eleázár pap elé, és ő kérjen neki az úrival döntést az Úrtól. A kapott parancs szerint induljon majd harcba, és a kapott parancs szerint térjen haza Izráel fiaival, az egész közösséggel együtt. **22 Mózes úgy cselekedett, ahogyan megparancsolta neki az Úr.** Maga mellé vette Józsuét, odaállította Eleázár pap és az egész közösség elé, 23 rátette a kezét, és beiktatta tisztébe, ahogyan Mózes által megmondta az Úr.

4Móz 28

1 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 Parancsold meg Izráel fiainak, és mondd meg nekik: **Vigyázzatok arra, hogy a megszabott időben mutassátok be a nekem szóló áldozatot, az én kenyeremet kedves illatú tűzáldozatul.** 3 Mondd meg nekik: Ezt a tűzáldozatot mutassátok be az Úrnak: **naponta két hibátlan egyéves bárányt állandó égőáldozatul, HOGY LEHETETT EZ? MINDEN EMBER, A KÖZÖSSÉG? HA AZ UTÓBBI, AKKOR IS RENGETEG VÉR FOLYHATOTT!** 4 Az egyik bárányt reggel készítsd el, a másik bárányt pedig estefelé készítsd el, 5 ahhoz egytized véka finomlisztet ételáldozatul egynegyed hín préselt olajjal gyúrva. 6 Állandó égőáldozat ez, amelyet a Sínai-hegyen mutattatok be az Úrnak szóló kedves illatú tűzáldozatul. 7 A hozzá tartozó italáldozat egynegyed hín legyen bárányonként. A szentélyben öntsd ki az óborból készült áldozatot az Úr elé. 8 A második bárányt estefelé készítsd el. Ugyanolyan étel- és italáldozatot készíts hozzá, mint reggel.

Kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. 9 A nyugalom napján mutass be két egyéves hibátlan bárányt, ahhoz ételáldozatul kéttized véka finomlisztet olajjal gyúrva, meg a hozzá tartozó italáldozatot. 10 Ez legyen a nyugalomnap égőáldozat minden nyugalom napján az állandó égőáldozaton és a hozzá tartozó italáldozaton kívül. 11 Minden hónap első napján mutassatok be égőáldozatul az Úrnak két bikaborjút, egy kost és hét egyéves hibátlan bárányt, 12 mindegyik bikához ételáldozatul háromtized véka finomlisztet olajjal gyúrva, a koshoz ételáldozatul kéttized véka finomlisztet olajjal gyúrva, 13 és mindegyik bárányhoz ételáldozatul egy-egy tized véka finomlisztet olajjal gyúrva. Égőáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak. 14 A hozzájuk tartozó italáldozat pedig legyen fél hín bor egy bikához, egyharmad hín egy koshoz és egynegyed hín egy bárányhoz. Ez az újhold égőáldozata havonként, az esztendő minden hónapjában. 15 Vétékáldozatul pedig készítsetek egy kecskebakot az Úrnak az állandó égőáldozaton kívül a hozzá tartozó italáldozattal együtt. 16 Az első hónapban, a hónap tizennegyedik napján van az Úr páskája, 17 és ennek a hónapnak a tizenötödik napján van az ünnep. Hét napig kovásztalan kenyeret kell enni. 18 Az első napon tartsatok szent összejövetelet. Ne végezzetek semmiféle foglalkozáshoz tartozó munkát! 19 Tűzáldozatul mutassatok be égőáldozatot az Úrnak: két bikaborjút, egy kost és hét egyéves bárányt, amelyek hibátlanok legyenek. 20 A hozzájuk tartozó ételáldozat olajjal gyúrt finomliszt legyen: egy bikához háromtized, a koshoz kéttized vékával adjatok, 21 a hét bárányhoz pedig bárányonként egy-egy tizedet adjatok. 22 **Vétékáldozatul mutassatok be egy bakot, hogy engesztelést szerezzen nektek.** 23 Ezeket a reggeli égőáldozaton, az állandó égőáldozaton kívül készítsétek el. 24 Ugyanígy készítsétek el mindennap, hét napon át kedves illatú tűzáldozatként az Úr eledelét. Az állandó égőáldozaton kívül kell ezeket elkészíteni a hozzájuk tartozó italáldozattal együtt. 25 A hetedik napon is tartsatok szent összejövetelet. Ne végezzetek semmiféle foglalkozáshoz tartozó munkát! 26 **Az első termés napján, amikor új ételáldozatot mutattok be az Úrnak, azaz a hetek ünnepén tartsatok szent összejövetelet.** Ne végezzetek semmiféle foglalkozáshoz tartozó munkát, 27 hanem mutassatok be kedves illatú égőáldozatul az Úrnak két bikaborjút, egy kost és hét egyéves bárányt. 28 A hozzájuk tartozó ételáldozat olajjal gyúrt finomliszt legyen: mindegyik bikához háromtized vékával, a koshoz kéttized vékával, 29 a hét bárányhoz pedig bárányonként egy-egy tized vékával adjatok. 30 Egy kecskebakot is mutassatok be, hogy engesztelést szerezzen nektek. 31 Az állandó égőáldozaton és az ahhoz tartozó ételáldozaton kívül készítsétek el ezeket a hozzájuk tartozó italáldozattal együtt. Az állatok hibátlanok legyenek.

4Móz 29

1A **hetedik hónap első napján tartsatok szent összejövetelet.** Ne végezzetek semmiféle foglalkozáshoz tartozó munkát. **A kürtzengés napja** ez. 2 Készítsetek égőáldozatot kedves illatú az Úrnak, egy bikaborjút, egy kost és hét egyéves hibátlan bárányt. 3 A hozzájuk tartozó ételáldozat olajjal gyúrt finomliszt legyen: a bikához háromtized, a koshoz kéttized vékával adjatok, 4 a hét bárányhoz pedig egytized vékával bárányonként. 5 **Egy kecskebakot** is mutassatok be vétekáldozatul, hogy engesztelést szerezzen nektek. 6 Az újhold napjára előírt égőáldozaton és a hozzá tartozó ételáldozaton, az állandó égőáldozaton és a hozzá tartozó ételáldozaton meg a hozzájuk tartozó italáldozatokon kívül legyen ez kedves illatú tűzáldozat az Úrnak. 7 **Ennek a hetedik hónapnak a tizedik napján tartsatok szent összejövetelet.** Tartóztassátok meg magatokat, és semmiféle munkát ne végezzetek. 8 Mutassatok be az Úrnak kedves illatú égőáldozatul egy bikaborjút, egy kost és hét egyéves bárányt, amelyek hibátlanok legyenek. 9 A hozzájuk tartozó ételáldozat olajjal gyúrt finomliszt legyen: a bikához háromtized vékával, a koshoz kéttized vékával, 10 a hét bárányhoz pedig bárányonként egy-egy tized vékával adjatok. 11 Egy kecskebakot is mutassatok be vétekáldozatul az engesztelés vétekáldozatán és az állandó égőáldozaton, az ahhoz tartozó ételáldozaton meg a hozzájuk

tartozó italáldozatokon kívül. **12 A hetedik hónap tizenötödik napján tartsatok szent összejövetelet. Ne végezzetek semmiféle foglalkozáshoz tartozó munkát, hanem ünnepeljétek hét napig ünnepet az Úrnak.** 13 Mutassatok be égőáldozatot kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak: tizenhárom bikaborjút, két kost és tizennégy egyéves bárányt, amelyek hibátlanok legyenek. 14 A hozzájuk tartozó ételáldozat olajjal gyúrt finomliszt legyen: háromtized vékával egy bikához mind a tizenhárom bikánál, kéttized vékával egy koshoz mind a két kosnál, 15 egy-egy tized vékával pedig egy bárányhoz mind a tizennégy báránynál. 16 Egy kecskebakot is mutassatok be vétekáldozatul az állandó égőáldozaton és a hozzá tartozó étel- és italáldozaton kívül. 17 A második napon mutassatok be tizenkét bikaborjút, két kost és tizennégy egyéves hibátlan bárányt; 18 a hozzájuk tartozó étel- és italáldozat pedig a bikák, kosok és bárányok száma szerint, az előírásnak megfelelő legyen. 19 Egy kecskebakot is mutassatok be vétekáldozatul az állandó égőáldozaton és a hozzá tartozó étel- és italáldozaton kívül. 20 A harmadik napon mutassatok **be tizennégy bikát, két kost és tizennégy egyéves hibátlan bárányt;** 21 a hozzájuk tartozó étel- és italáldozat pedig a bikák, kosok és bárányok száma szerint, az előírásnak megfelelő legyen. 22 Egy bakot is mutassatok be vétekáldozatul az állandó égőáldozaton és a hozzá tartozó étel- és italáldozaton kívül. 23 A negyedik napon mutassatok be tíz bikát, két kost és tizennégy egyéves hibátlan bárányt; 24 a hozzájuk tartozó étel- és italáldozat a bikák, kosok és bárányok száma szerint, az előírásnak megfelelő legyen. 25 Egy kecskebakot is mutassatok be vétekáldozatul az állandó égőáldozaton és a hozzá tartozó étel- és italáldozaton kívül. 26 Az ötödik napon mutassatok be kilenc bikát, két kost és tizennégy egyéves hibátlan bárányt; 27 a hozzájuk tartozó étel- és italáldozat a bikák, kosok és bárányok száma szerint, az előírásnak megfelelő legyen. 28 Egy bakot is mutassatok be vétekáldozatul az állandó égőáldozaton és a hozzá tartozó étel- és italáldozaton kívül. 29 A hatodik napon mutassatok be nyolc bikát, két kost és tizennégy egyéves hibátlan bárányt; 30 a hozzájuk tartozó étel- és italáldozat a bikák, kosok és bárányok száma szerint, az előírásnak megfelelő legyen. 31 Egy bakot is mutassatok be vétekáldozatul az állandó égőáldozaton és a hozzá tartozó étel- és italáldozaton kívül. 32 A hetedik napon mutassatok be hét bikát, két kost és tizennégy egyéves hibátlan bárányt; 33 a hozzájuk tartozó étel- és italáldozat a bikák, kosok és bárányok száma szerint, az előírásnak megfelelő legyen. 34 Egy bakot is mutassatok be vétekáldozatul az állandó égőáldozaton és a hozzá tartozó étel- és italáldozaton kívül. 35 **A nyolcadik napon tartsatok ünnepet, ne végezzetek** semmiféle foglalkozáshoz tartozó munkát. 36 Mutassatok be égőáldozatot kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak: egy bikát, egy kost és hét egyéves hibátlan bárányt; 37 a hozzájuk tartozó étel- és italáldozat a bika, a kos és a bárányok száma szerint, az előírásnak megfelelő legyen. 38 Egy bakot is mutassatok be égőáldozatul az állandó égőáldozaton és a hozzá tartozó étel- és italáldozaton kívül. 39 Mindazon kívül, amit fogadalmi vagy önkéntes áldozatként mutattok be égőáldozatul, ételáldozatul, italáldozatul vagy békeáldozatul, ezeket készítsétek el ünnepeiteken az Úrnak.

4Móz 30

Férj és feleség

1És Mózes elmondta Izráel fiainak mindazt, amit az Úr parancsolt Mózesnek. 2 Azután így beszélt Mózes Izráel fiainak **törzsfőihez:** Ezt parancsolta az Úr: 3 Ha férfi tesz fogadalmat az Úrnak, vagy esküt tesz, és úgy kötelezi magát önmegtartóztatásra, ne szegje meg a szavát, hanem tegyen meg mindent úgy, ahogyan kimondta. 4 De ha nő tesz fogadalmat az Úrnak, és kötelezi magát önmegtartóztatásra az apja házában, még mint leány, 5 ha apja hallotta fogadalmát és a vállalását, amivel önmegtartóztatásra kötelezte magát, és nem ellenezte az apja, akkor érvényes minden fogadalma, és érvényes minden vállalása, amellyel önmegtartóztatásra kötelezte magát. 6 Ha azonban ellentmond neki az apja, amikor hallja őt, akkor nem érvényes semmiféle fogadalma vagy vállalása, amellyel önmegtartóztatásra kötelezte magát. És az Úr

megbocsát neki, mert az apja mondott ellent neki. 7 Ha pedig úgy megy férjhez, hogy fogadalom terheli, vagy meggondolatlan beszéddel kötelezte el magát, 8 és a férje hallott róla, de amikor hallott róla, nem ellenezte, akkor érvényesek a fogadalmái, és érvényes az a vállalása is, amellyel önmegtartóztatásra kötelezte magát. 9 De ha a férje ellentmond neki, amikor hall róla, akkor érvénytelenné teszi az asszony fogadalmát, amely őt terheli, és a meggondolatlan beszédet, amellyel önmegtartóztatásra kötelezte magát, és az Úr is megbocsát neki. 10 Az özvegy vagy férjétől elbocsátott asszonynak minden fogadalma érvényes, amellyel önmegtartóztatásra kötelezte magát. 11 Ha már a férje házában tesz fogadalmat egy asszony vagy kötelezi magát esküvel önmegtartóztatásra, 12 ha a férje hallotta, nem ellenezte, és nem mondott ellent neki, akkor érvényes minden fogadalma, és érvényes minden vállalása, amellyel önmegtartóztatásra kötelezte magát. 13 De ha a férje érvénytelenné teszi a fogadalmakat, amikor meghallja azokat, akkor nem érvényes semmi abból, amit fogadalomként kimondott, vagy amire elkötelezte magát. A férje érvénytelenné tette azokat, és az Úr is megbocsát neki. 14 Minden fogadalmat és minden esküt, amellyel önmegtartóztatásra kötelezi magát, a férje tesz érvényessé, és a férje tesz érvénytelenné. 15 De ha a férje nem ellenzi azt aznap, egészen másnapig, akkor érvényessé teszi minden fogadalmát és minden vállalását, amely őt terheli; érvényessé tette azokat, mert nem ellenezte azon a napon, amelyen meghallotta. 16 De ha később teszi érvénytelenné azokat, mint amikor hallott róluk, akkor az asszony bűne őt terheli. 17 Ezeket a rendelkezéseket parancsolta az Úr Mózesnek a férjre és a feleségre, valamint az apára és a leányra vonatkozólag, ha az még mint leány apja házában él.

4Móz 31

1Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 2 **Állj bosszút Izráel fiaiért a midjániakon, azután elődeid mellé kerülsz.** 3 Azután így beszélt Mózes a néphez: Fegyverezetek föl magatok közül férfiakat a harcra, és támadják meg Midjánt, hogy bosszút álljanak Midjánon az Úrért. 4 Ezret küldjete egy-egy törzsből, Izráel mindegyik törzsből a harcba. 5 Kivezényeltek tehát Izráel soraiból törzsenként ezret: **tizenkétezer harcra** fölfegyverzett embert. 6 Azután csatába küldte őket Mózes, törzsenként ezret; velük együtt csatába küldte Fineást, Eleázár pap fiát is, **mert ő kezelte a szent eszközöket és a riadót jelző harsonákat. 7 Csatába is szálltak Midján ellen, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr, és megölték minden férfit. 8 Midján királyait is megölték azokkal, akiket lemészároltak: Evít, Rekemet, Cúrt, Húrt és Rebát: Midján öt királyát. Megölték fegyverrel Bálámot, Beór fiát is. 9 Midján asszonyait és gyermekeit azonban foglyul ejtették Izráel fiai, és elvitték zsákmányként minden állatukat, jószágukat és egész vagyonukat. 10 Fölperzseltek lakóhelyükön minden várost és sátortáborot. 11 Azután fogták az egész zsákmányt és az összes megszerzett embert és állatot, 12 és odavitték Mózeshez, Eleázár paphoz és Izráel fiai közösségéhez a foglyokat és a megszerzett zsákmányt a táborba, Móáb síkságán, a Jordán mellett, Jerikóval szemben. 13 Mózes, Eleázár pap és a közösség összes fejedelme kivonult eléjük a táboron kívülre. 14 De Mózes megharagudott a hadsereg vezetőire, az ezredesekre és a századosokra, akik hazatértek a megvívott harcból. 15 Ezt mondta nekik Mózes: Hát ti életben hagyátok az egész asszonynépet?! 16 Hiszen ők csábították hűtlenségre az Úr ellen Izráel fiait Bálám tanácsa szerint Peór kedvéért! Ezért érte csapás az Úr közösségét. 17 Most azért öljetek meg minden fiúgyermeket, és öljetek meg minden nőt is, akinek már volt dolga férfival úgy, hogy vele hált. **JAJ!** 18 De hagyjatok életben magatoknak minden leánygyermeket, aki még nem ismeri a férfival való hálást. 19 Ti pedig maradjatok a táboron kívül hét napig. Mindaz, aki megölt valakit, vagy megérintett egy elesettet, tisztítsa meg magát a harmadik napon és a hetedik napon: ti is, meg a foglyaitok is. 20 Tisztítsatok meg minden ruhát, bőrhalmot, kecskeszörkésítményt és minden faeszközt. 21 Eleázár pap pedig ezt mondta a katonáknak, akik megjárták a háborút: Ez a törvény rendelkezése, amelyet megparancsolt Mózesnek az Úr: 22 Az arany-, ezüst-, réz-, meg a vas-,**

ón- és ólomholmit, 23 mindazt, ami tűzálló, tartsátok tűzbe, hogy megtisztuljon, de még tisztítóvízzel is tisztítsátok meg. Ami pedig nem tűzálló, azt merítsétek vízbe! 24 Ruhátokat is mossátok ki a hetedik napon, hogy tiszták legyetek. Azután bejöhetnek a táborba. 25 Azután ezt mondta Mózesnek az Úr: 26 Számold össze a foglyokat, az elfogott embereket és állatokat, Eleázár pappal és a közösség családfőivel együtt. 27 Felezd meg a zsákmányt a hadba vonult harcosok és az egész közösség között. 28 Végy el egy részt az Úrnak a hadba vonult harcosoktól, ötszázból egyet: embert, marhát, szamarat és juhot egyaránt. 29 Abból a feléből vegyétek el, ami nekik jutott, és add azt Eleázár papnak az Úrnak szóló felajánlásként. 30 Az Izráel fiainak jutott feléből pedig végy el ötvenenként egyet: embert és marhát, szamarat meg juhot, mindenféle állatot. Add azokat a lévítáknak, akik az Úr hajlékánál végzik a tennivalókat. 31 Mózes és Eleázár pap úgy járt el, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. 32 Ez volt az, ami a megszerzett zsákmányból megmaradt; abból, amit zsákmányolt a hadinép: hatszázhetvenötezer juh, 33 hetvenkétezer marha, 34 hatvanegyezer szamar 35 és **harminckétezer ember: azok a nők, akik nem ismerték a férfival való hálást.** 36 Ennek az a fele, amely a hadba vonultak része volt, szám szerint a következő volt: háromszázharminchétezer-ötszáz juh, 37 ebből az Úrnak járó rész hatszázhetvenöt juh volt; 38 harminchétezer marha, ebből az Úrnak járó rész hetvenkettő volt; 39 harmincezer-ötszáz szamar, ebből az Úrnak járó rész hatvanegy volt; 40 és tizenhatezer ember, közülük az Úrnak járó rész harminckét lélek volt. 41 Mózes átadta Eleázár papnak az Úrnak felajánlott részt, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. 42 Az Izráel fiainak jutott felerész, amelyet elvett Mózes a harcosoktól, 43 tehát a közösségre eső felerész ennyi volt: háromszázharminchétezer-ötszáz juh, 44 harminchétezer marha, 45 harmincezer-ötszáz szamar 46 és tizenhatezer ember. 47 Az Izráel fiainak jutott felerészből elvett Mózes minden ötven emberből és állatból egyet, és odaadta azokat a lévítáknak, akik az Úr hajlékánál végezték a tennivalókat, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. 48 Akkor odamentek Mózeshez a sereg egységeinek a parancsnokai, az ezredek és a századosok, 49 és ezt mondták Mózesnek: Mi, a te szolgálid, összeszámoltuk a ránk bízott harcosokat, és senki sem hiányzik közülünk. 50 Ezért elhoztuk mindnyájan az Úrnak szóló áldozatul az arany ékszereket, ki-ki amit talált: a bokaláncokat és karpereceket, a gyűrűket, fülbevalókat és nyakláncokat, hogy engesztelést szerezzenek nekünk az Úr előtt. 51 Mózes és Eleázár pap átvette tőlük az aranyat, csupa mesterművet. 52 Az összes arany, amelyet az ezredek és századosok felajánlottak az Úrnak, tizenhatezer-hétszázötven sekel súlyú volt; 53 a katonáik pedig a saját zsákmányukat megtartották maguknak. 54 Mózes és Eleázár pap átvették az aranyat az ezredektől és századosoktól, és bevitték a kijelentés sátrába az Úr elé, emlékeztetőül Izráel fiaira.

4Móz 32

1Rúben és Gád fiainak igen sok jószága volt. Amikor látták, hogy Jazér és Gileád földje alkalmas hely a jószágértartásra, 2 odamentek Gád és Rúben fiai Mózeshez és Eleázár paphoz meg a közösség fejedelmeihez, és ezt mondták: 3 Atárót, Díbón, Jazér, Nimrá, Hesbón, Elalé, Szebám, Nebó és Beón, 4 az a föld, amelyet megvert az Úr Izráel közössége előtt, jószágértartásra való föld, szolgálidnak pedig jószágaik vannak. 5 Ha jóindulattal vagy hozzánk – mondták –, hadd kapják meg szolgálid ezt a földet tulajdonul, és ne vigyél át bennünket a Jordánon! 6 Mózes ezt felelte Gád és Rúben fiainak: Ti itt akartok maradni, amikor testvéreitek harcba vonulnak?! 7 Miért akarjátok elvenni Izráel fiainak a bátorságát attól, hogy átkeljenek arra a földre, amelyet nekik adott az Úr? 8 Atyáitok is így cselekedtek, amikor elküldtem őket Kádés-Barneából, hogy megtekintsék az országot. 9 Fölmentek az Eskól-völgyig, és megnézték az országot, de elvették Izráel fiainak a bátorságát attól, hogy bemenjenek abba az országba, amelyet nekik adott az Úr. 10 Ezért fellángolt az Úr haragja azon a napon, és ezt az esküt tette: 11 Az Egyiptomból feljött férfiak, húszévestől fölfele, nem látják meg azt a földet, amelyet esküvel ígértem oda

Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, mert nem követtek engem hűségesen, 12 kivéve Kálébot, a kenizsi Jefunne fiát és Józsuet, Nún fiát, mivel ők hűségesen követték az Urat. 13 Fellángolt az Úr haragja Izráel ellen, és hagyta őket bolyongani a pusztában negyven évig, míg ki nem pusztult az az egész nemzedék, amely olyat követett el, ami nem tetszett az Úrnak. **14 És most ti, vétkesek fajzata, atyáitok nyomdokába léptek, hogy még növeljétek az Úr Izráel ellen fellángolt haragját?! ATYA-FIÚ TIPOLÓGIA** 15 Ha elfordultok tőle, még tovább hagyja népét a pusztában, és ennek az egész népnek a vesztét okozzátok! 16 Ekkor közelebb léptek hozzá, és ezt mondták: Csak juhaklokat építünk itt a jószágnak, meg városokat a családnak, 17 aztán mi magunk is fölfegyverkezünk, és megyünk Izráel fiai előtt, míg be nem visszük őket a területükre. De a családnak hadd maradjon megerősített városokban az ország lakosai miatt. 18 Nem térünk vissza házainkba, amíg meg nem kapja minden izráeli a maga örökségét. 19 Hiszen mi nem akarunk velük együtt örökséget kapni ott a Jordánon túl, mert már jutott nekünk örökség a Jordánon innen, keleten. 20 Mózes így felelt nekik: Ha ezt megteszitek, ha fölfegyverkeztek a harcra az Úr színe előtt, 21 és minden fegyveresetek átkel a Jordánon az Úr színe előtt, amíg ki nem űzi ellenségeit maga elől, 22 és ha akkor tértek vissza, miután meghódolt az a föld az Úr előtt, akkor ártatlanok lesztek az Úr és Izráel szemében, és birtokul kapjátok ezt a földet az Úr előtt. 23 **De ha nem így tesztek, vétkeztek az Úr ellen. Tudjátok meg, hogy utolér benneteket vétketek büntetése. HARCIRITMUS, HÁBORÚ** 24 Építsetek hát városokat családoknak és aklokat nyájaitoknak, de amit kimondtatok, azt tegyétek meg! 25 Akkor ezt mondták Gád és Rúben fiai Mózesnek: Úgy cselekszenek szolgálid, ahogyan te parancsolod, urunk! 26 Gyermekeink, asszonyaink, jószágunk és az összes állatunk ott marad Gileád városaiban. 27 Szolgálid pedig mindnyájan hadba szállnak az Úr előtt, fölfegyverkezve a harcra, amint kívánod, uram. 28 Mózes ekkor parancsot adott Eleázár papnak és Józsueának, Nún fiának, meg az izráeli törzsek családfőinek velük kapcsolatban. 29 Ezt mondta nekik Mózes: Ha Gád és Rúben fiai átkelnek veletek a Jordánon, mindnyájan fölfegyverkezve a harcra az Úr színe előtt, és ha majd meghódol elöttetek az a föld, akkor adjátok nekik Gileád földjét birtokul. 30 Ha azonban nem kelnek át veletek fegyveresen, akkor köztetek, Kánaán földjén kapjanak birtokot. 31 Gád és Rúben fiai így válaszoltak: Úgy cselekszünk, ahogyan az Úr szolgálidnak megmondta. 32 Mi átkelünk fegyveresen az Úr színe előtt Kánaán földjére, de az örökségül kapott birtokunk legyen itt, a Jordánon innen. 33 Mózes tehát nekik, Gád és Rúben fiainak meg József fiai közül Manassé törzse felének adta Szíhónnak, az emóriak királyának országát és Ógnak, Básán királyának országát, azt a földet városaival és a városok körüli területekkel együtt. 34 Gád fiai fölépítették Díbont, Atárótot és Aróert, 35 Atrót-Sófánt, Jazért és Jogbohát, 36 Bét-Nimrát és Bét-Haránt, ezeket a megerősített városokat és a juhok akleit. 37 Rúben fiai pedig fölépítették Hesbont, Elalét és Kirjátajimot, 38 Nebót, Baal-Meónt, amelyeknek megváltoztatták a nevét, továbbá Szibmát. Így nevezték el azokat a városokat, amelyeket fölépítettek. 39 Manassé fiának, Mákírnak a fiai pedig Gileádba vonultak, elfoglalták azt, és kiűzték az ott lakó emóriakat. 40 Mózes Manassé fiának, Mákírnak adta Gileádot, aki letelepedett ott. 41 Manassé másik fia, Jáír fölvonult, és elfoglalta az emóriak sátorfalvait. Elnevezte azokat Jáír sátorfalvainak. 42 Nóbah is fölvonult, elfoglalta Kenátot és falvait, és saját magáról Nóbahnak nevezte el.

4Móz 33

HELYEK RITMIKUS FELSOROLÁSA: ELINDULTAK... TÁBORT ÜTÖTTEK, ELINDULTAK... TÁBORT ÜTÖTTEK... KÖZBEVETÉS NÉHÁNY FONTOS MONDAT

1 Ezek Izráel fiainak a táborhelyei attól fogva, hogy seregeik Mózes és Áron vezetésével kivonultak Egyiptomból. 2 Mózes ugyanis az Úr parancsára mindig följegyezte, ha továbbindultak a táborhelyeikről. Ezek azok a táborhelyek, ahonnan elindultak: 3 Elindultak

Ramszeszből az első hónapban, az első hónap tizenötödik napján. A páskát követő napon jöttek ki Izráel fiai az Úr kezének oltalma alatt egész Egyiptom szeme láttára, 4 miközben az egyiptomiak sorra temették mindazokat az elsőszülötteket, akiket megölt az Úr, mert az Úr ítéletet tartott isteneiken. 5 Elindultak tehát Izráel fiai Ramszeszből, és táborot ütöttek Szukkótban. 6 Elindultak Szukkótból, és táborot ütöttek Étámban, a pusztá szélén. 7 Elindultak Étámból, és Pí-Hahírót felé fordultak Baal-Cefónnal szemben, és táborot ütöttek Migdól előtt. 8 Elindultak Pí-Hahírótból, és a tengeren átkelve elértek a pusztába. Háromnapi utat tettek meg az Étám-pusztában, és táborot ütöttek Márában. 9 Elindultak Márából, és eljutottak Élimbe. Élimben volt tizenkét forrás és hetven pálmafa. Táborot ütöttek ott. 10 Elindultak Élimből, és táborot ütöttek a Vörös-tenger mellett. 11 Elindultak a Vörös-tengertől, és táborot ütöttek a Szín-pusztában. 12 Elindultak a Szín-pusztából, és táborot ütöttek Dofkában. 13 Elindultak Dofkából, és táborot ütöttek Álúsban. 14 Elindultak Álusból, és táborot ütöttek Refidímben. Ott nem volt a népnek ivóvize. 15 Elindultak Refidímből, és táborot ütöttek a Sínai-pusztában. 16 Elindultak a Sínai-pusztából, és táborot ütöttek Kibrót-Taavában. 17 Elindultak Kibrót-Taavából, és táborot ütöttek Hacérótban. 18 Elindultak Hacérótból, és táborot ütöttek Ritmában. 19 Elindultak Ritmából, és táborot ütöttek Rimmón-Pérecben. 20 Elindultak Rimmón-Pérecből, és táborot ütöttek Libnában. 21 Elindultak Libnából, és táborot ütöttek Risszában. 22 Elindultak Risszából, és táborot ütöttek Kehélátában. 23 Elindultak Kehélátából, és táborot ütöttek a Sefer-hegynél. 24 Elindultak a Sefer-hegytől, és táborot ütöttek Harádában. 25 Elindultak Harádából, és táborot ütöttek Makhélótban. 26 Elindultak Makhélótból, és táborot ütöttek Tahatban. 27 Elindultak Tahatból, és táborot ütöttek Terahban. 28 Elindultak Terahból, és táborot ütöttek Mitkában. 29 Elindultak Mitkából, és táborot ütöttek Hasmónában. 30 Elindultak Hasmónából, és táborot ütöttek Mószerótban. 31 Elindultak Mószerótból, és táborot ütöttek Bené-Jaakánban. 32 Elindultak Bené-Jaakánból, és táborot ütöttek Hór-Haggidgádban. 33 Elindultak Hór-Haggidgádból, és táborot ütöttek Jotbátában. 34 Elindultak Jotbátából, és táborot ütöttek Abrónában. 35 Elindultak Abrónából, és táborot ütöttek Ecjón-Geberben. 36 Elindultak Ecjón-Geberből, és táborot ütöttek a Cin-pusztában levő Kádésban. 37 Elindultak Kádésből, és táborot ütöttek a Hór-hegynél, Edóm országának a határán. **38 Ott Áron főpap fölment a Hór-hegyre az Úr parancsa szerint, és meghalt a negyvenedik évben azután, hogy Izráel fiai kijöttek Egyiptomból az év ötödik hónapjában, a hónap első napján.** 39 Áron százhuszonhárom éves volt, amikor meghalt a Hór-hegyen. 40 Akkor hallotta meg a kánaáni Arád királya, aki Kánaán földjén, a Délvidéken lakott, hogy jönnek Izráel fiai. 41 Ők pedig elindultak a Hór-hegytől, és táborot ütöttek Calmónában. 42 Elindultak Calmónából, és táborot ütöttek Púnónban. 43 Elindultak Púnónból, és táborot ütöttek Óbótban. 44 Elindultak Óbótból, és táborot ütöttek Ijjé-Abárímban, Móáb határán. 45 Elindultak Ijjé-Abárímból, és táborot ütöttek Díbón-Gádban. 46 Elindultak Díbón-Gádból, és táborot ütöttek Almón-Díblátajimban. 47 Elindultak Almón-Díblátajimból, és táborot ütöttek az Abárím-hegységénél Nebóval szemben. 48 Elindultak az Abárím-hegységtől, és táborot ütöttek Móáb síkságán, a Jordán mellett, Jerikóval szemben. 49 Ott táboroztak a Jordán mentén Bét-Hajjesímóttól Ábél-Hassittímgig Móáb síkságán. 50 Azután így beszélt Mózeshez az Úr Móáb síkságán, a Jordán mellett, Jerikóval szemben: 51 Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik:

Ha átkeltek a Jordánon Kánaán földjére, 52 úzzétek ki magatok elöl az ország minden lakosát, pusztítsátok el összes bálványukat, öntött bálványszobraikat is mind pusztítsátok el, és tegyétek tönkre valamennyi áldozóhalmukat! 53 Vegyétek birtokba az országot, és lakjatok abban, mert nektek adtam azt a földet, hogy ti birtokoljátok. 54 Sorsvetéssel osszátok fel örökségül az országot nemzetségeitek között. A nagyobbak nagyobb örökséget adjatok, a kisebbnek pedig kisebb örökséget juttassatok. Mindenki azt kapja, ami a sorsvetéssel jut neki. Az ősi törzsek szerint osszátok szét az örökséget! 55 De ha nem úzitek ki magatok elöl az ország lakosait, akkor tüskévé lesznek a szemetekben és tövissé az oldalatokban

azok, akiket meghagytok közülük, és szorongatni fognak benneteket azon a földön, amelyen lakni fogtok, 56 és majd veletek bánok el úgy, ahogyan övelük akartam elbánni.

4Móz 34

A HATÁROK MEGSZABÁSA

1Azután így beszélt Mózeshez az Úr: **2 Parancsold meg Izráel fiainak, és mondd meg nekik: Ha majd bementek Kánaán földjére, az a föld, Kánaán földje jut nektek örökségül a következő határok szerint: 3 A déli határvidék a Cin-pusztától** Edóm mentén legyen. Ez legyen a déli határoto: keleten a Sós-tenger végétől induljon, 4 kerülje meg a határ délről az Akrabbím-hágót, és menjen Cin felé, nyúljon le Kádés-Barneától délre, majd haladjon Hacar-Addárig, és menjen tovább Acmon felé. 5 Acmontól forduljon a határ Egyiptom patakja felé, és végződjék a tengernél. 6 A nyugati határoto a Nagy-tenger és annak partvidéke legyen. Ez legyen a nyugati határoto. 7 Ez legyen az északi határoto: A Nagy-tengertől a Hór-hegyig jelöljétek ki, 8 a Hór-hegytől jelöljétek ki a Hamátba vezető útig, majd a határ nyúljon ki Cedád felé, 9 azután haladjon a határ Zifron felé, és a vége Hacar-Énánál legyen. Ez legyen az északi határoto. 10 A keleti határt Hacar-Énántól Sefámig jelöljétek ki, 11 Sefámtól menjen le a határ Riblá felé, Ajintól keletre, majd menjen tovább a határ lefelé, amíg el nem éri a Kinneret-tó keleti partján levő magaslatokat. 12 Azután menjen le a határ a Jordán felé, és végződjék a Sós-tengernél. Ez legyen országotok határa körös-körül. 13 Azután ezt parancsolta Mózes Izráel fiainak: Ezt a földet osszátok fel örökségül sorsvetéssel, ahogyan megparancsolta az Úr, és adjátok oda a kilenc és fél törzsnek. 14 Mert Rúben törzsének a nagycsaládjai és Gád törzsének a nagycsaládjai már megkapták örökségüket, és Manassé törzsének a fele is megkapta. 15 Ez a két és fél törzs a Jordánon innen, keleten, Jerikóval szemben kapta meg örökségét. 16 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 17 **Név szerint ezek legyenek azok a férfiak, akik felosztják közöttetek örökségül az országot: Eleázár pap és Józsué, Nún fia. 18 Törzsenként egy-egy fejedelmet válasszatok melléjük az ország felosztására. 19 Név szerint ezek legyenek: Júda törzséből Káléb, Jefunne fia. 20 Simeon fiainak törzséből Semúél, Ammíhúd fia. 21 Benjámin törzséből Elidád, Kislón fia. 22 Dán fiainak a törzséből Bukki fejedelem, Jogli fia. 23 József fiai közül: Manassé fiainak a törzséből Hanniél fejedelem, Éfód fia, 24 Efraim fiainak a törzséből pedig Kemúél fejedelem, Siftán fia. 25 Zebulon fiainak a törzséből Elicáfán fejedelem, Parnak fia. 26 Issakár fiainak a törzséből Paltiel fejedelem, Azzan fia. 27 Ásér fiainak a törzséből Ahíhúd fejedelem, Selómi fia. 28 Naftáli fiainak a törzséből Pedahél fejedelem, Ammíhúd fia. 29 Ezeknek parancsolta meg az Úr, hogy osszák ki az örökségüket Izráel fiainak Kánaán földjén.** Újszövetségi szakasz:

4Móz 35

LEVITÁK VÁROSAI

1Azután így beszélt Mózeshez az Úr Móáb síkságán, Jerikóval szemben, a Jordán mellett: **2 Parancsold meg Izráel fiainak, hogy a birtokul kapott örökségükből adjanak városokat a lévítáknak lakóhelyül.** A városok körül levő legelőket is adjátok a lévítáknak. 3 Lakjanak ezekben a városokban, a hozzájuk tartozó legelőket pedig használják nyájaiknak, jószáguknak és mindenféle állatuknak. 4 Azoknak a városoknak a legelői, amelyeket a lévítáknak adtok, a város falától kifelé körös-körül ezerkönyöknyre terjedjenek. 5 A városon kívül a keleti oldalát kétezer könyöknek mérjétek, a déli oldalát kétezer könyöknek, a nyugati oldalát kétezer könyöknek és az északi oldalát is kétezer könyöknek, úgy, hogy a város közepén legyen. Így mérjétek ki ezeknek a városoknak a legelőit. 6 Azok közül a városok közül, amelyeket a

lévitáknak adtok, legyen hat menedékváros. Ezeket arra a célra jelöljétek ki, hogy oda menekülhessen a gyilkos. Rajtuk kívül negyvenkét várost adjatok. 7 Összesen tehát **negyvennyolc várost adjatok a lévitáknak a hozzájuk tartozó legelőkkel együtt.** 8 **Úgy adjátok** ki Izráel fiainak birtokából ezeket a városokat, hogy akinek több jutott, attól többet, akinek kevesebb, attól kevesebbet vegyetek el. **Mindegyik törzs aszerint adjon városaiból a lévitáknak, hogy milyen nagy a neki kiosztott örökség.** 9 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: 10 Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Amikor átkeltek a Jordánon Kánaán földjére, 11 válasszatok ki magatoknak olyan városokat, amelyek a **menedékvárosaitok lesznek. Oda meneküljön a gyilkos, ha nem szándékosan öl meg valakit.** 12 Szolgáljanak nektek ezek a városok menedékül a bosszúálló elől, hogy ne haljon meg a gyilkos, amíg oda nem áll a közösség elé ítéletre. 13 Hat várost jelöljétek ki magatoknak menedékvárosul. 14 Három várost jelöljétek ki a Jordánon innen, és három várost jelöljétek ki Kánaán földjén: ezek legyenek a menedékvárosok. 15 Legyen ez a hat város menedékül Izráel fiainak és a jövevényeknek meg a köztük lakó betelepülteknek, hogy **oda menekülhessen mindenki, aki nem szándékosan ölt meg valakit.** 16 Ha valaki úgy megüti vasszerszámmal a másikat, hogy belehal, gyilkos az: halállal kell lakolnia a gyilkosnak. 17 Ha valaki a kezébe kerülő kővel, amely halált okozhat, úgy megüti a másikat, hogy az belehal, gyilkos az: halállal kell lakolnia a gyilkosnak. 18 Vagy ha valaki a kezébe kerülő faeszközzel, amely halált okozhat, úgy üti meg a másikat, hogy az belehal, gyilkos az: halállal kell lakolnia a gyilkosnak. 19 Maga a bosszúálló rokon ölje meg a gyilkost. Megölheti ott, ahol ráakad. 20 Ha valaki gyűlöletből ellöki a másikat, vagy ha ártó szándékkal dobja meg úgy, hogy belehal, 21 vagy ha ellenséges indulatában kézzel üti meg a másikat úgy, hogy az belehal, halállal kell lakolnia annak, aki megütötte, mert gyilkos az. A bosszúálló megölheti a gyilkost ott, ahol ráakad. 22 De ha csak hirtelen, ellenséges indulat nélkül taszította el, vagy nem ártó szándékkal dobta meg valamivel a másikat, 23 vagy ráejtett figyelmetlenségéből a másakra egy követ, amely halált okozhat, és az belehalt, pedig nem is volt ellensége, és nem kereste a vesztét, 24 akkor a közösség ítéljen a tettes és a bosszúálló ügyében ezen előírások szerint. 25 **Mentse meg a közösség a gyilkost a bosszúállótól, és küldje vissza a közösség abba a menedékvárosba, ahova menekült.** Lakjék ott, amíg meg nem hal a szent olajjal fölkent főpap. 26 De ha el meri hagyni a gyilkos annak a menedékvárosnak a határát, ahova menekült, 27 és rátalál a bosszúálló annak **a menedékvárosnak a határán kívül, akkor megölheti a bosszúálló a gyilkost.** Nem terheli vér, 28 mert annak a menedékvárosban kell laknia a főpap haláláig. Csak a főpap halála után térhet vissza a gyilkos a saját földjére. 29 Ez legyen a törvény rendelkezése mindenütt, ahol laktok, nemzedékről nemzedékre! 30 Ha egy ember agyonüt valakit, csak tanúk szavára szabad a gyilkost kivégezni. Egy tanú vallomása azonban nem elég a halálos ítélethez. 31 Nem szabad elfogadni váltságdíjat az olyan gyilkos életéért, aki halálra méltó bünt követett el: az ilyen halállal lakoljon! 32 De ha valaki menedékvárosba menekült, attól sem szabad váltságdíjat elfogadni azért, hogy még a főpap halála előtt visszatérhessen és a saját földjén lakhasson. 33 Ne szentségtelenítsétek meg azt a földet, amelyen laktok, mert a vér megszentelteti a földet, és a földnek nem lehet engesztelést szerezni a rajta kiontott vérért, csak annak a vérevel, aki kiontotta. 34 Ne tegyétek tisztátalanná azt a földet, amelyen laktok, és ahol én is lakozom, mert én, az Úr Izráel fiai között lakozom.

4Móz 36

Előálltak a Gileád fiainak nemzetségéből való családfők – Gileád Manassé fiának, Mákírnak a fia volt, József fiai nemzetségeiből –, beszélni kezdtek Mózes előtt, meg a fejedelmek, azaz Izráel fiainak a családfői előtt, 2 és ezt mondták: Uram, azt parancsolta neked az Úr, hogy sorsvetéssel oszd ki ezt a földet örökségül Izráel fiainak. De uram, azt is megparancsolta neked az Úr, hogy testvérünk, Celofhád örökségét a lányainak add oda. 3 Ha azonban Izráel fiainak

másik törzséből való emberhez mennek feleségül, akkor az ő örökségükkel kisebb lesz atyáink öröksége, hiszen az annak a törzsnek az örökségéhez kerül, ahová ők mennek, a nekünk sorsolt örökség pedig így kisebb lett. 4 Sőt még ha elkövetkezik is az örömmünnep éve Izráel fiai számára, az ő örökségük akkor is ott marad annak a törzsnek az örökségénél, ahova kerültek. **Így a mi atyáink törzsének örökségéből elkerül az ő örökségük. 5 Ekkor parancsot adott Mózes Izráel fiainak az Úr akarata szerint, és ezt mondta: Igaza van József fiai törzsének! 6 Ezt parancsolja az Úr Celofhád leányainak: Menjenek feleségül, akihez jönnek látják, de csak olyanhoz mehetnek feleségül, aki atyjuk törzsének a nemzetségéből való. 7 Így nem kerül át Izráel fiainak az öröksége egyik törzsből a másikba. Izráel fiai közül mindenki ragaszkodik atyái törzsének az örökségéhez. 8 Minden olyan leány, aki örökséget kap Izráel fiainak a törzseiben, csak olyanhoz menjen feleségül, aki atyai törzsének a nemzetségéből való, hogy Izráel fiai közül mindenki megtartsa ősi örökségét. 9 Ne kerüljön át örökség egyik törzsből a másikba. Izráel fiainak törzseiből mindenki ragaszkodik a maga örökségéhez! 10 Celofhád leányai úgy cselekedtek, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. 11 Celofhád leányai, Mahlá, Tircá, Hoglá, Milká és Nóá a nagybátyjuk fiaihoz mentek feleségül. 12 József fiának, Manassének a nemzetségéből való emberekhez mentek feleségül, és így örökségük megmaradt atyjuk nemzetségének a törzsénél. 13 Ezek azok a parancsolatok és előírások, amelyeket Mózes által parancsolt meg az Úr Izráel fiainak Móáb síkságán, a Jordán mellett, Jerikóval szemben.**

5Móz 1

1 Ezeket a beszédeket mondta el Mózes egész Izráelnek a Jordánon túl a pusztában, az Arábá-völgyben, Szúffal szemben, Párán és Tófel, Lábán, Hacérót és Dí-Záháb között. 2 Tizenegy napig tartott az út a Hórebtől Kádés-Barneáig, a Széír-hegyvidéken át. 3 **A negyvenedik évben, a tizenegyedik hónap elsején történt, hogy Mózes elbeszélte Izráel fiainak mindazt, amit megparancsolt neki az Úr,** 4 miután megverte Szihónt, az emóriak királyát, aki Hesbónban lakott, meg Ógot, Básán királyát, aki Astárótban lakott, Edrei mellett. 5 Így kezdte Mózes magyarázni ezt a törvényt a Jordánon túl, Móáb földjén: 6 Az Úr, a mi Istenünk, így szólt hozzánk a Hóreben: Elég sokáig maradtatok már e mellett a hegy mellett. 7 Induljatok útnak, és menjetek az emóriak hegyvidékére meg az azzal szomszédos területekre, az Arábá-völgybe, a hegyvidékre és a Sefelá-alföldre, a Délvidékre és a tengerpartra, a kánaániak földjére és a Libánonra, a nagy folyamig, az Eufráteszig. 8 Íme, én nektek adtam ezt a földet. Menjetek hát, és vegyétek birtokba azt a földet, amelyről megesküdött az Úr atyáitoknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy nekik és utódaiknak adja. 9 Abban az időben ezt mondtam nektek: Nem tudok egyedül gondot viselni rátok. 10 Istenetek, az Úr **megsokasított benneteket, és most már oly sokan vagytok, mint égen a csillag.** 11 Szaporítson is meg benneteket az Úr, atyáitok Istene ezerszeresen, és áldjon meg, ahogyan megígérte nektek! 12 Hogyan tudnám egyedül magamra vállalni bajaitokat, terheiteket és peres ügyeiteket? 13 Jelöljétek ki törzsenként bölcs, értelmes és tapasztalt embereket, és én előljáróitokká teszem őket. 14 Ti ezt feleltétek nekem: Helyes, amit mondtál, így kell tenni! 15 Fogtam tehát törzseitek főembereit, bölcs és tapasztalt embereket, és főembereitké tettem őket: előjárókká ezer, száz, ötven vagy tíz ember fölött, meg felügyelőkké minden törzsetekben. 16 Bíraitoknak pedig ezt parancsoltam abban az időben: Hallgassátok meg testvéreiteket, és igazságosan ítélezzetek mindenkinek az ügyében, akár testvérével, akár jövevényyel van dolga. 17 **Ne legyetek személyválogatók az ítékezésben, a kicsit éppúgy hallgassátok meg, mint a nagyot! Embertől ne tartsatok, mert az ítélet Istené.** Ami pedig nektek túl nehéz, azt tárjátok elém, és én majd meghallgatom. 18 Így parancsoltam meg nektek abban az időben mindazt, amit tennetek kell. 19 Azután elindultunk a Hórebtől, és bejártuk azt az egész nagy és félelmetes pusztát, amelyet az emóriak hegysége felé vivő úton láttatok, ahogyan megparancsolta nekünk Istenünk, az Úr. Így érkeztünk meg Kádés-Barneába. 20 Ott ezt mondtam nektek: Megérkeztetek az emóriak hegyvidékéhez, amelyet nekünk fog adni Istenünk, az Úr. 21 Lásd, Istened, az Úr neked adta ezt a földet. Vonulj hát ellene, és vedd birtokodba, ahogyan meghagyta atyáid Istene, az Úr. Ne félj, és ne rettegj! 22 Akkor odajöttetek hozzám mindnyájan, és ezt mondtátok: **Küldjünk előre embereket, hogy kémleljék ki nekünk az országot, és hozzák hírül, melyik úton kell felvonulnunk, és milyenek azok a városok, amelyekbe be kell majd vonulnunk.** 23 Jónak láttam ezt, és kiválasztottam közületek tizenkét férfit, minden törzsből egyet. 24 Ezek elindultak, fölmentek a hegyvidékre, eljutottak az Eskól-völgyig, és kikémlelték az országot. 25 Szedtek annak a földnek a gyümölcsseiből, és elhozták nekünk. Hírt is hoztak nekünk, és ezt mondták: Jó földet akar nekünk adni Istenünk, az Úr. 26 Ti azonban nem akartatok felvonulni ellene, hanem fellázdattok Isteneteknek, az Úrnak a parancsa ellen. 27 Zúgolódtatok sátraitokban, és ezt mondtátok: Gyűlöl bennünket az Úr, azért hozott ki Egyiptomból, hogy most az emóriak kezébe adjon és elpusztítson bennünket. 28 Hová is vonulnánk? Testvéreink elcsüggesztették szívünket, amikor ezt mondták: Magasabb és szálásabb nálunk az a nép, városaik nagyok, és falaik az égig érnek, sőt még az anákiak fiait is láttuk ott. 29 Akkor ezt mondtam nektek: Ne ijedjétek meg, és ne féljétek tőlük! 30 Istenetek, az Úr, aki előttetek jár, harcolni fog értetek éppúgy, ahogyan Egyiptomban tette értetek, szemetek láttára. 31 **A pusztában is láthattad, hogy egész úton, amelyen jártatok, úgy vitt téged Istened, az Úr, ahogy a fiát viszi az ember, míg el nem érkeztek erre a helyre.** 32 Ennek ellenére sem hittetek Istenetekben, az Úrban, 33 aki előttetek járt az úton, hogy táborhelyet keressen nektek:

éjjel tűzben, hogy láthassátok az utat, amelyen mennetek kellett, nappal pedig felhőben. 34 Amikor az Úr meghallotta hangoskodásotokat, felháborodott, és ezt az esküt tette: 35 Ezek közül az emberek közül, ebből a gonosz nemzedékből senki sem látja meg azt a jó földet, amelyről megesküdtem, hogy atyáitoknak adom. 36 Csak Káléb, Jefunne fia fogja meglátni azt, neki és fiainak adom azt a földet, amelyet bejárt, mert ő hűségesen követte az Urat. 37 Rám is megharagudott az Úr miattatok, és azt mondta: Te sem mégy be oda. 38 Józsué, Nún fia azonban, aki melletted szokott állni, bemegy majd oda. Őt bátorítsd, mert ő fogja örökségéhez juttatni Izráelt. 39 **De gyermekeitek, akikről azt mondtátok, hogy prédára jutnak, és fiaitok, akik ma még nem tudják, mi a jó és mi a rossz, ők bemennek majd oda, mert nekik adom azt, ők veszik birtokba.** 40 Ti pedig forduljatok meg, és induljatok a pusztába a Vörös-tenger felé! 41 De ti ezt feleltétek nekem: Vétkeztünk az Úr ellen! Felvonulunk és harcolunk egészen úgy, ahogyan megparancsolta nekünk Istenünk, az Úr. Fölfegyverkeztetek tehát, és azt gondoltátok, hogy könnyű lesz fölmenni a hegyvidékre. 42 Az Úr azonban azt mondta, hogy mondjam meg nekik: Ne menjetek fel, ne szálljatok harcba, mert nem leszek köztetek, és vereséget szenvedtek ellenségeitektől! 43 Így beszéltem hozzátok, de ti nem hallgattatok rám, hanem fellázadtatok az Úr parancsa ellen; elbizakodtatok, és fölmentetek a hegyvidékre. 44 De kivonultak ellenetek az emóriak, akik azon a hegyvidéken laktak, és üldözőbe vettek benneteket, ahogyan a méhek szokták, és vágta benneteket Széirtől Hormáig. 45 Akkor visszatértetek, és sírtatok az Úr színe előtt, de az Úr nem hallgatott szavatokra, és nem figyelt rátok. 46 Ezért kellett annyira ideig Kádésban laknotok, ameddig ott laktatok.

5Móz 2

Ezután megfordultunk, és elindultunk a pusztába, a Vörös-tenger felé, ahogyan megmondta nekem az Úr, és sokáig **kerülgettük a Széir-hegyvidéket.** 2 Majd ezt mondta nekem az Úr: 3 Elég sokáig kerülgettétek ezt a hegyvidéket, forduljatok észak felé! 4 Parancsolt meg azért a népnek: Ti most elvonultok testvéreiteknek, Ézsau fiainak a határa mellett, akik Széirben laknak. Ők ugyan félnek tőletek, de nagyon vigyázzatok: 5 ne indítsatok háborút ellenük! Mert egy talpalatnyi földet sem adok nektek az övékből, hiszen a Széir-hegyvidéket Ézsau birtokába adtam. 6 Ha enni akartok, pénzért vegyetek tőlük ennivalót, és ha inni akartok, vizet is pénzért vegyetek tőlük. 7 Mert megáldotta kezed minden munkáját Istened, az Úr, tudta, hogy itt jársz e nagy pusztában. Negyven esztendeje már, hogy veled van Istened, az Úr, és nem szűkölködtél semmiben. 8 Így vonultunk el tehát testvéreink, Ézsau fiai mellett, akik Széirben laknak, letérve az Arábá-völgyön át vezető útról, amely Élatból és Ecjón-Geberből indul. Megfordultunk, és Móáb pusztája felé mentünk tovább. 9 Akkor ezt mondta nekem az Úr: Ne támadjátok meg Móábot, és ne indítsatok ellene háborút! Mert nem adok neked birtokot az ő földjéből, hiszen Árt Lót fiainak a birtokába adtam. 10 Az émiei laktak ott azelőtt, olyan nagy, számos és szálas nép, mint az anákiak. 11 A refáiak közé tartoztak ők is, mint az anákiak, csak a móábiak émieinek nevezték őket. 12 Széirben meg a hóriak laktak azelőtt, de Ézsau fiai elfoglalták a birtokukat, kiirtották maguk elöl őket, és a helyükbe telepedtek, ugyanúgy, ahogyan Izráel bánt azzal a földdel, amelyet az Úr adott neki birtokul. 13 Most azért induljatok, keljetek át a Zered-patakon! Át is keltünk a Zered-patakon. 14 Harmincnyolc év telt el azóta, hogy elindultunk Kádés-Barneából addig, hogy átkeltünk a Zered-patakon, míg ki nem veszett a táborból a harcosok egész nemzedéke, ahogyan megesküdött nekik az Úr. 15 Bizony, az Úr keze nehezedett rájuk, míg mind egy szálig ki nem veszték a táborból. 16 Amikor ezek a harcosok mind egy szálig kihaltak a nép közül, 17 így szólt hozzám az Úr: 18 Te ma átvonulsz Árnál Móáb határán. 19 Amikor Ammón fiai közelébe jutsz, ne támad meg őket, és ne indíts ellenük háborút! Mert nem adok neked birtokot Ammón fiainak a földjéből, hiszen azt Lót fiainak a birtokába adtam. 20 Ez is a refáiak földjéhez tartozott: refáiak laktak ott azelőtt, csak az ammóniak zamzummiaknak nevezték őket. 21 Olyan nagy, számos és szálas nép volt ez, mint

az anákiak, de az Úr kiirtotta őket az ammóniak elől; és ezek elfoglalták a birtokukat, és a helyükbe telepedtek 22 ugyanúgy, ahogyan Ézsau Széírben lakó fiaival tette az Úr: kiirtotta előlük a hóriakat, azok pedig elfoglalták a birtokukat, és a helyükbe telepedtek; ott laknak még ma is. 23 Az avviak falvakban laktak, egészen Gázáig, de kiirtották őket a kaftóriak, akik Kaftórból jöttek, és a helyükbe telepedtek. 24 Induljatok hát útnak, és keljetek át az Arnón-patakon! Íme, kezedbe adom az emóri Szíhónt, Hesbón királyát országával együtt. Ott kezd el a honfoglalást, és indíts ellene háborút! 25 A mai naptól kezdve rettegést és félelmet keltek a népekben előtted mindenütt az ég alatt, hogy ha híredet hallják, remegjenek és reszkessenek tőled. 26 Akkor követeket küldtem a Kedémót-pusztából Szíhónhoz, Hesbón királyához ezzel a békés üzenettel: 27 Szeretnék átvonulni országodon. **Mindig csak az úton megyek, nem térek le se jobbra, se balra.** 28 Ha enni akarok, pénzért adj nekem ennivalót, ha inni akarok, vizet is pénzért adj nekem! Csak hadd vonuljak át gyalogszerrel, 29 ahogyan megengedték ezt nekem Ézsau fiai is, akik Széírben laknak, meg a móábiak is, akik Árban laknak. Így akarok majd átkelni a Jordánon arra a földre, amelyet Istenünk, az Úr akar nekünk adni. 30 De Szíhón, Hesbón királya nem akarta megengedni, hogy átvonuljunk, mert megkeményítette lelkét Istened, az Úr, és makacssá tette a szívét, hogy kezedbe adja országát mind a mai napig. 31 Akkor ezt mondta nekem az Úr: Lásd, én elhatároztam, hogy kiszolgáltatom neked Szíhónt és országát: kezd el a honfoglalást, és vedd birtokba az országát! 32 De Szíhón kivonult ellenünk Jahacba egész hadinépével együtt, hogy megütközzék velünk. 33 Istenünk, az Úr azonban kiszolgáltatta őt nekünk, úgyhogy megvertük fiaival és egész hadinépével együtt. 34 Elfoglaltuk akkor valamennyi városát, és kiirtottuk minden városában a férfiakat, asszonyokat és gyermekeket, nem hagyunk megmenekülni senkit sem. 35 Csak az állatokat tartottuk meg zsákmányként és azt, ami az elfoglalt városokban prédára került. 36 Az Arnón-patak partján fekvő Aróértől, ettől a patak menti várostól Gileádig egyetlen város sem tudott ellenállni nekünk. Valamennyit kiszolgáltatta nekünk Istenünk, az Úr. 37 De Ammón fiainak a földjéhez nem közeledtél, sem a Jabbók-patak egész partjához, sem a hegyvidék városaihoz, mert mindentől eltiltott téged Istenünk, az Úr.

5Móz 3

Azután megfordultunk, és Básán felé *vonultunk*. **HONNAN A TÖBBESZÁM ELSŐ SZEMÉLY?** Óg, Básán királya kivonult ellenünk Edreibe egész hadinépével együtt, hogy megütközzék velünk. 2 Akkor ezt mondta nekem az Úr: Ne félj tőle, mert kezedbe adom őt egész hadinépével és országával együtt. Úgy bánj vele, ahogyan elbántál Szíhónnal, az emóriak királyával, aki Hesbónban lakott. 3 **Így adta kezünkbe Istenünk, az Úr Ógot**, Básán királyát is egész hadinépével együtt, és úgy megvertük, hogy senki sem tudott megmenekülni. 4 Elfoglaltuk akkor valamennyi városát, nem volt olyan város, amelyet el ne vettünk volna tőlük: hatvan várost, Argób egész vidékét, Óg országát Básánban. 5 Ezek a városok mind magas kőfallal voltak megerősítve, kapukkal, zárossal, és rajtuk kívül még volt igen sok meg nem erősített város is. 6 Kiirtottuk ezeket úgy, ahogyan elbántunk Szíhónnal, Hesbón királyával: **kiirtottuk minden városban a férfiakat, az asszonyokat és a gyermekeket.** 7 De az összes állatot meg ami a városokban prédára került, zsákmányként megtartottuk magunknak. 8 Így vettük el akkor az emóriak két királyától azt a földet, amely a Jordánon túl van, az Arnón-pataktól a Hermón-hegységig – 9 a szidóniak a Hermónt Szirjónnak nevezik, az emóriak pedig Szenírnek nevezik –, 10 minden várost a fennsíkon, egész Gileádot és egész Básánt Szalkáig és Edreiig, Óg királyságának a városait Básánban. 11 Csak Óg, Básán királya maradt meg már akkor a refáiak utódai közül. Nyugvóhelye bazaltkő nyugvóhely: ott van az ammóni Rabbában, kilenc könyök hosszú és négy könyök széles, a közönséges könyök szerint mérve. 12 Abban az időben vettük birtokba ezt az országot. Az Arnón-pataknál fekvő Aróértől fogva Gileád

hegyvidékének a felét városaival együtt a rúbenieknek és a gádiaknak adtam. 13 Gileád többi részét és egész Básánt, Óg országát Argób egész vidékével együtt a Manassé törzse felének adtam. Básán egészét a refáiak földjének hívják. 14 Manassé fia, Jáír kapta Argób egész vidékét a gesúri és maakái határig. Ezért nevezik azt róla, vagyis Básánt, Jáír sátorfalvainak még ma is. 15 Mákírnak adtam Gileádot, 16 a rúbenieknek és a gádiaknak adtam Gileádtól az Arnón-patakig terjedő területet, ahol a patak közepe a határ, továbbá a Jabbók-patakig terjedő területet az ammóni határig, 17 meg az Arábá-völgyet a Jordánig, ami a határ, és a Kinneret-tótól az Arábá-tengerig, azaz a Sós-tengerig, a Piszgá lejtőinek tövében, ezektől kelet felé. **18 Abban az időben ezt parancsoltam nektek: Istenetek, az Úr ezt a földet már nektek adta birtokul. De összes harcosotok keljen át fegyverestül testvéreiteknek, Izráel fiainak az élén.** 19 Csak az asszonyok és gyermekek maradjanak városaitokban, amelyeket nektek adtam, meg a jószág, mert tudom, hogy sok jószágotok van. 20 Addig legyen így, amíg az Úr nyugalmat nem ad testvéreiteknek, ahogyan nektek, és birtokba nem veszik ők is azt a földet, amelyet Istenetek, az Úr ad nekik a Jordánon túl. Akkor visszatérhet mindenki a maga birtokára, amelyet nektek adtam. 21 Józsuének pedig megparancsoltam abban az időben: Saját szemeddel láttad mindazt, amit Istenetek, az Úr tett ezzel a két királlyal. Így bánik el az Úr mindazokkal az országokkal, amelyekbe te bevonulsz. 22 **Ne féljetez tőlük, mert Istenetek, az Úr maga harcol értetek!** 23 **Abban az időben így könyörögtem az Úrhoz: EGYES SZÁM ELSŐ SZEMÉLY** 24 **Uram, Uram! Te már megmutattál szolgádnak valamit nagyságodból és kezed erejéből. Mert van-e olyan Isten az égben vagy a földön, aki olyan hatalmas tetteket tudna véghezvinni, mint te?** 25 **Hadd menjek át, és hadd lássam meg azt a jó földet a Jordánon túl, azt a szép hegyvidéket és a Libánont!** 26 De az Úr, aki megharagudott rám miattatok, nem hallgatott meg, hanem azt mondta nekem az Úr: Elég, ne is hozd szóba többé nekem ezt a dolgot! 27 Menj föl a Piszgá csúcsára, tekints szét nyugatra és északra, délre és keletre, és nézd meg a saját szemeddel, mert te nem kelhetsz át a Jordánon. 28 Józsuének azonban adj parancsot, erősítsd és bátorítsd őt, mert ő fog átkelni e nép élén, és a földet, amelyet te látsz, ő osztja majd fel nekik örökségül. 29 Ezért ott maradtunk a völgyben, Bét-Peórral szemben.

5Móz 4

Most pedig, Izráel, hallgass azokra a rendelkezésekre és törvényekre, amelyekre megtanítalak benneteket, és teljesítsétek azokat, hogy élhessetek, és bemenve birtokba vehessétek azt a földet, amelyet atyáitok Istene, az Úr ad nektek. **2 Semmit se tegyetek hozzá ahhoz, amit megparancsolok nektek, és semmit se vegyetek el belőle! Tartsátok meg Isteneteknek, az Úrnak parancsolatait, amelyeket megparancsolok nektek.** **3 Saját szemetekkel láttátok, mit tett az Úr Baal-Peór miatt, hogyan pusztította ki közületek Istenetek, az Úr mindazokat, akik Baal-Peórt követték.** 4 De ti, akik ragaszkodtatok Istenetekhez, az Úrhoz, ma is mindnyájan éltek. **5 Íme, én megtanítalak benneteket azokra a rendelkezésekre és törvényekre, amelyeket Istenem, az Úr parancsolt meg nekem. Azok szerint cselekedjetez azon a földön, ahova bementek, hogy birtokba vegyétek.** **6 Tartsátok meg és teljesítsétek azokat, mert ezáltal lesztek bölcsék és értelmesek a népek szemében. Ha meghallják mindezeket a rendelkezéseket, ezt mondják majd: Bizony, bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet!** 7 Mert melyik nagy nemzethez vannak olyan közel az istenei, mint hozzánk a mi Istenünk, az Úr, valahányszor kiáltunk hozzá?! 8 És melyik nagy nemzetnek vannak olyan igazságos rendelkezései és előírásai, mint amilyen az az egész törvény, amelyet én adok ma elétek?! **9 Őrizkedj azért, és vigyázz nagyon magadra, hogy meg ne feledkezz azokról, amiket saját szemeddel láttál, és ki ne vesszenek emlékezetedből, amíg csak élsz!** Ismertesd meg azokat fiaiddal és unokáiddal is; 10 azt a napot, amelyen ott álltál Istened, az Úr előtt a Hóreben, ahol ezt mondta nekem az Úr: Gyűjtsd ide hozzám a népet, hogy meghallgassa igéimet, és megtanuljanak félni engem mindenkor, amíg csak a földön élnek, sőt tanítsák meg

erre a fiaikat is. 11 Akkor ti odajöttetek, és megálltatok a hegy lábánál. A hegy pedig égig érő lánggal égett, sötétség, felhő és homály borította. 12 A tűz közepéből az **Úr beszélt hozzátok. Hallottátok beszélni, de alakot nem láttatok, csak hangot hallottatok.** 13 Kijelentette nektek szövetségét, amikor megparancsolta, hogy teljesítsétek a tíz ígét, és felírta azokat két kőtáblára. 14 Nekem pedig megparancsolta akkor az Úr, hogy tanítsalak meg benneteket azokra a rendelkezésekre és törvényekre, amelyeket teljesítenetek kell azon a földön, ahova átkeltek, hogy birtokba vegyétek. 15 Nagyon vigyázzatok azért magatokra! Mivel nem láttatok semmiféle alakot, amikor az **Úr beszélt hozzátok a Hórebben a tűz közepéből,** 16 azért nehogy elfajuljatok, ne készítsetek magatoknak bálványszobrot semminek a képmására: semmiféle bálványt férfi vagy nő formájára, 17 se a szárazföldi állatok formájára, se az égen repkedő madarak formájára, 18 se a földön csúszó-mászók formájára, se a föld alatt a vizekben levő halak formájára! 19 Ha szemedet az égre emeled, és látod a napot, a holdat és a csillagokat, az ég minden seregét, el ne tántorodj, ne imádd és ne tiszteld azokat, mert azokat az ég alatt levő összes többi népnek hagyta meg Istened, az Úr. 20 Titeket azonban kézen fogott az Úr, és kihozott Egyiptomból, a vaskohóból, hogy az ő tulajdon népe legyetek, ahogyan van ez még ma is. 21 De reám megharagudott miattatok az Úr, és megesküdött, hogy nem kelhetek át a Jordánon, és nem mehetek be arra a jó földre, amelyet Istened, az Úr ad neked örökségül. **22 Nekem tehát ezen a földön kell meghalnom,** nem kelhetek át a Jordánon. De ti átkeltek, és birtokba veszitek azt a jó földet. 23 **Vigyázzatok, meg ne feledkezzetek arról a szövetségről, amelyet Istened, az Úr kötött veletek, és ne csináljatok magatoknak bálványszobrot semminek a képmására, ahogyan megparancsolta neked Istened, az Úr.** 24 **Mert az Úr, a te Istened emésztő tűz, féltőn szerető Isten!** 25 Ha majd gyermekeid és unokáid születnek, és otthonra találtok azon a földön, de elfajultok, és bálványszobrot csináltok bárminek a képmására, és azt teszitek, amit rossznak lát Istened, az Úr, bosszantva őt, 26 az ég és a föld most a tanúm, hogy nagyon hamar kivesztek arról a földről, ahova átkeltek a Jordánon, hogy birtokba vegyétek. Nem éltek rajta hosszú ideig, hanem menthetetlenül kipusztultok. 27 Szétszéleszt benneteket az Úr a népek közé, és csak kevesen maradtok meg azok között a nemzetek között, akikhez elhajt benneteket az Úr. 28 Ott aztán majd olyan isteneket kell tisztelnetek, amelyek emberi kéz alkotásai: fa és kő, amelyek nem látnak, nem hallanak, nem esznek és nem szagolnak. 29 De ha keresni fogod ott az Urat, a te Istenedet, megtalálod, ha teljes szívedből és teljes lelkedből kutatsz majd utána. 30 **Ha nyomorúságban leszel, mert egykor majd utolérnek mindezek a dolgok, de végül megtérsz Istenedhez, az Úrhoz, és hallgatsz a szavára,** 31 nem hagy akkor cserben, és nem hagy elpusztulni, mert irgalmas Isten az Úr, a te Istened. Nem feledkezik meg az atyáiddal kötött szövetségről, amelyre esküt tett nekik. 32 Kutass csak **utána a régi időkben, amelyek előtted voltak, attól fogva, hogy embert teremtett Isten a földre,** és az ég egyik szélétől a másikig: történt-e ilyen nagy esemény, vagy hallott-e valaki ehhez foghatót?! **JÓBI KÉRDÉSEK** !33 Volt-e olyan nép, amely hallotta Isten hangját, amint szól a tűz közepéből, ahogyan te hallottad, és mégis életben maradt? 34 Vagy volt-e olyan isten, amely megpróbált előállni és kiszabadítani egy népet egy másik nép közül próbatételekkel, jelekkel és csodákkal, harcok árán is, erős kézzel és kinyújtott karral, nagy és félelmetes tettekkel, ahogyan veletek megtette mindezt Istened, az Úr Egyiptomban, a szemetek láttára? 35 Azért láthattad ezeket, hogy megtudd: az Úr az Isten, és nincs más rajta kívül. 36 Az égből hallatta hangját, hogy figyelmeztessen téged, a földön pedig nagy tüzet láttatott veled, és a tűz közepéből hallottad beszédét. 37 És mivel szerette atyáidat, és kiválasztotta utódaikat, azért hozott ki téged nagy erejével ő maga Egyiptomból, 38 hogy nálad nagyobb és erősebb népeket üzzön ki előled, bevigyen téged, és neked adja örökségül a földjüket; így van ez ma is. 39 **Tudd meg azért ma, és szívleld meg: az Úr az Isten fenn az égben és lenn a földön, nincsen más!** 40 **Tartsd meg rendelkezéseit és parancsolatait, amelyeket ma parancsolok neked, hogy jó dolgod legyen neked és utódaidnak, és hosszú ideig élhess azon a földön, amelyet Istened, az Úr ad neked minden időkre!** 41 Akkor

kijelölt Mózes három várost a Jordánon túl napkeletre, 42 hogy oda menekülhessen a gyilkos, aki nem szándékosan ölte meg felebarátját, akit nem is gyűlölt azelőtt. Maradjon életben, ha a városok egyikébe menekül. 43 Kijelölte a rúbenieknek Becert a pusztában levő síkságon, a gádiaknak Rámótot Gileádban, a manassébelieknek pedig Gólánt Básánban. 44 Ez az a törvény, amit Mózes adott Izráel fiainak. 45 Ezeket az intelmeket, rendelkezéseket és előírásokat mondta el Mózes Izráel fiainak, miután kijöttek Egyiptomból, 46 a Jordánon túl, a Bét-Peórral szemben levő völgyben; Szíhónnak, az emóriak királyának a földjén, aki Hesbónban lakott, és akit megvert Mózes Izráel fiaival, miután kijöttek Egyiptomból. 47 Birtokba vették országát, és Ógnak, Básán királyának az országát: az emóriak e két királyáét, akik a Jordánon túl napkeletre laktak, 48 az Arnón-patak partján levő Aróértől a Szión-hegyig, azaz a Hermónig, 49 meg az egész Arábá-völgyet a Jordánon túl, annak a keleti oldalán az Arábá-tengerig, a Piszgá lejtőinek tövében.

5Móz 5

a különféle számozásokról:

https://en.wikipedia.org/wiki/Ten_Commandments

Mózes összehívta egész Izráelt, és ezt mondta nekik: **Halld meg, Izráel**, azokat a rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket ma elmondok nektek. **TANULJÁTOK** meg, **TARTSÁTOK** meg és **TELJESÍTSÉTEK** azokat! 2 Az Úr, a mi Istenünk, szövetséget kötött velünk a Hórebben. 3 **Nemcsak atyáinkkal kötötte meg az Úr ezt a szövetséget, hanem mivelünk is**, mindnyájunkkal, akik itt és most életben vagyunk. 4 **Szemtől szemben beszélt hozzátok az Úr azon a hegyen a tűz közepéből**. 5 Én ott álltam akkor köztetek és az Úr között, mert ti féltetek a tűztől, és nem mertetek felmenni a hegyre. Így mondtam el nektek az Úr igéit: 6 **Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.**

7 Ne legyen más istened rajtam kívül!

8 Ne csinálj magadnak semmiféle bálványszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön vagy a föld alatt a vízben vannak. 9 Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok! **Megbüntetem az atyák bűnéért a fiaikat is három, sőt négy nemzedéken át, ha gyűlölnék engem.** 10 **De irgalmasan bánok ezer nemzedéken át azokkal, akik szeretnek engem, és megtartják parancsolataimat.**

11 Ne mondd ki hiába Istenednek, az Úrnak a nevét, mert nem hagyja az Úr büntetés nélkül azt, aki hiába mondja ki a nevét!

12 Tartsd meg a nyugalom napját, és szenteld meg azt, ahogyan megparancsolta neked Istened, az Úr. 13 Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat, 14 de a hetedik nap a te Istenednek, az Úrnak a nyugalomnapja. Semmiféle munkát ne végezz azon, se te, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se ökröd, se szamarad és semmiféle állatod, se a lakóhelyeden élő jövevény. Hadd pihenjen szolgád és szolgálóleányod hozzád hasonlóan! 15 Emlékezz arra, hogy szolga voltál Egyiptomban, de erős kézzel és kinyújtott karral kihozott onnan téged Istened, az Úr. Ezért parancsolta meg neked Istened, az Úr, hogy tartsd meg a nyugalom napját. 16 Tiszteld apádat és anyádat, ahogyan megparancsolta neked Istened, az Úr, hogy hosszú ideig élhess, és jó dolgozod lehessen azon a földön, amelyet Istened, az Úr ad neked!

17 Ne ölj!

18 Ne paráználkoddj!

19 Ne lopj!

20 Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen!

21 Ne kívánd felebarátod feleségét, ne kívánd felebarátod házát, se mezejét, se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát és semmit, ami a felebarátodé

22 Ezeket az igéket mondta el az Úr nektek, az egész gyülekezetnek a hegyen, a tűzből, a felhőből és a homályból hangos szóval; mást nem mondott. Felírta azokat két kőtáblára, és ideadta nekem. 23 Amikor hallottátok a hangot a sötétségből, a hegy pedig tűzben égett, odajöttetek hozzám törzsfőitekkel és véneitekkel együtt, 24 és ezt mondtátok: **Íme, az Úr, a mi Istenünk, megmutatta nekünk dicsőségét és nagyságát, hangját is hallottuk a tűzből. A mai napon láttuk, hogy életben maradhat az ember, ha Isten beszél vele. 25 De most miért haljunk meg? Hiszen megemészt bennünket ez a nagy tűz!** Ha még tovább is hallgatjuk Istenünknek, az Úrnak hangját, akkor meghalunk. 26 **Mert van-e olyan halandó, aki hallotta az élő Isten hangját beszélni a tűz közepéből, úgy mint mi, és mégis életben maradt?** 27 Menj hát te oda, és hallgasd meg mindazt, amit Istenünk, az Úr mond, azután te mondd el nekünk mindazt, amit Istenünk, az Úr mondott neked, mi pedig meghallgatjuk és teljesítjük azt. 28 Amikor meghallotta az Úr azokat a szavakat, amelyeket nekem mondtatok, így szólt hozzám az Úr: Hallottam e népnek a szavait, amelyeket neked mondtak. Mind helyes az, amit mondtak. 29 **Bárcsak mindig ilyen lenne a szívük, így félnének engem, és megtartanák minden parancsomat; akkor örökké jó dolguk lenne nekik és fiaiknak.** 30 Menj, mondd meg nekik: Térjetek vissza sátraitokba! 31 Te pedig maradj itt mellettem, és elmondom neked mindazokat a parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényeket, amelyekre meg kell tanítanod őket, hogy teljesítsék azokat azon a földön, amelyet a birtokukba adok. 32 Tartsátok meg és teljesítsétek azt, amit Istenetek, az Úr megparancsolt nektek, **ne térjetek el attól se jobbra, se balra!** 33 **Mindenben azon az úton járjatok, amelyet megparancsolt nektek Istenetek, az Úr, hogy élhessetek, jó dolgokat legyen, és hosszú ideig lakhassatok azon a földön, amelyet birtokba vesztek.**

5Móz 6

Ezek azok a parancsolatok, rendelkezések és törvények, amelyekről azt parancsolta Istenetek, az Úr, hogy tanítsam meg nektek; ezeket teljesítsétek azon a földön, ahová átkeltek, hogy birtokba vegyétek. 2 **Féld Istenedet, az Urat, és tartsd meg minden rendelkezését és parancsolatát, amelyeket én parancsolok neked, te magad, a fiad és unokád, életed minden napján, hogy hosszú ideig élhess.** 3 Hallgasd meg, Izráel, tartsd meg és teljesítsd ezeket, hogy jó dolgod legyen, és igen megsokasodj a tejjel és mézzel folyó földön, ahogyan megígérte neked atyáid Istene, az Úr. 4 Halld meg, Izráel: Az Úr a mi Istenünk, egyedül az Úr! **5 Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből!** 6 **Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked.** 7 **Ismételgesd azokat fiaid előtt,** és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelasz! 8 **Kösd azokat jelként a kezedre, és legyenek fejdíszként a homlokodon;** 9 **írd föl azokat házáid ajtófélfáira és a kapuidra!** 10 Amikor bevisz téged Istened, az Úr arra a földre, amelyet esküvel ígért atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy neked adja majd – nagy és szép városokba, amelyeket nem te építettél, 11 minden jóval telt házakba, amelyeket

nem te töltöttél meg, ásott kutakhoz, amelyeket nem te ástál, szőlőkhöz és olajfákhoz, amelyeket nem te ültettél, és mégis ehetsz róluk jóllakásig –, 12 akkor vigyázz: **ne feledkezz meg az Úrról, aki kihozott téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából!** 13 Az Urat, a te Istenedet féld, őt tiszteld, és az ő nevére esküdj! 14 Ne kövessetek más isteneket a körülöttetek levő népek istenei közül! 15 Mert az Úr, a te Istened, aki közöttetek van, féltőn szerető Isten: fölgerjed ellened az Úrnak, a te Istenednek haragja, és kipusztít a föld színéről. 16 Ne kísértészek Istenednek, az Urat, ahogyan megkísértettétek Masszában. 17 Tartsátok meg hűségesen Istenednek, az Úrnak a parancsolatait, intelmeit és rendelkezéseit, amelyeket megparancsolt nektek. 18 **Azt tedd, amit helyesnek és jónak lát az Úr, hogy jó dolgod legyen, hogy bemehess, és birtokba vehesd azt a jó földet, amelyet esküvel ígért atyáidnak az Úr,** 19 elúzva előled minden ellenségedet, ahogyan megígérte az Úr. 20 Ha majd megkérdezi a fiad, hogy miféle intelmek, rendelkezések és törvények ezek, amelyeket megparancsolt nektek Istenednek, az Úr, 21 akkor így felelj fiadnak: A fáraó szolgálói voltunk Egyiptomban, de az Úr erős kézzel kihozott bennünket Egyiptomból. 22 Az Úr nagy és veszedelmes jeleket és csodákat vitt véghez Egyiptomban a fáraón és egész háza népén a szemünk láttára. 23 **Minket pedig kihozott onnan, hogy elvezessen bennünket ide, és nekünk adja azt a földet, amelyet atyáinknak esküvel megígért.** 24 És megparancsolta nekünk az Úr, hogy teljesítsük mindezeket a rendelkezéseket, és féljük az Urat, a mi Istenedet, hogy jó dolgunk legyen mindenkor, és megtartsa életünket az Úr, ahogyan ma is. 25 **És igazak leszünk Istenednek, az Úr előtt, ha megtartjuk és teljesítjük mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ő parancsolt nekünk.**

5Móz 7

Amikor bevisz téged Istened, az Úr arra a földre, amelyre most készülsz bemenni, hogy birtokba vedd, és számos népet **elűz előled: a hettitákat, a gírgásiakat, az emóriákat, a kánaániakat, a perizzieket, a hivvieket és a jebúsiakat, hét népet, amelyek nagyobbak és erősebbek nálad,** 2 és hatalmadba adja őket Istened, az Úr, és te megvered őket, akkor mindenestül irtsd ki azokat. Ne köss velük szövetséget, és ne kegyelmezz nekik! 3 Ne házasodj össze velük: ne add lányaidat az ő fiaikhoz, és ne végy fiaidnak feleséget az ő lányaik közül! 4 Mert eltérítik fiaidat tőlem, hogy más isteneket szolgáljanak. Akkor pedig haragra gerjed ellenetek az Úr, és hamar kipusztít téged. **5 Hanem ezt tegyétek velük: oltáraikat romboljátok le, szent oszlopaikat törjétek össze, szent fáikat vágjátok ki, istenszobraikat pedig égessétek el IKONOKLAZMUS!** 6 Hiszen te Istenednek, az Úrnak szent népe vagy. Téged választott ki Istened, az Úr valamennyi nép közül, amely a földön él, hogy az ő tulajdon népe légy. 7 **Nem azért szeretett meg, és nem azért választott ki benneteket az Úr, mintha valamennyi népnél nagyobbak volnátok – hiszen a legkisebbek vagytok valamennyi nép között –, 8 hanem azért, mert szeret benneteket az Úr, és megtartja azt az esküt, amelyet atyáitoknak tett.** Ezért hozott ki benneteket az Úr erős kézzel, és ezért váltott ki a szolgaság házából, Egyiptom királyának, a fáraónak kezéből. 9 Tudd meg tehát, hogy a te Istened, az Úr az Isten. Állhatatos Isten ő, aki hűségesen megtartja szövetségét ezer nemzedéken át azokkal, akik szeretik őt, és megtartják parancsolatait. 10 De megfizet személy szerint azoknak, akik gyűlölik őt, és elpusztítja őket. Nem késik megfizetni személy szerint annak, aki gyűlöli őt. 11 Tartsd meg tehát azokat a parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket én parancsolok ma neked, és teljesítsd azokat! 12 Ha tehát hallgattok ezekre a törvényekre, ha megtartjátok és teljesítitek azokat, akkor az Úr, a te Istened is hűségesen megtartja azt a szövetséget, amelyre esküt tett atyáidnak. 13 **Szeretni fog, megáld és megsokasít téged. Megáldja méhed gyümölcsét és termőfölded gyümölcsét, gabonádat, mustodat és olajodat, marháid ellését és juhaid szaporulatát azon a földön,** amelyről megesküdött atyáidnak, hogy neked adja. 14 Áldottabb leszel minden népnél, nem lesz közötted gyermektelen férfi vagy nő, sem állataid

között meddő. **15 Távoll tartóled az Úr minden betegséget, mindazokat a súlyos egyiptomi nyavalyákat,** amelyeket ismersz. Nem bocsátja rád, hanem mindazokat sújtja velük, akik gyűlölnék téged. **16 Megsemmisítéd mindazokat a népeket, amelyeket hatalmadba ad Istened,** az Úr. Ne szánd őket, és ne tiszteld isteneiket, mert törbe ejtenek! **17 De gondolhatnád magadban: Nagyobbak nálam ezek a népek, hogyan tudnám kiűzni őket?** **18 Ne félj tőlük,** hanem emlékezz vissza arra, mit tett Istened, az Úr a fáraóval és egész Egyiptommal, **19 a nagy próbatételekre, amelyeket saját szemeddel láttál, a jelekre és csodákra, az erős kézre és a kinyújtott karra, amellyel kihozott téged Istened, az Úr.** Ugyanígy fog elbánni Istened, az Úr mindazokkal a népekkel, amelyektől félsz. **20 Rettenetes félelmet bocsát rájuk Istened,** az Úr, míg csak el nem pusztulnak azok is, akik előledek elrejtőzve megmaradnak. **21 Ne rettegi tőlük,** mert közöttetek van Istened, az Úr, a nagy és félelmetes Isten! **22 De csak apránként üzi el előled ezeket a népeket Istened,** az Úr. Nem semmisítheted meg őket egy csapásra, mert akkor elszaporodna a mezei vad a te károdra. **23 De kiszolgáltatja neked őket Istened,** az Úr, és nagy zűrzavart támaszt közöttük, míg csak ki nem pusztulnak. **24 Királyaikat is kezébe adja,** te pedig még a nevüket is eltörlöd az ég alól. Senki sem állhat meg veled szemben, hanem kipusztítod őket. **25 Isteneik bálványszobraikat égeszitek el! Ne kívánd meg a rajtuk levő ezüstöt vagy aranyat sem, ne vedd el magadnak, mert törbe esel általuk. Utálatos ez Istened, az Úr előtt.** **26 Ne vigyél be ilyen utálatos dolgot a házádba, mert téged is kiirtanak, mint azt. Tartsd azért undorítónak, tartsd utálatosnak, mert ki kell azt irtani!**

5Móz 8

Szép, erős fejezet!

1 Tartsátok meg és teljesítsétek mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ma parancsolok nektek, hogy éljetez, szaporodjatok, bemenjetez és birtokba vegyétek azt a földet, amelyet az Úr atyáitoknak esküvel megígért. **2 Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr a pusztában negyven éven át, hogy megsanyargatva és próbára téve téged megtudja, mi van a szívedben: megtartod-e parancsolatait, vagy sem?** **3** Sanyargatott és éheztetett, de azután mannával táplált, amelyet nem ismertél, és atyáid sem ismertek. **ÍGY ADTA TUDTODRA, HOGY NEMCSAK KENYÉRREL ÉL AZ EMBER, HANEM MINDAZZAL ÉL AZ EMBER, AMI AZ ÚR SZÁJÁBÓL SZÁRMAZIK.** **4** Ruhád nem szakadt le rólad, lábad sem dagadt meg ez alatt a negyven év alatt. **5** Megértheted ebből, hogy úgy fegyelmez téged Istened, az Úr, ahogyan az ember fegyelmezi a fiát. **6 Tartsd meg tehát Istenednek, az Úrnak a parancsolatait, az ő utain járj, és őt féld!** **7** Mert jó földre visz be most téged Istened, az Úr: folyóvizek és mélyből fakadó források földjére, amelyek hegyenvölgyön a felszínre törnek; **8** búzát és árpát, szőlőt, fügét és gránátalmát termő földre, olajfáknak és méznek a földjére. **9** Olyan földre, ahol nem kell szűkösen enned a kenyeret, és nem szenvedsz hiányt semmiben; olyan földre, amelynek köveiben vas van, a hegyeiből pedig rezet bányászhatasz. **10** Ehetsz jóllakásig, és áldani fogod Istenedet, az Urat azért a jó földért, amelyet neked adott. **11 De vigyázz, el ne feledkezz Istenedről, az Úrról, megszegve parancsolatait, törvényeit és rendelkezéseit, amelyeket ma megparancsolok neked!** **12** Amikor jóllakásig eszel, szép házakat építesz, és azokban laksz, **13 amikor marháid és juhaid megszapornak, lesz sok ezüstöd és aranyad, és bővében leszel mindennek, 14 akkor föl ne fuvalkodjék a szíved, és el ne feledkezz az Úrról, a te Istenedről, aki kihozott téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából!** **15** Ő vezetett téged a nagy és félelmetes pusztában, ahol mérges kígyók és skorpiók vannak; a kiszikkadt földön, ahol nincs víz, ő fakasztott neked vizet a kemény kősziklából. **16** Ő táplált a pusztában mannával, amelyet nem ismertek atyáid. Megsanyargatott és próbára tett, hogy végül is jót tegyen veled. **17** Ne gondold tehát majd magadban: **Az én erőm és hatalmas kezem szerezte nekem ezt a gazdagságot!** **18** Hanem gondold mindig Istenedre, az Úrra, ő ad neked erőt a gazdagodáshoz, hogy szövetségét,

amelyre esküt tett atyáidnak, fenntartsa mind a mai napig. 19 De ha mégis elfeledkezel Istenedről, az Úrról, és más isteneket követsz, azokat tiszteled és azokat imádod, kijelentem nektek már most, hogy menthetetlenül elvesztek! 20 Elpusztultok ugyanúgy, mint azok a népek, amelyeket kipusztít előledek az Úr, mert nem hallgattatok az Úrnak, Isteneteknek a szavára.

5Móz 9

MÓZES SZÉP, SZEMÉLYES EMLÉKEZTETŐJE+

1 Halld meg, Izráel! A mai napon átkelsz a Jordánon, hogy bemenj és elfoglald nálad nagyobb és erősebb népek birtokát, nagy városokat égbe nyúló erődítményekkel; 2 nagy és szálas népet, az anákiakét, akiket magad is ismersz, és akikről ezt hallottad: Ki állhatna meg Anák fiai előtt? 3 Tudd meg azért ma, hogy Istened, **az Úr vonul előtted mint emésztő tűz: ő** pusztítja el, ő alázza meg őket előtted, te pedig kiűzöd és hamarosan kipusztítod őket, ahogyan megígérte neked az Úr. 4 **Amikor tehát elúzi őket előled Istened, az Úr, ne gondold majd magadban: a magam igazságáért hozott be ide engem az Úr, hogy birtokba vegyem ezt a földet. Ezeket a népeket gonoszságuk miatt úzi ki előled az Úr. 5 Nem a magad igazságáért vagy szived tisztaságáért mégy be oda, hogy birtokba vedd a földjüket, hanem gonoszságuk miatt úzi ki előled Istened,** az Úr ezeket a népeket, hogy teljesítse ígétét, amelyre esküt tett az Úr atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. 6 **Tudd meg tehát, hogy nem a magad igazságáért adja neked birtokul azt a jó földet Istened, az Úr, hiszen te keménynyakú nép vagy!** 7 Emlékezz rá, és el ne felejtse, hogyan ingerelted haragra Istenedet, az Urat a pusztában attól kezdve, hogy kijöttél Egyiptomból, míg csak el nem jutottatok erre a helyre: folytonosan lázadoztatok az Úr ellen. 8 Már a Hórebben felingereltétek az Urat. Akkor úgy megharagudott rátok az Úr, hogy el akart pusztítani benneteket. 9 **Amikor fölmentem a hegyre, hogy átvegyem a kőtáblákat, annak a szövetségnek a tábláit, amelyet az Úr kötött veletek, és a hegyen maradtam negyven nap és negyven éjjel, kenyeret nem ettem, és vizet nem ittam,** 10 akkor átadta nekem az Úr az Isten ujjával írt két kőtáblát, és rajtuk voltak mindazok az ígék, amelyeket elmondott nektek az Úr a hegyen, a tűz közepéből, amikor ott volt a gyülekezet. 11 A negyven nap és negyven éjjel elteltével adta át nekem az Úr a két kőtáblát, a szövetség tábláit. 12 Akkor ezt mondta nekem az Úr: Indulj, eredj le gyorsan innen, mert megromlott a néped, amelyet kihoztál Egyiptomból. Hamar letértek arról az útról, amelyet megparancsoltam nekik, és bálványszobrot készítettek maguknak. 13 Majd ezt mondta nekem az Úr: Látom, hogy ez a **nép keménynyakú nép.** 14 Hagyj engem, hadd pusztítsam el őket, és hadd töröljem el még a nevüket is az ég alól! De téged náluk nagyobb és erősebb néppé teszek. 15 Akkor megfordultam, és lejöttem a hegyről; a hegy tűzben égett, a szövetség két táblája pedig a két kezemben volt. 16 Amint megláttam, hogy vétkeztetek Istenetek, az Úr ellen, mert borjúsobrot készítettetek magatoknak, és hogy milyen hamar letértetek arról az útról, amelyet megparancsolt nektek az Úr, 17 megragadtam a két táblát, ledobtam a két kezemből, és összetörtem a szemetek láttára. 18 Azután odaborultam az Úr elé, és ugyanúgy, mint először, negyven nap és negyven éjjel nem ettem kenyeret, és nem ittam vizet azok miatt a vétkeitek miatt, amelyeket elköveztetek, amikor azt tettétek, amit rossznak lát az Úr, hogy bosszantsátok őt. 19 Mert megrémültem attól az izzó haragtól, amelyre fölgerjedt ellenetek az Úr, és ki akart pusztítani benneteket. De ezúttal is meghallgatott engem az Úr. 20 Áronra is nagyon megharagudott az Úr, és őt is el akarta pusztítani, így hát Áronért is imádkoztam akkor. 21 A borjút pedig, amelyet bűnös módon készítettetek, fogtam és elégettem, összetörtem jó apróra, míg porrá nem vált, és a porát beleszórtam abba a patakba, amely a hegyről folyt alá. 22 Tabérában, Masszában és Kibrót-Taavában is folyton haragra ingereltétek az Urat. 23 Amikor pedig elküldött benneteket az Úr Kádés-Barneából, és ezt mondta: Menjetek, és vegyétek birtokba a földet, amelyet nektek adtam! – akkor is felládoztatok Isteneteknek, az Úrnak parancsa ellen, nem hittetek neki, és nem hallgattatok a szavára. 24 Folyton lázadoztatok az Úr

ellen, amióta csak ismerlek benneteket. **25 Ezért borultam le az Úr előtt. Negyven nap és negyven éjjel maradtam leborulva, mert azt mondta az Úr, hogy kipusztít benneteket. 26 Imádkoztam az Úrhoz, és ezt mondtam: Ó, Uram, Uram, ne irtsd ki népedet, a te örökségedet, amelyet hatalmaddal kiváltottál, és erős kézzel kihoztál Egyiptomból!** 27 Emlékezz szolgálóidra: Ábrahámra, Izsákra és Jákóbra, ne tekintsd e népnek a nyakasságát, gonoszságát és vétkét! 28 Ne mondhassák abban az országban, ahonnan kihoztál bennünket: Nem tudta az Úr bevinni őket arra a földre, amelyet megígért nekik; meggyűlölte őket, és azért vitte ki innen, hogy megölje őket a pusztában. 29 Pedig a te néped ők, a te örökséged, akiket nagy erőddel és kinyújtott karoddal hoztál ki.

5Móz 10

Abban az időben ezt mondta nekem az Úr: **Faragj két kőtáblát, az előbbiekhez hasonlókat, és jöjj fel hozzám a hegyre! Készíts egy faládát is!** 2 **Én pedig majd felírom a táblákra azokat az ígéket, amelyek az előbbi táblákon voltak, amelyeket összetörtél, és tedd bele azokat a ládába!** 3 Készítettem tehát egy ládát akáciafából, és faragtam két kőtáblát, az előbbiekhez hasonlókat, azután fölmentem a hegyre, kezemben a két kőtáblával. 4 **Ő pedig felírta a táblákra ugyanazt, amit először: a tíz ígét, amelyet el is mondott nektek az Úr a hegyen a tűz közepéből, amikor ott volt a gyülekezet. És átadta nekem azokat az Úr.** 5 **Én megfordultam, és lejöttem a hegyről, a táblákat pedig beletettem a ládába, amelyet készítettem. Ott is vannak, ahogyan megparancsolta nekem az Úr.** 6 Izráel fiai azután elindultak a Bené-Jaakán forrásaitól Mózser felé. Ott halt meg Áron, és ott temették el. Helyette a fia, Eleázár lett a pap. 7 Onnan Gudgódba indultak, Gudgódból pedig Jotbátába, a folyóvizek földjére. 8 Abban az időben választotta külön az Úr **Lévi törzsét, hogy hordozzák az Úr szövetségládáját, hogy az Úr színe előtt álljanak az ő szolgálatára, és hogy áldást mondjanak az ő nevével.** Így van ez ma is. 9 Ezért nem kapott Lévi birtokrészt és örökséget a testvéreivel együtt. Az Úr az ő öröksége, ahogyan megígérte neki Istened, az Úr. 10 Én ott álltam a hegyen, mint az előző alkalommal, negyven nap és negyven éjjel. Ezúttal is meghallgatott engem az Úr, és nem akart már elpusztítani téged. 11 Majd ezt mondta nekem az Úr: Menj, és indulj útnak a nép élén, hogy bemehessenek és birtokba vehessék azt a földet, amelyről megesküdtem atyáiknak, hogy nekik adom. **12 MOST PEDIG, IZRÁEL, MIT KÍVÁN TÓLED ISTENED, AZ ÚR? CSAK AZT, HOGY ISTENEDET, AZ URAT FÉLD, JÁRJ MINDENBEN AZ Ő ÚTJAIN, SZERESD ŐT, ÉS SZOLGÁLD AZ URAT, A TE ISTENEDET TELJES SZÍVEDBŐL ÉS TELJES LELKEDBŐL, 13 S HOGY TARTSD MEG AZ ÚR PARANCSOLATAIT ÉS RENDELKEZÉSEIT, AMELYEKET MA PARANCSOLOK NEKED A TE JAVADRA!** **Mikeáshoz hasonlít!** 14 Íme, az Úré, a te Istenedé az ég és az egeknek egei, a föld és minden, ami rajta van. 15 Mégis csak a te atyáidat kedvelte meg az Úr, őket szerette, és az ő utódaikat, titeket választott ki valamennyi nép közül. Így van ez ma is. 16 **Metéljétek azért körül a szíveteket, és ne legyetek többé keménynyakúak!** 17 Mert Istenetek, az Úr istenek Istene és uraknak Ura. Ő a nagy, erős és félelmetes Isten, aki nem személyválogató, és akit nem lehet megvesztegetni, 18 aki igazságot szolgáltat az árvának és az özvegynek, szereti a jövevényt, kenyeret és ruhát ad neki. **19 Szeressétek hát a jövevényt, mert ti is jövevények voltatok Egyiptomban!** 20 Az Urat, a te Istenedet féld, őt tiszteld, hozzá ragaszkodj, és az ő nevére esküdj! 21 Őt dicsérje éneked, mert ő a te Istened, aki azokat a nagy és félelmetes dolgokat tette veled, amelyeket saját szemeddel láttál. 22 Atyáid hetvenen voltak, amikor Egyiptomba mentek, most pedig úgy megszaportott téged Istened, az Úr, mint égen a csillag.

5Móz 11

1 Szeresd az Urat, a te Istenedet, és tartsd meg mindenkor, amit ő elrendelt: rendelkezéseit, törvényeit és parancsolatait! 2 Ti már ismeritek, nem úgy, mint fiaitok, akik nem ismerik, mert nem látták Isteneteknek, az Úrnak fenyítését, nagyságát, erős kezét és kinyújtott karját, 3 azokat a jeleket és tetteket, amelyeket Egyiptomban vitt véghez Egyiptom királyán, a fáraón és egész országán; 4 és hogy mit tett Egyiptom haderejével, lovaival és harci kocsijaival, hogyan árasztotta rájuk a Vörös-tenger vizét, amikor üldöztek benneteket, és hogyan vesztette el őket az Úr mind a mai napig; 5 és hogy mit tett veletek a pusztában, míg el nem érkeztek erre a helyre; 6 mit tett Dátánnal és Abirámmal, Rúben fiának, Eliábnak a fiaival, amikor megnyitotta száját a föld, és elnyelte őket házuk népével, sátraikkal és minden jószágukkal együtt, ami az övék volt egész Izráelben. **7 Ti a saját szemetekkel láttátok az Úrnak valamennyi nagy tettét, amelyet véghezvitt. 8 Tartsátok hát meg mindazokat a parancsolatokat, amelyeket én ma parancsolok nektek, hogy erősek legyetek, bemehesetek, és birtokba vehessétek azt a földet, ahova most átkeltek, hogy birtokba vegyétek;** 9 és hogy hosszú ideig élhesetek azon a földön, amelyről megesküdött az Úr atyáitoknak, hogy nekik és utódaiknak adja azt a tejjel és mézzel folyó földet. 10 Mert az a föld, ahova most bemegy, hogy birtokba vedd, nem olyan, mint Egyiptom földje, ahonnan kijöttetek. Ott, ha elvetted a magot, fáradságos munkával kellett öntözned, mint a kertben a zöldségeket. 11 Az a föld pedig, ahova most átkeltek, hogy birtokba vegyétek, hegyes-völgyes föld, az égből hulló eső vize itatja. 12 **Az Úr, a te Istened viseli gondját annak a földnek, állandóan szemmel tartja azt Istened, az Úr, az év elejétől az év végéig.** 13 Ha engedelmesen hallgattok parancsolataimra, amelyeket ma parancsolok nektek, **ha szeretni fogjátok az Urat, a ti Istenedeket, ha teljes szívből és teljes lélekből szolgáljátok őt,** 14 akkor esőt adok földetekre a maga idejében, őszi esőt és tavaszi esőt, és betakaríthatod gabonádat, mustodat és olajodat, 15 és adok fűvet a meződre állataidnak; így jóllakásig ehetsz majd. 16 Vigyázzatok, hogy szívetek el ne csábítson benneteket, és el ne forduljatok tőlem: ne tiszteljétek más isteneket, és ne imádjátok azokat, 17 mert akkor fellángol az Úr haragja ellenetek, bezárja az eget, nem lesz eső, és a föld nem hozza meg termését, ti pedig hamar kivesztek arról a jó földről, amelyet nektek ad az Úr. **18 Fogadjátok azért a szívetekbe és lelketekbe ezeket az ígéket, kössétek azokat jelként a kezetekre, és legyenek fejdíszként a homlokotokon.** 19 **Tanítsátok meg ezeket a fiaitoknak is: ezekről beszélj, akár a házadban vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelysz!** 20 **Írd föl azokat házad ajtófélfáira és a kapuidra, 21 hogy hosszú ideig élhesetek ti és a ti fiaitok azon a földön, amelyről megesküdött atyáitoknak az Úr, hogy nekik adja, amíg csak ég lesz a föld felett.** 22 Ha hűségesen megtartjátok mindezeket a parancsolatokat, amelyeket ma parancsolok nektek, és teljesítitek azokat; ha szeretni fogjátok Isteneteket, az Urat, mindenben az ő útjain jártok, és hozzá ragaszkodtok, 23 akkor kiűzi előletek az Úr mindezeket a népeket, és nálatok nagyobb és erősebb népek birtokát foglalhatjátok el. 24 Tietek lesz minden hely, amelyre lábatokkal léptek. A pusztától a Libánonig, és a folyamtól, az Eufrátesz folyamtól a nyugati tengerig terjed határotok. 25 Senki sem állhat meg veletek szemben. Rettegést és félelmet kelt előttek Istenetek, az Úr az egész országban, ahova csak léptek, ahogyan megígérte nektek. 26 **Lásd, én ma áldást és átkot adok elétek.** 27 **Áldást, ha hallgattok Isteneteknek, az Úrnak parancsolataira, amelyeket ma megparancsolok nektek.** 28 De átkot, ha nem hallgattok Isteneteknek, az Úrnak parancsolataira, és letértek arról az útról, amelyet ma megparancsolok nektek, és más isteneket követtek, akiket nem ismertek. 29 Amikor bevisz téged Istened, az Úr arra a földre, amelyre bemegy, hogy birtokba vedd, **mond el az áldást a Garizím-hegyen, az átkot pedig az Ébál-hegyen.** 30 Ott vannak ezek a Jordánon túl a nyugati út mögött a kánaániak földjén, akik az Arába-völgyben laknak Gilgállal szemben, Móre tölgyfái mellett. 31 Ti most átkeltek a Jordánon, hogy bemenjétek, és birtokba vegyétek azt a földet, amelyet Istenetek, az

Úr ad nektek. Birtokba is veszitek, és ott laktok majd. 32 De vigyázzatok: teljesítsétek mindazokat a rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket ma elétek adok!

5Móz 12

Ezeket a rendelkezéseket és törvényeket kell megtartanotok azon a földön, amelyet atyáid Istene, az Úr ad neked birtokul, és teljesítenetek mindenkor, amíg azon a földön éltek: 2 Pusztítsátok el mindazokat a helyeket, ahol azok a népek, amelyeknek majd elfoglaljátok birtokát, a maguk isteneit szolgálják a magas hegyeken, halmokon és minden zöldellő fa alatt. **3 Romboljátok le oltáraikat, törjétek össze szent oszlopaikat, égessétek el szent fáikat, isteneik bálványszobrait pedig vágjátok darabokra! Még a nevüket is töröljétek ki arról a helyről!** 4 **Ti** ne így szolgáljátok Isteneteket, az Urat, 5 hanem azt a helyet keressétek fel, amelyet kiválaszt Istenetek, az Úr valamennyi törzsetek közül, hogy oda helyezze nevét, és ott lakjék. Oda menjétek, 6 és oda vigyétek égőáldozataitokat és véresáldozataitokat, tizedeiteket és felajánlásaitokat, fogadalmi és önkéntes áldozataitokat, marháitok és juhaitok elsőszülöttjét. 7 Ott egyetek Isteneteknek, az Úrnak a színe előtt, és örvendeztetek házatok népével együtt mindennek, amit szereztetek, amellyel megáldott benneteket Istenetek, az Úr. 8 Ne tegyetek úgy, ahogyan ma itt még megtehetjük, mindenki ahogyan jónak látja, 9 mert még **nem mentetek be a nyugalom helyére, az örökségbe**, amelyet majd neked ad Istened, az Úr. 10 Majd ha átkeltek a Jordánon, és letelepedtek azon a földön, amelyet örökségül ad nektek Istenetek, az Úr, amikor mindenfelől nyugalmat ad nektek ellenségeitektől, és biztonságban laktok, 11 akkor arra a helyre, amelyet kiválaszt Istenetek, az Úr, hogy ott lakjék a neve, oda vigyétek mindazt, amit parancsolok nektek: égőáldozataitokat és véresáldozataitokat, tizedeiteket és felajánlásaitokat meg válogatott fogadalmi áldozataitokat, amit odaigértetek az Úrnak. 12 Örvendeztetek Isteneteknek, az Úrnak színe előtt fiaitokkal és leányaitokkal, szolgálóikkal és szolgálóleányaitokkal együtt, meg a lévítával együtt, aki a lakóhelyeden van, mert neki nincs örökrésze közöttetek. 13 Vigyázz, ne mutasd be égőáldozataidat bármelyik helyen, amelyet meglátsz, 14 hanem csak azon a helyen, amelyet kiválaszt az Úr egyik törzsedben. Ott mutasd be égőáldozataidat, és ott teljesítsd mindazt, amit megparancsolok neked! 15 Amikor csak kívánod, bármely lakóhelyeden vágatsz és ehetsz húst, amennyivel megáldott és amit adott neked Istened, az Úr. Tisztátalan és tiszta ember egyaránt ehet belőle, mintha gazella vagy szarvas lenne. 16 Csak a vért nem ehetitek meg. Öntsd azt a földre, mint a vizet! 17 Nem szabad megenned lakóhelyeden sem gabonádnak, sem mustodnak, sem olajodnak a tizedét, sem marhádnak és juhodnak az elsőszülöttjét, sem fogadalmi áldozataidat, amelyeket odaigértél, sem önkéntes áldozataidat, sem felajánlásaidat. 18 **Csak Istenednek, az Úrnak a színe előtt, azon a helyen, amelyet kiválaszt Istened, az Úr, ott eheted meg azokat fiaddal és leányoddal, szolgálóddal és szolgálóleányoddal együtt, meg a lévítával együtt, aki a lakóhelyeden él, és örvendezz Istenednek, az Úrnak színe előtt minden szerzeményednek.** 19 Vigyázz, ne feledkezz meg a lévítáról, amíg csak földeden élsz! 20 Ha majd kiterjeszti határodát Istened, az Úr, ahogyan megígérte, és arra gondolsz, hogy jó volna húst enni, mert húst kívánsz enni: egyél húst, amikor csak kívánod. 21 Ha messze lesz tőled az a hely, amelyet kiválaszt Istened, az Úr, hogy oda helyezze nevét, akkor is vágatsz marháidból és juhaidból, amelyeket neked adott az Úr, ahogy megparancsoltam neked, és megeheted a lakóhelyeden, amikor csak kívánod. 22 De úgy edd meg, mintha gazellát vagy szarvast ennél: tisztátalan és tiszta ember egyaránt ehet belőle. 23 De abban légy állhatatos, hogy vért ne egyél, mert a vér lélek. Ne egyél lelket a hússal együtt! 24 Ne edd meg azt, hanem öntsd a földre, mint a vizet. 25 Ne edd meg azt; akkor majd jó dolgod lesz neked és utódaidnak, mert azt tetted, amit jónak és helyesnek lát az Úr. 26 De ha valamit az Úrnak szentelsz, vagy fogadalomként felajánlasz abból, amire szert teszel, vidd el majd magaddal arra a helyre, amelyet kiválaszt az Úr: 27 égőáldozataidat – húsával-vérével együtt – Istenednek, az Úrnak oltárán mutasd be, véresáldozataidnak a vérével

pedig Istenednek, az Úrnak az oltárára kell öntened, hogy a húsát megehesd. 28 **Tartsd meg engedelmesen mindezeket az igéket, amelyeket neked megparancsolok; akkor majd jó dolgod lesz neked és utódaidnak mindenkor, mert azt tetted, amit jónak és helyesnek lát Istened, az Úr.** 29 Ha majd kiirtja előled Istened, az Úr azokat a népeket onnan, ahova bemégy, hogy elfoglald azok birtokát, és ha elfoglaltad a birtokukat, és a földjükön laksz, 30 vigyázz, nehogy csapdába ess azokat követve, akik kipusztultak előled. **Ne kérdezősködj isteneik felől, és ne mondd: Hogyan tisztelik ezek a népek az isteneiket? ISTEN FIGYELMEZTET, HOGY A KÍVÁNCISISÁG NEHOGY ELTÁNORÍTSA ÖKET A HITTŐL.** Én is úgy akarok tenni! 31 Te ne úgy tégy az Úrral, a te Isteneddel! Mert azok csupa olyan dolgot műveltek isteneik tiszteletére, ami az Úr előtt utálatos, és amit gyűlöl. Még fiaikat és leányaikat is elégették isteneiknek!

5Móz 13

1 **Tartsátok meg és teljesítsétek mindazt, amit megparancsolok nektek! Semmit se tégy ahhoz hozzá, és semmit se végy el belőle!** 2 Ha próféta vagy álomlátó támad közöttetek, és meghirdet egy jelet vagy egy csodát, 3 még ha be is következik az a jel vagy csoda, amelyről beszélt neked, de közben azt mondja: Kövessünk más isteneket, akiket nem ismertél, és tiszteljük azokat, 4 **akkor se hallgass annak a prófétának a szavára vagy arra az álomlátóra!** Mert csak próbára tesz benneteket az Úr, a ti Istenetek, hogy megtudja, valóban teljes szívvel és lélekkel szeretitek-e az Urat, a ti Isteneteket. 5 Az Urat, a ti Isteneteket kövessétek, őt féljétek, az ő parancsolatait tartsátok meg, az ő szavára hallgassatok, őt tiszteljétek, és hozzá ragaszkodjatok! 6 Annak a prófétának *és annak az álomlátónak pedig meg kell halnia, mert szavaival el akart téríteni benneteket Istenektől*, az Úrtól, aki kihozott benneteket Egyiptom földjéről, és kiváltott benneteket a szolgaság házából. El akart tántorítani attól az úttól, amelyről megparancsolta neked Istened, az Úr, hogy azon járj: takarítsd ki azért a gonoszt a magad köréből! 7 Ha testvéred – még ha anyád fia is – vagy a saját fiad, leányod, a feleséged, akit karjaidba zársz, vagy testi-lelki jó barátod titokban így csábítgat: Menjünk, és tiszteljünk más isteneket, akiket nem ismertél sem te, sem atyáid, 8 azoknak a népeknek az istenei közül, akik körülöttetek vannak, akár közel hozzád, akár tőled távol, bárhol is a föld egyik szélétől a másikig, 9 ne engedj neki, és ne hallgass rá, ne szánd meg, ne kíméld és ne mentegesd, **10 hanem öld meg irgalom nélkül!** **JAJ!** Amikor kivégzik, te emelj rá először kezét, és azután az egész nép! 11 Kövezd halálra, mert arra törekedett, hogy eltántorítson az Úrtól, a te Istenedtől, aki kihozott téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából. 12 Hallja meg ezt egész Izráel, és féljen, és többé senki se kövessen el ilyen gonosz dolgot közöttetek! 13 Ha valamelyik városodról, amelyet Istened, az Úr ad neked, hogy ott lakj, azt hallod, hogy 14 elvetemült emberek támadtak közöttetek, akik eltántorítják városuk lakóit, mert ezt mondják: Menjünk, tiszteljünk más isteneket, akiket nem ismertetek, 15 akkor keress, kutass és kérdezz utána alaposan, és ha valóban igaz a dolog, és megtörtént ez az utálatosság közöttetek, 16 irgalom nélkül hányd kardélre annak a városnak a lakóit; irtsd ki a várost mindenestül, ami benne van: még az állatokat is hányd benne kardélre! 17 A város összes zsákmányát gyűjtsd a piac tér közepére, azután égesd fel a várost összes zsákmányával együtt Istenednek, az Úrnak szóló teljes áldozatul. Maradjon örökre romhalmaz, ne építsétek fel többé! 18 Semmit se tarts meg magadnak abból, amit ki kell irtani, hogy elforduljon rólad az Úr izzó haragja, és irgalmazzon neked, és irgalmában megszorítsa, ahogyan megesküdt atyáidnak, **19 ha hallgatsz Istenednek, az Úrnak szavára, és megtartod minden parancsolatát, amelyeket ma neked megparancsolok, és azt teszed, amit helyesnek lát Istened, az Úr.**

5Móz 14**Az állatok evésével kapcsolatos**

1 Ti az Úrnak, a ti Isteneteknek a gyermekei vagytok. **Ne vagdossátok hát össze magatokat halottért, a homlokotok fölött se nyírjátok kopaszra a fejetekeket!** 2 Hiszen te Istenednek, az Úrnak szent népe vagy. Téged választott ki az Úr valamennyi nép közül, amely a földön él, hogy az ő tulajdon népe légy. 3 Ne egyetek meg semmit, ami utálatos! 4 **Ezek azok az állatok, amelyeket megehettek: a marhát, a juhot és a kecskét, 5 a szarvast, a gazellát és az őzet, a zergét, az antilopot, a bölényt és a vadkecskét, 6 és megehettek minden kérődző állatot, amely hasított körmű, mégpedig egészen kettéhasadt a két körme.** 7 De nem ehetitek meg a kérődzők és a hasított körműek közül ezeket: a tevét, **a nyulat és a** hörcsögöt, mert kérődzők ugyan, de nem hasított körműek, ezért tisztátalanok a számotokra. 8 **A disznó is legyen tisztátalan a számotokra,** mert hasított körmű ugyan, de nem kérődzik. Ne egyetek a húsból, sőt még a tetemüket se érintsék! 9 Mindabból, ami a vízben él, ezeket ehetitek meg: megehetitek mindazt, aminek uszonya és pikkelye van. 10 De nem ehettek meg semmi olyat, amelynek nincs uszonya és pikkelye; ezek számotokra tisztátalanok! 11 Minden tiszta madarat megehettek. 12 De nem ehetitek meg ezeket: a sast, a keselyűt és a halászsast, 13 a sólymot, a héját és a kányaféléket, 14 mindenfajta hollót; 15 a struccot, a baglyot, a sirályt és a karvalyféléket; 16 a kuvikot, a fülesbaglyot és a bölömbikát; 17 a pelikánt, a döngkeselyűt és a vöcsköt; 18 a gólya- és szarkaféléket, a búbos bankát és a denevért. 19 A kisebb szárnyas állatok is legyenek a számotokra mind tisztátalanok: ne egyétek meg azokat! 20 A tiszta szárnyasokat mind megehetitek. 21 Nem szabad megennetek semmiféle döglött állatot. A lakóhelyeden élő jövevénynek odaadhatod, ő megeheti, vagy add el idegennek, hiszen te Istenednek, az Úrnak szent népe vagy! **Ne főzz gödölyét anyjának tejében! 22 Add meg a tizedet vetésed minden terméséből, ami a mezőn évről évre terem!** 23 Az Úrnak, a te Istenednek színe előtt edd meg, azon a helyen, amelyet kiválaszt, hogy ott lakják a neve. Ezt tedd gabonádnak, mustodnak és olajodnak a tizedével, marhádnak és juhodnak az elsősülöttjével. Így tanuld meg félni Istenedet, az Urat mindenkor! 24 De ha túlságosan hosszú odáig az út, és nem tudod odavinni, mert messze van tőled az a hely, amelyet kiválaszt Istened, az Úr, hogy oda helyezze nevét, pedig megáldott Istened, az Úr, 25 akkor add el pénzéért, a kapott pénzt tedd erszénybe, és úgy menj el arra a helyre, amelyet kiválaszt Istened, az Úr. 26 Vásárolj a pénzen bármit, amit kívánsz: marhát vagy juhot, bort vagy egyéb részegítő italt, bármit, amit csak megkívánsz, és egyél ott Istenednek, az Úrnak színe előtt, és örvendezz házad népével együtt! **27 A lakóhelyeden élő lévitáról se feledkezz meg, mert neki nincs birtokrésze és öröksége, mint neked.** 28 Minden harmadik esztendő végén vedd ki annak az évnek a terméséből az egész tizedet, és raktározd el lakóhelyeden, 29 hogy ha majd eljön a lévita, akinek nincs birtokrésze és öröksége, mint neked, meg a jövevény, az árva és az özvegy, akik lakóhelyeden élnek, ők is ehessenek, és jóllakhassanak. Így megáldja Istened, az Úr kezéd minden munkáját, amit csak végzel.

5Móz 15

Minden hetedik év **végén engedd el az adósságokat!** 2 Az adósságelengedés módja pedig ez: minden hitelező engedje el azt a kölcsönt, amelyet a felebarátjának adott: ne hajtsa be azt felebarátjától, a testvérétől, mert adósságelengedést hirdettek az Úrért. 3 Az idegentől követelheted, de amivel testvéred tartozik neked, azt engedd el! 4 Ne legyen köztetek szegény, hiszen gazdagon megáld majd téged az Úr azon a földön, amelyet Istened, az Úr örökségül ad neked, hogy birtokba vedd, 5 de csak akkor, ha engedelmesen hallgatsz Istenednek, az Úrnak a

szavára, ha megtartod és teljesíted mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ma megparancsolok neked. 6 Bizony, megáld téged Istened, az Úr, ahogyan megígérte neked. Te kölcsönadsz a többi népnek, de magad nem szorulsz kölcsönre; uralkodsz a többi népen, de azok nem uralkodnak rajtad. 7 Ha valaki elszegényedik testvéreid közül valamelyik lakóhelyeden, abban az országban, amelyet neked ad majd Istened, az Úr, ne légy keményszívű és szűkmarkú az elszegényedett testvéreddel szemben, 8 hanem légy hozzá bőkezű, és adj neki szívesen kölcsönt, amennyire szüksége van, és amiben segítséget szenved. 9 **Vigyázz, ne támadjon szívedben ilyen alávaló gondolat: közeledik a hetedik esztendő, az adósságelengedés éve, és ne nézz emiatt rossz szemmel szegény testvéredre!** Mert ha nem adsz neki, az Úrhoz kiált majd miattad, és vétek fog terhelni téged. 10 Adj neki szívesen, és ne essék rosszul az, hogy adsz, mert éppen azért fogja megáldani Istened, az Úr minden munkádat és minden vállalkozásodat. 11 Mert a szegények nem fogynak el a földről; ezért megparancsolom neked, hogy **légy bőkezű az országodban levő elesett és szegény testvéredhez.** 12 Ha eladja magát neked valamelyik testvéred, egy héber férfi vagy nő, hat évig szolgáljon téged, de a hetedik évben bocsásd őt szabadon! 13 Amikor szabadon bocsátod, ne üres kézzel bocsásd el, 14 hanem lásd el bőven a nyájadból, a szérűdről és a borsajtódból; adj neki abból, amivel megáldott téged Istened, az Úr! 15 **Emlékezz arra, hogy rabszolga voltál Egyiptomban, de kiváltott téged Istened, az Úr.** Ezért parancsolom ezt ma neked. 16 De ha azt mondja neked: Nem megyek el tőled! – mert megszeretett téged és házad népét, mert jó dolga volt nálad –, 17 akkor fogj egy árt, és szúrd a fülén keresztül az ajtófélfába, azután legyen örökös rabszolgád. Ugyanígy járj el a rabszolganő esetében is! 18 De ne essék nehezedre, **ha szabadon kell bocsátanod, mert hat év alatt kétszer annyit dolgozott neked, mint amennyit egy napszámos pénzért dolgozott volna.** Így megáld téged Istened, az Úr mindenben, amit cselekszel. 19 Szenteld oda Istenednek, az Úrnak marháid és juhaid minden hím elsőszülöttjét. Ne fogd munkára marhádnak első borját, és ne nyírd meg juhod első bárányát! 20 Az Úrnak, a te Istenednek színe előtt edd meg azt házad népével együtt évről évre azon a helyen, amelyet kiválaszt az Úr. 21 Ha pedig valamilyen fogyatékosága van: ha sánta, vak vagy bármiféle súlyos fogyatékosága van, akkor ne áldozd fel Istenednek, az Úrnak. 22 A lakóhelyeden megeheted, akár tiszta vagy, akár tisztátalan, ugyanúgy, mint a gazellát vagy a szarvast. 23 **Csak a vérét nem eheted meg, öntsd azt a földre, mint a vizet!**

5Móz 16

Páska, kovásztalan kenyér, pünkösdi lombsátor ünnepe – itt is -

Ügyelj az ábíb hónapra, és tarts paskát Istenednek, az Úrnak, mert ábíb hónapban hozott ki téged Egyiptomból – egy éjjel – Istened, az Úr. 2 **Páskaáldozatul vágj le Istenednek, az Úrnak juhot vagy marhát azon a helyen, amelyet kiválaszt az Úr, hogy ott lakjék a neve.** 3 **Ne egyél hozzá kovászos ételt! Hét napon át nyomorúságos kovásztalan kenyeret egyél hozzá, mert sietve jöttél ki Egyiptomból. Így emlékezz életed minden napján arra a napra, amelyen kijöttél Egyiptomból!** 4 **Látni se lehessen nálad kovászt hét napon át, sehol a te határaidon belül. Abból a húsból pedig, amelyet levágsz az első nap estéjén, semmi se maradjon meg reggelre!** 5 **Nem szabad levágni a páskaáldozatot akármelyik lakóhelyeden, amelyet neked ad majd Istened, az Úr, 6 hanem azon a helyen, amelyet kiválaszt Istened, az Úr, hogy ott lakjék a neve, ott vágd le majd a páskaáldozatot: este, napnyugtakor, abban az időpontban, amikor kijöttél Egyiptomból.** 7 **Azon a helyen főzd és edd meg, amelyet kiválaszt Istened, az Úr. Reggel azután indulj, és eredj haza!** 8 **Hat napig kovásztalan kenyeret egyél! A hetedik napon, Istenednek, az Úrnak ünnepnapján ne végezz semmiféle munkát!** 9 **Számolj azután hét hetet! Attól fogva kezd számolni a**

hét hetet, hogy sarlóval kezdenek aratni. 10 Akkor tartsd meg a hetek ünnepét Istenednek, az Úrnak, és adj önkéntes áldozatot aszerint, ahogyan megáldott téged Istened, az Úr.

11 Örvendezz Istenednek, az Úrnak színe előtt – fiaddal és leányoddal, szolgálóddal és szolgálóleányoddal meg a lévitával együtt, aki a lakóhelyeden él, és a jövevénnyel, az árvával és az özvegygel, akik veled vannak – azon a helyen, amelyet kiválaszt Istened, az Úr, hogy ott lakják a neve. 12 Emlékezz arra, hogy szolga voltál Egyiptomban, tartsd meg és teljesítsd hát ezeket a rendelkezéseket! 13 Tartsd meg a lombsátrak ünnepét hét napig, amikor megtörténik a betakarítás szérúdról és borsajtódból. 14 Örvendezz az ünnepeden fiaddal és leányoddal, szolgálóddal és szolgálóleányoddal meg a lévitával és a jövevénnyel, az árvával és az özvegygel együtt, akik lakóhelyeden élnek. 15 Hét napon át ünnepelj Istenednek, az Úrnak azon a helyen, amelyet kiválaszt az Úr. Mert megáldotta Istened, az Úr minden termésedet és kezded minden munkáját: örvendezz tehát!

16 Évenként háromszor jelenjék meg minden férfi Istenednek, az Úrnak a színe előtt azon a helyen, amelyet ő kiválaszt: a kovásztalan kenyér ünnepén, a hetek ünnepén és a lombsátrak ünnepén. De senki se jelenjék meg üres kézzel az Úr színe előtt! 17

Mindenki aszerint vigyen ajándékot, amilyen áldást kapott Istenedtől, az Úrtól, aki adja azt neked. 18 Állíts törzsenként bírákat és előljárókat minden lakóhelyeden, amelyet Istened, az Úr ad neked, és ezek ítélik a népet igaz ítélettel! 19 Ne kerüld meg a törvényt, ne légy személyválogató, és ne fogadj el vesztegetést, mert a vesztegetés elvakítja a bölcséket is, és félreviszi azoknak az ügyét, akiknek igaza van. 20 **Az igazságra és csakis az igazságra törekedj, hogy életben maradj, és megtarthasd birtokodban azt a földet, amelyet Istened, az Úr ad neked.** 21 Ne ültess magadnak semmiféle szent fát az Úrnak, a te Istenednek oltára mellé, amelyet magadnak építesz! 22 Szent oszlopot se állíts magadnak, mert gyűlöli azt Istened, az Úr!

5Móz 17

Ne áldozz Istenednek, az Úrnak olyan marhát vagy juhot, amelynek fogyatékosága vagy bármiféle hibája van, mert utálatos az Istened, az Úr előtt. 2 Ha valamelyik lakóhelyeden azok közül, amelyeket Istened, az Úr ad neked, akad köztetek valaki – akár férfi, akár nő –, aki olyasmit követ el, amit rossznak lát Istened, az Úr, és megszegi a szövetségét, 3 ha elmegy, és más isteneket tisztel, és azokat imádja: a napot, a holdat vagy az ég minden seregét, amit én nem parancsoltam, 4 és ezt jelentik neked, és meghallod, akkor jól vizsgálj meg az ügyet! És ha valóban igaz, hogy ilyen utálatos dolog történt Izráelben, 5 akkor vezesd ki a városkapuhoz azt a férfit vagy nőt, aki ezt a gonoszságot elkövette, és kövezd halálra azt a férfit vagy nőt! 6 Csak két vagy három tanú vallomása alapján szabad valakit halálra ítélni; egyetlen tanú vallomása alapján nem szabad. 7 A tanúk emeljenek rá először kezet, amikor kivégzik, csak azután az egész nép. Így takarítsd ki a gonoszt a magad köréből! 8 Ha egy ügy annyira bonyolult számodra, hogy nem tudsz ítéletet hirdetni a magad lakóhelyén – legyen az vérontás, károkozás, testi sértés vagy egyéb peres ügy –, akkor menj fel arra a helyre, amelyet kiválaszt Istened, az Úr. 9 Menj el a lévita papokhoz és ahhoz a bíróhoz, aki abban az időben hivatalban lesz, és kérj tanácsot, majd ők kimondják az ítéletet. 10 Te pedig aszerint járj el, amit ők mondanak neked azon a helyen, amelyet kiválaszt az Úr. Vigyázz, és tegyél meg mindent, amire utasítanak! 11 A kapott utasítás és a kimondott ítélet szerint járj el, és attól ne térj el se jobbra, se balra, amit ők mondanak neked! 12 Ha pedig valaki öntelten meg meri tenni, hogy nem hallgat arra a papra vagy bíróra, aki ott áll Istenednek, az Úrnak szolgálatában, az az ember haljon meg. Így

takarítsd ki a gonoszt Izráelből! **NAGYON SZIGORÚ TÖRVÉNYEK** 13 Hallja meg ezt az egész nép, és féljen, és ne viselkedjenek többé elbizakodottan! 14 Ha majd bemegy arra a földre, amelyet neked ad Istened, az Úr, birtokba veszed, ott laksz, és ezt mondd: Királyt akarok emelni magam fölé, mint a körülöttem élő többi nép, 15 csak azt emeld magad fölé királlyá, akit Istened, az Úr kiválaszt. Testvéreid közül emelj királyt magad fölé; nem tehetsz magad fölé idegen embert, aki nem testvéred. 16 Csak sok lovat ne tartson, és ne vigye vissza a népet Egyiptomba, hogy sok lovat szerezzen, mert megmondta nektek az Úr, hogy ne térjete vissza többé azon az úton. 17 Ne legyen sok felesége, hogy szíve el ne hajoljon, és túl sok ezüstöt és aranyat se gyűjtsön. 18 Amikor elfoglalja királyi trónját, másoltassa le magának egy könyvbe ezt a törvényt, amely a lévita papoknál található. 19 Tartsa azt magánál, és olvassa azt egész életében, hogy megtanulja félni az Urat, az ő Istenét, s hogy megtartsa ennek a törvénynek minden igéjét, és teljesítse mindezeket a rendelkezéseket. 20 Ne legyen gögös a szíve testvéreivel szemben, és ne térjen el ettől a parancsolattól se jobbra, se balra, hogy hosszú ideig uralkodhasson ő is meg a fiai is Izráelben.

5Móz 18

1 A lévita papoknak, Lévi egész törzsének ne legyen birtokrésze és öröksége Izráelben. Az Úrnak szóló tűzáldozatokból, az ő örökségéből éljenek. 2 Ne legyen öröksége testvérei között; az Úr az ő öröksége, ahogyan megígérte neki. 3 Ez legyen a papok törvényes járandósága a néptől, azoktól, akik marhát vagy juhot áldoznak: adják a papnak a lapockát, az állkapcsát meg a gyomrot. 4 Add neki gabonád, mustod és oljad első termését is meg juhaidnak először lenyírt gyapját. 5 Mert őt választotta ki Istened, az Úr valamennyi törzsed közül, hogy ott álljon és szolgáljon, és áldást mondjon az Úr nevével, ő és fiai minden időben. 6 Ha egy lévita bárhonnán Izráelből, bármelyik lakóhelyedről, ahol jövevényként él, el akar majd jönni arra a helyre, amelyet kiválaszt az Úr, hadd jöjjön el, amikor csak kívánja, 7 hadd végezzen szolgálatot Istenének, az Úrnak nevében éppúgy, mint többi lévita testvére, akik az Úr színe előtt állnak. 8 Velük egyenlő részt kapjon azon kívül, ami van a családi tulajdon eladásából. 9 Ha bemegy arra a földre, amelyet Istened, az Úr ad neked, ne tanuld el azokat az utálatos dolgokat, amelyeket azok a népek művelnek. 10 Ne legyen olyan nálad, aki a fiát vagy a leányát áldozatul elégeti, ne legyen jós, se varázslást űző, jelmagyarázó vagy igéző! 11 Ne legyen átokmondó, se szellemidéző, se jövendőmondó, se halottaktól tudakozódó! 12 Mert utálatos az Úr előtt mindaz, aki ilyet cselekszik: éppen ezek miatt az utálatos dolgok miatt űzi ki előled ezeket a népeket Istened, az Úr. **13 Légy feddhetetlen Istened, az Úr előtt!** 14 Mert ezek a népek, amelyeknek a földjét birtokba veszed, varázslókra és jósokra hallgatnak, de neked ezt nem engedi meg Istened, az Úr. 15 Prófétát támaszt majd testvéreid közül Istened, az Úr: olyat, mint én – öreá hallgassatok! 16 Egészen úgy, ahogyan kérted Istenedtől, az Úrtól a Hórebbe, az összegyülekezés napján, amikor ezt mondtad: Nem tudom tovább hallgatni Istenemnek, az Úrnak a szavát, és nem tudom tovább nézni ezt a nagy tüzet, mert meghalok. 17 Akkor az Úr így szólt hozzám: Helyesen mondták.

18 Prófétát támasztok nekik testvéreik közül, olyat, mint te. Az én igéimet adom a szájába, ő pedig elmond nekik mindent, amit én parancsolok.

19 És ha valaki nem hallgat igéimre, amelyeket az én nevemben hirdet, azt majd én felelősségre vonom.

20 Ha pedig egy próféta elbizakodottan olyan ígét hirdet az én nevemben, amelyet nem én parancsoltam meg neki, vagy ha más istenek nevében szól, az a próféta haljon meg!

21 De gondolhatnád magadban: Miről ismerhetjük fel, hogy nem az Úr mondott egy ígét?

22 Ha egy próféta az Úr nevében mond egy ígét, de az nem történik meg és nem teljesedik be: azt az ígét nem az Úr mondta, hanem a próféta mondta önteltségében; ne tarts hát tőle

5Móz 19

Amikor Istened, az Úr kiirtja azokat a népeket, amelyeknek a földjét neked adja Istened, az Úr, és te birtokba veszed, és letelepszel városaikban és házaikban, **2 jelölj ki három várost országodban, amelyet Istened, az Úr ad neked birtokul.** 3 Mérd le a hozzájuk vezető utat, és oszd fel három részre országod területét, amelyet örökségül ad neked Istened, az Úr, hogy oda **menekülhessen mindenki, aki gyilkolt.** 4 Életben maradhat az oda menekülő gyilkos abban az esetben, ha nem szándékosan ölte meg felebarátját, és nem gyűlölte azelőtt. 5 Ha tehát valaki elmegy az erdőbe felebarátjával fát vágni, és favágás közben meglendül keze a fejszével, a vas lerepül a nyeléről, és úgy eltalálja felebarátját, hogy az meghal, akkor meneküljön e városok egyikébe, hogy életben maradjon. 6 Mert ha a bosszúálló rokon haragra lobban, és üldözőbe veszi a gyilkost, utolérhetné és megölhetné, ha túl hosszú az út, pedig nem méltó a halálra, hiszen nem gyűlölte azt azelőtt. 7 Ezért parancsolom meg neked, hogy jelölj ki három várost. 8 Ha majd kiterjeszti határaidat Istened, az Úr, ahogyan megesküdött atyáidnak, és neked adja az egész országot – amelyről megígérte atyáidnak, hogy odaadja, 9 ha megtartod és teljesíted mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ma megparancsolok neked, ha szereted az Urat, a te Istenedet, és ha az ő útjain jársz minden időben –, akkor jelölj ki még három várost e mellé a három mellé, 10 hogy ne ontsanak ártatlan vért országodban, amelyet Istened, az Úr ad neked örökségül, és ne terheljen téged vérontás. 11 De ha valaki gyűlöli felebarátját, meglesi és rátámad, és úgy megüti, hogy az belehal, majd e városok egyikébe menekül, 12 akkor küldjenek érte városának a vénei, hozzák el onnan, és adják a bosszúálló rokon kezébe, hogy meghaljon. 13 Ne szánakozz rajta, hanem távolítsd el Izráelből az ártatlanul kiontott vért, akkor lesz jó dolgod. 14 Ne mozdítsd el felebarátod határát, amelyet az elődök jelöltek ki örökségben, amelyet örökségül megkapsz azon a földön, amelyet Istened, az Úr ad neked birtokul. 15 Nem elég egy tanú senkinek a bűne vagy vétke dolgában, bármilyen vétket követett is el. Csak két vagy három tanú vallomása elég az ítélethez. 16 Ha valaki ellen hamis tanú áll elő, és törvénytelenséggel vádolja őt, 17 akkor az a két ember, akinek pere van egymással, álljon az Úr színe elé, a papok és a bírák elé, akik akkor hivatalban lesznek. 18 A bírák vizsgálják ki jól az ügyet, és ha hazudott a tanú, hazugságot vallott embertársa ellen, 19 azt tegyétek vele, amit ő akart tenni embertársával. Így irtsd ki a gonoszt a magad köréből! 20 Hallják ezt meg a többiek, és féljenek, és többé ne kövessenek el köztetek ilyen gonoszságot. 21 Ne szánakozz rajta! ***Életet életért, szemet szemért, fogat fogért, kezet kézért, lábat lábért!***

5Móz 20

Ha háborúba vonulsz ellenséged ellen, és látsz lovakat, harci kocsikat és nálad nagyobb sereget, ne félj tőlük, mert veled lesz az Úr, a te Istened, aki fölhozott téged Egyiptom földjéről. **MILY AKTUÁLIS AZ UKRÁN-OROSZ HÁBORÚ IDEJÉN!** 2 Amikor készültek az ütközetre, **lépjien elő a pap,** és beszéljen a néphez. 3 Ezt mondja nekik: Halld meg, Izráel! Arra készültek most, hogy megütközzetek ellenségeitekkel. Ne lágyljon meg a szívetek, ne féljete, ne rettegjete, és ne rémüljete meg tőlük! 4 Mert Istened, az Úr veletek megy, harcol értetek ellenségeitek ellen, és megsegít benneteket. 5 **Az előljárók pedig** így beszéljenek a néphez: Van-e itt olyan ember, aki új házat épített, és még nem avatta fel? Az menjen vissza a házához, nehogy másvalaki avassa fel azt, ha ő meghal a harcban. 6 Van-e olyan ember, aki szőlőt ültetett, de még nem vette hasznát? Az menjen vissza a házához, nehogy másvalaki vegye hasznát, ha ő meghal a harcban. 7 Vagy van-e olyan ember, aki eljegyzett egy leányt, de még nem vette el? Az menjen vissza a házához, nehogy másvalaki vegye azt el, ha ő meghal a harcban. 8 Azután még ezt is mondják meg az előljárók a népnek: Van-e itt olyan ember, aki fél, és lágyszívű? Az menjen vissza a házához, ne csüggesse el társainak a szívét a

magáéhoz hasonlóan! 9 Amikor az előjárók befejezik a néphez intézett beszédüket, rendeljenek **csapatparancsnokokat a nép élére!** 10 Ha egy város ostromára készülsz, szólítsd fel azt békés megadásra! 11 Ha békés megadással válaszol, és megnyitja előtted kapuit, akkor legyen az egész benne lakó nép adófizető szolgálóddá. 12 De ha nem fogadja el a békét, hanem harcba száll veled, akkor kezd meg az ostromát! 13 És ha kezdedbe adja Istened, az Úr, akkor hányj kardélre benne minden férfit! 14 De a nőket, a gyermekeket, az állatokat és mindazt a zsákmányt, ami a városban van, vedd birtokodba, **ITT AZÉRT MÁR NEM ANNYIRA KEGYETLEN A NŐKKEL ÉS A GYERMEKEKKEL,** és élvezd az ellenségtől szerzett zsákmányt, amit neked adott Istened, az Úr. 15 Így bánj mindazokkal a városokkal, amelyek igen messze esnek tőled, és nem az itt levő népek városai közül valók. 16 De az itt lakó nemzetek városaiban, amelyeket örökségül ad neked Istened, az Úr, ne hagyd életben egy lelket sem! 17 Irtsd ki őket mindenestül: a hettitákat, az emóriákat, a kánaániakat, a perizzieket, a hivvieket és a jebúziakat, ahogyan megparancsolta neked Istened, az Úr; 18 azért, hogy meg ne tanítsanak benneteket mindazoknak az utálatos dolgoknak az elkövetésére, amelyeket ők isteneik tiszteletére elkövetnek, és így ne vétkezzetek Istenetek, az Úr ellen. 19 Ha egy várost hosszabb időn át kell ostromolnod, hogy legyőzd és elfoglald, ne pusztítsd ki a fákat, fejszét emelve rájuk! Egyél róluk, de ne vágd ki azokat, mert nem ember a mezőn levő fa, hogy az is ostrom alá kerüljön miattad. 20 Csak azt a fát pusztítsd el és vágd ki, amelyről tudod, hogy nem gyümölcsfa. Abból építs ostromműveket az ellen a város ellen, amely harcba szállt veled, míg csak el nem esik.

5Móz 21

Ha azon a földön, amelyet Istened, az Úr ad neked birtokul, találnak egy meggyilkolt embert, aki kint fekszik a mezőn, és nem lehet tudni, hogy ki ölte meg, 2 akkor menjenek ki véneid és bírúid, és mérjék meg, milyen messze van a meggyilkolt a környező városoktól. 3 Amelyik város legközelebb van a meggyilkolthoz, annak a városnak a vénei fogjanak egy üszőt, amellyel még nem dolgoztattak, amely még nem húzott igát. 4 Vigyék az üszőt a város vénei egy állandó vizű patakhoz, ahol nem művelik és nem vetik be a földet, és szegjék nyakát az üszőnek ott a pataknál. 5 Azután lépjenek elő a papok, Lévi fiai, mert őket választotta ki Istened, az Úr, hogy szolgáljanak neki, és áldást mondjanak az Úr nevével, és hogy az ő utasításuk szerint intézzenek el minden peres ügyet és minden testi sértést. 6 A meggyilkolthoz legközelebb eső város vénei mind mossák meg a kezüket az üsző fölött, amelynek a nyakát szegték a pataknál. 7 Azután jelentsék ki ezt: **Nem a mi kezünk ontotta ki ezt a vért, és a mi szemünk nem látott semmit.** 8 **Bocsáss meg, Uram, népednek, Izráelnek, amelyet megváltottál, és ne ródd fel az ártatlanul kiontott vért népednek, Izráelnek!** Így bocsánatot nyernek a vérontásért. 9 Így eltávolíthatod a magad köréből az ártatlanul kiontott vért, mert azt tetted, amit helyesnek lát az Úr. 10 Ha háborúba vonulsz ellenséged ellen, és kezdedbe adja azt Istened, az Úr, és foglyokat is ejtesz, 11 majd a foglyok között meglátsz egy szép nőt, megkedveled, és feleségül akarod venni, 12 akkor vidd be a házádba, ő pedig nyírja le a haját, és vágja le a körmét. 13 Azután vesse le magáról azt a ruhát, amelyben foglyul ejtették, és lakjék a házában, de hadd sirassa apját és anyját egy hónapig, és csak azután menj be hozzá. Így légy a férje, ő pedig a feleséged. 14 Ha pedig később már nem tetszik neked, bocsásd őt szabadon! Pénzért nem adhatod el, de nem is tarthatod erővel magadnál, hiszen a magadévá tetted. 15 Ha valakinek két felesége van, és az egyiket szereti, **a másikat pedig gyűlöli, és ha fiút szül neki mind a szeretett, mind a gyűlölt, de a gyűlöltnek a fia az elsőszülött,** 16 akkor – ha majd felosztja birtokát a fiai között – **nem teheti elsőszülöttjévé a szeretett feleség fiát a gyűlöltnek a fiával szemben, aki elsőnek született,** 17 hanem a gyűlölt feleség fiát kell elsőszülöttnek elismernie, és annak kétszeres részt kell adnia mindenéből, **mert férfierejének első termése ő; őt illeti az elsőszülöttségi jog.** 18 Ha valakinek **engedetlen és konok fia van,** nem hallgat sem apjának,

sem anyjának a szavára, és még ha megfenyítik, akkor sem hallgat rájuk, 19 ragadja meg őt apja és anyja, vigyék ki városuk véneihez a helység kapujába, 20 és így szóljanak a város véneihez: Ez a fiú engedetlen és konok, nem hallgat a szavunkra, dorbézoló és részeges. 21 Akkor városának összes férfija kövezze őt együtt halálra! JAJ! Így takarítsd ki a gonoszt a magad köréből! Egész Izráel hallja meg ezt, és féljen! 22 Ha valakit halálra ítélnék a vétkéért, és kivégzik, ha fára akasztod, 23 ne maradjon holtteste éjjelre a fán. Temesd el még aznap, mert átkozott Isten előtt az akasztott ember. Ne tedd tisztátalanná földedet, amelyet Istened, az Úr ad neked örökségül!

5Móz 22

Ne nézd el, ha embertársad marhája vagy juha elcsatangol, ne menj el mellettük közömbösen, hanem tereld vissza embertársadhoz! 2 Ha pedig nem a közeledben lakik az embertársad, vagy nem ismered őt, akkor helyezd el a jószágot a magad házában, és maradjon nálad, amíg embertársad nem keresi; akkor add vissza neki! 3 Ugyanezt tedd embertársad szamarával, ezt tedd a ruhájával, és ezt tedd minden elveszett holmijával, amelyet megtalálsz: nem szabad közömbösen elmenned mellette! 4 Ne nézd el, ha embertársad számára vagy marhája kidől az úton. Ne menj el mellettük közömbösen, hanem segíts neki lábra állítani azokat! 5 **Nő ne viseljen férfiholmit, férfi se öltözzék női ruhába, mert utálja Istened, az Úr mindazokat, akik ilyet tesznek.** 6 Ha útközben egy fán vagy a földön madárfészket találsz, amelyben fiókák vagy tojások vannak, és az anya rajta ül a fiókákon vagy a tojásokon, ne vedd el az anyát a fiókákról. 7 Az anyát okvetlenül ereszd el, és csak a fiókákat fogd meg, hogy jó dolgod legyen, és hosszú ideig élj! 8 Ha új házat építesz, készíts korlátot a háztetőre, hogy vérontással ne szennyezd be házadat, ha valaki leesne róla. 9 Ne vess másik növényt a szőlő közé, különben az elvetett mag is meg a szőlő termése is mindenestül a szentély tulajdona lesz. 10 Ne fogj a szántáshoz ökröt és szamarat egy közös igába! 11 Ne öltözz olyan ruhába, amelyet gyapjúból és lenből szöttek egybe! 12 **Készíts bojtokat felsőruhád négy sarkára, amellyel takarózol!** 13 Ha valaki elvesz egy nőt, vele hál, de azután meggyűlöli, 14 és álnokul megvádolja, rossz hírét terjeszti, és ezt mondja: Feleségül vettem ezt a nőt, de amikor bementem hozzá, nem találtam szűznek, 15 akkor fogja a lány apja és anyja a lány szüzességének a bizonyítékait, és vigyék a város véneihez a kapuba. 16 Mondja ezt a lány apja a véneknek: Feleségül adtam lányomat ehhez az emberhez, de az meggyűlölte, 17 és most álnokul azzal vádolja, hogy nem találta szűznek a lányomat, pedig itt vannak lányom szüzességének a bizonyítékai. Ezután terítsék ki a ruhát a város vénei elé! 18 A város vénei pedig fogják meg azt az embert, és büntessék meg! 19 Bírágolják meg száz ezüstre, és adják azt a lány apjának, mert rossz hírét terjesztette egy izráeli szűznek. A nő maradjon a felesége, és nem szabad elbocsátania egész életében. 20 De ha igaz volt a vád, és valóban nem volt szűz a lány, 21 akkor vigyék a lányt apja házához, és kövezzék halálra a város férfiai, mert gyalázatot követett el Izráelben azzal, hogy paráználkodott apja házában. **JAJ!** Így takarítsd ki a gonoszt a magad köréből! 22 Ha rajtakapnak valakit, hogy férjes asszonnyal hál, mindkettőjüknek meg kell halniuk: a férfinak is, aki az asszonnyal hált, meg az asszonynak is. **Így takarítsd ki a gonoszt Izráelből!** 23 Ha valaki a városban találkozik egy jegyben járó szűz leánnyal, és vele hál, 24 vigyék ki mindkettőjüket annak a városnak a kapujába, és kövezzétek őket halálra! A lányt azért, mert nem kiáltott segítségért a városban, a férfit pedig azért, mert erőszakot követett el felebarátja asszonyán. **Így takarítsd ki a gonoszt a magad köréből!** 25 De ha a férfi a mezőn találkozik a jegyben járó leánnyal, és megragadja a férfi, majd vele hál, akkor csak a férfinak kell meghalnia, aki vele hált. 26 A lányt azonban ne bántsátok, mert a lány nem követett el semmit, ami halált érdemelne: olyan dolog ez, mint amikor valaki rátámad a felebarátjára, és meggyilkolja azt. 27 Hiszen a mezőn találkozott vele; ha segítségért is kiáltott a jegyben járó leány, nem volt, aki megmenthette volna. 28 Ha valaki egy szűz leánnyal találkozik, aki még

nincs eljegyezve, megragadja, és vele hál, és rajtakapják őket, 29 akkor az a férfi, aki vele hált, adjon a lány apjának ötven ezüstöt, a lány **pedig legyen a felesége, mert erőszakot követett el rajta; nem is szabad elbocsátania egész életében.**

SOKSZOR KIRAGADVA APPLIKÁLTÁK (PL. A PURITÁNOK) SZÓ SZERINT AZ APPLIKÁLT IGÉKET (PL. NŐ NE ÖLTÖZZÖN FÉRFI RUHÁBA STB.) DE ELFELEFKEZNEK ARRÓL, HOGY EZEK OLYAN TÖRVÉNYEK KONTEXTUSÁBAN VANNAK, AMELYEK NEM APPLIKÁLHATÓK.

5Móz 23

Ne vegye el senki apja feleségét, és ne emelje fel apja takaróját! 2 Nem tartozhat az Úr gyülekezetéhez a zúzott heréjű vagy a kasztrált. 3 Nem tartozhat az Úr gyülekezetéhez a félvér: még a tizedik nemzedéke sem tartozhat az Úr gyülekezetéhez. 4 Nem tartozhat az Úr gyülekezetéhez ammóni vagy móábi ember: még a tizedik nemzedékük sem tartozhat soha az Úr gyülekezetéhez. 5 Mert nem jöttek elétek kenyérrel és vízzel az úton, amikor kijöttetek Egyiptomból, és mert felbérelték ellened Bálámot, Beór fiát, az arám-naharajimi Petórból, hogy átkozzon meg téged. 6 De Istened, az Úr nem akarta Bálámot meghallgatni; sőt Istened, az Úr áldásra fordította számodra az átkot, mert szeret téged Istened, az Úr. 7 Ne törődj békességükkel és javukkal soha, egész életedben! 8 Ne utáld az edómiakat, mert testvéreid ők! Ne utáld az egyiptomiakat, mert jövevény voltál országukban! 9 Ezeknek a harmadik nemzedékben született gyermekei az Úr gyülekezetéhez tartozhatnak. 10 Ha táborba szállsz ellenségeid ellen, őrizkedj minden rossz dologtól! 11 Ha valaki egy éjszakai eset miatt nem tiszta, az menjen ki a táboron kívülre! Ne menjen vissza a táborba addig, 12 amíg estefelé meg nem mosakodott: napnyugtakor azután bemehet a táborba. 13 Legyen a táboron kívül egy hely, ahová félremegy. 14 Legyen a felszerelésed között egy ásó, hogy amikor a szükségedet elvégzed, áshass egy gödröt, majd betakarhasd vele a széketedet. 15 Mert Istened, az Úr veled jár a táborban, hogy segítségére legyen, és kezdedbe adja ellenségeidet; legyen azért a táborod szent, ne lásson ő nálad semmi szemérmertlenséget, különben elfordul tőled. 16 Ne szolgáltsd vissza gazdájának a rabszolgát, ha hozzád menekül a gazdájától! 17 Hadd lakjék közötted azon a helyen, amelyet választ magának városaid közül, ahol jó neki. Ne nyomorgasd őt! 18 Ne legyen szent helyeden parázna nő Izráel leányai közül, se parázna férfi Izráel fiai közül! 19 Ne vidd a parázna nő bérét, se a parázna férfi keresetét Istenednek, az Úrnak a házába semmiféle fogadalmom címén, mert mindkettő utálatos Istened, az Úr előtt. 20 Ne szedj kamatot testvéredtől se pénz, se élelem, se egyéb dolog után, amit kamatra szoktak adni! 21 Az idegentől szedhetsz kamatot, de testvéredtől ne szedjél kamatot! **Akkor majd megáld téged Istened, az Úr minden vállalkozásodban azon a földön, ahová most bemégy, hogy birtokba vedd.** 22 **Ha fogadalmat teszel Istenednek, az Úrnak, ne halogasd annak a teljesítését, mert ügyis számon kéri tőled Istened, az Úr, és vétek fog terhelni.** 23 Ha nem teszel fogadalmat, azzal nem vétkezel. 24 Tartsd meg és teljesítsd, amit kimondtál, amikor önkéntes áldozatot fogadtál Istenednek, az Úrnak úgy, ahogyan azt megígérted! 25 Ha bemégy felebarátod szőlőjébe, ehetsz szőlőt jóllakásig, ha megkívánod, de edényedbe ne szedjél belőle! 26 Ha bemégy felebarátod gabonájába, szakíthatsz a kezeddal kalászokat, de sarlóval ne vágj a felebarátod gabonájából!

5Móz 24

Ha valaki feleségül vesz egy lányt, és a férje lesz, de később nem találja kedvére valónak, mert valami ellenszenveset talál benne, akkor írjon válólevelet, adja azt az asszony kezébe, és úgy bocsássa el a házától. 2 Ha az elmegey a házától, majd hozzámegy feleségül valaki máshoz, 3

de a második férje is meggyűlöli, válólevelet ír neki, a kezébe adja, és elbocsátja a házától, vagy ha meghal a második férj, aki feleségül vette, 4 akkor az első férje, aki elbocsátotta, nem veheti újra feleségül, mert az ő számára tisztátalanná vált az asszony. Utálatos dolog az ilyen az Úr előtt. Ne kövess el ilyen vétket azon a földön, amelyet Istened, az Úr ad neked örökségül! **5 Ha valaki új házas, ne vonuljon hadba, és ne vessenek rá semmiféle terhet. Maradjon otthon kötelezettség nélkül egy évig, és legyen boldog a feleségével, akit elvett.** 6 Ne vegyen zálogba senki kézimalmot vagy felső malomkövet, mert életet venne zálogba! 7 Ha valakit rajtakapnak azon, hogy elrabol egy embert testvérei, Izráel fiai közül, és erőszakkal magánál tartja vagy eladja, az ilyen rabló haljon meg! **Így takarítsd ki a gonoszt a magad köréből!** 8 Vigyázz arra, hogy a poklos kiütésnél gondosan megtartsd és teljesítsd mindazt, amire a lévita papok tanítanak. Tartsátok meg és teljesítétek, amit megparancsoltam nekik! 9 Emlékezz vissza, hogy mit tett Istened, az Úr Mirjámmal útközben, amikor kijöttetek Egyiptomból! 10 Ha kölcsönadsz valamit felebarátodnak, ne menj be a házába, hogy zálogot végy tőle! 11 Állj meg kint, és az az ember, akinek kölcsönt adtál, maga vigye ki hozzád a zálogot. 12 De ha nincstelen az az ember, ne feküdj le a zálogba vett ruhájában, 13 hanem napnyugtakor add vissza neki a zálogot, hogy a saját felsőruhájában fekhessen le. **Ő áldani fog téged, te pedig igaz leszel Istened, az Úr előtt.** 14 **Ne zsákmányold ki a nincstelen és szegény napszámost, akár a testvéred, akár olyan jövevény, aki országodban, a te lakóhelyeiden él.** 15 Még aznap add ki a bérét, mielőtt lemegy a nap, mert nincstelen ő, és sóvárog utána: ne kiáltson az Úrhoz miattad, mert akkor vétek fog terhelni. 16 **Ne kelljen meghalniuk az apáknak a fiakért, a fiaknak se kelljen meghalniuk az apákért; mindenkinek csak a maga vétkéért kelljen meghalnia!** 17 Ne forgasd ki jogaiból a jövevényt és az árvát, és ne vedd zálogba az özvegy ruháját! 18 Emlékezz arra, hogy szolga voltál Egyiptomban, de kiváltott onnan téged Istened, az Úr. Ezért parancsolom neked, hogy így cselekedj. 19 Ha learatod gabonádat a mezőn, és otffelejtesz egy kévét a mezőn, ne menj vissza fölvenni! Legyen az a jövevényé, az árváé és az özvegyé: így megáldja majd Istened, az Úr kezéd minden munkáját. 20 Ha levered olajfádról a termést, utána már ne szedegess róla: legyen az a jövevényé, az árváé és az özvegyé! 21 Ha leszüreteled szőlődet, utána azt már ne böngészd végig: legyen az a jövevényé, az árváé és özvegyé. 22 Emlékezz arra, hogy szolga voltál Egyiptomban! Ezért parancsolom neked, hogy így cselekedj.

EZÉRT NEM TÖRÖLHETŐ KI A MEGVÁLTÁS ESZMÉNYE A BIBLIÁRA ÉPÜLŐ KERESZTÉNY HITBŐL: ISTEN, MAJD KRISZTUS KIVÁLT, MEGVÁLT AZ EGYIPTOMI, MAJD A BŰN FOGSÁGÁBÓL!

5Móz 25

Ha viszály támad férfiak között, és törvény elé mennek, hogy ítélkezzenek fölöttük, és az igazat fölmentik, a bűnöst pedig elmarasztalják, 2 akkor ha a bűnös verést érdemel, fektesse le a bíró, és veressen rá a jelenlétében annyit, amennyit a bűne miatt megérdemel. 3 De csak negyvenet verethet rá, többet nem, mert ha ennél több ütést méret rá, akkor szemed láttára gyalázzák meg embertársadat. 4 **Nyomtató ökörnek ne kösd be a száját!** 5 **Ha testvérek laknak együtt, és közülük az egyik meghal fiúgyermek nélkül, akkor az elhunytnek a felesége ne menjen hozzá idegen férfihöz, aki nem a családhoz tartozik.** A sógora menjen be hozzá, vegye feleségül, sógorházasságot kötve így vele. 6 A születendő első gyermek viselje az elhunyt testvér nevét, hogy ne töröljék ki annak a nevét Izráelből. 7 De ha annak a férfinak nincs kedve elvenni a sógornőjét, akkor a sógornője menjen el a vénekhez a városkapuba, és mondja ezt: A sógorom nem akarja fenntartani a testvére nevét Izráelben, nem akar velem sógorházasságot kötni. 8 A város vénei hívják oda a férfit, és beszéljenek vele. És ha állhatatosan azt mondja, hogy nincs kedve elvenni, 9 akkor lépjen oda hozzá a sógornője a vének szeme láttára, húzza

le a sarut a férfi lábáról, köpje szembe, és ezt mondja: Így kell bánni azzal az emberrel, aki nem akarja építeni a testvére háza népét! 10 És nevezzék őt és háza népét Izráelben mezítlábasnak. 11 Ha két férfi összeverekedik egymással, és az egyikük felesége odamegy, hogy a férjét kiszabadítsa annak a kezéből, aki veri, odanyúl a kezével, és megragadja annak a szeméremtestét, 12 le kell vágni az asszony kezét irgalom nélkül. 13 Ne legyen tarsolyodban kétféle súlymérték, nagyobb és kisebb. 14 Ne legyen házadban kétféle véka, nagyobb és kisebb. 15 Pontos és hiteles súlymértéked, pontos és hiteles vékád legyen, hogy hosszú ideig élhess azon a földön, amelyet Istened, az Úr ad neked. 16 Mert utálatos Istened, az Úr előtt mindenki, aki ilyet tesz; mindenki, aki hamisságot cselekszik. 17 Emlékezz arra, hogy mit tett veled Amálék népe útközben, amikor kijöttetek Egyiptomból, 18 amikor találkozott veled útközben, és Istent nem ismerve levágta mindazokat, akik elgyengülve hátramaradtak közüled, mert fáradt és kimerült voltál. 19 Ha majd Istened, az Úr nyugalmat ad neked ellenségeidről mindenfelől azon a földön, amelyet örök birtokul neked ad Istened, az Úr, akkor töröld el Amáléknek még az emlékét is az ég alól! El ne felejtse!

5Móz 26

Amikor bemegy arra a földre, amelyet neked ad örökségül Istened, az Úr, birtokba veszed és letelepszel rajta, 2 akkor mindenből, amit behordasz a földedről, melyet Istened, az Úr ad neked, vedd a **föld termésének legjavát, tedd egy kosárba, és menj el arra a helyre, amelyet kiválaszt Istened, az Úr, hogy ott lakjék a neve.** 3 Menj el a paphoz, aki abban az időben szolgálatban lesz, és ezt mondd neki: **Vallást teszek ma az Úr, az én Istenem előtt, hogy bejöttem arra a földre, amelyről megesküdött az Úr atyáinknak, hogy nekünk adja.** 4 **A pap vegye el kezedből a kosarat, és tegye le Istenednek, az Úrnak oltára elé.** 5 Te pedig ezt mondd Istenednek, az Úrnak a színe előtt:

NARRÁCIÓ

Bolyongó arámi volt az őszám, aki lement Egyiptomba, és jövevény volt ott kevesedmagával, de nagy, erős és hatalmas néppé lett ott. 6 Az egyiptomiak azonban rosszul bántak velünk, nyomorgattak, és kemény munkát végeztettek velünk. 7 Akkor segítségért kiáltottunk az Úrhoz, atyáink Istenéhez, az Úr pedig meghallotta szavunkat, és meglátta nyomorúságunkat, gyötrelmünket és sanyarú sorsunkat. 8 És kihozott bennünket az Úr Egyiptomból erős kézzel és kinyújtott karral, nagy és félelmetes tettek, jelek és csodák között. 9 Azután behozott bennünket erre a helyre, és nekünk adta ezt a földet, a tejjel és mézzel folyó földet. 10 Azért hoztam most ide a termés legjavát arról a földről, amelyet te adtál nekem, Uram! Így tedd azt oda Istenednek, az Úrnak színe elé, és borulj le Istenednek, az Úrnak színe előtt! 11 Azután örvendezz mindannak a jónak, amit Istened, az Úr ad neked és házad népének, örvendezz a lévitával és a közötted lakó jövevénynel együtt!

12 Amikor a harmadik esztendőben, a tizedadás évében hiánytalanul megadod egész termésednek a tizedét, és odaadod a lévitának, a jövevénynek, az árvának és az özvegynek, hogy egyenek és lakjanak jól lakóhelyeiden, 13 akkor ezt mondd Istenednek, az Úrnak színe előtt: Kivítem házamból a szent tizedet, oda is adtam a lévitának, a jövevénynek, az árvának és az özvegynek, pontosan úgy, ahogy megparancsoltad. Nem szegtem meg, és nem felejtettem el egyetlen parancsodat sem. 14 Nem ettem belőle gyászomban, nem voltam tisztátalan, amikor kivítem, és nem adtam belőle halottnak. Hallgattam Istenemnek, az Úrnak szavára, és mindenben úgy jártam el, ahogyan nekem megparancsoltad. 15 Tekints le szent lakóhelyedről, az égből, és áldd meg népedet, Izráelt és azt a földet, amelyet – ahogyan megesküdöttél rá atyáinknak – nekünk adtál: ezt a tejjel és mézzel folyó földet. 16 Azt parancsolja a mai napon Istened, az Úr, hogy teljesítsd ezeket a rendelkezéseket és törvényeket! Tartsd meg és teljesítsd

azokat teljes szívedből és teljes lelkedből! 17 Te ma azt kívánod az Úrtól, hogy ő a te Istened legyen, mert te az ő útjain jársz, megtartod rendelkezéseit, parancsolatait és törvényeit, és hallgatsz a szavára. 18 Az Úr pedig azt kívánja ma tőled, hogy légy az ő tulajdon népe, ahogyan megmondta neked, és tartsd meg minden parancsolatát. 19 Akkor fölébe emel az összes többi népnek, amelyet teremtett, hogy dicséretes, hírneves és tisztelt légy. Istenednek, az Úrnak a szent népe leszel, ahogy megígérte.

5Móz 27

1 Ezután Mózes, Izráel véneivel együtt, ezt parancsolta a népnek: Tartsátok meg mindazokat a parancsokat, amelyeket ma parancsolok nektek! 2 Ha majd átkeltek a Jordánon arra a földre, amelyet neked ad Istened, az Úr, **állíts fel nagy köveket, és meszeld be azokat! 3 Írd föl rájuk ezt a törvényt mind az utolsó szóig, amikor átkelsz, hogy bemenj arra a földre, amelyet Istened, az Úr ad neked: a tejjel és mézzel folyó földre, ahogyan megígérte neked atyáid Istene, az Úr.** 4 Amikor tehát átkeltek a Jordánon, állítsátok fel az Ébál-hegyen ezeket a köveket, ahogyan ma megparancsolom nektek, és meszeljétek be azokat. 5 Építs ott egy kőoltárt Istenednek, az Úrnak, a köveit ne faragd meg vassal! 6 Faragatlan kőből építsd Istenednek, az Úrnak az oltárát, és mutass be azon égőáldozatokat Istenednek, az Úrnak! 7 Mutass be békeáldozatot is: edd azt meg ott, és örvendezz Istenednek, az Úrnak színe előtt! 8 Írd rá a kövekre ezt a törvényt mind az utolsó szóig, tisztán és világosan! 9 Azután így beszélt Mózes a lévita papokkal együtt egész Izráelhez: **Légy csendben, és halld meg, Izráel! Ezen a napon lettél Istenednek, az Úrnak a népe. 10 Hallgass azért Istenednek, az Úrnak a szavára, és teljesítsd parancsolatait és rendelkezéseit, amelyeket ma megparancsolok neked.** 11 Mózes megparancsolta azon a napon a népnek: 12 Ha átkeltek a Jordánon, a Garizim-hegyen ezek álljanak fel, hogy megáldják a népet: Simeon, Lévi és Júda, Issakár, József és Benjámin. 13 Az Ébál-hegyen pedig ezek álljanak fel, hogy átkot mondjanak: Rúben, Gád és Ásér, Zebulon, Dán és Naftáli. 14 Azután szólaljanak meg a lévíták, és mondják ezt hangos szóval egész Izráelnek:

ÁTOKMONDÁSOK

15 Átkozott legyen az, aki mesterember keze munkájával faragott vagy öntött bálványt készített, amit utál az Úr, és azt titokban felállítja! Az egész nép pedig mondja rá: Ámen! 16 Átkozott, aki gyalázza apját vagy anyját! Az egész nép mondja rá: Ámen! 17 Átkozott, aki elmozdítja felebarátja határát! Az egész nép mondja rá: Ámen! 18 Átkozott, aki félrevezeti a vakot az úton! Az egész nép mondja rá: Ámen! 19 Átkozott, aki kiforgatja jogaiból a jövedényt, az árvát és az özvegyet! Az egész nép mondja rá: Ámen! 20 Átkozott, aki apja feleségével hál, mert apja takaróját emeli fel! Az egész nép mondja rá: Ámen! 21 Átkozott, aki bármiféle állattal közösül! Az egész nép mondja rá: Ámen! 22 Átkozott, aki a testvérével hál, akár apja leányával, akár anyja leányával! Az egész nép mondja rá: Ámen! 23 Átkozott, aki az anyósával hál! Az egész nép mondja rá: Ámen! 24 Átkozott, aki titokban agyonüti a felebarátját! Az egész nép mondja rá: Ámen! 25 Átkozott, aki vesztegetést fogad el, és ezzel egy ártatlan ember halálát okozza! Az egész nép mondja rá: Ámen! 26 Átkozott, aki nem tartja meg ennek a törvénynek az ígét, és nem teljesíti azokat! Az egész nép mondja rá: Ámen!

5Móz 28

ÁLDOTT =1-14)

Ha engedelmesen hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, ha megtartod és teljesítéd mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ma parancsolok neked, akkor a föld minden népe fölé emel téged Istened, az Úr. 2 Rád szállnak mindezek az áldások, és kísérni fognak téged, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára. 3 **Áldott leszel a városban, és áldott leszel a mezőn.** 4 **Áldott lesz méhed gyümölcse, földed termése és állataid ivadéka, teheneid ellése és nyájaid szaporulata.** 5 **Áldott lesz kosarad és sütőteknőd.** 6 **Áldott leszel jártodban-keltedben.** 7 **Vereséggel sújtja az Úr ellenségeidet, ha rád támadnak: egy úton vonulnak föl ellened, de hét úton menekülnek előled.** 8 **Áldást bocsát az Úr csüreidre és minden vállalkozásodra, és megáld azon a földön, amelyet neked ad Istened, az Úr.** 9 **Az Úr a maga szent népévé emel téged, ahogyan megesküdött neked, ha megtartod Istenednek, az Úrnak a parancsolatait, és az ő útjain jársz.** 10 **A föld valamennyi nemzete látni fogja, hogy az Úrról kaptad a nevedet, és félnek majd tőled.** 11 **Elhalmoz majd téged az Úr minden jóval méhed gyümölcsében, állataid ivadékában és földed termésében azon a földön, amelyről megesküdött az Úr atyáidnak, hogy neked adja.** 12 **Megnyitja az Úr előtted gazdag kincsházát, az eget, és esőt ad földedre, amikor csak kell, és megáldja kezéd minden munkáját. Te kölcsönadsz a többi népnek, de magad nem szorulsz kölcsönre.** 13 **Úrrá tesz téged az Úr, nem pedig szolgálvá; mindig fölül leszel, és sohasem alul, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek parancsolataira, amelyeket ma megparancsolok neked, hogy megtartsd és teljesítsd azokat, 14 és ha nem térsz el se jobbra, se balra azoktól az ígétektől, amelyeket ma megparancsolok neked, nem jársz más istenek után, és nem tiszteled azokat.**

ÁTKOZOTT (15-69- nagyon hosszú az átkok sora)

15 De ha nem hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, ha nem tartod meg, és nem teljesítéd minden parancsolatát és rendelkezését, amelyet ma megparancsolok neked, akkor rád szállnak mindezek az átkok, és kísérni fognak téged: 16 Átkozott leszel a városban, és átkozott leszel a mezőn. 17 Átkozott lesz kosarad és sütőteknőd. 18 Átkozott lesz méhed gyümölcse és földed termése, teheneid ellése és nyájaid szaporulata. 19 Átkozott leszel jártodban-keltedben. 20 Átkot, zűrzavart és fenyegető veszélyt bocsát rád az Úr minden vállalkozásodban, amelybe belefogsz, úgyhogy hamarosan elpusztulsz, és elveszel gonosz tetteid miatt, mert elhagytál engem. 21 Dögvészt ragaszt rád az Úr, míg ki nem pusztít arról a földről, ahova bemegy, hogy birtokba vedd azt. 22 Megver az Úr sorvadással, lázzal és gyulladással, forrósággal és szárazsággal, aszályal és gabonarozsdával. Üldözni fognak, míg csak el nem pusztulsz. 23 Fejed fölött az ég olyan lesz, mint az érc, alattad a föld pedig olyan, mint a vas. 24 Eső helyett homokot és port ad földedre az Úr: az égből száll majd rád, míg csak el nem pusztulsz. 25 Vereséggel sújt téged az Úr ellenségeiddel szemben. Egy úton vonulsz föl ellenük, de hét úton menekülsz előlük. Elrettentő példa leszel a föld minden országának. 26 Holttested az ég összes madarának és a föld állatainak lesz az eledede, és nem lesz majd, aki elriassza őket. 27 Megver az Úr egyiptomi fekélyvel, keléssel, viszketegséggel és rühességgel, amelyekből nem tudsz kigyógyulni. 28 Megver az Úr tébollyal, vaksággal és elmezavarral. 29 Déli napfényben is tapogatózni fogsz, ahogyan a vak tapogatózik a homályban. Utaidon nem jársz szerencsével, sőt elnyomott és kifosztott leszel majd mindenkor, és nem segít rajtad senki. 30 Eljegyzel magadnak egy asszonyt, de más férfi közösül vele. Házat építesz, de nem te költözöl bele, szőlőt telepítesz, de nem te veszed hasznát. 31 Marhádát szemed láttára vágják le, de te nem eszel belőle, szamaradat elrabolják, és nem kerül vissza hozzád, juhaidat ellenségeidnek adják, és nem segít rajtad senki. 32 Fiaid és leányaid más nép hatalmába kerülnek, te meg csak nézed, és epekedsz utánuk mindennap, de nem tehetsz semmit. 33 Földed termését és mindazt, amiért fáradoztál, olyan nemzet eszi meg, amelyet nem ismersz, és mindig csak elnyomott és eltiport leszel. 34 Megtébolyodsz attól, amit szemeddel látnod kell. 35 Megver az Úr tetőtől talpig rosszindulatú fekélyekkel, a térdeden, a combodon, amelyekből nem tudsz kigyógyulni. 36

Elhurcoltat az Úr királyoddal együtt, akit magad fölé állítasz, egy olyan néphez, amelyet nem ismertél sem te, sem atyáid, és más, kőből és fából készült isteneket kell ott majd szolgálnod. 37 Elborzadva, példálózva, maró gúnnyal fognak emlegetni azok a nemzetek, amelyekhez elhajt majd téged az Úr. 38 Sok magot viszel ki a mezőre, de keveset takarítasz be, mert felfalja a sáska. 39 Szőlőskerteket ültetsz és művelsz, de bort nem iszol, szőlőt sem szedsz, mert megeszi a féreg. 40 Határaidon belül olajfáid lesznek mindenütt, de nem kened magad olajjal, mert lehullanak a bogyók. 41 Születnek fiaid és leányaid, de nem lesznek a tieid, mert fogságba kell menniük. 42 Minden fátat és termőfölded gyümölcsét megeszi a féreg. 43 A köztetek élő jövevény mindinkább föled kerül, te pedig egyre alább hanyatlasz. 44 Ő fog neked kölcsönadni, nem te kölcsönzöl neki, ő lesz az úr, te pedig a szolga. 45 Rád szállnak mindezek az átkok, üldöznek és kísérni fognak téged, míg el nem pusztulsz, mert nem hallgattál Istenednek, az Úrnak a szavára, nem tartottad meg parancsolatait és rendelkezéseit, amelyeket megparancsolt neked. 46 Intő jel és csoda gyanánt lesznek azok rajtad és utódaidon mindenkor. 47 Nem szolgáltál Istenednek, az Úrnak örömmel és jó szívvel, amikor bőven volt mindened; 48 éhezve és szomjazva, meztelenül és mindenben szűkölködve szolgálod majd ezért ellenségeidet, akiket rád bocsát az Úr. Vasigát tesz a nyakadra, míg el nem pusztít téged. 49 Rád hoz majd az Úr messziről, a föld széléről egy népet, amely lecsap rád, mint a saskeselyű; olyan nemzetet, amelynek a nyelvét nem érted, 50 vad tekintetű nemzetet, amely nem kíméli az öreget, és nem kegyelmez a gyermeknek sem. 51 Megeszi állataid ivadékát és a földed termését, amíg ki nem pusztulsz. Nem hagy neked semmit a gabonából, a mustból és az olajból, teheneid elléséből és nyájaid szaporulatából, amíg tönkre nem tesz téged. 52 Ostrom alá veszi minden városodat, míg egész országodban le nem omlanak a magas és erőssé tett kőfalak, amelyekben bízol; ostrom alá veszi minden városodat egész országodban, amelyet neked adott Istened, az Úr. 53 **Megecszed majd méhed gyümölcsét, fiaidnak és leányaidnak a húsát, akiket ad neked Istened, az Úr – az ostrom és szorongattatás idején, amikor az ellenséged szorongat majd téged.** 54 A leggyengédebb és legelkényeztetettebb ember is irigyen néz testvérére, szeretett feleségére és még életben maradt fiaira, 55 hogy ne kelljen adnia egyiküknek se fiainak a húsából, amelyet eszik, mivel nem maradt egyebe az ostrom és szorongattatás idején, amikor az ellenséged szorongatja majd minden városodat. 56 Még az a gyengéd és elkényeztetett asszony is, aki olyan elkényeztetett és finomkodó volt, hogy a lábával sem akarta érinteni a földet, irigyen néz szeretett férjére, fiára és leányára, 57 ha a méhlepényére gondol, amely elment tőle, és a gyermekére, akit megszült, mert titokban ezeket eszi meg, amikor mindenéből kifogy az ostrom és szorongattatás idején, amikor ellenséged ostromolja városaidat. 58 Ha nem tartod meg és nem teljesíted ennek a törvénynek minden igéjét, amely meg van írva ebben a könyvben, és ha nem féled Istenednek, az Úrnak dicsőséges és félelmetes nevét, 59 akkor az Úr döbbenetes csapásokat küld majd rád és utódaidra; nagy és tartós csapásokat, súlyos és tartós betegségeket. 60 Rád hozza Egyiptom minden nyavalyáját, és rád ragad mindaz, amitől irtózol. 61 Mindenféle olyan betegséget és csapást is rád hoz majd az Úr, amelyek nincsenek megírva ebben a törvénykönyvben, míg csak ki nem pusztulsz. 62 És bár olyan sokan voltak, mint égen a csillag, kevesen maradnak meg közületek, mert nem hallgattál Istenednek, az Úrnak a szavára. 63 És ahogyan örömét lelte az Úr abban, hogy jót tehetett veletek, és megszorított benneteket, ugyanúgy leli majd örömét abban is az Úr, hogy tönkretesz és kipusztít benneteket. Kigyomlálnak benneteket arról a földről, ahova bementek, hogy birtokba vegyétek. 64 Szétszéleszt téged az Úr az összes nemzet közé a föld egyik szélétől a másikig, és ott majd más, kőből és fából készült isteneket kell szolgálnod, akiket nem ismertél sem te, sem atyáid. 65 De még azok között a népek között sem lehetsz majd nyugalmat, nem lesz egyetlen hely sem, ahol megállapodhatsz. Rettegő szívet, szomorú szemet és csüggedt lelket ad neked ott az Úr. 66 Hajszálon függ majd az életed, riadozni fogsz éjjel és nappal, és nem érezheted az életed soha biztonságban. 67 Reggel azt mondod: Bárcsak este volna! Este meg azt mondod: Bárcsak reggel volna! Mert rettegés tartja fogva szívedet amiatt, amit látnod kell. 68 Visszavisz téged

az Úr hajókon Egyiptomba azon az úton, amelyről azt mondtam neked, hogy nem látod meg többé. Ott kínáljátok majd magatokat ellenségeiteknek rabszolgának és rabszolganőnek, de nem vesz meg majd titeket senki. 69 Ezeknek az igéknek az alapján kötött szövetséget Mózes az Úr parancsára Izráel fiaival Móáb földjén, azon a szövetségen kívül, amelyet a Hóreben kötött velük.

5Móz 29

Ezután összehívta Mózes egész Izráelt, és ezt mondta nekik: Saját szemetekkel láttátok, hogy mi mindent cselekedett az Úr Egyiptom földjén a fáraóval, összes szolgájával és egész országával. **2 Saját szemetekkel láttátok a nagy próbatételeket, azokat a nagy jeleket és csodákat. 3 Csak értelmes szívet, látó szemet és halló fület nem adott nektek az Úr mindmáig. 4 Pedig negyven éven át vezettelek benneteket a pusztában, és nem szakadt le rólatok a ruha, a lábatokról sem szakadt le a saru;** 5 kenyeret nem ettetek, bort és részegítő italt sem ittatok, hogy megtudjátok: én, az Úr vagyok a ti Istenetek. 6 Amikor elérkeztek erre a helyre, kivonult ellenünk Szíhón, Hesbón királya és Óg, Básán királya, hogy megütközzék velünk, de megvertük őket. 7 Elvettük országukat, és odaadtuk örökségül a rúbenieknek, a gádiaknak és Manassé törzse felének. 8 Tartsátok meg azért ennek a szövetségnek az igéit, és teljesítétek azokat, hogy boldoguljatok minden dolgotokban. 9 Ti ma mindnyájan az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt álltok: törzsfőitek, véneitek, előljáróitok és minden izráeli férfi, 10 gyermekeitek, asszonyaitok és a táborodban levő jövevények, még a favágók és vízfordók is, 11 hogy elkötelezd magad Istenednek, az Úrnak átokkal is fenyegető szövetségére, amelyet a mai napon köt veled Istened, az Úr. 12 Ma a maga népévé emel téged, ő pedig Istened lesz, ahogyan megígérte neked, és ahogyan megesküdt atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. 13 De nemcsak veletek kötöm ezt az átokkal is fenyegető szövetséget, 14 azokkal, akik ma itt vannak velünk, és itt állnak Istenünknek, az Úrnak a színe előtt, hanem azokkal is, akik ma nincsenek itt velünk. 15 Ti tudjátok, hogyan laktunk Egyiptomban, és hogyan vonultunk át a népek között, hiszen nektek kellett átvonulnotok. 16 Láttátok förtelmes bálványait, amelyek fából és kőből, ezüstből és aranyból vannak. 17 Ne legyen azért köztetek olyan férfi vagy olyan nő, nemzetség vagy törzs, amelynek a szíve nem fordul ma oda az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, és elkezd majd azoknak a népeknek az isteneit tisztelni. **Ne legyen köztetek olyan gyökér, amely mérget és ürmöt terem! 18 Ne gondolja senki, aki hallja ezeket az átkokat, az áldásban bizakodva: Jó sorom lesz akkor is, ha megátalkodott szívvel élek, hisz csak nem pusztul el az öntözött föld a kiszáradt földdel együtt?!** 19 Az Úr ugyanis nem lesz hajlandó neki megbocsátani, sőt föllángol az Úr haragos indulata az ilyen ember ellen, és rászáll arra minden átok, ami meg van írva ebben a könyvben. Még a nevét is eltörli az Úr az ég alól. 20 Különválasztja az ilyet az Úr Izráel minden törzséből, és romlást hoz rá, a szövetséghez tartozó átkok szerint, amelyek meg vannak írva ebben a törvénykönyvben. 21 Megkérdezi majd a következő nemzedék, fiaitok, akik a helyetekbe lépnek, meg a messze földről érkező idegenek, akik látják majd a csapásokat és betegségeket, amelyekkel ezt a földet sújtotta az Úr – 22 és hogy az egész föld kiégett, csupa kénkö és só, nem lehet bevetni, nem kel ki és nem nő rajta egy árva fűszál sem; úgy elpusztult, mint Sodoma és Gomora, Admá és Cebójim, amelyeket lángoló haragjában elpusztított az Úr –, 23 sőt az összes nép is megkérdezi majd: Miért bánt el így az Úr ezzel az országgal, és miért lángolt fel ilyen nagyon haragja ellene? 24 Akkor majd ezt fogják felelni: Azért, mert elhagyták az Úrnak, atyáik Istenének a szövetségét, amelyet akkor kötött velük, amikor kihozta őket Egyiptomból, 25 és más isteneket kezdtek el tisztelni, és azokat imádták: olyan isteneket, akiket nem ismertek, és akiket másoknak hagyott meg az Úr. 26 Ezért haragra gerjedt az Úr ez ellen az ország ellen, és ráhozta mindazt az átkot, amely meg van írva ebben a könyvben. 27 Lángoló haragjában és nagy felháborodásában kitepte őket földjükből az Úr, és más földre dobta őket. Így van ez ma is. 28

A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a fiainkéi mindörökké, hogy teljesítsük ennek a törvénynek minden ígését.

5Móz 30

30. GYÖNYÖRŰ FEJEZET: VÁLASZD AZ ÉLETET!

Amikor majd beteljesednek rajtad az áldásnak és az átoknak mindezek az ígéi, amelyeket eléd adtam, és megszívleled mindazok közt a népek közt, amelyek közé szétszórt téged Istened, az Úr, 2 és ha megtérsz Istenedhez, az Úrhoz, és fiaiddal együtt teljes szívedből és teljes lelkedből hallgatsz a szavára, egészen úgy, ahogyan ma megparancsolom neked, 3 akkor jóra fordítja sorsodat Istened, **az Úr, megkönyörül rajtad, és újra összegyűjt minden nemzet közül, amelyek közé szétszélesztett téged Istened, az Úr.** 4 Ha az ég széléig szórt is szét téged Istened, az Úr, még onnan is összegyűjt, onnan is visszahoz, 5 és bevisz téged Istened, az Úr arra a földre, amely atyáid birtoka volt, és te is birtokba veszed, jót tesz veled, és jobban megsokasít téged, mint atyáidat. 6 **Szívedet és utódaid szívét is körülmetéli az Úr, a te Istened, úgyhogy szeretni fogod az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, és így életet nyersz.** 7 Mindezeket az átkokat pedig ellenségeidre és gyűlölőidre hártja Istened, az Úr, azokra, akik üldöztek téged. 8 És te újra hallgatni fogsz az Úr szavára, és teljesíted minden parancsolatát, amelyeket ma megparancsolok neked. 9 **Elhalmoz téged javaival Istened, az Úr kezded minden munkájában, méhed gyümölcsében, állataid ivadékában és földed termésében. Mert újra örömét leli majd az Úr abban, hogy jót tegyen veled, ahogyan örömét lelte atyáidban, 10 ha hallgatsz Istenednek, az Úrnak a szavára, megtartván parancsolatait és rendelkezéseit, amelyek meg vannak írva ebben a törvénykönyvben, és ha megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez teljes szívedből és teljes lelkedből.** 11 Mert ez a parancsolat, amelyet ma megparancsolok neked, nem túl nehéz a számodra, és nincs távol tőled. 12 Nem a mennyben van, hogy azt kellene mondanod: Ki megy fel a mennybe, hogy lehozza és hirdesse azt nekünk, hogy teljesíthessük? 13 Nem is a tengeren túl van, hogy azt kellene mondanod: Kicsoda kel át a tengeren, hogy elhozza és hirdesse azt nekünk, hogy teljesíthessük? 14 **Sőt inkább nagyon is közel van hozzád az ige: a szádban és a szívedben; teljesítsd hát azt!** 15 Lásd, én ma eléd adtam az életet és a jót, de a halált és a rosszat is. 16 Ezért parancsolom ma neked, hogy szeresd az Urat, a te Istenedet, járj az ő útjain, tartsd meg parancsolatait, rendelkezéseit és törvényeit, és akkor élni és sokasodni fogsz, mert megáld téged az Úr, a te Istened azon a földön, amelyre most bemegy, hogy birtokba vedd. 17 De ha elfordul a szíved, és nem engedelmeskedsz, hanem eltántorodsz, más isteneket imádsz és azokat tiszteled, 18 kijelentem nektek már most, hogy menthetetlenül elvesztek. Nem éltek hosszú ideig azon a földön, ahova most átkeltek a Jordánon, hogy bemenjetekek oda, és birtokba vegyétek. 19 Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, mert elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. **Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is!** 20 Szeresd az Urat, a te Istenedet, hallgass a szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhatsz és így lakhatsz hosszú ideig azon a földön, amelyet Istened, az Úr esküvel ígért oda atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak.

5Móz 31

Miután Mózes elmondta ezeket egész Izráelnek, 2 ezt mondta nekik: **Százhusz esztendő vagyok már, nem tudok tovább veletek együtt járnival, és az Úr is megmondta nekem: Nem kelhetsz át a Jordánon!** 3 Az Úr, a te Istened fog átkelni előtted, és ő fogja kipusztítani előled

azokat a népeket, és így a birtokukat majd elfoglalhatod. Józsué fog átkelni előtted, ahogyan azt megmondta az Úr. 4 Úgy bánik el azokkal az Úr, ahogyan elbánt Szíhóonnal és Óggal, az emóriak királyaival és országukkal, amikor elpusztította őket. 5 Kiszolgáltatja őket nektek az Úr, ti pedig mindenben úgy bánjatok el velük, ahogyan megparancsoltam nektek! 6 **Legyetek erősek és bátrak, ne féljete és ne rettegetek tőlük, mert maga az Úr, a te Istened vonul majd veled, nem hagy cserben téged, és nem hagy el.** 7 Akkor odahívta Mózes Józsuét, és ezt mondta neki az egész Izráel előtt: **Légy erős és bátor, mert te fogsz bemenni ezzel a néppel arra a földre, amelyet az Úr esküvel ígért oda atyáiknak, és te osztod azt fel majd köztük.** 8 Maga az Úr vonul majd előtted, ő maga lesz veled. Nem hagy cserben téged, és nem hagy el: ne félj hát, és ne rettegi! 9 Mózes leírta ezt a törvényt, és átadta a papoknak, Lévi fiainak, akik az Úr szövetségládáját hordozzák, meg Izráel összes véneinek. 10 Ezt parancsolta nekik Mózes: **Minden hetedik esztendő végén, az adósságelengedés évének megszabott idejében, a lombsátrak ünnepén, SZIT: SÁTOROS ÜNNEP; IMIT:6 KNB SÁTRAK ÜNNEPÉN** 11 amikor eljön egész Izráel, hogy megjelenjék az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, amelyet kiválaszt, fel kell olvasni ezt a törvényt egész Izráel előtt, fülük hallatára. 12 Gyűjtsd össze a népet, férfiakat, nőket és gyermekeket meg a lakóhelyeiden élő jövevényeket, hogy hallgassák és tanulják meg, és féljék Isteneteket, az Urat, megtartván és teljesítvén ennek a törvénynek valamennyi igéjét. 13 **Fiaik is, akik még nem ismerik, hallgassák és tanulják meg, hogy féljék Isteneteket, az Urat mindenkor, amíg csak éltek azon a földön, ahová most átkeltek a Jordánon, hogy azt birtokba vegyétek.** 14 Azután ezt mondta Mózesnek az Úr: Közel van már az az idő, amikor meg kell halnod. Hívd ide Józsuét, és álljatok meg a kijelentés sátrában, hogy megbízást adjak neki. Odament tehát Mózes és Józsué, és megálltak a kijelentés sátrában. 15 **Az Úr pedig megjelent a sátorban felhőoszlopban, és a felhőoszlop megállt a sátor bejárata fölött.** 16 Az Úr ezt mondta Mózesnek: Te most pihenni térsz atyáidhoz. *Ez a nép pedig paráználkodni kezd annak a földnek idegen isteneivel, amelyre most bemegy.* Elhagy engem, és megszegi szövetségemet, amelyet vele kötöttem. 17 De akkor haragra lobbanok ellene, elhagyom őket, elrejttem előlük arcomat, és megemésztí őket a rájuk szakadó sok baj és nyomorúság. Akkor majd ezt fogja mondani: Azért szakadtak rám ezek a bajok, mert nincs velem Istenem! 18 De én akkor **egészen elrejttem arcomat minden gonoszsága miatt, amelyet elkövetett, mert más istenekhez fordult.** 19 Most pedig írjátok le ezt az éneket! **Tanítsd meg rá Izráel fiait, add a szájukba, mert ez az ének lesz a tanúm Izráel fiaival szemben.** 20 Mert beviszem őt arra a tejjel és mézzel folyó földre, amelyet esküvel ígértem meg atyáinak. Eszik, jóllakik, meghízí, és mégis más istenekhez fordul – azoknak szolgálnak, engem pedig megvetnek –, és megszegi szövetségemet. 21 **De amikor rászakad a sok baj és nyomorúság, akkor ez az ének, amely nem megy feledésbe** utódai között sem, tanúskodni fog ellene, hogy ismertem szándékát, amelyet már most melenget, mielőtt még bevitem volna arra a földre, amelyet esküvel ígértem neki. 22 **Mózes** leírta azon a napon ezt az éneket, és megtanította rá Izráel fiait. 23 Majd megbízást adott Isten Józsuénak, Nún fiának, és ezt mondta: **Légy erős és bátor,** mert te viszed be Izráel fiait arra a földre, amelyet esküvel ígértem meg nekik. Én veled leszek! 24 Amikor Mózes leírta egy könyvbe ennek a törvénynek az igéit elejétől végig, 25 ezt parancsolta Mózes a lévítáknak, akik az Úr szövetségládáját hordozták: 26 Fogjátok ezt a törvénykönyvet, és tegyétek Isteneteknek, az Úrnak a szövetségládája mellé, hogy ott tanúskodjék ellened. 27 Mert én tudom, milyen lázadó és keménynyakú vagy. Hiszen már most folytonosan lázadtok az Úr ellen, amikor még köztetek élek, mi lesz akkor a halálom után?! 28 Gyűjtsétek hozzám törzseitek összes véneit és előljáróitokat, hadd mondjam el nekik ezeket az igéket, és hadd hívjam ellenük tanúul az eget és a földet. 29 Mert tudom, hogy halálom után nagyon meg fogtok romlani, és letértek arról az útról, amelyet kijelöltem nektek. Ezért a távoli jövőben utolér majd benneteket a veszedelem, mert azt teszitek, amit rossznak lát az Úr, és kezetek csinálmányaival bosszantjátok

öt. 30 Ezután elmondta Mózes Izráel egész gyülekezetének füle **hallatára ezt az éneket az utolsó szóig.**

5Móz 32

MÓZES ÉNEKE

Halljátok, egek, szólni szándékozom! A föld figyeljen ajkam szavára! 2 Esőként permetezzen tanításom, Harmatként hulljon a szavam, Mint a zápor a sarjadó fűre, A záporosó a lankadt gyepre. 3 Mert az Úr nevét hirdetem, Dicsőítsétek Istenünket. 4 Kőszikla! Amit csak tesz, tökéletes, Mert igazság minden útja, Igaz és egyenes. 5 Vétkeztek ellene, akiket hibátlannak alkotott, Gonosz és elvetemült nemzedék! 6 Ezzel fizettek az Úrnak, Te ostoba és balga nép? Hát nem atyád és teremtőd? Hűséges Isten, ment minden álnokságtól, Lételet adott neked és életben tart! 7 Emlékezzél a rég letűnt napokra, Vedd fontolóra az esztendőket nemzedékről nemzedékre! Kérdezd meg atyádat, majd **elmondja, Véneidet, ők majd elbeszélnek!** 8 Amikor kiadta a Főnséges a népnek örökségét, Amikor az emberek fiait különválasztotta, A népeknek határokat Az Isten fiainak számához mérten szabott. 9 Mert az Úrnak a népe lett a része, Jákob jutott neki örökségül. 10 A pusztában sajátjává fogadta, A sivatag kietlenségében és éjszakájában. Védőn körülvette, oltalmazta, **Óvta, mint szeme világát. 11 Mint a sas, amelyik a fészket védi, Ott lebeg a fiókja fölött, Kiterjeszti szárnyát, felkapja,** Tulajdon szárnyán hordozza. 12 Az Úr vezérelte egymaga, Idegen isten nem volt vele. 13 Fölvezette az ország magaslataira, A földnek gyümölcsseivel táplálta. **Mézet szívhatott a sziklából, Olajat a kemény kőből.** 14 Aztán a tehén teljes teje és a juhtej, Meg a bárányok és kosok kövérsége. Básán barmai és bakjai, Hozzá a búza java És a szőlő vére, a mámorító ital. 15 Jákob evett a jóllakásig, Telt lett Jesurun és kirúgott a hámból. Eltaszította Istenét, aki teremtette, Üdvössége szikláját megvetette. 16 Fölkeltették idegenekkel féltékenységet, Undoksággal haragra ingerelték. 17 Gonosz szellemeknek áldoztak, nem Istennek, Ismeretlen isteneknek, Újaknak – akkor bukkantak fel, Atyáik nem félték őket. 18 Nem gondoltál többé teremtő szikládra, Istent, aki életet adott neked, elfeledted. 19 Az Úr látta, s fiai, lányai fölkeltette haragjában Kimondta, hogy elveti őket. 20 Így szólt: Elrejttem előlük arcomat, Hadd lám, mi lesz velük. Mert telve csalárdsággal ez a nemzedék, A fiakban nincsen semmi hűség. 21 Nem létező istennel féltékennyé tettek, Kivetni való bálványainkkal ingereltek. Nos, én is féltékennyé teszem őket egy nem néppel, Istentelen, pogány hordákkal bőszítem őket. 22 Haragomban lánggra lobban a tűz, Elhatol az alvilág mélyéig. Elpusztítja a földet és hozamát, Megemészti a hegyek alapját. 23 Elhalmozom őket bajjal, Kilövöm rájuk minden nyilam. 24 Éhséggel rakott csűr lesz majd az íj, Láz és sorvadás a méreg. Rájuk küldöm a fenevadak fogát, A földön kúszók mérgével együtt. 25 Kívül kard ragadja el a fiakat, Belül a rettenet. (Utolér) ifjat és leányt, Csecsemőt és ősz öreget. 26 Azt mondanám: „Megsemmisítem őket, Kitérlöm emlékezetüket az emberek közül,” 27 **Ha nem félnék az ellenség gögjétől: Másban keresnék a támadót. Azt mondanák: „A mi hatalmas karunk, Nem az Úr tette ezt mind!”** 28 Rövidlátó nép ez, nincs benne belátás. 29 Ha bölcssek volnának, felfognák, Fontolóra vennék sorsukat. 30 Hogy üldözhetne ezret egy, Mint szalaszthatna meg kettő tízezret? Csak úgy, hogy sziklájuk eladta, Az Úr kiszolgáltatta őket! 31 Mert az ő sziklájuk nem olyan, mint a mi sziklánk, Nem ellenségeink dolga, hogy közbenjárjanak értünk. 32 Mert szőlőtövük Szodoma szőlőtövéreől való, Szőlővesszejük meg Gomorra kertjeiből. A szőlőszemek mérgezetek, Keserű boggyók. 33 Boruk sárkánytajték, Viperának gyilkos mérge. 34 Nincs-e nálam, mint drágakő, Pecsét alatt kincstáramban? 35 Enyém a bosszúállás és a jutalmazás, Arra az időre, mikor meginog lábuk. Mert közel van pusztulásuk napja, Sorsuk hamarosan utoléri őket. 36 (Mert az Úr igazságot szolgáltat népének, Megkönyörül szolgálain.) Látja, hogy minden erejük elhagyta őket, Nincs többé sem szolga, sem szabad. 37 Így szól: Hova lettek isteneik? **A szikla,**

amelyben bizakodtak? 38 Akik ették áldozataik kövérjét, S itták italáldozataik borát? Keljenek fel és segítsenek! Szolgáljanak menedékül nektek! 39 Lássátok végre, hogy én vagyok, csak én, S nincs más Isten rajtam kívül! Ölök és életre keltek, Lesújtok és gyógyítok. (Nincs, aki kimenthetne kezemből!) 40 Igen, az égre emelem kezem S mondom: Úgy éljek örökké, ahogy igaz! 41 Ha kiélezem villámló kardom, Érvényt szerzek a jognak, Bosszút állok ellenségeimen, S megfizetek gyűlölőimnek. 42 Nyilatamattal vért itatom részegre, Kardom hússal lakatom jól – Az elesettek és a sebesültek vérével, Az ellenséges vezérek fejével. 43 **Ti egek, ujjongjatok, Istennek fiai, imádjátok!** Ti népek, ujjongjatok népével, Istennek küldöttei, magasztaljátok hatalmát! Mert megtorolja szolgálóinak vérével, Hasonlóval fizet ellenségeinek. Bosszút áll gyűlölőin, Népének földjét megtisztítja a bűntől. 44 Mózes tehát ment, s hangosan előadta a népnek ennek az éneknek minden szavát, ő és József, Nun fia. 45 Amikor Mózes elkészült vele, hogy ezeket a szavakat mind egész Izrael elé tárja, 46 ezt mondta nekik: „**Vegyétek fontolóra ezeket a szavakat mind, amelyeket ma ünnepélyesen a szívetekbe vések. Parancsoljátok meg gyermekeiteknek, ügyeljenek rá, hogy a törvénynek ezeket a szavait mind valóra váltsák. 47 Mert nem üres szóbeszéd az, hanem maga az élet a számotokra!** Ennek a törvénynek a jóvoltából ugyanis hosszú életetek lesz azon a földön, amelyre most a Jordánon átkelve elértek, hogy birtokba vegyétek.” 48 Ugyanezen a napon így szólt az Úr Mózeshez: 49 „Menj fel az Abarim-hegységbe, Nebo hegyére, amely Moáb földjén Jerikóval szemben van, s nézd meg **Kánaán földjét, amelyet Izrael fiainak adok birtokul. 50 Azon a hegyen, amelyre most fölmész, meghalsz – megtérsz törzsed tagjaihoz, amint testvéred, Áron is meghalt, s megtért törzse tagjaihoz** Hor hegyén, 51 mivel Kádesban, Cin pusztájában, a vizsály vizénél vétettetek ellenem Izrael fiai között: nem vallottatok szentnek Izrael fiai előtt. 52 Ezért csak szemközt láthatod az országot, de nem léphetsz be a földre, amelyet Izrael fiainak adok.”

5Móz 33

MÓZES ÁLDÁSA

Ezzel az áldással áldotta meg Izrael fiait Mózes, az Isten embere, mielőtt meghalt. 2 Ezt mondta:

A Sínairól jött az Úr, a Széírről ragyogott rájuk, a Párán-hegyről tündökölt, megérkezett szent seregével, jobbán lángoló tűzzel. 3 Mennyire szereti népét! Szentjei kezében vannak, lábaidhoz telepednek, befogadják beszédedet. 4 Mózes törvényt adott nekünk, Jákób gyülekezetének, örökségül. 5 Az Úr lett Jesúrún királya, mikor összegyűltek a nép vezetői, együvé Izrael törzsei. 6 Éljen Rúben, ne haljon ki, ha kevés is a száma! 7 Júdára ezt mondta: Hallgasd meg, Uram, Júda szavát! Vezesd őt vissza népéhez; ha kezét harcra emeli, segítsd ellenségeivel szemben! 8 Lévire ezt mondta: Tummimodat és úrimodat add ennek a hűségeselemnek! Mert próbára tetted Masszában, harcba hívtad Meribá vizeinél. 9 Aki azt mondta apjára, anyjára, hogy sosem látta őket, nem akart tudni testvéreiről, nem volt tekintettel saját fiaira. Parancsodat megtartották, szövetséged megőrizték. 10 Tanítják törvényeidre Jákóbot és útmutatásodra Izraelt. Tömjént tesznek eléd, áldozatot oltárodra. 11 Áldd meg, Uram, amije van, gyönyörködj keze munkáiban! Törd le támadói derekát, és azokét, akik gyűlölik őt, hogy ne kelhessenek fel többé ellene! 12 Benjámira ezt mondta: Az Úr kedvence ő, biztonságban lakik nála. Oltalmazza őt mindenkor; a hegyek, melyek között lakik, Istennek vállalai. 13 József ezt mondta: Megáldotta földjét az Úr az égből hulló harmat ajándékával és a lenti vizekkel: 14 nap érlelte ajándékkal, hold sarjasztotta ajándékkal, 15 az ősi hegyek javaival, az örök halmok ajándékával, 16 a föld bőséges ajándékával, a csipkebokorban lakónak kegyével. **Szálljon ez József fejére, a testvérek közt megszenteltnek fejére! 17 Gyönyörű, mint egy elsőszülött bika, szarvai olyanok, akár a bivaly; szétdobálja velük a népet, el egészen a föld pereméig.** Ilyenek

Efraim tízezrei és Manassé ezrei. 18 Zebulonra ezt mondta: Örvendezz, Zebulon, ha útra kelsz, és te, Issakár, ha sátradból vagy! 19 Népeket hívnak hegyükre, ott igaz áldozatot mutatnak be, mert a tenger bőségét élvezik, a tengerpart rejtett kincseit. 20 Gádra ezt mondta: **Áldott, aki tág teret adott Gádnak!** Elfekszik, mint az oroszlán, ha széttépett kart és fejet. 21 Kiszemelte a legjavát, ott megkapta törvényes részét, mikor összejöttek a nép vezetői. Az Úr igazsága szerint járt el, törvényei szerint, Izráellel együtt. 22 Dánra ezt mondta: Dán fiatal oroszlán, mely Básánból tör elő. 23 Naftálira ezt mondta: Naftáli kegyelmet nyer bőven, az Úr áldásával teljes. Nyugat és dél az ő birtoka. 24 Ásérre ezt mondta: Áldott a fiak közt Ásér, testvéreinek kedvence, olajban fűroszti lábát. 25 Vasból és rézből legyenek záraid, életed végéig tartson ki erőd! 26 Nincs Jesúrún Istenéhez fogható! Az égen át száguld segítségedre, a fellegeken fenségesen. 27 Az örök Isten a te menedéked, örökkévaló karjai tartanak. Kiűzte ellenségedet, és ezt mondta: pusztítsd! 28 Biztonságban lakhat Izráel, Jákób forrása egymagában, gabonának, mustnak földjén, ahol az ég harmatot hint. 29 Boldog lehetsz, Izráel! Van-e, aki hozzád fogható: olyan nép, amelynek védelme az Úr?! Ő a te segítő pajzsod és dicsőséges kardod. Hízelegnek majd neked ellenségeid, te pedig azok magaslatain lépdelsz.

5Móz 34

Azután fölment Mózes a Móáb síkságáról a Nebó-hegyre, a Piszgá csúcsára, amely Jerikóval szemben van, és az **Úr megmutatta neki az egész országot:** Gileádot Dánig, 2 egész Naftálit, Efraim és Manassé földjét, meg Júda egész földjét a nyugati tengerig, 3 továbbá a Délvidéket, a Jordán környékét és a pálmák városának, Jerikónak a völgyét Cóarig. 4 Majd ezt mondta neki az Úr: Ezt a földet ígértem oda esküvel Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, amikor így szóltam: A te utódaidnak adom! Megmutattam neked, de nem mehetsz be oda. **5 Ott halt meg Mózes, az Úr szolgálója, Móáb földjén, az Úr akarata szerint.** 6 És eltemette őt a völgyben, Móáb földjén, Bét-Peórral szemben. Senki sem tudja még ma sem, hogy hol van a sírja. 7 Százhusz éves volt Mózes, amikor meghalt; látása még nem gyengült meg, és nem hagyta el az életereje. 8 Izráel fiai harminc napig siratták Mózeszt a Moáb síkságán, amíg el nem telt Mózes siratásának és gyászolásának az ideje. **9 Józsué, Nún fia pedig megtelt bölcs lélekkel, mert Mózes reá helyezte a kezét.** Izráel fiai hallgattak is rá, és úgy cselekedtek, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. 10 Nem is támadt többé Izráelben Mózeshez hasonló próféta, akivel szemtől szemben érintkezett volna az Úr. 11 Mert őt küldte el az Úr mindazoknak a jeleknek és csodáknak a véghezvitelére, amelyeket Egyiptom földjén tett a fáraóval, valamennyi udvari emberével és egész országával; 12 és mindazoknak az erős kézre valló, nagy és félelmetes tetteknek a véghezvitelére, **amelyeket Mózes egész Izráel szeme láttára vitt véghez.**

Józs 1

Mózesnek, az Úr szolgájának halála után ezt mondta az Úr Józsuénak, Nún fiának, Mózes szolgájának: 2 Mózes, az én szolgám meghalt. Most azért indulj, kelj át itt a Jordánon, te és ez az egész nép arra a földre, amelyet Izráel fiainak adok. 3 Nektek adok minden helyet, amelyre lábatokkal léptek, ahogyan megígértem Mózesnek. 4 A pusztától és a Libánontól a nagy folyamig, az Eufrátesz folyamig, nyugat felé pedig a Nagy-tengerig a ti területek lesz a hettiták egész országa. 5 Senki sem állhat ellened egész életedben. Veled leszek, ahogyan Mózesrel is veled voltam. Nem hagylak magadra téged, és nem hagylak el. 6 **Légy erős és bátor, mert te teszed ezt a népet annak az országnak az örökösévé, amelyről megesküdtem atyáiknak, hogy nekik adom.** 7 **Csak légy erős és igen bátor,** tartsd meg és teljesítsd mindenben azt a törvényt, amelyet Mózes, az én szolgám parancsolt neked. Ne térj el attól se jobbra, se balra, hogy boldogulj mindenütt, amerre csak jársz. 8 Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, arról elmélkedj éjjel-nappal, őrizd meg és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz. 9 Megparancsoltam neked, hogy **légy erős és bátor.** Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az Úr mindenütt, amerre csak jársz. 10 Józsué ezt parancsolta a nép előjáróinak: 11 Menjetekek végig a táboron, és parancsoljátok meg a népnek: Készítsetek magatoknak útravalót, mert három nap múlva átkeltek itt a Jordánon, hogy bemenjetekek arra a földre, és birtokba vegyetekek azt, amelyet Istenetek, az Úr nektek ad birtokul. 12 A rúbenieknek, a gádiaknak és Manassé törzse felénekek ezt mondta Józsué: 13 Emlékezzetekek arra, amit Mózes, az Úr szolgája parancsolt meg nektek: Istenetek, az Úr nyugalmat ad nektek, és nektek adja ezt a földet. 14 Feleségeitekek, gyermekeitekek és jószágaitokek maradjanak ezen a földön, amelyet nektek adott Mózes a Jordánon túl. Ti pedig mindnyájan, akik vitéz harcosokek vagytokek, keljetekek át harcra készen testvéreitekek élén, és segítsetekek őket, 15 amíg nyugalmat nem ad az Úr testvéreitekeknek éppúgy, mint nektek, és birtokba nem veszik ökek is azt a földet, amelyet nekik ad Istenetek, az Úr. Azután visszatérhetekek birtokul kapott földetekekekre, hogy birtokba vegyetekek azt, amit Mózes, az Úr szolgája nektek adott a Jordántól napkeletre. 16 Azokek pedig így válaszoltak Józsuének: Megtesszük mindazt, amit parancsoltál, és elmegyünk bárhová, ahová csak küldesz. 17 Mindenben hallgatunk majd rád, ahogyan Mózesre hallgattunk, csak legyen veled is Istened, az Úr, ahogyan Mózesrel veled volt. 18 Halállal lakoljon mindenki, aki ellene szegül parancsodnak, és nem hallgat szavadra, bármit is parancsolsz neki. **Csak légy erős és bátor!**

A NÉP UGYANAZT MONDJA, AMIT AZ ÚR: LÉGY ERŐS ÉS BÁTÓR

Józs 2

Akkor Józsué, Nún fia **titokban két kémeket küldött Sittímből,** és ezt mondta nekik: Menjetekek, vegyetekek szemügyre azt a földet és Jerikót! Azokek elmentek, betértekek egy **Ráháb nevű parázna nő házába, hogy ott töltsék az éjszakát.** 2 De Jerikó királyát figyelmeztettekek: Vigyázz! Izráeli férfiak jöttek ide az éjjel, hogy kikémléljék az országot. 3 Jerikó királya ezt üzente Ráhábnek: Add ki azoekat a férfiakat, akik hozzád érkeztekek, és betértekek a házába, mert azért jöttek, hogy kikémléljék az egész országot. 4 **Az asszony azonban fogta és elrejtette a két férfit, majd ezt mondta: Igaz, hogy betértekek hozzám azokek a férfiak, de nem tudtam, honnan valókek.** 5 Kapuzárás idején, amikor besötétedett, eltávoztak. Nem tudom, hová mentek azokek a férfiak. Fussatok gyorsan utánuk, mert még utolérhetekek őket! 6 Pedig fölvitte őket a háztetőre, és elbújtatta a lenkóró közé, ami ki volt rakva a háztetőn. 7 A városbeli férfiak ekkor üldözésükre indultak a Jordán gázlóihoz vezető úton. A kaput pedig, amint kimentek az üldözők, bezárták. 8 Mielőtt a kémekek lefeküdtekek volna, fölment hozzájuk Ráháb a háztetőre, 9 és ezt mondta nekik:

RÁHÁB

Tudom, hogy az Úr nektek fogja adni ezt a földet, hiszen rettegés fogott el bennünket miattatok, és máris reszketetöletekek ennek a földnek minden lakója. 10

Mert hallottuk, hogyan szárította ki az Úr előttetek a Vörös-tenger vizét, amikor kijöttetek Egyiptomból, és hogy mit tettetek a Jordánon túl Szihóonnal és Óggal, az emóriaiak két királyával, akiket kiirtottatok. 11 Amikor ezt meghallottuk, megdermedt a szívünk, és még a lélegzete is elállt mindenkinek miattatok. Bizony, a ti Istenetek, az Úr az Isten fenn az égben és lenn a földön! 12 Most azért esküdjetek meg nekem az Úrra, hogy amilyen irgalommal bántam én veletek, ti is olyan irgalommal bántok majd apám háza népével, és biztos jelét adjátok annak, 13 hogy életben hagyjátok apámat, anyámat, fivéreimet, nővéreimet és minden hozzátartozójukat, és megmentitek életünket a haláltól. 1

4 A férfiak így válaszoltak neki: Életünkkel kezeskedünk értetek, ha ti nem áruljátok el a mi ügyünket. Amikor az Úr nekünk adja ezt a földet, irgalmasan és hűséggel bánunk majd veled. **15 Akkor kötélén leeresztette őket az ablakon át** – háza ugyanis a városfalon volt, és így a városfalon lakott –, 16 és azt mondta nekik: Menjetek a hegyekbe, hogy rátok ne találjanak az üldözők! Rejtőzzetek ott három napig, amíg az üldözők vissza nem térnek, azután majd útnak indulhattok. 17 A férfiak ezt mondták neki: Nem fogjuk megszegni azt az esküt, amelyet neked tettünk. 18 Ezért amikor bejövünk erre a földre, **kösd ezt a piros fonálból font zsineget** arra az ablakra, amelyen át leeresztettél bennünket. Gyűjtsd magadhoz a házba apádat, anyádat, testvéreidet és apád egész háza népét! 19 Ha azután bárki is kilép házad ajtaján az utcára, az maga tehet arról, ha meghal, mi ártatlanok leszünk. De minket sújtsa a büntetés, ha valaki kezét emel azokra, akik veled lesznek a házban. 20 Ha azonban elárulod a mi ügyünket, akkor nem kötelez bennünket az az eskü, amellyel megeskettél bennünket. 21 Az asszony így felelt: Legyen úgy, ahogy mondtátok! Azután elküldte őket, és azok elmentek. **A piros zsineget pedig rákötötte az ablakra.** 22 A kémek elmentek, eljutottak a hegyekbe, és ott maradtak három napig, amíg az üldözők vissza nem tértek. Keresték ugyan őket az üldözők mindenfelé, de nem találták. 23 Azután visszaindult a két férfi, lejött a hegyekből, átkelt a Jordánon, és megérkezett Józsuehoz, Nún fiához. Elbeszélték neki mindazt, ami velük történt. 24 Ezt mondták Józsueának: Bizony, kezünkbe adta az Úr azt az egész földet, máris reszket tőlünk annak a földnek minden lakója.

Józs 3

Józsue másnap korán reggel fölkelt, útnak indultak Sittímből, és eljutottak a Jordánhoz – ő meg Izráel fiai mindnyájan. Ott táboroztak, mielőtt átkeltek volna. 2 Három nap múlva végigmentek az előljárók a táboron, 3 és megparancsolták a népnek: Ha látjátok, hogy a lévita papok fölemelik Isteneteknek, az Úrnak szövetségládáját, akkor kerekedjete föl ti is, és menjetek utána! 4 De maradjon mintegy kétezer könyök távolság köztetek és közte; ne menjetek túl közel hozzá! Így tudjátok majd, melyik úton kell mennetek, hiszen nem jártatok még soha ezen az úton. 5 **Józsue ezt mondta a népnek: Szenteljétek meg magatokat, mert holnap csodákat tesz köztetek az Úr. 6 A papoknak pedig ezt mondta Józsue: Emeljétek föl a szövetség ládáját, és vonuljatok a nép előtt! Fölemelték tehát a szövetség ládáját, és mentek a nép előtt.** 7 Az Úr pedig ezt mondta Józsueának: A mai naptól kezdve nagyra tesznek téged egész Izráel szemében, hadd tudják meg, hogy veled leszek, ahogyan Mózeszel is vele voltam. 8 Parancsold meg azért a szövetség ládáját vivő papoknak: Amikor odaértek a Jordán vizéhez, álljatok bele a Jordánba! 9 Azután ezt mondta Józsue Izráel fiainak: Jöjjetek ide, és hallgassátok meg Isteneteknek, az Úrnak beszédét! 10 Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van köztetek – mondta Józsue –, és hogy ő valóban elüzi előletek a kánaániakat, a hettitákat, a hivvieket, a perizzieket, a girgásiakat, az emóriákat és a jebúsziatek: 11 íme, az egész föld Urának a szövetségládája átmegy előttetek a Jordánon! **FURCSA EZT OLVASNI AKKOR, AMIKOR AZ OROSZOK ÉPPEN LEROHANJÁK AZ UKRÁNOKAT. VAJON AZ ERŐSZAKMENTESSÉG KÉPVISELŐI HOGYAN OLVASSÁK A HONFOGLALÁS**

TÖRTÉNETÉT? 12 Most tehát válasszatok ki tizenkét férfit Izráel törzseiből, törzsenként egyet-egyet. 13 És mihelyt a Jordán vizét érinti a papok lába, akik az Úrnak, az egész föld Urának a ládáját viszik, a Jordán vize kettéválik, a felülről lefelé folyó víz pedig megáll, akár egy gát. 14 Akkor fölkerekedett sátraiból a nép, hogy átkeljen a Jordánon. A papok vitték a szövetség ládáját a nép előtt. 15 A Jordán medre pedig aratás idején mindvégig egészen tele volt. Amint a ládát vivők megérkeztek a Jordánhoz, és a ládát vivő papok lába a folyó szélén beleért a vízbe, 16 **egyszerre csak megállt a fölülről lefelé folyó víz, feltornyosult egy nagy szakaszon, akár egy gát, Ádámnál, annál a városnál, amely Cáretán mellett volt, az Arábá-tenger, azaz a Sós-tenger felé folyó víz pedig teljesen különvált. (Vö. Mózes: ÁTKELÉS, SACRIFICIUM INTELLECTUS** Így kelt át a nép Jerikóval szemben. 17 Az Úr szövetségládáját vivő papok ott álltak szilárdan a Jordán száraz medrében. Egész Izráel átkelt, és mindaddig száraz volt a folyómeder, amíg az egész nép mindenestül át nem kelt a Jordánon.

Józs 4

TIZENKÉT TÖRZS, TIZENKÉT KŐ

Amikor az **egész nép mindenestül átkelt a Jordánon, azt mondta az Úr Józsuénak: 2** Válasszatok ki a népből tizenkét férfit, törzsenként egyet-egyet, 3 és parancsoljátok meg nekik: **Vegyetek föl tizenkét követ innen a Jordán közepéből, ahol a papok lába áll szilárdan, vigyétek azokat magatokkal, és tegyétek le a szálláson, ahol ma éjjel megszálltok. 4** Józsué odahívta **azt a tizenkét férfit, akiket Izráel fiai közül kijelölt, törzsenként egyet-egyet, 5 és azt mondta nekik Józsué: Menjetek be a Jordán közepébe, Isteneteknek, az Úrnak ládája elé, és vegyen föl mindegyikőtök egy-egy követ a vállára, Izráel törzseinek a száma szerint. 6** Legyen ez emlékeztető jelül közöttetek! És ha majd megkérdezik fiaitok, hogy miféle kövek ezek, **7 akkor ezt mondjátok nekik: Kettévált a Jordán vize az Úr szövetségládája előtt, amikor átkelt a Jordánon; kettévált a Jordán vize, és erre emlékeztetik ezek a kövek Izráel fiait mindörökké. 8** Izráel fiai úgy cselekedtek, ahogyan Józsué parancsolta. Fölvettek a Jordán közepéből tizenkét követ Izráel törzseinek száma szerint, ahogyan az Úr mondta Józsuénak. Magukkal vitték a szállásukra, és ott letették azokat. 9 **Tizenkét követ állíttatott föl Józsué a Jordán közepén is, azon a helyen, ahol a szövetség ládáját vivő papok lába állt. Ott is vannak mind a mai napig. 10** A ládát vivő papok a Jordán közepén álltak, amíg végbe nem ment mindaz, amit Józsué az Úr parancsára megmondott a népnek. Mindezt már Mózes így parancsolta Józsuénak. A nép pedig sietve átkelt. 11 **Miután az egész nép mindenestül átkelt, az Úr ládája is átkelt a papokkal együtt, és a nép élére állt. 12** Rúben fiai, Gád fiai és Manassé törzsének a fele is átkelt harcra készen Izráel fiai élén, ahogyan meghagyta nekik Mózes. 13 **Mintegy negyvenezer fölfegyverzett ember kelt át az Úr színe előtt, hogy harcoljon Jerikó síkságán. 14** Az Úr naggyá tette azon a napon Józsué egész Izráel szemében: **éppúgy tisztelték egész életében, mint ahogyan Mózeszt tisztelték. Tip** 15 Az Úr azt mondta Józsuénak: 16 Parancsold meg a biztonság ládáját vivő papoknak, hogy jöjjenek ki a Jordánból! 17 Józsué tehát megparancsolta a papoknak: Jöjjetek ki a Jordánból! 18 Amikor kijöttek az Úr szövetségládáját vivő papok a Jordán közepéből, alighogy szárazra tették a lábukat, visszatért helyére a Jordán vize, és úgy folyt, hogy a medre egészen megtelt éppúgy, mint azelőtt. **VÖRÖS TENGER – JORDÁN TIPOLÓGIA** 19 Az első hónap tizedikén jött ki a nép a Jordánból, és tábornak ütött Gilgálban, Jerikó keleti határán. 20 **Azt a tizenkét követ, amelyet a Jordánból vettek ki, Gilgálban állíttatta föl Józsué, 21 és ezt mondta Izráel fiainak: Ha majd megkérdezik fiaitok apáiktól, hogy miféle kövek ezek, 22** magyarázzátok el fiaitoknak, hogy szárazon kelt át Izráel itt a Jordánon. 23 Mert Istenetek, az Úr kiszárította a Jordán vizét elöttetek, amíg átkeltetek.

Így cselekedett Istenetek, az Úr a Vörös-tengerrel is: **TIP** kiszárította előttünk, amíg átkeltünk rajta, 24 hogy megtudja a föld minden népe, milyen erős az Úr keze, és hogy féljétek Isteneteket, az Urat mindenkor.

Józs 5

Amikor meghallotta az emóriai összes királya túl a Jordánon, nyugat felé és a kánaániak valamennyi királya a tenger mellett, hogy kiszárította az Úr a Jordán vizét Izráel fiai előtt, amíg átkeltek rajta, megdermedt a szívük, és még a lélegzetük is elállt Izráel fiai miatt. 2 Abban az időben mondta az Úr Józsuének: **Készíts kőkéseket, és metéld körül újból Izráel fiait!** 3 Józsué tehát kőkéseket **csinált magának, és az Arálót-halmon körülmetélte Izráel fiait.** 4 Azért metélte őket körül Józsué, mert a hadköteles férfiak, akik kijöttek Egyiptomból, mind meghaltak útközben a pusztában, miután kijöttek Egyiptomból; **5 körül volt ugyan metélve az egész nép, amely kijött, de útközben, a pusztában született nép közül, miután kijöttek Egyiptomból, már senkit sem metéltek körül.** 6 Mert negyven évig vándoroltak Izráel fiai a pusztában, miközben elpusztult az egész nép, valamennyi hadköteles, aki kijött Egyiptomból, mert nem hallgatott az Úr szavára. **Ezért megesküdt az Úr, hogy nem engedi meglátniuk azt a földet, amelyről megesküdt az Úr atyáiknak, hogy nekünk adja, a tejjel és mézzel folyó földet,** 7 és fiaikat állította a helyükre. Őket metélte körül Józsué. Ezek ugyanis körülmetéletlenek voltak, mert útközben nem metélték körül őket. 8 Amikor azonban befejezték az egész nép körülmetélését, a helyükön maradtak, a táborban, amíg erőre nem kaptak. 9 Az Úr pedig ezt mondta Józsuének: **Ma háritottam el rólatok az egyiptomi gyalázatot. Ezért hívják azt a helyet Gilgálnak mind a mai napig.** 10 Amikor Gilgálban táboroztak Izráel fiai, megtartották a páskát a hónap tizennegyedik napján este Jerikó síkságán. 11 **A páska második napján kovásztalan kenyeret ettek a föld terméséből és pörkölt gabonát ugyanazon a napon. 12 A manna pedig megszűnt a következő naptól fogva, hogy ettek a föld terméséből. Nem volt többé mannája Izráel fiainak, hanem már abban az évben Kánaán földjének a termését ették. 13 Amikor Józsué Jerikónál volt, föltekintett, és látta, hogy egy férfi áll előtte, kivont karddal a kezében. Odament hozzá Józsué, és megkérdezte tőle: Közénk tartozol, vagy ellenségeinkhez? 14 Az pedig így felelt: Nem, én az Úr seregének a vezére vagyok; éppen most érkeztem. Ekkor Józsué arccal a földre borult előtte, meghajolt, és ezt kérdezte tőle: Mit akar mondani szolgáljának az én Uram? 15 Az Úr seregének a vezére így felelt Józsuének: Oldd le sarudat a lábadról, mert szent az a hely, ahol állsz. Józsué így is tett. **TIPOLÓGIA****

KETTŐS TIPOLÓGIA: 1. VÖRÖS TENGER SZÉTVÁLASZTÁSA; 2. OLD LE A TE SAURIDAT (MÓZES / JÓZSUÉ).

Józs 6

Jerikó olyan alaposan be volt zárva Izráel fiai miatt, hogy se ki, se be nem mehetett senki. 2 Ekkor azt mondta az Úr Józsuének: Lásd, a kezedbe adom Jerikót és királyát vitéz harcosaival együtt. 3 Járjátok hát körül a várost, valamennyi harcos kerülje meg egyszer: így tégy hat napon át! 4 Hét pap vigyen hét kosszarvból készült kürtöt a láda előtt! A hetedik napon hétszer kerüljétek meg a várost, a papok pedig fújják meg a kürtöket! 5 És ha majd hosszan fújják a kosszarvakat, ti pedig meghalljátok a kürt szavát, törjön ki hatalmas csatakiáltásban az egész nép! Akkor le fog omlani a város kőfala, és a nép bevonulhat, mindenki egyenest előre.

6 Józsué, Nún fia hívatta tehát a papokat, és így szólt hozzájuk: Vegyétek föl a szövetség ládáját, hét pap pedig vigyen hét kosszarvból készült kürtöt az Úr ládája előtt. 7 A népnek pedig ezt mondta: Vonuljatok föl, járjátok körül a várost, és a fegyveresek vonuljanak az Úr ládája

előtt! 8 Úgy is történt, ahogyan Józsue megmondta a népnek. **A hét pap, aki a hét kosszarvból készült kürtöt vitte, az Úr előtt vonult, és fújta a kürtöket, az Úr szövetségládája pedig utánuk haladt.** 9 A fegyveresek a kürtöket fúvó papok előtt haladtak, az utóvéd pedig a láda után ment, és egyfolytában fújták a kürtöket. 10 A népnek azonban megparancsolta Józsue: Ne kiáltatok, a hangotokat se lehessen hallani, és egy szó se jöjjön ki a szátokból addig, amíg azt nem mondom nektek, hogy törjete ki csatakiáltásban. Akkor aztán kiáltoztatok! 11 Körülvitette tehát az Úr ládáját, megkerülve egyszer a várost. Azután visszatértek a táborba, és a táborban töltötték az éjszakát. 12 **Másnap korán reggel fölkel Józsue, a papok pedig fölveték az Úr ládáját.** 13 **A hét pap, aki a hét kosszarvból készült kürtöt vitte, az Úr ládája előtt ment, és folyton fújta a kürtöket. A fegyveresek előttük haladtak, az utóvéd pedig követte az Úr ládáját. Folyton fújták a kürtöket.** 14 A második napon is megkerülték egyszer a várost, azután visszatértek a táborba. **Így cselekedtek hat napon át.** 15 **A hetedik napon pedig az történt, hogy pirkadatkor fölkeltek, és a szokott módon megkerülték a várost, most azonban hétszer. Csak ezen a napon kerülték meg hétszer a várost.** 16 Amikor hetedszer fújták meg a papok a kürtöket, ezt mondta Józsue a népnek: **Kiáltatok, mert nektek adja az Úr a várost!** 17 Átok terhe alatt ki kell irtani a várost, az Úré az mindenestül! **Csak a parázna Ráháb maradjon életben mindazokkal együtt, akik a házában vannak, mert elrejtette a követeket, akiket kiküldtünk.** 18 Hozzá ne nyúljatok a kiirtandókhöz, különben rátok száll az átok; el ne vegyetek semmit a kiirtandókból, mert átkot hoztok Izráel táborára, és szerencsétlenségbe döntöttek! 19 Az összes ezüstöt és aranyat meg a réz- és vastárgyakat az Úrnak szenteljétek, azok az Úr kincstárába kerüljenek. 20 Ekkor kiáltani kezdett a nép, és megfújták a kürtöket. És amikor meghallotta a nép a kürtzengést, hatalmas harci kiáltásban tört ki, és a kőfal leomlott. **A nép pedig bevonult a városba, mindenki egyenest előre, és elfoglalták a várost.** 21 Kardélre hánytak, kiirtottak mindent, ami a városban volt: férfit és nőt, ifjat és öreget, marhát, juhot és szamarat. **FURCSA EZT MOST AZ OROSZOK UKRÁN ELLENI HŐDÍTŐ HÁBORÚSÁNAK NAPJAIBAN OLVASNI...** 22 **A két férfinak pedig, akik kikémlelték azt a földet, ezt mondta Józsue: Menjetek be annak a parázna nőnek a házába, és hozzátok ki onnan őt és minden hozzátartozóját, ahogyan megesküdtetek neki!** 23 Bementek tehát az ifjú kéme, és kihozták Ráhábot, apját, anyját, testvéreit és minden hozzátartozóját. Kihozták egész nemzetségét, és elhelyezték őket Izráel táborán kívül. 24 A várost pedig mindenestül fölperzselték. Csak az ezüstöt és az aranyat meg a réz- és vastárgyakat tették az Úr házában a kincstárába. 25 **A parázna Ráhábot, apja háza népét és minden hozzátartozóját azonban életben hagyta Józsue. Letelepedett Izráelben, és ott él mind a mai napig, mert elrejtette a követeket, akiket Jerikóba küldött kémkedni Józsue.** 26 Abban az időben mondta ezt az átkot Józsue: **Átkozott legyen az Úr előtt az az ember, aki hozzáfog, hogy fölépítse ezt a várost, Jerikót! Elsőszülöttjére rakja le az alapját, és legkisebb fiára állítsa föl kapuit!** 27 **Az Úr Józsueval volt, és elterjedt a híre az egész országban.**

Józs 7

Ákán bűne

De Izráel fiai hűtlenül bántak a kiirtásra rendelt dolgokkal, mert a Júda törzséből való **Ákán, Karmí fia, Zabdí unokája, Zerah dédunokája elvett a kiirtandó dolgokból.** Ezért föllángolt az Úr haragja Izráel fiai ellen. 2 Józsue ugyanis néhány férfit küldött Jerikóból Ajba, amely Bét-Áven mellett van, Bételtől keletre, és azt mondta nekik: **Menjetek, és nézzetek körül azon a földön!** A férfiak elmentek, és kikémlelték Ajt. 3 Amikor visszatértek Józsuehoz, azt mondták neki: **Ne vonuljon föl az egész nép. Csak két- vagy háromezer ember vonuljon föl, azok is megverik Ajt. Ne fáraszd oda az egész népet, mert kevesen vannak azok.** 4 Fölvonultak tehát oda a népből mintegy háromezren, de megfutamodtak az ajbeliek elől. 5 Megölték közülük az

ajbeliek mintegy harminchat embert, üldözték őket a kaputól egészen Sebárimig, és megverték őket a lejtőn. Ekkor valósággal megdermedt a nép szíve, és elvesztette minden bátorságát. 6 Józsué pedig megszagatta ruháját, arccal a földre borult az Úr ládája előtt, és úgy maradt estig Izráel véneivel együtt. A fejükre port hintettek. 7 Akkor ezt mondta Józsué: Jaj, Uram, Uram! Miért is hoztad át ezt a népet a Jordánon, ha most az emóriak kezébe adsz bennünket, hogy elpusztítsanak? Bárcsak úgy határozotunk volna, hogy a Jordánon túl maradunk! 8 Ó, Uram! Mit mondjak most, hogy Izráel máris megfutamodott ellenségei elől? 9 Ha meghallják ezt a kánaániak és az ország többi lakói, akkor körül fognak bennünket, és még a nevünket is kiirtják a földről. Mit teszel akkor a te nagy nevedért? 10 Az Úr azt felelte Józsuének: **Kelj föl! Miért fekszel ott, arccal a földre borulva? 11 Vétkezett Izráel, megszegették szövetségemet, amelyre köteleztem őket, mert elvettek a kiirtásra szánt dolgokból, ellopták, és titokban a holmijuk közé tették.** 12 Azért nem tudtak megállni Izráel fiai ellenségeikkel szemben, és azért futamodtak meg ellenségeik elől, mert utolérte őket az átok. **Nem leszek többé veletek, ha nem pusztítjátok ki magatok közül a kiirtanivalót!** 13 Kelj föl, szenteld meg a népet, és ezt mondd: Szenteljétek meg magatokat holnapra! Mert így szól az Úr, Izráel Istene: Kiirtanivaló van közötted, Izráel! Nem tudtok megállni ellenségeitek előtt, amíg el nem távolítjátok magatok közül a kiirtanivalót. 14 Jöjjetek ide reggel törzsenként. Abból a törzsből, amelyet sorsvetés útján megjelöl az Úr, jöjjenek ide a nemzetségek. Abból a nemzetségből, amelyet megjelöl az Úr, jöjjenek ide a családok. Abból a családból, amelyet **megjelöl az Úr, jöjjenek ide a férfiak.** 15 Akit azután kiirtandónak jelöl ki, azt meg kell égetni mindenével együtt, mert megszegte az Úr szövetségét, és gyalázatos dolgot követett el Izráelben. 16 Józsué korán reggel fölkelt, felsorakoztatta Izráel törzseit, és a sorsvetés Júda törzsét jelölte meg. 17 Azután felsorakoztatta Júda nemzetségeit, és a sorsvetés Zerah nemzetségét jelölte meg. Azután felsorakoztatta Zerah nemzetségéből a családfőket, és a sorsvetés Zabdí jelölte meg. 18 Amikor az ő családjának a férfiai sorakoztatta fel, **a sorsvetés a Júda törzséből való Ákánt,** Karmí fiát, Zabdí unokáját, Zerah dédunokáját jelölte meg. 19 Ekkor azt mondta Ákának Józsué: Fiam, adj dicsőséget az Úrnak, Izráel Istenének! Tégy bűnvallást előtte, és mondd el nekem, hogy mit tettél, ne titkolj el semmit előlem! 20 Ákán így válaszolt Józsuének: Valóban én voltam az, aki vétkezett az Úr, Izráel Istene ellen, mert a következőt tettem: 21 megláttam a zsákmány között egy szép sineári köntöst, kétszáz sekel ezüstöt és egy ötven sekel súlyú aranyrudat. Megkívántam és elvettem őket. Ott vannak a sátramban elásva a földbe, az ezüst is alattuk van. 22 Ekkor Józsué követeket küldött, akik elfutottak a sátorba. És csakugyan el volt ásva mindez a sátrában, és az ezüst is alatta volt. 23 Előhozták a sátorból, odavitték Józsuéhoz és Izráel fiaihoz, és odatették az Úr színe elé. 24 Józsué pedig fogta Ákánt, Zerah fiát, az ezüstöt, a köntöst, az aranyrudat, fiait és leányait, marháit, szamarait és juhait, sátrát és mindenét. Vele volt egész Izráel, és elvitték őket az Ákór-völgybe. 25 Ott ezt mondta Józsué: **Szerencsétlenséget hoztál ránk! Fordítsa az Úr ezt a szerencsétlenséget most rád! És megkövezte őket egész Izráel, majd elégették őket. Így kövezték meg őket.** 26 Azután nagy kőhalmot raktak föléje, amely a mai napig megvan. Ekkor megszűnt az Úr izzó haragja. Ezért nevezik azt a helyet Ákór-völgynek mind a mai napig.

ÁKÁN HIÁBA TETT BŰNVALLÁST, MÉGIS MEG KELLETT HALNIA

Józs 8

Azután ezt mondta az Úr Józsuének: **Ne félj, és ne rettegj!** Vedd magad mellé az egész hadinépet, azután indulj és vonulj Aj városa ellen! Meglásd, kezedbe adom Aj királyát, népét, városát és földjét. 2 Úgy bánj Aj városával és királyával, ahogyan Jerikóval és királyával bántál, de a zsákmány és az állatok a ti prédátok lehet. Álljatok lesbe a város mögött! 3 Elindult tehát Józsué az egész hadinéppel, és **fölvonultak Aj ellen.** Kiválasztott Józsué harmincezer erős vitézt, és elküldte őket éjjel. 4 Ezt a parancsot adta nekik: Figyeljetek rám! Álljatok lesbe a

városnál, a város mögött. Ne legyetek nagyon messze a várostól, és legyetek mindnyájan készenlétben! 5 Én a velem levő egész néppel megközelítem a várost. Ha majd kijönnek ellenünk, mint először, elfutunk előlük. **KATONAI TAKTIKA** 6 Ők utánunk fognak jönni annyira, hogy elszakítjuk őket a várostól, mert azt gondolják, hogy futunk előlük, mint először. Mi tehát futunk előlük. 7 Ti akkor indítsatok támadást a leshelyről, és vegyétek birtokba a várost, mert Istenetek, az Úr kezetekbe adja azt. 8 És ha bevettétek a várost, gyűjtsátok föl! Az Úr szava szerint cselekedjete! Lássátok, ezt parancsoltam nektek! 9 Azután elküldte őket Józsué. Azok elmentek a leshelyre, és elhelyezkedtek Bétel és Aj között, Ajtól nyugatra. Józsué pedig a nép között töltötte ezt az éjszakát. 10 Korán reggel fölkelt Józsué, számba vette a népet, azután fölvonult Izráel véneivel a nép élén Aj ellen. 11 Az egész vele levő hadinép felvonult. Így közeledtek, és megérkeztek a város alá. Tábort ütöttek Ajtól északra úgy, hogy egy völgy volt köztük és Aj között. 12 Ekkor kijelölt mintegy ötezer embert, és lesbe állította őket Bétel és Aj között a várostól nyugatra. 13 Így helyezték el a népet: a tábor egészét a várostól északra, a lesből támadókat pedig a várostól nyugatra. Józsué ezt az éjszakát a völgyben töltötte. 14 Amikor látta ezt Aj királya, a város férfiai korán reggel nagy hirtelen kivonultak, hogy megütközzenek Izráellel. A király és egész népe arra a helyre ment, ahová várták: az Arábavölgy szélére; nem tudta ugyanis, hogy lest vetettek neki a várostól nyugatra. 15 Józsué és egész Izráel pedig, mintha vereséget szenvedtek volna tőlük, futásnak eredtek a pusztá felé. 16 Ekkor hadba szólították az egész népet, amely még a városban volt, hogy üldözőbe vegyék őket. És miközben Józsué üldözték, elszakadtak a várostól. 17 Nem maradt senki Ajban és Bételben, aki ne eredt volna Izráel nyomába. A várost tárva-nyitva hagyták, és úgy üldözték Izráelt.

CSATAZAJ

KEMÉNY BESZÉD A MAI KERESZTÉNYEKNEK.

18Akkor ezt mondta az Úr Józsuénak: Nyújtsd ki a kezeden levő dárdát Aj felé, mert a kezeden adtam azt. Józsué kinyújtotta a kezében levő dárdát a város felé. 19Erre a lesben állók gyorsan előjöttek az állásaikból, és rohamra indultak, amint Józsué kinyújtotta a kezét. Behatoltak a városba, és elfoglalták, majd nyomban felgyújtották a várost. 20Amikor az ajbeliek hátrafordultak, látták, hogy a város füstje az ég felé száll, és nincs módjuk se erre, se arra menekülni, mert a pusztá felé menekülő nép is visszafordult üldözői ellen. 21Amikor ugyanis látta Józsué és egész Izráel, hogy a lesben állók elfoglalták a várost, és a város füstje száll fölfelé, visszafordultak, és vágni kezdték az ajbelieket. 22A városban levők is kijöttek ellenük, így ők az izráeliek közé kerültek. Ezek innen, azok onnan vágják őket, úgyhogy senki sem maradt, aki elfuthatott vagy elmenekülhetett volna. 23Aj királyát azonban élve fogták el, és Józsué
elé
vitték.

24Miután Izráel lemészárolta Aj összes lakóját a harcmezőn és a pusztában, ahol üldözték őket, és miután ezek mind egy szálíg elesetek a harcban, egész Izráel visszafordult Aj ellen, és kardélre hányták a várost. 25Összesen tizenkétezer férfi és nő esett el azon a napon, Aj valamennyi lakója. 26Józsué ugyanis nem eresztette le a kezét, amellyel a dárdát tartotta, amíg Aj valamennyi lakóját ki nem irtották. 27Csak az állatok és a városból összeszedett zsákmány lett Izráel prédájává az Úr szava szerint, ahogyan megparancsolta Józsuénak. 28Így perzselte föl Józsué Aj városát, és mindörökre sivár romhalmazzá tette. Így van ez ma is

29 Aj királyát pedig felakasztatta egy fára, és ott volt egész estig. De napnyugtakor Józsué parancsára levették a holttestet a fáról, odadozták a városkapu elé, és nagy kőhalmot raktak föléje. Ott van az még ma is. 30 Ekkor oltárt épített Józsué az Úrnak, Izráel Istenének az Ébálhegyen, 31 **ahogyan** megparancsolta Mózes, az Úr szolgája Izráel fiainak, és ahogyan meg is van írva Mózes törvénykönyvében. Oltárt épített faragatlan kövekből, amelyekhez nem értek vassal. Égőáldozatokat mutattak be azon az Úrnak, és békeáldozatokat vágtak. 32 És felírta ott a kövekre Mózes törvényének a mását; Izráel fiai előtt írta fel. 33 Egész Izráel, annak vénei, előljárói és bírái ott álltak kétfelől a láda mellett, az Úr szövetségládáját vivő lévita papokkal szemben, mind a jövevények, mind a született izráeliek, fele a Garizim-hegy irányában, fele

pedig az Ébál-hegy irányában, ahogyan Mózes, az Úr szolgálja megparancsolta, hogy így áldják meg Izráel népét első ízben. 34 **Azután fölolvasta Józsué a törvény minden igéjét, az áldást és az átkot, pontosan úgy, ahogyan meg van írva a törvénykönyvben.** 35 **Mindabból, amit Mózes megparancsolt, egyetlen szó sem volt, amelyet ne olvasott volna föl Józsué Izráel egész gyülekezete meg az asszonyok, a gyermekek és a hozzájuk csatlakozott jövevények előtt.**

Józs 9

1 Amikor meghallották ezt mindazok a királyok, akik a Jordánon túl a hegyvidéken, a Sefélá-alföldön és a Nagy-tenger egész partja mentén a Libánon felé laktak: a hettiták, az emóriak, a kánaániak, a perizziek, a hivviek és a jebúsiak, 2 szövetkeztek egymással, hogy együttesen harcoljanak Józsué és Izráel ellen. 3 Gibeón lakói azonban hallva, hogy mit tett Józsué Jerikóval és Aj városával, 4 a maguk részéről cselhez folyamodtak. Elindultak, és így szerelték föl magukat: elnyűtt zsákokat szereztek szamaraikra meg elnyűtt, megrepedezett és összekötözött borostömlőket, 5 a lábukra elnyűtt és foltozott sarukat, magukra pedig elnyűtt ruhát. Útravaló kenyérük is mind száraz és csupa morzsa volt. 6 Így mentek Józsuéhoz a táborba, Gilgálba, és ezt mondták neki meg az izráelieknek: Messze földről jöttünk. Kössetek most szövetséget velünk! 7 Az izráeliek azonban ezt mondták a hivvieknek: Hátha köztünk laktok, hogyan köthetnénk akkor veletek szövetséget? 8 Azok ezt mondták Józsuénak: Szolgáid vagyunk. Józsué azonban megkérdezte: Kik vagytok, és honnan jöttetek? 9 Azok ezt felelték neki: Egy nagyon távoli országból jöttünk a te szolgáid Istenednek, az Úrnak nevéért, mert hallottuk hírét és mindazt, amit Egyiptomban véghezvitt, 10 meg mindazt, amit az emóriak két királyával tett a Jordánon túl: Szihóonnal, Hesbón királyával és az astároti Óggal, Básán királyával. 11 Ezért véneink és országunk lakói ezt mondták nekünk: Vegyetek magatokhoz útravalót, menjetek eléjük, és mondjátok nekik: Szolgáitok vagyunk, kössetek hát szövetséget velünk! 12 Itt a kenyérünk: még meleg volt, amikor otthon becsomagoltuk az útra, és elindultunk hozzátok, mostanra pedig száraz és csupa morzsa lett. 13 Ezek a borostömlők is újak voltak, amikor megtöltöttük, most pedig repedezettek. A ruhánk és a sarunk is elnyűtt a nagyon hosszú úton. 14 Ők kezükbe is vették ezeknek az útravalóját, de az Úr akaratát nem kérdezték meg. 15 Józsué ráállt a békére, és szövetséget kötött velük azzal az ígérettel, hogy életben hagyja őket. A közösség fejedelmei pedig megesküdtek erre. 16 Három nappal azután, hogy szövetséget kötöttek velük, meghallották, hogy a közelből valók, sőt közöttük laknak. 17 Útnak indultak ezért Izráel fiai, és harmadnapra elértek azok városaihoz. Ezek voltak a városaik: Gibeón, Kefírá, Beérót és Kirjat-Jeárím. 18 De nem koncolták fel őket Izráel fiai, mert a közösség fejedelmei megesküdtek nekik az Úrra, Izráel Istenére. Emiatt zúgolódní kezdett az egész közösség a fejedelmek ellen. 19 De a fejedelmek mind azt mondták az egész közösségnek: Megesküdtünk nekik az Úrra, Izráel Istenére, nem bánthatjuk tehát őket. 20 Ezt tegyük hát velük: hagyjuk életben őket, és akkor nem ér bennünket az Úr haragja amiatt az eskü miatt, amelyet nekik tettünk. 21 Majd azt mondták a fejedelmek: Maradjanak életben, de legyenek favágói és vízfordói az egész közösségnek! Így határoztak tehát róluk a fejedelmek. 22 Józsué pedig hívatta őket, és így beszélt hozzájuk: Miért szedtetek rá bennünket? Azt mondtátok: Nagyon messziről érkeztünk. Pedig közöttünk laktok. 23 Legyetek azért átkozottak! Ne fogyjanak ki közületek a szolgák, Istenem házának favágói és vízfordói! 24 Azok ezt felelték Józsuének: Mivel tudomásukra jutott a te szolgáidnak, hogy Istenetek, az Úr megparancsolta Mózesnek, az ő szolgájának, hogy adja nektek az egész országot, és pusztítsa ki előletek az ország minden lakóját, nagyon féltettük tőletek az életünket, ezért tettük ezt. 25 Most már a kezedben vagyunk, bánj velünk úgy, ahogyan jónak és helyesnek látod! 26 Józsué pedig ezt tette velük: Megmentette őket Izráel fiainak a kezéből, és így nem gyilkolták le őket, 27 de

elrendelte Józsué azon a napon, hogy a közösségnek, valamint az Úr oltárának a favágói és vízfordói legyenek azon a helyen, amelyet majd kiválaszt az Úr. Így van ez ma is.

IZRAEL FIAI A SZAVUKAT, ESKÜJÜKET MEGTARTJÁK, AKKOR IS, HA EMBERILEG EZ INDOKOLATLAN, SŐT AZ ELLENKEZŐRE LENNE INKÁBB SZÜKSÉG.

Józs 10

1 Adónícedek, Jeruzsálem királya meghallotta, hogy Józsué elfoglalta Ajt, lakóit pedig teljesen kiirtotta, és úgy bánt Aj városával és királyával, ahogyan Jerikóval és annak királyával, Gibeón lakói viszont békét kötöttek Izráellel, és így közöttük laktak. 2 Ekkor nagyon megijedt, hiszen Gibeón nagy város volt, akárcsak egy királyi város, sőt nagyobb volt Ajnál, és csupa vitéz férfi lakott benne. 3 Adónícedek, Jeruzsálem királya ezért ezt az üzenetet küldte Hóhámnak, Hebrón királyának, Pirámnak, Jarmút királyának, Jáfiának, Lákis királyának és Debírnek, Eglón királyának: 4 Gyertek el hozzám, és segítsetek, verjék meg Gibeónt, mert békét kötött Józsuéval és Izrael fiaival. 5 Erre összegyűlt és felvonult az emóriak öt királya: Jeruzsálem királya, Hebrón királya, Jarmút királya, Lákis királya és Eglón királya, ők maguk és egész hadseregük. Tábort ütöttek Gibeón alatt, és megkezdték a harcot ellene. 6 Akkor a gibeóniak ezt az üzenetet küldték Józsuénak a gilgáli táborba: Ne hagyd cserben a te szolgálodat! Vonulj föl hozzánk gyorsan, és szabadíts meg minket! Segíts rajtunk, mert a hegyvidéken lakó emóriak királyai összefogtak ellenünk! 7 Erre fölvonult Józsué Gilgálból egész hadseregével, valamennyi vitéz harcosával. 8 Az Úr ezt mondta Józsuének: Ne félj tőlük, mert a kezedbe adom őket! Senki sem állhat meg közülnök előtted. 9 Józsué váratlanul rájuk tört, miután egész éjszaka menetelt Gilgálból. 10 Az Úr megzavarta az ellenséget Izrael előtt, úgyhogy Izrael nagy vereséget mért rájuk Gibeónnál, üldözte őket a bét-hóróni hágó felé, és vágta őket egészen Azékáig és Makkédáig. 11 Ahogy menekültek Izrael elől, az Úr heves jégesőt hullatott rájuk az égből a bét-hóróni lejtőn egészen Azékáig, és meghaltak. Többen haltak meg a jégesőtől, mint amennyit fegyverrel öltek meg Izrael fiai. 12 Azon a napon, amikor kiszolgáltatta az Úr Izrael fiainak az emóriákat, beszélt Józsué az Úrral, majd ezt mondta Izrael előtt: Nap, maradj veszteg Gibeónban, te is, Hold, az Ajjálón-völgyben! 13 És veszteg maradt a nap, megállott a hold is, míg kitöltötte bosszúját ellensegeim a nép. Meg van ez írva a Jásár könyvében. **Megállt a nap az ég közepén, nem sietett lenyugodni majdnem egy teljes napig. 14 Nem volt ilyen nap sem azelőtt, sem azután, hogy emberi szóra így hallgatott volna az Úr, mert az Úr harcolt Izraelért. KÉPES NYELV VAGY SZÓ SZERINT?** 15 Azután visszatért Józsué egész Izráellel a gilgáli táborba. 16 Az az öt király pedig elmenekült, és elrejtőzött a makkédái barlangban. 17 De jelentették Józsuének, hogy megtalálták az öt királyt, akik a makkédái barlangban rejtőznek. 18 Józsué ezt mondta: Gördítsetek nagy köveket a barlang szája elé, és rendeljétek oda embereket, hogy őrizzék őket! 19 Ti pedig ne álljatok meg, üldözzétek ellensegeiteket, vágjátok utócsapataikat, és ne hagyjátok, hogy bejussanak a városaikba, mert kezetekbe adta őket Istenetek, az Úr! 20 Józsué és Izrael fiai igen nagy csapást mértek rájuk, és szinte teljesen megsemmisítették őket. Csak azok maradtak meg közülnök, akik elmenekültek, és bejutottak a megerősített városokba. 21 Ekkor visszatért az egész nép épségben Józsuéhoz a makkédái táborba. Senki se merte ezután fenyegetni Izrael fiait. 22 Akkor ezt mondta Józsué: Bontsátok ki a barlang száját, és hozzátok ide hozzám azt az öt királyt a barlangból! 23 Így cselekedtek. Odavitték hozzá a barlangból azt az öt királyt: Jeruzsálem királyát, Hebrón királyát, Jarmút királyát, Lákis királyát és Eglón királyát. 24 Miután odavitték ezeket a királyokat Józsuéhoz, magához hívatta Józsué az izráeli férfiakat mind, és azt mondta a harcosok vezéreinek, akik vele jártak: Jöjjetek ide, tegyétek lábatokat ezeknek a királyoknak a nyakára! Azok odamentek, és rátették lábukat azok nyakára. 25 Ekkor azt mondta nekik Józsué: Ne féljétek, és ne rettegjétek, legyetek erősek és bátrak! Mert így bánik el az Úr minden

ellenségetekkel, akikkel harcolni fogtok. 26 Azután levágta őket Józsué, megölte, és felakasztotta őket öt fára. Ott maradtak a fákon fölakasztva egészen estig. 27 Napnyugtakor azután Józsué parancsára levették őket a fákról, bedobták a barlangba, ahol rejtőzködtek, és nagy köveket raktak a barlang szája elé. Ott vannak ezek még ma is. **JAJ!** 28 Makkédát is elfoglalta Józsué azon a napon, és kardélre hányta királyával együtt. Kiirtotta őket, a város minden lakosát, senkit sem hagyott elmenekülni. Ugyanúgy bánt Makkédá királyával, ahogyan Jerikó királyával. 29 Majd továbbvonult Józsué egész Izráellel Makkédából Libná alá, és megtámadta Libnát. 30 Az Úr ezt is Izráel kezébe adta királyával együtt. Kardélre hányta minden lakosát, senkit sem hagyott elmenekülni. Királyával pedig ugyanúgy bánt, ahogyan Jerikó királyával. 31 Majd továbbvonult Józsué egész Izráellel Libnából Lákis alá, és megtámadta. 32 Az Úr Izráel kezébe adta Lákist, elfoglalták a második napon, és kardélre hányták minden lakosát egészen úgy, ahogyan Libnával tették. 33 Akkor fölvonult Hórám, Gézer királya Lákis segítségére. De Józsué megverte őt népével együtt, senkit sem hagyott elmenekülni. 34 Lákisból továbbvonult Józsué egész Izráellel Eglón alá, tábort ütött, és megkezdte a harcot ellene. 35 Elfoglalták még azon a napon, és kardélre hányták minden lakosát. Kiirtotta azon a napon egészen úgy, ahogyan Lákissal tette. 36 Felvonult azután Józsué Eglónból egész Izráellel Hebrónba, és megtámadták. 37 Elfoglalták azt meg a hozzá tartozó városokat is, és kardélre hányták királyával együtt minden lakosát. Senkit sem hagyott Józsué elmenekülni. Ugyanúgy bánt vele, mint Eglónnal: kiirtotta a város minden lakosát. 38 Azután visszafordult Józsué egész Izráellel Debír felé, és megtámadta. 39 Elfoglalta azt királyával meg a hozzá tartozó városokkal együtt. Kardélre hányta minden lakosát, senkit sem hagyott elmenekülni. Ugyanúgy bánt Debírral és királyával, ahogyan elbánt Hebrónnal vagy Libnával és királyával. 40 Így győzte le Józsué az egész országot: a hegyvidéket és a Délvidéket, a Sefélá-alföldet és a dombvidéket meg azok valamennyi királyát. Senkit sem hagyott elmenekülni, hanem kiirtott minden lelket, ahogyan megparancsolta Izráel Istene, az Úr. 41 Megverte őket Józsué Kádés-Barneától Gázáig és Gósen egész földjét Gibeónig. 42 Mindezeket a királyokat és országukat egyetlen hadjárattal hódoltatta meg Józsué, mert Izráel Istene, az Úr harcolt Izráelért. 43 Azután visszatért Józsué egész Izráellel a gilgáli táborba.

Józs 11

Amikor meghallotta ezt Jábín, Hácór királya, üzenetet küldött Jóbábhöz, Mádón királyához, Simrón királyához, Aksáf királyához 2 és azokhoz a királyokhoz, akik az északi hegyvidéken laktak, meg az Arábá-völgyben Kinnerettől délre, a Sefélá-alföldön meg a Dór mellett levő nyugati dombvonulaton; 3 a keleten és nyugaton lakó kánaániakhoz, az emóriakhoz, a hettitákhoz, a perizziekhez és a jebúsziaikhoz a hegyvidékre és a Hermón tövében lakó hivviekhez Micpá földjére. 4 Ezek kivonultak egész seregükkel. Annyi volt az ember, mint tenger partján a homok, de ló és harci kocsis is nagyon sok volt. 5 Mindezek a királyok összefogtak, és amikor megérkeztek, közösen ütöttek tábort a Méróm vizénél, hogy harcoljanak Izráel ellen. 6 Akkor ezt mondta az Úr Józsuénak: Ne félj tőlük, mert holnap ilyenkor Izráelnek adom mindnyájukat halálra sebezve. Vágasd át lovaik inát, és gyűjtsd fel harci kocsijaikat! 7 Józsué váratlanul rájuk tört egész hadseregével a Méróm vizénél, és megrohanta őket. 8 Az Úr pedig Izráel kezébe adta őket. Megverték és üldözték őket Szidón-Rabbáig és Miszfefót-Majmig és a Micpe-völgyig kelet felé. Megverték őket, senkit sem hagytak elmenekülni. 9 Úgy tett velük Józsué, ahogyan meghagyta neki az Úr: Lovaik inát átvágatta, harci kocsijaikat pedig fölgyújtotta. 10 Akkor visszafordult Józsué, elfoglalta Hácórt, királyát pedig megölte karddal. Mindezeknek a királyságoknak korábban Hácór állt az élén. 11 Kardélre hányta, kiirtotta minden lakosát, nem maradt életben senki sem; Hácórt pedig fölperzselte. 12 Ezeknek a királyoknak minden városát elfoglalta Józsué királyaikkal együtt, és kardélre hányta, kiirtotta őket, ahogyan Mózes, az Úr szolgálója megparancsolta. 13 De a halmokon álló városokat nem

perzselte föl Izráel, egyedül csak Hácórt perzselte fel Józsué. 14 Minden holmi és állat, amelyet ezekben a városokban zsákmányoltak, Izráel fiainak a prédája lett. Csak az embereket hányták kardélre; mindenkit kipusztítottak, nem hagytak meg egy lelket sem. 15 Ahogyan az Úr megparancsolta szolgájának, Mózesnek, úgy parancsolta meg Mózes Józsuének, és úgy cselekedett Józsué. Semmiben sem tért el attól, amit az Úr Mózesnek parancsolt. 16 Így foglalta el Józsué azt az egész országot: a hegyvidéket, az egész Délvidéket és Gósen egész földjét, a Sefélá-alföldet és az Arába-völgyet, Izráel hegyvidékét és alföldjét 17 a Kopasz-hegytől, amely Széir irányában emelkedik, Baal-Gádig, mely a Libánon völgyében a Hermón-hegység lábánál fekszik. Összes királyukat elfogta, levágta és megölte. 18 Hosszú ideig viselt háborút Józsué ezek ellen a királyok ellen. 19 Egyetlen város sem köthetett békét Izráel fiaival, csak a Gibeónban lakó hivviek. Mindent harcban foglaltak el. 20 **Mert az Úr megkeményítette a szívüket, hogy harcoljanak Izráel ellen. Ezért Izráel kiirtotta őket, nem volt irgalom számukra, hanem kipusztították őket, ahogyan az Úr megparancsolta Mózesnek.** 21 Abban az időben elment Józsué, és kipusztította az anákiakat a hegyvidékről, Hebrónból, Debírből, Anábból, mindenünnen Júda és Izráel hegyvidékéről. Városaikkal együtt kiirtotta őket Józsué. 22 Nem maradtak az anákiak fiaiból Izráel fiainak földjén, csak Gázában, Gátban és Asdódban maradtak meg. 23 Így foglalta el Józsué az egész országot, pontosan úgy, ahogyan megígérte Mózesnek az Úr. Józsué pedig átadta azt örökségül Izráelnek, mindegyik törzsnek a maga részét. És béke lett az országban a háború után. **TRIUMFALISTA SUCCESS STORY, 21 SZÁZADI SZEMMEL ISZONYATOS ÁLDOZATOK ÁRÁN**

Józs 12

Ezek voltak az ország királyai, akiket Izráel fiai megverték, földjüket pedig birtokba vették a Jordánon túl, napkeletre, az Arnón medrétől a Hermón-hegységig és az Arába-völgy egész keleti részét: 2 a Hesbónban lakó Szihón, az emóriak királya uralkodott Aróértől, amely az Arnón-patak partján, a patak középső szakaszánál volt, Gileád területének felén a Jabbók-patakig, az ammóniak határáig 3 meg az Arába-völgyben a Kinneret-tó keleti széléig és az Arába-tengernek, vagyis a Sós-tengernek a keleti széléig, Bét-Hajjesimót irányában, dél felé pedig a Piszgá lejtőjéig. 4 Ógnak, Básán királyának, aki az utolsó refáiak egyike volt, és Astárótban meg Edreiben lakott, ez volt a területe: 5 ő uralkodott a Hermón-hegységen és Szalkában meg az egész Básánon, a gesúriak és maakábeliek határáig, meg Gileád területének a felén, Szihónnak, Hesbón királyának a határáig. 6 Mózes, az Úr szolgája és Izráel fiai verték meg őket. Azután Mózes, az Úr szolgája a rübenieknek és gádiaknak meg Manassé törzse felének adta azt birtokul. 7 Ezek annak az országnak a királyai, akiket Józsué és Izráel fiai a Jordánon túl, nyugat felé verték meg, a Libánon völgyében fekvő Baal-Gádtól a Széir irányában emelkedő Kopasz-hegyig. Izráel törzseinek adta ezt Józsué birtokul, mindegyiknek a maga részét; 8 a hegyvidéken és a Sefélá-alföldön, az Arába-völgyben és a dombvidéken, a pusztában és a Délvidéken a hettiták, az emóriak, a kánaániak, a perizziek, a hivviek és a jebúsziai területét: 9 Jerikó királya: egy, a Bétel melletti Aj királya: egy, 10 Jeruzsálem királya: egy, Hebrón királya: egy, 11 Jarmút királya: egy, Lákis királya: egy, 12 Eglón királya: egy, Gézer királya: egy, 13 Debír királya: egy, Geder királya: egy, 14 Hormá királya: egy, Arád királya: egy, 15 Libná királya: egy, Adullám királya: egy, 16 Makkédá királya: egy, Bétel királya: egy, 17 Tappúah királya: egy, Héfer királya: egy, 18 Afék királya: egy, Sárón királya: egy, 19 Mádón királya: egy, Hácór királya: egy, 20 Simrón-Merón királya: egy, Aksáf királya: egy, 21 Taanak királya: egy, Megiddó királya: egy, 22 Kedes királya: egy, a karmeli Jokneám királya: egy, 23 a dóri dombvidéken levő Dór királya: egy, a gilgáli Gójim királya: egy, 24 Tircá királya: egy. Összesen harmincegy király. **ILYEN SOK VOLT KÁNAÁNBAN?**

Józs 13

Amikor Józsué élemedett korú öregember lett, ezt mondta neki az Úr: Te élemedett korú öregember lettél, pedig még igen sok terület maradt az országban, amit birtokba kell venni. 2 Ez maradt még hátra az országból: a filiszteusok egész területe és minden, ami a gesúriaké: 3 a Síhórtól, mely Egyiptomtól keletre folyik, észak felé a kánaániakhoz tartozó Ekrón határáig a filiszteusok öt városfejedelme: a gázai, az asdódi, az askelóni, a gáti és az ekróni, továbbá az avviak; 4 délen a kánaániak egész földje és a szidóni Meará egészen Aféig, az emóriak határáig. 5 Azután a gebáliak földje és napkeleten az egész Libánon, a Hermón-hegység lábánál fekvő Baal-Gádtól egészen a Hamátba vezető útig; 6 a hegység egész lakossága a Libánontól Miszrefót-Majimig, az összes szidóni. **Én magam űzöm ki őket Izráel fiai elől. Oszd csak ki sorsvetéssel Izráelnek örökségül, ahogyan megparancsoltam neked! 7 Most azért oszd fel ezt a földet örökségül a kilenc törzs és Manassé fél törzse között! 8 Ugyanakkor a rúbeniek és a gádiak is megkapták örökségüket, amelyet Mózes adott nekik keleten, a Jordánon túl. Úgy osztották fel, ahogyan Mózes, az Úr szolgája adta nekik: 9 Aróértől fogva, amely az Arnón-patak partján van, a várost a patak középső folyásánál és az egész fennsíkot Médebától Dibónig, 10 meg az emóriak királyának, a Hesbónban uralkodó Szihónnak összes városát az ammóniak határáig; 11 Gileádot meg a gesúriak és a maakátiak területét, az egész Hermón-hegységet és az egész Básánt Szalkáig; 12 Básánban Óg egész királyságát, aki Astárótban és Edreiben uralkodott. Ő maradt meg a refáiak utódai közül, akiket Mózes vert le, és vette el a birtokukat. 13 De Izráel fiai nem űzték ki a gesúriakat és a maakátiakat, ezért Gesúr és Maaká lakói ott élnek Izráel között még ma is. 14 Csak Lévi törzsének nem adott örökséget: ő Izráel Istenének, az Úrnak tűzáldozatait kapta örökségül, ahogyan megígérte neki. 15 Rúben fiai törzsének Mózes adott örökséget nemzetségenként. 16 Övék lett a következő terület: Aróértől fogva, amely az Arnón-patak partján van, maga a város a patak középső folyásánál és az egész fennsík Médebáig, 17 Hesbón és a hozzá tartozó városok a fennsíkon, Dibón, Bámót-Baal és Bét-Baal-Meón, 18 Jahcá, Kedémót, és Méfaat, 19 Kirjátajim, Szibmá és Ceret-Hassahar a völgyből kiemelkedő hegyen, 20 továbbá Bét-Peór, a Pizsgá dombvidéke és Bét-Hajjesímót. 21 A fennsík összes városa és az emóriak királyának, a Hesbónban uralkodó Szihónnak egész királysága. Őt is megverte Mózes, meg Midján fejedelmeit: Evít és Reket, Cúrt és Húrt is meg Rebát, a Szihónnak alárendelt vezéreket, akik az országban laktak. 22 Bálámot, Beór fiát, a jóst is fegyverrel ölték meg Izráel fiai azokkal együtt, akiket lemészároltak. 23 Rúben fiainak területét a Jordán határolta. Ez Rúben fiainak az öröksége nemzetségenként, ezek a városok a hozzájuk tartozó falvakkal együtt. 24 Gád törzsének, Gád fiainak is Mózes adott örökséget nemzetségenként. 25 Övék lett a következő terület: Jazér és Gileád összes városa és az ammóniak országának fele Aróérig, Rabbától keletre, 26 azután Hesbóntól Rámat-Hammicpéig és Betónímiig meg Mahanajimtól Lódebár határáig. 27 A völgyben pedig Bét-Harám, Bét-Nimrá, Szukkót és Cáfón, egy kicsinyke rész Hesbón királyának, Szihónnak a királyságából, meg a Jordán és vidéke a Kinneret-tó végéig, keleten, a Jordánon túl. 28 Ez Gád fiainak az öröksége nemzetségenként, ezek a városok a hozzájuk tartozó falvakkal együtt. 29 Manassé törzse felének is Mózes adott örökséget. Ez jutott Manassé fiai törzse felének nemzetségenként: 30 az ő területük lett Mahanajimtól kezdve az egész Básán, Ógnak, Básán királyának az egész királysága és Jáír összes sátorfalva, amely Básánban van, összesen hatvan város, 31 továbbá Gileád fele és Astárót meg Edreí, Óg királyságának a városai Básánban. Ez jutott a Manassétól származó Mákír fiainak, Mákír fiai felének, nemzetségenként. 32 Ezeket a területeket Mózes osztotta ki örökségül Móáb síkságán, a Jordánon túl, Jerikótól keletre. 33 Lévi törzsének azonban nem adott Mózes örökséget. Maga az Úr, Izráel Istene az ő örökségük, ahogyan megígérte nekik.**

Józs 14

Ez lett Izráel fiainak az öröksége Kánaán földjén. Eleázár pap és Józsué, Nún fia meg a törzsek családfői osztották ki örökségül Izráel fiainak; 2 sorsolással osztották ki a kilenc és fél törzs örökségét, ahogyan megparancsolta az Úr Mózes által. 3 Mert két és fél törzsnek még Mózes adott örökséget a Jordánon túl. A lévítáknak azonban nem adott örökséget közöttük. 4 Mivel Józséf fiaiból két törzs lett, Manassé és Efraim, ezért a lévítáknak nem adtak birtokrészt az országban, hanem csak városokat, hogy azokban lakjanak, meg az azokhoz tartozó legelőket nyájaik és egyéb jószáguk számára. 5 Úgy jártak el Izráel fiai, és úgy osztották fel a földet, ahogyan Mózesnek megparancsolta az Úr. 6 Júda fiai Gilgálban Józsué elé járultak, és a **kenizsi Káléb, Jefunne fia** ezt mondta neki: Te tudod, hogy mit mondott az Úr Mózesnek, az Isten emberének rólam és rólad Kádés-Barneában. 7 **Negyvenéves voltam, amikor elküldött engem Mózes, az Úr szolgálja Kádés-Barneából kikémeelni ezt az országot, és én megbízható híreket hoztam neki.** 8 Társaim, akik velem jöttem, megrémítették a nép szívét; én azonban hűségesen követtem Istenemet, az Urat. 9 Azon a napon megesküdött **Mózes: Bizony, a te örökséged lesz és a te fiaidé mindörökké az a föld, amelyet bejártál, mivel hűségesen követted Istenemet, az Urat.** 10 **Mostanáig megőrizte életemet az Úr, ahogy megígérte. Negyvenöt éve annak, hogy ezt az ígéretet tette az Úr Mózesnek, amikor a pusztát járta Izráel. Most, éppen ma vagyok nyolcvanöt esztendő.** 11 **Még ma is olyan erős vagyok, mint amikor Mózes elküldött engem. Amilyen eróm volt akkor, olyan az eróm most is: harcba vonulok, és visszatérek.** 12 **Most azért add nekem azt a hegyvidéket, amelyet megígért az Úr azon a napon, hiszen te is hallottad akkor, hogy anákiak vannak ott és nagy, erődített városok. Talán velem lesz az Úr, és kiűzöm őket, ahogyan megígérte az Úr.** 13 Józsué megáldotta őt, és örökségül adta Hebrónt Kálébnak, Jefunne fiának. 14 Azért lett hát Hebrón a kenizsi Kálébnak, Jefunne fiának az öröksége mind a mai napig, mert hűségesen követte az Urat, Izráel Istenét. 15 Hebrón neve azelőtt Kirjat-Arba volt. Arba volt a legnagyobb ember az anákiak között. És béke lett az országban a háború után.

Józs 15

FÖLDRAJZ VÉGIIG, KIVÉVE 1-2 MONDAT A VÉGÉN, AKSZARÓL, KÁLEB FIÁNAK KÉRÉSÉRŐL

1 Ez jutott sorsolással Júda fiai törzsének nemzetségenként: Edóm határánál a Cin-pusztá, Témán szélétől a Délvidék felé. 2 Déli határuk a Sós-tenger végétől, a Délvidékre néző tengeröböltől indul ki, 3 és délen az Akabbím-hágó felé halad, majd átmegy Cin felé, azután fölmegey délről Kádés-Barneához. Elhalad Hecrón mellett, fölmegey Addár felé, és Karka felé kanyarodik. 4 Majd Acmon felé halad, kiér Egyiptom patakjáiig, és a határ a tengernél végződik. Ez legyen a déli határok. 5 Kelet felé a Sós-tenger a határ a Jordán torkolatáig. Az északi határvonal a tengeröbölnél, a Jordán torkolatánál kezdődik, 6 innen fölmegey a határ Bét-Hoglá felé, és Bét-Arabától északra megy el, azután fölmegey a határ a rúbeni Bóhan sziklájáiig. 7 Azután az Ákór-völgytől Debír felé megy föl a határ, és észak felé fordul Gelilótnál, amely a pataktól délre, az Adummím-hágóval szemben van. Azután a Semes-forrás mellett halad el a határ, és vége a Rógél-forrásnál van. 8 Innen fölmegey a határ a Ben-Hinnóm-völgy felé a jebúsi hegyhát déli oldalánál, azaz Jeruzsáleemnél. Majd fölmegey a határ a hegytetőre, amely a Hinnóm-völgygel szemben nyugatra és a Refáim-völgy északi szélén van. 9 A hegycsúcsról lekanyarodik a határ a Mé-Neftóah-forráshoz, és az efróni hegyvidék városaihoz ér ki. Majd lekanyarodik a határ Baalá, azaz Kirjat-Jeárím felé. 10 Baalától nyugatra fordul a határ a Széír-hegység felé, áthalad a Jeárím-hegy, azaz a Keszálón északi oldalán. Innen lemegy Bét-Semes irányába, és Timná felé halad. 11 Azután továbbmegy a határ az ekróni hegyhától északra, és Sikkárón felé kanyarodik. Azután átmegy a határ a Baalá-hegy felé, és elér Jabneélhez, úgyhogy a határ a tengernél végződik. 12 A nyugati határ a Nagy-tenger partvidéke. Ez Júda fiainak a határa körös-körül nemzetségenként. 13 Kálébnak, Jefunne fiának is Júda fiai között adtak

birtokrészt, ahogyan az Úr megparancsolta Józsuének: Kirjat-Arbát, Anák apjának városát, azaz Hebrónt. 14 Káléb kiűzte onnan Anák három fiát: Sésajt, Ahímant és Talmajt, Anák leszármazottait. 15 Innen felvonult Debír lakói ellen. Debír neve azelőtt Kirjat-Széfer volt. 16 Akkor ezt mondta Káléb: **Aki megveri és elfoglalja Kirjat-Széfert, annak adom a lányomat, Akszát feleségül.** 17 Otniél, Káléb öccsének, Kenaznak a fia foglalta el azt, így neki adta a lányát, Akszát feleségül. 18 Amikor az asszony hozzáment, a férje rábeszélte, hogy kérjen mezőt az apjától. Amikor leszállt a számról, Káléb megkérdezte tőle: Mi járásban vagy? 19 Az asszony ezt felelte neki: Ajándékozz meg engem! Ha a Délvidékre adtál férjhez, akkor adj nekem forrásokat is! Káléb pedig neki adta a Felső-forrásokat és az Alsó-forrásokat. 20 Ez Júda fiai törzsének az öröksége nemzetségenként: 21 Ezek lettek Júda fiai törzsének legtávolabbi városai Edóm határánál, a Délvidéken: Kabceél, Éder és Jágúr, 22 Kíná, Dímóná és Adadá, 23 Kedes, Hácór és Jitnán, 24 Zíf, Telem és Beálót, 25 Hácór-Hadattá és Kerijjót-Hecrón, azaz Hácór, 26 Amám, Sema és Móládá, 27 Hacar-Gaddá, Hesmón és Bét-Pelet, 28 Hacar-Súál, Beérseba és Bizjótjá, 29 Baalá, Ijjím és Ecem, 30 Eltolad, Keszil és Hormá, 31 Ciklág, Madmanná és Szanszanná, 32 Lebáót, Silhím, Ajin és Rimmón. Összesen huszonkilenc város falvaival együtt. 33 A Seféla-alföldön: Estáól, Corá és Asná, 34 Zánóah, Én-Ganním, Tappúah és Énám, 35 Jarmút, Adullám, Szókó és Azéká, 36 Saarajim, Adítajim, Gedérá és Gedérótajim. Tizennégy város falvaival együtt. 37 Cenán, Hadásá és Migdal-Gád, 38 Dilán, Mícpe és Jokteél, 39 Lákis, Bockat és Eglón, 40 Kabbón, Lahmász és Kitlís, 41 Gedérót, Bét-Dágón, Naamá és Makkédá. Tizenhat város falvaival együtt. 42 Libná, Eter és Ásán, 43 Jiftáh, Asná és Necíb, 44 Keilá, Akzib és Márésá. Kilenc város falvaival együtt. 45 Ekrón, a hozzá tartozó városokkal és falvakkal együtt. 46 Ekróntól a tengerig az egész terület Asdód mellett, az ott levő falvakkal együtt. 47 Asdód, a hozzá tartozó városokkal és falvakkal; Gáza, a hozzá tartozó városokkal és falvakkal egészen Egyiptom patakjáig, meg a Nagy-tenger partvidéke. 48 A hegyvidéken Sámír, Jattír és Szókó, 49 Danná és Kirjat-Szanná, azaz Debír, 50 Anáb, Estemó és Ánim, 51 Gósen, Hólón és Giló. Tizenegy város falvaival együtt. 52 Arab, Dúmá és Esán, 53 Jánúm, Bét-Tappúah és Aféká, 54 Humtá, Kirjat-Arba, azaz Hebrón és Ciór. Kilenc város falvaival együtt. 55 Máón, Karmel, Zíf és Júttá, 56 Jizreel, Jokdeám és Zánóah, 57 Kajin, Gibá és Timná. Tíz város falvaival együtt. 58 Halhúl, Bét-Cúr és Gedór, 59 Maarát, Bét-Anót és Eltekón. Hat város falvaival együtt. 60 Kirjat-Baal, azaz Kirjat-Jeárím és Rabbá. Két város falvaival együtt. 61 A pusztában: Bét-Arábá, Middín és Szekáká, 62 Nibsán, Ír-Melah és Én-Gedí. Hat város falvaival együtt. 63 A jebúsziaikat, Jeruzsálem lakóit nem tudták kiűzni Júda fiai. Ezért laknak ott a jebúsziaik Júda fiaival Jeruzsálemben még ma is.

Józs 16

A József fiainak kisorsolt terület határa Jerikó mellett, a Jordántól indul, Jerikó vizeitől keletre, a pusztában, majd Jerikótól továbbmegy a hegyvidéken Bétel felé. 2 Azután továbbmegy Bételtől Lúz felé, és átmegy az arkiak területére Atárótig. 3 Majd lemegy a tenger felé a jaflétiak területére, Alsó Bét-Hórón vidékéig és Gézerig, és a tengernél végződik. 4 Így kapták meg örökségüket József fiai, Manassé és Efraim. 5 Ez lett Efraim fiainak a határa nemzetségenként: Örökségük határa keleten Atrót-Addártól húzódik Felső Bét-Hórónig, 6 és eléri a határ a tengert. Északon Mikmetátnál kelet felé fordul a határ Taanat-Silónak, majd továbbmegy mellette keleten Jánóah felé. 7 Jánóah-tól lemegy Atárót és Naará felé, érinti Jerikót, és kiér a Jordánhoz. 8 Tappúah-tól nyugat felé megy a határ a Kána-patakig, és a tengernél végződik. Ez Efraim fiai törzsének az öröksége nemzetségenként. 9 De Manassé fiainak az örökségében is különítettek el városokat Efraim fiainak, mindegyik várost a falvaival együtt. 10 A Gézerben lakó kánaániakat azonban nem űzték ki. Ezért ott laknak a kánaániak Efraim között még ma is, de kényszermunkásokká lettek.

Józs 17

Manassé törzsének is jutott kisorsolt rész; ő volt ugyanis József elsőszülöttje. Mákírnak, Manassé elsőszülöttjének, Gileád apjának jutott Gileád és Básán, mert harcos ember volt. 2 Manassé többi fiának is jutott örökség, nemzetségenként: Abíezer fiainak, Hélek fiainak, Aszriél fiainak, Sekem fiainak, Héfer fiainak és Semída fiainak. Ezek József fiának, Manassénak a férfi leszármazottai nemzetségenként. 3 De Celofhádnak, Héfer fiának, aki Gileád fia, Mákír unokája és így Manassé dédunokája volt, nem voltak fiai, csak leányai. Leányainak neve Mahlá, Nóá, Hoglá, Milká és Tircá volt. 4 Ezek odamentek Eleázár paphoz meg Józsuéhez, Nún fiához meg a fejedelmekhez, és ezt mondták: Az Úr megparancsolta Mózesnek, hogy testvéreink között nekünk is adjon örökséget. Adott is nekik örökséget az Úr parancsa szerint apjuk testvérei között. 5 Így esett Manasséra tíz rész a Jordánon túl levő Gileád és Básán földjén kívül. 6 Mert Manassé leányai örökséget kaptak az ő fiai között. Gileád földje pedig Manassé többi fiáé lett. 7 Manassé határa Ásértól Mikmetát felé húzódik, ami Sikemmel átellenben fekszik, azután dél felé fordul a határ Én-Tappúah lakói felé. 8 Tappúah földje Manassénak jutott, de maga Tappúah, Manassé határán, Efraim fiaié lett. 9 Azután lefelé megy a határ a Kána-patak felé a pataktól délre. Ezek a városok Efraimnak jutottak, bár Manassé városai között voltak. Manassé határa a pataktól északra volt, és a tengernél végződött. 10 A déli rész Efraimé, az északi rész Manasséé lett, határa pedig a tenger. Északon Ásér a szomszédja, keleten pedig Issakár. 11 Manassénak jutott Issakár és Ásér területén Bét-Seán a falvaival együtt, Jibleám a falvaival, Dór lakosai falvaikkal együtt, Én-Dór lakosai falvaikkal együtt, Taanak lakosai falvaikkal együtt, Megiddó lakosai falvaikkal és a három dombvonulattal együtt. 12 De magukat a városokat nem tudták birtokba venni Manassé fiai, a kánaániaknak így sikerült ott maradniuk azon a földön. 13 Amikor megerősödtek Izráel fiai, kényszermunkára fogták a kánaániakat, kiűzni azonban nem tudták őket. 14 De József fiai így beszéltek Józsuével: Miért csak egy sorsvetésnyi örökséget és egy kimért részt adtál nekünk? Hiszen nagy a mi népünk, mert mindeddig megáldott bennünket az Úr. 15 Józsué azt felelte nekik: Ha olyan nagy a ti népetek, menjeteek föl az erdőségbe, és irtsatok abból magatoknak a perizziek és a refáiak földjén, ha szűk nektek Efraim hegyvidéke! 16 Erre azt mondták József fiai: Ez a hegyvidék nem elég nekünk, viszont a síkságon lakó kánaániaknak mind vas harci kocsijaik vannak: Bét-Seánban és falvaiban is, meg Jezréel síkságán is. 17 Józsué azonban azt felelte József házának, Efraimnak és Manassénak: Nagy a ti népetek, és az erőtök is nagy! Nemcsak ez az egy kisorsolt rész jut tehát majd nektek, 18 hanem egy egész hegyvidék lesz majd a tiétek! Ahol erdőség van, irtsátok ki, és így a tiétek lesz az egész. Ki fogjátok űzni a kánaániakat, még ha vas harci kocsijaik vannak, és erősek is.

Józs 18

Izráel fiainak egész közössége összegyűlt Sílóban. Ott helyezték el a kijelentés sátrát, miután meghódolt előttük az ország. 2 Izráel fiai között ekkor még hátra volt hét olyan törzs, amelyeknek nem osztották ki az örökséget. 3 Akkor ezt mondta Józsué Izráel fiainak: Meddig késtek még? Miért nem mentek el, és veszitek birtokba azt a földet, amelyet nektek adott atyáitok Istene, az Úr? 4 Hozzatok ide törzsenként három férfit, hogy elküldjem őket. Induljanak el, járják be az országot, készítsenek róla leírást örökségüknek megfelelően, majd jöjjenek vissza hozzám. 5 Azután osszátok fel magatok között hét részre! Júda maradjon meg a maga területén délen, József háza is maradjon meg a maga területén északon. 6 Ti tehát készítsetek leírást arról a földről, a hét birtokrészről, és hozzátok ide hozzám, hogy itt, Istenünknek, az Úrnak színe előtt kisorsoljam azokat közöttetek. 7 De a lévítáknak nincs birtokrésze közöttetek, mert az Úr papi szolgálata az ő örökségük. Gád, Rúben és Manassé törzsének a fele pedig már megkapta a maga örökségét keleten, a Jordánon túl, amelyet Mózes,

az Úr szolgálja adott nekik. 8 El is indultak azok a férfiak, és elmentek. Amikor útra keltek, megparancsolta nekik Józsué, hogy készítsenek leírást az országról. Ezt mondta: Menjete el, járjátok be az országot, és készísetek róla leírást! Azután térjete vissza hozzám, és én kisorsolom köztetek itt, Sílóban, az Úr színe előtt. 9 Elmentek tehát a férfiak, bejárták az országot, és egy könyvben leírást készítettek a városokról a hét birtokrész szerint, azután visszamentek Józsuéhoz a sílói táborba. 10 Józsué pedig sorsot vetett nekik Sílóban, az Úr színe előtt, és szétosztotta ott Józsué az országot Izráel fiai között, elkészített felosztásuk szerint. 11 A sorsolás először Benjámin fiainak törzsére, annak nemzetségeire esett. A sorsolásban nekik jutott terület Júda fiai és József fiai közé esett. 12 Határuk az északi oldalon a Jordánnál kezdődik, majd fölmege a határ a jerikói hegyhátra északon; azután a hegyvidéken át megy nyugat felé, és a bét-áveni pusztánál ér véget. 13 Onnan továbbmege a határ Lúz felé, a lúzi, azaz bételi hegyháttól délre. Azután lemege a határ Atrót-Addár felé a hegyvidéken, Alsó Bét-Hóróntól délre. 14 Majd elkanyarodik a határ, és a nyugati oldalon dél felé fordul; attól a hegytől délre, amely Bét-Hórónnal szemben van, és Kirjat-Baalnál, azaz Kirjat-Jeárimnál, Júda fiainak a városánál végződik. Ez a nyugati oldal. 15 A déli oldal Kirjat-Jeárim szélénél kezdődik. Elkezdődik a határ nyugaton, és elér a Mé-Neftóah-forráshoz. 16 Innen lemege a határ annak a hegynek a lábához, amely a Ben-Hinnóm-völgygel átellenben van, a Refáim-völgytől északra. Azután lemege a Hinnóm-völgybe, a jebúsi hegyhátra dél felé; lemege a Rógél-forráshoz, 17 majd északnak kanyarodik, és elér Én-Semesig, ahonnan kiér Gelilótig, az Adummím-hágóval szemben, és lemege a rúbeni Bóhan sziklájáig. 18 Azután átmege az Arábá-völgygel szemben levő hegyhátra észak felé, és lemege az Arábá-völgybe. 19 Majd átmege a határ a Bét-Hoglá-hegyhátra észak felé, és a határ a Sós-tenger északi öblénél végződik, a Jordán déli végénél. Ez a déli határ. 20 A keleti oldalon a Jordán határolja. Ez Benjámin fiainak az öröksége és határaik körös-körül nemzetségeinek megfelelően. 21 Ezek Benjámin fiai törzsének a városai nemzetségeinek megfelelően: Jerikó, Bét-Hoglá és Émek-Kecíc. 22 Bét-Arába, Cemarájim és Bétel, 23 Avvím, Pára és Ofrá, 24 Kefar-Ammóná, Ofni és Geba. Tizenkét város, falvaival együtt. 25 Gibeón, Rámá és Beérót, 26 Micpe, Kefirá és Mócá, 27 Reke, Jirpeél és Taralá, 28 Céla, Elef és Jebúsz, azaz Jeruzsálem, továbbá Gibat és Kirjat. Tizennygy város, falvaival együtt. Ez Benjámin fiainak az öröksége nemzetségeiknek megfelelően.

Józs 19

A sorsolás másodszorra Simeonra, Simeon fiainak törzsére esett, annak nemzetségeire. Az ő örökségük Júda fiainak az örökségén belül volt. 2 Az ő örökségük lett Beérseba, Seba és Móládá, 3 Hacar-Suál, Bálá és Ecem, 4 Eltolad, Betúl és Hormá, 5 Ciklág, Bét-Markábót és Hacar-Szuszá, 6 Bét-Lebaót és Sárúhen: tizenhárom város, falvaival együtt. 7 Ajin, Rimmón, Eter és Ásán: négy város, falvaival együtt. 8 Továbbá mindazok a falvak, amelyek ezek körül a városok körül voltak Baalat-Beérig, a délvidéki Rámáig. Ez Simeon fiai törzsének az öröksége nemzetségeinek megfelelően. 9 Júda fiainak a részéből adtak Simeon fiainak örökséget, mert Júda fiainak túl nagy birtokrész jutott. Ezért kaptak örökséget Simeon fiai azoknak az örökségén belül. 10 Harmadszor Zebulon fiaira, az ő nemzetségeikre esett a sorsolás. Örökségük határa Száridig ér. 11 Fölmege a határuk nyugatnak Maralá felé, érinti Dabbesetet, majd érinti azt a patakot, amely Jokneámmal szemben van. 12 Száridnál keletre, napkelet felé fordul Kizlót-Tábór határán, azután elér Dáberatig, majd fölmege Jáfiáig. 13 Onnan továbbmege keleti irányban Gat-Héfer és Ét-Kácín felé, majd elér Rimmónig, ott pedig elkanyarodik Néá felé. 14 Ezt megkerüli a határ Hannátóntól északra, és a Jiftah-Él-völgyben végződik. 15 Ott van még Kattát, Nahalál, Simrón, Jidalá és Betlehem. Tizenkét város, falvaival együtt. 16 Ez Zebulon fiainak az öröksége nemzetségeiknek megfelelően: ezek a városok falvaikkal együtt. 17 Negyedszer Issakárra esett a sorsolás, Issakár fiaira, az ő nemzetségeikre. 18 Az ő területükön van Jezeél, Keszulót és Súném, 19 Hafarájim, Sión és Anáharat, 20 Rabbít, Kisjón és Ebec, 21

Remet, Én-Ganním, Én-Haddá és Bét-Paccéc. 22 Érinti a határ Tábórt, Sahacímát és Bét-Semest, úgyhogy határuk a Jordánnál végződik. Tizenhat város, falvaival együtt. 23 Ez Issakár fiai törzsének az öröksége nemzetségeiknek megfelelően: ezek a városok falvaikkal együtt. 24 Ötödször Ásér fiainak a törzsére, az ő nemzetségeikre esett a sorsolás. 25 Az ő területükön van Helkat, Halí, Beten és Aksáf, 26 Alammelek, Amád és Misál. Nyugaton érinti a határ a Karmelt és a Libnát-patakot. 27 Innen napkelet felé fordul Bét-Dágón felé, érinti északon Zebulont, a Jiftah-Él-völgyet, Bét-Émeket és Neiélt, majd elér északon Kábúlig. 28 Innen Ebrón, Rehób, Hammón és Káná mellett egészen Szidón-Rabbáig húzódik. 29 Azután Rámá felé fordul a határ, egészen Tírusz megerősített városáig. Majd Hószá felé fordul a határ, és a tengernél végződik. Ott van még Hebel, Akzíb, 30 Ummá, Afék és Rehób. Huszonkét város, falvaival együtt. 31 Ez Ásér fiai törzsének az öröksége nemzetségeiknek megfelelően: ezek a városok falvaikkal együtt. 32 Hatodszor Naftáli fiaira esett a sorsolás; Naftáli fiaira, az ő nemzetségeikre. 33 Az ő határuk Héleftől, a caananními tölgyfától Adámí-Nekeben és Jabneélen át Lakkúmig terjed, és a Jordánig ér el. 34 Azután nyugat felé Aznót-Tábórnak fordul a határ, és onnan elér Húkókig. Délen Zebulonnal érintkezik, nyugaton meg Áserral érintkezik, napkeleten pedig a Jordánnal. 35 A megerősített városok ezek: Ciddím, Cér, Hammat, Rakkat és Kinneret, 36 Adámá, Rámá és Hácór, 37 Kedes, Edrei és Én-Hácór, 38 Jirón, Migdal-Él, Horém, Bét-Anát és Bét-Semes: tizenkilenc város, falvaival együtt. 39 Ez Naftáli fiai törzsének az öröksége nemzetségeiknek megfelelően: ezek a városok falvaikkal együtt. 40 Hetedszer Dán fiainak törzsére esett a sorsolás, az ő nemzetségeikre. 41 Az ő örökségük területén van Corá, Estáól és Ír-Semes, 42 Saalbím, Ajjálón és Jitlá, 43 Élón, Timnátá és Ekrón, 44 Elteké, Gibbetón és Baalat, 45 Jehud, Bené-Berak és Gat-Rimmón, 46 Mé-Jarkón és Rakkón a Jáfó előtti területtel együtt. 47 Dán fiai azonban elvesztették területüket. Ezért felvonultak Dán fiai, és megtámadták Lesemet. Elfoglalták, kardélre hányták lakosait, majd birtokba vették, és letelepedtek benne. Azután Lesemet ösatyjukról, Dánról Dánnak nevezték el. 48 Ez Dán fiai törzsének az öröksége nemzetségeiknek megfelelően: ezek a városok falvaikkal együtt. 49 Amikor befejezték az örökség szétosztását az ország területén, akkor örökséget adtak Izrael fiai maguk között Józsuének, Nún fiának is. 50 Az Úr parancsa szerint azt a várost adták neki, amelyet kért: Timnat-Szerahot, Efraim hegyvidékén. Felépítette a várost, és abban lakott. 51 Ezeket a területeket osztotta ki örökségül Eleázár pap meg Józsué, Nún fia és az izraeli törzsek családfői sorsvetéssel Sílóban, az Úr színe előtt, a kijelentés sátrának a bejáratánál. Így végezték el az ország felosztását.

Józs 20

1 Ezután így szólt az Úr Józsuéhoz: 2 Mondd meg Izrael fiainak: Jelöljétek ki a **menedékvárosokat**, amelyekről Mózes által beszéltem nektek; 3 hadd meneküljön oda a gyilkos, aki nem szándékosan, hanem akaratán kívül ölt meg valakit. Szolgáljanak azok nektek menedékkül a vérbosszuló elől. 4 Ha valaki egy ilyen városba menekül, álljon meg a városkapu bejáratánál, és beszélje el ügyét a város véneinek. Azok pedig fogadják be maguk közé a városba, adjanak neki helyet, ő pedig lakjék közöttük. **5 Ha azután üldözi őt a bosszúálló, ne szolgáltassák ki neki a gyilkost, mert akaratán kívül ölte meg felebarátját, hiszen nem gyűlölte őt azelőtt.** 6 Lakjék abban a városban mindaddig, amíg a közösség elé nem áll ítélethozatalra, vagy amíg meg nem hal az a főpap, aki abban az időben lesz hivatalban. Akkor ismét visszatérhet a gyilkos a maga városába és házába: abba a városba, amelyből elmenekült. 7 Így különítették el Kedest Galileában, Naftáli hegyvidékén, Sikemet Efraim hegyvidékén és Kirjat-Arbát, azaz Hebrónt Júda hegyvidékén. 8 A Jordánon túl, Jerikótól keletre kijelölték Becert Rúben törzséből a pusztában, a fennsíkon, Rámótot Gileádban Gád törzséből és Gólánt Básánban Manassé törzséből. 9 Ezek lettek a kijelölt városok Izrael fiai és a közöttük tartózkodó

jövevények számára, hogy oda menekülhessen mindenki, aki nem szándékosan öl meg valakit, és ne haljon meg a bosszúálló kezétől, amíg a közösség elé nem áll.

Józs 21

Azután odamentek a lévíták családfői Eleázár paphoz és Józsuéhoz, Nún fiához meg az izráeli törzsek családfőihez, 2 és így szóltak hozzájuk Sílóban, Kánaán földjén: Az Úr megparancsolta Mózes által, hogy adjatok nekünk városokat lakóhelyül és azokhoz legelőket az állatainknak. 3 Izráel fiai ezért az Úr parancsa szerint a lévítáknak adták ezeket a városokat a maguk örökségéből, a hozzájuk tartozó legelőkkel együtt: 4 amikor a kehátiak nemzetségeire esett a sorsolás, a lévíták között Áron pap fiainak tizenhárom város jutott sorsolással Júda törzséből, Simeon törzséből és Benjámin törzséből. 5 Kehát többi fiának pedig tíz város jutott sorsolással Efraim törzse nemzetségeiből, Dán törzséből és Manassé törzse egyik feléből. 6 Gersón fiainak tizenhárom város jutott sorsolással Issakár törzse nemzetségeiből, Ásér törzséből, Naftáli törzséből és Manassé törzse másik feléből Básánban. 7 Merári fiai nemzetségeinek tizenkét város jutott Rúben törzséből, Gád törzséből és Zebulon törzséből. 8 Izráel fiai tehát a lévítáknak adták ezeket a városokat legelőkkel együtt sorsolással, ahogyan Mózes által megparancsolta az Úr. 9 Júda fiainak a törzséből és Simeon fiainak a törzséből név szerint a következő városokat adták oda: 10 Lévi fiai közül a Kehát nemzetségéből származó Áron fiaira esett először a sorsolás. 11 Nekik adták Anák atyjának városát, Kirjat-Arbát, azaz Hebrónt Júda hegyvidékén, a körülötte levő legelőkkel együtt. 12 De a városhoz tartozó mezőket és annak falvait Kálébnak, Jefunne fiának adták birtokul. 13 Áron pap fiainak adták a gyilkosok menedékvárosát, Hebrónt legelőivel együtt, Libnát legelőivel együtt, 14 Jattírt legelőivel együtt, Estemóát legelőivel együtt, 15 Hólónt legelőivel együtt, Debírt legelőivel együtt, 16 Ajint legelőivel együtt, Juttát legelőivel együtt és Bét-Semest legelőivel együtt: kilenc várost ebből a két törzsből. 17 Benjámin törzséből Gibeónt legelőivel együtt, Gebát legelőivel együtt, 18 Anátótot legelőivel együtt és Almónt legelőivel együtt: négy várost. 19 Áron fiainak, a papoknak összesen tizenhárom város jutott, a hozzájuk tartozó legelőkkel együtt. 20 A Kehát fiainak nemzetségeihez tartozó lévíták közül Kehát többi fiának ezek a városok jutottak sorsolással Efraim törzséből: 21 nekik adták Efraim hegyvidékén a gyilkosok menedékvárosát, Sikemet legelőivel együtt, továbbá Gézert legelőivel együtt, 22 Kibcajimot legelőivel együtt és Bét-Hórónt legelőivel együtt: négy várost. 23 Dán törzséből Eltekét legelőivel együtt, Gibbetónt legelőivel együtt, 24 Ajjálónt legelőivel együtt és Gat-Rimmónt legelőivel együtt: négy várost. 25 Manassé törzsének egyik feléből Taanakot legelőivel együtt és Gat-Rimmónt legelőivel együtt: két várost. 26 Kehát fiai többi nemzetségének összesen tíz város jutott, a hozzájuk tartozó legelőkkel együtt. 27 A lévíták nemzetségei közül Gersón fiainak adták Manassé törzsének másik feléből a gyilkosok menedékvárosát, a básáni Gólánt legelőivel együtt és Beesterát legelőivel együtt: két várost. 28 Issakár törzséből Kisjónt legelőivel együtt, Dáberatot legelőivel együtt, 29 Jarmútot legelőivel együtt és Én-Gannimot legelőivel együtt: négy várost. 30 Ásér törzséből Misált legelőivel együtt, Abdónt legelőivel együtt, 31 Helkatot legelőivel együtt és Rehóbot legelőivel együtt: négy várost. 32 Naftáli törzséből Galileában a gyilkosok menedékvárosát, Kedest legelőivel együtt, Hammót-Dórt legelőivel együtt és Kartánt legelőivel együtt: három várost. 33 A gersóni nemzetségeknek összesen tizenhárom város jutott, a hozzájuk tartozó legelőkkel együtt. 34 A többi lévítának, Merári fiai nemzetségeinek adták Zebulon törzséből Jokneámot legelőivel együtt, Kartát legelőivel együtt, 35 Dimnát legelőivel együtt és Nahalált legelőivel együtt: négy várost. 36 Rúben törzséből Becert legelőivel együtt, Jahcát legelőivel együtt, 37 Kedémótot legelőivel együtt és Méfaatot legelőivel együtt: négy várost. 38 Gád törzséből Gileádban a gyilkosok menedékvárosát, Rámótot legelőivel együtt, Mahanajimot legelőivel együtt, 39 Hesbónt legelőivel együtt és Jazért legelőivel együtt: összesen négy várost. 40 A lévíták többi nemzetségei közül Merári fiai nemzetségeinek

sorsolással tizenkét város jutott. 41 A lévítáknak tehát Izráel fiainak birtokaiból összesen negyvennyolc város jutott, a hozzájuk tartozó legelőkkel együtt. 42 Ezekhez a városokhoz városonként legelők is tartoztak körös-körül; így volt ez mindegyik város esetében. 43 Így adta oda az Úr Izráelnek az egész országot, amelyről megesküdött, hogy atyáiknak adja. Birtokba is vették, és letelepedtek benne. 44 Nyugalmat is adott nekik az Úr mindenfelől, pontosan úgy, ahogyan megesküdött erre atyáiknak. Ellenségeik közül senki sem tudott megállni velük szemben: minden ellenségüket kezükbe adta az Úr. **45 Egyetlen szó sem veszett el azokból az ígéretekben, amelyeket az Úr Izráel házána tett, mind beteljesedett.**

Józs 22 MEGTARTANI ÉS MEGTARTATNI

Akkor összehívatta Józsué a rúbenieket, gádiakat és Manassé törzse felét, 2 és ezt mondta nekik: **Megtartottátok mindazt, amit Mózes, az Úr szolgája nektek megparancsolt, és hallgattatok a szavamra, bármit is parancsoltam nektek. 3 Nem hagytátok el testvéreiteket e hosszú idő alatt mind a mai napig, hanem hűségesen megtartottátok azt a parancsolatot, amelyet az Úr, a ti Istenetek elrendelt. 4 Most már nyugalmat adott Istenetek, az Úr testvéreiteknek, ahogyan megígérte nekik. Azért most menjetek vissza sátraikba, arra a földre, amelyet nektek adott birtokul Mózes, az Úr szolgája a Jordánon túl. 5 De nagyon vigyázzatok! Tartsátok meg mindazt a parancsolatot és azt a törvényt, amelyet Mózes, az Úr szolgája parancsolt meg nektek: Szeressétek az Urat, a ti Isteneteket, és mindenben az ő útjain járjatok; tartsátok meg parancsolatait, ragaszkodjatok hozzá, és őt szolgáljátok teljes szívetekből és teljes lelketekből! 6 Azután megáldotta és elbocsátotta őket Józsué, ők pedig elmentek sátraikba.** 7 Manassé törzse egyik felének Mózes adott örökséget Básánban. A másik felének pedig Józsué adott testvéreik között a Jordánon innen, a nyugati oldalon. Ezeket is elbocsátotta Józsué a sátraikba, és megáldotta őket. 8 Ezt mondta nekik: Térjete vissza sátraikba mindazzal, amit megszereztek: igen sok jószággal, ezüsttel és arannyal, rézzel és vassal meg igen sok ruhával. De osszátok meg testvéreitekkel azt, amit az ellenségeitől zsákmányoltatok! 9 Akkor megfordultak, és eltávoztak Rúben fiai, Gád fiai és Manassé törzsének fele Izráel fiaitól a Kánaán földjén levő Sílóból, elmentek Gileád földjére, arra a földre, amelyet birtokba vettek az Úrnak Mózes által adott parancsa szerint. 10 Amikor Gelilótba értek, amely még Kánaán földjén, a Jordán mellett van, oltárt építettek ott, a Jordán mellett Rúben fiai, Gád fiai és Manassé törzsének a fele, egy feltűnően nagy oltárt. 11 Izráel fiai azonban meghallották, hogy oltárt építettek Rúben fiai, Gád fiai és a Manassé törzsének a fele Kánaán földjének a határán, a Jordán mellett, Gelilótnál, az izráeli oldalon. 12 Amikor ezt Izráel fiai meghallották, összegyűlt Izráel fiainak egész közössége Sílóban, hogy hadat indítsanak ellenük. 13 Ekkor Izráel fiai elküldték Rúben fiaihoz, Gád fiaihoz és Manassé törzsének a feléhez Gileád földjére Fineást, Eleázár pap fiát, 14 és vele együtt tíz fejedelmet; egy-egy fejedelmet Izráel valamennyi törzséből, egy-egy nagycsaládból. Mindegyikük a maga nagycsaládjának a feje volt Izráel nemzetségei között. 15 Amikor megérkeztek Rúben fiaihoz, Gád fiaihoz és Manassé törzsének feléhez Gileád földjére, így beszéltek hozzájuk: 16 Ezt üzeni az Úr egész közössége: Micsoda hűtlenséget követtetek el Izráel Istene ellen, hogy máris elfordultatok az Úrtól? Ti most az Úr ellen lázadtok azzal, hogy oltárt építettetek magatoknak! 17 Nem elég, hogy Peór miatt bűnbe estünk, amelyből még máig sem tisztultunk meg, és amely miatt csapás érte az Úr közösségét? 18 Ti pedig máris elfordultatok az Úrtól? Pedig ha ti ma felláztok az Úr ellen, holnap ő Izráel egész közösségére fog haragudni. 19 Ha tisztátalan föld

a ti birtokotok, jöjjetek át erre a földre, amely az Úr birtoka: ahol az Úr hajléka van, és legyen közöttünk a birtokotok. De az Úr ellen ne lázadjatok fel, és ellenünk se lázadjatok azzal, hogy oltárt építetek magatoknak Istenünknek, az Úrnak az oltárán kívül. 20 Amikor Ákán, Zerah fia hűtlenül bánt a kiirtásra rendelt dolgokkal, Izráel egész közösségére haragudott meg az Úr. Pedig ő csak egyetlen ember volt! Nem kellett-e bűne miatt elpusztulnia? 21 Ekkor megszólaltak Rúben fiai, Gád fiai és Manassé törzsének a fele, és így szóltak Izráel nemzetségfőihez: 22 **Tudja az Úr, az erős Isten, az Úr, az erős Isten, és tudja meg Izráel is, hogy lázadás vagy az Úr elleni hűtlenség-e ez! Ha igen, úgy ne segítsen meg bennünket ezen a napon!** 23 **Maga az Úr vizsgálja meg, hogy azért építettünk-e oltárt, hogy elforduljunk az Úrtól, és égőáldozatot meg ételáldozatot készítsünk vagy békeáldozatot mutassunk be rajta!** 24 Sőt inkább azért csináltuk ezt, mert attól tartunk, hogy holnap ezt mondják a ti fiaitok a mi fiainknak: Mit akartok ti az Úrtól, Izráel Istenétől? 25 Hiszen a Jordánt határrá tette az Úr köztünk és köztetek, Rúben fiai és Gád fiai; nincs nektek közöttök az Úrhoz! Így a ti fiaitok lesznek az okai annak, ha a mi fiaink nem félik majd az Urat. 26 Azért ezt mondtuk: Fogjunk hozzá, és építsük meg ezt az oltárt, de nem égőáldozatra és nem véresáldozatra, 27 hanem hogy ez legyen a tanú köztünk és köztetek meg az utánunk következő nemzedékek között arra, hogy mi az Urat akarjuk tisztelni az ő színe előtt bemutatott égőáldozatainkkal, véresáldozatainkkal és békeáldozatainkkal. **Ne mondhassák holnap a ti fiaitok a mi fiainknak: Nincs nektek közöttök az Úrhoz!** 28 Azt mondtuk tehát: Ha ezt mondják majd nekünk vagy az utódainknak, akkor azt fogjuk felelni: Nézzétek az Úr oltárának a mását, amelyet atyáink készítettek, de nem égőáldozatra és nem véresáldozatra, hanem hogy ez legyen a tanú köztünk és köztetek. 29 **Távol legyen tőlünk, hogy fellázadjunk az Úr ellen, és elforduljunk ma az Úrtól azzal, hogy égőáldozatra, ételáldozatra vagy véresáldozatra való oltárt építsünk Istenünknek, az Úrnak az oltárán kívül, amely az ő hajléka előtt áll.** 30 Amikor meghallotta Fineás pap és a közösség fejedelmei, Izráel nemzetségfői, akik vele voltak, azokat a szavakat, amelyeket Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fiai mondtak, **tetszett nekik.** 31 Fineás, Eleázár pap fia ezért azt mondta Rúben fiainak, Gád fiainak és Manassé fiainak: Most már tudjuk, hogy köztünk van az Úr, mert nem követtetek el ezzel hűtlenséget az Úr ellen. Így hát megmentettétek Izráel fiait az Úr kezétől! 32 Ezután Fineás, Eleázár pap fia és a fejedelmek visszatértek Rúben fiaitól és Gád fiaitól, Gileád földjéről Kánaán földjére Izráel fiaihoz, és jelentették nekik a dolgot. 33 **Tetszett ez a dolog Izráel fiainak is, ezért áldották Istent Izráel fiai.** Nem gondoltak többé arra, hogy hadat indítsanak ellenük, és elpusztítsák azt a földet, ahol Rúben fiai és Gád fiai laktak. 34 Az oltárt pedig így nevezték Rúben fiai és Gád fiai: Ez a tanú közöttünk, hogy az Úr az Isten!

Józs 23

1 Hosszú idő telt el azután, hogy az Úr mindenfelől nyugalmat adott Izráelnek ellenségeitől. Józsué is élemedett korú öregember lett. 2 Ekkor összehívta Józsué egész Izráelt, annak véneit, családfőit, bírjait és előljáróit, és ezt mondta nekik: Én már élemedett korú öregember vagyok. 3 Láttátok mindazt, amit Istenetek, az **Úr tett értetek ezekkel a népekkel, hiszen Istenetek, az Úr harcolt értetek.** 4 Látjátok, kisorsoltam törzseitek között az itt maradt népek birtokát meg azokét a népekét is, amelyeket kiirtottam a Jordántól a Nagy-tengerig napnyugaton. 5 Istenetek, az Úr maga szorítja és űzi ki őket előletek, hogy birtokba vegyétek földjüket, ahogyan megígérte nektek Istenetek, az Úr. 6 **Legyetek azért igen erősek;** tartsátok meg és teljesítétek mindazt, ami meg van írva Mózes törvényének könyvében! **Ne térjete el attól se jobbra, se balra!** 7 Ne keveredjete össze ezekkel a népekkel, amelyek itt maradtak köztetek. Isteneiknek a nevét ne említsétek, ne esküdjete rájuk, ne tiszteljétek és ne imádjátok őket! 8 Ragaszkodjatek viszont Istenetekhez, az Úrhoz, ahogyan a mai napig tettétek! 9 Nagy és erős népeket űzött ki előletek az Úr és senki sem állhatott meg előttetek mindmáig. 10 Közületek

egy elkerget ezret, mert Istenetek, az Úr harcol értetek, ahogyan megígérte nektek. 11 Azért nagyon vigyázzatok magatokra, és szeressétek Isteneteket, az Urat! 12 Mert ha mégis elfordultok tőle, és ha ezeknek a népeknek a maradékaihoz ragaszkodtok, amelyek itt maradtak közöttetek, ha összeházasodtok és összekeveredtek velük, ők meg veletek, 13 akkor tudjátok meg, hogy nem űzi ki többé Istenetek, az Úr ezeket a népeket előletek. Sőt, törre és csapdává lesznek számotokra, oldalatokon ostorra, szemetekben pedig tövisékké, míg ki nem pusztultok erről a jó földről, amelyet Istenetek, az Úr adott nektek. 14 Én most elmegyek azon az úton, amelyen minden ember elmegy. Ismerjétek el teljes szívetekből és teljes lelketekből, hogy egyetlen szó sem veszett el azokból az ígéretekéből, amelyeket megígért nektek Istenetek, az Úr! **Mind beteljesedett rajtatok, nem veszett el abból egy szó sem. 15 De ahogyan beteljesedett rajtatok mindaz az ígélet, amelyet Istenetek, az Úr tett nektek, úgy fogja beteljesíteni rajtatok az Úr minden fenyegetését is, amíg ki nem pusztít benneteket erről a jó földről, amelyet nektek adott** Istenetek, az Úr. 16 Ha megszegitek Isteneteknek, az Úrnak szövetségét, amelyet ő rendelt nektek, ha elmentek, és más isteneket tiszteltek, és azokat imádjátok, akkor föllángol majd ellenetek az Úr haragja, és hamarosan kipusztultok erről a jó földről, amelyet nektek adott. UGYANAZ A GONDOLAT-SZERKEZET MINT MÓZESNÉL: **ÁLDÁS / DE Ha! MÓZES BÚCSÚBESZÉDÉNEK ANTITÍPUSA**

Józs 24

1 Józsué összegyűjtötte Izráel minden törzsét Sikembe, egybehívta Izráel véneit, családfőit, bírát és előljáróit. Odaálltak Isten színe elé. 2 Ekkor azt mondta Józsué az egész népnek

JÓZSUÉ ÜDVTÖRTÉNETI NARRÁCIÓJA

Így szól az Úr, Izráel Istene: ²Ekkor azt mondta Józsué az egész népnek: Így szól az Úr, Izráel Istene: A folyamon túl laktak régen atyáitok, Ábrahámnak és Náhórnak az apja, Táré, és más isteneket tiszteltek. ³De kiragadtam atyátokat, Ábrahámot a folyamon túlról, és végigvezettem Kánaán egész földjén. Megszaporítottam utódait: Izsákot adtam neki, ⁴Izsáknak pedig Jákóbot és Ézsaut adtam; Ézsauinak a Széír-hegységet adtam birtokul, Jákób és fiai pedig lementek Egyiptomba. ⁵Majd elküldtem Mózeset és Áront, és megvertem Egyiptomot; ezt vittem véghez közöttük. Azután kihoztalak benneteket. ⁶Kihoztam atyáitokat Egyiptomból, és eljutottatok a tengerig. Az egyiptomiak azonban harci kocsikkal és lovasokkal üldözték atyáitokat a Vörös-tengerig. ⁷Akkor az Úrhoz kiáltottak segítségért, és ő sötétséget bocsátott közétek és az egyiptomiak közé. Rájuk eresztette a tengert, és az elborította őket. A saját szemetekkel láttátok, hogy mit tettem Egyiptommal. Azután a pusztában laktatok hosszú ideig. ⁸Majd bevittelek benneteket az emóriak földjére, akik a Jordánon túl laktak. Ők harcba szálltak ellenetek, de én a kezetekbe adtam őket. Birtokba vettétek a földjüket, őket pedig kipusztítottam előletek. ⁹Azután fölkelt Bálám, Cippór fia, Móáb királya, és harcba szállt Izráel ellen. Elküldött, és hívatta Bálámot, Beór fiát, hogy átkozzon meg benneteket. ¹⁰Én azonban nem akartam meghallgatni Bálámot, hanem meg kellett áldania benneteket, és így kimentettelek benneteket a kezéből. ¹¹Azután átkeltetek a Jordánon, és elérkeztetek Jerikóhoz. Harcba szálltak ellenetek Jerikó polgárai, az emóriak, a perizziek, a kánaániak, a hettiták, a gírgásiak, a hivviek és a jebúsiak, de a kezetekbe adtam őket. ¹²Rettenetes félelmet bocsátottam rájuk: az futamította meg az emóriak két királyát, nem a te kardod vagy az íjad. 13 Olyan földet adtam nektek, amelyért nem ti fáradoztatok, városokat, amelyeket nem ti építtetek, mégis letelepedtetek bennük, szőlőket és olajfákat, amelyeket nem ti ültettetek, mégis ti esztek róluk.

ÚR

(RECITÁLÓ TÖRTÉNETI NARRÁCIÓJA)

A BÚCSÚZÓ JÓZSUÉ ÉS A NÉP PÁRBESZÉDE

*14 Most azért az Urat féljétek, és őt szolgáljátok híven és feddhetetlenül! Távolítsátok el azokat az isteneket, amelyeket atyáitok szolgáltak a folyamon túl meg Egyiptomban, és az Urat szolgáljátok! 15 De ha nem tetszik nektek, hogy az Urat szolgáljátok, válasszátok ki még ma, hogy kit akartok szolgálni: akár azokat az isteneket, akiket atyáitok szolgáltak a folyamon túl, akár az emóriak isteneit, akiknek most a földjén laktok. **De én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!***

NÉP

16 Erre így válaszolt a nép: Távol legyen tőlünk, hogy elhagyjuk az Urat, és más isteneket szolgáljunk! 17 Az Úr a mi Istenünk! Ő hozott föl bennünket és atyáinkat Egyiptom földjéről, a szolgaság házából, és tette azokat a nagy jeleket a szemünk láttára. Ő vigyázott ránk végig az úton, amelyet megtettünk, és minden nép között, ahol átvonultunk. 18 Kiűzött előlünk az Úr minden népet, akik az országban laktak, még az emóriakat is. Mi is az Urat akarjuk hát szolgálni; bizony, ő a mi Istenünk!

JÓZSUÉ

Akkor Józsué ezt mondta a népnek:

Nem tudjátok ti szolgálni az Urat, mert szent Isten ő, féltőn szerető Isten ő, nem tűri el hitszegéseiteket és vétkeiteket! 20 Ha majd elhagyjátok az Urat, és idegen isteneket szolgáltok, akkor ő újra meg újra csapást hoz rátok, és megsemmisít, ha addig jót is tett veletek.

NÉP

21 A nép azonban ezt felelte Józsuének:

Nem! Mi az Urat akarjuk szolgálni!

JÓZSUÉ

22 Ekkor így szólt Józsué a néphez: Magatok vagytok a tanúi annak, hogy ti választottátok az Urat, hogy őt szolgáljátok. Ők azt felelték: Tanúi vagyunk. 23 Most azért távolítsátok el az idegen isteneket, amelyek közöttetek vannak, és fordítsátok oda szíveteket az Úrhoz, Izráel Istenéhez!

NÉP

24 A nép így felelt Józsuének: Az Urat, a mi Istenünket fogjuk szolgálni, és az ő szavára hallgatunk.

NARRÁTOR

25 Így kötött szövetséget Józsué azon a napon népe javára, elébe tárva a rendelkezéseket és a törvényeket Sikemben. 26 Azután beírta Józsué ezeket a dolgokat az Isten törvénykönyvébe. **MELYIKBE?? (Mi ez? ESV azonosítja Neh 8,18- (pp.430)** Majd fogott egy nagy követ, és odaállította az alá a cserfa alá, amely az Úr szentélyénél volt.

JÓZSUÉ

27 Majd ezt mondta Józsué az egész népnek: Ez a kő lesz majd a tanú ellenünk, mert ez hallotta az Úrnak minden mondását, amikor beszélt velünk. Ez lesz majd a tanú ellenetek, ha megtagadjátok Isteneteket!

NARRÁTOR

28 Ezután elbocsátotta Józsué a népet, mindenkit a maga örökségébe. **29 Történt pedig ezek után, hogy meghalt Józsué, Nún fia, az Úr szolgálója száztíz éves korában. 30 Eltemették örökségének a területén, Timnat-Szerahban, amely Efraim hegyvidékén, a Gaas-hegytől északra van. 31 Izráel pedig az Urat szolgált Józsué egész életében meg azoknak a véneknek az idejében, akik túléltek Józsué, és akik ismerték az Úrnak mindazokat a tetteit, amelyeket véghezvitt Izráelért. 32 József csontjait, amelyeket Egyiptomból hoztak magukkal Izráel fiai, Sikemben temették el, a mezőnek azon a részén, amelyet Jákób vett meg Hamórnak, Sikem atyjának fiaitól száz keszíta ezüstért, és amely József fiainak az öröksége lett. 33 Meghalt Eleázár, Áron fia is, és eltemették fiának, Fineásnak a városában, Gibeában, amelyet Efraim hegyvidékén adtak neki.**

Bír 1

Történt Józsué halála után, hogy Izráel fiai megkérdezték az Urat: Melyikünk vonuljon fel elsők a kánaániak ellen, hogy harcoljon ellenük? 2 Az Úr ezt mondta: Júda vonuljon fel, mert kezébe adtam az országot. 3 Akkor Júda ezt mondta testvérének, Simeonnak: Vonulj fel velem együtt a nekem kisorsolt területre, hogy harcoljunk a kánaániak ellen, és én is veled megyek majd a neked kisorsolt területre. És Simeon elment vele. 4 Júda felvonult, az Úr pedig kezükbe adta a kánaániakat és a perizzieket, és megverték őket Bezeknél, tízezer embert. 5 Ott találták Bezekben Adóníbezeket is, harcoltak ellene, és megverték a kánaániakat meg a perizzieket. 6 Adóníbezek futásnak eredt, de ők üldözőbe vették, elfogták, és levágták a hüvelykujjait meg a nagylábujjait. 7 Akkor ezt mondta Adóníbezek: Hetven király szedegetett morzsákat asztalom alatt, akiknek én vágattam le a hüvelykujjait és a nagylábujjait; ahogyan én bántam velük, úgy fizetett meg nekem az Isten. Azután elvitték Jeruzsálembe, és ott halt meg. 8 Azután Jeruzsálemet támadták meg Júda fiai; elfoglalták, lakosait kardélre hányták, a várost pedig lángba borították. 9 Azután lementek Júda fiai, hogy harcoljanak a hegyvidéken, a Délvidéken és a Seféla-alföldön lakó kánaániak ellen. 10 Majd a Hebrónban lakó kánaániak ellen fordult Júda. Hebrón neve azelőtt Kirjat-Arba volt. És megverték Sésajt, Ahímant és Talmajt. 11 Onnan Debír lakói ellen vonult. Debír neve azelőtt Kirjat-Széfer volt. 12 Akkor ezt mondta Káléb: Aki megveri és elfoglalja Kirjat-Széfert, annak adom a lányomat, Akszát feleségül. 13 Otniél, Káléb öccsének, Kenaznak a fia foglalta el azt, így neki adta a lányát, Akszát feleségül. 14 Amikor az asszony hozzáment, a férje rábeszélte, hogy kérjen mezőt az apjától. Amikor leszállt a számról, Káléb megkérdezte tőle: Mi járatban vagy? 15 Az asszony ezt felelte neki: Ajándékozz meg engem! Ha a Délvidéken adtál férjhez, akkor adj nekem forrásokat is! És neki adta Káléb a Felső-forrásokat meg az Alsó-forrásokat. 16 A kéniek, Mózes sógorának a fiai is elmentek a pálmák városából Júda fiaival Júda pusztájába, amely a Délvidéken van, Arádnál, és ott telepedtek le a néppel együtt. 17 Júda azután elment a testvérel, Simeonnal együtt, és megverték a Cefatban lakó kánaániakat. Kiirtották őket mindenestül; ezért nevezték el aztán a várost Hormának. 18 Majd elfoglalta Júda Gázát határával együtt, Askelónt határával együtt és Ekrónt határával együtt. **19 Az Úr Júdával volt, ezért tudta birtokba venni a hegyvidéket.** De a völgy lakóit nem lehetett kiűzni, mert vas harci kocsijaik voltak. 20 Hebrónt Kálébnak adták, ahogyan Mózes megparancsolta; ő pedig kiűzte onnan Anák három fiát. 21 A jebúsziaikat, Jeruzsálem lakosait azonban nem űzték ki Benjámin fiai, ezért laknak a jebúsziaik Benjámin fiaival együtt Jeruzsálemben még ma is. 22 Felvonult József háza is Bétel ellen. **Az Úr velük volt.** 23 József háza kémeket küldött Bételbe. A város neve azelőtt Lúz volt. 24 Az előőrsök megláttak egy férfit, aki a városból jött ki, és ezt mondták neki: Mutasd meg nekünk, hogy hol lehet bejutni a városba, és mi irgalmasak leszünk hozzád. 25 Amikor megmutatta nekik, hogy hol lehet bejutni a városba, a város lakóit kardélre hányták, de azt a férfit és egész nemzetségét hagyták elvonulni **RÁHÁBHOZ HASONLÓ.** 26 Az a férfi pedig elment a hettiták földjére, épített egy várost, és Lúznak nevezte el. Ez annak a neve még ma is. 27 De Manassé nem tudta birtokba venni Bét-Seánt és falvait, Taanakot és falvait, Dór lakosait és falvait, Jibleám lakosait és falvait, Megiddó lakosait és falvait. A kánaániaknak sikerült ott maradniuk ezen a földön. 28 De amikor Izráel megerősödött, kényszermunkára fogta a kánaániakat, kiűzni azonban nem tudta őket. 29 Efraim sem űzte ki a Gézerben lakó kánaániakat, ezért a kánaániak ott laktak közöttük Gézerben. 30 Zebulon sem űzte ki Kitrón lakosait, sem Nahalól lakosait, ezért a kánaániak ott laktak közöttük, de kényszermunkások lettek. 31 Ásér sem űzte ki Akkó lakosait, sem Szidón lakosait, sem pedig Ahláb, Akzib, Helbá, Afék és Rehób lakosait. 32 Ezért az Ásér törzséhez tartozók ott laktak a kánaániak között, az ország lakosai között, mert nem tudták kiűzni őket. 33 Naftáli sem űzte ki Bét-Semes lakosait, sem Bét-Anát lakosait, ezért ott lakott a kánaániak között, az ország lakosai között. De Bét-Semes és Bét-Anát lakosai az ő kényszermunkásai lettek. 34 Az emóriak pedig a hegyvidékre szorították Dán fiait, és nem

engedték őket lejönni a völgybe. 35 Így sikerült az emóriaknak Har-Hereszben, Ajjálónban és Saalbímban maradniuk. De amikor József házának a keze rájuk nehezedett, kényszermunkások lettek. 36 Az emóriak határa az Akrabbím-hágótól és Szelától fölfelé húzódott.

Bír 2

Az Úr angyala fölment Gilgálból Bókimba, és ezt mondta: Kivezettek benneteket Egyiptomból, és behoztalak erre a földre, amelyet esküvel ígértem atyáitoknak, és azt mondtam: Nem bontom fel szövetségemet veletek soha, 2 de ti se kössetek szövetséget ennek a földnek a lakosaival, romboljátok le oltáraikat! **Ti azonban nem hallgattatok szavamra. Hogy tehattétek ezt?** 3 Azt is mondtam: Nem űzöm el őket előletek, hadd legyenek az oldalatokban, isteneik pedig legyenek csapdává a számotokra! 4 Amikor az Úr angyala elmondta ezeket a dolgokat Izráel fiainak, a nép hangos sírásra fakadt. 5 Ezért nevezték el azt a helyet Bókímnak. És áldozatot mutattak be ott az Úrnak. 6 Amikor Józsué elbocsátotta a népet, Izráel fiai elmentek, ki-ki a maga örökségébe, hogy birtokba vegyék az országot.

7 A nép pedig az Urat szolgálta Józsué egész életében meg azoknak a véneknek az idejében, akik túléltek Józsuét, és akik látták az Úrnak mindazokat a nagy tetteit, amelyeket véghezvitt Izráelért. 8 Azután meghalt Józsué, Nún fia, az Úr szolgája száztíz éves korában, 9 és eltemették örökségének a területén, Timnat-Szerahban, Efraim hegyvidékén, a Gaas-hegytől északra. 10 Az az egész nemzedék is atyái mellé került, és egy másik nemzedék támadt utána, amely nem ismerte az Urat, sem azokat a tetteket, amelyeket véghezvitt Izráelért. 11 Izráel fiai azt cselekedték, amit rossznak lát az Úr, mert a Baalokat tisztelték. 12 Elhagyták az Urat, atyáik Istenét, aki kihozta őket Egyiptomból, és más istenek után jártak a környező népek istenei közül, azokat imádták, és így ingerelték az Urat. 13 De amikor elhagyták az Urat, és Baalt meg az Astartékat tisztelték, 14 föllángolt az Úr haragja Izráel ellen, és fosztogatók kezébe adta, hogy fosztogassák őket. Kiszolgáltatta őket a körülöttük levő ellenségeiknek, úgyhogy nem tudtak többé ellenségeiknek ellenállni. 15 Valahányszor kivonultak, az Úr keze bajt hozott rájuk, ahogyan megmondta az Úr, és ahogyan megesküdött nekik az Úr. Így nagyon szorult helyzetbe jutottak.

16 **Akkor bírákat támasztott az Úr, és azok megszabadították őket fosztogatóik kezéből.** 17 De bíráikra sem hallgattak, hanem más istenekkel paráználkodtak, és azokat imádták. Hamar letértek arról az útról, amelyen őseik jártak, akik hallgattak az Úr parancsolataira. Ők nem így cselekedtek. 18 Mert amikor az Úr bírákat támasztott nekik, maga az Úr volt a bíróval, és megszabadította őket ellenségeik kezéből, amíg az a bíró élt. Megkönyörült rajtuk az Úr, amikor panaszkodtak nyomorgatóik és sanyargatóik miatt. **19 De amikor meghalt a bíró, ismét romlottabbak lettek őseiknél, mert más istenek után jártak, azokat tisztelték, és azokat imádták.** Nem hagytak fel cselekedeteikkel és megátalkodott magatartásukkal. 20 Föllángolt ezért az Úr haragja Izráel ellen, és ezt mondta: Mivel ez a nép megszegte szövetségemet, amelyre atyáikat köteleztem, és nem hallgat a szavamra, 21 én sem űzök ki többé egyetlen népet sem előlük azok közül, akiket Józsué a halálakor itt hagyott. 22 Mert velük fogom próbára tenni Izráelt: vajon ragaszkodnak-e az Úr útjához, ahogyan ragaszkodtak őseik, és azon járnak-e, vagy pedig nem. 23 **Ezért hagyta helyükön az Úr ezeket a népeket, és nem űzte ki őket azonnal, nem adta őket Józsué kezébe.**

Bír 3

Ezek azok a népek, amelyeket helyükön hagyott az Úr, hogy próbára tegye velük Izráelt, mindazokat, akik már mit sem tudtak a Kánaánért vívott harcokról

2 Azért is, hogy Izráel fiainak az újabb nemzedékei megismerjék; és hogy megtanítsa a hadviselésre azokat is, akik azelőtt nem ismerték azt. 3 Ezek voltak: a filiszteusok öt

városfejedelme, az összes kánaáni, a szidóniak és a hivviek, akik a Libánon hegyvidékén laktak, a Baal-Hermón hegyétől a Hamátba vezető útig. 4 Ott voltak, hogy próbára tegye velük Izráelt, és megtudja, hogy hallgatnak-e az Úr parancsolataira, amelyeket Mózes által az őseiknek adott. 5 Izráel fiai tehát ott laktak a kánaániak, a hettiták, az emóriak, a perizziek, a hivviek és a jebúsiak között. 6 Lányikat feleségül vették, a maguk lányait pedig azoknak a fiaihoz adták, és azok isteneit szolgálták. 7 Izráel fiai azt tették, amit rossznak lát az Úr. Elfeledkeztek Istenükről, az Úrról, és a Baalokat meg az Asérákat tisztelték. 8 Ezért föllángolt az Úr haragja Izráel ellen, és kiszolgáltatta őket Kúsan-Risátajimnak, Arám-Naharajim királyának. Izráel fiai nyolc évig szolgálták Kúsan-Risátajimot. 9 Ekkor Izráel fiai **segítségért kiáltottak az Úrhoz, és az Úr szabadítót támasztott Izráel fiainak, hogy megszabadítsa őket:** Otniél, Káléb öccsének, Kenaznak a fiát. 10 Az Úr Lelke szállt rá, és így lett Izráel bírása. Hadba vonult, az Úr pedig kezébe adta Kúsan-Risátajimot, Arám királyát, és kemény kézzel bánt el Kúsan-Risátajimmal. 11 Így béke lett az országban negyven esztendeig. Azután meghalt Otniél, Kenaz fia. 12 De Izráel fiai ismét azt tették, amit rossznak lát az Úr. Ekkor az Úr Eglónnak, Móáb királyának a hatalmába adta Izráelt, mivel olyat tettek, amit rossznak lát az Úr. 13 Ez összefogott Ammón fiaival és Amálékkal, elment, megverte Izráelt, és birtokba vette a pálmák városát. 14 Izráel fiai tizennyolc esztendeig szolgálták Eglónt, Móáb királyát. 15 Ekkor Izráel fiai segítségért kiáltottak az Úrhoz, és az Úr szabadítót támasztott nekik: a benjámini Éhúdot, Géra fiát, aki balkezes volt. Izráel fiai vele küldték el az adót Eglónnak, Móáb királyának. 16 Éhúd csináltatott magának egy kétélű, egykönyöknyi kardot, és azt a ruhája alá, a jobb csípőjére kötötte. 17 Így vitte be az adót Eglónnak, Móáb királyának. Eglón igen kövér ember volt. 18 Miután Éhúd átadta az adót, elküldte azokat, akik az adót szállították. 19 Ő maga azonban visszatért a Gilgálnál levő bálványszobroktól, és ezt mondta: Titkos beszédem van veled, ó, király! Az így felelt: Csitt! Ekkor kiment mindenki, aki mellette állt. 20 Éhúd bement hozzá; a király éppen az emeleten, hűvös különszobájában ült. Éhúd ezt mondta: Istentől hoztam üzenetet neked! Ekkor az fölkelt a trónról. 21 Éhúd pedig a bal kezével a kardja után nyúlt, előrántotta a jobb csípőjéről, és beledöfte annak a hasába. 22 Még a markolata is belement a pengéje után, és a háj körülfogta a pengét, mert nem húzta ki a kardot a hasából; majd kiment a hátsó kijáraton. 23 Azután kiment Éhúd az oszlopcsarnokba, becsukta maga mögött az emeleti szoba ajtószármányait, és bezárta. 24 Alighogy kiment, jöttek a szolgák, de amikor látták, hogy az emeleti szoba ajtószármányai zárva vannak, azt gondolták: Bizonyára szükségét végzi a hűvös szobában. 25 Miután azonban hiába várakoztak, és senki sem nyitotta ki az emeleti szoba ajtószármányait, fogták a kulcsot, és kinyitották. És íme, uruk ott feküdt a padlón holtan. 26 Éhúd azonban elmenekült, amíg ők késlekedtek, és a bálványszobrok mellett elhaladva Szeírába menekült. 27 Amikor megérkezett, megfújta a kürtöt Efraim hegyvidékén. Izráel fiai pedig az ő vezetésével levonultak a hegyvidékről. 28 Ezt mondta nekik: Kövessetek gyorsan, mert az Úr kezetekbe adta ellenségeket, Móábot! Lementek utána, elfoglalták a Jordán Móáb felé eső gázlóit, és nem engedtek senkit átkelni. 29 Levágtak akkor mintegy tízezer móábi embert, csupa jól megtermett, erős férfit; nem menekült meg senki. 30 Így kellett Móábnak megalázkodnia azon a napon Izráel keze alatt. És béke lett az országban nyolcvan esztendeig. 31 Utána Samgar, Anát fia következett, aki hatszáz filiszteus férfit vert szét egy ökörörszökével. Ő is megszabadította Izráelt.

Bír 4

1 Izráel fiai Éhúd halála után ismét azt tették, amit rossznak lát az Úr.

2 Ezért kiszolgáltatta őket az Úr Jábinnak, Kánaán királyának, aki Hácórban uralkodott. Hadseregparancsnoka Sisera volt, aki Haróset-Gójimban lakott. 3 Ekkor Izráel fiai segítségért kiáltottak az Úrhoz, mert Jábinnak kilencszáz vas harci kocsija volt, és húsz esztendeig keményen sanyargatta Izráel fiai. 4 **Abban az időben Debóra prófétanő, Lappidót felesége**

volt a bíró Izráelben. 5 Debóra pálmája alatt szokott tartózkodni Rámá és Bétel között, Efraim hegyvidékén, ide jártak fel hozzá Izráel fiai, hogy ítéletet hozzon. 6 Elküldött Bárákért, Abinóam fiáért, és elhívatta Kedes-Naftáliból. Azt mondta neki: Ezt parancsolja az Úr, Izráel Istene: Menj, vonulj a Tábór-hegyre, végy magad mellé tízezer embert Naftáli fiai és Zebulon fiai közül! 7 Én pedig ellened vezetem a Kísón-patakhöz Siserát, Jábín hadseregparancsnokát, harci kocsijaival és hatalmas seregével, és a kezedbe adom őt. 8 Bárák azonban ezt mondta neki: Ha velem jössz, elmegyek, de ha nem jössz velem, én sem megyek. **9 Debóra azt felelte: Szívesen elmegyek veled, de akkor nem a tiéd lesz a dicsőség azon az úton, amelyen elindulsz, mert asszony kezére adja az Úr Siserát.** Azzal fölkelte Debóra, és elment Bárákkal Kedesbe. 10 Bárák pedig Kedesbe hívta Zebulont és Naftálit, és tízezer ember vonult a nyomában; vele ment Debóra is. 11 A kényi Héber különvált a kényiektől, Mózes sógorának, Hóbábnak a fiaitól, és végül a caananními tölgyfánál vert sátrat, amely Kedes mellett van. 12 Amikor jelentették Siserának, hogy Bárák, Abinóam fia felvonult a Tábór-hegyre, 13 Sisera a Kísón-patakhöz vezényelte összes harci kocsiját Haróset-Gójimból: kilencszáz vas harci kocsit és egész hadinépét. 14 Akkor ezt mondta Debóra Báráknak: **Támadj, mert ezen a napon kezdedbe adja az Úr Siserát!** Az Úr vonul előtted! Bárák lejött a Tábór-hegyről, és mögötte a tízezer ember. 15 Az Úr pedig Bárák fegyverei előtt annyira megzavarta Siserát összes harci kocsijával és egész táborával együtt, hogy leugrott Sisera a harci kocsijáról, és gyalog menekült. 16 Bárák pedig üldözte a harci kocsikat és a táborát egészen Haróset-Gójimig. **Sisera egész táborát levágták, egyetlen ember sem maradt meg.** 17 Sisera gyalog menekült *Jáélnak, a kényi Héber feleségének* a sátráig, mert béke volt Jábín, Hácór királya és a kényi Héber háza népe között. 18 Jáél kiment Sisera elé, és azt mondta neki: Térj be, uram, térj be hozzám, ne félj! Betért hát hozzá a sátorba, és ő betakarta egy takaróval. 19 Sisera ezt mondta neki: Adj innom egy kis vizet, mert szomjas vagyok. Erre az asszony kinyitott egy tejestömlőt, inni adott neki, és betakarta. 20 A férfi ezt mondta neki: Állj a sátor bejáratához, és ha jön valaki, és megkérdezi tőled, hogy van-e itt valaki, mondd azt, hogy nincs! 21 Jáél, Héber felesége **pedig fogott egy sátorcöveket, kezébe vette a pörölyt, halkan bement hozzá, és beleverte a cöveket a halántékába, úgyhogy odaszegezte a földhöz.** Sisera ugyanis a fáradságtól mélyen elaludt. Így halt meg. 22 Amikor Bárák Siserát üldözve odaért, Jáél kiment elé, és azt mondta neki: Gyere, megmutatom neked azt az embert, akit keresel. Bement hozzá, és Sisera ott feküdt holtan, a cövekkel a halántékában. 23 Így alázta meg Isten azon a napon Jábínt, Kánaán királyát Izráel fiai előtt. 24 Izráel fiainak a keze ezután mindjobban ránehezedett Jábínra, Kánaán királyára, míg csak el nem pusztították Jábínt, Kánaán királyát.

Bír 5

1 Azon a napon így énekelt **Debóra és Bárák**, Abinóam fia: 2

GYŐZELMI ÉNEK, IZRAEL TÖRTÉNETÉNEK RECITÁLÁSA

A fejedelmek Izráel élére álltak, és önként harcra kelt a nép: áldjátok hát az Urat!

3 Halljátok, királyok, figyeljete, fejedelmek! Én most az Úrnak éneket mondok, zsoltárt zengek az Úrnak, Izráel Istenének.

4 Amikor Széirből kijöttél, Uram, amikor Edóm mezején lépdeltél, rengett a föld, csepegett az ég is, vizet csepegtettek a fellegek is. **5Móz 33,2 ; Zsolt 68,9 ; Hab 3,3-6**

5 Remegtek a hegyek az Úr színe előtt, még a Sínei is, Izráel Istenének, az Úrnak színe előtt.

6 Anát fia, Samgar idejében, Jáél idejében kihaltak az ösvények; akik útra keltek, rejtett ösvényeken jártak. Bír 3,31

7 Hiányzott a vezetés, hiányzott Izráelből, mígnem fölkeltem én, Debóra, fölkeltem én, **Izráel anyjaként.**

8 Új isteneket választottak, de aztán folyt is a harc a kapuknál, ám pajzs meg dárda nem volt látható a negyvezernél Izráelben. 1Sám 13,19

9 Szívem Izráel vezetőié, akik önként keltek föl a népből. Áldjátok az Urat!

10 Akik fehér szamarakon nyargalásztok, akik szőnyegeken ültök, vagy úton jártok, fennen hirdessétek!

11 Pásztorok hangján az itatóvályúknál, ott csendülnek fel az Úr igaz tettei, vezetésének igaz tettei Izráelben. Így vonult a kapukhoz az Úr népe.

12 Serkenj, serkenj föl, Debóra, serkenj, serkenj, mondj éneket! Kelj föl, Bárák, fogd el foglyaidat, Abínóam fia!

13 Így jött a dicső maradék, jött az Úr népe a hősökkel hozzám: 14 az Amálékban gyökeret vert Efraimból valók, utánad Benjámin, a te népeddel együtt; Mákírból jöttek a vezetők, Zebulonból a vezéri pálcát hordók,

15 Issakár vezérei, a Debórával tartók. Issakár meg Bárák a völgybe vonult gyalogságával.

Rúben tartományaiban nagy fontolgtások voltak.

16 Miért maradtál mégis ülve a karámok között, hallgatva a pásztorfurulyát? Rúben tartományaiban nagy fontolgtások voltak.

17 Gileád a Jordánon túl tanyázik. És Dán miért időzik a hajóknál? Ásér ülve maradt a tenger partján, ott tanyázik öbleinél.

18 De Zebulon halált megvető bátorságú nép, meg Naftáli is a mezőség magaslatain.

19 Királyok jöttek, harcoltak, Kánaán királyai harcoltak Taanaknál, Megiddó vizénél, de egy darab ezüstöt sem vehettek el.

20 Az égből harcoltak a csillagok, pályájukról harcoltak Sisera ellen. Bír 4,15; 2Móz 14,25; Józs 10,14

21 A Kísón-patak elsodorta őket, az ősi patak, a Kísón-patak. – Folytasd, lelkem, teljes erővel!

22 Hogy csattogtak a lovak patái, amikor vágattak vágató csődőrei! 2

3 Átkozzátok Mérózt, mondta az Úr angyala, átkozva átkozzátok lakóit, mert nem jöttek el segíteni az Úrnak, segíteni az Úrnak a többi hőssel együtt!

24 **De áldott az asszonyok közt Jáél, a kényi Héber asszonya, nincs nála áldottabb a sátorlakó asszonyok között.**

25 Vizet kértek, és ő tejet adott, díszes csészében tejszint hozott. Bír 4,19

26 Kezével a cövekért nyúlt, jobbjaival a súlyos kalapácsért. Lesújtott vele Siserára, szétzúzta a fejét, betörte, átfúrta halántékát. Bír 4,21

27 Lába elé roskadt, elesett **NEM ALUDT?** elterült, lába elé roskadt, elesett; ahová leroskadt, ott esett el élettelenül.

28 Az ablakon át kinézett, Sisera anyja jajgatott a rostélyon át: Miért késik annyit harci kocsijával? Miért nem hallom már szekérének zaját?

29 Legbölcsebb udvarhölgye felel, ő meg elismétli magának szavait:

30 Talán zsákmányt leltek, s azon osztozkodnak; egy-két rabnő is jut mindegyik férfinak! Tarka ruha lesz, tarka ruha lesz Sisera zsákmánya, festett kendőt kapok, nem is egyet, kettőt, a nyakamra zsákmánynak!

31 Így vesszen el, Uram, minden ellenséged! De akik szeretnek, legyenek olyanok, mint a felkelő nap ereje teljében! És béke lett az országban negyven esztendeig.

Bír 6

1 Izráel fiai azt cselekedték, amit rossznak lát az Úr, ezért az Úr Midján kezébe adta őket hét esztendőre, 2 Midján pedig kemény kézzel bánt Izráellel. Izráel fiai rejtkehelyeket készítettek maguknak a hegyekben, meg barlangokat és hegyi erődöket Midján miatt. 3 Mert

valahányszor Izráel vetett, Midján, Amálék és más keleti törzsek rájuk törtek. 4 Ott táboroztak, és tönkretették a föld termését, egészen a Gázába vezető útig. Nem hagytak élelmet Izráelben, sőt egyetlen juhot, marhát vagy szamarat sem. 5 Mert jószágaikkal és sátraikkal együtt vonultak fel; annyian jöttek, mint a sáskák, maguknak és a tevéiknek nem volt se szeri, se száma. Behatoltak az országba, hogy tönkretegyék. 6 Izráel így nagyon elszegényedett Midján miatt. Ekkor Izráel fiai segítségért kiáltottak az Úrhoz. 7 Amikor Izráel fiai Midján miatt segítségért kiáltottak az Úrhoz, 8 az Úr egy prófétát küldött Izráel fiaihoz, aki ezt mondta nekik: Így szól az Úr, Izráel Istene:

Én hoztalak föl benneteket Egyiptom földjéről, és hoztalak ki benneteket a szolgaság házából, 9 kimentettelek benneteket az egyiptomiak kezéből és mindazok kezéből, akik elnyomtak titeket; kiűztem őket előletek, és nektek adtam az ő országukat, 10 és ezt mondtam nektek: Én, az Úr vagyok a ti Istenetek! Ne féljétek az emóriai isteneit, akiknek a földjén laktok! De ti nem hallgattatok a szavamra.

11 Azután eljött az Úr angyala, és leült Ofrában a cserfa alatt, amely az Abíezer nemzetséghez tartozó Jóásé volt. A **fia, Gedeon éppen** búzát csépelte a présházban, hogy megmentse Midján elől. 12 Az Úr angyala megjelent neki, és így szólt hozzá: Az Úr veled van, erős vitéz! 13 Gedeon azonban ezt mondta neki: Kérlek, Uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez? Hol vannak mindazok a csodák, amelyekről atyáink beszéltek nekünk, amikor azt mondták, hogy az Úr hozott föl bennünket Egyiptomból? Most meg eltaszított minket az Úr, és Midján kezébe adott! 14 Az Úr ekkor odafordult hozzá, és azt mondta: Menj, és a te erőddel szabadítsd meg Izráelt Midján markából! Én küldelek téged! **Zsid 11,32** 15 Gedeon ezt mondta neki: Kérlek, Uram, hogyan szabadítsam meg Izráelt? **Hiszen az én nemzetségem a leggyengébb Manasséban, atyám házában pedig én vagyok a legfiatalabb! **MÓZES, JEREMIÁS – ALKALMATLANNAK LÁTJA MAGÁT, EZÉRT LEHET ALKALMAS**** 2Sám 9,21 16 Az Úr így válaszolt neki: Én majd veled leszek, és úgy megvered Midját, mintha csak egyetlen ember volna. 2Móz 3,12; 17 Erre ő így szólt hozzá: Ha elnyertem jóindulatodat, adj nekem egy jelet, hogy valóban te vagy az, aki velem beszél! 18 Ne távozz el innen, míg vissza nem jövök hozzád, ki nem hozom ajándékomat, és eléd nem teszem. Ő így felelt: Itt maradok, amíg visszatérsz! Bír 13,15; 19 Ekkor Gedeon elment, és elkészített egy kecskegidát meg egy véka lisztből néhány kovásztalan kenyeret. A húst egy kosárba tette, a hús levét meg egy fazékba, azután kivitte hozzá a cserfa alá, és odatette eléje. 20 Az Isten angyala ezt mondta neki: **Vedd a húst és a kovásztalan kenyeret, tedd le erre a sziklára, és öntsd rá a levét! Ő így is tett.** 21 Ekkor az Úr angyala kinyújtotta a kezében levő botot, és a végével megérintette a húst meg a kovásztalan kenyeret. Erre a sziklából tűz csapott ki, és megemésztette a húst meg a kovásztalan kenyeret. Az Úr angyala pedig eltűnt a szeme elől. 3Móz 9,24; 22 Amikor Gedeon látta, hogy az Úr angyala volt az, ezt mondta **Gedeon: Jaj nekem, Uram, **ÉZSAIÁS 6** ó, Uram, mert az Úr angyalát láttam színről színre!** Bír 13,22-23; 2Móz 23,20; 23 **Az Úr azonban azt mondta neki: Békesség neked, ne félj, nem halsz meg!** 24 Ezért Gedeon oltárt épített ott az Úrnak, és így nevezte el: Az Úr a békesség. Még ma is ott van ez Ofrában, az Abíezer nemzetség földjén. 25 Ugyanazon az éjszakán ezt mondta neki az Úr: Végy egy bikát apád marhái közül, egy kifejlett hétéves bikát. Rombold le apád Baal-oltárát, a mellette levő szent fát pedig vágd ki! 26 Azután építs oltárt Istenednek, az Úrnak ennek az erődnek a tetején a kőrakásból. Vedd a bikát, és áldozd fel égőáldozatul a kivágott szent fa hasábjain! 27 Gedeon maga mellé vett tíz embert a szolgálói közül, és úgy tett, ahogyan megparancsolta neki az Úr. De nem merte ezt nappal megtenni, mert félt apja háza népétől és a városbeli emberektől, ezért éjjel tette meg. 28 Amikor másnap korán reggel fölkeltek a városbeli emberek, látták, hogy Baal oltárát lerombolták, a mellette levő szent fát kivágták, a bikát pedig feláldozták egy újonnan épített oltáron. 29 Ekkor azt kérdezték egymástól: Vajon ki tette ezt? Addig kérdezősködtek és kutattak, amíg ki nem derítették: Gedeon, Jóás fia tette ezt. 30 Ekkor azt mondták a városbeli férfiak Jóásnak: Hozd ki a fiad! Meg kell halnia, mert

lerombolta Baal oltárát, a szent fát pedig kivágta mellőle! 31 Jóás azonban ezt mondta mindazoknak, akik körbeállták: Ti akartok perelni Baalért? Ti akarjátok megmenteni őt? Aki perbe száll érte, az meg fog halni reggelig! Ha isten ő, akkor pereljen ő magáért, amiért lerombolták az oltárát! 32 El is nevezték Gedeont azon a napon Jerubbaalnak, mivel azt mondták: Pereljen Baal vele, amiért lerombolta az oltárát. 33 Midján, Amálék és a keleti törzsek mind egybegyűltek, átkeltek a Jordánon, és táborot ütöttek Jezréel síkságán. 34 **Ekkor az Úr felruházta lelkével Gedeont, az pedig megfújta a kürtöt, és hadba szólította Abiézer nemzetségét.** Bír 3,10; Bír 11,29; Bír 13,35; 2Krón 24,20; 35 Azután követeket küldött egész Manasséba, és az is hadba vonult vele; követeket küldött Ásérba, Zebulonba meg Naftáliba, és azok is felvonultak az ellenséggel szemben. 36 Gedeon ekkor azt mondta Istennek: **Ha az én kezem által akarod megszabadítani Izráelt, ahogy megígérted, 37 akkor én MOST KITESZEK EGY FÜRT GYAPJÚT A SZÉRŰRE,** és ha csak maga a gyapjúfürt lesz harmatos, a föld pedig mindenütt száraz marad, akkor tudni fogom, hogy az én kezem által szabadítod meg Izráelt, ahogy megígérted. 38 **Úgy is lett: amikor másnap korán fölkelt, és kinyomkodta a gyapjúfürtöt, harmatot facsart ki belőle, egy egész csészényi vizet. 39 Gedeon azonban ezt mondta Istennek: Ne haragudj meg reám, ha még egyszer szólok! Hadd tegyek próbát még egyszer a gyapjúfürttel: most maga a gyapjúfürt maradjon száraz, a föld pedig legyen mindenütt harmatos! 40 És Isten úgy tett azon az éjszakán: csak a gyapjúfürt maradt száraz, a földet pedig mindenütt harmat borította.**

Bír 7

Korán reggel fölkerekedett Jerubbaal, azaz Gedeon egész hadinépével, és táborot ütött a Haród-forrásnál. Midján tábora tőle északra volt, a Móre-halomnál a völgyben. 2 Akkor az Úr ezt mondta Gedeonnak: Túl sok ez a nép, amely veled van, nem adhatom a kezükbe Midjánt. **Különben még így fog dicsekedni Izráel velem szemben: A saját kezem szabadított meg engem!** 3 Most azért hirdesd ki a nép előtt: Aki fél és retteg, az térjen vissza, távozzék Gileád hegyvidékéről! Erre visszatért a hadinépből huszonkétezer ember, és csak tízezer maradt ott. 4 Majd ezt mondta Gedeonnak az Úr: Még ez a nép is sok. Vezesd le őket a vízhez, hadd tegyem próbára őket ott! Amelyikről azt mondom neked, hogy menjen veled, az menjen veled. De akiről azt mondom neked, hogy ne menjen veled, az ne menjen! 5 Akkor Gedeon levezette a népet a vízhez. Az Úr pedig ezt mondta neki: Mindazokat, akik nyelvükkel nyaldossák a vizet, ahogyan a kutya nyaldossa, állítsd külön, meg azokat is, akik letérdelve isznak! 6 És azok, akik nyaldosták a vizet, háromszázan voltak. A nép többi része letérdelve, kezét a szájához emelve itta a vizet. 7 Az Úr ezt mondta Gedeonnak: Ezzel a háromszáz emberrel, akik nyaldosták a vizet, szabadítalak meg benneteket, és adom a kezedbe Midjánt. A nép többi része pedig menjen haza! 8 Akkor ez a nép magához vette az élelmet és amazoknak a kürtjeit. A többi Izráelből való férfit pedig elküldte, mindenkit a maga sátrába, és csak a háromszáz férfit tartotta magánál. Midján tábora alattuk volt a síkságon. 9 Azon az éjszakán ezt mondta neki az Úr: Kelj föl, támadd meg a táborot, mert a kezedbe adtam azt! 10 De ha félsz megtámadni, menj le előbb a legényeddel, Purával a táborhoz! 11 Hallgasd meg, miről beszélnek, akkor majd felbátorodsz, és rá mersz támadni a táborra. Lement tehát legényével, Purával egészen a tábori előőrsökig. 12 Midján, Amálék és a keleti törzsek úgy ellepték a völgyet, mint a sáskahad, tevéiknek nem volt se szeri, se száma: annyian voltak, mint tenger partján a homok. 13 Amikor Gedeon odaért, egyikük éppen az álmát mesélte el a társának. Ezt mondta: Azt álmodtam, hogy egy kerek árpakenyér gurult le Midján táborára, és amikor a sátorhoz ért, nekiütközött, úgyhogy az ledőlt; felfordította, a sátor pedig összedőlt. 14 A társa így felelt neki: Nem más ez, mint az izráeli Gedeonnak, Jóás fiának a fegyvere. Kezébe adta az Isten Midjánt és az egész táborot. 15 Amikor Gedeon meghallotta az elmesélt álmot és annak a megfejtését, leborult imádkozni. Azután visszatért Izráel táborába, és azt mondta: Keljetek föl, mert kezetekbe adta az Úr Midjánt

táborát! 16 A háromszáz embert három csapatra osztotta, mindenkinek a kezébe egy-egy kürtöt adott meg egy üres cserépfazekat és egy fáklyát a fazékba. 17 Majd ezt mondta nekik: Figyeljete engem, és ugyanazt tegyétek; amikor elérem a tábor szélét, ugyanazt tegyétek, amit majd én teszek! **18 Ha megfújom a kürtöt én, meg mindazok, akik velem vannak, akkor ti is fújjátok meg a kürtöket a tábor körül mindenütt, és kiáltásotok: Az Úrért és Gedeonért!** 19 Amikor Gedeon és száz embere a tábor széléhez érkezett a középső őrségváltás elején – mert éppen akkor állították fel az öröket –, megfújták a kürtöket, és összetörték a kezükben levő cserépfazekakat. 20 Ekkor mind a három csapat megfújta a kürtöket, és összetörték a cserépfazekakat; bal kezükben fogták a fáklyákat, jobb kezükben pedig a kürtöket, amelyekkel kürtöltek, és így kiáltoztak: Fegyverbe, az Úrért és Gedeonért! 21 Mindenki megállt a helyén a tábor körül. Az egész tábor viszont futásnak eredt, és ordítózva menekült. 22 Mert amikor megfújták a háromszáz kürtöt, az Úr egymás ellen fordította az emberek fegyvereit az egész táborban. Menekült a tábor egészen Bét-Sittáig, Cerédá felé, az ábél-mehólái partig, Tabbat fölött. 23 Ekkor fegyverbe szólították az izráelieket Naftáliból, Ásérból és egész Manasséból, és üldözőbe vették Midjánt. 24 Gedeon követeket küldött Efraim egész hegyvidékére ezzel az üzenettel: Kerüljete Midján elé, és foglaljátok el előlük a vízhez, a Jordánhoz vezető utat Bét-Baráig! Fegyverbe szólítottak erre Efraimból mindenkit, és ők elfoglalták a vízhez, a Jordánhoz vezető utat Bét-Baráig. 25 Elfogták Midján két vezérét, Órébet és Zeébet is, és megölték Órébet az Óréb-sziklánál, Zeébet pedig a zeébi présháznál ölték meg, majd tovább üldözték Midjánt. Óréb és Zeéb fejét pedig elvitték Gedeonhoz a Jordánon túlra.

Bír 8

De az efraimiaiak azt mondták neki: Mit tettél velünk? Miért nem hívtál bennünket, amikor harcba indultál Midján ellen? És hevesen pöröltek vele. 2 Ő azonban így felelt nekik: Ugyan mit tettem én hozzátok képest? Nem ér-e többet Efraim böngészése Abíezer szüreténél? 3 A ti kezetekbe adta Isten Midján vezéreit, Órébet és Zeébet. Hozzátok képest mit tudtam én tenni? Amikor így beszélt, megenyhült vele szemben az indulatuk. 4 Gedeon megérkezett a Jordánhoz, és átkelt háromszáz emberével; fáradtak voltak, de folytatták az üldözést. 5 Ezt mondta Szukkót lakóinak: Adjatok néhány kenyeret ennek a népnek, amely engem követ, mert fáradtak, pedig nekem üldözniük kell Zebahot és Calmunnát, Midján királyait. 6 Szukkót vezetői ezt felelték: Talán már a kezekben tartod Zebahot és Calmunnát, hogy kenyeret kívánsz tőlünk a seregednek? 7 Gedeon azt mondta: Ha majd az Úr kezembe adja Zebahot és Calmunnát, ezért pusztai tövissel és tüskével csépelem majd végig a testeteket! 8 Onnan fölment Penúélba, és ugyanúgy szólt azokhoz is. De Penúél lakói is ugyanúgy válaszoltak, ahogyan a szukkótiak. 9 Akkor ezt mondta Penúél lakóinak is: Ha sértetlenül térek vissza, lerombolom ezt a tornyot! 10 Zebah és Calmunná Karkóiban voltak táborukkal együtt: mintegy tizenötezer ember, mindazok, akik megmaradtak a keleti törzsek egész táborából; százhuszezer kardforgató ember pedig már elesett. 11 Gedeon a sátorlakók útján vonult fel, Nóbahtól és Jogbohától keletre. Megverte a tábort, mert a tábor már biztonságban érezte magát. 12 Zebah és Calmunná elmenekült, de ő üldözőbe vette őket, és elfogta Zebahot és Calmunnát, Midján két királyát, az egész tábort pedig szétverte. 13 Amikor visszatért Gedeon, Jóás fia a harcból a Heresz-hágótól, 14 elfogott Szukkót lakói közül egy ifjút, és kikérdezte. Az pedig felírta neki Szukkót vezetőit és véneit, hetvenhét embert. 15 Azután odament Szukkót lakóihoz, és ezt mondta: Nohát, itt van Zebah és Calmunná, akik miatt így gúnyolódtatok velem: Talán már a kezekben tartod Zebahot és Calmunnát, hogy kenyeret kívánsz tőlünk fáradt embereidnek? 16 Azzal lefogatta a város véneit, és pusztai tövissel meg tüskével fenyítette meg ezeket a szukkótiakat. 17 Majd lerombolta Penúél tornyát, a város lakóit pedig megölette. 18 Azután ezt kérdezte Zebahtól és Calmunnától: Milyenek voltak azok a férfiak, akiket a Tábor hegyén megöltetek? Azok így feleltek: Olyanok voltak, mint te; mindegyik úgy nézett ki, akár egy herceg. 19 Akkor ezt

mondta: Az én testvéreim, anyámnak a fiai voltak azok. Az élő Úrra mondom, nem ölnélek meg benneteket, ha életben hagyátok volna őket! 20 Majd ezt mondta elsőszülöttjének, Jeternek: Rajta, öld meg őket! De az ifjú nem húzta ki kardját, mert félt, hiszen még egész fiatal volt. 21 Ekkor azt mondta Zebah és Calmunná: Rajta, vágj le bennünket te, mert amilyen a férfi, olyan az ereje! Gedeon erre fölkel, és megölte Zebahot és Calmunnát, azután leszedte tevéik nyakáról a holdacskákat. 22 Ezután azt mondták az izráeliek Gedeonnak: Uralkodj rajtunk te, aztán a fiad és az unokád is, mert megszabadítottál bennünket Midján kezéből! 23 De Gedeon így válaszolt nekik: **ÉN NEM URALKODOM RAJTATOK, ÉS NEM FOG URALKODNI RAJTATOK A FIAM SEM. AZ ÚR URALKODJÉK RAJTATOK!** 24 Majd ezt mondta nekik Gedeon: Csak egyet kérek tőletek: adja nekem mindenki a függőket, amelyeket zsákmányolt! Azok ugyanis aranyfüggőket viseltek, mivel izmaeliek voltak. 25 Ők így feleltek: Örömet odaadjuk. Leterítették egy felsőruhát, és arra dobta mindenki a zsákmányolt függőket. 26 Az elkért aranyfüggők súlya ezerhétszáz aranysekel volt azokon a holdacskákon, fülbevalókon és bíbor ruhákon kívül, amelyeket Midján királyai viseltek, meg a láncokon kívül, amelyek a tevéik nyakában voltak. 27 Gedeon csináltatott ezekből egy éfódot, és felállította a városában, Ofrában. Ott paráználkodott azzal egész Izráel. Csapda lett ez Gedeonnak és háza népének. 28 Így kellett megalázkodnia Midjannak Izráel fiai előtt, nem is emelték fel többé a fejüket. És béke lett az országban negyven esztendeig Gedeon idejében. 29 Jerubbaal, Jóás fia azután elment, és otthon lakott. 30 Gedeonnak hetven fia volt; ezek mind tőle származtak, mert sok felesége volt. 31 A sikemi másodfelesége is szült neki egy fiút, akinek az Abímelek nevet adta. 32 Azután meghalt Gedeon, Jóás fia szép öregkorban, és eltemették apjának, Jóásnak a sírjába, az abiezeri Ofrában. 33 Miután Gedeon meghalt, ismét paráználkodni kezdtek Izráel fiai a Baalokkal, és Baal-Berítet tettek meg istenüknek. 34 Nem törődtek Izráel fiai Istenükkel, az Úrral, aki minden környező ellenségük kezéből kimentette őket. 35 De nem voltak hűségesek Jerubbaalnak, azaz Gedeonnak a háza népéhez sem mindazért a jóért, amit Izráelért cselekedett

Bír 9

Abímelek, Jerubbaal fia elment Sikembe anyja testvéreihez, és így szólt hozzájuk meg az egész nemzetséghez, amelyhez anyja családja tartozott: 2 Mondjátok el ezt Sikem valamennyi polgárának: Mi jobb nektek? Az, ha hetven ember, Jerubbaal összes fia uralkodik rajtatok, vagy az, ha egyetlen ember uralkodik rajtatok? Emlékezzetek csak arra, hogy én a ti húsoatok és véretek vagyok! 3 Amikor anyja testvérei mindezeket elmondták **róla Sikem valamennyi polgárának, azoknak a szíve Abímelek felé hajlott**, mert ezt mondták: Testvérünk ő! 4 Adtak hát neki hetven ezüstöt Baal-Berít templomából, Abímelek pedig ezen haszontalan és hitvány embereket bérelt fel, hogy kövessék őt. 5 Majd elment apja házához **Ofrába, és meggyilkolta testvéreit, Jerubbaal fiait, hetven férfit egy kövön. De Jótám, Jerubbaal legkisebb fia megmenekült, mert** elbújt. 6 Ezután összegyűltek Sikem polgárai meg a fellegvár összes lakója, elmentek, és királlyá tették Abímeleket a sikemi cserfánál, az emlékoszlop mellett. 7 Amikor hírül adták ezt Jótámnak, elment, megállt a Garizím-hegy csúcsán, és harsány hangon kiáltva ezt mondta nekik: Sikem polgárai, hallgassatok rám, hogy Isten is hallgasson rátok!
JÓTÁM MESÉJE A FÁK KIRÁLYT VÁLASZTÁSÁRÓL

8 Elmentek egyszer a fák, hogy királyt kenjenek föl maguknak. Mondták az olajfának: Légy a mi királyunk! 9 De az olajfa ezt mondta nekik: Talán elvesztettem olajomat, amelyért tisztelnék istenek és emberek, hogy menjek hajladozni a fák fölött? 10 Ekkor a fügefának mondták a fák: Jöjj te, és légy a királyunk! 11 De a fügefa azt mondta nekik: Talán elvesztettem édességemet meg pompás gyümölcsömet, hogy menjek hajladozni a fák fölött? 12 Ekkor a szőlőnek mondták a fák: Jöjj te, és légy a királyunk! 13 De a szőlő ezt mondta nekik: Talán elvesztettem mustomat, amely öröme derít isteneket és embereket, hogy menjek hajladozni a fák fölött? 14 Végül a

tüskebokornak mondták mind a fák: Jöjj te, és légy a királyunk! 15 A tüskebokor azt mondta a fáknek: Ha igazán királyotokká akartok engem kenni, gyertek, húzódjatok árnyékomba; mert ha nem úgy lesz, akkor tűz csap ki a tüskebokorból, és megemésztí a Libánon cédrusait!

16 Ti most igaz módon és feddhetetlenül jártatok-e el, amikor királlyá tettétek Abímeleket, helyesen bántatok-e Jerubbaallal és háza népével, és úgy bántatok-e vele, ahogyan megérdemelte? 17 Hiszen értetek harcolt apám, sőt az életét is kockára tette, amikor kimentett benneteket Midján kezéből. 18 Ti pedig most fölkeltetek apám háza népe ellen, legyilkoltátok fiait, hetven férfit egy kövön, és királlyá tettétek Sikem polgárai fölött Abímeleket, a szolgálóleánya fiát, mert ő a ti testvéretek! 19 Ha tehát most igaz módon és feddhetetlenül bántatok Jerubbaallal és háza népével, akkor örüljétek Abímeleknek, és örüljön ő is nektek! 20 De ha nem, akkor tűz fog kicsapni Abímelekből, és megemésztí Sikem polgárait meg a fellegvár lakóit, és tűz fog kicsapni Sikem polgáraiból meg a fellegvár lakóiból, és megemésztí Abímeleket! 21 Ezután elmenekült Jótám, és futva ment Beérbe. Ott telepedett le, mert félt a testvérétől, Abímelektől. 22 Abímelek három évig volt Izráel fejedelme. 23 De Isten egy gonosz lelket küldött Abímelek és Sikem polgárai közé, ezért Sikem polgárai hűtlenek lettek Abímelekhez. 24 Így torolta meg Isten a Jerubbaal hetven fián elkövetett erőszakot, és így háritotta vérüket testvérükre, Abímelekre, aki meggyilkolta őket, meg Sikem polgárait, akik támogatták őt testvérei meggyilkolásában.

25 Sikem polgárai lesben álltak a hegytetőkön, és kiraboltak mindenkit, aki elment mellettük az úton. Ezt hírül adták Abímeleknek. 26 Azután eljött Gaal, Ebed fia testvéreivel együtt, és Sikembe költözött. Sikem polgárai megbíztak benne. 27 Amikor kimentek a mezőre, leszüretelték a szőlőjüket, kitaposták, és örömnepet tartottak; bementek Istenük házába, ettek, ittak, és ócsárolták Abímeleket. 28 Gaal, Ebed fia ezt mondta: Ki ez az Abímelek, hogy mi, sikemiek szolgáljunk neki?! Hiszen ez a Jerubbaal fia, Zebul meg a helytartója! Szolgáljátok inkább Sikem atyjának, Hamórnak az embereit! Miért szolgáljuk mi őt? 29 Volna csak az én kezemben ez a nép, majd elkergetném Abímeleket! Megüzenném annak az Abímeleknek: Szedd össze a seregedet, és állj ki ellenem! 30 Amikor meghallotta Zebul, a város parancsnoka Gaalnak, Ebed fiának a szavait, haragra lobbant. 31 Követeket küldött Abímelekhez Tormába ezzel az üzenettel: Gaal, Ebed fia és testvérei Sikembe jöttek, és ellened lázítják a várost. 32 Indulj el tehát éjszaka seregeddel együtt, és állj lesbe a mezőn! 33 Reggel pedig, mihelyt fölkel a nap, törj rá azonnal a városra! Mikor azután Gaal és a serege kivonul ellened, bánj el vele úgy, ahogy tőled telik! 34 Abímelek elindult éjszaka egész seregével, és lesbe álltak Sikem ellen négy csapatban. 35 Amikor Gaal, Ebed fia kivonult és fölállt a város kapuja előtt, Abímelek is elindult a leshelyről seregével együtt. 36 Amint Gaal meglátta a sereget, azt mondta Zebulnak: Nézd! Egy sereg vonul le a hegytetőkről! Zebul azonban ezt mondta neki: A hegyek árnyékát nézed embereknek. 37 De Gaal megint csak így szólt: Nézd! Egy sereg vonul erre az ország közepe felől, egy másik csapat pedig a Jóslás Tölgye felől jön. 38 Akkor ezt mondta neki Zebul: Hol van most az a nagy száz, amellyel így beszéltél: Ki az az Abímelek, hogy szolgáljunk neki? Ez az a nép, amelyet lebecsültél. Most hát vonulj ki ellene, és ütközz meg vele! 39 Gaal kivonult Sikem polgárai élén, és megütközött Abímelekkel. 40 De megfutamodott, Abímelek pedig üldözőbe vette. Sokan hullottak el halálra sebzetten a kapu bejáratáig. 41 Abímelek Arúmában maradt, Zebul pedig elűzte Gaalt és testvéreit, nem maradhattak Sikemben. 42 Másnap azután a nép kiment a mezőre. Ezt hírül vitték Abímeleknek, 43 ő pedig összeszedte a seregét, három csapatra osztotta, és lesbe állt a mezőn. Amikor látta, hogy a nép kijött a városból, rájuk támadt, és legyilkolta őket. 44 Abímelek ugyanis előretört a vele levő csapatokkal, és elállta a városkapu bejáratát. A másik két csapat pedig rátört mindazokra, akik a mezőn voltak, és legyilkolta őket. 45 Abímelek egész nap harcolt a város ellen, és elfoglalta a várost. A benne levő népet fölkoncolta, a várost pedig lerombolta, és bevetette sóval. 46 Amikor meghallották ezt Sikem fellegvárának a polgárai, mindnyájan Él-Berít templomának belső termébe menekültek. 47 De hírül adták Abímeleknek,

hogy Sikem fellegvárának a polgárai mind együtt vannak. 48 Abímelek fölment a Calmón-hegyre egész seregével. Fejszét vett Abímelek a kezébe, levágott egy faágat, fölvette, a vállára tette, és azt mondta a seregének: Láttátok, hogy mit csináltam; hamar tegyetek ti is így! 49 Vágott tehát a seregből is mindenki egy-egy ágat magának, azután követték Abímeleket. A fát lerakták a belső terem mellett, és felgyújtották vele a nagytermet. Minden ember meghalt Sikem fellegvárában, mintegy ezer férfi és nő. 50 Abímelek azután Tébéc alá vonult, megostromolta Tébécet, és elfoglalta. 51 A város közepén volt egy erős fellegvár. Oda menekült minden férfi és nő, a város valamennyi polgára, és magukra zárták azt. Azután fölmentek a fellegvár tetejére. 52 Amikor Abímelek eljutott a fellegvárig, megtámadta azt. Már közel volt a fellegvár bejáratához, és fel akarta gyújtani. 53 Akkor egy asszony egy kézimalomból való követ dobott Abímelek fejére, amely bezúzta a koponyáját. 54 Ő gyorsan odakiáltott fegyverhordozó legényének: Ránts kardot, és ölj meg, hogy ne mondhassák rólam: Asszony gyilkolta meg! A legénye keresztülsúrta, és ő meghalt. 55 Amikor az izráeliek látták, hogy Abímelek meghalt, mindnyájan hazamentek. 56 Így fizetett meg Isten Abímeleknek azért a gonoszságáért, amelyet apja ellen követett el, amikor meggyilkolta hetven testvérét. 57 A sikemiek fejére is visszahárította Isten minden gonoszságukat, és beteljesedett rajtuk Jótámnak, Jerubbaal fiának az átka.

Bír 10

Abímelek után fölkel Izráel megszabadítására az issakárbeli Tóla, Dódó fiának, Púának a fia. Sámírban, Efraim hegyvidékén lakott. 2 Huszonhárom évig volt Izráel bírása. Azután meghalt, és eltemették Sámírban. 3 Őutána a gileádi Jáir következett, és huszonkét évig volt Izráel bírása. 4 Volt neki **harminc fia, akik harminc számárcsikón jártak. Volt harminc városuk** Gileád földjén, amelyeket Jáir sátorfalvainak neveznek még ma is. 5 Azután meghalt Jáir, és eltemették Kámónban. 6 **Izráel fiai ismét azt tették, amit rossznak lát az Úr, mert a Baalokat és az Astartékat, Arám, Szidón, Móáb meg az ammóniak és a filiszteusok isteneit tisztelték. Az Urat pedig elhagyták, és nem tisztelték.** 7 **Ezért fellángolt az Úr haragja Izráel ellen, és kiszolgáltatta őket a filiszteusoknak meg az ammóniaknak.** 8 Ezek nyomorgatták és gyötörték Izráel fiait abban az időben tizennyolc éven át, mindazokat az izráelieket, akik a Jordánon túl, az emóriak földjén, Gileádban laktak. 9 Az ammóniak már a Jordánon is átkeltek, hogy Júdával, Benjáminnal és Efraim házával is harcoljanak; Izráel tehát igen szorongatott helyzetbe került. 10 Ekkor így kiáltottak az Úrhoz segítségért Izráel fiai: **Vétkeztünk ellened, mert elhagytuk Istenünket, és a Baalokat tiszteltük.** 11 Az Úr pedig ezt mondta Izráel fiainak: Vajon Egyiptomból, az emóriaktól, az ammóniaktól, a filiszteusoktól 12 vagy a szidóniaktól, Amáléktól és Máóntól nem én szabadítottalak-e meg benneteket, amikor sanyargattak titeket, és énhozzám kiáltottatok segítségért? 13 Ti mégis elhagytatok engem, és más isteneket tiszteltetek. Ezért nem szabadítalak meg többé benneteket! 14 Menjetek, és kiáltsatok segítségért azokhoz az istenekhez, akiket választottatok, szabadítsanak meg benneteket azok a szükség idején! 15 Izráel fiai ekkor azt mondták az Úrnak: Vétkeztünk. Tégy velünk bármit, ahogy jónak látod, csak ments most meg bennünket! 16 Majd eltávolították maguk közül az idegen isteneket, és újra az Urat tisztelték. **Az Úr pedig megelégette Izráel nyomorúságát.** 17 Ekkor fegyverbe szólították az ammóniakat, és azok táborot ütöttek Gileádban. Összegyülekeztek Izráel fiai is, és Micpában ütöttek táborot. 18 A nép és Gileád vezérei azt kérdezték egymástól: **Ki az az ember, aki harcba mer szállni az ammóniakkal? Az lesz a feje Gileád összes lakójának!**

Bír 11

A gileádi **Jefté erős vitéz volt, egy parázna nőnek volt a fia.** Jeftét Gileád nemzette. 2 De azután a felesége is szült **fiakat Gileádnak, és amikor feleségének a fiai felnőttek, elűzték Jeftét, és ezt mondták neki: Nem kapsz örökséget apánk házából, mert más asszony fia vagy.**

3 Jefte elmenekült testvérei elől, és Tób földjén telepedett le. Gyülelész népség verődött Jefte köré, és együtt portyáztak vele. 4 Néhány nap múlva az ammóniak megkezdték a harcot Izráel ellen. 5 Amikor megkezdődött a harc az ammóniak és Izráel között, elmentek Gileád vénei, hogy elhozzák Jeftét Tób földjéről. 6 Ezt mondták Jeftének: **Jöjj, légy a vezérünk, és harcoljunk az ammóniak ellen!** 7 De Jefte ezt mondta Gileád véneinek: **Hiszen ti gyűlöltök engem, és kiűztetek apám házából! Miért jöttetek most hozzám, amikor bajban vagytok?** 8 Gileád vénei ezt felelték Jeftének: Éppen azért fordultunk most hozzád. Jöjj velünk, és harcolj az ammóniak ellen, azután légy nekünk, Gileád minden lakójának a feje!

9 Jefte ezt mondta Gileád véneinek:

JEFTE NARRATÍVÁJA GILEÁD VÉNJEINEK

Ha visszavisztek engem, hogy harcoljak az ammóniak ellen, és ha az Úr hatalmamba adja őket, akkor én akarok lenni a vezetőök. 10 Gileád vénei azt felelték Jeftének: Az Úr legyen a tanú közöttünk: úgy fogunk tenni, ahogyan mondd.

11 Akkor elment Jefte Gileád véneivel. **A nép pedig a maga fejévé és vezérévé tette őt. Jefte pedig mindezt elmondta az Úr színe előtt Micpában.** 12 Jefte követeket küldött az ammóniak királyához ezzel az üzenettel: Mi dolgunk van nekünk egymással? Miért vonultál föl ellenem, hogy megtámadd az országomat? 13 Az ammóniak királya azt felelte Jefte követeinek: Azért, mert elvette Izráel az én földemet az Arnóntól a Jabbókig és a Jordánig, amikor kijött Egyiptomból. Most tehát, ha békét akarsz, add vissza azt! 14 Jefte ismét követeket küldött az ammóniak királyához, 15 és azt üzenté neki: Így szól Jefte: Nem vette el Izráel se Móáb földjét, se az ammóniak földjét. 16 Hiszen amikor Izráel kijött Egyiptomból, a pusztában vándorolt a Vörös-tengerig, és érkezett Kádésba. 17 Izráel akkor követeket küldött Edóm királyához ezzel az üzenettel: Szeretnék átvonulni országodon. De nem hallgatott rá Edóm királya. Móáb királyához is elküldött, de az sem engedte ezt meg. Ezért kellett Izráelnek Kádésban maradnia. 18 Azután tovább vándorolt a pusztában, megkerülte Edóm országát és Móáb országát, így érkezett el napkelet felől Móáb országához, és tábort ütött az Arnónon túl. Nem lépték át Móáb határát, mert Móáb határa az Arnón. 19 Ekkor követeket küldött Izráel Szihónhoz, az emóriak királyához, Hesbón királyához, és ezt üzenté neki Izráel: Szeretnék átvonulni országodon a magam helyére! 20 De Szihón nem hitte el, hogy Izráel csak át akar vonulni a határan, ezért összegyűjtötte Szihón egész hadinépét, tábort ütött Jahacnál, és megütközött Izráellel. 21 Izráel Istene, az Úr Izráel kezébe adta Szihónt és egész hadinépét, és megverték őket. Így vette birtokba Izráel azoknak az emóriaknak az egész földjét, akik azon a földön laktak. 22 Birtokba vették az emóriak egész területét az Arnóntól a Jabbókig és a pusztától a Jordánig. 23 Azért ha az Úr, Izráel Istene maga űzte ki az emóriakat népe, Izráel elől, te akarsz azt birtokba venni? 24 Nem úgy van-e, hogy amit birtokul adott neked a te istened, Kemós, az a te birtokod? Mi pedig birtokoljuk mindazoknak a földjét, akiket a mi Istenünk, az Úr űzött ki előlünk. 25 Talán te különb vagy Báláknál, Cippór fiánál, Móáb királyánál? Mert-e ő perbe szállni Izráellel, mert-e harcolni ellene? 26 Háromszáz évig lakott Izráel Hesbónban és falvaiban, Aróérban és falvaiban meg az Arnón menti városokban, miért nem akartátok akkoriban elvenni azokat? 27 Én tehát nem vétettem ellened. Te akarsz rosszat tenni velem azzal, hogy háborút indítottál ellenem. **Az Úr, a bíró ítéljen ma Izráel fiai és Ammón fiai között!**

28 De az ammóniak királya nem hallgatott arra az üzenetre, amelyet Jefte küldött neki. 29 Ekkor az Úr lelke szállt Jeftére, és ő átvonult Gileádon és Manassén, majd átvonult Gileád-Micpén, és Gileád-Micpéből vonult az ammóniak ellen. 30 **Fogadalmat tett Jefte az Úrnak, és ezt**

mondta: Ha valóban kezembe adod az ammóniakat, 31 akkor bárki is jön ki elém a házam ajtaján, amikor épségben visszatérek az ammóniaktól, az Úr lesz az, feláldozom égőáldozatul. 32 Fölvonult Jefte az ammóniak ellen, és megütközött velük. Az Úr pedig a kezébe adta őket. 33 Verte őket Aróértől fogva a Minnitbe vezető útig, húsz városon keresztül egészen Ábél-Kerámíig. Igen nagy vereség volt ez. Így kellett megalázkodniuk az ammóniaknak Izráel fiai előtt. 34 Amikor Jefte megérkezett Micpába a házához, **éppen a leánya jött ki eléje dobolva és táncolva. Csak ez az egyetlen gyermeke volt, nem volt rajta kívül se fia, se leánya.** 35 Amikor meglátta őt, megszárgatta a ruháját, és ezt mondta: Ó, leányom! Porba sújtottál, szerencsétlenné tettél! Mert én magam adtam szavamat az Úrnak, és nem vonhatom vissza. 36 A leány így felelt neki: Apám, ha szavadat adtad az Úrnak, tedd velem azt, amit kimondtál! Hiszen megengedte az Úr, hogy bosszút állj ellenségeiden, az ammóniakon. 37 Majd ezt mondta apjának: Csak arra az egyre kérlek, ne bánts engem két hónapig: hadd menjek el a hegyek közé elsiratni a szüzességemet barátnőimmal! 38 Az apja azt felelte: Menj! És elbocsátotta két hónapra. Az pedig elment a barátnőivel elsiratni szüzességét a hegyek között. 39 **Két hónap múlva visszatért apjához, az pedig megtette vele azt, amit megfogadott. A leány soha nem hált férfival.** Azóta vált szokássá Izráelben, 40 hogy évről évre elmennek Izráel leányai, és megéneklük a gileádi Jefte leányát, évente négy napig.

Bír 12

1 Fegyverbe szólították az efraimiakat. Cáfón felé vonultak, és ezt mondták Jefteinek: Miért vonultál harcba az ammóniak ellen anélkül, hogy hívtál volna bennünket, hogy menjünk veled? Rád gyűjtjük a házadat! 2 Jefte azt felelte nekik: Nagy perem volt nekem és népemnek az ammóniakkal. Kértem én a segítségeteket, de ti nem szabadítottatok meg a kezükből. 3 **Amikor láttam, hogy ti nem szabadítottok meg, kockára tettem a saját életemet, megtámadtam az ammóniakat, az Úr pedig a kezembe adta őket. Miért vonultatok most föl hadakozni velem?** 4 Ekkor összegyűjtött Jefte minden gileádi férfit, és megütközött Efraimmal. A gileádi férfiak megverték Efraimot, mert ezek azt mondták: Elfajzott efraimiak vagytok! Gileád ugyanis Efraim és Manassé közé esik. 5 Azután elfoglalták a gileádiak a Jordán gázlót Efraim elől, és mikor a menekülő efraimiak azt mondták: Hadd menjünk át! – megkérdezték mindegyiktől a gileádi férfiak: Efraimi vagy? És ha azt felelte: Nem! – 6 akkor azt mondták neki: Mondd azt, hogy „**sibbólet**”! És ha az „sibbólet”-et mondott – mert nem tudta helyesen kiejteni –, akkor megragadták, és legyilkolták a Jordán gázlójánál. Így esett el akkor negyvenkétezer efraimi. 7 Jefte hat évig volt Izráel bírása. Azután meghalt a gileádi Jefte, és eltemették városában, Gileádban. 8 Utána a **betlehemi Ibcán** volt Izráel bírása. 9 Volt neki harminc fia, és harminc leányát adta férjhez máshova, a fiainak pedig harminc leányt hozott feleségül máshonnan. Hét esztendeig volt Izráel bírása. 10 Azután meghalt Ibcán, és eltemették Betlehemben. 11 Utána a zebuloni Élón lett Izráel bírása. Tíz esztendeig bíraskodott Izráelben. 12 Azután meghalt a zebuloni Élón, és eltemették Ajjálónban, Zebulon földjén. 13 Utána Abdón, a pirátóni Hillél fia lett Izráel bírása. 14 Volt neki negyven fia és harminc unokája, akik hetven szamárcsikón jártak. Nyolc esztendeig volt Izráel bírása. 15 Azután meghalt Abdón, a pirátóni Hillél fia, és eltemették Pirátónban, Efraim földjén, az Amálék-hegyen.

Bírák 13 SÁMSON

SÁMSON

Izráel fiai ismét azt tették, amit rossznak lát az Úr. Ezért az Úr a filiszteusok kezébe adta őket negyven esztendőre. 2 Volt egy Dán nemzetségéből való ember Corából, akinek a neve **Mánóah** volt. A felesége meddő volt, nem szült. 3 Megjelent egyszer az Úr angyala az

asszonynak, és ezt mondta neki: Lásd, te meddő vagy, nem szültél. De teherbe fogsz esni, és fiút szülsz. 4 Mostantól fogva vigyázz, bort vagy más részegítő italt ne igyál, és semmiféle tisztátalant ne egyél. 5 Mert teherbe fogsz esni, és fiút szülsz. Ne érje annak borotva a fejét, mert Istennek **szentelt názír lesz** az a gyermek már anyja méhében.

Ő kezdi majd megszabadítani Izráelt a filiszteusok hatalmából. 6 Az asszony odament, és ezt mondta a férjének: Isten embere jött el hozzám. Alakja olyan volt, mint Isten angyalának az alakja, igen félelmetes. Nem kérdeztem meg, hogy honnan való, ő pedig nem mondta meg nekem a nevét. 7 **Ezt mondta nekem: Teherbe fogsz esni, és fiút szülsz. Mostantól fogva ne igyál bort vagy egyéb részegítő italt, és ne egyél semmiféle tisztátalant, mert Istennek szentelt názír lesz ez a gyermek az anyaméhtől fogva halála napjáig!** 8 Akkor Mánóah így imádkozott az Úrhoz: **Kérlek, Uram! Istennek az az embere, akít küldtél, hadd jöjjön el ismét hozzánk, és tanítson meg bennünket, hogy mit cselekedjünk a gyermekkel, ha majd megszületik.**

IZSÁK – SÁMUEL - SÁMSON KÉSŐN SZÜLETETT GYEREK

9 Isten meghallgatta Mánóah kérését, és az Isten angyala megint eljött az asszonyhoz, amikor az a mezőn volt. A férje, Mánóah azonban nem volt vele. 10 Akkor az asszony gyorsan elfutott, hogy szóljon a férjének. Ezt mondta neki: Megjelent nekem az a férfi, aki a minap nálam járt. 11 Mánóah fölkel, és követte feleségét. Amikor odaért ahhoz a férfihoz, megkérdezte tőle: **Te vagy az a férfi, aki ezzel az asszonnal beszélt?** Ő azt felelte: Én vagyok. 12 Mánóah ezt kérdezte: Ha majd beteljesedik az ígéreted, milyen legyen a gyermek élete, és hogyan bánjunk majd vele? 13 Az Úr angyala ezt mondta Mánóahnak: Tartózkodj az asszony mindattól, amit megmondtam: 14 semmit se egyék, **ami szőlőtőkéről való, bort és más részegítő italt ne igyék, és semmiféle tisztátalant ne egyék.** Tartsa meg a feleséged mindazt, amit parancsoltam neki! 15 Akkor Mánóah ezt mondta az **Úr angyalának:** Szeretnénk, ha itt maradnál, és készíthetnénk neked egy kecskegidát. 16 De az Úr angyala ezt felelte Mánóahnak: Hiába marasztalnál, nem ennék az ételedből. Ha pedig égőáldozatot akarsz készíteni, az Úrnak áldozd azt! **Mert nem tudta Mánóah, hogy az Úr angyala az.** 17 Mánóah azt mondta az Úr angyalának: Mi a te neved? Mert ha beteljesedik az ígéreted, tisztelni akarunk téged. 18 Az Úr angyala ezt felelte neki: **Miért kérdezed a nevem? Titokzatos név az!** 19 Azután fogta Mánóah a kecskegidát meg az ételáldozatot, és feláldozta a kősziklán az Úrnak. Ő pedig csodát tett Mánóah és felesége szeme láttára. 20 **Az történt ugyanis, hogy a láng felcsapott az oltárról az ég felé, az Úr angyala pedig felszállt az oltár lángjában.** Ennek láttán Mánóah és felesége arccal a földre borult. 21 Az Úr angyala nem jelent meg többé Mánóahnak és feleségének. Ekkor tudta meg Mánóah, hogy az Úr angyala volt az. 22 Akkor Mánóah ezt mondta a feleségének: **Meg fogunk halni, mert Istent láttuk!** 23 De a felesége azt mondta neki: Ha az Úrnak úgy tetszett volna, hogy megöljön bennünket, nem fogadott volna el a kezünkből égőáldozatot és ételáldozatot, nem láthattuk volna mindezt, és nem hallhattunk volna most ilyeneket. 24 Azután az asszony fiút szült, és Sámsonnak nevezte el. **A gyermek felnövekedett, és megáldotta őt az Úr. 25 És az Úr lelke nyugtalanítani kezdte őt Dán táborában, amely Corá és Estáól között volt.**

Bír 14

Egyszer elment Sámson Timnába, és meglátott Timnában egy filiszteus nőt. 2 Hazament, és ezt mondta apjának és anyjának: Láttam Timnában egy filiszteus nőt, kérjétek meg azt nekem feleségül! 3 De apja és anyja ezt felelte neki: **Hát nincs feleségnek való a rokon leányok közt vagy egész népemben, hogy a körülméletlen filiszteusok közül akarsz feleséget venni?** **ÉZSAU IS IDEGEN LÁNYT VETT FELESÉGÜL**

De Sámson így felelt apjának: Őt kérd meg nekem, mert csak ő tetszik nekem! 4 Apja és anyja nem tudta, hogy az Úrtól van ez, és csak ürügyet keres a filiszteusok ellen. Abban az időben ugyanis a filiszteusok uralkodtak Izráelen. 5 Elment tehát Sámson apjával és anyjával együtt

Timnába. Amikor a timnai szőlőkhöz értek, egy fiatal, ordító oroszlánnal találta magát szemben. 6 Akkor megszállta őt az Úr lelke, és pusztá kézzel kettészakította azt, mintha csak egy kecskegidát szakított volna ketté. De apjának és anyjának nem mondta el, hogy mit csinált. 7 Azután megérkezett, elbeszélgetett azzal a nővel, és az még jobban megtetszett Sámsonnak. 8 Néhány nap múlva ismét eljött, hogy elvegye. Közben letért az útról, hogy megnézzze az oroszlán tetemét. Hát az oroszlán hullájában egy méhraj volt és méz! 9 Kiszedte a markába, és útközben azt eszegette. Odament az apjához és anyjához, nekik is adott, és ők is ettek. De nem mondta meg nekik, hogy az oroszlán hullájából szedte ki a mézet. 10 Azután elment az apja ahhoz a nőhöz. Sámson meg lakodalmat tartott ott, az ifjak szokása szerint. 11 Amint meglátták, harminc vőfélyt bíztak meg, hogy legyenek mellette. 12 Sámson ezt mondta nekik: Feladok nektek egy találós kérdést. Ha meg tudjátok fejteni a lakodalom hét napja alatt, és kitaláljátok, adok nektek harminc inget és harminc öltözet ruhát. 13 De ha nem tudjátok megfejteni, akkor ti adtok nekem harminc inget és harminc öltözet ruhát. Ők azt mondták neki: **Tedd fel azt a találós kérdést, hadd halljuk!** 14 Sámson ezt mondta nekik: **Étel jött az evőből, édes jött az erősből.** De nem tudták megfejteni a találós kérdést három napon át. 15 A negyedik napon ezt mondták Sámson feleségének: Szedd rá a férjedet, hogy árulja el nekünk a találós kérdés megfejtését, különben megégetünk téged és apád háza népét! Hát azért hívtatok meg bennünket, hogy kifosszatok? 16 Ekkor Sámson felesége odabújt hozzá, és elkezdett így sírdogálni: Mégiscsak gyűlölsz és nem szeretsz engem! Feladtál egy találós kérdést népem fiainak, és nekem se mondd meg a megfejtését. De ő azt felelte neki: Hiszen még apámnak és anyámnak se mondtam meg, hát neked mondjam meg? 17 Így sírdogált hozzá bújva hét napig, amíg a lakodalmuk tartott. Végül a hetedik napon megmondta neki a megfejtést, annyira zaklatta őt. Az asszony pedig elmondta a megfejtést népe fiainak. 18 A város férfiai ezt mondták neki a hetedik napon, mielőtt lement volna a nap: Mi a méznél édesebb, s oroszlánnál erősebb? De ő így válaszolt nekik: **Ha nem az én üszömön szántotok, találós kérdésem ki nem találjátok.** 19 Ekkor megszállta az Úr lelke, lement Askelónba, és megölt ott harminc férfit, lehúzta a ruhájukat, és odaadta a ruhákat azoknak, akik a találós kérdést megfejtették. És haragra gyúlva elment apja házához. **20 Sámson felesége pedig hozzámert ahhoz a vőfélyhez, aki Sámson barátja volt.**

Bír 15

SÁMSON FOLYT.

Történt egy idő múlva, búzaaratás idején, hogy meglátogatta Sámson a feleségét; egy kecskegidát is vitt neki magával. Ezt mondta: Be akarok menni a feleségemhez, a szobájába. De az asszony apja nem engedte be. 2 Ezt mondta az apja: Én már azt gondoltam, hogy végképp meggyűlölted őt, ezért hozzáadtam a vőfélyedhez. De a **húga még nála is szebb: legyen ő a tied helyette!** 3 Sámson azonban így felelt nekik: **Ez egyszer nem én leszek a hibás, ha rosszat teszek a filiszteusokkal.** 4 Azzal elment Sámson, összefogott háromszáz rókát, majd csóvákat készített, és farkaikat egymásnak fordítva csóvát kötött a párba állított rókák farkai közé. 5 Majd meggyújtotta a csóvákat, és ráhajtotta a rókákat a filiszteusok gabonaföldjére. Így gyújtotta fel a kéréket és a lábon álló gabonát, sőt a szőlőket és az olajligeteket is. 6 Ekkor azt kérdezték a filiszteusok: Ki tette ezt? És mondták: **Sámson, a timnai ember veje, mert elvette tőle a feleségét, és a vőfélyéhez adta.** Felvonultak azért a filiszteusok, és megégették az asszonyt és az apját.

7 De Sámson azt mondta nekik: Ha ti ezt tettétek, én sem nyugszom addig, amíg bosszút nem állok rajtatok! 8 **És hatalmas csapásokkal agyba-főbe verte őket.** Azután elment, és az étámi sziklahasadékban vert tanyát. 9 A filiszteusok felvonultak, tábort ütöttek Júdában, és ellepték Lehít. 10 A júdaiak megkérdezték: Miért vonultatok föl ellenünk? Azok így feleltek: Azért vonultunk föl, hogy megköttözzük Sámson, és úgy bánjunk vele, ahogyan ő bánt mivélünk. 11

Ekkor odament háromezer júdai ember az étámi sziklahasadékhoz, és ezt mondták Sámsonnak: Nem tudod, hogy a filiszteusok uralkodnak rajtunk? Miért tetted ezt velünk? De ő így felelt nekik: **Ahogy ők bántak velem, én is úgy bántam velük.** 12 Akkor azt mondták neki: Azért jöttünk ide, hogy megkötözzünk, és a filiszteusok kezébe adjunk. Sámson ezt mondta nekik: Esküdjetek meg, hogy nem vertek agyon! 13 Azok így feleltek neki: Nem! Csak jól megkötözzünk, és a kezükbe adunk, de semmi esetre sem ölünk meg. Azzal megkötözték két új kötéllel, és elvitték a szikláról. 14 Amikor Lehibe ért, a filiszteusok ujjongva mentek eléje. **De megszállta az Úr lelke, és olyanná lettek karján a kötelek, mint a tűz égette lenfonál, úgyhogy a béklyók lefoszlottak a kezéről.** 15 Talált egy még ki sem száradt szamarállcsontot, utánanyúlt, felkapta, és agyonvert vele ezer embert. 16 **És azt mondta: Szamar állcsontjával vágtam köztük rendet, szamar állcsontjával vertem agyon ezret!** 17 Amikor ezt elmondta, eldobta kezéből az állcsontot, és elnevezte azt a helyet Rámat-Lehinek. 18 De nagyon megszomjazott, és így kiáltott az Úrhoz: Te ilyen nagy szabadítást vittél végbe szolgálád által; most mégis szomjan kell hálnom, vagy a körülméletlenek kezébe kell esnem?! 19 **Akkor Isten kettéhasította azt a mélyedést, amely Lehiben van, és víz fakadt belőle. Ő pedig ivott, életereje visszatért, és feléledt. Ezért nevezik azt Kóré-forrásnak; ott van az Lehiben még ma is.** 20 Sámson húsz esztendeig volt Izráel bírása a filiszteusok idejében.

Bír 16

Egyszer Sámson elment **Gázába, meglátott ott egy parázna nőt, és bement hozzá.** 2 A gázaiaknak hírül adták: Idejött Sámson! Körülvették, és lestek rá egész éjjel a város kapujában, de csendben maradtak egész éjjel, mert azt gondolták: Majd ha megvirrad reggel, meggyilkoljuk őt. 3 Sámson azonban csak éjfélig maradt; éjfélkor aztán fölkel, **megragadta a városkapu ajtaját a két ajtófélfával együtt, és kiszakította zárastul, majd a vállára vette, és fölvitte a hegytetőre, Hebrónnal szemben.** 4 Történt ezután, hogy megszeretett egy asszonyt a **Szórék-völgyben, akinek Delila volt a neve.** 5 A filiszteusok városfejedelmei elmentek az asszonyhoz, és azt mondták neki: Szedd rá, és **derítsd ki, hogy mitől olyan nagy az ereje, és hogyan tudnánk megfékezni, hogy megkötözhessük, és elbánhassunk vele!** Akkor mi egyenként ezeregyszáz ezüstöt adunk neked! 6 Delila megkérdezte Sámson: Mondd meg nekem, mitől olyan nagy az erőd, mivel lehet megkötözni téged, hogyan lehet elbánni veled? 7 Sámson azt felelte neki: Ha megkötöznek hét nyers ínna, amelyek még nem száradtak ki, akkor elgyengülök, és olyan leszek, mint bárki más. 8 Ekkor a filiszteusok városfejedelmei hoztak az asszonynak hét nyers inat, amelyek még nem száradtak ki, és ő megkötözte Sámson azokkal. 9 Eközben egyesek lesben álltak a belső szobában. Akkor ezt mondta neki az asszony: Jönnék a filiszteusok, Sámson! De ő úgy elszakította az inakat, ahogyan a kőcmadzag elszakad, ha tűz éri. Így nem tudódott ki, miben van az ereje. 10 Delila akkor ezt mondta Sámsonnak: Becsaptál, és hazudtál nekem. **De most igazán mondd meg nekem, mivel lehet megkötözni téged?** 11 Sámson így felelt neki: Ha jól megkötöznek új kötelekkel, amelyeket még semmire sem használtak, elgyengülök, és olyan leszek, mint bárki más. 12 Delila tehát szerzett új köteleket, és azokkal kötözte meg. Azután ezt mondta neki: Jönnék a filiszteusok, Sámson! Eközben néhányan lesben álltak a belső szobában. De ő letépte azokat a karjáról, mint a cérnaszálat. 13 **Delila akkor ezt mondta Sámsonnak: Eddig becsaptál, és hazudoztál nekem.** Mondd meg már nekem, mivel lehet megkötözni téged? Sámson azt felelte neki: **Ha fejem hét hajfonatát beleszövöd a szövöszéken készülő szóttasbe.** 14 **Az asszony még egy cövekkel is rögzítette, azután ezt mondta neki: Jönnék a filiszteusok, Sámson!** De ő fölébredt álmából, és kitepte a cöveket, a vetélőt és a szövöszék fonálát. 15 Delila ezt mondta neki: Hogyan mondhatod, hogy szeretsz, ha nem enyém a szíved? Már háromszor csaptál be, mert nem mondtad meg nekem, mitől olyan nagy az erőd. 16 Amikor mindennap zaklatta és gyötörte **szavaival, Sámson halálosan megunt a dolgot.** 17 Feltárta előtte egészen a szívét,

és ezt mondta neki: **Borotva nem érte soha a fejemet, mert Istennek szentelt názír voltam már anyám méhében** is. Ha megnyírnak, odatesz az erőm, elgyengülök, és olyan leszek, mint bárki más. 18 Amikor Delila látta, hogy egészen feltárta előtte a szívét, elküldött, és hívatta a filiszteusok városfejedelmeit, és ezt üzenté: Most jöjjetek, mert egészen feltárta előttem a szívét! A filiszteusok városfejedelmei elmentek hozzá, és a pénzt is vitték magukkal. 19 Ekkor elaltatta Sámson a térdén, majd behívott egy embert, és levágatta a fejről a hét hajfonatát. Azután elkezdte szólongatni – miközben őt már elhagyta az ereje –, 20 és ezt mondta: Jönnék a filiszteusok, Sámson! Ő felébredt álmából, és azt gondolta: Kiszabadulok most is, mint máskor, csak megrázom magam! – mert még nem tudta, hogy elhagyta őt az Úr. 21 **De a filiszteusok megragadták, kiszúrták a szemét, és elvitték Gázába.** Bilincsbe verték, és a börtönben kellett a malmot hajtania. 22 Sámson haja azonban megint nőni kezdett azután, hogy levágták. 23 Egyszer a filiszteusok városfejedelmei összegyűltek, hogy egy nagy áldozati lakomát rendezzenek istenüknek, Dágónnak, és hogy **örvendezzenek.** **Ezt mondták: Kezünkbe adta** istenünk Sámson, aki ártott nekünk! 24 Amikor meglátta őt a nép, dicsőítették istenüket, és ezt mondták: Kezünkbe adta istenünk őt, aki ártott nekünk, aki pusztította földünket, és aki oly sokat legyilkolt közülünk! 25 Azután olyan **jókedvük támadt, hogy ezt mondták: Hívjátok ide Sámson, hadd szórakoztasson bennünket! Oda is hívták Sámson a börtönből, hogy szórakoztassa őket.** Azután odaállították az oszlopok közé. 26 Sámson ezt mondta annak a fiúnak, aki a kezét fogta: Eressz el, hadd tapogassam ki az oszlopokat, amelyeken a ház nyugszik, és hadd támaszkodjam hozzájuk! **27 A ház tele volt férfiakkal és asszonyokkal, ott volt a filiszteusok összes városfejedelme, a tetőn pedig mintegy háromezer férfi és nő, akik Sámson játékán szórakoztak.** 28 Ekkor Sámson az Úrhoz kiáltott, és ezt mondta: Ó, Uram, Uram! Emlékezz meg rólam, és adj nekem erőt csak még most az egyszer, Istenem, hogy utoljára, a két szememért bosszút állhassak a filiszteusokon! 29 **Azzal átfogta Sámson a két középső oszlopot, amelyeken a ház nyugodott, az egyiket jobb kezével, a másikat bal kezével, és nekik feszült.** 30 Majd ezt mondta Sámson: Hadd haljak meg én is a filiszteusokkal! Azzal megfeszítette erejét, úgyhogy a ház rádőlt a városfejedelmekre meg a népből mindazokra, akik benne voltak. Így többet ölt meg halálával, mint amennyit megölt életében. 31 Ezután elmentek a testvérei és apjának egész háza népe, fölverték és hazavitték. Corá és Estáól között temették el apjának, Mánóahnak a sírjába. Húsz évig volt Izráel bírása.

Bír 17

1 Élt Efraim hegyvidékén **egy Míká nevű** ember. 2 Ez azt mondta egyszer az anyjának: Az az ezeregyszáz ezüst, amit elvettek tőled, és ami miatt átkot mondtál a fülem hallatára is, az az ezüst nálam van, én vettem el. Az anyja ezt mondta: Áldjon meg az Úr, fiam! 3 Amikor visszaadta anyjának az ezeregyszáz ezüstöt, ezt mondta az anyja: Ezt az ezüstöt én arra szántam, hogy az Úrnak szentelem a fiamért: készítsenek belőle faragott és öntött bálványszobrot. Most azért visszaadom neked. 4 De a fiú újból visszaadta az ezüstöt anyjának. Ekkor az anyja fogott kétszáz **ezüstöt, odaadta az ötvösnek, az pedig faragott és öntött bálványszobrot készített belőle.** Ez Míká házába került. 5 Ennek a Míkának volt egy házi szentélye. Készítettett éfódot és házibálványt, egyik fiát pedig felavatta, és az lett a papja. 6 Abban az időben nem volt király Izráelben: mindenki azt csinálta, ami neki tetszett. 7 **Élt egy ifjú a júdai** Betlehemből, Júda nemzetségében, aki lévita volt, de jövevényként ott tartózkodott. 8 Ez a férfi elindult a júdai Betlehem városából, hogy jövevényként letelepedjen ott, ahol majd alkalmas helyet talál. Így jutott el vándorlása közben Efraim hegyvidékére, Míká házához. 9 Míká megkérdezte tőle: Honnan jössz? Az így felelt neki: Lévita vagyok, a júdai Betlehemből; megyek, míg alkalmas helyet találok, ahol jövevényként letelepedhetek. 10 Ekkor Míká azt mondta neki: **Maradj nálam, légy atyám és papom! Én pedig adok neked évi tíz ezüstöt, egy rend ruhát és**

élelmet. A lévita beleegyezett, 11 ügy döntött, hogy ott marad annál az embernél. Az pedig úgy bánt vele, mintha a saját fia volna. 12 Míká felavatta a lévítát. Így az ifjú a papja lett, és Míká házában élt. 13 Míká pedig ezt mondta: **Most már tudom, hogy jót fog velem tenni az Úr, mert egy lévita lett a papom.**

Bír 18

Abban az időben nem volt király Izráelben. – Abban az időben Dán törzse megfelelő területet keresett magának, hogy letelepedjék, mert addig nem jutott megfelelő örökséghez Izráel törzsei között. 2 A dániak elküldtek nemzetségükből öt férfit, legbátrabb embereiket Corából és Estáólból, hogy járják be és kémleljék ki az országot. Azt mondták nekik: Menjetek, kémleljétek ki az országot! Így jutottak el Efraim hegyvidékére, Míká házához, s ott megszálltak. 3 Amikor együtt voltak Míká háza népével, felfigyeltek az ifjú lévita hangjára. Betértek oda, és megkérdezték tőle: Ki hozott téged ide, mit csinálsz itt, és mi dolgod van itt? 4 Ő azt felelte nekik: Ezt meg ezt tette velem Míká, felfogadott engem, és a papja lettem. 5 Ekkor azt mondták neki: Kérdezd meg az Istent, hogy megtudjuk: sikeres lesz-e az utunk, amelyen járunk. 6 A pap azt mondta nekik: Menjetek békével! Gondja van az Úrnak az útra, amelyen jártok. 7 Azután továbbment az öt férfi, és elérkezett Lajisba. Látták, hogy a benne lakó nép biztonságban él, szidóni módra, nyugodtan és biztonságban, és nincs senki az országban, aki bánatná őket, vagy uralkodnék fölöttük. Messze esnek a szidóniaktól is, nincs senkivel semmiféle kapcsolatuk. 8 Mikor hazaérkeztek testvéreikhez Corába és Estáólba, megkérdezték tőlük testvéreik: Mi hírt hoztok? 9 Ők így feleltek: Induljatok, vonuljunk föl ellenük, mert olyan földet láttunk, amely nagyon jó! Mit késlekedtek? Ne halogassátok az indulást, menjetek, és vegyétek birtokba azt a földet! 10 Ott egy olyan népet találtok, amely biztonságban él, és tágas az a föld mindenfelé. Bizony, a kezetekbe adta azt Isten! Olyan hely az, ahol nem hiányzik a világon semmi. 11 Útnak indult tehát Dán nemzetségéből, Corából és Estáólból hatszáz fölfegyverzett ember. 12 Fölvonultak, és táborot ütöttek Kirjat-Jeárimnál Júdában. Ezért hívják azt a helyet Dán táborának még ma is; ott van ez Kirjat-Jeárim mögött. 13 Majd továbbvonultak Efraim hegyvidékére, és eljutottak Míká házához. 14 Ekkor az az öt ember, aki elment kikémleni Lajis földjét, ezt mondta testvéreinek: Tudjátok-e, hogy ezekben a házakban van éfód és házibálvány, faragott és öntött bálványszobor? Ugye tudjátok, mit kell tennetek? 15 Ekkor betértek oda. Bementek az ifjú lévita házába – ez is Míká háza volt –, és békességgel köszöntötték. 16 A dániak hatszáz fölfegyverzett embere pedig elállta a kapu bejáratát. 17 Az az öt ember, aki elment kikémleni azt a földet, fölment, behatolt oda, és magához vette a faragott bálványszobrot, az éfódot, a házibálványt és az öntött bálvánnyt. A pap pedig ott állt a kapu bejáratánál, a hatszáz fölfegyverzett ember mellett. 18 Amikor tehát ezek bementek Míká házába, és magukhoz vették a faragott bálványszobrot, az éfódot, a házibálványt és az öntött bálvánnyt, megkérdezte tőlük a pap: Mit csináltok? 19 **Azok ezt felelték neki: Hallgass, fogd be a szád! Gyere velünk, légy a mi atyánk és papunk! Mi jobb neked: ha egy ember házában vagy a papja, vagy ha Izráelben egy egész törzsnek vagy nemzetségnek vagy a papja?** 20 **Tetszett ez a dolog a papnak, magához vette hát az éfódot, a házibálványt meg a faragott bálványszobrot, és beállt a nép közé.** 21 Azután továbbmentek, de az asszonyokat és a gyermekeket, a jószágot és az értékes holmit a menet élére állították. 22 Alig távoztak el Míká házától, máris fegyverbe szólították a Míká házában és a háza környékén lakó embereket, és a dániak nyomába eredtek. 23 Kiáltoztak a dániak után, mire azok visszafordultak, és azt kérdezték Míkától: Mit akarsz, hogy fegyverbe szólítottad embereidet? 24 Ő azt felelte: Elvittétek isteneimet, amelyeket csináltattam, meg a papomat, és elmentetek! Mi marad nekem? És még ti kérditek, hogy mit akarok? 25 De a dániak azt mondták neki: Egy szót se halljunk többet, különben rátok támadnak ezek a nekikeseredett emberek, és akkor elveszíted mind a saját, mind a házad népe életét! 26 Azzal a dániak továbbmentek a

maguk útján. Míká pedig megfordult és hazament, mert látta, hogy azok erősebbek nála. 27 Elvitték tehát, amit Míká csináltatott, meg a papját is, aki nála volt. Azután rátámadtak Lajisra, a nyugalomban és biztonságban élő népre, kardélre hányták őket, a várost pedig fölperzselték. 28 Senki se menthette meg őket, mert Szidóntól messze estek, és nem volt senkivel kapcsolatuk, mert a város Bét-Rehób völgyében feküdt. Azután a dániak újra fölépítették a várost, és letelepedtek benne. 29 A várost ösatyjukról, Dánról Dánnak nevezték el, aki Izráel szülöttje volt. Azelőtt Lajis volt annak a városnak a neve. 30 **Azután a dániak felállították maguknak a faragott bálványszobrot, és Jónátán, Gérsóm fia, Manassé unokája meg az ő fiai lettek Dán törzsének a papjai egészen addig, amíg az ország népét fogságba nem hurcolták. 31 Így állították fel maguknak azt a faragott bálványszobrot, amelyet Míká csináltatott, és ott volt ez mindaddig, amíg Isten háza Sílóban volt.**

Bír 19

Abban az időben, amikor nem volt király Izráelben, egy lévita jövevényként élt Efraim hegyvidékének a szélén. Ez a júdai Betlehemből vett magának egy másodfeleséget. 2 Másodfelesége azonban megharagudott rá, és elment tőle apja házához, a júdai Betlehembe; ott is maradt négy hónapig. 3 De a férje útra kelt, elment érte, **hogy a lelkére beszéljen, és visszavigye.** Szolgája és két szamár volt vele. A fiatalasszony bevezette apja házába, és mikor az apja meglátta őt, örömmel ment eléje. 4 Mivel apósa, a fiatalasszony apja marasztalta őt, nála maradt három napig; ettek, ittak, és ott töltötték az éjszakát. 5 Amikor a negyedik nap korán reggel fölkeltek, és ő indulni készült, azt mondta a fiatalasszony apja a vejének: Lakjál jól valami harapnivalóval, és csak azután menjetek el! 6 Le is ültek mindketten, és együtt ettek és ittak. Azután ezt mondta a fiatalasszony apja a férfinak: Gondold meg magad, maradj itt még az éjjel, és érezd jól magad! 7 A férfi már indult volna, de az apósa addig marasztalta, míg ott nem maradt megint éjszakára. 8 Az ötödik napon is korán reggel fölkel, hogy elinduljon, de a fiatalasszony apja ezt mondta: Lakjál jól, és maradjatok itt napnyugtáig! Így ettek mind a ketten. 9 Azután a férfi menni készült másodfeleségével és szolgájával, de az apósa, a fiatalasszony apja ezt mondta neki: Nézd, már bealkonyodott, mindjárt este van, maradjatok itt éjszakára! Esteledik már, maradj hát itt, és érezd jól magad! Majd holnap korán útra kelhettek, és hazamehetsz. 10 **De a férfi nem akart ott maradni éjszakára, hanem útra kelt, és eljutott Jebúszig, azaz Jeruzsálemig. Két fölnyergelt szamár volt vele meg a másodfelesége.** 11 Amikor Jebúsznál voltak, és már nagyon későre járt az idő, azt mondta a szolga az urának: Gyerünk, térjünk be ide, a jebúsziai városába, és szálljunk meg benne! 12 Az ura azonban ezt mondta neki: Ne térjünk be idegen városba, ahol nem izráéliek laknak; menjünk tovább Gibeáig! 13 Majd ezt mondta a szolgájának: Igyekezzünk lakott helyre érni, és szálljunk meg Gibeában vagy Rámában! 14 Továbbmentek tehát, és épp akkor ment le a nap, amikor a benjámini Gibeá mellett voltak. 15 Akkor befordultak, hogy bemenjenek oda, és megszálljanak Gibeában. Bementek és leültek a város terén, de senki sem fogadta be őket a házába éjszakára. 16 Végre egy öregember jött este a mezei munkából. Ez az ember Efraim hegyvidékéről származott, és jövevényként élt Gibeában, annak a helynek a lakói pedig benjáminiaiak voltak. 17 Amikor fölnezett az öregember, és meglátta az úton levő embert a város terén, megkérdezte: Honnan jössz, és hová mész? 18 Ő azt felelte neki: **Átutazóban vagyunk a júdai Betlehemből Efraim hegyvidékének a szélére, mert odavaló vagyok.** A júdai Betlehemben jártam, és most az Úr házához megyek, de senki sem fogad be engem a házába. 19 Pedig szalmánk és abrakunk is van a szamarainknak, van kenyérünk és borunk is magamnak, szolgálóleányodnak és ennek a legénynek, aki szolgálóddal van; nincs szükségünk semmire. 20 Ekkor azt mondta az öregember: Békesség neked! Amire csak szükséged van, az az én gondom. Csak itt ne maradj a téren éjszakára! 21 És elvezette a házához, abrakot adott a szamaraknak, azután megmosták a lábukat, majd ettek és ittak. 22 Miközben ők jól érezték magukat, a város férfiai, elvetemült

emberek, körülvették a házat, az ajtóhoz tódultak, és ezt mondták annak az öregembernek, a házigazdának: Hozd ki azt a férfit, aki a házadba jött, hadd háljunk vele! 23 Akkor kiment hozzájuk az az ember, a házigazda, és ezt mondta nekik: Ugyan, testvéreim, ne tegyetek rosszat! Hiszen az én házamba jött ez a férfi, ne kövessetek hát el ilyen gyalázatos dolgot! 24 Itt van az én hajadon leányom meg a férfi másodfelesége. Kihozom őket, erőszakoskodjatok azokkal, és tegyetek velük, amit jónak láttok; de ezzel a férfival ne kövessetek el ilyen gyalázatos dolgot! 25 A férfiak azonban nem akartak hallgatni rá. Ezért fogta az az ember a másodfeleségét, és kivitte hozzájuk az utcára. Azok pedig egész éjjel vele háltak, és erőszakoskodtak vele reggelig, és csak pirkadatkor engedték el. **Saját lányát, feleségét feláldozná?** 26 Reggelre kelve megjött az asszony, de összeesett annak az embernek a háza előtt, akinél az ura volt. Ott feküdt elterülve, amíg kivilágosodott. 27 Reggel fölkel az ura, kinyitotta a ház ajtaját, és kijött, hogy útra keljen. Akkor látta, hogy az asszony, a másodfelesége ott fekszik összerogyva a ház bejáratánál, kezeit a küszöbre nyújtva. 28 A férfi így szólt hozzá: Kelj föl, és menjünk! De ő nem válaszolt. Ekkor föltette őt a számarra, útnak indult, és hazament. 29 **Hazaérve kést vett elő, fogta a másodfeleségét, a testét tizenkét darabra vágta, és szétküldte Izráel egész területére MIÉRT?? MIÉRT E SZÖRNYŰ TETT?** 30 Aki csak látta, ezt mondta: Nem történt ilyen, és nem látott még senki ehhez foghatót azóta, hogy feljöttek Izráel fiai Egyiptomból, mind a mai napig. Vegyétek ezt fontolóra, tanácskozzatok, és beszéljétek meg! **HASONLÍT A TÖRTÉNET SODOMÁHOZ!**

Bír 20

Izráel fiai valamennyien kivonultak, és összegyülekezett az Úrhoz Micpába egy emberként az egész közösség, Dántól Beérsebaig, meg Gileád földjéről is. 2 Az egész népnek, Izráel valamennyi törzsének a vezetői előálltak Isten népének a gyülekezetében, amelyben négyszázezer kardforgató gyalogos volt. 3 Meghallották a benjáminiak is, hogy Izráel fiai fölvonultak Micpába. Izráel fiai ekkor azt mondták: Beszéljétek el, hogyan történt ez a gaztett!

A MÁSODFELESÉGÉT FELDARABOLÓ LÉVITA NARRÁCIÓJA

4 *Megszólalt a lévita, a megölt asszony férje, és ezt mondta: Bementem a benjámini Gibeába, én és a másodfeleségem, hogy megszálljak ott éjszakára.* 5 *A gibeai polgárok azonban rám támadtak, és éjjel körülvették miattam a házat. Engem akartak meggyilkolni, aztán másodfeleségemmel erőszakoskodtak úgy, hogy belehalt.* 6 *Ezért fogtam a másodfeleségemet, földaraboltam, és szétküldtem Izráel örökségének egész területére, mert fajtalan és gyalázatos dolgot követtek el Izráelben.* 7 *Ti mindnyájan Izráel fiai vagytok, tartsatok tehát nyomban tanácsot ebben az ügyben!* 8 Erre az egész nép egy emberként felállt, és azt mondta: Senki se menjen sátrába, és senki se térjen haza! 9 Mert most ez a teendőnk Gibeá dolgában: sorsot vetünk ellene. 10 Megbízunk tíz embert száz közül, százat ezer közül, ezret tízezer közül Izráel mindegyik törzséből, hogy szerezzenek útravalót a hadinépnek. Azután megtámadjuk a benjámini Gibeát, és elbánunk vele, amiatt a gyalázatos dolog miatt, amelyet elkövetett Izráelben. 11 Így gyülekezett össze együttesen, egy emberként minden izráéli férfi a város alá. 12 Izráel törzsei embereket küldtek Benjámin egész törzsébe ezzel az üzenettel: Micsoda gaztett történt tinálatok! 13 Most azért adjátok ki azokat az elvetemült gibeai férfiakat, hogy megöljük őket, és így takarítsuk ki a gonoszt Izráelből! De a benjáminiak nem akartak hallgatni Izráel fiainak, testvéreiknek a szavára. 14 A benjáminiak összegyűltek városaikból Gibeába, hogy fölvegyék a harcot Izráel fiaival. 15 Azon a napon huszonhatezer kardforgató embert számoltak össze a benjáminiak a városokból, Gibeá lakosain kívül, ahonnan hétszáz válogatott embert számoltak össze. 16 Ebből az egész hadinépből hétszáz válogatott ember balkezes volt. Ezek mindnyájan hajszálpontosan tudtak parittyázni, sohasem hibáztak. 17 Az izráéli férfiakat is összeszámolták: Benjáminon kívül négyszázezer kardforgató embert, csupa harcedzett férfit. 18 Azután elindultak Izráel fiai, elmentek Bételbe, és ezt kérdezték Istentől: Ki vonuljon föl

közülünk elsőnek, hogy megütközzék a benjáminiakkal? Az Úr ezt felelte: Először Júda! 19 Másnap reggel elindultak tehát Izráel fiai, és tábornokként ütköztek Gibeával szemben. 20 Kivonultak az izráéli férfiak, hogy megütközzenek Benjáminnal, és csatarendbe álltak velük szemben az izráéli férfiak Gibeánál. 21 A benjáminiak is kivonultak Gibeából, és leterítették azon a napon huszonkétezer izráéli embert. 22 Akkor a nép, az izráéliek összeszedték erejüket, és újra csatarendbe álltak azon a helyen, ahol az első napon sorakoztak föl. 23 Fölmentek ugyanis Izráel fiai, és sírtak az Úr színe előtt egész estig, és ezt kérdezték az Úrtól: Harcba szálljak-e újból a testvéremmel, Benjáminnal? Az Úr azt felelte: Vonuljatok föl ellene! 24 Amikor Izráel fiai a második napon a benjáminiak ellen indultak, 25 kivonult ellenük Benjámín Gibeából a második napon is, és leterítették Izráel fiai közül újabb tizennyolcezer embert, akik a kardforgatásban mind jártasak voltak. 26 **Ekkor elvonultak Izráel fiai mindnyájan, az egész nép; elmentek Bételbe, és ott ültek sírva az Úr színe előtt. Böjtöltek azon a napon egész estig, és égőáldozatokat meg békeáldozatokat mutattak be az Úr színe előtt.** 27 És megkérdezték Izráel fiai az Urat, mert abban az időben ott volt az Isten szövetségének a ládája, 28 és Fineás, Áron fiának, Eleázárnak a fia szolgált előtte abban az időben. Ezt kérdezték: Kivonuljak-e még egyszer harcolni a testvérem, Benjámín ellen, vagy abbahagyjam? Az Úr azt felelte: Vonuljatok föl, mert holnap a kezetekbe adom! 29 Izráel ezután csapatokat állított lesbe Gibeá körül. 30 Majd fölvonultak Izráel fiai a benjáminiak ellen a harmadik napon, és csatarendbe álltak Gibeánál, mint azelőtt. 31 A benjáminiak is kivonultak a néppel szembe, és elszakadtak a várostól. Megint elkezdtek vágni a népet, mint azelőtt, és halálra sebeztek mintegy harminc izráéli embert a nyílt mezőn és az országutakon, amelyek közül az egyik Bétel felé, a másik Gibeá felé vezet. 32 A benjáminiak már ezt gondolták: Megint megverjük őket, mint először! De Izráel fiai előre megbeszélték: Futamodjunk meg, és szakítsuk el őket így a várostól, ki az országutakra! 33 Ezért az izráéli férfiak mind elhagyták állásaikat, de Baal-Támárnál újra csatarendbe álltak. A lesben álló izráéliek pedig előtörték állásaikból Gibeá közelében, 34 és egészen Gibeá elé nyomultak, tízezer válogatott harcos, egész Izráelből. Akkor kemény csata kezdődött, és a benjáminiak nem tudták, hogy milyen veszedelem szakadt rájuk. 35 Az Úr ugyanis vereséget mért Benjáminra Izráel előtt, és Izráel fiai azon a napon a benjáminiak közül huszonötezer-egyszáz embert pusztítottak el, akik a kardforgatásban mind jártasak voltak. 36 Amikor a benjáminiak látták, hogy vereséget szenvedtek, az izráéliek teret engedtek a benjáminiaknak, bízva azokban, akiket lesbe állítottak Gibeánál. 37 A lesben állók pedig sietve betörték Gibeába; benyomultak a lesben állók, és kardélre hányták az egész várost. 38 Az izráéliek abban állapodtak meg a lesben állókkal, hogy azok majd füstjelet adnak a városból. 39 Amikor tehát az izráéliek meghátráltak a csata közben, és Benjámín elkezdte vágni őket, és halálra sebezett az izráéliek közül mintegy harminc embert, és már ezt gondolták: Nagyon megverjük őket, mint az első ütközetben! – 40 akkor felszállt a füst a városból. A benjáminiak hátrafordulva látták, hogy a város lángjai már az égig érnek. 41 **AKÁRCSAK AZ ORSZ-UKRÁN HÁBORÚ, ERŐS MILITÁNS KÉPEK** Erre az izráéliek megfordultak, a benjáminiak pedig megrémültek, mert látták, hogy rájuk szakadt a veszedelem. 42 Ekkor az izráéliek elől a pusztába vezető út felé fordultak, de a harc ott is utolérte őket, és a városból jövők is pusztították a két tűz közé szorult népet. 43 Bekerítették Benjámin, üldözték és tiporták őket pihenés nélkül, egészen messze, Gibeától napkelet felé. 44 Így esett el tizennyolcezer benjámini ember, csupa vitéz férfi. 45 Ekkor irányt változtattak, és a pusztá felé menekültek, a Rimmón-sziklához. De még az országutakon is levágtak ötezer embert. Utánuk nyomultak egészen Gidómig, és megint levágtak közülük kétezer embert. 46 Azon a napon tehát Benjáminból összesen huszonötezer kardforgatásban jártas ember esett el, csupa vitéz férfi. 47 Azután hatszáz férfi más irányba fordult, és elmenekült a pusztába, a Rimmón-sziklához, és ott maradtak a Rimmón-sziklánál négy hónapig. 48 Az izráéliek pedig újra a benjáminiak ellen fordultak, és kardélre hányták a városban lakó embereket, állatokat: mindent, amit csak találtak. Az ott található városokat is mind lángba borították.

Bír 21

Az izráeli férfiak így esküdtek meg még Micpában: Senki se adja közülünk benjáminhoz feleségül a leányát! 2 Majd ismét elment a nép Bételbe, és ott ültek estig az Isten színe előtt, fennhangon sírva és zokogva, 3 és azt mondták: **Ó, Uram, Izráel Istene! Miért is történt ez Izráelben? Miért hiányzik ma egy törzs Izráelből?** 4 Másnap korán fölkelte a nép, oltárt építettek ott, és égőáldozatokat meg békeáldozatokat mutattak be. 5 Akkor ezt mondták Izráel fiai: Van-e valaki, aki nem jött el Izráel törzsei közül az Úrhoz a gyülekezetbe? Mert az az erős eskü hangzott el, hogy aki nem jön el az Úrhoz Micpába, halállal lakoljon. 6 Izráel fiai ugyanis megszánták testvérüket, Benjámint, és azt mondták: **Kivágatott ma egy törzs Izráelből!** 7 Honnan szerezzünk feleséget a megmaradtaknak? Hiszen mi megesküdtünk az Úrra, hogy nem adjuk hozzájuk leányainkat feleségül. 8 Ezért kérdezték: Van-e valaki Izráel törzsei közül, aki nem jött el az Úrhoz Micpába? És kiderült, hogy Jábés-Gileádból nem jött el senki a gyülekezet táborába. 9 Mert amikor összeszámolták a népet, kiderült, hogy senki sem volt ott Jábés-Gileád lakosai közül. 10 Akkor odaküldött a közösség tizenkétezer harcost, és megparancsolták nekik: MenjeteK, hányjátok kardélre Jábés-Gileád lakosait, még az asszonyokat és gyermekeket is! 11 Ezt tegyétek: Irtsatok ki minden férfit és minden olyan nőt, aki férfival hált! 12 Találtak azonban Jábés-Gileád lakosai között négyszáz hajadon leányt, akiknek még nem volt férfival dolguk, nem háltak senkivel. Ezeket elvitték a sílói táborba, amely Kánaán földjén volt. 13 Akkor követeket küldött az egész közösség, hogy beszéljenek a benjáminiakkal, akik a Rimmón-sziklán voltak, és ajánljanak békét nekik. 14 Benjámín azonnal vissza is tért, és átadták nekik azokat, akiket életben hagytak a jábés-gileádi nők közül. De így sem jutott nekik elég. 15 A nép bánkódott Benjámin miatt, mivel az Úr ilyen rést ütött Izráel törzsein. 16 Akkor ezt mondták a közösség vénei: Honnan szerezzünk feleséget a megmaradtaknak? Hiszen elpusztultak a benjámini asszonyok. 17 Ezt mondták ugyanis: **A birtok a megmenekült benjáminiaké, mert nem szabad eltörölni egyetlen izráeli törzset sem.** 18 De mi nem adhatjuk hozzájuk leányainkat feleségül, mert ilyen esküt tettek Izráel fiai: Átkozott az, aki feleséget ad Benjáminnak! 19 Akkor ezt mondták: Évenként ünnepet tartanak az Úrnak Sílóban, amely Bételtől északra fekszik, napkeletre attól az országúttól, amely Lebónától délre, Bételből Sikembe vezet. 20 **Ezt parancsolták tehát a benjáminiaknak: MenjeteK el, és álljatok lesbe a szőlőkben!** 21 És ha látjátok, hogy jönnek a sílói leányok, körtáncot járva, akkor jöjjetek elő a szőlőkben, és ragadjon el feleségül egyet mindenki magának a sílói leányok közül, azután menjeteK el Benjámin földjére! 22 Ha pedig **eljönnek apáik vagy a testvéreik, hogy pereljenek velünk, akkor ezt mondjuk majd nekik: KönyörüljeteK rajtuk, hiszen nem tudtunk mindenkinek háborúban feleséget szerezni.** Ti pedig nem magatoktól adátok nekik őket, ezért nem terhel vétek benneteket. 23 A benjáminiak így is cselekedtek: ahányan csak voltak, feleséget szereztek maguknak a táncolók közül, elrabolva őket. Azután elmentek, hazatértek örökségükbe, felépítették városaikat, és letelepedtek bennük. 24 Izráel fiai pedig ezek után szétszózóttak, mindenki a maga törzséhez és nemzetségéhez. Elment tehát onnan mindenki a maga örökségébe. 25 **Abban az időben nem volt király Izráelben: mindenki azt csinálta, amit jónak látott.**

Ruth 1

1 Abban az időben történt, amikor a bírák bíráskodtak, hogy éhínség támadt az országban. Elment ezért a júdai Betlehemből egy férfi, hogy jövevényként Móáb mezején lakjon. Vele volt a felesége és két fia. 2 A férfi **neve Elímelek volt**, a feleségének Naomi, két fiának pedig Mahlón és Kiljón volt a neve. Efrátaiak voltak, a júdai Betlehemből. El is jutottak Móáb mezejére, és ott éltek. 3 De meghalt Elímelek, Naomi férje, és ott maradt az asszony a két fiával. 4 Ezek móábi leányokat vettek feleségül. **Az egyiknek Orpá volt a neve, a másiknak Ruth.** Ott laktak mintegy tíz esztendeig. 5 De meghaltak ők is mind a ketten, Mahlón és Kiljón is, úgyhogy az asszony ott maradt a két fia és a férje nélkül. 6 Ekkor útra kelt a menyével, hogy hazatérjen Móáb mezejéről, mert meghallotta Móáb mezején, hogy ismét gondjaiba vette népét az Úr, és kenyeret adott neki. 7 Elindult tehát arról a helyről, ahol élt, és vele a két menyé. Ahogy mentek az úton, hogy visszatérjenek Júda földjére, 8 ezt mondta Naomi a két menyének: **Menjetek, forduljatok vissza, ki-ki az anyja házába! Bánjon veletek az Úr olyan szeretettel, amilyennel ti bántatok a meghaltakkal és velem!** 9 Adja meg nektek az Úr, hogy mindkettőtök nyugalmat találjon majd férjének házában! Azután megcsókolta őket. Ők azonban hangos sírásra fakadtak, 10 és azt mondták neki: Bizony, hazatérünk veled a te népedhez. 11 De Naomi ezt felelte: Forduljatok vissza, leányaim!

NAOMI:

Miért jönnétek velem? Lehetnek-e még fiak a méhemben, akik férjeitek lennének? 12 Forduljatok vissza, leányaim, menjetek, mert én már öreg vagyok ahhoz, hogy férjhez menjek. De ha azt mondanám is, hogy van még reménységem, és ha ma éjjel férjhez mennék is, és fiakat szülnék, 13 várhattok-e rájuk, amíg felnőnek? Szabad-e benneteket visszatartani attól, hogy férjhez menjetek? Nem, leányaim! Az én sorsom túl keserves volna a számotokra! Hiszen az Úr keze ért el engem.

14 Azok erre még hangosabban kezdtek el sírni, majd Orpá megcsókolta az anyósát. Ruth azonban továbbra is ragaszkodott hozzá. 15 Naomi azt mondta: Látod, a sógornód visszatért népéhez és isteneihez. Térj vissza te is a sógornóddal együtt! 16 De Ruth azt felelte: Ne unszoldj engem, hogy elhagyjalak, és visszatérjek tőled! **Mert ahová te mégy, oda megyek, ahol te megszállsz, ott szállok meg én is. Néped az én népem, és Istened az én Istenem.** 17 Ahol te meghalsz, ott haljak meg én is, és ott temessenek el! Úgy bánjon velem az Úr most és ezután is, hogy csak a halál választ el engem tőled! 18 Amikor látta Naomi, hogy mindenáron vele akar menni, nem győzködte őt tovább. 19 Együtt, ketten mentek tehát tovább, amíg **Betlehembe nem értek.** Amikor Betlehembe értek, az egész város felbolydult miattuk, és az asszonyok azt kérdezték: Csakugyan Naomi ez? 20 Ő azonban azt mondta nekik: Ne hívjatok engem Naominak, hívjatok inkább Márának, mert nagyon megkeserítette sorsomat a Mindenható. 21 Egész családommal mentem el, és kifosztottan hozott vissza az Úr. Miért hívnátok engem Naominak, hiszen megalázott engem az Úr, és bajba döntött a Mindenható. 22 Így tért vissza Naomi, és vele együtt jött menyé, a móábi Ruth is Móáb mezejéről. Éppen az árpaaratás kezdetén érkeztek meg Betlehembe.

Ruth 2

Volt Naominak a férje után egy rokona, név **szerint Bóáz, egy jómódú ember** Elímelek nemzetségéből. 2 Azt mondta egyszer a móábi Ruth Naominak:

RUTH

Hadd menjek ki a mezőre kalászt szedegetni valaki után, akinek megnyerem a jóindulatát!

NAOMI

Naomi azt felelte neki: Eredj, leányom!

3 El is ment, és kiérve a mezőre szedegetni kezdett az aratók után. Történetesen az Elímelek nemzetségéből való Bóáz szántóföldje volt az. 4 Éppen akkor ment ki Bóáz is Betlehemből, és azt mondta az aratóknak:

BOÁZ

Az Úr legyen veletek!

ARATÓK

Azok így feleltek neki: Áldjon meg az Úr!

BOÁZ

5 **Majd megkérdezte Bóáz attól** a legénytől, aki az aratók felügyelője volt: Ki ez a fiatalasszony?

ARATÓK FELÜGYELŐJE

6 A legény, az aratók felügyelője ezt felelte: Egy móábi fiatalasszony, aki Naomival tért vissza Móáb mezejéről. 7 Azt kérte, hogy hadd szedegessen és gyűjtögessen a kékék között az aratók után. Így jött ide, és talpon van reggeltől mostanáig; alig pihent egy keveset.

BOÁZ

8 Bóáz ekkor azt mondta Ruthnak: Hallgass ide, leányom! Ne menj te más mezőre szedegetni, ne is menj innen máshová, hanem maradj csak a szolgálóleányaim nyomában! 9 Tartsd szemmel a mezőt, mikor hol aratnak, és haladj az asszonyok után! Megparancsoltam a szolgálóknak, hogy ne bántsanak téged, és ha megszomjazol, menj az edényekhez, és igyál abból, amiből a szolgálók merítenek.

RUTH

10 Ruth arcra borult, a földig hajolt, és ezt mondta Bóáznak: Hogyan nyerhettem el jóindulatodat, hogy pártfogásodba vettél? **Hiszen én idegen vagyok!**

BOÁZ

11 Bóáz így válaszolt neki: Elbeszéltek nekem részletesen mindazt, amit anyósodért tettél férjed halála után: hogyan hagytad el apádat, anyádat, szülőföldedet, és hogyan jöttél el egy olyan nép közé, amelyet azelőtt nem is ismertél. 12 Fizessen meg tetteidért az Úr, legyen bőséges jutalmad az Úrtól, Izráel Istenétől, akinek a szárnyai alá jöttél oltalmat keresni.

RUTH

13 Ruth pedig ezt mondta: Milyen jóindulatú vagy hozzám, uram! Megvigasztaltál engem, és szívélyesen beszéltél velem, pedig én még csak a szolgálóleányaid közé sem tartozom!

BOÁZ

14 Az evés idején azt mondta neki Bóáz: Jöjj közelebb, vegyél a kenyérből, és mártsd falatodat az ecetes lébe!

Ő tehát leült az aratók mellé. Bóáz pörkölt gabonával kínálta, ő pedig evett, jóllakott, sőt még maradt is neki. 15 Azután fölkelte tovább szedegetni.

BOÁZ

Bóáz pedig megparancsolta szolgálóinak: **Hadd szedegessen a kévék között is, ne bántsátok érte!** 16 Sőt szándékosan is húzogassatok ki neki a kévékből, és hagyjátok ott, hadd szedje föl, és meg ne szidjátok!

17 Így szedegetett a mezőn egész estig. Amikor kicsépelte, amit szedegetett, majdnem egy vékára való árpa lett. 18 Fölvette, és bement a városba. Megmutatta az anyósának, amit szedegetett. Azután elővette és odaadta neki azt is, amit meghagyott, miután jóllakott.

NAOMI

19 Akkor ezt kérdezte tőle az anyósa: Hol szedegettél, és hol dolgoztál ma? Áldott legyen, aki a pártfogásába vett!

RUTH

Ő megmondta az anyósának, hogy kinél dolgozott, és ezt mondta: Bóáz a neve annak a férfinak, akinél ma dolgoztam.

NAOLMI

20 Ekkor azt mondta Naomi a menyének: **Áldja meg őt az Úr, aki nem vonta meg szeretetét az élőktől és a holtaktól!** Azután azt mondta neki Naomi: Hozzá tartozónk ez az ember, a legközelebbi rokonaink egyike.

RUTH

21 A móábi Ruth ezt mondta: Még azt is mondta nekem, hogy járjak a szolgálói nyomában, míg csak be nem fejezik az aratást.

NAOMI

22 Naomi ezt mondta menyének, Ruthnak: Jól teszed, leányom, ha az ő szolgálóleányaival jársz, akkor nem bántanak más mezőn. **23 Ruth tehát Bóáz szolgálóleányainak a nyomában járva szedegetett, amíg be nem fejeződött az árpa és a búza aratása. De az anyósánál lakott.**

Ruth 3

Egyszer azt mondta neki az anyósa, Naomi: Leányom, majd én keresek neked otthont, ahol jó dolgod lesz. 2 Nézd csak: Bóáz, a rokonunk, akinek a szolgálóleányaival voltál, ma éjjel árpát tisztít a szérűn. 3 Mosakodj meg, kend meg magad, vedd föl a ruhádat, és menj le a szérűre! Ne mutatkozz az előtt a férfi előtt, amíg be nem fejezte az evést és az ivást! 4 Amikor lefekszik, jegyezd meg a helyet, ahol lefekszik, azután menj oda, hajtsd fel a takarót a lábánál, és fekjüdj oda! Ő majd megmondja neked, hogy mit csinálj. 5 Ruth azt mondta neki: Megteszem mindazt, amit mondasz. 6 Le is ment a szérűre, és mindent úgy csinált, ahogyan az anyósa parancsolta. 7 Bóáz evett, ivott, és jól érezte magát; azután elment, lefeküdt a garmada szélén. Ruth ekkor odalopódzott, felhajtotta lábánál a takarót, és odafeküdt. 8 Éjfél tájban a férfi fölriadt és megfordult. Akkor vette észre, hogy egy asszony fekszik a lábánál. 9 Megkérdezte: Ki vagy te? Az így felelt: Én vagyok Ruth, a te szolgálóleányod. Terítsd rá ruhád szárnyát szolgálóleányodra, mert te vagy a legközelebbi rokonunk! 10 Ekkor azt mondta Bóáz: Áldjon meg az Úr, leányom! Hűségedet most még jobban megmutattad, mint korábban, mert nem jártál az ifjak után, sem szegény, sem gazdag után. 11 Ne félj hát, leányom, mindent megteszek érted, amit csak mondasz, hiszen mindenki tudja népem kapujában, hogy derék asszony vagy. 12 Igaz ugyan, hogy közeli rokon vagyok, de van egy nálam közelebbi rokonod is. 13 Maradj itt éjszakára, és ha holnap az vállalja érted a rokoni kötelezettségét, hát vállalja! De ha nem akarja vállalni érted a rokoni kötelezettséget, akkor, az élő Úrra mondom, én vállalom! Feküdj hát itt reggelig! 14 Visszafeküdt hát a lábához reggelig. De fölkelte, mielőtt az emberek fölismerhették volna egymást, mert Bóáz úgy gondolta: Ki ne tudójék, hogy ez az asszony idejött a szérűre! 15 Akkor ezt mondta: Add csak a rajtad levő nagykendőt, és tartsd ide! Ő odatartotta, Bóáz pedig kimért hat mérték árpát, és feladta a vállára; ő maga pedig bement a városba. 16 Amikor Ruth hazaért az anyósához, az megkérdezte: Mi történt, leányom? Ő pedig elbeszélte neki mindazt, amit a férfi vele tett, 17 majd ezt mondta: Ezt a hat mérték árpát adta nekem ezekkel a szavakkal: Ne menj üres kézzel az anyósodhoz! 18 Naomi akkor azt mondta: Maradj nyugton, lányom, amíg meg nem tudod, hogyan dől el ez a dolog. Mert nem nyugszik az a férfi, amíg végére nem jár még ma ennek a dolognak.

Ruth 4

NARRÁTOR

Bóáz odament a városkapuhoz, és leült. És amikor arra ment az a közeli rokon, akiről Bóáz beszélt, ezt mondta:

BOÁZ

Kerülj erre, ülj ide, testvérem!

NARRÁTOR

Az odament, és leült. 2 Azután maga mellé vett Bóáz tíz embert a város vénei közül, és ezt mondta:

BOÁZ

Üljetek ide! És azok leültek. 3 Ekkor azt mondta Bóáz a legközelebbi rokonnak: Naomi, visszatérve Móáb mezejéről, el akarja adni azt a szántóföldet, ami a rokonunk, Elímelek birtokrésze volt. 4 Azt gondoltam, hogy tudomásodra hozom, és megmondom: vedd meg az itt ülők előtt, népem vénei előtt! Ha vállalod a rokoni kötelezettséget, vállald; de ha nem vállalod, mondd meg nekem, hadd tudjam! Mert rajtad kívül nincs más közeli rokon, utánad már én következem.

A LEGKÖZELEBBI ROKON

Ő így szólt: Vállalom.

BOÁZ

5 De Bóáz ezt mondta: Amikor a szántóföldet megveszed Naomitól, a móábi Ruthot, az elhunyt feleségét is el kell vened, hogy az elhunyt nevét fenntartsd az örökségében.

A LEGKÖZELEBBI ROKON

6 Erre a legközelebbi rokon azt felelte: Azt nem tudom magamra vállalni, mert akkor a saját örökségemet teszem tönkre. Vállald magadra az én rokoni kötelezettségemet, mert én nem tudom vállalni!

NARRÁTOR (EXPOSITOR)

7 Régente Izráelben úgy erősítettek meg minden rokoni kötelezettséggel vagy cserével kapcsolatos ügyet, hogy az egyik fél lehúzta a saruját, és odaadta a másiknak.

Ez volt a hitelesítés módja Izráelben. EZ OLYAN, MINT EGY TÖRTÉNETKRITIKUS

A LEGKÖZELEBBI ROKON

8 Akkor tehát a legközelebbi rokon azt mondta Bóáznak: Vedd meg te magadnak! Majd lehúzta a saruját.

BOÁZ

9 Ekkor azt mondta Bóáz a véneknek és az egész népnek: **Ti vagytok a tanúim**, hogy én ma megvettem Naomitól mindazt, ami Elímeleké volt, és mindazt, ami Kiljóné és Mahlóné volt. 10 Sőt a móábi Ruthot, Mahlón feleségét is feleségül veszem, hogy fenntartsam a meghaltak a nevét örökségében, hogy ki ne vesszen a meghaltak a neve testvérei közül lakóhelyének a kapujából. **Ti vagytok most ennek a tanúi.**

NARRÁTOR

11 A kapuban levő egész nép ezt mondta a vénekkel együtt: **Tanúk vagyunk!**

NÉP

Adja az ÚR, hogy ez az asszony, aki a házába megy, olyan legyen, mint Ráhel és Lea, TIPOLOGIA!!! akik ketten építették föl Izráel házát. Gyarapodjál Efrátában, legyen híres a neved Betlehemben!

12 Legyen olyan a házad, mint Pérec háza, akit Támár szült Júdának, annak az utódnak a révén, akit majd az ÚR ad neked ettől a fiatalasszonytól TIPOLOGIA KÖZÖSSÉGI ALDÁS

NARRÁTOR

13 Így vette el Bóáz Ruthot, és az a felesége lett. Bement az asszonyhoz, és az Úr megadta neki, hogy teherbe essen, és fiút szült. 1

ASSZONYOK

4 Akkor ezt mondták az asszonyok Naominak: Áldott az Úr, aki nem hagyott most téged rokoni támasz nélkül! Legyen híres a neve Izráelben! 15 **Legyen ő életed megújítója, és gondviselőd öregkorodban!** Hiszen menyed szülte őt, aki szeret téged, és többet ér neked hét fiúnál.

NARRÁTOR

16 Naomi pedig fogta a gyermeket, ölébe vette, és ő lett a dajkája, 17 úgyhogy a szomszédasszonyok, amikor nevet adtak neki, azt mondták: Fia született Naominak! És elnevezték őt Óbédnak. Ő volt Dávid apjának, Isainak az apja. 18 Ez Pérec nemzetsége: Pérec nemzette Hecrón, 19 Hecrón nemzette Rámot, Rám nemzette Amminádábot, 20 Amminádáb nemzette Nahsón, Nahsón nemzette Szalmónt, 21 Szalmón nemzette Bóázt, Bóáz nemzette Óbédot, 22 Óbéd nemzette Isait, Isai pedig nemzette Dávidot.

1Sám 1

1 Volt egy ember Rámatajim-Cófimból, Efraim hegyvidékéről, **akinek Elkáná** volt a neve; efrátai volt, Jeróhámnak a fia, aki Elíhú fia, aki Tóhú fia, aki Cúf fia volt. 2 Két felesége volt; az egyiknek **Anna**, a másiknak **Peninná** volt a neve. **Peninnának (Ábrahám: Sára /Hágár; Jákób: Ráhel/Lea**

voltak gyermekei, de Annának nem voltak gyermekei. 3 Ez az ember évenként fölment városából Sílóba, hogy imádkozzon, és áldozzon a Seregek Urának. Ott pedig Éli két fia, Hofní és Fineás voltak az Úr papjai. 4 Amikor eljött az a nap, amelyen Elkáná áldozni szokott, egy-egy részt adott feleségének, Peninnának meg mindegyik fiának és lányának. 5 Annának is csak egy részt adott, pedig Annát nagyon szerette, de az Úr bezárta a méhét. 6 **Vetélytársa is sokat bosszantotta őt, hogy felingerelje, mivel az Úr bezárta a méhét. Sára is, Lea is! MINTA,**

A TŰPOSZ ISMÉTLŐDIK 7 Így történt ez évről évre: valahányszor fölment az Úr házába, ezzel bosszantotta őt. Ő meg csak sírt, és nem evett semmit. 8 Akkor ezt mondta neki a férje, Elkáná: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Miért vagy úgy elkeseredve? Nem érek én többet neked tíz fiúnál? 9 Egyszer Anna fölkel, miután ettek és ittak Sílóban. Éli pap meg ott ült egy széken az Úr templomának az ajtófélfájánál. 10 **Az asszony lelke mélyéig elkeseredve könyörgött az Úrhoz, és keservesen sírt. 11 Azután ezt a fogadalmat tette: Seregek Ura! Ha részvételt tekintesz szolgálóleányod nyomorúságára, gondod lesz rám, és nem feledkezel meg szolgálóleányodról, hanem fiúgyermeket adsz szolgálóleányodnak, akkor egész életére az Úrnak adom, és nem éri borotva a fejét!** 12 Mivel hosszasan imádkozott az Úr színe előtt, Éli figyelte az asszony száját. 13 Anna ugyanis magában beszélt: csak az ajka mozgott, de nem hallatszott a hangja. Éli ezért azt gondolta, hogy részeg, 14 és ezt mondta neki: Meddig motyogsz még itt részegen? Józanodj ki végre! 15 Anna azonban így válaszolt: Nem, uram! **Bánatos lelkű asszony vagyok.** Nem ittam bort vagy részegítő italt, hanem a lelkemet öntöttem ki az Úr előtt. 16 Ne tartsd szolgálóleányodat elvetemült asszonynak, mert nagy bánatom és szomorúságom miatt beszéltem ilyen sokáig. 17 **Éli** erre így válaszolt: Menj el békességgel! Izráel Istene teljesítse kérésedet, amivel hozzá folyamodtál! 18 Ő pedig ezt mondta: Nézz jóindulattal szolgálóleányodra! Azután elment az asszony a maga útjára, evett, és nem volt többé szomorú az arca. 19 Másnap reggel fölkeltek, imádkoztak az Úr előtt, majd visszatértek otthonukba, Rámába. Amikor aztán Elkáná a feleségével, Annával hált, az Úrnak gondja volt rá. 20 Egy idő múlva Anna teherbe esett, és fiút szült. **Sámuelnek nevezte el, mert ezt mondta: Az Úrtól kértem őt.** 21 És mikor fölment az az ember, Elkáná, egész háza népével, hogy bemutassa az Úrnak az évenkénti áldozatot, és teljesítse fogadalmát, 22 Anna nem ment el, hanem ezt mondta férjének: Majd az elválasztása után viszem el a gyermeket, hogy megjelenjék az Úr előtt, és végleg ott maradjon. 23 A férje, Elkáná ezt felelte neki: Tégy úgy, ahogy jónak látod. Maradj itthon, amíg elválasztod. Csak az Úr tartsa meg ígését! Otthon maradt tehát az asszony, és szoptatta a fiát, míg el nem választotta. 24 Miután elválasztotta, elvitte magával, és vele együtt vitt egy hároméves bikát, egy véka lisztet meg egy tömlő bort, és bevitte az Úr házába, Sílóba. A gyermek még kicsiny volt. 25 Akkor levágták a bikát, a gyermeket pedig bevitték Élihez. 26 Az asszony ezt mondta: **Kérlek, uram! Az életemre esküszöm, uram, hogy én vagyok az az asszony, aki itt állt melletted, és imádkozott az Úrhoz.** 27 Ezért a gyermekért imádkoztam, és az Úr teljesítette kérésemet, amivel hozzá folyamodtam. 28 **Ezért most én is, kérésemnek megfelelően felajánlom őt az Úrnak. JÉZUS BEMUTATÁSA A TEMPLOMBAN, AZ ELSŐSZÜLÖTT ÁLDÁSA** Legyen egész életére az Úrnak ajánlva! És ott imádták az Urat.

1Sám 2

Akkor így imádkozott Anna:

Örömet szerzett szívemnek az Úr, felemelte arcomat az Úr. Tudok már mit felelni ellenségeimnek, mert szabadításodnak örvendezhetek.

2 Nincs olyan szent, mint az Úr, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan köszikla, mint a mi Istenünk.

3 Ne beszéljete oly sokat büszkén, gőgösen, ne hagyja el szátokat kérkedés! Hiszen mindentudó Isten az Úr, és ő teszi mérlegre a tetteket.

4 A hősök íja összetörik, de akik a földre rogytak, az erő övét kötik magukra.

5 A jóllakottak elszegődnek a betevő falatért, de akik éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt. 6 Az Úr megöl és megelevenít, letaszít a sírba, és újra felhoz onnét.

7 Az Úr tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal. 8 Fölemeli a porból a szűkölködőt, és kiemeli a szemétből a szegényt, az előkelők közé ülteti, és örökségül főhelyet ad neki. Mert az Úréi a föld oszlopai, rájuk helyezte a földkerekséget.

9 Híveinek lépteit ő vigyázza, de a bűnösök a sötétben vesznek el. Senkit sem tesz hőssé a maga ereje.

10 Összetörnek, akik az Úrral perbe szállnak, mennydörög ellenük az égben. Megítéli az Úr az egész földet, de királyát megerősíti, felkentjének hatalmat ad.

RÚF	IMIT
Örömet szerzett szívemnek az Úr, felemelte arcomat az Úr. Tudok már mit felelni ellenségeimnek, mert szabadításodnak örvendezhetek.	1 Ekkor imádkozott Channa és mondta: Ujjong szívem az Örökkévalóban, emelkedik szarvam az Örökkévaló által; tágra nyílik szám ellenségeim ellen, mert örvendek segítségedben.
2 Nincs olyan szent, mint az Úr, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan köszikla, mint a mi Istenünk.	2 Nincsen szent, mint az Örökkévaló, mert nincsen senki kívüled; és nincsen szirt, mint Istenünk.
3 Ne beszéljete oly sokat büszkén, gőgösen, ne hagyja el szátokat kérkedés! Hiszen mindentudó Isten az Úr, és ő teszi mérlegre a tetteket.	3 Ne sokat beszéljete fennhéjázva, fennhéjázva, ne jöjjön kemény szó a szátokból! Mert tudás Istene az Örökkévaló s meg vannak szabva az ő tettei.
4 A hősök íja összetörik, de akik a földre rogytak, az erő övét kötik magukra.	4 Hősöknek íja megtörik, a gyengéket pedig erő övezi.
5 A jóllakottak elszegődnek a betevő falatért, de akik éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt.	5 Jóllakottak kenyérért szegődnek, s az éhesek megszűnnek éhezni; míg hetet szül a magtalan, elfonnyad a sok gyermekű.
	6 Az Örökkévaló öl és éltet, sírba dönt és fölhoz;
	7 az Örökkévaló szegényít és gazdagít, lealáz s föl is emel.

<p>6 Az Úr megöl és megelevenít, letaszít a sírba, és újra felhoz onnét.</p>	<p>8 Föltámasztja porból a szegényt, szemétből fölemeli a szűkölködőt, hogy ültesse a nemesek mellé és a tisztelet székét bírassa velük. Mert az Örökkévaló a föld oszlopai és rájuk helyezte a világot.</p>
<p>7 Az Úr tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal.</p>	<p>9 Jámborainak lábait megőrzi, s a gonoszok sötétségben enyésznek; mert nem erővel győz az ember!</p>
<p>8 Fölemeli a porból a szűkölködőt, és kiemeli a szemétből a szegényt, az előkelők közé ülteti, és örökségül főhelyet ad neki. Mert az Úréi a föld oszlopai, rájuk helyezte a földkerekséget.</p>	<p>10 Az Örökkévaló – megtörnek akik küzdenek ellene, rájuk dörög az egekben; az Örökkévaló ítél a föld végei fölött, hogy hatalmat adjon királyának, s fölemelje fölkentjének szaruját. 11 S elment Elkána Rámába házához; a fiú pedig szolgálta az Örökkévalót Éli pap előtt.</p>
<p>9 Híveinek lépteit ő vigyázza, de a bűnösök a sötétben vesznek el. Senkit sem tesz hőssé a maga ereje.</p>	
<p>10 Összetörnek, akik az Úrral perbe szállnak, mennydörög ellenük az égben. Megítéli az Úr az egész földet, de királyát megerősíti, felkentjének hatalmat ad.</p>	

11 Ezután Elkáná hazament Rámába. A gyermek pedig az Úr szolgálja lett Éli főpap felügyelete alatt. 12 Éli fiai azonban elvetemült emberek voltak, nem törődtek az Úrral, 13 sem azzal, hogy a papoknak a törvény szerint mi járt volna a néptől. Ha ugyanis valaki áldozatot mutatott be, odament a templomszolga, amikor a húst főzték, kezében egy háromágú villával, 14 és belesúrta az üstbe vagy fazékba, bográcsba vagy lábosba, és elvette a pap mindazt, ami a villára akadt. Így bántak egész Izráellel, amikor odajártak Sílóba. 15 Sőt mielőtt elfüstölögtették volna a kövérjét, odament a templomszolga, és ezt mondta az áldozó embernek: Adj a papnak sütni való húst, mert nem fogad el tőled főtt húst, csak nyersét! 16 És ha azt felelte neki az az ember, hogy előbb el kell füstölögtetni a kövérjét, és csak azután veheti el, amit megkíván, akkor ezt mondta neki: Most add ide, mert ha nem, erőszakkal is elveszem! 17 Igen nagy volt tehát az ifjak vétke az Úr előtt, mert megutálták az emberek az Úrnak szóló áldozatot. 18 Sámuel pedig végezte szolgálatát az Úr előtt, és ifjú léteére gyorsan éfödöt viselt. 19 Anyja egy kis ruhát szokott készíteni, és évről évre elvitte neki, amikor férjével együtt fölment az évenkénti áldozat bemutatására. 20 **Éli pedig megáldotta Elkánát feleségével együtt, és ezt mondta: Adjon neked az Úr utódot ettől az asszonytól a felajánlott helyett, akit felajánlott az Úrnak!** Azután hazamentek. 21 És az Úr rátekintett Annára, s az teherbe esett, és még három fiút és két lányt szült. **A gyermek Sámuel pedig az Úrnál növekedett. VÖ: KERESZTELO JÁNOS** 22 Éli igen öreg volt. Meghallotta, hogy mi mindent tesznek fiai egész Izráellel, és hogy azokkal az asszonyokkal hálnak, akik a kijelentés sátrának a bejáratánál teljesítenek szolgálatot. 23 Mondta is nekik: Miért csináltok ilyeneket? Mert hallom gonosz dolgaitokat az egész néptől. 24 Ne tegyétek, fiaim, mert hallom, hogy nem jó hírt terjesztenek rólatok az Úr népe körében. 25 Ha ember vétkezik ember ellen, akkor Isten a döntőbíró, de ha az Úr ellen vétkezik valaki, ki merne ott döntőbíró lenni? De nem hallgattak apjuk szavára, mert úgy tetszett az Úrnak, hogy megöli őket. 26 A gyermek Sámuel pedig nőttön-nőtt, és kedves volt mind az Úr előtt, mind az emberek előtt. 27 És eljött Istennek egy embere Élihez, és így szólt

hozzá: Ezt mondta az Úr: Világosan kijelentettem magamat atyád háza népének, amikor Egyiptomban, a fáraó házában voltak. 28 Izráel valamennyi törzse közül őt választottam ki a papi tisztségre, hogy feljárjon oltáromhoz, illatáldozatot mutasson be, és viselje az éfódot színem előtt. Atyád háza népének adtam Izráel fiainak minden tűzáldozatát. 29 Miért tiporjátok lábbal véresáldozatomat és ételáldozatomat, amelyeket e hajlék számára rendeltem? Miért becsülöd fiaidat többre, mint engem, és miért hizlaljátok magatokat népem, Izráel minden áldozatának a legjavával? 30 Ezért így szól az Úr, Izráel Istene: Bár határozottan megmondtam, hogy a te házad népe, a te családod fog örökké színem előtt járni, most mégis így szól az Úr: Nem így lesz! Mert akik engem dicsőítenek, azoknak dicsőséget szerzek, de akik engem megvetnek, gyalázatra jutnak. 31 Eljön az idő, amikor összetöröm erődet és családod erejét, és nem lesz öregember a házadban. 32 Majd meglátod e hajlék romlását a sok jó helyett, amit tettem volna Izráellel. Bizony nem lesz öregember soha a házadban. 33 Egyvalakit nem irtok ki oltárom mellől, hogy ne eposszem el egészen a szemed és gyötörjem halálra a lelkedet. De a többiek, a te házad népe a legszebb férfikorban fog majd meghalni. 34 Ez lesz számodra a jel, amely majd a két fiadon, Hofnín és Fineáson bekövetkezik: egy napon halnak meg mindketten. 35 De támasztok majd magamnak hűséges papot, aki szívem és lelkem szerint cselekszik. Építék neki maradandó házat, és az én fölkenem előtt jár minden időben. 36 És aki megmarad házad népéből, eljön majd, leborul előtte egy kis pénzért és egy darab kenyérért, és ezt mondja: Fogadj fel engem bármilyen papi tisztségre, hogy ehessem egy falat kenyeret!

1Sám 3

Az ifjú Sámuel pedig az Úr szolgálja volt Éli felügyelete alatt. **Abban az időben ritkaság volt az Úr igéje, nem volt gyakran látomás.** 2 Egy napon az történt, hogy Éli a szokott helyén feküdt. Szeme már meggyengült, alig látott. 3 Az Isten mécsese még nem aludt ki, és Sámuel ott feküdt az Úr templomában, ahol az Isten ládája volt. 4 Az Úr szólította Sámuelet, és ő így felelt: Itt vagyok. 5 Majd odafutott Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ő azonban így válaszolt: Nem hívtalak, menj vissza, feküdj le! Elment tehát, és lefeküdt. 6 De újra szólította az Úr Sámuelet, Sámuel pedig fölkel, odament Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ő azonban így felelt: Nem hívtalak, fiam, menj vissza, feküdj le! 7 **Sámuel még nem ismerte az Urat, mert az Úr még nem jelentette ki igéjét neki.** 8 Az Úr azonban harmadszor is szólította Sámuelet. Ő pedig fölkel, megint odament Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. **Ekkor értette meg Éli, hogy az Úr szólítja az ifjút.** 9 **Azért ezt mondta Éli Sámuelnek: Menj, feküdj le, és ha újból szólít, ezt mondd: Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!** Sámuel elment, és lefeküdt a helyére. 10 Az Úr pedig eljött, megállt, és szólította, mint azelőtt: Sámuel, Sámuel! Sámuel pedig így felelt: Szólj, mert hallja a te szolgád. 11 Akkor az Úr ezt mondta Sámuelnek: **Én olyan dolgot fogok véghezvinni Izráelben, hogy aki csak hallja, beleszendül mind a két füle.** 12 **Azon a napon beteljesítem Élin mindazt, amit megmondtam háza népéről. Elkezdem, és be is végzem azt.** 13 **Mert kijelentettem neki, hogy örök ítéletet hozok háza népére azért a bűnért, amelyről tudta, hogy fiai azzal átkot vonnak vele magukra, és mégsem fenytette meg őket.** 14 **Ezért megesküdtem Éli háza népének, hogy sohasem lehet kiengesztelni Éli háza népének a bűnét sem véres-, sem ételáldozattal.** 15 Sámuel pedig feküdt egész reggelig, és akkor kitérte az Úr házának az ajtóit. De Sámuel nem merte elmondani Élinek a látomást. 16 Éli azonban hívta Sámuelet, és ezt mondta: Fiam! Sámuel! Ő pedig így felelt: Itt vagyok. 17 Éli megkérdezte: Milyen kijelentést kaptál? Ne titkold el előttem! Ne segítsen téged az Isten se most, se ezután, ha eltitkolsz előttem egyetlen szót is mindabból, amit kijelentett neked! 18 Elmondott azért neki Sámuel mindent, semmit sem titkolt el előtte. Éli pedig ezt mondta: **Ő az Úr. Tegye azt, amit jónak lát.** 19 **Sámuel felnövekedett. Az Úr pedig vele volt, és igéiből semmit sem hagyott beteljesületlenül.** 20 És megtudta egész

Izráel Dántól Beérsebáig, hogy az Úr prófétájaként rendelte Sámuel. 21 Az Úr még többször is megjelent Sílóban, és kijelentette magát az Úr Sámuelnek igéje által Sílóban.

1Sám 4

Sámuel beszéde pedig eljutott egész Izráelhez. Izráel azután hadba vonult a filiszteusok ellen, és táborot ütöttek Eben-Háezer mellett, mert a filiszteusok már Afékban táboroztak. 2 A filiszteusok csatarendbe álltak Izráellel szemben, heves harc kezdődött, és vereséget szenvedett Izráel a filiszteusoktól, akik levágtak a harcmezőn mintegy négyezer embert. 3 A hadinép visszavonult a táborba, és Izráel vénei ezt mondták: **Miért veretett meg ma bennünket az Úr a filiszteusokkal? Hozzuk el ide Sílóból az Úr szövetségládáját, jöjjön közénk,** és szabadítson meg bennünket ellenségeink kezéből! 4 Ekkor a nép követeket küldött Sílóba, és elhozták onnan a kerúbokon trónoló Seregek Urának a szövetségládáját. Éli két fia, Hofní és Fineás is ott volt Isten szövetségládjával. 5 **Amikor az Úr szövetségládája megérkezett a táborba, egész Izráel olyan nagy ujjongásban tört ki, hogy még a föld is megrendült bele.** 6 Meghallották a filiszteusok is a hangos ujjongást, és azt kérdezték: Mi ez a nagy ujjongás, ami a héberek táborából hallatszik? És megtudták, hogy az Úr ládája érkezett meg a táborba. 7 Ekkor félelem fogta el a filiszteusokat, és ezt mondták: Isten jött a táborba! Jaj nekünk – mondták –, mert ilyen még nem volt sohasem! 8 Jaj nekünk! Ki ment meg bennünket ennek a hatalmas Istennek a kezéből? Ez az az Isten, aki mindenféle csapással sújtotta Egyiptomot a pusztában! 9 Filiszteusok! Legyetek erősek, legyetek férfiak, különben szolgálai leszte a hébereknek, ahogyan ők szolgáltak nektek. Legyetek férfiak, harcoljatok! 10 Harcoltak is a filiszteusok, és **Izráel vereséget szenvedett.** Mindenki hazafelé menekült, mert a vereség igen súlyos volt: elesett Izráelből harmincezer gyalogos.

11 Elvették az Isten ládját is. Éli két fia, Hofní és Fineás is meghalt. 12 Egy benjámini férfi elfutott a csataterőről, és még aznap megérkezett Sílóba megszagattott ruhában, porral beszórt fejjel. 13 Amikor megérkezett, Éli ott ült székén az út mentén figyelve, mert szíve remegett az Isten ládája miatt. Amikor megérkezett az az ember a városba, és elmondta a hírt, jajgatásban tört ki az egész város. 14 Meghallva a hangos jajgatást, ezt kérdezte Éli: Mi ez a nagy lárma? Akkor az az ember gyorsan odament, és megmondta Élinek. 15 Éli akkor már kilencvennyolc éves volt, révedező szemeivel alig látott. 16 Az az ember ezt mondta Élinek: A csataterőről jövök, ma menekültem el a csataterőről! Éli ezt kérdezte: Mi történt, fiam? 17 A hírnök így felelt: Megfutamodott Izráel a filiszteusok előtt, és igen súlyos vereség érte a népet. A két fiad, Hofní és Fineás is meghalt, sőt az Isten ládját is elvették! 18 Amikor az Isten ládját említette, Éli leesett a székről, háttal a kapufélfának, nyakát szegte, és meghalt, mert már öreg és elnehezedett ember volt. Negyven évig volt Izráel bírása. 19 A menyé, Fineás felesége pedig terhes volt, közel a szüléshez. Amikor meghallotta a hírt, hogy elvették az Isten ládját, és meghalt az apósa meg a férje is, összegörnyedt és megszült, mert rátörtek a szülési fájdalmak. 20 És amikor haldoklott, ezt mondták a mellette álló asszonyok: Ne félj, mert fiút szültél! De ő nem felelt, nem is figyelt oda, 21 hanem elnevezte a gyermeket Íkábódnak – ami azt jelenti: odavan Izráel dicsősége –, mert elvették az Isten ládját, és odalett az apósa, meg a férje is. 22 Ezért mondta: Odavan Izráel dicsősége, mert elvették az Isten ládját!

1Sám 5

A filiszteusok pedig fogták az Isten ládját, és elvitték Eben-Háezerből Asdódba. 2 Fogták a filiszteusok az Isten ládját, bevitték Dágón templomába, és odatették Dágón mellé. 3 Amikor az asdódiak másnap fölkeltek, Dágón arccal a földön feküdt az Úr ládája előtt. Akkor fogták

Dágónt, és visszatették a helyére. 4 Amikor másnap reggel fölkeltek, Dágón arccal a földön feküdt az Úr ládája előtt, Dágón feje és a két kézfeje pedig letörve a küszöbön volt, úgyhogy csak a dereka maradt egyben. 5 Ezért nem lépnek Dágón küszöbére mindmáig Dágón papjai, sem azok, akik Asdódban Dágón templomába járnak. 6 Ezután ránehezedett az Úr keze az asdódiakra, és pusztította őket. Megverte fekélyekkel Asdódot és a hozzá tartozó területet. 7 Amikor látták Asdód polgárai, hogy így áll a dolog, azt mondták: Ne maradjon nálunk Izráel Istenének a ládája, mert a keze ránk nehezedett, meg istenünkre, Dágónra. 8 Üzenetet küldtek azért a filiszteusok összes városfejedelmének, összegyűjtötték őket, és ezt mondták: Mit tegyünk Izráel Istenének a ládájával? Azok ezt felelték: Át kell vinni Gátba Izráel Istenének a ládáját! Át is vitték oda Izráel Istenének a ládáját. 9 De miután odavitték, az Úr keze a városra nehezedett; igen nagy zűrzavar támadt, mert megverte a város apraját-nagyját, és fekélyek támadtak rajtuk. 10 Elküldték azért az Isten ládáját Ekrónba. De amikor Ekrónba érkezett az Isten ládája, az ekróniak jajgatni kezdtek, és ezt mondták: Idehozták Izráel Istenének a ládáját, hogy megöljön bennünket népünkkel együtt! 11 Üzenetet küldtek azért a filiszteusok összes városfejedelmének, összegyűjtötték őket, és ezt mondták: Küldjétek el innen Izráel Istenének a ládáját, térjen vissza a helyére, ne öljön meg bennünket népünkkel együtt! Mert halálos zűrzavar támadt az egész városban, súlyosan rájuk nehezedett az Isten keze. 12 Azokat pedig, akik nem haltak meg, annyira gyötörték a fekélyek, hogy az égig hatott a város jajkiáltása.

1Sám 6

Az Úr ládája hét hónapig volt a filiszteusok földjén. 2 Akkor hívták a filiszteusok a papokat és a jósokat, és megkérdezték: Mit tegyünk az Úr ládájával? Mondjátok meg, hogyan juttassuk vissza a helyére? 3 Ők azt felelték: Ha el **akarjátok küldeni Izráel Istenének a ládáját, ne üresen küldjétek, hanem jóvátételi ajándékot is küldjétek vele! Akkor meggyógyultok, és megtudjátok, hogy Isten miért nem vette le rólatok eddig a kezét.** 4 Erre azt kérdezték: Milyen jóvátételi ajándékot kell adnunk? Ők így válaszoltak: Öt **aranyfekélyt** és öt **aranyegeret** a filiszteusok városfejedelmeinek a száma szerint, mert ugyanaz a csapás sújt mindenkit a városfejedelmekkel együtt. 5 **Készítsétek el a rajtatok levő fekélyek és a földeteket pusztító egerek képmását! MINT A RÉZKÍGYÓ**

Így adjatok dicsőséget Izráel Istenének, akkor talán nem nehezedik tovább a keze rátok, isteneitekre és országotokra. 6 *Miért keményítenétek meg a szíveteket, ahogyan az egyiptomiak és a fáraó megkeményítette a szívét? Nem úgy volt-e, hogy amikor csúffá tette őket, el kellett bocsátaniuk Izráelt, és elmehettek?* 7 *Készítsetek azért egy új szekeret, és hozzatok két borjas tehenet, amelyeken még nem volt iga. Fogjátok be a teheneket a szekérbe, borjaikat pedig vigyétek vissza!* 8 *Azután fogjátok az Úr ládáját, és tegyétek a szekérre! Az aranyholmit pedig, amit jóvátételi ajándékkul adtok, tegyétek mellé egy ládikóba, úgy bocsássátok el, hadd menjen!* 9 *Azután figyeljétek: ha a saját határa felé, Bét-Semes felé tart, akkor ő okozta nekünk ezt a nagy bajt. Ha pedig nem, abból megtudjuk, hogy nem az ő keze sújtott bennünket, hanem véletlenül történt ez velünk.* 10 *Az emberek tehát így jártak el: fogtak két borjas tehenet, befogták a szekérbe, borjaikat pedig bezárták.* 11 *Azután föltették a szekérre az Úr ládáját meg a ládikót az aranyegerekkel és a kelések képmásával.* 12 **A tehenek pedig egyenesen rátértek a Bét-Semesbe vezető útra, és folyton bögve mentek előre az úton; nem tértek le sem jobbra, sem balra.** A filiszteusok városfejedelmei pedig mentek utánuk Bét-Semes határáig. 13 *A bét-semesiek éppen búzát arattak a völgyben. Föltekintettek, meglátták a ládát, és örvendeztek a láttára.* 14 *A szekér eljutott a bét-semesi Jósua mezejére, és ott megállt. Volt ott egy nagy kő. Fölhasogatták a szekér fáját, és föláldozták a teheneket égőáldozatul az Úrnak.* 15 *A lévíták pedig levették az Úr ládáját és a mellette levő ládikót, amelyben az aranyholmi volt, és rátették a nagy kőre.* A bét-semesi emberek égőáldozatokat és véresáldozatokat

mutattak be azon a napon az Úrnak. 16 Amikor látta ezt a filiszteusok öt városfejedelme, visszatértek Ekrónba még azon a napon. 17 Ennyi kelés formájú aranytárgyat adtak a filiszteusok az Úrnak jóvátételi ajándékkul: Asdóért egyet, Gázáért egyet, Askelónért egyet, Gátért egyet és Ekrónért is egyet. 18 Aranyegér pedig annyi volt, ahány városa volt az öt filiszteus városfejedelemnek a megerősített városokkal és a kerítetlen falvakkal együtt. Az a nagy kő tanúskodik erről, amelyre az Úr ládáját helyezték: ott van az a bét-semesi Jósua mezején mindmáig. 19 **De megvert az Úr hetven bét-semesi embert, mert belenéztek az Úr ládájába, és megvert még a nép közül ötvenezer embert. A nép gyászolt, mert nagy csapással sújtotta a népet az Úr.** 20 Azért ezt mondták a bét-semesiek: Ki állhat meg az Úrnak, e szent Istennek a színe előtt? És hová kerülhetne innen a láda? 21 Követeket küldtek azért Kirjat-Jeárím lakosaihoz ezzel az üzenettel: A filiszteusok visszaküldték az Úr ládáját. Jöjjetek, és vigyétek el magatokhoz!

1Sám 7

1 Ekkor elmentek a kirjat-jeárimiak, elvitték **az Úr ládáját**, és bevitték Abínádáb házába, a magaslatra. Fiát, Eleázárt pedig fölszentelték, hogy őrizze az Úr ládáját. 2 Attól a naptól fogva, hogy a láda Kirjat-Jeárímba került, sok idő, mégpedig húsz esztendő telt el. **És Izráel egész háza sóhajtozott az Úr után.** 3 Akkor ezt mondta Sámuel Izráel egész házának: Ha tiszta szívből akartok megtérni az **Úrhoz, akkor távolítsátok el magatok közül az idegen isteneket és Astartékat! Ragaszkodjatok szívből az Úrhoz, egyedül neki szolgáljatok, akkor majd megment benneteket a filiszteusok kezéből.** 4 Akkor eltávolították Izráel fiai a Baalokat és az Astartékat, és egyedül az Úrnak szolgáltak. 5 Majd ezt mondta Sámuel: Gyűjtsétek össze egész Izráelt Micpába, és imádkozni fogok értetek az Úrhoz. 6 Összegyültek tehát Micpában, **víz merítettek, és kiöntötték az Úr előtt.** Bőjtöltek azon a napon, és ezt mondták: Vétkezünk az Úr ellen! Sámuel pedig igazságot szolgáltatott Izráel fiai között Micpában. 7 Amikor azonban meghallották a filiszteusok, hogy Izráel fiai összegyültek Micpában, fölvonultak a filiszteusok városfejedelmei Izráel ellen. Meghallották ezt Izráel fiai, félelem fogta el őket a filiszteusok miatt, 8 és ezt mondták Izráel fiai **Sámuelnek: Kiálts értünk szüntelenül Istenünkhöz, az Úrhoz, hogy szabadítson meg bennünket a filiszteusok kezéből!** 9 Sámuel fogott egy szopós bárányt, és feláldozta teljes égőáldozatul az Úrnak. **És Sámuel az Úrhoz kiáltott Izráelért, az Úr pedig meghallgatta.** 10 Mialatt Sámuel az égőáldozattal foglalatoskodott, előrenyomultak a filiszteusok, hogy megütközzenek Izráellel. Az Úr azonban hatalmas hangon mennydörgött azon a napon a filiszteusok fölött, akik úgy megzavarodtak, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől. 11 Ekkor az izráeliek kivonultak Micpából, üldözőbe vették a filiszteusokat, és vágták őket csaknem egészen Bét-Kárig. 12 Sámuel pedig fogott egy követ, felállította Micpá és Sén között, és **elnevezte Eben-Háezernek, mert ezt mondta: Az Úr segített el bennünket egészen idáig!** 13 Így kellett a filiszteusoknak megalázkodniuk, és nem hatoltak be többé Izráel területére, mert az Úr keze sújtotta a filiszteusokat Sámuel egész életében. 14 Visszakerültek Izráelhez azok a városok is, amelyeket elvettek a filiszteusok Izráeltől, Ekróntól egészen Gátig. Azok határát is kiszabadította Izráel a filiszteusok kezéből. Így lett béke Izráel és az emóriak között. 15 Sámuel egész életében Izráel bírása volt. 16 Évről évre körbejárta Bételt, Gilgált és Micpát, és igazságot szolgáltatott Izráelnek mindezen a helyeken. 17 De mindig visszatért Rámába, mert ott volt a háza, és ott is igazságot szolgáltatott Izráelnek, és ott épített oltárt az Úrnak.

1Sám 8

1 Amikor megöregedett **Sámuel, a fiait tette Izráel bíráivá.** 2 Elsőszülött fiának Jóél volt a neve, a másodiknak Abijjá. Beérsebéban bíráskodtak. 3 **Fiai azonban nem az ő útján jártak, hanem a maguk hasznát keresték; megvesztegetésre szánt ajándékot fogadtak el, és elferdítették az igazságot.** 4 Összegyűltek azért Izráel vénei, és elmentek Sámuelhez Rámába. 5 Ezt mondták neki: Te már megöregedtél, fiaid pedig nem a te utadon járnak. Tégy valakit királyunkká, hogy ő bíráskodjék fölöttünk, ahogyan az minden népnél szokás! 6 Sámuel azonban rosszallotta, hogy ezt mondták: Adj nekünk királyt, hogy bíráskodjék fölöttünk! És imádkozott Sámuel az Úrhoz. 7 **Az Úr pedig ezt mondta Sámuelnek: Hallgass a nép szavára mindabban, amit mondanak! Mert nem téged vetettek el, hanem engem vetettek el, hogy ne én legyek a királyuk.** 8 Veled is ugyanúgy cselekszenek, ahogyan velem cselekedtek, mióta fölhoztam őket Egyiptomból, mindmáig: elhagytak, és más isteneknek szolgáltak. 9 **Hallgass tehát a szavukra, de szigorúan figyelmeztess őket, és mondd meg nekik, hogy mi lesz a király joga, aki uralkodni fog felettük.** 10 Ekkor Sámuel elmondta az Úr minden szavát a népnek, amely királyt kért tőle. 11 Ez lesz a királynak a joga – mondta –, aki uralkodni fog fölöttetek: Fiaitokat elveszi, harci kocsijaihoz meg lovasaihoz osztja be őket, és ők futnak majd harci kocsija előtt. 12 Parancsnokokká teszi őket ezer ember felett, és parancsnokokká ötven ember felett. Velük szántatja szántóföldjét, és velük végezteti aratását, velük készítteti hadifölszerelését és a harci kocsik fölszerelését. 13 Leányaitokat meg elviszi kenőcskészítőknek, szakácsnőknek és sütőnőknek. 14 Legjobb szántóföldjeiteket, szőlőiteket és olajligeteiteket elveszi, és udvari embereinek adja. 15 Vetéseitekből és szőlőitekből tizedet szed, és hivatalnokainak meg udvari embereinek adja. 16 Szolgáitokat és szolgálóleányaitokat, legkiválóbb ifjaitokat, még a szamaraitokat is elveszi, és a maga munkáját végezteti velük. 17 Nyájaitokból tizedet szed, ti pedig a szolgálai lesztek. 18 Akkor majd segítségért kiáltotok királyotok miatt, akit magatoknak választottatok, de akkor nem fog válaszolni nektek az Úr. 19 A nép azonban nem akart Sámuelre hallgatni. Ezt mondták: **Nem! Legyen csak király fölöttünk!** 20 **Olyanok akarunk lenni, mint az összes többi nép: királyunk bíráskodjék fölöttünk, ő vonuljon előttünk, és vezesse harcainkat!** 21 Sámuel végighallgatta a nép beszédét, és elmondta az Úrnak. 22 Az Úr pedig így felelt Sámuelnek: Hallgass a szavukra, és válassz nekik királyt! Sámuel ezt mondta az izráelieknek: Menjen mindenki a maga városába!

1Sám 9

1 Volt egy benjámini származású tehetős ember Benjáminban, akinek Kís volt a neve, Abiélnek a fia, aki Cerór fia, aki Bekórat fia, aki Afiah fia volt. 2 **Volt neki egy Saul nevű fia. Szép ifjú volt, nem volt nála szebb Izráel fiai között; egy fejjel magasodott ki az egész nép közül.** 3 Egyszer elvesztek Kísnek, Saul apjának a szamarai. Kís ezt mondta a fiának, Saulnak: Végy magad mellé egy legényt, indulj útnak, és keresd meg a szamarakat! 4 Bejárták Efraim hegyvidékét, és bejárták Sálisá földjét, de nem találták meg őket. Majd bejárták Saalím földjét, de ott sem voltak. Végül bejárták Benjámin földjét, de nem találták meg őket. 5 Amikor Cúf földjére értek, ezt mondta Saul a legénynek, aki vele volt: Gyere, menjünk vissza, különben apám értünk fog már aggódni, nem a szamarakért. 6 De ő így felelt neki: **Nézd, az Isten embere itt van ebben a városban. Tisztelik ezt az embert, mert minden beteljesedik, amit mond. Menjünk el hozzá, talán meg tudja mondani nekünk, hogy merrefelé induljunk.** 7 **Jól van – mondta Saul a legényének –, menjünk! De mit vigyünk annak az embernek? Hiszen a kenyér elfogyott a tarisznyából, és nincs mit vinnünk ajándékba az Isten emberének. Mi van nálunk?** 8 **A legény megint válaszolt Saulnak: Nézd, van nálam egy negyed sekel ezüst. Odaadom az Isten emberének, hogy mutassa meg nekünk az utat.** 9 Azelőtt ezt mondták Izráelben, ha valaki elment Istent megkérdezni: **Gyertek, menjünk el a látóhoz!**

Mert akit ma prófétának neveznek, azt régebben látónak hívták. 10

Akkor ezt mondta Saul a legényének: Jól beszélsz. Gyere, menjünk! Elmentek tehát abba a városba, ahol az **Isten embere** volt. 11 Amikor a domboldalon mentek fölfelé a városba, leányokkal találkoztak, akik vizet meríteni jöttek. Megszólították őket: Itt van-e a látó? 12 Ők pedig így válaszoltak nekik: Igen, éppen itt van! Csak siess, hiszen azért érkezett ma a városba, mert áldozati lakomája lesz a népnek ma az áldozóhalmon. 13 Ha bementek a városba, még ott találjátok, mielőtt fölmege enni az áldozóhalomra, mert nem eszik addig a nép, amíg ő meg nem érkezik. Ő áldja meg az áldozatot, és azután esznek a meghívottak. Csak menjetek, most még ott találjátok! 14 Fölmentek tehát a városba. Éppen beértek a városba, amikor Sámuel szembejött velük, hogy fölmenjen az áldozóhalomra. 15 Az Úr pedig ezt a kijelentést adta Sámuelnek egy nappal Saul érkezése előtt: 16 Holnap ilyenkor küldök valakit hozzád Benjámin földjéről. Kend fel őt népemnek, Izráelnek a fejedelmévé, mert ő szabadítja meg népemet a filiszteusok kezéből. **Hiszzen megláttam népem nyomorúságát, és feljutott hozzám segélykiáltásuk.** 17 Amikor Sámuel meglátta Sault, ezt mondta neki **az Úr: Ez az az ember, akiről azt mondtam neked, hogy ő fog uralkodni népemen.** 18 **Saul pedig a kapuban odalépett Sámuelhez, és megkérdezte: Mondd meg nekem, hol van itt a látó háza?** 19 **Sámuel így felelt Saulnak: Én vagyok a látó.** Gyere föl előttem az áldozóhalomra, és egyetek ma velem! Reggel majd elbocsátalak, és azt is megmondom neked, amin gondolkazol. 20 A ma három napja elveszett szamarak miatt pedig ne aggódj, mert megkerültek. Különb is kié mindaz, ami becses Izráelben? A tied és egész családodé! 21 **De hiszen én Benjáminból való vagyok – válaszolta Saul –**, Izráel legkisebb törzséből, nemzetségem pedig a legkisebb Benjámin törzsének összes nemzetsége között! Miért mondasz nekem ilyeneket? 22 Sámuel azonban fogta Sault és a legényét, bevezette őket az áldozati lakoma helyére, és nekik adta a főhelyet a meghívottak között, akik mintegy harmincan voltak. 23 A szakácsnak pedig ezt mondta Sámuel: Add ide azt a darabot, amelyet odaadtam neked, és amelyről azt mondtam, hogy tedd félre. 24 **A szakács elővette a combot és ami hozzá tartozott, és odatette Saul elé. Sámuel pedig ezt mondta: Itt a félretett rész. Vedd magad elé, és egyél, mert erre az alkalomra tartogattuk neked, amikor meghívtam a népet.** És Saul együtt evett aznap Sámuellel. 25 Majd lementek az áldozóhalomról a városba, és Sámuel **a háztetőn elbeszélgetett Saullal.** 26 De korán fölkeltek, mert amikor hajnalodott, fölkiáltott Sámuel Saulnak a háztetőre: Kelj föl, el akarlak bocsátani! Saul fölkel, és ketten, ő és Sámuel, kimentek az utcára. 27 És amikor leértek a város szélére, ezt mondta Sámuel Saulnak: Mondd a legénynek, hogy kerüljön elénk. Az eléjük került. Te pedig most állj meg, **hadd mondjam el neked az Isten igéjét!**

1Sám 10

Ekkor fogta Sámuel **az olajoskorsót, öntött belőle Saul fejére, megsókolta, és ezt mondta:**

SAUL FELKENÉSE

Ezennel fölkent téged az Úr öröksége fejedelmévé. 2 Amikor most elmész tőlem, két emberrel fogsz találkozni Ráhel sírjánál Benjámin határában, Celcah mellett, akik ezt mondják neked: Megkerültek a szamarak, amelyeknek a keresésére indultál. Apád már elvetette a szamarak gondját, értetek aggódik, és ezt mondogatja: Mit tehetnék a fiamért?! 3 Ha onnan továbbmész, és a Tábór tölgyfájához érkezel, találkozol majd három emberrel, akik az Istenhez mennek föl Bételbe. Az egyik három kecskegidát visz, a másik három kerek kenyeret, a harmadik pedig egy tömlő bort. 4 Békét kívánnak majd, és két kenyeret adnak neked; fogadd el tőlük! 5 Azután eljutsz az Isten halmára, ahol a filiszteusok oszlopai vannak. Mihelyt bemész

az ott levő városba, találkozol majd egy csapat prófétával, akik az áldozóhalomról jönnek lefelé. Lant, dob, fuvola és citera lesz náluk, ők maguk pedig prófétai révületben lesznek. **6 Akkor megszáll téged is az Úr lelke, velük együtt prófétai révületbe esel majd, és más emberré leszel.** 7 És ha majd bekövetkeznek rajtad ezek a jelek, akkor tedd meg, amire módot találsz, mert veled lesz az Isten. 8 Akkor menj el előttem Gilgálba, és én is elmegyek hozzád, hogy égőáldozatokat mutassak be, és békeáldozatokat áldozzak. Hét napig várj, amíg hozzád érkezem, és akkor majd tudodra adom, hogy mit kell tenned.

9 És amikor megfordult, hogy eltávozzék Sámuelről, Isten megváltoztatta a szívét, és beteljesedtek rajta mindezek a jelek azon a napon. 10 Mert amikor odaértek a halomhoz, egy csapat próféta jött szembe velük. Akkor megszállta az Isten lelke, és prófétai révületbe esett közöttük. 11 Amikor mindazok, akik már előbb is ismerték, meglátták, hogy Saul a prófétákkal együtt révületben van, ezt kérdezték egymástól: Mi történt Kísnek a fiával? Hát már Saul is a próféták között van? 12 De egy helybeli megszólalt, és ezt mondta: Nincs ezeknek apjuk se! Így keletkezett ez a szólásmondás: **Hát már Saul is a próféták között van?** 13 Amikor véget ért a révülete, fölment az áldozóhalomra. 14 Saul nagybátyja pedig megkérdezte tőle és legényétől: Hol jártatok? Saul így felelt: A szamarakat kerestük, de amikor láttuk, hogy hiába, elmentünk Sámuelhez. 15 Akkor ezt mondta Saul nagybátyja: Mondd el nekem, mit mondott nektek Sámuel! 16 Saul ezt felelte nagybátyjának: Megmondta nekünk, hogy megtalálták a szamarakat. De amit a királyságról mondott Sámuel, azt nem mondta el neki. 17 Ezután összehívta Sámuel a népet az Úrhoz Micpába, 18 és így szólt Izráel fiaikhoz: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Én hoztam föl Izráelt Egyiptomból. Én mentettelek meg benneteket Egyiptomnak és mindazoknak az országoknak a kezéből, amelyek sanyargattak benneteket. 19 Ti pedig most elvetettétek Isteneteket, aki megszabadított benneteket minden bajból és nyomorúságból. Hiszen ezt mondtátok neki: Tégy valakit a királyunkká! Most hát álljatok az Úr színe elé törzsenként és nemzetségenként! 20 És amikor fölvonultatta Sámuel Izráel valamennyi törzsét, a sors Benjámin törzsére esett. 21 Akkor fölvonultatta Benjámin törzsét nemzetségenként, és a sors Matri nemzetségére esett. Majd Kísnek a fiára, Saulra esett a sors, de amikor keresték, nem találták. 22 Ekkor újból megkérdezték az Urat: Eljött egyáltalán az az ember? És az Úr ezt felelte: Igen, itt van, elrejtőzött a holmik között. 23 Akkor érte futottak, és előhozták onnan. És amikor odaállt a nép közé, egy fejjel kimagaslott az egész nép közül. 24 Akkor Sámuel ezt mondta a népnek: **Látjátok, hogy kit választott az Úr! Hiszen nincs hozzá hasonló az egész nép között! Ekkor ujjongásban tört ki az egész nép, és ezt kiabálták: Éljen a király!** 25 Sámuel pedig kihirdette a népnek a király jogait, majd beírta egy könyvbe, és azt elhelyezte az Úr színe előtt. Azután hazaküldte Sámuel az egész népet. 26 Saul is hazament Gibeába, és vele ment az a sereg is, amelynek a szívét arra indította az Isten. 27 De az elvetemült emberek ezt mondták: Hogyan tudna ez segíteni rajtunk? És megvetették, ajándékot sem vittek neki. Ő azonban úgy tett, mintha ezt észre sem vette volna.

1Sám 11

1 Fölvonult az ammóni Náhás, és tábort ütött Jábés-Gileáddal szemben. De Jábés polgárai ezt mondták Náhásnak: Köss velünk szövetséget, és mi szolgálni fogunk neked! 2 Az ammóni Náhás azonban ezt felelte nekik: Csak akkor kötök veletek szövetséget, ha kiszűrhatom mindnyájatoknak a jobb szemét, és ezzel gyalázatot hozhatok egész Izráelre. 3 Jábés vénei ezt mondták neki: Adj nekünk hét nap haladékot; hadd küldjünk követeket Izráel egész területére, és ha senki sem jön segítségünkre, akkor megadjuk magunkat neked. 4 Így érkeztek meg a követek Saul Gibeájába is, és elmondták a történeteket a nép előtt. Akkor az egész nép elkezdett hangosan sírni. 5 Saul pedig éppen a mezőről jött ökrei után. Saul megkérdezte: Mi történt a

néppel, hogy így sír? És elbeszélték neki Jábés polgárainak a dolgát. **6 Amikor Saul meghallotta ezeket a dolgokat, megszállta Isten lelke, és nagy haragra lobbant. 7 Fogta két jármos ökrét, földarabolta azokat, és szétküldte a követek által Izráel egész területére ezzel az üzenettel: Így fognak bánni annak az ökrével is, aki nem vonul hadba Saul és Sámuel vezetésével!** Ekkor az Úr rémületbe ejtette a népet, és az egy emberként kivonult. 8 Amikor számba vette őket Bezekben, Izráel fiai háromszázezren, a júdaiak pedig harmincezen voltak. 9 Akkor ezt mondták a követeknek, akik hozzájuk érkeztek: Mondjátok meg a jábés-gileádiaknak: Megszabadultok holnap, még a déli forráság előtt! A követek elmentek, megvitték a hírt Jábés-Gileád polgárainak, azok pedig megörültek. 10 Majd ezt üzenték Náhásnak Jábés polgárai: Holnap megadjuk magunkat nektek, és azt tehetitek velünk, amit jónak láttok. 11 Másnap három seregre osztotta Saul a hadinépet, és a reggeli őrváltás idején betörték a táborba, és vágták az ammóniakat egészen délig. Akik életben maradtak, úgy szétszóródtak, hogy kettő sem maradt közülük együtt. 12 Akkor ezt mondta a nép Sámuelnek: Ki mondta azt, hogy nem lesz Saul a királyunk? Adjátok ide azokat az embereket, hadd öljük meg őket! 13 De Saul ezt felelte: Senkit sem szabad megölni ezen a napon, mert szabadulást szerzett ma az Úr Izráelnek. 14 Sámuel pedig ezt mondta a népnek: Gyertek, menjünk el Gilgálba, és újítsuk meg ott a királyságot! 15 Elment tehát az egész nép Gilgálba, és királlyá választották ott Saul az Úr színe előtt Gilgálban. **Azután békeáldozatot mutattak be az Úr előtt, és nagyon örvendezett ott Saul minden izráelivel együtt.**

1Sám 12

1 Akkor ezt mondta Sámuel egész Izráelnek: **Íme, én engedtem nektek mindenben, amit mondtatok nekem, és királyt választottam nektek.** 2 Most már a király jár előttetek, hiszen én megöregedtem és megöszültem, a fiaim is ott vannak már közöttetek. Előttetek jártam ifjúságomtól fogva a mai napig. 3 Itt állok, válaszoljatok az Úr előtt és fölkentje előtt: Kinek vettem el a marháját, kinek vettem el a szamarát, kit nyomtam el, és kit károsítottam meg? Kitől fogadtam el ajándékot, hogy szemet hunyjak valami fölött? Visszaadom nektek! 4 De ők ezt felelték: Nem nyomtál el és nem károsítottál meg bennünket, és nem fogadtál el senkitől semmit. 5 Akkor ezt mondta nekik: **Tanú az Úr veletek együtt, és tanú az ő fölkentje a mai napon, hogy nem találtatok ellenem semmi ilyesmit. Azok pedig ezt felelték: Ő a tanú.** 6 Majd ezt mondta Sámuel a népnek:

AZ ÜDVÖRTÉNET SÁMUELI NARRATÍVÁJA

Az Úr rendelte Mózeset és Áront. Ő hozta fel őseiteket Egyiptomból. 7 Most azért álljatok ide, hadd hívjam tanúskodni ellenetek az Úr színe előtt az Úr minden igaz tettét, amelyet veletek és őseitekkel véghezvitt. 8 Miután Jákób lement Egyiptomba, őseitek pedig az Úrhoz kiáltottak segítségért, az Úr elküldte Mózeset és Áront, akik kihozták őseiteket Egyiptomból, és letelepítették őket ezen a helyen. 9 De ők elfeledkeztek Istenükről, az Úrról, ezért kiszolgáltatta őket Siserának, Hácór hadvezérének és a filiszteusoknak meg Móáb királyának, és azok harcoltak is ellenük. 10 Akkor segítségért kiáltottak az Úrhoz, ezt mondván: Vétkeztünk, mert elhagytuk az Urat, és a Baaloknak és az Astartéknak szolgáltunk. De most ments meg bennünket ellenségeink kezéből, és neked fogunk szolgálni! 11 Akkor elküldte az Úr Jerubbaalt, Bárakot, Jeftét és Sámuelet, és megmentett benneteket a környező ellenség kezéből, és biztonságban lakhattatok. 12 De amikor láttátok, hogy Náhás, az ammóniak királya kivonul ellenetek, mégis ezt mondtátok nekem: Nem! Inkább uralkodjék csak király fölöttünk! **Pedig Istenetek, az Úr a ti királyotok!** 13 Most itt van a király, akit ti választottatok, akit ti kértetek. Tehát királyt is adott nektek az Úr. 14 Bárcsak félnétek az Urat, és szolgálnátok neki,

hallgatnátok rá, és ne lázadnátok fel az Úr parancsa ellen, hanem követnétek Isteneteket, az Urat ti is meg a király is, aki uralkodik fölöttetek!

15 Mert ha nem hallgattok az Úr szavára, hanem föllázdok az Úr parancsa ellen, akkor ellenetek fordul az Úr, ugyanúgy, mint őseitek ellen. 16 Álljatok most is ide, és lássátok meg, hogy milyen nagy tetteket visz véghez előttetek az Úr. 17 Most a búzaaratás ideje van. Én az Úrhoz kiáltok, mire ő mennydörgést és esőt fog adni. **Ti pedig ismerjétek el, és lássátok be, hogy milyen nagy a ti gonoszságotok az Úr szemében, amit elkövettetek, amikor királyt kértetek magatoknak.** 18 És az Úrhoz kiáltott Sámuel, az Úr pedig mennydörgést és esőt adott azon a napon. Ekkor nagy félelem fogta el a népet az Úr miatt és Sámuel miatt. 19 És így szólt az egész nép Sámuelhez: Imádkozzál szolgálidért Istenedhez, az Úrhoz, hogy ne haljunk meg, mert minden vétünköt tetéztük azzal a gonoszsággal, hogy királyt kértünk magunknak.

IGAZI PRÓFÉTAI SZÓ

20 Akkor ezt mondta Sámuel a népnek: Ne féljétek! Ti ugyan elkövettétek mindezt a rosszat, de azért ne tántorodjatok el az Úrtól, hanem szolgáljatok az Úrnak teljes szívetekből! 21 El ne tántorodjatok, hogy a semmiket kövessétek, amelyek tehetetlenek, és nem tudnak megmenteni, mert semmik azok. 22 Hiszen nem veti el az Úr a saját népét az ő nagy nevéért, mert úgy tetszett az Úrnak, hogy a saját népévé tegyen benneteket. 23 Tőlem is távol legyen, hogy vétkezsem az Úr ellen, és ne imádkozzam többé értetek. Sőt inkább tanítalak majd benneteket a jó és egyenes útra. 24 Csak féljétek az Urat, és szolgáljátok őt híven, teljes szívetekből, mert lássátok csak meg, milyen nagy tetteket vitt véghez rajtatok! 25 Ha azonban mégis gonoszul éltek, elvesztek királyokkal együtt!

1Sám 13

Saul már egy éve volt király, és uralkodásának második esztendejébe lépett Izráelben, 2 amikor kiválasztott magának Saul Izráelből háromezer embert. Ebből kétezer Saullal maradt Mikmászban és Bétel hegyvidékén, ezer Jónátánnal volt a benjámini Gebában, a nép többi részét pedig hazaküldte. 3 Jónátán lerontotta a filiszteusok oszlopát Gebában. Meghallották ezt a filiszteusok. Saul pedig megfúvatta a kürtöt az egész országban, ezt mondva: Hallják meg a héberek! 4 Amikor egész Izráel meghallotta a hírt, **hogy Saul lerontotta a filiszteusok oszlopát, és ezzel gyűlöletessé vált Izráel a filiszteusok előtt, fegyverbe szólították a népet Saulhoz Gilgálba.** 5 De a filiszteusok is összegyűltek, hogy harcba bocsátkozzanak Izráellel: harmincezer harci kocsi, hatezer lovas és oly sok nép, mint a tengerpart homokja. Felvonultak és tábort ütöttek Mikmásznál, Bét-Áventől keletre. 6 **Amikor látták az izráeliek, hogy bajban vannak, mert megszorongatták a hadinépet, barlangokban, üregekben, kősziklák között, sziklahasadékokban és vermekben rejtőzött el a nép, 7 és voltak héberek, akik átkeltek a Jordánon Gád és Gileád földjére.** Saul pedig még Gilgálban volt, és az egész hadinép remegve sorakozott mögéje. 8 Azután várt hét napig: addig az időpontig, amit Sámuel megadott. De Sámuel nem érkezett meg Gilgálba, a nép pedig széledezni kezdett mellőle. 9 Akkor ezt mondta Saul: Hozzátok ide az égőáldozatot és a békeáldozatot! És bemutatta az égőáldozatot. 10 Alig végzett az égőáldozattal, amikor megérkezett Sámuel. Saul eléje ment, hogy áldással köszöntse őt. 11 **De Sámuel megkérdezte: Mit tettél? Saul így felelt: Amikor láttam, hogy a nép széledezni kezd mellőlem, te pedig nem érkezted meg a megbeszélte időre, a filiszteusok pedig már összegyűltek Mikmászban, 12 azt gondoltam, hogy mindjárt rám törnek a filiszteusok Gilgálban, és én még nem esedeztem az Úrhoz.** Összeszedtem hát a bátorságom, és bemutattam az égőáldozatot. 13 Akkor ezt mondta Sámuel

Saulnak: **Ostobaságot követtél el!** Nem teljesítetted Istenednek, az Úrnak a parancsát, amelyet parancsolt neked, pedig most véglegesen megerősítette volna az Úr Izráelben a királyságodat. 14 **Most azonban nem lesz a királyságod maradandó.** Keresett magának az Úr valakit, aki a szíve szerint való, és őt tette népe fejedelmévé az Úr, mert te nem teljesítetted, amit megparancsolt neked az Úr. 15 Ezután elindult Sámuel, és elment Gilgálból a benjámini Gibeába. Saul pedig számba vette a hadinépet, amely még vele volt, mintegy hatszáz embert. 16 Saul és fia, Jónátán meg a velük levő hadinép a benjámini Gebában tartózkodott, a filiszteusok pedig Mikmászban táboroztak. 17 Akkor kivonult a filiszteusok táborából három portyázó csapat. Az egyik csapat Ofrá irányába, Súál földje felé tartott. 18 A másik csapat Bét-Hórón felé tartott, a harmadik csapat pedig annak a határnak a mentén haladt, amely a Cebóim-völgyön át a pusztáig terjed. 19 Kovácsot pedig egész Izráel földjén nem lehetett találni, mert a filiszteusok úgy gondolták: Nehogy a héberek kardot vagy dárdát csinálhassanak maguknak! 20 Ezért egész Izráelnek a filiszteusokhoz kellett eljárnia, hogy megélesítsék ekevasukat, kapájukat, fejszójukat és ásójukat, 21 kétharmad sekel volt az ára egy ekevasnak, kapának, háromágú villának és fejszének, vagy ha ki kellett egyenesíteni az ösztökét. 22 Így történhetett, hogy az ütközet napján az egész hadinépnek, amely Saullal és Jónátánnal volt, sem kardja, sem dárdája nem volt, csak Saulnak és a fiának, Jónátánnak. 23 A filiszteusok előőrsé pedig már a mikmászi hátságig nyomult előre.

1Sám 14

1 Egyik nap azt mondta Jónátán, Saul fia a fegyverhordozó legényének: Gyere, menjünk át a filiszteusok előőrséhez, amely odaát van! Apjának azonban nem szólt róla. 2 Saul éppen Gibeá határában, Migrónban, a gránátalmafa alatt tartózkodott. Mintegy hatszáz főnyi hadinép volt vele, 3 meg Ahijjá is, aki Sílóban az éfódot viselte, fia Ahítúbnak, Íkábód testvérének, Fineás fiának, aki az Úr papjának, Élinek volt a fia. A hadinép sem tudta, hogy Jónátán elment. 4 A szorosban pedig, ahol Jónátán át akart jutni a filiszteusok előőrséhez, innen is, onnan is volt egy sziklaszirt. Az egyiknek Bócéc, a másiknak Szenne volt a neve. 5 Az egyik szirt Mikmással szemben északon, a másik Gebával szemben délen emelkedik. **6 Jónátán tehát ezt mondta fegyverhordozó legényének: Gyere, menjünk át ezeknek a körülmételetleneknek az előőrséhez! Hátha tesz valamit értünk az Úr, mert az Úr előtt nincs akadály: akár sok, akár kevés ember által szerezhet szabadulást.** 7 Fegyverhordozója így felelt neki: Tégy mindent úgy, ahogyan gondolod! Láss hozzá, én veled leszek, bármit tervezel. 8 Akkor Jónátán ezt mondta: Figyelj! Átmegyünk ezekhez az emberekhez, és megmutatjuk magunkat nekik. 9 Ha azt mondják nekünk: Ne mozduljatok, míg oda nem érünk hozzátok! – akkor megállunk egyhelyben, és nem megyünk fel hozzájuk. 10 Ha azonban azt mondják: Gyertek csak fel hozzánk! – akkor felmegyünk, mert kezünkbe adja őket az Úr. Ez legyen számunkra a jel! 11 Amikor megmutatták magukat mindketten a filiszteusok előőrsének, ezt mondták a filiszteusok: Nézd csak! Héberök jöttek elő az üregekből, ahová elrejtőztek! 12 Majd így szólongatták az előőrs tagjai Jónátánt és fegyverhordozóját: Gyertek csak föl hozzánk, mondani akarunk nektek valamit! Akkor ezt mondta Jónátán a fegyverhordozójának: Gyere utánam, mert az Úr Izráel kezébe adja őket. 13 És fölkapaszkodott Jónátán négykézláb, a fegyverhordozója meg utána. Jónátán földre terítette őket, mögötte pedig aztán a fegyverhordozója végzett velük. 14 **Így történt az első összecsapás, amelyben mintegy húsz embert ölt meg Jónátán és fegyverhordozója egy alig fél holdnyi szántóföldön.** 15 És riadalom támadt mindenütt, a táborban és a nyílt mezőn egyaránt a hadinép között. Megriadt az előőrs, sőt a portyázó csapat is. A föld pedig megrendült, és Isten riadalmat támasztott. 16 Amikor Saul megfigyelői a benjámini Gibeában látták, hogy a lármázó sokaság hullámszik, és ide-oda futkos, 17 ezt mondta Saul a vele levő hadinépnek: Vegyétek számba az embereinket, és nézzetek utána, hogy ki ment

el közülünk! A számbavételnél azután kiderült, hogy Jónátán és a fegyverhordozója nincs sehol. 18 Akkor ezt mondta Saul Ahijjának: Hozasd ide az Isten ládáját! Mert Isten ládája akkor már Izráel fiainál volt. 19 Amíg azonban Saul a pappal beszélt, a láрма egyre nagyobb lett a filiszteusok táborában. Azért ezt mondta Saul a papnak: Ne menj sehová! 20 Ekkor hadba szólította Saul a vele levő egész hadinépet, és megkezdték a harcot, ahol már ember ember ellen harcolt, és igen nagy volt a zűrzavar. 21 Azok a héberek, akik azelőtt a filiszteusokkal tartottak, és mindenfelől velük együtt vonultak táborba, azok is átálltak Izráelhez: azokhoz, akik Saullal és Jónátánnal voltak. 22 Amikor az Efraim hegyvidékén elrejtőzött izráéliek meghallották, hogy menekülnek a filiszteusok, ők is utánuk eredtek a harcba. 23 Így szabadította meg az Úr Izráelt azon a napon. A harc azonban áterjedt Bét-Ávenen túlra. 24 Az izráéliek már nagyon elcsigázottak voltak azon a napon, mert így eskette meg Saul a népet: **Átkozott az az ember, aki enni merészel estig, amíg bosszút nem állok ellenségeimen! Ezért nem evett semmit a nép.** 25 Egyszer csak eljutottak egy erdőbe, ahol méz volt a földön. 26 Amikor a hadinép az erdőbe ért, csak úgy folyt a méz, de senki sem emelte kezét a szájához, mert félt a hadinép az eskü miatt. 27 Jónátán azonban nem hallotta, hogy apja megeskette a népet. Ezért kinyújtotta a kezében levő botot, és belemártotta a végét a lépes mézbe, kezével a szájához emelte, és mindjárt felragyogott a szeme. 28 Ekkor megszólalt valaki a nép közül, és ezt mondta: Apád megeskette a népet, hogy átkozott az az ember, aki ma enni merészel! Ezért ilyen kimerült a nép. 29 Jónátán ezt felelte: **Apám szerencsétlenségbe dönti az országot. Nézzétek csak, hogy felragyogott a szemem, mert egy kicsit belekóstoltam ebbe a mézbe!** 30 Bárcsak evett volna ma a nép az ellenségeinél talált zsákmányból! Akkor most még nagyobb lehetne a filiszteusok veresége! 31 Azon a napon ugyanis Mikmásztól Ajjálónig verték a filiszteusokat, és a nép már nagyon kimerült. 32 Ekkor a nép rávetette magát a zsákmányra: fogták a juhokat, marhákat, borjakat, vérüket a földre folytatva vágták le őket, és a vérrel ette a nép a húst. 33 Amikor jelentették Saulnak, hogy vétkezik a nép az Úr ellen, mert vérrel együtt eszi a húst, ezt mondta: Bűnös mulasztást követtetek el! Gördítsetek gyorsan ide egy nagy követ! 34 Majd ezt mondta Saul: Menjete a nép közé, és mondjátok meg nekik, hogy hozza ide mindenki a marháját és a juhát! Itt vágjátok le, és itt egyétek meg! Akkor nem vétkeztek az Úr ellen azzal, hogy vérrel együtt eszitek a húst. Elhozta tehát az egész nép, ki-ki a maga marháját még azon az éjszakán, és ott vágták le. **35 Saul ugyanis oltárt épített az Úrnak. Ez volt az első oltár, amit az Úrnak épített.** 36 Azután ezt mondta Saul: Törjünk rá még az éjjel a filiszteusokra, virradatra fosszuk ki őket, és ne hagyjunk meg közülük senkit! Ők pedig ezt felelték: Tégy mindent úgy, ahogyan jónak látod! De a pap ezt mondta: Járuljunk előbb oda az Istenhez! 37 Ekkor megkérdezte Saul az Istent: Rátörjek-e a filiszteusokra? Izráel kezébe adod-e őket? De Isten egész nap nem válaszolt neki. 38 Azért ezt mondta Saul: Gyertek ide mindnyájan, akik oszlopai vagytok a népnek, tudjátok meg, és nézzetek utána, hogy miféle vétek történhetett ma? 39 Mert az élő Úrra, Izráel szabadítójára mondom, hogy még ha a fiam, Jónátán követte is el azt, neki is meg kell halnia. De a népből senki sem felelt neki. 40 Akkor ezt mondta egész Izráelnek: Ti legyetek az egyik oldalon, én pedig Jónátán fiammal a másik oldalon. A nép ezt mondta Saulnak: Tégy úgy, ahogyan jónak látod! 41 Akkor ezt mondta Saul az Úrnak: Izráel Istene, tárd fel az igazságot! És a sors Jónátánra meg Saulra esett, a nép pedig ártatlannak bizonyult. 42 Saul ezt mondta: Vessetek sorsot köztem és Jónátán fiam között! És a sors Jónátánra esett. 43 Saul ezt mondta Jónátánnak: Valld be nekem, mit tettél? Jónátán be is vallotta, és ezt mondta: **A kezemben levő bot végével valóban megkóstoltam egy kis mézet. Most pedig kész vagyok meghalni.** 44 Saul ezt mondta: Engem verjen meg az Isten, ha nem halsz meg, Jónátán! 45 A nép azonban azt mondta Saulnak: **Jónátán haljon meg, aki ezt a nagy győzelmet szerezte Izráelnek? Távol legyen tőlünk! Az élő Úrra mondjuk, hogy egy hajszál sem hullhat fejről a földre, mert Isten segítségével vitte ezt véghez a mai napon. Így mentette meg a nép Jónátánt a haláltól.** 46 Ekkor Saul felhagyott a filiszteusok üldözésével, a filiszteusok pedig visszatértek lakóhelyükre. 47 Miután Saul átvette Izráel felett

a királyi hatalmat, harcba szállt minden ellenségével körös-körül: Móábbal, az ammóniakkal, Edómmal, Cóbá királyával és a filiszteusokkal. **Ahol csak megfordult, mindenütt győzelmet aratott. 48 Derekasan hadakozott, megverte az amálékiakat, és megmentette Izráelt fosztogatói kezéből.** 49 Saul fiai ezek voltak: Jónátán, Jisví és Malkísúa. Két lánya közül az idősebb neve Mérab, a kisebbiké pedig Míkal volt. 50 Saul feleségének a neve Ahínóam volt, Ahímaac leánya. Hadseregpáncsnokának a neve Abnér volt, aki Saul nagybátyjának, Nérnek volt a fia. 51 Kís, Saul apja és Nér, Abnér apja is Abiél fiai voltak. 52 A filiszteus háború azonban, amíg Saul élt, egyre csak súlyosbodott. Ezért ha meglátott Saul egy-egy erős vagy bátor embert, azt maga mellé vette.

1Sám 15

Egyszer ezt mondta Sámuel Saulnak: Engem küldött az Úr, hogy felkenjelek népe, Izráel királyává. Most azért hallgass az Úr beszédére! 2 Ezt mondja a Seregek Ura: Számon tartom, hogy hogyan bánt Amálék Izráellel, hogy útját állta, amikor kijött Egyiptomból. 3 Most azért indulj, verd le Amálékot, és irts ki mindent, amije van! Ne kíméld, hanem öld meg a férfiakat és a nőket, a gyermekeket és a csecsemőket, a marhákat és a juhokat, a tevéket és a szamarakat! **Gyermekgyilkosságot kér az Úr Saultól? See Divine Warfare Luth Bib St 376.**

4 Ekkor mozgósította Saul a hadinépet, és számba vette Teláimban: kétszázezer gyalogost és tízezer embert Júdából. 5 Amikor Saul eljutott Amálék városáig, lesbe állt a folyó völgyben. 6 De a kénieknek ezt üzenté Saul: Menjetek el innen, távozzatok el az amálékiak közül, hogy ki ne irtsalak velük együtt titeket is, mert ti szeretettel bántatok Izráel fiaival, amikor kijöttek Egyiptomból. Erre eltávoztak a kéniek az amálékiak közül. 7 Saul pedig vágta Amálékot Havilától egészen a Súrba vezető útig, amely Egyiptommal szemben van. 8 Agágot, Amálék királyát élve fogta el, de az egész népet fegyverrel irtotta ki. 9 Saul és a hadinép azonban megkímélte Agágot meg a juhoknak és marháknak a legjavát, azaz a másodellésüket meg a bárányokat és mindazt, ami szép volt. Ezeket nem akarták kiirtani, hanem csak a hitvány és értéktelen jószágot irtották ki. 10 Akkor így szólt az Úr igéje Sámuelhez: 11 Megbántam, hogy királlyá tettem Sault, mert elfordult tőlem, és nem teljesítette, amit megparancsoltam neki. Sámuel haragra gerjedt, és egész éjjel jajgatott az Úr előtt. 12 Reggel korán fölkelt Sámuel, hogy találkozzék Saullal. De ekkor azt jelentették Sámuelnek, hogy Saul Karmelbe érkezett, és ott emlékoszlopot állított magának. Azután megfordult, továbbment, és lement Gilgálba. 13 Amikor Sámuel Saulhoz érkezett, ezt mondta neki Saul: Az Úr áldotta vagy te! Teljesíttem, amit megparancsolt az Úr. 14 Sámuel azonban megkérdezte: Akkor mi az a juhbégetés, amely a fülemben jut, és az a marhabögés, amit hallok? 15 Saul ezt felelte: Az amálékiaktól hozták azokat, mert megkímélte a nép a juhok és a marhák legjavát, hogy Istenednek, **az Úrnak áldozza. De a többi kiirtottuk.** 16 Akkor ezt mondta Sámuel Saulnak: **Hallgass! Hadd mondjam el neked, mit mondott nekem ma éjjel az Úr. Saul így felelt: Beszélj!** 17 Sámuel ezt mondta: **Milyen kicsiny voltál a magad szemében, és mégis Izráel törzseinek a fejévé lettél, felkent téged Izráel királyává az Úr.** 18 Azután ezzel a megbízással küldött utadra az Úr: **Menj, és irtsd ki a vétkes amálékiakat, harcolj ellenük, míg csak nem végzel velük!** 19 **Miért nem hallgattál az Úr szavára? Miért vetted magad a zsákmányra, és miért követtél el olyat, amit rossznak lát az Úr?** 20 Saul ezt felelte Sámuelnek: Hiszen hallgattam én az Úr szavára, és végrehajtottam azt a megbízatást, amelyre elküldött az Úr: elhoztam Agágot, Amálék királyát, az amálékiakat pedig kiirtottam. 21 A nép azonban elvette a zsákmányból a kiirtásra szánt juhok és marhák legjavát, hogy feláldozza Istenednek, az Úrnak Gilgálban. 22 Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az Úrnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmség az Úr szava iránt? **Bizony, többet ér az engedelmség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél!** 23 Olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétke, és az ellenszegülés, mint a bálványimádás. Te megvetted az Úr igéjét, ő pedig

elvetett téged, és nem leszel király! 24 Saul így felelt Sámuelnek: Vétkeztem, mert megszegtem az Úr parancsát és a te beszédedet. Mert féltem a néptől, és hallgattam a szavára. 25 De bocásd meg ezúttal vétkeket, és jöjj vissza velem, hogy leboruljak az Úr előtt! 26 Sámuel azonban ezt mondta Saulnak: Nem megyek vissza veled, mert megvetted az Úr ígését, az Úr pedig elvetett téged, és nem maradsz tovább Izráel királya. 27 Ezzel Sámuel sarkon fordult, és menni készült. De Saul megragadta a köpenye szélét, úgyhogy az leszakadt. 28 Ekkor így szólt hozzá Sámuel: Így szakítja el tőled az Úr a mai napon Izráel királyságát, és másnak, nálad különbnek adja. 29 Izráel fenséges Istene nem hazudik, és nem is bán meg semmit, mert nem ember ő, hogy bármit is megbánjon. 30 Ő pedig ezt mondta: Vétkeztem, de azért add meg nekem a tiszteletet népem vénei és Izráel előtt! Jöjj vissza velem, hogy leboruljak Istened, az Úr előtt! 31 Ekkor megfordult Sámuel, követte Sault, és Saul leborult az Úr előtt. 32 Azután ezt mondta Sámuel: Hozzátok elem Agágot, Amálék királyát! Agág odament hozzá bilincsbe verve, és azt gondolta Agág: Bizonyára elkerült a keserű halál! 33 De Sámuel így szólt: Ahogyan gyermektelenné tett asszonyokat a kardod, úgy legyen gyermektelenné anyád az asszonyok között! És felkoncolta Sámuel Agágot az Úr előtt Gilgálban. 34 Ezután elment Sámuel Rámába, Saul pedig hazament Saul Gibeájába. 35 **Sámuel nem is látta többé Sault holta napjáig; de bánkódott Sámuel Saul miatt, mivel megbánta az Úr, hogy Sault Izráel királyává tette.**

Szabó A. nem lehet a mai normák szerint megítélni

1Sám 16

Az Úr azonban ezt mondta Sámuelnek:

ÚR

Meddig bánkódsz még Saul miatt? **Hiszen elvettem őt, és nem marad Izráel királya!** Töltsd meg olajjal a szarudat, és indulj! Elküldelek a betlehem-i Isaihoz, mert az ő fiai közül választottam magamnak királyt!

SÁM

2 Hogyan mehetnék oda? – kérdezte Sámuel. – Ha meghallja Saul, megöl engem.

ÚR

De az Úr ezt felelte: Vigyél magaddal egy üszőt, és mondd ezt: Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az Úrnak. 3 Azután hívd meg Isait az áldozati lakomára! Én pedig majd a tudodra adom, hogy mit kell tenned: azt kend fel, akit én mondom neked!

4 Sámuel úgy is tett, ahogyan megmondta neki az Úr. Amikor megérkezett Betlehembe, **remegve mentek eléje a város vénei, és azt kérdezték: Békés szándékkal jöttél-e?** 5 Békés szándékkal – felelte. – Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az Úrnak. Szenteljétek meg magatokat, és jöjjetek el velem az áldozati lakomára! Miután szentnek találta Isait és fiait, meghívta őket az áldozati lakomára. 6 Amikor megérkeztek, és meglátta Eliábot, ezt gondolta: Biztosan ez lesz a felkent, aki most itt áll az Úr előtt. 7 De az Úr ezt mondta Sámuelnek: **Ne tekints a megjelenésére, se termetes növésére, mert én megvetem őt. Mert nem az a fontos, amit lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.** 8 Ekkor Abínádábot szólította Isai, és odavezette Sámuel elé, de ő ezt mondta: Őt sem választotta az Úr. 9 Azután Sammát vezette oda Isai, de Sámuel ezt mondta: Őt sem választotta az Úr. 10 Hét fiát vezette így oda Isai Sámuel elé, de Sámuel ezt mondta Isainak: Ezeket nem választotta az Úr. 11 Majd megkérdezte Sámuel Isaitól: Itt van az összes fiad? Hátra van még a legkisebb – felelte ő –, de ő éppen a juhokat őrzi. Erre Sámuel ezt mondta Isainak: Üzenj neki azonnal, és hozasd ide, mert addig nem ülünk le, amíg ő meg nem érkezik. 12 Érte

küldött tehát, és elhozatta. **Ő pedig pirospozsgás, szép szemű és jó megjelenésű volt. Akkor ezt mondta az Úr: Rajta! Kend föl királlyá, mert ő az!** 13 Sámuel pedig fogta az olajos szarut, és testvérei körében fölkente őt. Akkor az Úr lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt. Sámuel pedig elindult, és elment Rámába. 14 Saultól viszont eltávozott az Úr lelke, és egy gonosz szellem kezdte gyötörni, amelyet az Úr küldött. 15 Akkor ezt mondták a szolgálói Saulnak: Látod, Istennek egy gonosz szelleme gyötör téged. 16 De a mi urunknak csak szólnia kell, és szolgálóid készek keresni egy embert, aki ért a lantpengetéshez. **És ha majd Istennek a gonosz szelleme megszáll, akkor ő játszik majd valamit, és jobban leszel.** 17 Saul így felelt a szolgálóinak: Keressetek hát nekem egy embert, aki szépen tud játszani a lanton, és hozzátok ide hozzám! 18 Ekkor megszólalt az egyik legény, és ezt mondta: Én láttam a betlehemi Isai egyik fiát, aki tud lanton játszani; **derék férfi, harcra termett, okos beszédű, daliás ember, és vele van az Úr.** 19 Saul tehát követeket küldött Isaihoz ezzel az üzenettel: Küldd el hozzám Dávidot, a fiadat, aki a juhokat szokta őrizni! 20 Isai pedig fogott egy szamarat, arra kenyeret, egy tömlő bort meg egy kecskegidát rakott, és elküldte Saulnak a fiával, Dáviddal. 21 Dávid megérkezett Saulhoz, és a szolgálatába szegődött. Ő pedig igen megszerette, és a fegyverhordozója lett. 22 Akkor ezt üzent Saul Isainak: Hadd szolgáljon engem Dávid, mert igen megkedveltem! 23 És valahányszor Istennek az a szelleme megszállta Sault, fogta Dávid a lantot, és játszott rajta valamit. Saul ilyenkor megkönnyebbült, jobban lett, a gonosz szellem pedig eltávozott tőle.

1Sám 17

A filiszteusok összevonták seregeiket a harcra. A júdai Szókónál gyülekeztek, és tábort ütöttek Szókó és Azeká között Efesz-Dammímnál. 2 Saul és az izráeliek is összegyűltek, tábort ütöttek az Élá-völgyben, és csatarendbe álltak a filiszteusok ellen. 3 Az innenső hegyen álltak a filiszteusok, a túlsó hegyen pedig az izráeliek, és közöttük húzódott a völgy. 4 Ekkor kilépett a filiszteusok seregéből egy kiváló harcos, név szerint **Góliát**, Gát városából. Magassága hat könyök és egy arasz volt. 5 Fején rézsisak volt, öltözete pikkelyes páncél, ötezer sekel súlyú rézből volt a páncélja. 6 Lábán rézvért és vállán rézdárda volt. 7 Lándzsájának a nyele olyan vastag volt, mint a szövőszék tartófája, lándzsájának a hegye pedig hatszáz sekel súlyú vasból volt, és egy pajzshordozó ment előtte. 8 Így állt ki, és odakiáltott Izráel csatasorainak: **Miért vonultatok ki, és készültetek fel a harcra? Nézzétek, én filiszteus vagyok, ti pedig Saul szolgálói! Válasszatok ki magatok közül egy embert, hogy kiálljon ellenem!** 9 Ha le tud győzni, és megöl engem, akkor mi leszünk a ti szolgálítok; de ha én győzöm le, és én ölöm meg őt, akkor ti lesztek a mi szolgálóink, és ti szolgáltok nekünk. 10 Ezt is mondta a filiszteus: Én itt most kigúnyolom Izráel csatasorait. Állítatok hát ki ellenem valakit, hogy megvívjunk egymással! 11 Amikor meghallotta Saul és egész Izráel a filiszteusnak ezeket a szavait, megrettentek, és nagy félelem fogta el őket. 12 Dávid annak az efráta embernek volt a fia, aki a júdai Betlehemben élt, és akit Isainak hívtak. Ennek az embernek nyolc fia volt, és Saul idejében már túl öreg volt ahhoz, hogy a többiekkel bevonuljon. 13 De Isai három legnagyobb fia elment, és követte Sault a harcra. Annak a három fiának, akik hadba vonultak, ez volt a neve: az elsőszülötté Elíáb, a másodiké Abínádáb, a harmadiké pedig Sammá. 14 Dávid volt a legkisebb. A három nagyobb elment Saullal. 15 Dávid időnként elment Saulhoz, de visszatért, hogy apjának juhait legeltesse Betlehemben. 16 A filiszteus pedig megjelent minden reggel és minden este, és kiállt negyven napon át. 17 Egyszer ezt mondta Isai a fiának, Dávidnak: Vidd el testvéreidnek ezt a véka pörkölt gabonát meg ezt a tíz kenyeret, és szaladj el a táborba testvéreidhez. 18 Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és tudd meg, hogy jól vannak-e a testvéreid, és hozz tőlük valami jelet! 19 Az Élá-völgyben vannak, ahol Saul és az izráeli férfiak harcban állnak a filiszteusokkal. 20 Felkelt tehát Dávid korán reggel, rábízta a nyáját egy bojtárra, felszedelőzködött, és elment, ahogyan Isai parancsolta neki. Éppen akkor érkezett a

szekértáborhoz, amikor a sereg harci zaj közepette csatarendbe fejlődött. 21 Csatarendbe állt Izráel is, meg a filiszteusok is: egyik csatasor a másikkal szemben. 22 Dávid rábízta holmiját arra, aki a fölszerelést őrizte, és a csatasor felé futott. Odaérve megkérdezte bátyjait, hogy jól vannak-e. 23 Miközben velük beszélgetett, előállt a filiszteusok csatasorából egy kiváló harcos: egy Góliát nevű filiszteus Gát városából, és most is ugyanúgy beszélt, Dávid pedig meghallotta. 24 Amikor az izráeli férfiak meglátták azt az embert, mindnyájan elfutottak előle, mert nagyon félték. 25 Ezt mondták az izráeliek: Láttátok ezt az embert, aki előállt? Azért állt elő, hogy kigúnyolja Izráelt. Ha akadna valaki, aki megölné, azt gazdagon megajándékozná a király, még a leányát is hozzáadná, és fölmentené apjának a házáat Izráelben minden szolgálat alól. 26 Akkor Dávid megkérdezte a mellette állóktól: Mi lesz a jutalma annak, aki megöli ezt a filiszteust, és megmenti Izráelt a gyalázattól? Mert ki ez a körülmetéletlen filiszteus, hogy gyalázzani meri az élő Isten seregét? 27 A nép pedig elmondta neki is szóról szóra, hogy mi lesz a jutalma annak, aki levágja Góliátot. 28 Amikor a legidősebb bátyja, Eliáb hallotta, hogy Dávid az emberekkel beszélget, haragra gerjedt Eliáb, és ezt mondta: Minek jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhót a pusztában? Tudom, hogy szeretsz hősködni, és mindig valami rosszban töröd a fejed. Csata akarsz látni, azért jöttél ide! 29 Dávid ezt felelte: Ugyan mit követtem el? Hiszen csak beszélgetek! 30 Azután odafordult valaki máshoz, és tőle is ugyanazt kérdezte. A hadinép pedig ugyanúgy válaszolt neki, mint azelőtt. 31 Amikor híre ment, hogy mit beszél Dávid, jelentették Saulnak, ő pedig magához rendelte. 32 **Dávid ezt mondta Saulnak: Senki se csüggedjen el emiatt, elmegy a te szolgád, és megvív ezzel a filiszteussal.** 33 **De Saul ezt mondta Dávidnak: Nem mehetsz el, hogy megvívj ezzel a filiszteussal, mert még fiatal vagy, ő pedig harchoz szokott ember ifjúkora óta.** 34 **Dávid azonban így felelt Saulnak: Pásztor volt a te szolgád apja juhait mellett, és ha jött egy oroszlán vagy medve és elragadott egyet a nyájából, 35 utánamentem, leterítettem (Hercules Orlando), és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem és megöltem.** 36 Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: úgy jár majd ez a körülmetéletlen filiszteus is, mint azok, mivel csúfolta az élő Isten seregét. 37 Azután ezt mondta Dávid: **Az Úr, aki megmentett engem az oroszlán és a medve karmától, meg fog menteni ennek a filiszteusnak a kezéből is.** Saul így felelt Dávidnak: Hát menj, az Úr legyen veled! 38 És felöltöztette Saul Dávidot a saját ruhájába, a fejére rézsisakot tett, és páncélba öltöztette. 39 Felkötötte Dávid Saul kardját is a ruhája fölé, és megpróbált járni benne, mert nem volt hozzászokva. Ekkor azonban Dávid ezt mondta Saulnak: Nem tudok én ezekben járni, mert nem vagyok én ilyenekhez szokva. Le is vetette Dávid ezeket. 40 Kezébe vette hát a botját, és kiválasztott a patakából öt sima kövecskét; beletette azokat a pásztortáskájába, a tarisznyájába, és parittyával a kezében közeledett a filiszteushoz. 41 **A filiszteus is elindult, egyre közelebb jött Dávidhoz, és előtte ment a pajzshordozója.** 42 Amikor a filiszteus rátekintett, **megvetően nézett Dávidra, mert fiatal volt, piroszozgás és jó megjelenésű.** 43 Ezt kérdezte a filiszteus Dávidtól: Hát kutya vagyok én, hogy bottal jössz ellenem? És szidni kezdte a filiszteus Dávidot Istenével együtt. 44 Ezt mondta a filiszteus Dávidnak: Gyere csak ide, hadd adjam a testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak! **AYLI CHARLES ÉS ORLANDO** 45 Dávid így felelt a filiszteusnak: Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én a Seregek Urának, Izráel csapatai Istenének a nevében megyek ellened, akit te kicsúfoltál. 46 Még ma kezembe ad az Úr, leváglak, és a fejedet veszem, a filiszteusok seregének a hulláit pedig még ma az égi madaraknak és a mezei vadaknak adom, hadd tudja meg mindenki a földön, hogy van Isten Izráelben. 47 És megtudja ez az egész egybegyűlt sokaság, hogy nem karddal és lándzsával szabadít meg az Úr. Mert az Úr kezében van a háború, és ő ad a kezünkbe benneteket. 48 Amikor a filiszteus nekikészült, és egyre közeledett Dávidhoz, Dávid is kifutott gyorsan a csatasorból a filiszteus elé. 49 Belenyúlt Dávid a tarisznyájába, kivett belőle egy követ, a parittyájával elröpítette, és úgy homlokra találta a filiszteust, hogy a kő befűrődött a homlokába, és arccal a földre zuhant. 50 Dávid tehát erősebb volt a filiszteusnál, bár csak

parittyája és köve volt: legyőzte a filiszteust, és megölte, pedig még kard sem volt Dávidnál. 51 Azután odafutott Dávid, rálépett a filiszteusra, fogta annak a kardját, kihúzta a hüvelyéből, megölte vele, **és levágta a fejét.** Amikor látták a filiszteusok, hogy meghalt a vitézük, megfutamodtak. 52 Ekkor az izráeliek és júdaiak nekilódultak, és csatakiáltás közepette üldözték a filiszteusokat a völgy irányában, egészen Ekrón kapujáig. Ott feküdtek az elesett filiszteusok a Saarajimba vezető úton egészen Gátig és Ekrónig. 53 Azután visszatértek Izráel fiai a filiszteusok üldözéséből, és kifosztották a táborukat. 54 Dávid pedig fogta a filiszteus fejét, és Jeruzsálembe vitte, fegyvereit pedig otthon helyezte el. 55 Amikor látta Saul, hogy kiállt Dávid a filiszteus ellen, ezt kérdezte a hadseregarancsnoktól, Abnértól: Abnér, kinek a fia ez az ifjú? Abnér így felelt: Az életemre mondom, ó, király, hogy nem tudom. 56 Akkor ezt mondta a király: Kérdezz hát utána, hogy kinek a fia ez az ifjú! 57 És amikor visszajött Dávid azután, hogy levágta a filiszteust, fogta őt Abnér, és Saul elé vezette. A filiszteus feje még a kezében volt. 58 Saul megkérdezte tőle: **Kinek a fia vagy, te ifjú? Dávid így felelt: Szolgádnak, a betlehemi Isainak a fia vagyok.**

1Sám 18

Miután véget ért a beszélgetés **Saullal, Jónátán lelke összeforrt Dávid lelkével. Úgy megszerette őt Jónátán, mint önmagát.** 2 Saul pedig magához vette őt azon a napon, és nem engedte, hogy visszatérjen apja házába. 3 És szövetséget kötött Jónátán Dáviddal, mert úgy szerette őt, mint önmagát. 4 Levette Jónátán a köpenyét, és Dávidnak adta, sőt a ruháját meg a kardját, az íját és az övét is. 5 És ha Dávid harcba indult, sikerrel járt mindenütt, bárhová küldte Saul. Ezért a harcosok élére állította őt Saul. Tetszett ez az egész népnek, még Saul udvari embereinek is. 6 Egyszer amint hazajöttek, amikor Dávid a filiszteusoktól győztesen tért vissza, kivonultak az asszonyok Saul király elé Izráel városaiból énekszóval, körtáncot lejtve, dobolva, örömkialtások közepette, és háromhúrú hangszereken játszva. 7 A táncoló asszonyok így énekeltek: Megölt Saul ezer embert, Dávid meg tízezer embert! 8 Saul erre igen megharagudott, mert nem tetszett neki ez a dolog. Ezt gondolta ugyanis: Dávidnak tízezret tulajdonítanak, nekem meg csak ezret tulajdonítanak! A végén még a királyság is az övé lesz! 9 **Ettől fogva állandóan rossz szemmel nézett Saul Dávidra.** 10 **Másnap megszállta Sault Istennek az a gonosz szelleme, és révületbe esett a házában, Dávid pedig, ahogy ilyenkor mindig, játszani kezdett a lanton. Saul kezében lándzsa volt.** 11 **Saul feléje dobta a lándzsát, mert ezt gondolta: A falhoz szegezem Dávidot! Dávid azonban két ízben is kitért előle.** 12 És félni kezdett Saul Dávidtól, mert vele volt az Úr, Saultól pedig eltávozott. 13 Ezért eltávolította őt Saul maga mellől, és ezredessé tette, hogy ő vezesse csatába és haza a hadinépet. 14 Dávid minden útján sikerrel járt, mert vele volt az Úr. 15 Amikor látta Saul, hogy milyen nagy sikereket ér el, rettegni kezdett tőle. 16 De egész Izráel és Júda szerette Dávidot, mert ő vezette csatába és vissza a hadinépet. 17 Egyszer így szólt Saul Dávidhoz: Nézd, neked adom feleségül idősebb lányomat, Mérabot, csak légy az én vitézem, és harcold az Úr harcait! Mert így gondolkozott Saul: Ne én végezzek vele, hanem a filiszteusok. 18 Dávid ezt felelte Saulnak: Ki vagyok én, mi az én életem és apám családja Izráelben, hogy veje legyek a királynak? 19 De amikor hozzá kellett volna adni Dávidhoz Saul leányát, Mérabot, mégis a mehólái Adriélhez adták feleségül. 20 **Saul leánya, Míkal azonban megszerette Dávidot.** Megmondták ezt Saulnak, és ő helyeselte a dolgot. 21 Ezt gondolta ugyanis Saul: Neki adom őt, mert ez lesz a csapda, és végeznek vele a filiszteusok. Ezért ezt mondta Saul Dávidnak: Itt az újabb alkalom, ezúttal csakugyan a vöm leszel! 22 És megparancsolta Saul az udvari embereinek, hogy így beszéljenek bizalmasan Dáviddal: Nézd, a király kedvel téged, és az udvari emberei is mind szeretnek. Légy hát a király veje! 23 Saul udvari emberei el is mondták Dávidnak ezeket, de Dávid így felelt: Olyan csekélységnek tartjátok, hogy valaki a király veje legyen? Hiszen én

szegény és jelentéktelen ember vagyok. 24 És jelentették az udvari emberek Saulnak, hogy miket mondott Dávid. 25 Akkor ezt mondta Saul: Mondjátok meg Dávidnak, hogy nem kíván a király mátkapénzt, csak száz filiszteus előbőrét. Így állj bosszút a király ellenségein! Saul ugyanis azt gondolta, hogy a filiszteusok által öleti meg Dávidot. 26 Amikor aztán az udvari emberek elmondták Dávidnak ezeket, Dávid is helyeselte a dolgot, hogy a király veje legyen. Még mielőtt letelt volna a kitűzött idő, 27 elindult és elment Dávid az embereivel együtt, és levágott kétszáz férfit a filiszteusok közül. Elhozta Dávid az előbőrüket, és odaadta az összeset a királynak, hogy a király veje lehessen. **Ekkor hozzáadta Saul a leányát, Míkalt feleségül.** 28 Saul azonban látta és tudta, hogy az Úr Dáviddal van, és hogy Míkal, Saul leánya szereti őt. 29 Ezért még jobban félt Saul Dávidtól, és ellensége lett Dávidnak egész életére. **30 A filiszteusok vezérei kivonultak harcolni. Valahányszor kivonultak, Dávid mindig nagyobb sikert ért el, mint Saul többi udvari embere, ezért igen nagy hírnévre tett szert.**

1Sám 19

1 Saul elmondta fiának, Jónátánnak és összes udvari emberének, hogy meg akarja ölni Dávidot. Jónátán, Saul fia azonban nagyon kedvelte Dávidot. 2 És megmondta Jónátán

Dávidnak: Apám, Saul meg akar ölni.

Ezért vigyázz magadra holnap reggelig, maradj a rejtkehelyen, és rejtőzz el! 3 Én pedig kimegyek, és ott állok meg apám mellett a mezőn, ahol te leszel, és beszélni fogok apámmal rólad. Majd meglátom, hogy mi lesz, és elmondom neked. 4 Jónátán beszélt is apjával, Saullal Dávid érdekében. Ezt mondta neki: Ne vétkezzen a király a szolgája, Dávid ellen, hiszen ő nem vétett ellened, sőt sok jót tett neked. 5 Kockára tette az életét, leterítette a filiszteust, és nagy szabadulást szerzett az Úr egész Izráelnek. Te láttad ezt, és örültél. Miért vétkeznél ártatlan vért ontva, miért akarod ok nélkül megölni Dávidot? 6 Saul hallgatott Jónátán szavára; meg is esküdött Saul: Az élő Úrra mondom, hogy **nem kell meghalnia!** 7 **Ekkor hívatta Jónátán Dávidot, és elmondta neki Jónátán mindezeket.** Majd Jónátán odavezette Dávidot Saulhoz, aki ismét olyan lett hozzá, mint azelőtt. 8 Közben a háború tovább folytatódott. Dávid kivonult a filiszteusok ellen, nagy vereséget mért rájuk, és azok megfutamodtak előle. 9 **Egyszer az Úrnak az a gonosz szelleme megszállta Sault, amikor házában ült lándzsával a kezében. Dávid a lanton játszott. 10 Ekkor Saul lándzsájával a falhoz akarta szegezni Dávidot, de ő félrehajolt Saul elől, és a lándzsa a falba fúródott.** Dávid pedig kiszaladt, és elmenekült még azon az éjszakán. 11 Ekkor követeket küldött Saul Dávid házához, hogy tartsák szemmel, és reggel majd öljék meg. De a felesége, Míkal megmondta Dávidnak: Ha nem mented meg ma éjjel az életedet, holnap meg kell halnod! 12 **És leeresztette Míkal Dávidot az ablakon át.** Ő pedig futásnak eredt, és elmenekült. 13 Ekkor fogta Míkal a házibálványt, belefektette az ágyba, a fejéhez odatett egy kecskeszőr párnát, és betakarta egy ruhával. 14 Saul tehát elküldte követeit, hogy fogják el Dávidot, de az asszony azt mondta nekik, hogy beteg. 15 Ekkor Saul ismét elküldte a követeket, hogy nézzék meg Dávidot, és vigyék el hozzá ágyastul, hogy megölesse. 16 Amikor a követek odamentek, kitűnt, hogy a házibálvány volt az ágyban, és egy kecskeszőr párna volt ott a fejénél. 17 Ezért Saul ezt mondta Míkalnak: Miért csaptál be így engem? Miért engedted, hogy ellenségem elmeneküljön? Míkal ezt felelte Saulnak: Ő mondta nekem: Engedj el, különben megöllek! 18 Dávid tehát futva elmenekült. Elment Sámuelhez Rámába, és elmondta neki mindazt, amit Saul tett vele. Azután Sámuellel együtt Nájótba ment, és ott tartózkodtak. 19 De jelentették Saulnak, hogy Dávid Nájótban van, Rámá mellett. **20 Akkor Saul követeket küldött, hogy fogják el Dávidot. De amikor meglátták a próféták csoportját, akik révületben voltak, Sámuel pedig ott állt mellettük, akkor Isten lelke szállt Saul követeire, és ők is révületbe estek.** 21 **Jelentették ezt Saulnak. Erre újabb követeket**

küldött, de azok is révületbe estek. Harmadszor is küldött Saul követeket, de azok is révületbe estek. 22 Ekkor maga is elment Rámába, és amikor a Szekúban levő nagy kúthoz érkezett, így kérdezősködött: Hol van Sámuel és Dávid? Ezt felelték: Nájótban, Rámá mellett. 23 Elindult tehát a Rámá melletti Nájótba. De Isten lelke szállt órá is, úgyhogy amíg ment, folyton révületben volt, amíg csak meg nem érkezett a Rámá melletti Nájótba. 24 Akkor ő is ledobta a ruháját, és révületben volt ő is Sámuel előtt, és ott feküdt meztelenül egész nap és egész éjjel. Ezért mondják: Hát már Saul is a próféták között van? **RAGÁLYOS RÉVÜLETE**

1Sám 20

Dávid ezután elmenekült a Rámá mellett levő Nájótból. Elment, és ezt mondta Jónátánnak:

DÁVID

Mit követtem el, mi az én bűnöm, mi az én vétkem apáddal szemben, hogy az életemre tör? 2 JONATÁN

Ő azt felelte neki: Dehogyan fogsz meghalni! Hiszen nem tesz apám semmit sem, amit föl ne tárna előttem. Miért titkolná el apám előlem éppen ezt a dolgot? Az nem lehet!

DÁVID

3 De Dávid meg is esküdött, és ezt mondta: Jól tudja apád, hogy te jóindulattal vagy irántam, ezért azt gondolta: Ne tudja meg ezt Jónatán, mert elszomorodik. De az élő Úrra és az életemre mondom, hogy csak egy lépés választ el engem a haláltól!

JONATÁN

4 Jónatán így felelt Dávidnak: Amit csak kívánsz, megteszem érted!

DÁVID

5 Akkor Dávid ezt mondta Jónátánnak: Nézd, holnap újhoid lesz, és nekem az étkezésnél ott kellene ülnöm a király mellett. Engedj el, hadd rejtőzzem el a mezőn holnapután estig! 6 Ha apád kérdezősködik utánam, ezt mondd: Engedélyt kért tőlem Dávid, hogy hazaszaladhasson a városába, Betlehembe, mert egész nemzetsége most tartja az évenkénti áldozati lakomát. 7 Ha erre azt mondja, hogy jól van, akkor békében lehet szolgálád. De ha nagyon megharagszik, abból megtudod, hogy eldöntött dolog nála a pusztulásom. 8 Akkor mutasd meg hűségedet szolgáládhoz, hiszen te kötöttél szövetséget az Úr előtt **szolgáddal! De ha van bennem valami bűn, te ölj meg, miért vinnél apádhoz?**

JONATÁN

9 De Jónatán ezt felelte: Semmiképpen sem! Ha megtudom, hogy apám veled szemben ilyen gonoszságra határozta el magát, akkor megmondom neked.

DÁVID

10 Dávid megkérdezte Jónatánt: Ki mondja meg nekem, ha keményen válaszol apád? 11

JONATÁN

Jónatán így felelt Dávidnak:

Gyere, menjünk ki a mezőre!
(És kimentek mindketten a mezőre.)

JONATÁN

12 Akkor ezt mondta

Jónátán Dávidnak: Az Úrra, Izráel Istenére fogadom, hogy holnap vagy holnapután ilyenkorra kipuhatom apámtól, jóakarattal van-e Dávid iránt; és ha nem, akkor elküldök valakit hozzád, és megüzenem neked. 13 Úgy segítse meg az Úr Jónátánt most és ezután is, hogy a tudomásodra hozom, ha apám gonoszságot tervez ellened! Akkor elengedlek, menj el békével! Legyen veled az Úr, ahogyan apámmal volt. 14 Ha életben maradok, bánj velem az Úr szeretetével, de ha meghalok, 15 ne vond meg soha szeretetedet az én házam népétől akkor sem, amikor az Úr kiirtja Dávid valamennyi ellenségét a föld színéről.

16 Így kötött Jónátán szövetséget Dávid házával, tudva, hogy Dávid ellenségein bosszút fog állni az Úr. 17 Jónátán ismét megeskette Dávidot, hogy szeretni fogja őt. Mert ő is egész lelkével szerette Dávidot.

JONATÁN

18 Azután ezt mondta neki Jónátán: Holnap újhold lesz, és kérdezősködni fognak utánad, mert a helyed üres lesz. 19 Holnapután jöjj ide sietve, és menj arra a helyre, ahol elrejtőztél a múlt alkalommal, és várj ott az Ezel nevű kő mellett. **20 Én pedig három nyilat lövök arrafelé, mintha célba lőnék. 21 Azután majd utánuk küldök egy fiút: Eredj, keresd meg a nyilakat! És ha ezt mondom a fiúnak: Mögötted vannak a nyilak, szedd föl őket! – akkor előjöhetsz, mert az élő Úrra mondom, hogy biztonságban vagy, és nincs semmi baj. 22 Ha azonban ezt mondom a fiúnak: A nyilak messze előtted vannak! – akkor menj el, mert az Úr elküld téged. 23 Abban a dologban pedig, amit megbeszéltünk egymással, az Úr legyen a tanú közöttünk mindörökre.**

24 Dávid tehát elrejtőzött a mezőn. És amikor eljött az újhold, a király asztalhoz ült, hogy egyék. 25 Leült a király a székére, mint máskor, a fal melletti székre; vele szembe Jónátán, Saul mellé pedig Abnér ült; Dávid helye azonban üresen maradt. 26 De Saul semmit sem szólt azon a napon, mert azt gondolta: Történhetett vele valami, ezért nem tiszta. Igen, biztosan nem tiszta! 27 Amikor azonban másnap, az újhold utáni napon is üresen maradt Dávid helye, ezt kérdezte Saul a fiától, Jónátántól: Miért nem jött el Isai fia se tegnap, se ma az étkezésre? 28 Jónátán így felelt Saulnak: Engedélyt kért tőlem Dávid, hogy elmehessen Betlehembe. 29 Ezt mondta ugyanis: Engedj el engem, mert áldozati lakomája van nemzetségünknek a városban, és rám parancsolt a bátyám. Azért, ha jóindulattal vagy hozzám, engedd meg, hogy elmenjek megnézni a testvéreimet. Ezért nem jött el a király asztalához. 30 Akkor elöntötte Saul a düh Jónátán miatt, és ezt mondta neki: **Te romlott és engedetlen fajzat! Jól tudom, hogy te Isai fiát pártolod a magad szégyenére és anyád gyalázatára. 31 Mert míg Isai fia él a földön, nem lesz belőled és a királyságodból semmi. Azért küldj érte, és hozasd ide hozzám, mert a halál fia ő!** 32 Jónátán azonban így válaszolt apjának, Saulnak: **Miért kell meghalnia? Mit követett el?** 33 Erre Saul feléje dobta a lándzsáját, és át akarta vele ütni. Ekkor megértette Jónátán, hogy apja elhatározta Dávid megölését. 34 Majd fölkelt Jónátán az asztaltól izzó haraggal. Nem evett semmit az újhold második napján, mert bántódott Dávid miatt, akit gyalázott az apja. 35 Reggel azután kiment Jónátán a mezőre a Dáviddal megbeszélt időben, és egy kisfiú volt vele. 36 Ezt mondta a fiúnak: Szaladj, és keresd meg a nyilakat, amelyeket kilövök! A fiú elfutott, ő pedig úgy lőtt ki egy nyilat, hogy túlmenjen rajta. 37 Amikor a fiú arra

a helyre ért, ahova Jónátán a nyilat lőtte, Jónátán utánakiáltott a fiúnak: **Messze előtted van a nyilam!** 38 Még ezt is utánakiáltotta Jónátán a fiúnak: Siess, fuss, meg ne állj! A fiú fölkapta Jónátán nyilát, és visszament az urához. 39 A fiú semmiről sem tudott, így csak Jónátán és Dávid értette a dolgot. 40 Azután odaadta Jónátán a vele levő fiúnak a fegyvereket, és ezt mondta neki: Eredj, vidd be a városba. 41 **A fiú elment, Dávid pedig fölkel a kő déli oldala mellől, arcával a földig hajolt, és háromszor leborult. Azután megcsókolták egymást, megsiratták egymást, míg csak Dávid erőt nem vett magán.** 42 **Akkor ezt mondta Jónátán Dávidnak: Menj el békével! Abban pedig, amiről mindketten megesküdtünk az Úr nevére, legyen az Úr a tanú közöttünk és utódaink között mindörökre!**

1Sám 21

1 Dávid ezután útnak indult, Jónátán pedig visszament a városba. 2 Dávid Ahímelek paphoz ment Nóbba. Ahímelek remegve ment Dávid elé, és ezt kérdezte tőle: Miért vagy egyedül, és miért nincs veled senki? 3 Dávid ezt felelte Ahímelek papnak: A király megbízásában járok, de azt mondta, hogy senki se tudjon meg semmit arról, amiért elküldött, és amivel megbízott. A legényeket is ezért rendeltem máshová. 4 Most azért mi van kéznél? **Adj nekem öt kenyeret, vagy ami éppen akad!** 5 **A pap ezt felelte Dávidnak: Közönséges kenyér nincs nálam, van azonban szent kenyér, de csak akkor, ha a legények megtartóztatták magukat az asszonytól.** 6 Dávid pedig ezt válaszolta a papnak: Valóban el volt tiltva tőlünk az asszony egy ideje. Amikor elindultam, szent volt a legények teste. Ez az út közönséges ugyan, de a testük meg van szentelve. 7 Ekkor odaadta neki a pap a szent kenyeret, mert nem volt ott más, **csak áldozati kenyér, amit el szoktak venni az Úr színe előtt, és frissen sült kenyeret tesznek oda, ha amazt elvették.** 8 Saul egyik udvari embere, név szerint az edómi Dóég azon a napon éppen ott volt, mert el volt különítve az Úr színe előtt. Ő volt Saul pásztorainak a felügyelője. 9 Dávid azután megkérdezte Ahímelektől: Nincs itt kéznél lándzsa vagy kard? Mert nem hoztam magammal sem a kardomat, sem a fegyvereimet, olyan sürgős volt a király megbízása. 10 A pap így felelt: A filiszteus Góliát kardja, akit te vágtál le az Élá-völgyben, köpenybe csavarva itt van az éfód mögött. Ha el akarod vinni, vidd el, de ezen kívül nincs itt egyéb. Dávid ezt mondta: Nincs annál megfelelőbb. Add ide! 11 Dávid még aznap elindult, és Saul előtt Ákíshoz, Gát királyához menekült. 12 Ákísnak ezt mondták udvari emberei: Hiszen ez Dávid, az ország királya! Róla énekelték a körtáncban: **Megölt Saul ezer embert, Dávid meg tízezer embert!** 13 Amikor Dávidnak tudomására jutott ez a beszéd, nagyon félni kezdett Ákístól, Gát királyától. 14 Félkegyelműnek tette hát magát előttük, és amikor köztük volt, úgy viselkedett, mint egy eszelős: firkálgatott az ajtószárnyakra, nyálát pedig a szakállára csurgatta. **Hamlet!** 15 Akkor ezt mondta Ákís az udvari embereinek: Hát nem látjátok, hogy ez az ember bolond? Minek hoztátok ide? 16 Nincs itt elég bolond, idehoztátok még ezt is, hogy a bolondját járja előttem? Egy ilyen kerüljön a házamba? **HAMLET, EDGAR**

1Sám 22

Elment azért onnan Dávid, és az Adullám-barlangba menekült. Amikor meghallották testvérei és apjának egész rokonsága, elmentek hozzá. 2 Odasereglett még hozzá mindenféle elnyomott, eladósodott és elkeseredett ember, ő pedig a vezérük lett. Mintegy négyszáz ember volt vele. 3 Onnan a móábi Micpébe ment Dávid, és ezt mondta Móáb királyának: Hadd jöjjön közém apám és anyám, amíg meg nem tudom, hogy Isten mit akar tenni velem. 4 És odavitte őket Móáb királyához, és ott maradtak nála mindaddig, amíg Dávid a sziklavárban volt. 5 Gád

próféta azonban ezt mondta Dávidnak: Ne maradj a sziklavárban, hanem eredj, menj el Júda földjére! Dávid el is ment, és megérkezett a hereti erdőbe. 6 Saul pedig tudomást szerzett erről, mert felismerték Dávidot és az embereit. Saul ekkor Gibeában volt a magaslaton, a tamariszkuszfa alatt. Lándzsája a kezében volt, és udvari emberei mind mellette álltak. 7 Akkor ezt mondta Saul a mellette álló udvari embereknek: Idehallgassatok, Benjámin fiai! Hát Isai fia adott itt mindenkinek mezőt és szőlőt, és ő tett talán benneteket ezredesekké és századosokká? 8 Hiszen ti mind összeesküdtetek ellenem, mert senki sem leplezte le előttem, hogy a tulajdon fiam kötött szövetséget Isai fiával. **Senki sem szánt meg engem, és nem mondta meg nekem, hogy a tulajdon fiam lázította ellenem a szolgálmat, hogy leselkedjék rám. Bizony, így van ez!** 9 Megszólalt erre az edómi Dóég, aki ott állt Saul udvari emberei mellett, és azt mondta: Én láttam, amikor Isai fia Nóbba érkezett Ahímelekhez, Ahítúb fiához. 10 Ő megkérdezte érdekében az Urat, ellátta útravalóval, sőt a filiszteus Góliát kardját is odaadta neki. 11 Ekkor hívatta a király Ahímelek papot, Ahítúb fiát és egész rokonságát, a nóbi papokat. Azok el is jöttek mindnyájan a királyhoz. 12 És ezt mondta Saul: Hallgass ide, Ahítúb fia! Ő pedig így felelt: Itt vagyok, uram. 13 Saul megkérdezte tőle: Miért esküdtetek össze ellenem Isai fiával, amikor kenyeret és kardot adtál neki, sőt az ő érdekében Istent is megkérdezted?! Azért, hogy fellázadjon ellenem, és leselkedjék rám? Bizony, így van ez! 14 Erre így felelt Ahímelek a királynak: Van-e olyan megbízható ember összes szolgád között, mint Dávid, a király veje, testőrséged parancsnoka, akit nagyra becsülnek udvarodban? 15 Vajon most kérdeztem meg először az Istent vele kapcsolatban? Egyáltalán nem! Ne vádold mással sem szolgálmat, sem egész rokonságomat, királyom, mert szolgád mindezekről a dolgokról semmit sem tudott. 16 A király azonban így szólt: Halállal kell lakolnod, Ahímelek, neked és egész rokonságodnak! 17 A mellette álló fegyvereseknek pedig ezt mondta a király: **Fogjátok körül és öljétek le az Úr papjait, mert ők is Dávidot segítették. Hiszen tudták, hogy szökésben van, mégsem jelentették nekem!** A király szolgái azonban nem akartak kezet emelni és rátámadni az Úr papjaira. 18 Ekkor **Dóégnak parancsolta a király: Gyere ide, és támadj rá te a papokra! Az edómi Dóég oda is ment, rátámadt a papokra, és megölt azon a napon nyolcvanöt embert, akik gyors éfódot viseltek.** 19 Fegyverrel tört Nóbba, a papok városára is: kardéltre hányt férfit és nőt, gyermeket és csecsemőt, ökröt, szamarat és bárányt. 20 Ahítúb fiának, **Ahímeleknek egyik fia azonban, akit Ebjátárnak hívtak, elmenekült, és Dávidhoz szökött.** 21 Ebjátár hírül vitte Dávidnak, hogy Saul megölette az Úr papjait. 22 Dávid ezt mondta Ebjátárnak: Tudtam én már aznap, amikor ott volt az edómi Dóég, hogy el fog ez árulni Saulnak. **Én okoztam apád egész háza népének a vesztét.** 23 Maradj nálam, ne félj, mert aki az én életemre tör, az tör a te életedre is. Ezért biztonságban leszel nálam. Lk 13,18-35

Dóég A név jelentése: »aggódó«. Edómi ember, Saul pásztorainak a felügyelője, aki valamilyen okból éppen, Nóbban, a szent helyen tartózkodott akkor, amikor Ahímelek főpap Dávid rendelkezésére bocsátotta a szent kenyeret és Góliát kardját, nem tudva, hogy Dávid menekülőben van Saul elől (1Sám 21,8). Amikor aztán Saul felelősségre vonja környezetét, hogy miért nem mondják el neki a Dávidról megkapható híreket, az edómi Dóég megszólal és elmondja, hogy mit látott Nóbban, a szent helyen (1Sám 22,7-10). Saul hivatja a nóbi papokat, azok Ahímelekkel az élen meg is érkeznek. Saul összeesküvéssel vádolja a nóbi papokat, nem fogadja el mentegetőzésüket, és kiadja a parancsot Ahímelek, családja és a nóbi papok megölésére. Saul szolgái nem akarnak fegyvert fogni az Úr papjaira. Ekkor Dóégnak parancsolja a király, hogy ölje meg a papokat. Dóég végre is hajtja a parancsot, megölt 85 papot, megtámadja Nóbba, a papok városát, s lakóit kardéltre hányja az állatokkal együtt (1Sám 22,11-19).

1Sám 23

Jelentették egyszer Dávidnak, hogy a filiszteusok megtámadták Keílát, és fosztogatják a szérűket.

2 Ekkor megkérdezte Dávid az Urat: **Elmenjek, és megverjem a filiszteusokat? Az Úr ezt felelte Dávidnak: Menj el, verd meg a filiszteusokat, és szabadítsd föl Keílát!** 3 De az emberei ezt mondták Dávidnak: **Még itt, Júdában is félünk!** Csakugyan menjünk el Keílába,

a filiszteusok csapatai ellen? 4 Dávid ismét megkérdezte az Urat. Az Úr pedig így válaszolt neki: Indulj, és menj el Keilába, mert kezembe adom a filiszteusokat. 5 Elment tehát Dávid az embereivel Keilába, harcba szállt a filiszteusokkal, elhajtotta jószágait, és nagy vereséget mért rájuk. Így szabadította fel Dávid Keila lakóit. 6 Amikor Ebjátár, Ahimelek fia Dávidhoz menekült Keilába, az éfódot is magával vitte. 7 Ezután jelentették Saulnak, hogy Dávid Keilába ment. Akkor ezt mondta Saul: Kezembe adta őt az Isten, hiszen saját magát zárta be azzal, hogy egy kapuval és zárral felszerelt városba ment. 8 Ezért mozgósította Saul az egész hadinépet, hogy Keila ellen vonuljon, és körülzárja Dávidot embereivel együtt. 9 Dávid azonban megtudta, hogy Saul rosszat forral ellene. Ezt mondta Ebjátár papnak: **Hozd ide az éfódot!** 10 Majd ezt mondta Dávid: Uram, Izráel Istene! Azt a hírt hallotta szolgád, hogy Saul ide akar jönni Keilába, hogy elpusztítsa miattam a várost. 11 Kiszolgáltatnak-e neki Keila polgárai? Idejön-e Saul, ahogyan szolgád hallotta? Uram, Izráel Istene, jelentsd ki szolgádnak! Az Úr így felelt: Idejön. 12 Akkor ezt kérdezte Dávid: Kiszolgáltatnak-e engem és embereimet Saulnak Keila polgárai? Az Úr így felelt: Kiszolgáltatnak. 13 Felkerekedett tehát Dávid mintegy hatszáz emberével, kivonult Keilából, és mentek, amerre mehettek. Amikor jelentették Saulnak, hogy Dávid elmenekült Keilából, lemondott arról, hogy ellene vonuljon. 14 **Dávid a pusztában sziklavárakban tartózkodott.** Amikor a Zíf-pusztában, a hegyvidéken lakott, Saul mindennap kereste, de Isten nem adta őt a kezébe. 15 Dávid látva, hogy Saul kivonult ellene, és az életére tör, a Zíf-pusztában az erdőségbe vette be magát. 16 Ekkor elindult **Jónátán, Saul fia, és elment Dávidhoz az erdőségbe, és erősítette az Istenbe vetett bizalmát.** 17 **Ne félj – mondta neki –, nem ér utol apámnak, Saulnak a keze! Te leszel Izráel királya, én pedig a második ember leszek melletted. Apám, Saul is tudja, hogy így lesz.** 18 **És szövetséget kötöttek egymással az Úr színe előtt.** Dávid az erdőségben maradt, Jónátán pedig hazament. 19 De a zífiek elmentek Saulhoz Gibeába, és ezt mondták: Nálunk rejtőzködik Dávid a sziklavárakban, az erdőségben, a Hakílá-halmon, a sivatagtól délre. 20 Ha tehát az a legfőbb kívánságod, ó, király, hogy eljőjj, akkor gyere el, és a mi dolgunk lesz, hogy kiszolgáltassuk őt a királynak. 21 Saul ezt mondta: Az Úr is megáld titeket, hogy megszántatok engem. 22 Menjetek, és bizonyosodjatok meg újból! Derítsetek fel és ellenőriztetek minden helyet, amerre meg szokott fordulni, és azt is, hogy ki látta ott, mert azt mondták nekem, hogy nagyon ravasz ember. 23 **Ellenőriztetek és derítsetek fel minden búvóhelyet, ahol csak elbújhatott, és ha biztos híreitek vannak, térjete vissza hozzám, akkor elmegyek veletek.** Ha az országban van, felkutatom őt, Júda bármely nemzetségében is legyen! 24 Azok elindultak, és elmentek Saul előtt Zífbe. Dávid ekkor embereivel együtt a Máón-pusztában volt, a síkságon, a sivatagtól délre. 25 Saul is elment embereivel, hogy megkeresse őt. Dávidnak azonban jelentették a dolgot, ezért elment ahhoz a sziklához, amely a Máón-pusztában van. Meghallotta ezt Saul, és üldözőbe vette Dávidot a Máón-pusztában. 26 Saul a hegy egyik oldalán vonult, Dávid és emberei pedig a hegy másik oldalán. Dávid sietve próbált elmenekülni Saul elől, mert Saul és emberei már kezdtek bekeríteni Dávidot és embereit, hogy elfogják őket. 27 De követ érkezett Saulhoz ezzel az üzenettel: Siess, gyere, **mert betörték a filiszteusok az országba!** 28 **Ekkor visszatért Saul Dávid üldözéséből, és a filiszteusok ellen vonult. Ezért hívják azt a helyet Mahlekót-sziklának.**

1Sám 24

1 Ezután elvonult onnan Dávid, és **Én-Gedí sziklavárában tartózkodott.** 2 Amikor visszatért Saul a filiszteusok üldözéséből, jelentették neki, hogy Dávid Én-Gedí pusztájában van. 3 Maga mellé vett Saul egész Izráelből háromezer válogatott embert, és elment, hogy megkeresse Dávidot és embereit a Zerge-sziklánál. 4 Amikor az út menti juhaklokhoz ért, volt ott egy barlang. Saul bement oda, hogy **a szükségét elvégezze. IMIT/ KI /SZIT. Hogy befedje /**

betakarja lábait ÚF/Kg/ URF/ KNV szükségét (el)végezze; RÚF szükségét elvégezte. Dávid pedig embereivel együtt éppen a barlang legmélyén tartózkodott. 5 Akkor az emberei ezt mondták Dávidnak: Nézd, ez az a nap, amelyről azt mondtad neked az Úr, hogy kezvedbe adja ellenségedet. Tégy vele, amit jónak látsz! Erre fölkelt Dávid, és lopva levágta Saul köpenyének a sarkát. 6 Dávidnak azonban megesett rajta a szíve, miután levágta Saul köpenyének a sarkát, 7 és ezt mondta embereinek: Mentsen meg az Úr attól, hogy ilyen dolgot kövessék el az én uram, az Úr fölkentje ellen, és kezet emeljek rá, hiszen az Úr fölkentje ő! 8 Így fékezte meg Dávid az embereit, és nem engedte, hogy Saulra támadjanak. Saul pedig kiment a barlangból, és útjára indult. 9 Ezután Dávid is fölkelt, kiment a barlangból, és

DÁVID

Saul után kiáltott: Uram, királyom! Saul ekkor hátratekintett, Dávid pedig arccal a földig hajolt, és leborult előtte. 10 Akkor ezt mondta Dávid Saulnak: Miért hallgatsz olyanok szavára, akik azt állítják, hogy Dávid a vesztedre tör?! 11 Hiszen most a saját szemeddel láthattad, hogy kezvedbe adott az Úr a barlangban. Mondták is, hogy öljelek meg, de én megszántalak, és ezt mondtam: Nem emelek kezet az én uramra, mert az Úr fölkentje ő. 12 Nézd csak, atyám, itt van a köpenyed sarka a kezemben. Amikor levágtam a köpenyed sarkát, nem gyilkoltalak meg. Értsd meg ebből, és lásd be, hogy nem akarok semmi rosszat vagy hűtlenséget elkövetni ellened, és nem vétkeztem ellened, bár te a vesztedre törsz, hogy elvedd az életemet. 13 Az Úr tegyen igazságot köztünk, az Úr álljon értem bosszút rajtad, de én nem emelek rád kezet. 14 Ahogy az ősi példabeszéd mondja: Gonoszoktól ered a gonoszság. Nem emelek hát kezet rád! 15 Ki ellen vonult ki Izráel királya? Kit üldözöl? Egy döglött kutyát vagy egy árva bolhát? 16 Legyen azért az Úr a bíró, és tegyen igazságot köztünk! Vizsgálja meg és perelje peremet, és szolgáltasson nekem igazságot veled szemben!

17 Miután Dávid mindezeket elmondta Saulnak, megkérdezte

SAUL

A te hangod ez, Dávid fiam? És Saul hangosan sírni kezdett. 18 Azután ezt mondta Dávidnak: **Te igazabb vagy nálam, (Júda és Támár) mert** te jól bántál velem, bár én rosszul bántam veled. 19 Te most tudtomra adtad, milyen jót tettél velem: az Úr a kezvedbe adott, és mégsem öltél meg. 20 Ha valaki rátalál ellenségére, sértetlenül bocsátja-e útjára? Jóval fizessen neked az Úr azért, amit ma tettél velem! 21 **Mert magam is tudom, hogy te biztosan király leszel, és te teszed majd Izráel királyságát maradandóvá.** 22 Esküdj meg most az Úrra, hogy ha meghalok, nem irtod ki utódaimat, és nem töröld ki nevemet a nemzetségeből!

23 Dávid megesküdött Saulnak. Saul akkor hazament, Dávid pedig **embereivel** együtt fölment a sziklavárba.

1Sám 25

1 Amikor Sámuel meghalt, összegyűlt egész Izráel, meggyászolták, és eltemették őt otthon, Rámában. Dávid pedig elindult, és elment Párán pusztájába. 2 Élt egy ember Máónban, akinek a gazdasága Karmelban volt. Igen jómódú volt; **háromezer juhot és ezer kecskét tartott. Éppen a juhokat nyírta Karmelban.** 3 **A férfit Nábálnak, a feleségét Abígajlnak hívták. Az asszony okos és szép, a férfi azonban durva és rossz természetű volt, Káléb**

nemzetségéből való. 4 Amikor meghallotta Dávid a pusztában, hogy Nábál a juhait nyírja, 5 elküldött tíz legényt. Ezt mondta Dávid a legényeknek: Menjetek el Karmelba, és ha megérkeztek Nábálhoz, köszöntsétek a nevemben békességgel. 6 Ezt mondjátok neki: Békesség neked, békesség házad népének, békesség mindenednek! 7 Most hallom, hogy juhaidat nyírják. Tudod, hogy amikor velünk voltak a pásztoraid, mi nem bántottuk őket. Semmijük sem tűnt el az alatt az idő alatt, amíg Karmelban voltak. 8 Kérdezd meg a szolgálodat, ők is megmondják neked. Nézz jóindulattal ezekre a legényekre, hiszen örömnappra érkeztünk. Adj azért ajándékot tehetséged szerint szolgálóidnak és fiadnak, Dávidnak! 9 Amikor megérkeztek Dávid legényei, elmondták mindezeket Nábálnak Dávid nevében, azután várakoztak. 10 Nábál azonban így válaszolt Dávid szolgálóinak: Ki az a Dávid, ki az az Isai fia? Olyan sok szolga van manapság, aki elszökött urától. 11 Talán fogjam a kenyeremet, vizemet, levágott marháimat, amelyeket a nyíróknak vágtam le, és adjam olyan embereknek, akikről azt sem tudom, hová valók? 12 Erre megfordultak Dávid legényei, és visszatértek. Amikor megérkeztek, elmondták neki mindezeket. 13 Akkor ezt mondta Dávid az embereinek: Kösse fel mindenki a kardját! És felkötötte mindenki a kardját, Dávid is felkötötte a kardját, és felvonult Dávid után mintegy négyszáz ember, kétszáz pedig ott maradt a fölszerelésnél. 14 Abígajilnak, Nábál feleségének azonban megmondta az egyik legény, hogy Dávid követeket küldött a pusztából, hogy áldással köszöntsék urukat, de ő rájuk förmedt. 15 Pedig azok az emberek igen jók voltak hozzánk. Nem is volt bántódásunk, és semmink sem tűnt el az alatt az idő alatt, amíg velük jártunk, amikor a mezőn voltunk. 16 Olyanok voltak nekünk éjjel-nappal, mint egy várfal, amíg a közelükben őriztük a nyáját. 17 Most már neked kell tudnod és látnod, hogy mitévő légy, mert kész a veszedelem urunk és egész háza népe ellen. De ő olyan megátalkodott ember, hogy nem lehet beszélni vele. 18 Akkor Abígajil sietve vett kétszáz kenyeret, két tömlő bort és öt juhot elkészítve, öt mérték pörkölt búzát, száz csomó aszú szőlőt, kétszáz fügekalácsot, és szamarakra rakta. 19 A legényeinek ezt mondta: Menjetek előttem, én is megyek utánatok. De a férjének, Nábálnak nem szólt semmit. 20 Amikor a számaron ülve egy hegy takarásában ment lefelé, Dávid éppen szembejött lefelé embereivel együtt, és hirtelen összetalálkozott velük. 21 Dávid azt mondta: Bizony, hiába vigyáztam ennek az embernek mindenére a pusztában, hogy semmi se vesszen el abból, ami az övé, mert ő a jót rosszal viszonzta. **22 Úgy bánjon Isten Dávid ellenségeivel most és mindenkor, hogy reggelre egyetlen férfit sem hagyok meg mindabból, ami az övé!** 23 Amikor Abígajil megpillantotta Dávidot, sietve leszállt a számarról, arca esett Dávid előtt, és a földre borult. 24 Lábai elé borult, és ezt mondta:

ABIGAIL

Uram, én vagyok a bűnös! Hadd szóljon mégis hozzád szolgálóleányod, és hallgasd meg szolgálóleányod szavát! 25 Kérlek, uram, ne törődj Nábállal, ezzel a megátalkodott emberrel, mert olyan ő, amilyen a neve. Bolond a neve, hát bolondságot csinál. A te szolgálóleányod azonban nem látta az én uram legényeit, akiket küldtél. 26 Most pedig, uram, az élő Úrra és az életemre mondom, hogy az Úr tartott téged vissza a vérontástól és attól, hogy te magad állj bosszút. Úgy járjanak ellenségeid, mint Nábál, és akik veszedre törnek, uram! 27 Ezt az ajándékot pedig, amelyet szolgálóleányod hozott neked, uram, adják a legényeknek, akik az én urammal járnak együtt! 28 Bocsásd meg azért szolgálóleányod hibáját, mert a te házadat, uram, bizonyosan maradandóvá teszi az Úr, hiszen az Úr harcait harcolod, uram, és nincs benned semmi rossz, mióta élsz. 29 És ha akad, aki üldöz, és az életedre tör, az életed, uram, akkor is az élők erszényébe lesz kötve Istenednél, az Úrnál. Ellenségeid életét pedig parittyája közepéből hajítja el. 30 Ha majd az Úr véghezviszi az én urammal mindazt a jót, amit megígért, és Izráel fejedelmévé tesz meg téged, 31 akkor ne legyen egy ilyen botlásod, és ne furdaljon,

uram, a lelkiismeret, hogy ok nélkül ontottál vért, és te magad álltál bosszút, uram! És ha majd az Úr jót tesz veled, uram, ne feledkezz meg szolgálóleányodról!

DÁVID (32 Akkor ezt mondta Dávid Abígajlnak

Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy elém küldött most téged. 33 **Áldott a te okosságod, és áldott vagy te magad is, mert megakadályoztál ma a vérontásban és abban, hogy én magam álljak bosszút.** 34 Bizony, az élő Úrra, Izráel Istenére mondom, aki visszatartott attól, hogy rosszat tegyek veled: ha nem jössz elém sietve, akkor reggelre egyetlen férfi sem maradt volna Nábál házában!

35 Azután átvette Dávid az asszonytól, amit hozott, és ezt mondta neki: Menj haza békességgel! Lásd, hallgattam a szavadra, és megbocsátottam. 36 Amikor Abígajil visszaérkezett Nábálhoz, olyan lakoma volt a házában, akár egy király lakomája. Nábál jó hangulatban volt, de annyira részeg, hogy az asszony egyáltalán nem mondott el neki semmit egészen reggelig. 37 Reggel azután, amikor Nábál kijózanodott, a felesége elmondta neki ezeket a dolgokat. Erre elhalt a szíve, és szinte kővé dermedt. 38 Mintegy tíz nap múlva aztán megverte az Úr Nábált, és meghalt. 39 Amikor meghallotta Dávid, hogy meghalt Nábál, így szólt:

DÁVID

Áldott az Úr, mert perbe szállt helyettem Nábállal, aki gyalázott engem; visszatartotta szolgálóját a gonoszságtól, és visszafordította az Úr a gonoszságot Nábál fejére!

Azután üzenetet küldött Dávid Abígajlnak, hogy el akarja venni feleségül. 40 Dávid szolgálói elmentek Abígajlhoz Karmelba, és így szóltak hozzá: Dávid küldött bennünket hozzád, mert el akar venni feleségül. 41 Az asszony fölkelt, arccal a földre borult, és ezt mondta: A te szolgálóleányod rabszolga lesz, és uram szolgálójának a lábát fogja mosni. 42 Azután Abígajil sietve készülődött, és számárra ült, öt cselédlány kísérte. Elment Dávid követeivel, és a felesége lett. 43 A jezréeli Ahínóamot már korábban elvette Dávid, így ez a kettő lett a felesége. 44 Saul pedig a leányát, Míkalt, Dávid feleségét a Gallímból való Paltíhoz, Lajis fiához adta.

1Sám 26

A zífiek elmentek Saulhoz Gibeába, és jelentették neki: Dávid a Hakílá-halmon rejtőzik, a sivatagtól keletre. 2 Ezért elindult Saul, és elment a Zif-pusztába háromezer válogatott izráeli emberrel, hogy megkeresse Dávidot a Zif-pusztában. 3 Saul a Hakílá-halmon, a sivatagtól keletre, az út mellett ütött tábor. Dávid is a pusztában tartózkodott. Amikor megtudta, hogy Saul utánajött a pusztába, 4 kémeket küldött ki Dávid, és megtudta, hogy csakugyan megérkezett Saul. 5 Ekkor elindult Dávid, és odament arra a helyre, ahol Saul táborozott, és megnézte Dávid azt a helyet, ahol Saul és hadseregarancsnoka, Abnér, Nér fia feküdt. Saul ugyanis a szekértáborban feküdt, a hadinép pedig körülötte táborozott. 6 Dávid ekkor megkérdezte a hettita Ahímelektől és Abísajtól, Cerújá fiától, Jóáb testvérétől: Ki jön el velem Saul táborába? Abísaj így felelt: Én elmegyek veled. 7 Amikor Dávid és Abísaj éjjel bement a hadinép közé, látták, hogy Saul ott fekszik és alszik a szekértáborban, lándzsája pedig a földbe szúrva ott van a fejénél. Abnér és a hadinép pedig körülötte feküdt. 8 Akkor ezt mondta Abísaj Dávidnak: Most kezdedbe juttatta Isten az ellenségedet. Hadd szögezzem hát a földhöz a lándzsámmal! Egyetlen dőfés is elég, másakra már nem lesz szükség! 9 Dávid azonban ezt felelte Abísajnak: **Ne öld meg, mert ki emelhet büntetlenül kezét az Úr fölkentjére?!** **DÁVID MAGNANIMITÁSA – MÁSODSZOR IS** 10 Majd ezt mondta Dávid: Az élő Úrra

mondok, hogy megveri őt az Úr: vagy úgy, hogy eljön halála napja, vagy úgy, hogy harcba megy, és ott vész el. 11 Az Úr őrizzen meg attól, hogy kezem emeljek az Úr fölkejtjére! Csak a lándzsát vedd el a feje mellől meg a vizeskorsót, és menjünk! 12 Fogta hát Dávid a lándzsát meg a vizeskorsót Saul feje mellől, és elmentek. Senki sem látta, senki sem vette észre, senki sem ébredt fel, hiszen mindenki aludt, mert az Úr mély álmod bocsátott rájuk. 13 Ezután átment Dávid a túlsó oldalra, megállt messze a hegy tetején, úgyhogy nagy volt a távolság köztük. 14 Így kiáltott Dávid a hadinépnek és Abnérnak, Nér fiának: Abnér, nem válaszolsz? Abnér így válaszolt: Ki vagy te, hogy így kiáltozol a királynak? 15 Dávid ezt felelte Abnérnak: Te lennél az az ember, akihez fogható nincsen Izráelben? Miért nem vigyáztál uradra, a királyra? Hiszen bement valaki a nép közül, hogy megölje uradat, a királyt! 16 Bizony, nem végeztél jól a dolgodat! Az élő Úrra mondom, hogy halál fia vagyok, mert nem őriztél urakat, az Úr fölkejtjét! Nézd csak meg, hová lett a király lándzsája és a vizeskorsó a feje mellől? 17 Saul megismerte Dávid hangját, és ezt kérdezte: Nem a te hangod ez, Dávid fiam? Dávid így felelt: De az én hangom, uram, királyom. 18 Miért üldözi szolgálját az én uram? – kérdezte. – Mit követtem el, vagy miféle gonoszságon járna az eszem? 19 Most azért hallgassa meg, uram, királyom, szolgáljának a szavát! Ha az Úr ingerelt föl ellenem, ő kiengesztelhető áldozattal. De ha emberek, akkor legyen rajtuk az Úr átka, mert elűztek engem, hogy ne tartozzam az Úr örökségéhez, és ezt mondták: Eredj, szolgálj más isteneknek! 20 Ne hulljon azért vérem a földre az Úr színétől távol! Mert hadba vonult Izráel királya, hogy megkeressen egy árva bolhát; mint fogolyadarat, üldöz a hegyeken. 21 Akkor ezt mondta Saul: **Vétkeztem! Térj vissza, Dávid fiam!** Nem követek el többé ellened gonoszságot, hiszen megkíméltem ma az életem! Bizony, ostoba voltam, és súlyos hibát követtem el. 22 Dávid így válaszolt: Itt van a király lándzsája. Jöjjön át egy legény, és vigye el! 23 Az Úr mindenkinek megfizet a maga igazsága és hűsége szerint, mert az Úr a kezembe adott ma téged, de én nem akartam kezem emelni az Úr fölkejtjére. 24 Ahogy én ma megkíméltem a te életed, úgy kímélje meg az én életemet is az Úr, és mentsen meg engem minden nyomorúságtól! 25 Akkor ezt mondta Saul Dávidnak: **Légy áldott, Dávid fiam! Bármibe fogsz, véghez fogod vinni.** Akkor Dávid elment a maga útjára, Saul pedig visszatért a maga lakóhelyére. **TARTOTT-E BŰNBÁNATOT SAUL?**

1Sám 27

1 Dávid azonban ezt gondolta: Egy napon mégis el kell pusztulnom Saul kezétől. Kicsinyhítú vagy Dávid! Legjobb lesz gyorsan elmenekülnöm a filiszteusok földjére. Akkor majd hiába üldöz engem Saul Izráel egész területén, megmenekülök a kezéből. 2 Elindult azért Dávid, és átment hatszáz emberével együtt Ákíshoz, Máók fiához, Gát királyához. 3 Letelepedett Dávid Ákísnál Gátban embereivel együtt, mindegyik a maga háza népével, Dávid is a két feleségével: a jezréeli Ahínóammal és a karmeli Abígajjillal, Nábál volt feleségével. 4 Amikor jelentették Saulnak, hogy Dávid Gátba menekült, nem kereste tovább. 5 Egyszer azt mondta Dávid Ákísnak: Ha jóindulattal vagy hozzám, adj nekem helyet az egyik mezővárosban, hogy ott lakjam! Miért lakjék szolgál veled együtt a király városában? 6 Akkor nekiadta Ákís Ciklágot – így lett Ciklág Júda királyaié mindmáig. 7 Az az idő, amíg Dávid a filiszteusok mezején lakott, egy esztendő és négy hónap volt. 8 Egyszer felvonult Dávid embereivel együtt, és megtámadták a gesúriakat, a gézerieket és az amálékiakat. Ezek voltak ősidőktől fogva annak a földnek a lakói Súr felé menet Egyiptom országáig. 9 Valahányszor Dávid betört egy területre, sem férfit, sem asszonyt nem hagyott életben, és elvitt juhok és marhát, szamarat, tevét és ruhaneműt, azután visszament Ákíshoz. 10 Amikor Ákís ilyenkor megkérdezte, hogy most éppen hová törtek be, Dávid ilyeneket felelt: Júda déli részére! A jerahmeéliek déli területeire! A kéniek déli területére! 11 Dávid nem hagyott életben, és nem vitt Gátba sem férfit, sem asszonyt, hogy ne mondassák el: Ezt meg ezt csinálta Dávid! Ez volt a szokása egész idő alatt,

amíg a filiszteusok mezején lakott. 12 Ákís pedig bizalmába fogadta Dávidot, mert ezt gondolta: Nagyon meggyűlöltette magát a népével, Izráellel, ezért örökre az én szolgám marad.

1Sám 28

Abban az időben a filiszteusok összevonták a csapataikat, hogy megütközzenek Izráellel. Ákís ezt mondta Dávidnak: Tudd meg, hogy velem együtt neked is hadba kell vonulnod embereiddel együtt! 2 Dávid ezt felelte Ákísnak: Akkor te már azt is tudod, hogy mit kell tennie szolgádnak. Ákís ezt mondta Dávidnak: Úgy van! Testörömmé teszek erre az időre. 3 Közben meghalt Sámuel. Meggyászolta egész Izráel, és eltemették városában, Rámában. Saul pedig eltávolította az országból a halottidézőket és jövendőmondókat. 4 A filiszteusok tehát összegyűltek, benyomultak, és Súném mellett ütöttek táborot. Saul is összegyűjtötte egész Izráelt, és táborot ütött a Gilbóá-hegyvidéken. 5 Amikor azonban Saul meglátta a filiszteusok táborát, megijedt, és hevesen kezdett verni a szíve. 6 Megkérdezte Saul az Urat, de az Úr nem válaszolt neki sem álomban, sem az úrimmal, sem a próféták által.

Úrim és tummim H. 'úrím és tummím. Etimológiailag megfejtetlen kifejezés. Első tagját a »fény, világosság« jelentésű 'ór, a másodikat a tökéletességet jelentő tám, tóm szóval hozzák összefüggésbe. Eszköz, melynek segítségével kapták az ÚR választát. Használatának módjára csak következtetni tudunk néhány vonatkozó B-i helyről, a részleteket inkább csak találgatják. Később már csak jelkép, a főpap öltözetének része.

Láthatólag a szent sorsvetés (egyik) eszköze, melynek segítségével »igen« vagy »nem« választ adott az Úr. Ez a válasz azonban mégsem volt mechanikusan kikényszeríthető, Isten meg is tagadhatta (1Sám 14,36k; 28,6).

A megkérdezés nem közvetlenül, hanem pap közbejöttével történt. Erre még Józsuének sincs lehetősége, pedig Mózes helyére lép (4Móz 27,21). Ezt jelképezi, hogy a főpap öltözetéhez tartozott az úrimot és tummimot tartalmazó hosen (2Móz 28,27-30; 3Móz 8,8). Ez nem jelenti azt, hogy csak a főpap kezelhette. Általában Lévi törzsenek volt bírva (5Móz 33,8). Dán törzsenek néhány tagja bevetődik Miká házához, ott találja a Miká által szolgálatba állított papot, általa kérdik meg Istent (Bír 18,5k). Dávid, bujdosása során ezért tudja időnként megkérdezni az Urat, mert hozzá menekült Ebjatar pap (1Sám 22,20), aki aztán kezeli számára az éfódot (23,9-12; 30,7k). A fogság után a főpappnak szinte jellegzetességeként említik, hogy »dönthet az úrimmal és tummimmal« (Ezsd 2,68; Neh 7,65).

Az eddig vizsgált helyekből néhány dolog biztos:

a) A legrégebb idők óta a papok feladatai közé tartozott az Úr konkrét akaratának megtudakolása és tudtul adása.

b) Ennek egyik eszköze az úrim és tummim (2Móz 28,30; 5Móz 33,8; 1Sám 28,6).

c) Időnként valamilyen szerepet játszott az éfód (1Sám 23,9; 30,7). Innen kezdve következtetésekre vagyunk utalva.

Az éfód egyik jelentésében gyoicsból készült papi öltözet, a FÓPAP öltözetének része, de ilyet hordott a kis Sámuel (1Sám 2,18), az egész nőbi papság (1Sám 22,18), a szent láda előtt táncoló Dávid (2Sám 6,14). Kapcsolatban van azonban a bálványokkal (Hós 3,4), Mihá házibálványával is (Bír 17,5; 18,17). Gedeon 1700 súlyú aranyból készített éfódot és felállította (Bír 8,26k). Eszerint valamilyen fémből készült tárgy. Ezt erősíti meg, hogy az éfód mögött tartották Góliát kardját (1Sám 21,10).

A névazonosság alapján biztosra vehető, hogy a fémből készült éfód valamilyen védő, tartó tok. További következtetés, hogy az Úr megkérdezésének eszközeit, az úrimot és tummimot is éfódban tartották, ezért kellett az éfódot hozni az Úr megkérdezéséhez. További föltevés, hogy valahányszor igennel vagy nemmel megválaszolható kérdést tettek föl, vagy sorsvetésről szól valamelyik történet, mindig az úrimot és tummimot használták a szent sorsvetés eszközeként.

Ilyen kérdések: »Elmenjek-e és megverjem a filiszteusokat?« »Kiszolgáltatnak-e?« »Idejön-e Saul?« (1Sám 23,1-12). Más esetben a bűnöst keresték meg sorsvetéssel, amit szintén föl lehetett osztani képesélyes lépésekre. Első lépésben egyik oldalon a nép áll, a másikon Saul és Jónátán, majd Saul és Jónátán közt választanak (1Sám 14,40-42). Hasonló módon mehetett végbe Ákán kikeresése is, csak több lépésben (Józs 7,16-20).

Nem tudjuk, csak feltételezhető, hogy az úrim, ill. a tummim jelentette az egyik, ill. a másik alternatívát, a bűnöst és az ártatlant. A LXX így bővíti 1Sám 14,41 szövegét: »Ha bennem vagy Jónátán fiamban van a bűn, adj úrimot; ha a bűn Izráel népében van, adj tummimot.«

Dávid kora után ilyen jellegű döntésről nem tudósít az ÓSZ. RJ is

7 Akkor ezt mondta Saul a szolgálainak: Keressetek nekem egy halottidéző asszonyt! Elmegyek hozzá, és őt kérdezem meg. Szolgái ezt felelték neki: Van itt Ęn-Dórban egy halottidéző asszony. 8 Saul ekkor elváltottatta a külsejét, más ruhát vett magára, és elment két emberével. Amikor éjjel odaértek az asszonyhoz, ezt mondta: Kérj jövendőlést a halottaktól, és idézd meg nekem, akit mondok neked! 9 De az asszony ezt felelte: Magad is tudod, mit tett Saul, hogyan

irtotta ki az országból a halottidézőket és a jövendőmondókat. Miért akarsz csapdába ejteni és megöletni engem? 10 De megesküdött neki Saul az Úrra: Az élő Úrra mondom, hogy nem ér téged büntetés emiatt. 11 Az asszony ekkor megkérdezte: Kit idézzek meg neked? **Ő így felelt: Sámuel idézd meg nekem!** 12 Amikor az asszony meglátta Sámuel, hangosan felkiáltott, és ezt mondta Saulnak: **Miért szedtél rá? Hiszen te vagy Saul!** 13 De a király ezt mondta neki: Ne félj! Mit láttál? Az asszony ezt felelte Saulnak: Istenfélét látok feljönni a földből. 14 Saul megkérdezte tőle: Hogyan néz ki? Az asszony így felelt: Egy öregember jön fölfelé, palástba burkolózva. Ebből megtudta Saul, hogy Sámuel az; ezért arccal a földig hajolt, és leborult előtte. 15 Sámuel ezt mondta Saulnak: **Miért háborgattál és idéztél meg engem?** Saul így felelt: Igen nagy bajban vagyok. Megtámadtak a filiszteusok; Isten pedig eltávozott tőlem, és nem felel többé sem próféták által, sem álomban. Téged hívtalak tehát, hogy tudasd velem, mit kell tennem. 16 De Sámuel ezt mondta: **Miért kérdezel engem, ha az Úr eltávozott tőled, és az ellenséged lett?!** 17 Úgy cselekedett az Úr, ahogyan általam megmondta: kiragadta kezedből a királyságot az Úr, és másnak, Dávidnak adta. 18 Mivel nem hallgattál az Úr szavára, és nem izzó haragja szerint bántál Amálékkal, azért bánik most veled így az Úr. 19 Sőt az Úr veled együtt Izráelt is a filiszteusok kezébe adja, te pedig holnap fiaiddal együtt velem leszel. Még Izráel táborát is a filiszteusok kezébe adja az Úr. 20 Ekkor Saul hirtelen teljes hosszában elzuhant a földön, annyira megrémült Sámuel szavaitól. Semmi erő sem volt benne, mert egész nap és egész éjjel nem evett semmit. 21 Az asszony pedig odament Saulhoz, és látva, hogy nagyon megrémült, ezt mondta neki: Látod, szolgálóleányod hallgatott szavadra. Kockára tettem az életemet, és hallgattam arra, amit mondtál nekem. 22 Most azért te is hallgass szolgálóleányod szavára! Hadd tegyek eléd egy falat kenyeret, és egyél, hogy legyen erőd, amikor útra kelsz. 23 Ő azonban vonakodva ezt mondta: Nem eszem. De udvari emberei, sőt az asszony is addig unszolták, míg végre szót fogadott nekik, fölkelte a földről, és az ágyra ült. 24 Volt az asszony házában egy hízott borjú. Sietve levágta, majd lisztet vett elő, meggyúrta, és megsütötte kovásztalan lepénynek. 25 Odavitte Saulnak és udvari embereinek, azok pedig ettek. Azután fölkeltek, és elmentek még azon az éjszakán.

1Sám 29

A filiszteusok Aféknál vonták össze csapataikat, Izráel pedig Jezréelben, a forrásnál táborozott. 2 Amikor a filiszteusok városfejedelmei ezredeikkel és századaikkal együtt fölvonultak, Dávid a maga embereivel Ákís mögött vonult. 3 De a filiszteusok vezérei ezt kérdezték: **Mit keresnek itt ezek a héberek?** Ákís így felelt a filiszteusok vezéreinek: Dávid ez, Izráel királyának, Saulnak az udvari embere, aki már jó ideje, évek óta nálam van. Nem találtam benne semmi kivetnivalót attól a naptól fogva, hogy átpártolt hozzánk, mindmáig. 4 A filiszteusok vezérei azonban felháborodva ezt mondták neki: Küldd el ezt az embert, térjen vissza a maga helyére, amelyet kijelöltél neki! Ne jöjjön velünk a csatába, nehogy az ellenfelünk legyen, amikor harcra kerül a sor! Mert mivel nyerhetné vissza jobban ura kegyeit, mint ezeknek az embereknek a fejével? 5 Hiszen ez az a Dávid, akiről így énekelnek a körtáncban: Megölt Saul ezer embert, Dávid meg tízezer embert! 6 Ákís ezért magához hívatta Dávidot, és ezt mondta neki:

ÁKIS

Az élő Úrra mondom, hogy én becsületes embernek tartalak, és jónak látom, hogy velem együtt járj-kelj a táborban, mert semmi rosszat sem találtam benned attól a naptól fogva, hogy eljöttél hozzám, mindmáig. De a városfejedelmek nem bíznak benned. 7 Most azért térj vissza békével, és ne tégy semmit, amit rosszallának a filiszteusok városfejedelmei!

8 Dávid ezt felelte Ákísnak:

DÁVID

Mit követtem el, és mi kivetnivalót találtál szolgálásban azóta, hogy nálad vagyok, mindmáig? Miért nem mehetek el harcolni az én uram, királyom ellenségei ellen?

9 Ákís ezt felelte Dávidnak:

ÁKIS

Tudom, hogy te megbízható vagy, akár az Isten angyala, de a filiszteusok vezérei megmondták, hogy nem vonulhatsz velünk a harcba. 10 Most azért kelj föl korán reggel urad szolgáláival együtt, akik veled jöttek! Keljetek föl korán reggel, mihelyt kivilágosodik, és menjete el!

Ákís Gát királya. Dávid Ákisnál keres menedéket Saul elől. Mivel megijedt Ákís szolgáitól, félkegyelműnek tette magát. Ekkor Ákís elküldte a házától (1Sám 21,11-16). Egy másik hagyomány szerint Dávid hatszáz emberével menekült Saul elől a filiszteusok földjére Ákishoz (1Sám 27,1-2). A filiszteus király Dávidnak adományozza Ciklag városát (1Sám 27,5-12). Ákís az Izráel ellen megvívandó harcban maga mellett kívánja tudni Dávidot (1Sám 28,1-3). A filiszteusok hadvezérei (városfejedelmek) azonban nem bíznak Dávidban, és ráveszik királyukat, hogy küldje el Dávidot (1Sám 29,1-11). Később Simei két rabszolgája is Ákishoz menekült. Simei visszahozta Gátból a két rabszolgát, ezért Salamon Simeit halálra ítélte, mert esküje ellenére elhagyta Jeruzsálemet (1Kir 2,39-42).

11 Dávid tehát korán fölkelte embereivel együtt, hogy még reggel elmenjen, és visszatérjen a filiszteusok földjére. A filiszteusok pedig fölvonultak Jezréelbe.

1Sám 30

Mire Dávid harmadnapra embereivel együtt Ciklagba érkezett, az amálékiak betörték a Délvidékre meg Ciklagba, földúlták és fölperzselték Ciklagot. 2 Fogságba vitték az ottani asszonyokat; nem öltek meg sem kicsinyt, sem nagyot, hanem elhajtották őket, és elmentek útjukra. 3 **Amikor Dávid embereivel együtt megérkezett a városba, látták, hogy azt fölperzselték, feleségeiket, fiaikat és leányaikat pedig fogságba hurcolták.** 4 **Ekkor hangos sírásra fakadt Dávid és a vele levő nép, míg végül erejük sem maradt a sírásra.** 5 Dávid két feleségét is fogságba hurcolták: a jezréeli Ahinóamot és Abígajilt, a karmeli Nábál volt feleségét. 6 Dávid nagyon szorult helyzetbe jutott: a nép már arról beszélt, hogy megkövezi, annyira el volt keseredve az egész nép a fiai és leányai miatt. **Dávid azonban erőt kapott Istenétől, az Úrtól.** 7 **Ezt mondta Dávid Ebjatar papnak, Ahímelek fiának: Hozd ide az éfódot! És Ebjatar odavitte Dávidnak az éfódot.** 8 Dávid pedig megkérdezte az Urat: Üldözsem-e azt a rablócsapatot? Utolérem-e őket? **Ő pedig így felelt neki: Üldözd, mert biztosan utoléred őket, és kiszabadíthatod a tiedet.** 9 Akkor elindult Dávid hatszáz emberével együtt. Amikor a Beszór-patakhöz értek, egy részük megállt. 10 Dávid négyszáz emberrel folytatta az üldözést, hiszen kétszázan megálltak: ezek túl fáradtak voltak már ahhoz, hogy átkelhessenek a Beszór-patakon. 11 Akkor találtak a mezőn egy egyiptomi embert, és Dávidhoz vitték. Adtak neki kenyeret, hogy egyék, és megittatták vízzel. 12 Adtak neki egy fügekalácsot és két szőlőkalácsot. Ő evett, és magához tért, mert három nap és három éjjel sem kenyeret nem evett, sem vizet nem ivott. 13 Dávid ezt kérdezte tőle: Ki a gazdád, és hová való vagy? Ő így felelt: Egyiptomi ifjú vagyok, egy amáléki ember szolgája, de itthagytott a gazdám, mert három nappal ezelőtt megbetegedtem. 14 Betörtünk a kerétiék déli vidékére meg Júda és Káléb déli területére, és felperzseltük Ciklagot. 15 Dávid megkérdezte tőle: Elvezetsz bennünket ahhoz a rablócsapathoz? Az így felelt: Esküdj meg nekem az Istenre, hogy nem ölsz meg, és nem szolgáltatasz vissza engem a gazdámnak, és akkor elvezetlek ahhoz a rablócsapathoz. 16 El is vezette hozzájuk; azok pedig az egész vidéken elszéledve ettek-ittak és táncoltak, mert igen nagy volt a zsákmány, amelyet a filiszteusok földjén és Júda földjén szereztek. 17 Dávid **virradattól másnap estig vágta őket**, és senki sem menekült meg közülük,

csak négyszáz ifjú, akik tevére ülve elvágattak. 18 **Így mentett meg Dávid mindent, amit az amálékiak elvittek. Két feleségét is megmentette Dávid.** 19 **Semmijük sem hiányzott a zsákmányból, sem kicsiny, sem nagy, sem fiúk, sem lányok, semmi, amit elvettek tőlük; mindent visszaszerzett Dávid.** 20 A juhokat és marhákat is mind visszavette Dávid. Ezt a jószágot előtte terelték, és azt mondták: Ez Dávid zsákmánya! 21 Dávid visszaért ahhoz a kétszáz emberhez, akik fáradtak voltak ahhoz, hogy Dávidot kövessék, és ezért otthagya őket a Beszór-pataknál; ezek elébe mentek Dávidnak és a vele levő népnek. Dávid odalépett hozzájuk, és békességgel köszöntötte őket. 22 Akkor néhány gonosz és elvetemült ember azok közül, akik elmentek Dáviddal, így kezdett beszélni: Mivel ezek nem jöttek velünk, ne adjunk nekik a zsákmányból, amit megmentettünk, hanem mindegyiknek csak a feleségét és a gyermekeit. Vigyék el őket, és menjenek! 23 **Dávid azonban így felelt: Testvéreim! Ne bánjatok így azzal, amit az Úr adott nekünk! Mert ő őrzött meg bennünket, és ő adta kezünkbe a bennünket kifosztó rablócsapatot.** 24 Hogy is hallgathatnánk rátok ebben? Hanem amekkora a része annak, aki elment a harcba, akkora legyen annak is a része, aki a fölszerelésnél maradt; egyforma részt kapjanak! 25 És így lett ez attól a naptól fogva azután is: rendelkezéssé és szokássá tették ezt Izráelben mindmáig. 26 Amikor megérkezett Dávid Ciklágba, küldött a zsákmányból Júda véneinek, a barátainak, ezzel az üzenettel: Nektek szóló ajándék ez az Úr ellenségeinek zsákmányából! 27 Küldött a Bételben, Rámót-Negebben és Jattírban lakóknak, 28 az Aróérban, Szifmótban és Estemóában lakóknak, 29 a Rákálban, a jerahmeéliek városaiban és a kéniek városaiban lakóknak, 30 a Hormában, Bór-Ásánban és Atákban lakóknak, 31 a Hebrónban és mindazokon a helyeken lakóknak, ahol megfordult Dávid az embereivel.

1Sám 31 Saul halála

Eközben a filiszteusok megütköztek Izráellel, és **az izráeliek megfutamodtak a filiszteusok elől. Elesettek borították a Gilbóa-hegyet.** 2 **A filiszteusok Saulnak és fiainak a nyomába szegődtek, és megölték a filiszteusok Jónátánt, Abinádábot és Malkísúát, Saul fiait.** 3 **Heves küzdelem dúlt Saul körül, de végül eltalálták az íjászok. Súlyosan megsebesítették az íjászok,** 4 ezért azt mondta Saul a fegyverhordozójának: **Húzd ki a kardod, és szúrj le vele, hogy ha ideérnek ezek a körülmetéletlenek, ne ők szúrjanak le, és ne üzzenek gúnyt belőlem! De a fegyverhordozó nem akarta megtenni, mert nagyon félt. Ekkor fogta Saul a kardját, és beledőlt.** 5 **Amikor látta a fegyverhordozója, hogy meghalt Saul, ő is a kardjába dőlt, és meghalt vele együtt.** 6 **Így halt meg Saul azon napon, vele együtt a három fia, a fegyverhordozója meg az összes embere.** 7 **Amikor látták azok az izráeliek, akik a völgyön és a Jordánon túl laktak, hogy az izráeliek megfutamodtak, és Saul is meghalt fiaival együtt, elhagyták a városokat, és elmenekültek, a filiszteusok pedig odajöttek, és letelepedtek azokban.** 8 Másnap eljöttek a filiszteusok, hogy kifosszák az elesetteket. Megtalálták Sault és három fiát is, amint ott feküdtek a Gilbóa-hegyen. 9 Levagták a fejét, megfosztották fegyverzetétől, és körbeküldték a filiszteusok földjén, hogy megvigyék az örömhírt bálványaik templomába és a népnek. 10 Fegyverzetét az Astarte templomában helyezték el, holttestét pedig kiakasztották Bét-Seán várfalára. 11 Amikor azonban meghallották Jábés-Gileád lakói, hogy mit tettek Saulal a filiszteusok, 12 harcosaik elindultak, egész éjjel meneteltek, és leszedték Saulnak és fiainak a holttestét Bét-Seán várfaláról. Hazamentek Jábésba, és ott elégették azokat. 13 Csontjaikat pedig összeszedték, és eltemették a jábési tamariszkuszfa alatt, majd hétnapos böjtöt tartottak.

2Sám 1

Saul halála után Dávid, legyőzve az amálékiakat, visszatért, és két napig Ciklágban tartózkodott. 2 A harmadik napon egy férfi jött Saul táborából megszaggatott ruhában, porral beszórt fejjel. Amint Dávidhoz ért, a földre vetette magát, és leborult előtte. 3 Dávid megkérdezte tőle: Honnan jössz? Az így felelt neki: Izráel táborából menekültem el. 4 Dávid ezt kérdezte tőle: Mi történt? Mondd el nekem! Ő pedig ezt mondta: Megfutamodott a hadinép a csatában, sokan elestek és meghaltak a nép közül; meghalt Saul és a fia, Jónátán is. 5 Ekkor Dávid így szólt a hírhozó legényhez: Honnan tudod, hogy meghalt Saul és a fia, Jónátán? 6 A hírhozó legény ezt felelte:

Éppen a Gilbóa-hegyen voltam, és láttam, hogy Saul a lándzsájára támaszkodik, a hadi szekerek és a lovasok pedig feléje nyomulnak. 7 Ekkor hátrafordult Saul, meglátott, odahívott magához, én pedig ezt mondtam: Itt vagyok! 8 Ki vagy? – kérdezte, és én így feleltem: Egy amáléki. 9 Akkor ezt mondta nekem: Allj ide mellém, és ölj meg, mert szédülés fogott el, bár még magamnál vagyok. 10 Odaálltam hát mellé, és megöltem, mert tudtam, hogy úgysem fogja túlélni a bukását. Azután levettem a fejdíszét meg a karkötőjét, és elhoztam az én uramnak.

11 Akkor Dávid megragadta a ruháját és megszagatta; ugyanígy a vele levő emberek is. 12 Zokogva gyászoltak és böjtöltek egészen estig Saul és a fia, Jónátán miatt meg az Úr népe miatt; Izráel háza miatt, mert fegyver által hullottak el. 13 Majd megkérdezte Dávid a hírhozó legénytől: Hová való vagy? Ő így felelt: Egy amáléki jövevénynek vagyok a fia. 14 Erre ezt kérdezte tőle Dávid: Hogy mertél kezdet emelni az Úr felkentjére, és megölni őt?! 15 Azután odahívta Dávid az egyik legényt, és ezt mondta: Jöjj, és végezz vele! Az pedig ledöfte, úgyhogy meghalt. 16 Majd ezt mondta neki Dávid: Magadnak köszönheted, hogy így jártál, hiszen a saját szád vallott ellened, amikor ezt mondtad: Én öltem meg az Úr felkentjét. 17 Dávid ezzel a siratóénekekkel siratta el Sault és fiát, Jónátánt, 18 és meghagyta, hogy tanítsák meg Júda fiait is erre az új-dalra, amely **meg van írva a Jásár könyvében:**

Hova lett Jásár könyve?

Jásár könyve A Józs 10,13-ban és a 2Sám 1,18-ban említett könyv, amely azonban nem maradt ránk. Az elveszett mű költői formában előadott történelmi eseményeket, hősmondákat tartalmazó gyűjtemény lehetett. Van olyan vélemény is, hogy a Jásár könyve a homéroszi Iliászra emlékeztető izráeli eposz volt, ami a honfoglalástól a dávidi korszakig eltelt idő hősi emlékeit örökítette meg.

DÁVID SIRATÓÉNEKE SAUL, DE FŐLEG JONATHÁN FÖLÖTT

19 Izráel ékessége elesett halmaidon! Jaj, hogy elhullottak a hősök! 20 Ne mondjátok el Gátban, ne hirdessétek Askelón utcáin; ne örüljenek a filiszteusok lányai, ne vigadjanak a körülmételetlenek lányai! 21 Gilbóa hegyei, halottak mezeje! Ne hulljon rátok harmat, ne érjen titeket eső! Mert ott érte szégyen a hősök pajzsát, Saul pajzsát nem kenik többé olajjal. 22 Sebesültek vérétől, hősök kövérjétől Jónátán íja nem rettent vissza, Saul kardja nem tért vissza dolgavégezetlen. 23 Saul és Jónátán, kik egymást szerették, éltükben kedvelték, a halálban sem váltak el. Gyorsabbak voltak a sasoknál, erősebbek az oroszánoknál. 24 Izráel lányai! Sirassátok Sault, ki gyönyörű bíborba öltöztetett, ruhátokat arannyal ékesítette. 25 Jaj, elestek hőseink a harcban! Jónátánt halmaidon sebeztek halálra! 26 Elszorul a szívem, testvérem, Jónátán, oly kedves voltál nekem! Csodásabb volt a szereteted a nők szerelménél. 27 Jaj, elestek hőseink, elpusztultak a fegyverek!

2Sám 2

Ezek után megkérdezte Dávid az Urat: Elmenjek-e Júda egyik városába? Az Úr ezt felelte neki: Menj! Hová menjek? – kérdezte Dávid. Az Úr ezt felelte: Hebrónba. 2 Odament tehát Dávid két feleségével, a jezréeli Ahinóammal és Abígajillal, a karmeli Nábál volt feleségével. 3 Embereit is fölvitte Dávid, mindegyiket a háza népével, és **letelepedtek Hebrón városaiban.** 4 **És eljöttek a júdaiak, és fölkenték ott Dávidot Júda házának királyává.** Amikor jelentették Dávidnak, hogy a jábés-gileádiak eltemették Sault, 5 követeket küldött Dávid a jábés-gileádiakhoz, és ezt üzentek nekik: Az Úr áldottai vagytok, amiért hűségesek voltatok uratokhoz, Saulhoz, és eltemettétek őt. 6 Ezért majd az Úr is szeretettel és hűséggel bánik veletek. Én is jót teszek veletek, amiért ezt tettétek. 7 **Most pedig legyetek erősek, és legyetek bátrak!** Mert uratok, Saul meghalt ugyan, de engem már királlyá kent Júda háza. 8 Közben Abnér, Nér fia, Saul hadseregarancsnoka magához vette Ísbósetet, Saul fiát, átvitte Mahanajimba, 9 és Gileádnak, az ásériaknak, Jezréelnek, Efraimnak és Benjáminnak, tehát egész Izráelnek a királyává tette őt. 10 **Negyvenéves volt Ísbóset, Saul fia, amikor Izráel királya lett, és két esztendeig uralkodott.** Csak Júda háza csatlakozott Dávidhoz. 11 Dávid hét esztendeig és hat hónapig volt Júda házának királya Hebrónban. 12 Egyszer **Abnér, Nér fia és Ísbósetnek, Saul fiának a szolgálói kivonultak Mahanajimból Gibeón felé.** 13 **Jóáb, Cerújá fia is kivonult Dávid szolgálóival, és összetalálkoztak a gibeóni tónál.** Ezek a tavon innen, azok pedig a tavon túl helyezkedtek el. 14 Akkor ezt mondta Abnér Jóábnak: Rajta, álljanak ki a legények, és tartsanak nekünk egy kis harci bemutatót! Jóáb ezt felelte: Rendben! 15 Előálltak tehát néhányan, és **átmentek Benjáminból, Saul fiának, Ísbósetnek a seregéből szám szerint tizenketten,** és Dávid emberei közül is tizenketten. 16 Mindegyik megragadta ellenfelének a fejét, kardját pedig ellenfelének az oldalába döfte, úgyhogy együtt estek össze. Ezért nevezték el azt a helyet Helkat-Haccúrímnak; ez Gibeónban van. 17 **Ekkor igen heves harc bontakozott ki, Dávid szolgálói pedig megverték Abnért és az izráelieket.** 18 Ott volt Cerújá három fia: Jóáb, Abísaj és Aszáél. Aszáél gyors futó volt, akár a mezőn szökellő gazella. 19 Aszáél üldözőbe vette Abnért, és nem tágitott semerre Abnér mögül. 20 Abnér hátrafordult, és ezt mondta: Te vagy az, Aszáél? Ő így felelt: Én vagyok. 21 Akkor ezt mondta neki Abnér: Eredj máshová, ragadj meg egyet a legények közül, és annak vedd el a fegyverét! De Aszáél nem tágitott mögüle. 22 Abnér újra mondta Aszáélnak: Maradj el tőlem, mert leterítelek a földre, és akkor hogyan nézzen bátyádnak, Jóábnak a szemébe? 23 De ő csak nem akart elmaradni. Ekkor Abnér a lándzsa végével úgy hasba döfte, hogy a lándzsa a hátán jött ki, összerogyott, és azonnal meghalt. **MINT EGY IZGALMAS AKCIÓREGÉNY.** És akik arra a helyre értek, ahol Aszáél összerogyott és meghalt, mind megálltak. 24 Jóáb és Abísaj azonban tovább üldözte Abnért. A nap már lemenőben volt, amikor eljutottak Gibat-Ammáig, amely Gíahától keletre, Gibeón pusztája felé van. 25 Ekkor összegyűltek a benjáminiak Abnér mögött, és zárt alakzatba rendeződve felsorakoztak egy domb tetején. 26 Odakiáltott Abnér Jóábnak: Hát szüntelenül vágnia kell a kardnak? Nem tudod, hogy keserves vége lesz ennek? Mikor mondd már a hadinépnek, hogy térjen vissza, és ne üldözzé tovább testvéreit? 27 Jóáb így felelt: Az élő Istenre mondom, hogy ha nem szóltál volna, a hadinép reggelig sem hagyott volna fel testvérei üldözésével! 28 Jóáb akkor a kürtjébe fűjt, és megállt az egész hadinép. Nem üldözték tovább Izráelt, és nem folytatták a harcot. 29 Abnér és emberei pedig egész éjszaka meneteltek az Arába-völgyben, majd átkeltek a Jordánon, és végigmenve a völgy szoroson megérkeztek Mahanajimba. 30 Jóáb is visszatért Abnér üldözéséből. Összegyűjtötte az egész hadinépet, és Dávid szolgálói közül tizenkilencen hiányoztak, meg Aszáél. 31 De Dávid szolgálói is vágta le benjáminiakat, úgyhogy Abnér embereiből háromszázhatvanan haltak meg. 32 **Aszáélt pedig magukkal vitték, és eltemették apja sírjába Betlehemben.** Jóáb és emberei pedig egész éjjel meneteltek, és virradatkor értek Hebrónba.

2Sám 3

1 Hosszúra nyúlt a háború Saul háza és Dávid háza között. Dávid egyre jobban erősödött, Saul háza pedig egyre jobban gyengült. 2 Dávidnak Hebrónban ezek a fiai születtek: elsőszülöttje Amnón volt, a jezréeli Ahínóam fia, 3 a második Kiláb, Abígajlnak, a karmeli Nábál volt feleségének a fia, a harmadik Absolon, Maaká fia, aki Gesúr királyának, Talmajnak a leánya volt, 4 a negyedik Adónijjá, Haggít fia, az ötödik Sefatjá, Abítál fia, 5 a hatodik Jitreám, Eglának, Dávid feleségének a fia. Ezek születtek Dávidnak Hebrónban. 6 Míg a hadakozás tartott Saul háza és Dávid háza között, Abnér erősen kitartott Saul háza mellett. 7 De volt Saulnak egy Ricpá nevű másodfelesége, aki Ajjá leánya volt. Egyszer ezt mondta Ísbóset Abnérnak: Miért mentél be apám másodfeleségéhez?! 8 Abnér nagyon megharagudott Ísbóset szavai miatt, és ezt mondta: Hát a júdai kutyák feje vagyok én? Én hűségesen bánok apádnak, Saulnak a háza népével, rokonságával és híveivel, téged sem engedtelek Dávid kezébe jutni, te meg számon kéred bűnömet ezzel az asszonnyal? 9 Úgy segítse meg az Isten Abnért most és ezután is, hogy én is aszerint cselekszem, amit esküvel megígért Dávidnak az Úr: 10 Elveszem a királyságot Saul házából, és felállítom Dávid trónját Izráelben és Júdában Dántól Beérsebáig. 11 Ísbóset semmit sem mert felelni Abnérnak, mert félt tőle. 12 Követeket küldött azért Abnér Dávidhoz, hogy ezt mondják a nevében: Kié az ország? Köss velem szövetséget, én is veled leszek, és hozzád fordítom egész Izráelt. 13 Dávid ezt felelte: Jó, én szövetséget kötök veled. De egy dolgot kérek tőled: nem jelenhetsz meg előttem, ha el nem hozod Míkalt, Saul leányát, amikor eljössz, és megjelenysz előttem. 14 Majd követeket küldött Dávid Ísbósethez, Saul fiához ezzel az üzenettel: Add ki nekem a feleségemet, Míkalt, akit száz filiszteus előbőrével jegyeztem el! 15 Ísbóset elküldött érte, és elvette Paltiótól, a férjétől, Lajis fiától. 16 Vele ment a férje is Bahurímig, egyre csak siratva őt. Ott aztán ezt mondta neki Abnér: Eredj haza! Ő pedig hazatért. 17 Azután megbeszélést tartott Abnér Izráel véneivel, és ezt mondta: Már korábban is azt akartátok, hogy Dávid legyen a királyotok. 18 Most azért cselekedjetek! Hiszen az Úr mondta Dávidnak: Szolgámnak, Dávidnak a kezével szabadítom meg népemet, Izráelt a filiszteusoknak és minden ellenségének a hatalmából. 19 Azután a benjáminiakkal is beszélt Abnér. Majd elment Abnér Hebrónba, hogy Dáviddal is megbeszélje mindazt, amit Izráel és Benjámin egész háza jónak látott. 20 Amikor Abnér húsz emberével együtt megérkezett Dávidhoz Hebrónba, lakomát rendezett Dávid Abnérnak és embereinek. 21 Abnér ezt mondta Dávidnak: Elindulok és elmegyek, hogy idegyűjtsem egész Izráelt az én uram, királyom elé. Kössenek veled szövetséget, és légy király mindenütt, ahol csak kívánod. Ezzel elbocsátotta Dávid Abnért, és ő elment békével. 22 Amikor Dávid szolgálói meg Jóáb megjöttek a portyából, sok zsákmányt hozva magukkal, Abnér már nem volt Dávidnál Hebrónban, mert elbocsátotta őt, és elment békével. 23 Amikor Jóáb és egész serege megérkezett, jelentették Jóábnak: Abnér, Nér fia itt járt a királynál, de ő elbocsátotta, és elment békével. 24 Jóáb bement a királyhoz, és megkérdezte: Mit tettél? Hiszen itt járt nálad Abnér! Miért bocsátottad el, hogy nyugodtan elmenjen?! 25 Ismerheted Abnért, Nér fiát! Csak azért jött ide, hogy rászedjen, hogy kiismerje hadmozdulataidat, és mindent megtudjon, amit tenni akarsz. 26 Ezzel Jóáb kiment Dávidtól. De követeket küldött Abnér után, akik a Szirá-kúttól visszahozták őt. Dávid azonban nem tudott erről. 27 Amikor Abnér visszatért Hebrónba, Jóáb félrevonta őt a kapuban, mintha titokban akarna vele beszélni, és ott hasba döfte. Így halt meg Aszáélnak, Jóáb testvérének a véréért. 28 Amikor ezt Dávid később meghallotta, kijelentette: Örökre ártatlan vagyok az Úr előtt országgal együtt Abnér, Nér fia vérének a kiontásában. 29 Szálljon ez Jóáb fejére és egész családjára: ne fogyjon ki Jóáb házából a folyásos, a kiütéses, a mankón járó, a fegyverrel legyilkolt és a kenyérben szűkölködő! 30 Azért gyilkolta meg Abnért Jóáb és testvére, Abísaj, mert az harc közben megölte testvérüket, Aszáélt Gibeónban. 31 Akkor Dávid ezt parancsolta Jóábnak és az egész hadinépnek: Szaggassátok meg a ruhátokat, öltözzetek zsákruhába, és gyászoljátok Abnért! Dávid király pedig ott ment a halottvivők mögött. 32 Így temették el

Abnért Hebrónban. A király hangosan sírt Abnér sírjánál, és sírt az egész hadinép is. 33 A király ezzel az énekkel siratta el Abnért: Milyen gyalázatos halál jutott Abnérnak! 34 Nem volt megkötte kezed, lábad nem volt bilincsbe verve: úgy estél el, mint akit álnok emberek ejtettek el. Ekkor még jobban siratta őt az egész nép. 35 Még aznap eljött az egész nép, hogy étellel erősítsék Dávidot. Dávid azonban megesküdött: Úgy segítsen Isten most és ezután is, hogy napnyugtáig nem eszem sem kenyeret, sem semmi mást! 36 Amikor megtudta ezt az egész nép, helyeselte, ahogyan helyeselte az egész nép mindazt, amit a király tett. 37 És megértette az egész nép, egész Izráel, hogy nem volt köze a királynak Abnér, Nér fia meggyilkolásához. 38 A király ezt mondta szolgáinak: Tudjátok meg, hogy ma nagy fejedelem esett el Izráelben! 39 Én ugyan már fölkent király vagyok, de gyenge; ezek az emberek, Cerújá fiai hatalmasabbak nálam. De megfizet az Úr a gonosztevőnek a maga gonoszsága szerint!

2Sám 4

Amikor Saul fia meghallotta, hogy meghalt Abnér Hebrónban, elcsüggedt, és megrémült egész Izráel. 2 Volt Saul fiának két embere, portyázó csapatok vezérei: az egyiknek Baaná, a másiknak Rékáb volt a neve. A beéróti Rimmón fiai voltak, Benjámin fiai közül. Mert Beérót is Benjáminhoz tartozott, 3 később aztán a beérótiak Gittajimba menekültek, és ott élnek jövevényként mindmáig. 4 Volt Jónátánnak, Saul fiának egy mindkét lábára béna fia, aki ötesztendő volt, amikor megjött a hír Jezréelből Saulról és Jónátánról. Akkor fölkapta dajkája, és elfutott. De mivel a dajka gyorsan futott, a gyermek leesett és megsántult. Mefibóset volt a neve. 5 Elmentek tehát a beéróti Rimmón fiai, Rékáb és Baaná, és bementek Ísbóset házába, a legnagyobb hőség idején, amikor ő déli álmát aludta. 6 Bementek a ház belsejébe, mintha búzát vittek volna, és hasba döfték. Azután elmenekült Rékáb és testvére, Baaná. 7 Amikor ugyanis bementek a házba, ő hálószobájában az ágyon feküdt. Ledöfték, megölték, és levágták a fejét. Azután magukhoz vették a fejét, és egész éjjel meneteltek az Arába-völgyön át. 8 Elvitték Ísbóset fejét Dávidhoz Hebrónba, és ezt mondták a királynak: Saul, a te ellenséged az életedre tört: íme, itt van az ő fiának, Ísbósetnek a feje! Bosszút állt az Úr a mai napon uramért, a királyért Saulon és utódain. 9 Dávid azonban így felelt Rékábnak és testvérének, Baánának, a beéróti Rimmón fiainak: Az élő Úrra mondom, aki kiváltott engem minden nyomorúságból, 10 hogy én elfogattam és megölettem Ciklágban azt, aki hírül hozta nekem, hogy meghalt Saul, és azt gondolta, hogy örömhírt hozott, és ezért majd megjutalmazom. 11 Hát akkor most, amikor gonosz emberek meggyilkoltak egy igaz embert a saját házában, a fekvőhelyén, hogyan kérném számon tőletek a vérontást, hogyan irtanálak ki benneteket az országból?! 12 Akkor Dávid parancsára legényei felkoncolták őket. Kezüket, lábukat levágták, és felakasztották őket Hebrónban a tó mellett. Ísbóset fejét pedig elvitték, és eltemették Abnér sírjába Hebrónban

2Sám 5

1 Ezután elment Dávidhoz Izráel összes törzse Hebrónba, és ezt mondta: **Nézd, mi a csontod és húsod vagyunk!** **A KIRÁLY TESTE** 2 Azelőtt is, amikor Saul volt a királyunk, te vezetted harcba és hoztad vissza Izráelt, és ezt mondta neked az Úr: Te leszel népemnek, Izráelnek a pásztora, te leszel Izráel fejedelme! 3 Megjelent tehát Izráel valamennyi véne a király előtt Hebrónban, és **Dávid király szövetséget kötött velük Hebrónban az Úr színe előtt, ők pedig fölkenték Dávidot Izráel királyává.** 4 Harmincesztendő volt Dávid, amikor királlyá lett, és negyven esztendeig uralkodott. 5 Júda királya volt Hebrónban hét esztendeig és hat hónapig **Jeruzsálem nem Júdához tartozik?**, Jeruzsálemben pedig harminchárom esztendeig volt egész Izráel és Júda királya. 6 A király pedig embereivel együtt fölvonult Jeruzsálem alá az

országban lakó jebúsiak ellen. Azok azonban ezt mondták Dávidnak: Ide ugyan nem jössz be! Hiszen még a vakok és sánták is elűznek téged! Mert azt gondolták, hogy Dávid nem tud bemenni oda. 7 Dávid azonban elfoglalta Sion sziklavárát, és ez lett Dávid városa. 8 És ezt mondta Dávid azon a napon: Mindenki, aki öli a jebúsiakat, nyomuljon a csatornához! Mert ezeket a sántákat és vakokat szívből gyűlöli Dávid. Ezért mondják: Vak és sánta ne menjen be a templomba! 9 Ezután letelepedett **Dávid a sziklavárban, és elnevezte azt Dávid városának.** Körülötte építkezni kezdett Dávid, a Milló-erődtől fogva befelé. 10 **Dávid egyre jobban emelkedett és növekedett, mert vele volt az Úr, a Seregek Istene.** 11 Hírám, Tírusz királya követeket küldött Dávidhoz, azután cédrusfákat, ácsmestereket és kőműveseket, akik palotát építettek Dávidnak. 12 Ekkor megértette Dávid, hogy az Úr megerősítette királyságát Izráelben, és hogy nagyá tette királyságát népének, Izráelnek a javára. 13 Miután Dávid Hebrónból Jeruzsálemba költözött, még ott is vett el másodfeleségeket és feleségeket, és még születtek Dávidnak fiai és leányai. 14 Ez a nevük azoknak, akik Jeruzsálemben születtek neki: Sammúa, Sóbáb, Nátán és Salamon, 15 Jibhár, Elísúa, Nefeg és Jáfia, 16 Elísámá, Eljádá és Elífelet. 17 Amikor meghallották a filiszteusok, hogy Dávidot fölkenték Izráel királyává, fölvonultak a filiszteusok mind, hogy megkeressék Dávidot. Meghallotta ezt Dávid, és levonult a sziklavárhoz. 18 A filiszteusok megérkeztek, és ellepték a Refáim-völgyet. 19 **Akkor megkérdezte Dávid az Urat:** Fölvonuljak-e a filiszteusok ellen? Kezembe adod-e őket? Az Úr ezt felelte Dávidnak: Vonulj föl, mert kezvedbe adom a filiszteusokat! 20 Benyomult tehát Dávid Baal-Perácimba, megverte ott őket Dávid, és ezt mondta: **Áttört az Úr ellenségeimen, mint víz a gáton!** Ezért nevezték el azt a helyet Baal-Perácimnak. 21 A filiszteusok otthagyták bálványaikat, Dávid és emberei pedig összeszedték azokat. 22 Később ismét fölvonultak a filiszteusok, és ellepték a Refáim-völgyet. 23 Ekkor Dávid megkérdezte az Urat, ő pedig ezt felelte: Ne szembe vonulj ellenük, hanem kerülj a hátuk mögé, és a szederfák felől vonulj ellenük! 24 Majd ha lépések neszt hallod a szederfák teteje felől, akkor törj rájuk, mert akkor előtted megy az Úr, hogy megverje a filiszteusok táborát. 25 Dávid úgy tett, ahogyan megparancsolta neki az Úr, és vágta a filiszteusokat Gebától egészen a Gézerbe vezető útig.

2Sám 6

Ezután összegyűjtötte Dávid Izráel legkiválóbb ifjait, harmincezer embert. 2 Elindult és elment Dávid az egész hadinéppel Baalé-Jehúdába, hogy elhozza onnan az Isten ládáját, amelyet a rajta levő kerúbokon trónoló Seregek Uráról neveztek el. 3 **Az Isten ládáját egy új szekéren szállították, és elvitték Abínádáb házából, amely a dombon állt.** Abínádáb fiai, Uzzá és Ahjó vezették az új szekeret. 4 Elvitték az Isten ládáját Abínádáb házából, amely a dombon állt. Ahjó ment a láda előtt. 5 **Dávid és Izráel egész háza pedig szent táncot járt az Úr színe előtt mindenféle ciprusfa hangszernek, citerának, lantnak, dobnak, csörgőnek és cintányérnak a kíséretével.** 6 Amikor Nákón szérűjéhez értek, Uzzá az Isten ládájához kapott, és megfogta, mert megbotlottak az ökrök. 7 Ezért fellángolt az Úr haragja Uzzá ellen. Nyomban lesújtott rá az Isten meggondolatlanságáért, és meghalt ott, az Isten ládája mellett. 8 Dávid pedig megdöbbsent attól, hogy az Úr összetörte Uzzát. Ezért nevezik azt a helyet Pérec-Uzzának mindmáig. 9 Akkor félni kezdett Dávid az Úrtól, és ezt gondolta: Hogy jöhetne hozzám az Úr ládája? 10 Nem akarta hát Dávid magához vitetni az Úr ládáját Dávid városába, hanem elvitette a gáti Óbéd-Edóm házába. 11 Három hónapig volt az Úr ládája a gáti Óbéd-Edóm házában, és megáldotta az Úr Óbéd-Edómot és egész háza népét. **DÁVID ÉS A FRIGYLÁDA KAPCSOLATÁNAK ÉRDEKES TÖRTÉNETE!** 12 Jelentették Dávid királynak, hogy megáldotta az Úr Óbéd-Edóm háza népét és mindenét az Isten ládájaért. Elment ezért Dávid, és örvendezve elvitte az Isten ládáját Óbéd-Edóm házából Dávid városába. 13 Amikor hat lépést tettek azok, akik az Úr ládáját vitték, ő egy bikát és egy hizott borjút áldozott. 14 Dávid teljes erővel táncolt az Úr színe előtt, és gyalocs éfódot kötött magára Dávid. 15 Így vitte el Dávid és

Izrael egész háza az Úr ládáját örömrivalgással és kürtzengéssel. 16 De Míkal, Saul leánya éppen akkor tekintett ki az ablakon, amikor az Úr ládája Dávid városába ért, és látta, ahogy Dávid király ugrálva táncol az Úr színe előtt, ezért szívből megvetette őt. 17 Az Úr ládáját bevitték, és odatették a helyére, annak a sátornak a közepén, amelyet Dávid vont fel. Akkor Dávid égőáldozatokat és békeáldozatokat mutatott be az Úr színe előtt. 18 Miután Dávid bemutatta az égőáldozatokat és a békeáldozatokat, megáldotta a népet a Seregek Urának nevében. 19 Majd az egész népnek, Izrael egész sokaságának, minden férfinak és nőnek osztott egy-egy lepényt, préselt datolyát és aszú szőlőt. Azután az egész nép hazament. 20 Dávid is hazatért, hogy megáldja háza népét. De Míkal, Saul leánya kijött Dávid elé, és ezt mondta:

MIKÁL **(IRÓNIA)**

Milyen dicső volt ma Izrael királya! Úgy mutogatta magát az udvari emberek szolgálóleányai előtt, ahogyan csak féleszű ember szokta magát mutogatni!

DÁVID

21 Dávid ezt felelte Míkalnak: Az Úr színe előtt jártam szent táncot, aki engem választott apád helyett és egész háza népe helyett, és engem rendelt az Úr népének, Izraelnek a fejedelmévé. Igen, az Úr színe előtt! 22 És ha még ennél is jobban megalázkodom, és még alávalóbb leszek is a magam szemében, akkor is tisztelni fognak a szolgálóleányok, akiket te emlegetsz. 23 Ezért nem lett gyermeke Míkalnak, Saul leányának holta napjáig.

2Sám 7

1 Amikor a király már palotában lakott, és az Úr mindenfelől nyugalmat adott neki ellenségeitől, 2 ezt mondta a király Nátán prófétának: **Nézd, én cédruspalotában lakom, az Isten ládája pedig sátorlapok között lakik.** 3 Nátán ezt mondta a királynak: **Tedd meg mindazt, ami szándékodban van, mert veled van az Úr!** 4 De még azon az éjszakán az történt, hogy így szólt az Úr igéje Nátánhoz: 5 Menj, és mondd meg szolgálómnak, Dávidnak, hogy ezt mondja az Úr:

ÚR

Nátán látomása mint messiási prófécia

Te házat akarsz nekem építeni, hogy abban lakjam? 6 Hiszen attól kezdve, hogy fölhoztam Izrael fiait Egyiptomból, nem laktam házban mindmáig, hanem egy sátorral vándoroltam ide-oda, az volt a hajlékom. 7 Amíg Izrael fiai között vándoroltam, mondtam-e egy szóval is Izrael bármelyik bírójának, akit népem, Izrael pásztorául rendeltem: **Miért nem építtetek nekem egy házat cédrusfából?** 8 Most azért ezt mondd szolgálómnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek Ura: **Én hoztalak el a legelőről, a juhnyáj mellől, hogy fejedelme légy népemnek, Izraelnek.** 9 **Veled voltam mindenütt, amerre csak jártál, kiirtottam előled minden ellenségedet.** Olyan nagy nevet szereztem neked, amilyen neve csak a legnagyobbaknak van a földön. 10 Helyet készítettem népemnek, Izraelnek is, és úgy **ültettem el ott, hogy a maga helyén lakhat.** Nem kell többé rettegnie, és nem nyomorgatják többé a gonoszok, mint kezdetben, 11 attól a naptól fogva, hogy bírákat rendeltem népemnek, Izraelnek, és nyugalmat adtam neked minden ellenségedtől. Azt is kijelentette neked az Úr, hogy az Úr akarja a te házat építeni. 12 **Ha majd letelik az időd, és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat, aki a te véredből származik, és szilárddá teszem az ő királyságát.** 13 **Ő épít házat nevem tiszteletére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre.** 14 **Atyja leszek, és ő az én fiam lesz. Ha bűnt követ el, megfenyítem férfihoz illő bottal, embereknek kijáró csapásokkal.**

15 De nem vonom meg tőle szeretetemet, ahogyan megvontam Saultól, akit eltávolítottam előled. 16 **Így a te házad és királyságod örökre megmarad, és trónod örökre szilárd lesz.** 17 Nátán pontosan e beszéd és látomás szerint beszélt Dáviddal. 18 Ekkor bement Dávid király az Úr színe elé, leült, és ezt mondta:

DÁVID

Ki vagyok én, Uram, ó, Uram? És mi az én házam népe, hogy eljuttattál engem idáig? 19 Sőt még ezt is kevesellted, Uram, ó, Uram, és a távoli jövőre is tettél ígéretet szolgáló házának, ezzel is az embert tanítva, Uram, ó, Uram! 20 De miért beszélne tovább Dávid, hiszen te ismered szolgálódat, Uram, ó, Uram! **21 A te ígéreted és szándékod szerint vitted véghez mindezeket a hatalmas dolgokat, hogy megismertesd azokat szolgálóddal. 22** Ezért vagy te oly nagy, Uram, ó, Uram! **Senki sincs hozzád fogható, sőt nincs is rajtad kívül isten, egészen úgy, ahogyan magunk is hallottuk.** 23 Van-e még egy olyan nemzet a földön, mint a te néped, Izráel, amelyért elment az Isten, és kiváltotta, hogy az ő népe legyen, és nevet szerzett magának azzal, hogy nagy és félelmetes dolgokat vitt véghez, mint ahogyan te kiűztél nemzeteket és isteneiket néped elől, amelyet kiváltottál magadnak Egyiptomból? 24 Így erősítetted meg magadnak népedet, Izráelt, hogy örökké a te néped legyen, te pedig, Uram, az Istenünk lettél. 25 Most azért, Uram Isten, tartsd meg örökké azt az ígéretet, amelyet szolgálódnak és háza népének tettél, és tégy úgy, ahogy megígérted! 26 Akkor nagy lesz a te neved örökké, mert ezt mondják: A Seregek Ura Izráel Istene! Szolgálódnak, Dávidnak a háza pedig szilárd lesz színed előtt. 27 Te, ó, Seregek Ura, Izráel Istene, ezt a kijelentést adad szolgálódnak: Megépítem házadat! Ezért volt bátorsága szolgálódnak, hogy ilyen imádsággal imádkozzék hozzád. 28 Valóban, Uram, ó, Uram, te vagy az Isten, és igazak a te ígéreteid. Te ígérted szolgálódnak ezt a jót. 29 Áldd meg azért kegyelmesen szolgáló házáat, hogy örökké színed előtt legyen, mert te ígérted ezt, Uram, ó, Uram! Mert a te áldásoddal szolgálódnak háza örökké áldott lesz!

2Sám 8

Ezután történt, hogy Dávid megverte a filiszteusokat, leigázta őket, és elvette Dávid a filiszteusoktól Meteg-Ammát. 2 Megverte Móábot is. Lefektette a móábiakat a földre, és kötéllel mérte meg őket: két kötélnyit kivégeztetett, egy kötélnyit pedig életben hagyott. És a móábiak adófizető szolgálói lettek Dávidnak. 3 Megverte Dávid Hadadezert, Rehób fiát, Cóbá királyát, aki az Eufrátesz folyamig akarta kiterjeszteni hatalmát. 4 Elfogott közülük Dávid ezerhatszáz lovas és húszezer gyalogost, és megbénította Dávid a harci kocsik lovait, csak száz harci kocsit hagyott meg belőlük. 5 Amikor a damaszkuszi arámok eljöttek, hogy megsegítsék Hadadezert, Cóbá királyát, levágott Dávid huszonkétezer arám embert. 6 Majd helyőrséget helyezett Dávid az arám Damaszkuszba, és az arámok adófizető szolgálói lettek Dávidnak. Így segítette meg az Úr Dávidot mindenütt, ahova csak ment. 7 Elvette Dávid az aranypajzsokat is, amelyeket Hadadezer szolgálói hordtak, és Jeruzsálemba vitette azokat. 8 Dávid király igen sok rezet hozott el Betahból és Bérótajból, Hadadezer városaiból. 9 Amikor meghallotta Tóí, Hamát királya, hogy megverte Dávid Hadadezer egész haderejét, 10 elküldte Tóí a fiát, Jórámot Dávid királyhoz mindenféle arany-, ezüst- és réztárggyal, hogy békességgel és áldással köszöntse azért, mert hadat viselt Hadadezerrel, és megverte őt. Hadadezer ugyanis Tóíval is harcban állt. 11 Dávid király ezeket is az Úrnak szentelte azzal az ezüsttel és arannyal együtt, amelyet a meghódított népektől zsákmányolva már odaszentelt: 12 amit az arámoktól, a móábiaktól, az ammóniaktól, a filiszteusoktól, az amálékiaktól és Hadadezertől, Rehób fiától, Cóbá királyától zsákmányolt. **13 Akkor is hírnevet szerzett magának Dávid, amikor visszatért azután, hogy a Sós-völgyben megverte tízenyolcezer edómit.** 14 Edómba is helyőrséget helyezett.

Helyőrséget helyezett el egész Edómban, úgyhogy egész Edóm Dávid szolgája lett. Így segítette meg az Úr Dávidot mindenütt, ahova csak ment. 15 Így uralkodott Dávid egész Izráelen, jogot és igazságot szolgáltatva egész népének. 16 A hadsereg parancsnoka Jóáb, Cerújá fia, a főtanácsos pedig Jósáfát, Ahílúd fia volt. 17 Cádók, Ahítúb fia és Ahímelek, Ebjátár fia voltak a papok, Szerájá pedig a kancellár. 18 Benájá, Jójadá fia a kerétiak és a pelétiak parancsnoka volt; Dávid fiai is papok voltak.

2Sám 9

Egyszer megkérdezte Dávid: Maradt-e még valaki Saul háza népéből, aki iránt hűséggel tartozom Jónátánért? 2 Volt egy Saul házából való szolga, akinek **Cíbá volt a neve. Őt hívták Dávidhoz, és megkérdezte a király: Te vagy Cíbá? Ő így felelt: Én vagyok, a te szolgád. 3 Akkor ezt mondta a király: Maradt-e még valaki Saul háza népéből, akinek hűséggel tartozom Isten előtt? Cíbá ezt felelte a királynak: Van még Jónátánnak egy fia, aki mindkét lábára béna.** 4 A király megkérdezte: Hol van? Cíbá így felelt a királynak: Lódebárban van, Ammiél fiának, Mákírnak a házában. 5 Akkor üzent érte Dávid király, és elhozatta őt Lódebárból, Mákírnak, Ammiél fiának a házából. 6 Amikor megérkezett Dávidhoz Mefibóset, Saul fiának, Jónátánnak a fia, arccal a földig hajolt, és leborult előtte. Dávid megszólította: **Mefibóset! Ő így felelt: Itt van a te szolgád.** 7 Dávid ezt mondta neki: Ne félj, hiszen én hűséggel tartozom neked apádért, Jónátánért, és visszaadom neked nagyapádnak, Saulnak minden földbirtokát, te pedig mindenkor az én asztalomnál étkezel. 8 Ekkor Mefibóset leborult, és ezt mondta: Micsoda a te szolgád, hogy hozzám fordultál? Hiszen én olyan vagyok, mint egy döglött kutya! 9 Ezután hívatta a király Cíbát, Saul szolgáját, és ezt mondta neki: Amije csak volt Saulnak és egész háza népének, mindent urad fiának adtam. 10 Te műveld a földjét fiaiddal és szolgálóiddal együtt, és takarítsd be, hogy legyen mit ennie urad fia házában. **Mefibóset azonban, urad fia állandóan az én asztalomnál fog étkezni.** Cíbának tizenöt fia és húsz szolgája volt. 11 Cíbá így felelt a királynak: Mindent megtesz szolgád, amit uram, királyom parancsol szolgálójának. Mefibóset pedig az én asztalomnál fog étkezni, akár egy herceg! – mondta Dávid. 12 Volt Mefibósetnek egy **Miká nevű kisfia.** Cíbá házában lakott, mert állandóan a király asztalánál étkezett. **Ő mindkét lábára sánta volt.**

2Sám 10

1 Történt ezek után, hogy meghalt az ammóniak királya, és utána a fia, Hánún lett a király. 2 Dávid így gondolkodott: Szeretettel bánok Hánúnnal, Náhás fiával, mert az ő apja is szeretettel bánt velem. Elküldte tehát Dávid az udvari embereit, hogy megvigasztalják apja halála miatt. Amikor megérkeztek Dávid udvari emberei az ammóniak országába, 3 ezt mondták az ammóniak vezérei uruknak, Hánúnnak: Azt hiszed, apádat akarja megtisztelni Dávid, hogy vigasztalókat küldött hozzád? Inkább azért küldte hozzád Dávid az udvari embereit, hogy ezt a várost kifürkésszék, kikémleljék és elpusztítsák! 4 Elfogatta azért Hánún Dávid embereit, szakálluk felét lenyíratta, ruhájuk felét fenekükig levágatta, és visszaküldte őket. 5 Amikor ezt jelentették Dávidnak, eléjük küldött, és mivel igen csúffá tették azokat az embereket, ezt üzent nekik a király: Maradjatok Jerikóban, amíg meg nem nő a szakállatok; azután térjete vissza! 6 Amikor látták az ammóniak, hogy meggyűlöltették magukat Dáviddal, követeket küldtek, és zsoldjukba fogadták a bét-rehóbi arámokat és a cóbái arámokat, hússzezer gyalogost, továbbá Maaká királyától ezer embert és Tóbból tizenkétezer embert. 7 Amint meghallotta ezt Dávid, elküldte Jóabot egy egész sereggel, a legvitézebbekkel. 8 Kivonultak az ammóniak is, és csatarendbe álltak a kapu bejáratánál. A cóbái és rehóbi arámok meg Tób és Maaká emberei külön álltak fel a mezőn. 9 Jóáb látta, hogy elől is, hátul is támadás fenyegeti, ezért kiválogatta

egész Izráel színe-javát, és csatarendbe állította őket az arámokkal szemben, 10 a hadinép maradékát pedig testvérének, Abísajnak a vezetésére bízta, és az ammóniakkal szemben állította csatarendbe. 11 Ezt mondta: Ha az arámok erősebbek lesznek nálam, jöjj segítségemre! Ha pedig az ammóniak lesznek erősebbek nálad, akkor én megyek segíteni neked. 12 Légy erős, szedjük össze az erőnket népünkért és Istenünk városaiért! Az Úr pedig tegye azt, amit jónak lát! 13 Akkor Jóáb rohamra indult hadinépével az arámok ellen, azok pedig megfutamodtak. 14 Amikor az ammóniak látták, hogy az arámok futnak, ők is megfutamodtak Abísaj elől, és bementek a városba. Akkor Jóáb visszatért az ammóniaktól, és Jeruzsálemben ment. 15 Amikor az arámok látták, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől, összegyűltek. 16 Akkor elküldött Hadadezer, és fegyverbe szólította a folyamon túli arámokat. Ezek megérkeztek Hélámba, élükön Sóbakkal, Hadadezer hadseregpáncsnokával. 17 Jelentették ezt Dávidnak, aki összegyűjtötte egész Izráelt, átkelt a Jordánon, és megérkezett Hélám alá. Az arámok csatarendbe álltak Dáviddal szemben, és megütköztek vele. 18 De megfutamodtak az arámok Izráel elől, és megölt Dávid az arámok közül hétszáz harci kocsin küzdő embert és negyvenezer lovast. Sóbakot, a hadseregpáncsnokot is levágta, és ott halt meg. 19 Amikor látták mindazok a királyok, akik Hadadezer szolgálói voltak, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől, békét kötöttek Izráellel, és szolgáltak neki. Ezután az arámok nem merték többé segíteni az ammóniakat.

2Sám 11

1 Egy esztendő múlva, abban az időben, amikor a királyok háborúba szoktak vonulni, elküldte Dávid Jóábot szolgálóival meg egész Izráellel együtt. Pusztították az ammóniakat, és körülzárták Rabbát. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt. **2 Egyszer estefelé, amikor Dávid fölkelt a fekhelyéről, és a királyi palota tetején sétált, meglátott a tetőről egy asszonyt, aki éppen fürdött. Az asszony igen szép volt.** **3 Dávid elküldött, és kérdezősködött az asszony felől. Ezt mondták neki: Betsabé ez, Eliám leánya, a hettita Úriás felesége.** **4 Akkor követeket küldött Dávid, és magához vitette őt. Az asszony, aki éppen azelőtt tisztult meg tisztátalanságából, bement hozzá, ő pedig vele hált. Azután hazament az asszony.** 5 De az asszony teherbe esett. Megüzente hát Dávidnak: Teherbe estem! 6 Akkor Dávid ezt üzenete Jóábnak: Küldd el hozzám a hettita Úriást! Jóáb el is küldte Úriást Dávidhoz. 7 Amikor Úriás megérkezett hozzá, megkérdezte Dávid, hogy jól van-e Jóáb, jól van-e a hadinép, és jól folyik-e a háború. 8 Azután ezt mondta Dávid Úriásnak: Menj haza, és mosd meg a lábadat! Úriás elhagyta a királyi palotát, és vitték utána a király ajándékát. 9 De Úriás a királyi palota bejárata előtt feküdt le ura többi szolgájával együtt, és nem ment haza. 10 Amikor jelentették Dávidnak, hogy Úriás nem ment haza, ezt kérdezte Dávid Úriástól: Hiszen hosszú útról érteztél! Miért nem mentél hát haza? 11 Úriás így felelt Dávidnak: A láda meg Izráel és Júda sátrakban laknak; az én uram, Jóáb és uramnak a szolgálói pedig a nyílt mezőn táboroznak. Hogyan mehetnék akkor én haza, hogy egyem, igyam, és a feleségemmel háljak? Az életemre, a lelkemre mondom, hogy nem teszem ezt! 12 Akkor ezt mondta Dávid Úriásnak: Maradj itt még ma, és holnap elbocsátlak! Ott maradt tehát Úriás Jeruzsálemben aznap és másnap is. 13 Azután hívatta őt Dávid, hogy vele egyék és igyék, és leitatta őt. De este urának a szolgálóival ment ki lefeküdni a fekvőhelyére, és nem ment haza. 14 Reggel azután levelet írt **Dávid Jóábnak, melyet Úriással küldött el.** 15 **Ezt írta a levélben: Állítsátok Úriást az arcvonalba, ahol a leghevesebb a küzdelem, azután húzódjatok vissza, hogy levágják, és halálát lelje!** **CLAUDIUS HAMLET, ANGLIA** 16 Így történt a város ostrománál, hogy Jóáb Úriást arra a helyre állította, amelyről tudta, hogy ott kemény harcosok állnak. 17 Amikor kitörtek a városbeli férfiak, és megütköztek Jóábbal, néhányan elesetek a hadinépből Dávid szolgálói közül. **Meghalt a hettita Úriás is.** 18 Jelentést küldött azért Jóáb Dávidnak az ütközet egész lefolyásáról. 19 Ezt parancsolta a küldöncnek: Ha elbeszéled az ütközet egész lefolyását a királynak, 20 és ha a király haragra lobban, és ezt mondja neked: Miért mentetek harc közben olyan közel a

városhoz? Hát nem tudtátok, hogy a várfalról lőni fognak rátok? 21 Ki ütötte agyon Abímeleket, Jerubbeset fiát? Egy asszony dobott rá a várfalról egy malomkövet, és ezért halt meg Tébécben! Miért mentetek olyan közel a várfalhoz? Akkor így válaszolj: Szolgád, a hettita Úriás is meghalt. 22 A küldönc tehát elment, és amikor megérkezett, jelentette Dávidnak mindazt, amit rábízott Jóáb. 23 A küldönc ezt mondta Dávidnak: Először erősebbek voltak nálunk azok az emberek, ránk törtek a mezőn, de mi visszaszorítottuk őket a kapu bejáratáig. 24 A várfalról azonban lövöldözni kezdtek szolgáidra az íjások, és meghaltak néhányan a király szolgálói közül. Szolgád, a hettita Úriás is meghalt. 25 Akkor ezt parancsolta Dávid a küldöncnek: Mondd meg Jóábnak: Ne tekintsd ezt olyan nagy bajnak, mert a fegyver hol ezt, hol azt pusztítja el. Harcolj még erősebben a város ellen, és rombold le! Így biztasd őt! 26 **Amikor meghallotta Úriás felesége, hogy meghalt a férje, Úriás, elsiratta az urát.** 27 **A gyász letelte után érte küldött Dávid, palotájába vitette; az pedig a felesége lett, és fiút szült neki.** *De az Úrnak nem tetszett, amit Dávid elkövetett.*

2Sám 12

Az Úr elküldte Dávidhoz **Nátánt**. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy városban **két ember, egy gazdag meg egy szegény**.

2 A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. 3 A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránykája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. 4 Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember bárányát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett.

5 Dávid nagy haragra lobbant az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő Úrra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt elkövette! 6 A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt. 7 Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: **Te vagy az az ember!** Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Én kentelek föl Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből. 8 Neked adtam uradnak a házát, és öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked. 9 **Miért vetted meg az Úr szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?! A hettita Úriást fegyverrel vágattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak fegyverével!** 10 Ezért nem távozik el soha a fegyver a házadtól, mivel megvetted engem, és elvetted a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen. 11 Ezt mondja az Úr: A tulajdon házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára elveszem, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálni. 12 Te ugyan titokban cselekedtél, én azonban egész Izráel előtt, napvilágnál cselekszem meg ezt!

13 Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! Nátán így felelt Dávidnak: **Az Úr is elengedte vétkeidet, nem halsz meg.** 14 **Mivel azonban ezzel a tettel okot adtál az Úr ellenségeinek a gyalázkodásra, meg kell halnia a fiadnak, aki született neked.** 15 Ezután hazament Nátán. Az Úr pedig súlyos betegséggel verte meg a gyermeket, akit Úriás volt felesége szült Dávidnak. 16 Dávid könyörgött Istenhez a gyermekért; bőjtöt tartott Dávid, és amikor hazament, a földön fekvé töltötte az éjszakát. 17 Udvarának a vénei odaálltak melléje, hogy fölemeljék a földről, de ő nem engedte, és nem is evett velük semmit. 18 A hetedik napon meghalt a gyermek. A szolgák azonban nem merték megmondani Dávidnak, hogy meghalt a gyermek, mert ezt gondolták: Hiszen amikor még élt a gyermek, és szóltunk hozzá, akkor sem hallgatott a szavunkra. Hogyan mondjuk meg neki, hogy meghalt a gyermek?! Még valami bajt csinál! 19 Dávid azonban látta, hogy szolgálói maguk között sugdolóznak, és rájött Dávid, hogy

meghalt a gyermek. Megkérdezte Dávid a szolgáit: Meghalt a gyermek? Meghalt – felelték. 20 Ekkor fölkelte Dávid a földről, megfürdött, megkente magát, ruhát váltott, majd bement az Úr házába, és leborult. Azután hazament, és kérte, hogy tegyenek eléje ételt, és evett. 21 Akkor ezt kérdezték a szolgálai: Miért tetted ezt? Amíg élt a gyermek, böjtöltél és sírtál, de most, hogy meghalt a gyermek, fölkelés és eszel? 22 Ő így felelt: Amíg a gyermek élt, böjtöltem és sírtam, mert ezt gondoltam: Ki tudja, talán megkönyörül rajtam az Úr, és életben marad a gyermek. 23 De most, hogy meghalt, miért böjtöljek? Vissza tudom-e még hozni őt? Én megyek majd őhozzá, de ő nem tér vissza hozzám. 24 Ezután **megvigasztalta Dávid a feleségét, Betsabét: bement hozzá, és vele hált. Az asszony fiút szült, és Salomonnak nevezték, az Úr pedig a szeretetébe fogadta őt.** 25 Dávid Nátán prófétára bízta őt, aki Jedidjának nevezte az Úr akarata szerint. 26 Jóáb eközben az ammóni Rabbá ellen harcolt, hogy elfoglalja a királyi várost. 27 De követeket küldött Jóáb Dávidhoz, és ezt üzent: Harcolok Rabbá ellen, és a vízivárost már elfoglaltam. 28 Most azért gyűjtsd össze a hadinép többi részét, vedd ostrom alá a várost, és foglald el, különben én foglalom el a várost, és akkor rólam nevezik majd el. 29 Ekkor összegyűjtötte Dávid az egész hadinépet, Rabbá alá vonult, harcolt ellene, és elfoglalta. 30 Levette királyuk fejéről a koronát, amely egy talentum súlyú aranyból készült, és drágakövekkel volt kirakva, és Dávid a saját fejére helyezte azt. A városból is igen sok zsákmányt vitt el. 31 A benne levő népet pedig kihozatta, és fűrészsel, vascsákánnyal és vasfejszével dolgoztatta, meg tégláégető kemencékhez rendelte ki őket. Így járt el valamennyi ammóni várossal. Azután visszatért Dávid egész hadinépével együtt Jeruzsálembe.

2Sám 13

Ezek után a következő dolog történt: volt Absolonnak, Dávid fiának egy szép húga, akinek Támár volt a neve. Megszerette őt Amnón, Dávid fia. 2 Amnón annyira epekedett húgáért, Támárért, hogy szinte belebetegedett, mert a leány szűz volt, és Amnón lehetetlennek látta, hogy valamit is tehessen vele. 3 Volt azonban Amnónnak egy Jónádáb nevű barátja, Sammának, Dávid testvérének a fia. Jónádáb agyafűrt ember volt. 4 Ezt mondta neki: Mi az oka, hercegem, hogy napról napra levertébb vagy? Nem mondanád meg nekem? Amnón ezt felelte neki: Támárba, Absolon öcsém húgába vagyok szerelmes. 5 Jónádáb ezt mondta neki: Feküdj ágyba, és tettesd magad betegnek! Ha eljön apád, hogy meglátogasson, ezt mondd neki: Hadd jöjjön ide Támár húgom, hogy ennem adjon! Szemem láttára készítse el az ételt, hogy lássam, és az ő kezéből egyem! 6 Lefeküdt tehát Amnón, és betegnek tette magát. Amikor elment a király, hogy meglátogassa, ezt mondta Amnón a királynak: Hadd jöjjön ide Támár húgom, és süssön szemem láttára néhány süteményt, az ő kezéből szeretnék enni! 7 Akkor üzenetet küldött Dávid Támárnak a palotába: Menj el Amnón bátyád házába, és készíts neki valami ennivalót! 8 El is ment Támár bátyjának, Amnónnak a házába, aki ágyban volt. Fogta a tésztát, meggyúrta, a szeme láttára kiszaggatta, és megsütötte a süteményt. 9 Azután fogta a serpenyőt, és feltálalta neki, de ő nem akart enni. Majd azt mondta Amnón: Küldjétek ki innen mindenkit! Ki is ment onnan mindenki. 10 Akkor ezt mondta Amnón Támárnak: Hozd be az ételt a hálószobába, a kezedből szeretnék enni! Fogta tehát Támár a süteményt, amelyet készített, és bevitte a hálószobába bátyjának, Amnónnak. 11 Amikor odanyújtotta neki, hogy egyék, az megragadta őt, és ezt mondta neki: Gyere, húgom, hálj velem! 12 Ő azonban ezt mondta neki: Jaj, bátyám, ne kövess el rajtam erőszakot, mert nem szabad így cselekedni Izráelben! Ne kövess el ilyen gyalázatot! 13 Én hová menjek majd szégyenemben? Téged pedig gyalázatosnak fognak tartani Izráelben. Inkább beszélj a királlyal, bizonyára nem tagad meg engem tőled. 14 De ő nem akart hallgatni rá, és mert erősebb volt nála, erőszakot követett el rajta, és vele hált. 15 Utána azonban annyira meggyűlölte őt Amnón, hogy nagyobb lett a gyűlölete, amellyel gyűlölte, annál a szerelemnél, amellyel szerette, és ezt mondta neki Amnón: Kelj fel, eredj innen! 16 De ő ezt

felelte neki: Ha elküldesz, akkor még nagyobb gonoszságot követsz el annál, amit már elköveltél rajtam. De ő nem akart hallgatni rá, 17 sőt kiáltott a szolgálatára álló legénynek, és ezt parancsolta: Kergessétek ki innen ezt a lányt az utcára, és zárd be utána az ajtót! 18 Támáron tarka ruha volt, mert ilyen köntösbe szoktak öltözni a király szűz lányai. A szolga kivezette őt az utcára, és bezárta utána az ajtót. 19 Támár ekkor hamut hintett a fejére, és megszagatta a tarka ruhát, amely rajta volt. Kezét a fejére kulcsolta, és jajveszékelve járt-kelt. 20 Akkor a bátyja, Absolon ezt mondta neki: Talán Amnón bátyád volt veled? Légy csendben most, húgom, mert a testvéred ő! Ne vedd a szívedre ezt a dolgot! Ezután Támár magára hagyatva lakott testvérének, Absolonnak a házában.

21 Dávid király azonban meghallotta mindezeket, és nagyon megharagudott. 22 Absolon pedig nem szólt Amnónhoz sem jót, sem rosszat. De meggyűlölte Absolon Amnont, mert erőszakot követett el a húgán, Támáron. 23 Két esztendő múlva Absolon juhait nyírták az Efraimhoz tartozó Baal-Hácórbán. Absolon meghívta a király valamennyi fiát. 24 Absolon ugyanis a király elé járult, és ezt mondta: Éppen most nyírnák szolgád juhait. Jöjjön el azért a király udvari embereivel együtt a te szolgádhoz! 25 De a király ezt felelte Absolonnak: Ne menjünk el, fiam, mindnyájan, hogy ne legyünk a terhedre! És bár unszolta őt, nem akart elmenni, hanem megáldotta őt. 26 Akkor ezt mondta Absolon: Ha nem jössz, akkor jöjjön el velünk Amnón, a testvérem! A király így felelt: Miért menjen el veled? 27 De amikor unszolni kezdte Absolon, elengedte vele Amnont és a többi fiát. 28 Akkor Absolon megparancsolta a legényeinek: Jól figyeljétek! Amikor Amnón jókedvű lesz a bortól, ezt mondom nektek: Vágjátok le Amnont! Ti pedig öljétek meg, ne féljétek, hiszen én adom nektek a parancsot! Legyetek erősek és bátrak! 29 Úgy is tettek Absolon legényei Amnónnal, ahogyan Absolon parancsolta. A király fiai pedig mind felugrottak, öszvérré ültek, és elmenekültek. 30 Még úton voltak, amikor ez a hír jutott el Dávidhoz: Megölette Absolon a király valamennyi fiát, egy sem maradt meg közülük! 31 Akkor fölkel a király, megszagatta a ruháját, és a földre feküdt. Szolgái is mind megszagattott ruhában álltak mellette. 32 De megszólalt Jónádáb, Sammának, Dávid testvérének a fia, és ezt mondta: Ne gondolja az én uram, hogy mind megölték az ifjakat, a király fiait, mert egyedül Amnón halt meg. Föltett szándéka volt ez Absolonnak már akkor, amikor Amnón erőszakot követett el húgán, Támáron. 33 Ne higgye azért az én uram, királyom, hogy a király valamennyi fia meghalt, mert csak Amnón halt meg. 34 Absolon pedig elmenekült. Az őrálló legény föltekintett, és látta, hogy nagy sokaság közeledik nyugat felől a hegyoldalon. 35 Akkor ezt mondta Jónádáb a királynak: Ott jönnek a király fiai! Úgy történt, ahogyan megmondta szolgád. 36 Amint befejezte szavait, már meg is érkeztek a király fiai, és hangos sírásba kezdtek. Maga a király és összes udvari embere is keserves sírásra fakadt. 37 Absolon tehát elmenekült, és elment Talmajhoz, Ammíhúr fiához, Gesúr királyához. Dávid pedig egyre csak gyászolta fiát. 38 Absolon három esztendeig maradt Gesúrban, miután odamenekült. 39 Dávid király végül felhagyott azzal a szándékával, hogy Absolon ellen vonuljon, mert megvigasztalódott Amnón halála miatt.

2Sám 14

1Jóáb, Cerújá fia észrevette, hogy a király gondolatai Absolonon járnak. 2Elküldött azért Jóáb Tekóába, hozatott onnan egy bölcs asszonyt, és ezt mondta neki: Tégy úgy, mintha gyászolnál: öltözz gyászruhába, ne kend meg magad olajjal, és viselkedj úgy, mint egy olyan asszony, aki régóta gyászolja halottját! 3Így menj be a királyhoz, és ezt meg ezt mondd neki! Jóáb ugyanis a szájába adta, hogy mit beszéljen.

4A tekóai asszony bement a királyhoz, arcával a földet érintve leborult, és ezt mondta: Segíts rajtam, ó, király! 5A király ezt kérdezte tőle: Mi a panaszkod? Ő így felelt: Ó, jaj! Özvegyasszony vagyok, meghalt a férjem. 6Volt a te szolgálóleányodnak két fia, akik összevesztek a mezőn, és mivel nem volt, aki szétválasztotta volna őket, az egyik leütötte a másikat, és megölte. 7Erre

az egész nemzetség rátámadt a te szolgálóleányodra, és ezt mondták: Add ki a testvérgyilkost, hogy megöljük a testvéréért, akit meggyilkolt, sőt elpusztítjuk még az örökösét is! Így akarják kioltani még a megmaradt szikrát is, hogy ne maradjon a férjemnek se neve, se utódja a földön. 8Akkor a király ezt mondta az asszonynak: Menj haza, én majd rendelkezem az ügyedben! 9A tekóai asszony ezt felelte a királynak: Uram, királyom, a bűn terhe rám és családomra nehezedik, a király és az ő trónja azonban sérthetetlen! 10Erre a király ezt mondta: Hozd ide elé, aki ellened szót emel, és nem bánt többé téged. 11Az asszony így felelt: Esküdj meg, ó, király, Istenedre, az ÚRra, hogy ne folytathassa a pusztítást a vérbosszúra vágyó, és ne pusztítsák el a fiamat! A király így felelt: Az élő ÚRra mondom, hogy egy haja szála sem görbül meg a fiadnak.

12De az asszony ezt mondta: Szabad még a te szolgálóleányodnak egy szót szólania hozzád, uram, királyom? Ő így felelt: Beszélj! 13Az asszony ezt mondta: Hát te miért gondoltál ilyet az Isten népe ellen? Hiszen a király, aki ezt a szót kimondta, maga is vétkes, mert nem hozatja vissza a király, akit eltaszított magától. 14Mert bizony meghalunk, és olyanok leszünk, mint a víz, amelyet ha a földre öntenek, nem lehet összeszedni. De amíg Isten nem veszi el az életet, az a szándéka, hogy még az eltaszított se maradjon tőle eltaszítva. 15Most, hogy bejöttem elbeszélni ezt a dolgot az én uramnak, a királynak, bizony ijesztgetett a nép. De azt gondolta a te szolgálóleányod: Beszélék én mégis a királlyal, hátha megteszi a király, amit a szolgálóleánya mond. 16Biztosan meghallgatja a király, és megmenti szolgálóleányát annak a kezéből, aki fiammal együtt ki akar pusztítani az Isten tulajdon népe közül. 17Még ezt is mondta a te szolgálóleányod: Az én uram, királyom beszéde megnyugtató lesz a számomra, mert olyan az én uram, királyom, mint az Isten angyala, meghallja mind a jót, mind a rosszat. Az ÚR, a te Istened legyen veled!

18A király azonban megszólalt, és ezt mondta az asszonynak: Ne titkolj el előttem semmit, ha most kérdezek tőled valamit! Az asszony így felelt: Beszéljen csak az én uram, királyom! 19A király ezt kérdezte: Nem Jóáb keze van mindebben? Az asszony így felelt: Az életemre mondom, uram, királyom, hogy nem lehet kitérni sem jobbra, sem balra az elől, amit az én uram, királyom mond. Valóban a te szolgád, Jóáb adott parancsot nekem, és ő adta mindezeket a szavakat a te szolgálóleányod szájába. 20Azért tette ezt a te szolgád, Jóáb, hogy a dolog más fordulatot vegyen. De az én uram bölcs, olyan a bölcsessége, mint az Isten angyaláé, mindent tud, ami az országban történik.

Absolon visszatér száműzetéséből

21Akkor ezt mondta a király Jóábnak: Rendben van, megteszem ezt a dolgot. Eredj, hozd vissza azt a fiút, Absolont! 22Ekkor Jóáb arcával a földet érintve leborult, és áldotta a királyt. Azután ezt mondta Jóáb: Ma tudta meg a te szolgád, uram, királyom, hogy jóindulattal vagy hozzám, mert teljesítetted, ó, király, a te szolgád kérését. 23Elindult hát Jóáb, elment Gesúrba, és hazahozta Absolont Jeruzsálembe. 24De a király ezt parancsolta: Vonuljon vissza a maga házába, nem láthat engem! Absolon tehát visszavonult a házába, és nem láthatta a királyt.

25Egész Izráelben nem volt olyan szép ember, akit annyira dicsérték volna, mint Absolon. Nem volt benne semmi hiba tetőtől talpig. 26És amikor levágatta a haját – időnként ugyanis levágatta, mert olyan nehéz volt a haja, hogy le kellett vágatnia –, kétszáz sekel volt hajának a súlya, a királyi súlymérték szerint. 27Három fia született Absolonnak meg egy leánya, név szerint Támár. Ez igen szép nő volt.

28Két esztendeje lakott már Absolon Jeruzsálemben, de a királyt nem láthatta. 29Üzent azért Absolon Jóábnak, hogy elküldje a királyhoz, de ő nem akart elmenni hozzá. Üzent másodszor is, de ő mégsem akart elmenni. 30Akkor így szólt szolgálóinak: Nézzétek, Jóáb birtoka az enyém mellett van, és ott árpája van neki. Menjetek és gyűjtsátok föl! Föl is gyűjtötták Absolon szolgálói azt a birtokot.

31Ekkor fölkelt Jóáb, elment Absolonhoz, és ezt kérdezte tőle: Miért gyűjtötták föl szolgálóid az én birtokomat?! 32Absolon így felelt Jóábnak: Azért, mert üzentem neked, hogy jöjj ide; el

akarlak küldeni a királyhoz, hogy mondd meg neki: Miért jöttem haza Gesúrból? Jobb volna nekem még mindig ott lennem. Most már látni akarom a királyt! Ha bűnös vagyok, ölessen meg! 33Elment tehát Jóáb a királyhoz, és elmondta neki ezt, ő pedig magához hívatta Absolont. Az elment a királyhoz, és arcával a földet érintve leborult előtte; a király pedig megcsókolta Absolont.

2Sám 15

Történt ezek után, hogy Absolon szerzett magának egy harci kocsit, lovakat és ötven embert, akik előtte futottak. 2Reggelenként odaállt Absolon a kapuba az út mellé, és megszólított mindenkit, aki valamilyen peres ügyben ment a királyhoz ítéletért. Megkérdezte: Melyik városból való vagy? És ha az ezt felelte: Izráelnek ebből vagy abból a törzséből való a te szolgád, 3akkor ezt mondta neki Absolon: Nézd, a te ügyed helyes és jogos, de nincs a királynál senki, aki meghallgasson téged. 4Majd így folytatta Absolon: Bárcsak engem tennének bírónak ebben az országban! Akkor bárki jönne hozzám, akinek peres ügye van, én igazságot szolgáltatnék neki. 5És ha valaki közeledett hozzá, hogy leboruljon előtte, akkor kinyújtotta a kezét, magához szorította, és megcsókolta. 6Így tett Absolon egész Izráelből mindazokkal, akik ítéletért mentek a királyhoz. Így lopta be magát Absolon az izráeli emberek szívébe.

7Négy esztendő elteltével ezt mondta Absolon a királynak: Hadd menjek el, hogy teljesítem Hebrónban az Úrnak tett fogadalmamat! 8Mert ezt a fogadalmat tette a te szolgád, amikor az arámi Gesúrban lakott: Ha egyszer visszavisz engem az ÚR Jeruzsálembé, áldozattal fogok szolgálni az Úrnak. 9A király azt mondta neki: Menj el békességgel! Elindult tehát, és elment Hebrónba.

10Közben titkos megbízottakat küldött Absolon Izráel minden törzséhez ezzel az üzenettel: Ha meghalljátok a kürt szavát, kiáltjátok ezt: Király lett Absolon Hebrónban! 11Kétszáz férfi ment Absolonnal Jeruzsálemből, akik jóhiszeműen mentek a hívására, nem tudva semmit a dologról. 12Absolon bemutatta az áldozatot, közben pedig magához hívatta a gilói Ahítófelt, Dávid tanácsosát is Gilóból, a maga városából. Az összeesküvés pedig erősödött, és egyre többen csatlakoztak Absolonhoz.

Dávid elmenekül Jeruzsálemből

13Egy hírnök érkezett Dávidhoz, és jelentette: Absolonhoz hajolt az izráeliek szíve! 14Akkor ezt parancsolta Dávid udvari emberei közül mindazoknak, akik Jeruzsálemben mellette voltak: Gyertek, fussunk, mert másképpen nem tudunk elmenekülni Absolon elől! Sietve menjete, mert ő is siet, és ha utolér bennünket, veszedelmet zúdít ránk, és kardélre hányja a várost. 15A király emberei ezt felelték a királynak: Minden úgy legyen, ahogyan akarod, uram, királyom; mi a te szolgálid vagyunk! 16Ekkor elindult a király, és nyomában egész háza népe. Tíz másodfeleségét azonban hátrahagyta a király, hogy őrizték a palotát.

17Így vonult ki a király, és nyomában egész hadinépe. De a legszélső háznál megálltak, 18és elvonult előtte valamennyi szolgája: a kerétiak és a pelétiak, valamint az a hatszáz gáti ember, akik vele jöttek Gátból. Mindezek elvonultak a király előtt.

19Akkor ezt mondta a király a gáti Ittajnak: Miért jössz te is velünk? Térj vissza, és maradj a király mellett! Hiszen te idegen vagy itt, száműzve lakóhelyedről. 20Nemrég jöttél, és máris bujdosóvá tegyelek azzal, hogy velünk jössz? Én megyek, ahová mehetek. De te térj vissza, és vidd magaddal testvéreidet is; szeretet és hűség legyen veled! 21Ittaj azonban így válaszolt a királynak: Úgy igaz, ahogy él az ÚR és az én uram, királyom, hogy bárhol is lesz az én uram, királyom, ott lesz a te szolgád is, akár élve, akár halva. 22Erre Dávid ezt mondta Ittajnak: Akkor hát gyere, és vonulj velünk! Elvonult tehát a gáti Ittaj is valamennyi emberével és azok hozzátartozóival együtt. 23Mindenki hangosan sírt az országban, amikor elvonult az egész hadinép. A király átkelt a Kidrón-patakon, és az egész hadinép elvonult a pusztába vezető úton. Dávid intézkedései

24Ott volt Cádók is, és vele az összes lévita, akik az Isten szövetségládáját vitték. Letették az Isten ládáját, Ebjátár pedig áldozott, amíg csak ki nem vonult a városból az egész hadinép. 25Akkor a király ezt mondta Cádóknak: Vidd vissza az Isten ládáját a városba! Ha kegyelmes lesz hozzám az ÚR, akkor visszahoz engem, és látnom engedi még azt és annak lakóhelyét. 26De ha ezt mondaná: Nem gyönyörködöm benned, akkor itt vagyok, tegye velem, amit jónak lát! 27Majd ezt mondta Cádók papnak a király: Nézd csak! Térj vissza a városba békességgel, és veletek együtt két fiatok is: a te fiad, Ahímaac meg Ebjátár fia, Jónátán. 28Figyeljetek! Én majd a puszta felé eső gázlónál tartózkodom, amíg valami hír nem érkezik hozzám tőletek. 29Cádók és Ebjátár tehát visszavitték az Isten ládáját Jeruzsálembe, és ott maradtak. 30Dávid azután elindult fölfelé az Olajfák hegyének lejtőjén, és amíg ment, egyre csak sírt. Betakart fejjel, mezítláb ment, és vele együtt az egész hadinép is betakarta a fejét, és ahogy mentek fölfelé, egyre csak sírtak. 31Amikor jelentették Dávidnak, hogy Ahítófel is az összeesküvők között van Absolonnál, ezt mondta Dávid: Kérlek, URam, hiúsítsd meg Ahítófel tanácsát! 32Amikor fölért Dávid a hegy tetejére, ahol Istenhez szokott imádkozni, éppen szembejött vele az arki Húsaj megszaggatott ruhában, földet szórva a fejére. 33Dávid ezt mondta neki: Ha velem tartasz, csak terhemre leszel, 34de ha visszatérsz a városba, és ezt mondod Absolonnak: Én a te szolgád leszek, ó, király! Azelőtt apád szolgája voltam, de mostantól fogva a te szolgád vagyok – akkor meg tudod hiúsítani Ahítófel tanácsát. 35Ott lesznek veled a papok, Cádók és Ebjátár is. Azért mindent, amit a királyi palotából hallasz, jelentsd Cádók és Ebjátár papoknak. 36Ott van velük a két fiuk is: Cádóké Ahímaac, Ebjátaré pedig Jónátán. Velük mindent megüzenhettek nekem, amit csak hallotok. 37Húsaj, Dávid barátja be is ment a városba. Absolon is megérkezett Jeruzsálembe.

2Sám 16

1 Alig jutott túl Dávid a hegytetőn, szembejött vele Cíba, Mefibóset szolgája, két fölszerszámozott számmal. Volt rajtuk kétszáz kenyér, száz csomó aszú szőlő, száz adag érett gyümölcs és egy tömlő bor. 2 A király megkérdezte Cíbatól: Mit akarsz ezzel? Cíba így felelt: A szamarak legyenek a király háza népéé, hogy azokon járjanak, a kenyér és az érett gyümölcs legyen a szolgák eledele, a bor pedig itala annak, aki ellankad a pusztában. **NÉMAJÁTÉK** 3 Ekkor megkérdezte a király: Hol van uradnak a fia? Cíba így felelt a királynak: Ő Jeruzsálemben maradt, mert azt gondolja, hogy Izráel háza most visszaadja neki apja királyságát. 4 A király ezt mondta Cíbanak: Legyen minden a tied, ami Mefibóseté volt! Cíba erre így felelt: Leborulok előtted, légy hozzám ezután is jóindulattal, uram, királyom! 5 Amikor Dávid király Bahúrím mellé ért, kijött onnan egy ember, aki Saul rokonságából való volt, név szerint Simí, Géra fia, és amint ment, egyre ócsárolta őket. 6 Sőt kővel hajigálta Dávidot és Dávid király embereit, bár jobbról és balról ott volt az egész hadinép és az egész testőrség. 7 Simí így szidalmazta őt: Gyere csak, gyere, te vérengző, elvetemült ember! 8 Megtorolja rajtad az Úr Saul házának minden kiontott vérét, aki helyett te király lettél, és odaadta az Úr a királyságot fiadnak, Absolonnak. Most te kerültél bajba, mert vérengző ember vagy! **TÖRTÉNELEM ISMÉTLŐDIK, MINT A SHA KIRÁLYDRÁMÁKBAN?** 9 Akkor ezt mondta a királynak Abísaj, Cerújá fia: Hogy meri ócsárolni az én uramat, királyomat ez a döglött kutya?! Hadd menjek oda, hogy levágjam a fejét! 10 A király azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok tartozik ez, Cerújá fiai. Mert ha ócsárol, és ha az Úr mondta neki, hogy ócsárolja Dávidot, akkor ki mondhatná neki: Miért tetted ezt? 11 Majd ezt mondta Dávid Abísajnak és összes emberének: Ha még a fiam is az életemre tör, aki pedig az én véremből származik, mennyivel inkább ez a benjámini! Hagyjátok, hadd ócsároljon, hiszen az Úr parancsolta neki. 12 Bárcsak rám tekintene nyomorúságomban az Úr, és javamra fordítaná azt, hogy ma ócsároltak engem! 13 Dávid továbbment embereivel az úton, Simí pedig vele

átellenben a hegyoldalon menve egyre ócsárolta, kövekkel dobálta, és port szórt feléje. 14 Így jutott el a király és a vele levő hadinép fáradtan a Jordánhoz, és ott pihenőt tartottak. 15 Absolon és az egész izráeli hadinép megérkezett Jeruzsálembe. Vele volt Ahítófel is. 16 Amikor az arki Húsaj, Dávid barátja bement Absolonhoz, ezt mondta Húsaj Absolonnak: Éljen a király! Éljen a király! 17 De Absolon ezt kérdezte Húsajtól: Hát csak ennyire vagy hűséges a barátodhoz? Miért nem mentél el a barátoddal? 18 **Húsaj** ezt felelte Absolonnak: Azért nem, mert én azé leszek, és annál maradok, akit az Úr és ez a hadinép meg az összes izráeli választott. 19 Másodszor pedig: kinek szolgáljak én, ha nem az ő fiának? Ahogy apádat szolgáltam, ugyanúgy foglak téged is. 20 Absolon ezt mondta Ahítófelnek: Adjatok tanácsot, hogy mit tegyünk! 21 Ahítófel ezt mondta Absolonnak: Menj be apád másodfeleségeihez, akiket itthagyt a palota őrzésére. Ha meghallja egész Izráel, hogy meggyűlöltetted magad apáddal, annál inkább fölbátorodnak mindazok, akik veled tartanak. 22 Így hát sátrat vontak fel Absolonnak a háztetőn, Absolon pedig bement apja másodfeleségeihez egész Izráel szeme láttára. 23 *Abban az időben olyannak tartották Ahítófel tanácsát, amit adott, mintha Isten szavát kérdezték volna meg. Ilyennek tartotta Ahítófel minden tanácsát Dávid is, Absolon is.*

2Sám 17

Azután ezt mondta Ahítófel Absolonnak: Kiválasztok tizenkétezer embert, elindulok, és üldözöm Dávidot még ma éjjel. 2 Megtámadom, amíg fáradt és erőtlén, megriasztom, és szétszalad az egész hadinép, amely vele van. Egyedül a királyt ölöm meg. 3 Az egész hadinépet visszahozom hozzád, mert az egésznek a visszatérése attól az egy embertől függ, akit te halálra keresel, és ez az egész népnek javára lesz. 4 Tetszett ez a beszéd Absolonnak és Izráel véneinek. 5 De Absolon ezt mondta: Hívjátok ide az arki Húsajt is, hallgassuk meg, mi mondanivalója van neki. 6 Amikor Húsaj megérkezett Absolonhoz, így szólt hozzá Absolon: Ahítófel ezt meg ezt mondta. Úgy tegyünk-e, ahogyan ő mondta, vagy ne? Mondd meg!

HÚSAJ

7 Húsaj ezt mondta Absolonnak: Ez egyszer nem jó tanácsot adott Ahítófel. 8 Azt mondta Húsaj: Magad is tudod, hogy apád és emberei kiváló harcosok, és olyan elkeseredettek, mint a kölykeiktől megfosztott medve a mezőn. Azonfelül apád harchoz értő ember, aki nem enged aludni a hadinépet. 9 Ő maga valamilyen üregben rejtőzködhet, vagy más helyen. Megtörténhet, hogy mindjárt kezdetben elesnek néhányan, és ha ennek hallatára azt kezdik beszélni, hogy vereség érte az Absolonnal tartó népet, 10 akkor kétségbe fog esni még a legbátrabb harcos is, akinek olyan a szíve, mint az oroszláné. Hiszen egész Izráel tudja, hogy apád kiváló katona, és csupa bátor ember van vele. 11 Én bizony azt tanácsolom, hogy inkább gyűjtsd magadhoz egész Izráelt Dántól Beérsebaig, hogy annyian legyenek, mint tengerparton a homok, és te magad menj velük. 12 Akkor aztán rátámadunk ott, ahol megtaláljuk. Úgy törünk majd rá, ahogy a harmat hull a földre, és nem marad meg sem ő, sem a vele levő emberek közül senki. 13 Ha pedig valamelyik városba húzódna vissza, akkor egész Izráel köteleket húz majd a város köré, és lerántjuk azt a völgybe, hogy még egy kavics se marad meg ott!

14 Erre azt mondta Absolon és az összes izráeli: Jobb az arki Húsaj tanácsa Ahítófel tanácsánál! Mert az Úr úgy rendelte, hogy megghiúsuljon Ahítófel jó tanácsa, és így az Úr Absolon vesztét okozza. 15 **Húsaj pedig elmondta Cádók és Ebjátár papoknak: Ilyen tanácsot adott Ahítófel Absolonnak és Izráel véneinek, én viszont ezt meg ezt tanácsoltam.** 16 Most tehát sietve küldjétek jelentést Dávidnak: **Ne töltsd ma az éjszakát a puszta felé vezető gázlóknál, hanem azonnal kelj át, különben elpusztul a király és az egész vele levő hadinép.** 17 Jónátán és Ahímaac a Rógél-forrásnál álldogáltak. Oda járt egy szolgálóleány, az hordta nekik a híreket, ők pedig elmentek, és hírt vittek Dávid királynak. A városba ugyanis

nem mertek bemenni, hogy meg ne lássák őket. 18 Mégis meglátta őket egy szolga, és hírül adta Absolonnak. Ezért mindketten gyorsan elindultak, és bementek egy bahúrimi ember házába. Ennek az udvarában volt egy kút, oda ereszkedtek le. 19 A felesége pedig fogott egy terítőt, letakarta vele a kút száját, és gabonát öntött rá, úgyhogy semmit sem lehetett észrevenni. 20 Amikor megérkeztek az asszonyhoz Absolon szolgái, és megkérdezték, hogy hol van Ahímaac és Jónátán, az asszony így felelt nekik: Továbbmentek innen a vízhez. És keresték őket, de mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe. 21 Miután eltávoztak, ezek kijöttek a kútból, elmentek, és megvitték a hírt Dávid királynak. **MINT EGY AKCIÓFILM!** Ezt mondták Dávidnak: Induljatok, keljete át gyorsan a vízen, mert veszedelmes tanácsot adott Ahítófel! 22 Elindult azért Dávid a vele levő egész hadinéppel együtt, és átkeltek a Jordánon. Virradatra senki sem maradt, aki ne kelt volna át a Jordánon. 23 Amikor látta Ahítófel, hogy nem az ő tanácsát követik, fölnyergelte a szamarát, elindult, és hazament a városába. Végrendelkezett háza népéről, azután felakasztotta magát. Így halt meg, és eltemették apja sírjába. 24 Dávid már Mahanajimba érkezett, amikor Absolon az összes izráelivel együtt átkelt a Jordánon. 25 Absolon Jóáb helyett Amászáat állította a hadsereg élére. Amászá egy Jitrá nevű izráeli ember fia volt, aki Abígallal, Náhás leányával hált; Abígal Cerújának, Jóáb anyjának a nővére volt. 26 Izráel és Absolon Gileád földjén ütött tábor. 27 Amikor Dávid Mahanajimba érkezett, az ammóni Rabbából való Sóbí, Náhás fia, a Lódebárból való Mákír, Ammiél fia és a gileádi Rógelimból való Barzillaj 28 takarókat, tálakat és cserépedényeket, búzát, árpát, lisztet és pörkölt gabonát, babot meg pörkölt lencsét, 29 továbbá mézet, vaját, juhtúrót és tehénsajtot vittek enni Dávidnak és a vele levő hadinépek, mert ezt gondolták: Éhes, fáradt és szomjas lehet a hadinép a pusztában.

2Sám 18

1 Ezután számba vette Dávid a vele levő hadinépet, és ezredeseket meg századosokat állított az élükre. 2 Dávid a hadinép egyharmadát Jóábra bízta, egyharmadát Abísajra, Cerújá fiára, Jóáb testvére, egyharmadát pedig a gáti Ittajra. A király ezt mondta a népnek: Magam is veletek megyek! 3 De a nép így felelt: Nem jöhetsz, mert ha mi megfutamodunk is, az nem számít; sőt ha a sereg fele meg is halna, az sem számít semmit. De te annyit érsz, mint tízezer magunkfajta ember. Jobb tehát, ha a városból segítesz bennünket. 4 A király ezt mondta nekik: Úgy tesztek, ahogy jónak látjátok. Majd odaállt a király a kapu mellé, az egész hadinép pedig kivonult századonként és ezredenként. 5 Jóábnak, Abísajnak és Ittajnak megparancsolta a király: Az én kedvemért bánjatok kíméletesen azzal a fiúval, Absolonnal! Hallotta az egész hadinép is, hogy mit parancsolt a király Absolon felől minden vezérének. 6 Azután kivonult a hadinép a mezőre Izráel ellen, de az ütközetre az efraimi erdőben került sor. 7 Ott verték meg az izráeli sereget Dávid emberei. Nagy vereség érte ott őket azon a napon: elesett húszezer ember. 8 Kiterjedt a harc arra az egész vidékre, és a hadinépből sokkal többet pusztított el az erdő azon a napon, mint ahányan a csatateren pusztultak el. 9 Dávid emberei egyszer csak rábukkantak Absolonra: Absolon egy öszvéren nyargalt; az öszvér beszaladt egy nagy tölgyfa sűrű ágai alá, Absolon pedig hajánál fogva fennakadt a tölgyfán. Ott lógott ég és föld között, mert az öszvér kiszaladt alóla. 10 Meglátta ezt valaki, és jelentette Jóábnak. Ezt mondta: Láttam, hogy Absolon egy tölgyfán függ! 11 Jóáb ezt mondta annak, aki a hírt hozta: Ha láttad, miért nem terítetted mindjárt a földre? Gondom lett volna rá, hogy tíz ezüstöt meg egy övet adjak neked. 12 De az az ember így felelt Jóábnak: Ha ezer ezüst ütné is a markomat, akkor sem emelnék kezét a király fiára. Hiszen fülünk hallatára parancsolta meg a király neked, Abísajnak meg Ittajnak, hogy vigyázzatok arra a fiúra, Absolonra! 13 Ha pedig alattomban elbántam volna vele, te sem fogtad volna a pártomat, hiszen a király előtt semmi sem marad titokban. 14 Jóáb erre így felelt: Mit is vesztegetem veled az időmet?! Majd három dárdát kapott a kezébe, és beledöfte őket Absolon szívébe, aki még életben volt a tölgyfán. 15 Azután körülfogta Absolont Jóáb tíz

fegyverhordozó legénye, levágták és megölték. 16 Ekkor Jóáb megfújta a kürtöt, mire a hadinép felhagyott Izráel üldözésével, mert Jóáb megállást parancsolt a népnek. 17 Absolont pedig fogták, beledobták az erdőben egy nagy gödörbe, és egy igen nagy kőrakást hánytak rá. Az izráéliek pedig mind elfutottak, mindenki a maga otthonába. 18 Absolon még életében vett magának egy emlékoszlopot, és felállította azt a Király-völgyben, mert ezt gondolta: Nincs fiam, aki fenntartaná nevem emlékét. Ezért saját magáról nevezte el az oszlopot; Absolon emlékoszlopának hívják azt még ma is. 19 Ahímaac, Cádók fia ezt mondta: Futok, megviszem az örömhírt a királynak, hogy igazságot szolgáltatott neki ellenségeivel szemben az Úr. 20 De Jóáb ezt mondta neki: Ne légy te ma hírvivő, majd máskor vihetsz örömhírt. Ma nem örömhírt vinnél, hiszen meghalt a király fia! 21 Egy etióp embernek azonban ezt parancsolta Jóáb: Menj, jelentsd a királynak, amit láttál! Az etióp ember leborult Jóáb előtt, azután futásnak eredt. 22 Ahímaac, Cádók fia megint ezt mondta Jóábnak: Bármilyen történet is, elfutok én is az etióp után! De Jóáb ezt felelte: Miért futnál éppen te, fiam? Nem örömhír ez, amelyért jutalmat kapnál. 23 Bármilyen történet is – mondta –, elfutok! Erre azt mondta neki Jóáb: Hát fuss! Futásnak eredt tehát Ahímaac a kikkári úton, és megelőzte az etiópot. 24 Dávid ott ült a két kapu között, az őrálló pedig fölment a kapu tetejére a bástyára, és amikor körülnézett, látta, hogy egy ember fut egyedül. 25 Az őt lekiáltott, és jelentette ezt a királynak. A király ezt mondta: Ha egyedül van, örömhírt hoz. Közben az az ember egyre közeledett. 26 Azután meglátta az őt, hogy fut egy másik ember is. Lekialtott hát az őt a kapuba: Jön még valaki, az is egyedül fut! A király ezt mondta: Az is örömhírt hoz. 27 Majd ezt mondta az őt: Úgy látom a futása alapján, mintha az első Ahímaac, Cádók fia volna. Akkor ezt mondta a király: Jó ember ő, biztosan jó hírt hoz. 28 Ahímaac ezt kiáltotta a királynak: Békesség! Azután leborult a király elé arccal a földre, és ezt mondta: Áldott az Úr, a te Istened! Kezedbe adta azokat, akik kezet emeltek az én uramra, királyomra. 29 De a király ezt kérdezte: Épségben van-e az a fiú, Absolon? Ahímaac így felelt: Láttam egy nagy tömeget, de Jóáb elküldte a király egyik szolgáját meg a te szolgádat is, ezért nem tudom, mi történt. 30 A király erre ezt mondta: Eredj odébb, állj félre! Ő tehát odébbment, és félreállt. 31 Közben megérkezett az etióp ember is, és így szólt: Jó hírt küldenek, uram, királyom! Igazságot szolgáltatott ma neked az Úr mindazokkal szemben, akik fölkeltek ellened. 32 De a király ezt kérdezte az etióptól: Épségben van-e az a fiú, Absolon? Az etióp így felelt: Úgy járjanak az én uram, királyom ellenségei és mindazok, akik a vesztedre törnek, mint az a fiú!

2Sám 19

A király megrendült, és sírva ment föl a kapu fölötti helyiségbe. Miközben ment, ezt mondogatta: **Fiam, Absolon! Fiam, fiam, Absolon! Bárcsak én haltam volna meg helyetted, fiam, fiam, Absolon!** 2 Jóábnak azonban jelentették, hogy a király sírva gyászolja Absolont. 3 Gyászra fordult ezért a győzelem azon a napon az egész nép számára, mert meghallotta a nép, hogy bánkódik a király a fia miatt. 4 Úgy lopakodott be a hadinép aznap a városba, ahogyan a szégyent vallott hadinép szokott belopakodni, ha a csatában megfutamodott. **5 A király pedig betakarta az arcát, és hangosan jajgatott a király: Fiam, Absolon, fiam, fiam, Absolon!**

JOÁB

6 Akkor Jóáb bement a királyhoz a házba, és ezt mondta: Megszégyenítetted ma minden emberedet, pedig ők megmentették az életedet, fiaidnak és leányaidnak az életét, feleségeidnek és másodfeleségeidnek az életét. 7 Hiszen te azokat szereted, akik gyűlölnek, és azokat gyűlölöd, akik szeretnek. Ma kimutattad, hogy neked nem számítanak vezéridek és embereid! Bizony most már tudom, hogy jobban szeretnéd, ha mi mindnyájan meghaltunk volna ma, csak

Absolon élne. 8 De most már kelj föl, menj ki, és beszélj szolgálidhoz szívhez szólóan, mert az Úrra esküszöm, hogy ha nem jössz ki, éjjelre már egy ember sem marad melletted! Ez pedig rosszabb lesz neked minden bajnál, ami ifjúságodtól fogva mostanáig ért téged.

9 Erre fölkelt a király, és leült a kapuban. Az egész hadinépnek pedig kihirdették, hogy a király a kapuban ül, és az egész hadinép a király elé járult. 10 És civakodás kezdődött Izráel népének törzsei között, és ezt mondták: A király mentett meg bennünket ellenségeink kezéből. Ő szabadított meg bennünket a filiszteusok kezéből is, és most el kellett menekülnie az országból Absolon miatt. 11 De Absolon, akit mi fölkentünk, meghalt a harcban. Mire vártok hát, miért nem hozzuk vissza a királyt? 12 Dávid király pedig ezt az üzenetet küldte Cádók és Ebjátár papoknak: Így beszéljétek Júda véneihez: Miért akartok utolsók lenni a király hazahozásában? Eljutott ugyanis a királyi udvarba annak a híre, amiről egész Izráel beszél. 13 Ti az én testvéreim vagytok, az én húsom és vérem. Miért akartok utolsók lenni a király visszahozásában? 14 Mondjátok meg Amászának: Te az én húsom és vérem vagy. Úgy segítsen meg engem az Isten most és ezután is, hogy te leszel Jóáb helyett a hadseregpáncsnokom egész életedben. 15 Így nyerte meg egy emberként minden júdai szívét, úgyhogy üzenetet küldtek a királynak: Térj vissza minden embereddel együtt! 16 Visszaindult tehát a király, és elérkezett a Jordánhoz. A júdaiak pedig Gilgálba érkeztek, hogy elébe menjenek a királynak, és segítsenek a királynak átkelni a Jordánon. 17 A benjámini Simí, Géra fia is sietve elment Bahúrímból a júdaiakkal együtt Dávid király elé. 18 Ezer benjámini ember volt vele, továbbá Cíba, Saul házának a szolgálója, tizenöt fiával és húsz szolgálójával együtt. Még a király előtt odaértek a Jordánhoz, 19 átkeltek a gázlón, hogy áthozzák a király háza népét, és megtegyék, amit csak jónak lát. Simí, Géra fia pedig leborult a király előtt, amikor átkelt a Jordánon. 20 Ezt mondta a királynak: Ne rója fel bűnül az én uram, és ne emlékezz arra, hogy milyen bünt követett el a te szolgálád akkor, amikor eltávozott az én uram, királyom Jeruzsálemből! Ne vegye azt szívére a király! 21 Tudja a te szolgálád, hogy vétkezett, de látod, én jöttem ma elsőnek József egész házából, hogy elébe menjek az én uramnak, királyomnak! 22 De megszólalt Abísaj, Cerújá fia, és ezt mondta: Hát nem kell Simínek meghalnia azért, hogy szidalmazta az Úr fölkenntjét? 23 Dávid azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok tartozik ez, Cerújá fiai! Még kísértésbe visztek ma engem! Miért kellene ma bárkinek is meghalnia Izráelben? Hiszen tudom én, hogy ma lettem ismét Izráel királya! 24 Simínek pedig ezt mondta a király: Nem kell meghalnod! Meg is esküdött neki a király. 25 Mefibóset, Saul fia is elment a király elé. Nem gondozta a lábát, nem gondozta a szakállát, és nem mosatta a ruháját attól fogva, hogy a király elment, egészen addig, amíg békeességben meg nem érkezett. 26 Amikor aztán Jeruzsálemben a király elé érkezett, megkérdezte tőle a király: Miért nem jöttél velem, Mefibóset? 27 Ő így felelt: Uram, királyom, becsapott engem a szolgálám. Mert én, a te szolgálád, ezt mondtam: Fölnyergeltetek egy szamarat, felülök rá, és úgy megyek a királlyal, mert béna a te szolgálád. 28 Ő azonban rágalmazta szolgálodat az én uram, királyom előtt. De az én uram, királyom olyan, mint az Isten angyala. Tégy azért úgy, ahogyan jónak látod! 29 Mert apám egész háza népe nem várhatott mást az én uramtól, királyomtól, mint halált, te mégis azok közé ültetted szolgálodat, akik asztalodnál esznek. Mi jogom volna tehát, hogy még panaszkodjam a királynak? 30 Akkor ezt mondta neki a király: Nem is kell többet mondanod! Kijelentem, hogy te és Cíba osztozni fogtok a mezőn! 31 Mefibóset ezt felelte a királynak: Akár az egészset is elveheti, csakhogy az én uram, királyom békeességben hazajött! 32 A gileádi Barzillaj is elment Rógelímből, hogy átkeljen a királlyal a Jordánon, és elbúcsúzzék tőle a Jordánánál. 33 Barzillaj nagyon öreg volt már, nyolcvanesztendős. Ő tartotta el a királyt, amikor az Mahanajimban lakott; ugyanis igen tehetős ember volt. 34 A király ezt mondta Barzillajnak: Jöjj át velem, és én majd eltartalak Jeruzsálemben. 35 De Barzillaj ezt felelte a királynak: Ugyan, mennyi van még hátra az én életemből? Nem érdemes már nekem fölmenni a királlyal Jeruzsálembe! 36 Most nyolcvanesztendős vagyok, nem tudok már különbséget tenni jó és rossz között, nem érzi

szolgád annak az ízét, amit eszik és iszik, és nem gyönyörködöm az énekesek és énekesnők hangjában. Csak terhedre lenne a te szolgád, uram, királyom! 37 Éppen csak átkel a te szolgád a Jordánon a királlyal. Miért akar engem a király ennyire megjutalmazni? 38 Engedd vissza a te szolgádat, hadd haljak meg az én városomban, ahol apám és anyám sírja van! De itt a fiam, Kimhám, a te szolgád. Keljen át ő veled, uram, királyom, és vele bánj jóindulattal. 39 A király ezt mondta: Velem jöhet Kimhám, és majd úgy bánok vele, ahogyan szeretnéd. Mindent megteszek a kedvedért, amit csak kívánsz tőlem. 40 Azután átkelt a Jordánon az egész nép, és a király is átkelt. Akkor a király megcsókolta és megáldotta Barzillajt, ő pedig visszatért lakóhelyére. 41 Így kelt át a király Gilgálba, és Kimhám is átkelt vele együtt. Júda egész népe és Izráel népének a fele segített átkelni a királynak. 42 De azután odament a királyhoz az összes izráeli, és ezt mondták a királynak: Miért loptak el téged júdai testvéreink, akik segítettek átkelni a Jordánon a királynak és háza népének meg a Dáviddal levő többi embernek? 43 A júdaiak így válaszoltak az izráelieknek: Azért, mert a király hozzánk áll közelebb. Miért kell ezért haragudnotok? **Talán megettük a királyt?** Vagy volt valami hasznunk belőle? 44 De az izráeliek ezt mondták a júdaiaknak: Tízszer akkora jogunk van nekünk a királyhoz, Dávidhoz, mint nektek! Miért becsültetek le bennünket? Nem mi mondtuk először, hogy hozzuk vissza a királyt? De a júdaiak szava erősebb volt az izráeliek szavánál.

2Sám 20

Akadott ott egy **elvetemült ember, név szerint Seba**, egy benjámini embernek, Bikrínek a fia. Ez belefűjt a kürtjébe, és kihirdette: Nincs semmi közünk Dávidhoz, semmi örökségünk Isai fiával! Sátrába térjen minden izráeli! 2 Ekkor Sebához, Bikrí fiához pártolt Dávidtól minden izráeli. De a júdaiak hűségesen követték királyukat a Jordántól Jeruzsálemig. 3 Amikor Dávid megérkezett jeruzsálemi palotájába, előhívatta másodfeleségeit, azt a tíz asszonyt, akiket otthon hagyott a király a palota őrzésére. Ezeket házi őrizetbe vetette, és gondoskodott róluk, de nem ment be hozzájuk. Haláluk napjáig elkülönítve maradtak, és úgy éltek, mintha özvegyek lettek volna. 4 Azután ezt parancsolta a király Amászának: Szólítsd fegyverbe a júdaiakat három nap alatt, és légy készen magad is! 5 El is ment Amász, hogy fegyverbe szólítsa Júdát, de nem tudta azt végrehajtani a kijelölt határidőre. 6 Akkor ezt mondta a király Abísajnak: Ez a Seba, Bikrí fia még Absolonnál is nagyobb bajt hozhat ránk. Vedd magad mellé urad embereit, és üldözd őt, még mielőtt erődített városokat talál, és elmenekül előlünk! 7 Kivonultak tehát vele Jóáb emberei, a kerétiak, a pelétiak és a testőrök mind. Kivonultak Jeruzsálemből, hogy üldözzék Sebát, Bikrí fiát. 8 Amikor ahhoz a nagy kőhöz érkeztek, amely Gibeónnál van, eléjük jött Amász. Jóábnak a ruhája alatt páncél volt, és arra kardot kötött úgy, hüvelyestül a csípőjére erősítve, hogy azt onnan könnyen ki lehetett húzni. 9 Jóáb megkérdezte Amászt: Hogy vagy, testvérem? Azután Jóáb megfogta jobb kezével Amászának a szakállát, hogy megcsókolja. 10 Amász nem is ügyelt a kardra, amely Jóáb kezében volt. Az pedig a hasába döfte, és kiontotta belét a földre. Nem kellett még egyszer döfnie, mert Amász meghalt. Azután Jóáb és testvére, Abísaj tovább üldözték Sebát, Bikrí fiát. 11 Jóáb egyik embere pedig odaállt Amász mellé, és ezt kiáltotta: Aki szereti Jóábot és Dávidot, kövesse Jóábot! 12 Amász vérbe fagyva feküdt ott az országút közepén. Amikor az az ember látta, hogy az egész nép megáll ott, félrehúzta Amászt az útról a mezőre, és rádobott egy ruhát, mert látta, hogy mindenki megáll, aki odaér. 13 Miután elvitték az országútról, mindenki Jóáb után vonult, hogy üldözzék Sebát, Bikrí fiát. 14 Seba átvonult Izráel minden törzsén Ábél-Bét-Maakáig. A bikriek mind összegyűltek, és követték őt. 15 De utolérték és körülzárták Ábél-Bét-Maakában, és sáncot emeltek a város ellen, a bástyával szemben. Az egész nép, amely Jóábbal volt, nekiállt bontani a várfalat, hogy ledöntse. 16 Akkor egy okos asszony így kiáltott ki a városból: Hallgassatok ide! Hallgassatok ide! Mondjátok meg Jóábnak, hogy jöjjön ide, hadd beszéljek vele! 17 Amikor ő odament hozzá, megkérdezte az asszony: Te vagy Jóáb? Én vagyok – felelte. Az asszony ezt mondta

neki: Hallgasd meg szolgálóleányod szavát! Ő így felelt: Hallgatom. 18 Az asszony ezt mondta: Hajdanában ez a mondás járta: Ábélben kérjetelek tanácsot, akkor célhoz értek! 19 Én Izráel egyik békeszerető városa vagyok, te pedig meg akarsz ölni egy izráeli várost, egy anyát? Miért akarod elpusztítani az Úr örökségét? 20 Jóáb így válaszolt: Dehogyan akarom, dehogyan akarom elpusztítani és lerombolni! 21 Nem erről van szó! De egy ember Efraim hegyvidékéről, név szerint Seba, Bikrí fia kezét emelt Dávid királyra. Csak őt magát adjátok ki, és akkor elvonulok a város alól. Az asszony ezt felelte Jóábnak: Mindjárt kidobjuk neked a fejét a várfalon! 22 Az asszony bölcsen eljár az egész népnél, fejét vétette Sebának, Bikrí fiának, és kidobták azt Jóábnak. Jóáb pedig megfűvatta a kürtöt, és szétoszlottak a város alól, mindenki a maga lakóhelyére. Jóáb is visszatért Jeruzsálemba a királyhoz. 23 Jóáb állt Izráel egész seregének az élén. Benájá, Jójadá fia volt a kerétiak és a pelétiak parancsnoka. 24 Adórám a kényszermunkák felügyelője, Jósáfát, Ahílúd fia pedig a főtanácsadó volt. 25 Sejá kancellár, Cádók és Ebjátár pedig papok voltak. 26 A jáiri Írá is Dávid papja volt.

2Sám 21

Dávid idejében egyszer éhínség volt három egymás utáni évben. Amikor Dávid kérdést intézett az Úrhoz, ezt mondta neki az Úr: Saul és vérengző háza népe miatt van ez, mivel megölette a gibeóniakat. 2 Hívatta tehát a király a gibeóniakat, és beszélt velük. A gibeóniak ugyanis nem Izráel fiai közül valók voltak, hanem az emóriak maradékai, akikkel esküvel kötöttek szövetséget Izráel fiai. Saul azonban a kiirtásukra törekedett Izráel és Júda iránti buzgalmában. 3 Dávid ezt kérdezte a gibeóniaktól: Mit tegyek értetek, és mivel engeszteljelek ki, hogy áldjátok az Úr örökségét? 4 A gibeóniak így feleltek neki: Nem követelünk mi Saultól és a háza népétől sem ezüstöt, sem aranyat, és nem kívánhatjuk, hogy megöljenek valakit Izráelben. De Dávid megkérdezte: Mit gondoltok mégis, mit tegyek értetek? 5 Ők ezt felelték a királynak: Annak az embernek, aki ki akart irtani, és meg akart semmisíteni bennünket, hogy sehol se maradassunk meg Izráel területén, 6 annak a fiai közül adjanak ki nekünk hét férfit, hogy fölakasszuk őket az Úr előtt, az Úr választottjának, Saulnak Gibeájában. A király így felelt: Kiadom őket. 7 **A király azonban megkímélte Mefibósetet, Saul fiának, Jónátánnak a fiát, mert esküvel kötött szövetséget az Úr előtt Dávid és Jónátán, Saul fia.** 8 Viszont elfogatta a király Ricpának, Ajjá leányának a két fiát, akiket az Saulnak szült, Armónit és Mefibósetet; továbbá Míkalnak, Saul leányának az öt fiát, akiket ő Adriélnek, a mehólái Barzillaj fiának szült. 9 Ezeket a gibeóniak kezébe adta, akik fölakasztották őket a hegyen az Úr előtt. Így estek áldozatul egyszerre heten. Az aratás első napjaiban kellett meghalniuk, az árpaaratás kezdetén. 10 Ricpá, Ajjá leánya azonban fogott egy zsákruhát, készített belőle magának a kősziklán egy sátrat az aratás kezdetén, és ott maradt mellettük, amíg az őszi esők el nem kezdték áztatni őket. Nem engedte, hogy hozzájuk férjenek nappal az égi madarak, éjjel pedig a mezei vadak. 11 Dávidnak azonban jelentették, hogy mit tett Ricpá, Ajjá leánya, Saul másodfelesége. 12 Akkor Dávid elment, és elhozatta Saulnak és fiának, Jónátánnak a csontjait Jábés-Gileád polgáraitól; ők ugyanis ellopták azokat Bét-Seán teréről, ahol fölakasztották őket a filiszteusok, miután megverték Sault a Gilbóá-hegyen. 13 Elhozták tehát onnan Saulnak és fiának, Jónátánnak a csontjait, és összeszedték azoknak a csontjait is, akiket most akasztottak föl. 14 Azután eltemették Saulnak és fiának, Jónátánnak a csontjait Benjámin földjén, Célában, apjának, Kísnek a sírjába. Mindent megtettek, amit a király parancsolt. Ezután megkönyörült Isten az országon.

15 Újból harc tört ki a filiszteusok és Izráel között. Dávid is elment embereivel együtt, és megütközött a filiszteusokkal. Dávid azonban elfáradt. 16 Akkor Jisbí-Benób, a refáiak leszármazottja, akinek a lándzsája háromszáz sekel súlyú rézből készült, és vadonatúj fölszerelése volt, azt gondolta, hogy leteríti Dávidot. 17 Segítségére sietett azonban Abísaj, Cerújá fia, aki leterítette és megölte a filiszteust. Akkor ilyen esküt tettek Dávidnak a hívei:

Nem jöhetsz többé velünk az ütközetbe, hogy ki ne oltsd Izráel mécsesét. 18 Majd újabb ütközetre került sor a filiszteusokkal Góbnál. Akkor vágta le a húsái Szibbekaj a refáiak leszármazottai közül való Szafot. 19 Ezután újabb ütközetre került sor a filiszteusokkal Góbnál, és Elhánán, a betlehemi Jaré-Óregím fia levágta a gáti Góliátot, akinek a lándzsanyele olyan vastag volt, mint a szövőszék tartófája. 20 Gátnál is sor került egy ütközetre. Volt ott egy nagy természetű férfi, akinek a kezén is meg a lábán is hat-hat ujja volt, összesen huszonnégy. Ő is a refáiak leszármazottja volt. 21 Ez gyalázta Izráelt, de levágta őt Jónátán, Dávid bátyjának, Sammának a fia. 22 Ez a négy ember a gáti refáiak leszármazottja volt, és Dávidnak vagy embereinek a keze által estek el.

2Sám 22

Dávid ennek az éneknek a szavait mondta el az Úrnak, amikor az Úr kimentette őt minden ellenségének és Saulnak a kezéből. 2 Így mondta:

DÁVID HÁLAADÓ IMÁJA, ÉNEKE

*Az Úr az én kőszálam, váram és megmentőm,
3 Istenem, kősziklám, nála keresek oltalmat. Pajzsom, hatalmas szabadítóm és fellegváram, menedékem és szabadítóm, megszabadítasz az erőszaktól. 4 Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől. 5 **Mert körülvettek a halál örvényei, pusztító áradat rettent engem.** 6 A sír kötelei fonódtak körém, a halál csapdái meredtek rám. 7 Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam, kiáltottam az én Istenemhez. Meghallotta hangomat templomában, kiáltásom fülébe jutott. 8 Megrendült és rengett a föld, az egek alapjai megremegtek, megrendültek, mert haragra gyúlt. 9 Füst jött ki orrából, szájából emésztő tűz, parázs izzott benne. 10 Lehajlította az eget, és szállt, homály volt lába alatt. 11 Kerúbon ülve repült, szelek szárnyán jelent meg. 12 Sötétségből vont sátrat magának, víztömegeből, gomolygó fellegekből. 13 Fényözön jár előtte, parázzló tűz izzik. 14 Dörög az Úr az égben, mennydörög a Felséges. 15 Kilőtte nyilait és szétszórta, kiröpítette villámain. 16 Láthatóvá vált a tengerfenék, föltárultak a világ alapjai az Úr dorgálásától, haragos szelének fúvásától. 17 Lenyúlt a magasból, és fölvelt, a nagy vizekből kihúzott engem. 18 Megmentett engem ellenségem hatalmából, gyűlölőimtől, bár erősebbek voltak nálam. 19 **Rám törhetnek a veszedelem napján, de az Úr az én támaszom. 20 Tágas térre vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködik bennem.** 21 Igazságom szerint bánt velem az Úr, kezem tisztasága szerint jutalmazott engem. 22 Hiszen vigyáztam az Úr útjára, és Istenemet nem hagytam el hűtlenül. 23 Minden törvényére ügyeltem, rendelkezéseitől nem tértem el. 24 Feddhetetlen voltam előtte, és őrizkedtem a büntől. 25 Igazságom szerint jutalmazott meg az Úr, tisztaságom szerint, amit jól lát. 26 A hűségeshez hűséges vagy, a feddhetetlen emberhez feddhetetlen. 27 **A tisztához tiszta vagy, de a hamisnak ellenállsz.** 28 Az elesett népet megsegíted, de ha kevély embert láatsz, azt megalázod. 29 Te vagy, Uram, a mécsesem, az Úr fénysugarat küld nekem a sötétbe. 30 Veled a rablóknak is nekirontok; ha Isten segít, a kőfalon is átugrom. 31 Isten útja tökéletes, az Úr beszéde színgaz. Pajzsa ő mindazoknak, akik hozzá menekülnek. 32 Van-e Isten az Úron kívül, és van-e kőszikla Istenünkön kívül? 33 Isten az én erős menedékem, ő vezeti útján a feddhetetlent. 34 Lábamat a szarvaséhoz hasonlóvá teszi, magaslatokra állít engem. 35 Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim ércijat feszítenek. 36 Oltalmazó pajzsodat átadtad nekem, és sokszor meghallgattál engem. 37 Biztossá teszed lépteimet,*

nem inognak bokáim. 38 Üldözöm és elpusztítom ellenségeimet, nem térek vissza, míg nem végzek velük. 39 Végeztem velük, szétzúztam őket. Nem kelnek föl többé, lábaim elé hanyatlottak. 40 Felruháztál erővel a harcra, térdre kényszerítetted támadóimat. 41 Megfutamítottad ellenségeimet, gyűlölőimet elpusztíthattam. 42 Széjjelnéznek, de nincs szabadító, az Úrra néznek, de ő nem válaszol. 43 Összezúgom őket, mint a föld porát, összetiprom, széttaposom, mint az utca sarát. 44 Megmentetted lázadó népemtől, megőrzöl, népek fejévé teszel, oly nép szolgál nekem, melyhez nem volt közöm. 45 Idegenek hízelegnek nekem, engedelmesen hallgatnak rám, 46 mert elepednek az idegenek, reszketve bújnak elő rejtekükből. 47 Él az Úr, áldott az én kösziklám, magasztaltassék Isten, szabadító kösziklám! 48 Bosszút áll értem az Isten, és népeket vet alá. 49 Kiszabadítás ellenségeim közül, támadóim fölé emelsz, megmentesz az erőszakosoktól. 50 Ezért magasztallak, Uram, a népek között, zsoltárt éneklek nevednek, 51 mert nagy győzelmet adtál királyodnak, hűséges maradtál fölkenedhez, Dávidhoz és utódaihoz örökké.

2Sám 23

Ezek voltak Dávid utolsó szavai: Így szól Dávid, Isai fia, így szól a magasra emelt férfi, Jákob Istenének felkentje, Izráel énekeinek kedveltje: **2 Az Úr lelke beszélt általam, az ő szava volt nyelvemen. 3 Izráel Istene ezt mondta, Izráel kösziklája így szólt hozzám: Az emberek igaz uralkodója, az istenfelő uralkodó 4 olyan, mint a fölkelő nap reggeli fénye, mint a felhőtlen reggel, melynek sugarától eső után kisarjad a fű a földön. 5 Nem ilyen-e házam Isten színe előtt? Örök szövetségre lépett énvelem, benne elrendezett és biztosított mindent. Minden javam, minden örömöm őtől származik. 6 De az elvetemültek mind olyanok, mint a szélhordta tövis, melyet nem fognak meg kézzel: 7 aki hozzájuk akar nyúlni, vasat ragad, lándzsanyelet; égő tűzzel égeti meg őket, ahol rájuk talál. 8 Ezek voltak név szerint Dávid vitézei: a tahkemóni Jóséb-Bassebet, egy főtiszt, aki úgy forgatta a lándzsáját, hogy egy alkalommal nyolcszáz embert döfött le. 9 Azután Eleázár, Ahóhí fiának, Dódónak a fia, egyike annak a három vitéznek, akik Dávid mellett voltak, amikor csúffá tették a harcra gyülekezett filiszteusokat. Az izráeliek már visszavonultak, 10 de ő ott maradt, és vágta a filiszteusokat, míg csak bele nem fáradt, és hozzá nem ragadt a keze a kardhoz. Nagy győzelmet adott az Úr azon a napon. Azután a hadinép is visszatért hozzá, de csak fosztogatni. 11 A következő volt Sammá, a harári Ágé fia. Amikor összegyűltek a filiszteusok Lehinél, ahol a mező egy darabja lencsével volt bevetve, a hadinép már megfutamodott a filiszteusok elől, 12 de ő megállt annak a darab földnek a közepén, megvédte azt, és megverte a filiszteusokat. Így adott az Úr nagy győzelmet. 13 Egyszer a harminc vezér közül hárman elmentek Dávidhoz, és aratáskor érkeztek meg az Adullám-barlangba, amikor a filiszteusok serege a Refáim-völgyben táborozott. 14 Dávid akkor a sziklavárban volt, a filiszteusok előőrsé pedig ugyanakkor Betlehemnél. 15 Dávid eltikkadt, és ezt mondta: Ó, bárcsak valaki vizet hozna nekem a betlehemi kútból, onnan a kapu mellől! 16 Erre a három vitéz áttört a filiszteus táboron, vizet merített Betlehemben a kapu melletti kútból, elhozták, és odavitték Dávidnak. Ő azonban nem akarta meginni, hanem kiöntötte áldozatul az Úrnak, 17 és ezt mondta: Az Úr mentsen meg attól, hogy ilyet tegyek! Hiszen azoknak az embereknek a vére ez, akik kockára tették az életüket! Ezért nem akarta meginni. Ilyeneket vitt véghez ez a három vitéz. 18 Abísaj, Jóáb testvére, Cerújá fia volt a harminc vezér parancsnoka. Ő úgy forgatta a lándzsáját, hogy háromszáz embert döfött le. Ő volt a leghíresebb a harmincak között. 19 A harmincak között ő volt a legtekintélyesebb, ezért lett a parancsnokuk; ám az előző háromnak nem ért a nyomába. 20 A Kabceélból való Benájá, Jójádá fia is kiváló ember volt, és nagy tetteket vitt véghez. Ő vágta le Móáb két bajnokát. Ő ment le egy verembe, és megölt egy oroszlánt, amikor egyszer hó esett. 21 Ugyanő vágott le egy nagy termetű egyiptomi embert, bár az egyiptomi kezében**

lándzsa volt, ő meg csak bottal ment rá. De kiragadta az egyiptomi kezéből a lándzsát, és a saját lándzsájával ölte meg. 22 Ilyeneket vitt véghez Benájá, Jójádá fia. Ő is nevezetes volt, mint az a három vitéz. 23 Tekintélyes volt a harminc között, de a háromnak nem ért a nyomába. Dávid a testőrök vezetőjévé tette. 24 Aszáél, Jóáb testvére is kivált a harminc közül, akik a következők voltak: Elhánán, a betlehem-i Dódó fia, 25 a haródi Sammá, a haródi Elíká, 26 a peleti Helec, a tekóai Írá, Ikkés fia, 27 az anatóti Abiezer, a húsái Mebunnaj, 28 az ahóhi Calmón, a netófái Mahraj, 29 a netófái Héleb, Baaná fia, a benjámini Gibeából való Ittaj, Ríbjaj fia, 30 a pirátóni Benájá, a nahalé-gaasi Hiddaj, 31 az arbai Abiálbón, a bahúrími Azmávet, 32 a saalbóni Eljahbá, Jónátán, Jásén fia, 33 a harári Sammá, az arári Ahíám, Sárár fia, 34 a maakái Elifelet, Ahaszbaj fia, a gilói Eliám, Ahítófel fia, 35 a karmeli Hecró, az arbai Paaraj, 36 a cóbái Jigál, Nátán fia, a gádi Báni, 37 az ammóni Celek meg a beéróti Nahraj, Jóábnak, Cerújá fiának a fegyverhordozója, 38 a jeteri Írá, a jeteri Gáréb 39 és a hettita Úriás. Összesen tehát harmincheten voltak.

2Sám 24

Újból megharagudott az Úr Izráelre. Felingerelte ellenük Dávidot, és ezt mondta: Menj, vedd számba Izráelt és Júdát! 2 A király pedig ezt mondta Jóábnak, hadserege parancsnokának: Járd be Izráel minden törzsét Dántól Beérsebáig, és számláld meg a népet, hadd tudjam meg, mekkora a nép! 3 Jóáb azonban ezt felelte a királynak: Szaporítsa meg Istened, az Úr a népet százannyira, mint amennyi most, és gyönyörködjék benne az én uram, királyom! De miért leli kedvét az ilyen dologban az én uram, királyom? 4 A király szava azonban erősebb volt Jóábénál és a csapatparancsnokokénál. Elindult tehát Jóáb a csapatparancsnokokkal együtt a királytól, hogy megszámlálják Izráel népét. 5 Átkeltek a Jordánon, és Aróernál ütöttek tábor, a várostól délre, Gád völgye közepén, majd Jazérba mentek. 6 Azután Gileádba és Tahtím földjére, Hodsíba mentek, majd Dán-Jaanba és Szidón környékére, 7 továbbá a megerősített Tíruszhoz mentek, meg a hivviek és kánaániak összes városába. Végül elértek Júda déli vidékére, Beérsebába. 8 Miután bejárták az egész országot, kilenc hónap és húsz nap elteltével visszaértek Jeruzsálembe. 9 Jóáb jelentette a királynak a népszámlálás eredményét: Izráelben nyolcszázezer kardforgató ember volt, Júdában pedig ötszázezer. 10 Dávidot azonban furdalni kezdte a lelkiismeret, miután megszámláltatta a népet, ezért ezt mondta Dávid az Úrnak: Nagyot vétettem azzal, hogy ezt tettem! Most azért bocsásd meg, Uram, a te szolgád bűnét, mert igen esztelenül cselekedtem! 11 Reggel, amikor Dávid fölkel, így szólt az Úr igéje Gád prófétához, Dávid látnokához: 12 Eredj, és mondd meg Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Három lehetőséget adok neked; válassz közülük egyet, és én azt teszem veled. 13 Bement tehát Gád Dávidhoz, és tudtára adta ezt neki. Megkérdezte tőle: Hét esztendeig tartó éhínség jöjjön országodra? Vagy három hónapig kelljen menekülnöd a téged üldöző ellenség elől? Vagy három napig tartó dögvész legyen az országodban? Gondold végig, és dönts el, milyen választ vigyek annak, aki engem küldött! 14 Dávid ezt felelte Gádnak: Igen nehéz helyzetben vagyok. Inkább essünk az Úr kezébe, mert nagy az ő irgalma. Csak ember kezébe ne essem! 15 Az Úr tehát dögvészt bocsátott Izráelre aznap reggeltől fogva a kiszabott időig, és meghalt a nép közül hetvenezer ember Dántól Beérsebáig. 16 De amikor az angyal Jeruzsálem ellen nyújtotta ki a kezét, hogy elpusztítsa, bánkódni kezdett az Úr a veszedelem miatt, és ezt parancsolta az angyalnak, aki a nép között pusztított: Elég! Most már hagyd abba! Az Úr angyala ekkor éppen a jebúsi Arauná szérűje mellett volt. 17 Amikor Dávid meglátta az angyalt, amint a népet irtotta, ezt mondta az Úrnak: Bizony én vétkeztem, és én követtem el bűnt, de az én nyájam nem követett el semmit. Sújtsa le kezét inkább énám és az én rokonságomra! 18 Gád még aznap elment Dávidhoz, és ezt mondta neki: Menj, és állíts oltárt az Úrnak a jebúsi Arauná szérűjén! 19 Elment tehát Dávid Gád szavai szerint, ahogyan megparancsolta az Úr. 20 Amikor Arauná kitekintett, és látta, hogy udvari embereivel a király közeledik hozzá, kiment Arauná,

és arccal a földre borult a király előtt. 21 Azután megkérdezte Arauná: Miért jött szolgáljához az én uram, királyom? Dávid így felelt: Azért, hogy megvegyem tőled ezt a szérút; oltárt akarok itt építeni az Úrnak, hogy megszűnjék a népet ért csapás. 22 Arauná ezt mondta Dávidnak: Fogadja el az én uram, királyom, és áldozzon, ahogyan jónak látja! Nézd, van itt marha is az égőáldozathoz, a cséplőeszközök meg a marhák szerszámai pedig jók lesznek tűzifának. 23 Mindezt a királynak adja Arauná, ó, király! Majd így szólt Arauná a királyhoz: Legyen kegyelmes hozzád Istened, az Úr! 24 De a király ezt felelte Araunának: Így nem! Csak pénzért fogadom el tőled, mert nem akarok ingyen kapott égőáldozatot bemutatni Istenemnek, az Úrnak. Megvette tehát Dávid azt a szérút és a marhákat ötven sekel ezüstért. 25 Majd oltárt épített ott Dávid az Úrnak, és égőáldozatokat meg békeáldozatokat mutatott be. Az Úr pedig megengesztelődött az ország iránt, és megszűnt a csapás Izráelben.

1Kir 1

Amikor Dávid élemedett korú öregember lett, hiába takargatták be ruhákkal, nem tudott fölmelegedni. 2 Akkor ezt mondták neki udvari emberei: Keresni kell urunknak, a királynak egy fiatal szüzet, hogy a király szolgálatára álljon, és ápolja őt. Ha ez a karjaidban fekszik, akkor majd fölmelegszel, uram, királyom! 3 Keresni kezdtek tehát Izráel egész területén egy szép leányt. Így találtak rá a súnémi Abiságra, és bevitték a királyhoz. 4 Ez a leány igen szép volt; ő ápolta a királyt, és ő viselte gondját, de a király nem élt vele. 5 Adónijjá, Haggít fia elbizakodottan ezt mondta: Én leszek a király! És szerzett magának harci kocsikat, lovasokat és ötven férfit, akik előtte futottak. 6 Apja azonban soha életében nem vetette a szemére, hogy miért tesz ilyet. Absolon után szülte őt anyja, és ő is igen szép ember volt. 7 Tárgyalt Jóábbal, Cerújá fiával és Ebjátár pappal, ezek segítették Adónijját, és vele tartottak. 8 Viszont Cádók pap, Benájá, Jójadá fia, Nátán próféta, Simí és Réi meg Dávid vitézei nem támogatták Adónijját. 9 Egyszer Adónijjá juhokból, marhákból és hizlalt borjúkból áldozati lakomát rendezett a Zóhelet-kőnél, a Rógél-forrás mellett, és meghívta minden testvérét, a király fiait meg a király szolgálatában álló összes júdait. 10 Nem hívta meg viszont Nátán prófétát, Benáját, a vitézeket meg a testvérét, Salamont sem. 11 Akkor ezt mondta Nátán Betsabénak, Salamon anyjának: Nem hallottad, hogy Adónijjá, Haggít fia lett a király, úgy, hogy urunk, Dávid nem is tud róla?! 12 **Gyere hát, hallgasd meg a tanácsomat, hogyan mentsd meg életedet és fiadnak, Salamonnak az életét.** 13 **Eredj, menj be Dávid királyhoz, és mondd ezt neki: Uram, királyom, te megesküdtél szolgálóleányodnak: A te fiad, Salamon lesz utánam a király, és ő fog a trónomra ülni. Miért lett akkor Adónijjá a király?** 14 Amíg te a királlyal beszélsz, én is bemegyek utánad, és megerősítem szavaidat. 15 Betsabé be is ment a királyhoz a belső szobába, ahol a súnémi Abiság viselte gondját a megvénült királynak. 16 Betsabé meghajolt, és leborult a király előtt, a király pedig ezt kérdezte: Mit kívánsz? 17 Az így felelt neki: Uram, te megesküdtél szolgálóleányodnak az Úrra, a te Istenedre: A te fiad, Salamon lesz utánam a király, ő fog a trónomra ülni. 18 Most mégis Adónijjá lett a király, te pedig, uram, királyom, még csak nem is tudsz róla. 19 Mert bikákból, hizlalt borjakból és juhokból gazdag áldozati lakomát rendezett, és meghívta rá a király valamennyi fiát, Ebjátár papot és Jóábot, a hadsereg parancsnokát; csak szolgálodat, Salamont nem hívta meg. 20 Most azért, uram, királyom, rajtad van egész Izráel szeme, neked kell kihirdetned, hogy ki ül utánad a trónra, uram, királyom! 21 Mert ha majd őseidhez térsz pihenni, uram, királyom, akkor engem és fiamat, Salamont lázadóknak fognak tekinteni. 22 Még beszélt a királlyal, amikor megérkezett Nátán próféta. 23 Jelentették a királynak: Itt van Nátán próféta. Erre ő bement a király elé, és arccal a földre borult a király előtt. 24 Ezt mondta Nátán: Uram, királyom! Te mondtad azt, hogy Adónijjá lesz utánad a király, és ő fog a trónodra ülni? 25 Mert ő ma elment, és bikákból, hizlalt borjakból és juhokból gazdag áldozati lakomát rendezett; meghívta a király valamennyi fiát, a hadsereg parancsnokát meg Ebjátár papot, és ezek most vele esznek-isznak, és ezt kiáltozzák: Éljen Adónijjá király! 26 De engem, a te szolgálodat nem hívott meg, sem Cádók papot, sem Benáját, Jójadá fiát, sem szolgálodat, Salamont. 27 Ha az én uramtól, a királytól való ez az intézkedés, akkor miért nem tudtad szolgálóiddal, hogy ki ül a trónra utánad, uram, királyom? 28 Dávid király erre így válaszolt: Hívjátok ide Betsabét! Ő bement a királyhoz, és megállt a király előtt. 29 Akkor a király megesküdtött, és ezt mondta: **Az élő Úrra mondom, aki megváltott engem minden nyomorúságból, 30 hogy amiképp megesküdtem neked az Úrra, Izráel Istenére, hogy a te fiad, Salamon lesz utánam a király, és ő ül a trónomra, úgy azt meg is cselekszem még a mai napon.** 31 Erre Betsabé arccal a földig hajolva leborult a király előtt, és ezt mondta: Örökké éljen az én uram, Dávid király! 32 Azután ezt mondta Dávid király: Hívjátok ide Cádók papot, Nátán prófétát és Benáját, Jójadá fiát! Ezek be is mentek a király elé. 33 A király ezt mondta nekik: Vegyétek magatok mellé uratok embereit! Ültessétek fiamat, Salamont az én öszvéremre, és vezessétek le a Gihónhoz! 34 Cádók pap és

Nátán próféta kenje ott fel Izráel királyává, azután fújjátok meg a kürtöt, és kiáltátok: **Éljen Salamon király!** 35 Azután vonuljatok fel mögötte, ő pedig jöjjön ide, üljön a trónomra, és ő legyen helyettem a király! Mert azt parancsoltam, hogy ő legyen Izráel és Júda fejedelme. 36 Akkor Benájá, Jójadá fia válaszolt a királynak: Az Úr, az én uramnak, királyomnak Istene mondjon áment rá! 37 Ahogyan vele volt az Úr az én urammal, királyommal, úgy legyen Salamonnal is, és tegye nagyobbá trónját még az én uramnak, Dávid királynak a trónjánál is! 38 Elment tehát Cádók pap, Nátán próféta és Benájá, Jójadá fia meg a kerétiék és a pelétiék; Salamont Dávid király öszvéreére ültették, és levezették a Gihónhoz. 39 Cádók pap pedig kihozta a sátorból az olajosszarut, és fölkenete Salamont. Majd megfújták a kürtöt, és az egész nép ezt kiáltozta: Éljen Salamon király! 40 Azután fölvonult mögötte az egész nép, sípokkal sípoltak, és olyan lelkesen ujjongtak, hogy majd meghasadt a föld a kiáltozásuktól. 41 Meghallotta ezt Adónijjá és a nála levő meghívottak mind, amikor a lakoma végén jártak. Jóáb is meghallotta a kürtszót, és ezt kérdezte: Miért van ilyen nagy zaj a városban? 42 Még beszélt, amikor megérkezett Jónátán, Ebjátár pap fia. Adónijjá ezt mondta: Jöjj be, te derék ember vagy, és biztosan jó hírt hozol. 43 Jónátán így válaszolt Adónijjának: Nem, mert a mi urunk, Dávid király Salamont tette királlyá. 44 Elküldte vele a király Cádók papot, Nátán prófétát és Benáját, Jójadá fiát meg a kerétiéket és a pelétiéket, őt pedig felültették a király öszvéreére, 45 majd Cádók pap Nátán prófétával együtt királlyá kente őt a Gihónnál. Onnan vonultak föl örvendezve, ezért zajos a város, ennek a hangját hallottátok. 46 Salamon már ott is ül a királyi trónon. 47 Sőt a király udvari emberei is odamentek, és így áldják urunkat, Dávid királyt: Szerezzon Istened Salamonnak még nagyobb hírnevet, mint a tiéd, és tegye az ő trónját még a te trónodnál is nagyobbá! A király mélyen meghajolt a fekvőhelyén, 48 majd még ezt is mondta a király: Áldott az Úr, Izráel Istene, aki megadta nekem a mai napon, hogy szemem láttára ült utódom a trónra. 49 Ekkor megrémülve fölkel Adónijjá összes meghívottja, és elsiettek mindnyájan, amerre láttak. 50 Adónijjá azonban félt Salamontól, ezért elment, és megragadta az oltár szarvait. 51 Jelentették Salamonnak, hogy Adónijjá fél Salamon királytól, ezért megragadta az oltár szarvait, és ezt mondja: Esküdjék meg nekem most Salamon király, hogy nem öli meg fegyverrel a szolgáját! 52 Erre így szólt Salamon: Ha derék embernek bizonyul, haja szála sem fog meggömbülni, de ha valami rosszat tesz, akkor meg kell halnia. 53 Ekkor érte küldött Salamon király, és elhozták az oltártól; ő pedig amint megérkezett, leborult Salamon király előtt. Salamon ezt mondta neki: **Eredj haza!**

1Kir 2

1 Amikor közeledett Dávid halálának az ideje, ezeket hagyta meg fiának, Salamonnak: **2 Én most elmegyek azon az úton, amelyen minden földi halandó elmegy.** Légy erős, légy férfi! 3 Tartsd meg, amit elrendelt Istened, az Úr! Járj az ő útján, tartsd meg rendelkezéseit, parancsolatait, törvényeit és intelmeit, ahogyan meg vannak írva Mózes törvényében. Akkor boldogulsz mindenben, amit teszel, és mindenütt, amerre fordulsz. 4 Akkor beteljesíti az Úr a nekem adott ígéretét, amikor ezt mondta: Ha vigyáznak fiaid útjukra, és állhatatosan előttem járnak teljes szívvel és teljes lélekkel, akkor nem vesznek ki utódaid Izráel trónjáról. 5 Te is tudod, mit követett el ellenem Jóáb, Cerújá fia, mit tett Izráel két hadseregparancsnokával, Abnérral, Nér fiával és Amászával, Jeter fiával, amikor meggyilkolta őket; mert úgy ontott vért béke idején, mintha háború lett volna, és úgy mocskolta be vérrel dereka övét és lába saruját, mintha háború lett volna. 6 Bánj vele bölcsességed szerint, és ne engedd, hogy békességben megöszülve jusson a holtak hazájába! 7 De a gileádi Barzillaj fiaival bánj szeretettel! Legyenek azok között, akik asztalodnál étkeznek, mert ők is mellém álltak, amikor testvéred, Absolon elől menekültem. 8 Itt van még melletted a benjámini Simí, Géra fia Bahúrimból, aki gyalázatosan szidalmazott, amikor Mahanajimba mentem. Ő ugyan elem jött a Jordánhoz, ezért megesküdtem az Úrra, hogy nem öletem meg fegyverrel. **9 Te azonban ne hagyd őt**

büntetlenül! Bölcs ember vagy, tudod, mit kell tenned, hogy ősz fejét vérbe borítva juttasd a holtak hazájába. 10 Azután pihenni tért Dávid őseihez, és eltemették Dávid városában. 11 Dávid negyven évig uralkodott Izráelben. Hebrónban uralkodott hét évig, Jeruzsálemben pedig harminchárom évig uralkodott.

12 Azután Salamon ült apjának, Dávidnak a trónjára, és uralma nagyon megerősödött. 13 Adónijjá, Haggít fia egyszer megjelent Betsabénál, Salamon anyjánál, aki megkérdezte: Békés szándékkal jössz-e? Ő így felelt: Békés szándékkal. 14 Majd ezt mondta: Beszédem volna veled. Ő így felelt: Beszélj! 15 Adónijjá ezt mondta: Te is tudod, hogy nekem járt volna a királyság, és már egész Izráel engem tekintett királyának. De aztán úgy alakultak a dolgok, hogy a testvéremé lett a királyság, mert neki adta az Úr. 16 Most azért, hogy kéréssel fordulok hozzád, ne utasíts el! Betsabé így válaszolt: Beszélj! 17 Ő erre így folytatta: Kérlek, mondd meg Salamon királynak, téged biztosan nem utasít el, hogy adja nekem feleségül a súnémi Abiságot. 18 Betsabé azt felelte: Jó, majd beszélek érdekedben a királlyal. 19 El is ment Betsabé Salamon királyhoz, hogy beszéljen vele Adónijjá érdekében. **A király elébe ment, meghajolt előtte, majd a trónjára ült, és hozatott egy széket az anyakirálynőnek, aki a jobbjára ült.** 20 Akkor Betsabé ezt mondta: Egy apró kéréssel fordulok hozzád, ne utasíts el! A király így felelt neki: Mondd csak el a kérésedet, anyám, nem foglak elutasítani. 21 Erre ő ezt mondta: Hadd kapja meg feleségül testvéred, Adónijjá a súnémi Abiságot! 22 Salamon király így válaszolt anyjának: Miért csak a súnémi Abiságot kéred Adónijjának? Kérd neki mindjárt a királyságot is, hiszen a bátyám ő! Legyen csak az övé meg Ebjátár papé és Jóábé, Cerújá fiáé! 23 Akkor megesküdött Salamon király az Úrra: Úgy segítsen engem Isten most és ezután is, hogy ez az életébe kerül Adónijjának! 24 Most azért az élő Úrra mondom, aki engem idehelyezett, és apámnak, Dávidnak a trónjára ültetett, és aki ígérete szerint uralkodóházat alapított nekem, hogy meg kell halnia Adónijjának még ma. 25 Elküldte azért Salamon király Benáját, Jójádá fiát, aki leterítette őt, úgyhogy meghalt. 26 Ebjátár papnak pedig ezt parancsolta a király: Menj Anátótba, a földbirtokodra, különben halál fia vagy! Nem akarlak ma téged is megöletni, mivel te hordoztad az én Uramnak, az Úrnak a lábát apám, Dávid előtt, és együtt szenvedted el mindazt, amit apám elszenvedett. 27 Így üzte el Salamon Ebjátárt, nem lehetett többé az Úr papja. Ezzel beteljesedett az Úr ígéje, amelyet Éli házáról mondott Sílóban. 28 Eljutott ennek a híre Jóábhoz. Jóáb ugyanis Adónijjához csatlakozott, bár azelőtt Absolonhoz nem csatlakozott. Ezért bemenekült Jóáb az Úr sátrába, és megragadta az oltár szarvait. 29 Amikor jelentették Salamon királynak, hogy Jóáb az Úr sátrához menekült, és ott áll az oltár mellett, elküldte Salamon Benáját, Jójádá fiát ezzel a parancssal: Eredj, és öld meg őt! 30 Benájá el is ment az Úr sátrához, és ezt mondta Jóábnak: A király azt parancsolja, hogy gyere ki! Ő azonban így felelt: Nem megyek, itt akarok meghalni! Benájá jelentette a királynak, hogy mit beszélt Jóáb, és mit felelt neki. 31 Erre azt mondta neki a király: Tedd meg, amit kíván, öld meg, és temesd el! Így hártod el rólam és apám házáról a Jóáb által ok nélkül kiontott vért. 32 Csak őt fogja hibáztatni érte az Úr, hiszen megölt két magánál igazabb és derekabb embert. Fegyverrel gyilkolta meg őket, apámnak, Dávidnak a tudta nélkül: Abnért, Nér fiát, Izráel hadseregparancsnokát és Amászá, Jeter fiát, Júda hadseregparancsnokát. 33 Szálljon kiontott vérük Jóáb és utódai fejére mindörökre! Dávidnak és utódainak, házának és trónjának pedig adjon az Úr békét örökre! 34 Elment tehát Benájá, Jójádá fia, rátámadt Jóábra, és megölte. Hazájában, a pusztában temették el. 35 Helyette a király Benáját, Jójádá fiát állította a hadsereg élére, Ebjátár helyére pedig Cádók papot állította a király. 36 Majd elküldött a király, hívatta Simít, és ezt mondta neki: Építs magadnak házat Jeruzsálemben, és lakj ott, de nem mehetsz el onnan sehová! 37 Mert tudd meg, hogy ha elmégy, és átléped a Kidrón-patakot, meg fogsz halni, és abban csakis te leszel a hibás! 38 Simí ezt felelte a királynak: Jól van. Úgy cselekszik szolgád, ahogyan parancsolja az én uram, királyom. Jó ideig nem is hagyta el Simí Jeruzsálemet. 39 Három év múlva azonban Simínek két rabszolgája elszökött Ákíshoz, Maaká

fiához, Gát királyához. Siminek hírül hozták, hogy a rabszolgái Gátban vannak. 40 Elindult tehát Simí, fölnyergelte a szamarát, és elment Gátba Ákíshoz, hogy megkeresse a rabszolgáit. Elment Simí, és visszahozta a rabszolgáit Gátból. 41 Jelentették azonban Salamonnak, hogy Simí elment Jeruzsálemből Gátba, és vissza is tért. 42 Ekkor hívatta a király Simít, és ezt mondta neki: Hát nem eskettelek meg téged az Úrra, és nem figyelmeztettelek, hogy ha elmegy, és bárhová távozol, tudd meg, hogy meg kell halnod?! Te azt felelted nekem: Jól van, engedelmeskedem. 43 Miért nem tartottad meg az Úrra tett esküt és a parancsot, amelyet én adtam neked? 44 Majd ezt mondta a király Siminek: Tudod te, hisz emlékszel te is mindarra a rosszra, amit apámmal, Dáviddal szemben elkövettél. Most majd megfizet neked az Úr a gonoszságodért! 45 Salamon király pedig áldott lesz, és Dávid trónja erősen fog állni az Úr előtt örökké. 46 Majd parancsot adott a király Benájának, Jójadá fiának, az pedig leterítette Simít, és az meghalt. És megerősödött a királyi hatalom Salamon kezében.

1Kir 3

Salamon veje lett a fáraónak, Egyiptom királyának, mert elvette a fáraó leányát. Dávid városába vitte, míg be nem fejezte palotájának, az Úr házának és a Jeruzsálemet körülvevő várfalnak az építését. 2 A nép akkor még az áldozóhalmokon áldozott, mert addig még nem építettek házat az Úr nevének. 3 Salamon szerette ugyan az Urat, és apjának, Dávidnak a rendelkezései szerint élt, de ő is az áldozóhalmokon mutatott be áldozatot. 4 A király Gibeónba szokott elmenni, hogy ott áldozzék, mert ez volt a legnagyobb áldozóhalom. Egyszer ezer égőáldozatot mutatott be Salamon azon az oltáron. 5 Akkor éjjel megjelent Gibeónban az Úr Salamonnak álmában, és ezt mondta Isten: Kérj valamit, én megadom neked! 6 Salamon ezt felelte: Te nagy szeretettel bántál szolgálóddal, Dáviddal, az én apámmal, ahogyan ő is hűségesen, igazán és egyenes szívvel élt előtted. Ezt a nagy szeretetet megtartottad iránta, és fiút adtál neki, aki a trónján ül ma is. 7 Most pedig, Uram, Istenem, apám, Dávid után királlyá tetted a te szolgálódat. De én még egészen fiatal vagyok, nem értek a kormányzáshoz. 8 És a te szolgáló választott néped között van, amely olyan nagy nép, hogy meg sem lehet számolni; nem lehet számba venni sokasága miatt. 9 Adj azért a te szolgálódnak engedelmes szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget téve a jó és a rossz között. Ki tudná különben kormányozni a te nagy népedet?! 10 Tetszett az Úrnak, hogy ezt kérte Salamon. 11 Azért ezt mondta neki Isten: Mivel ezt kérted, és nem kértél magadnak hosszú életet, nem kértél gazdagságot, és nem kérted ellenségeid életét, hanem értelmet kértél, hogy törvényemnek engedelmeskedve tudj kormányozni, 12 ezért teljesítem kérésedet: olyan bölcs és értelmes szívet adok neked, hogy hozzád fogható nem volt előtted, és nem támad utánad sem. 13 Sőt azt is megadom neked, amit nem kértél: olyan gazdagságot és dicsőséget is adok egész életedben, hogy nem lesz hozzád fogható senki a királyok között. 14 Ha az én utaimon jársz, és megtartod rendelkezéseimet és parancsolataimat, ahogyan apád, Dávid tette, akkor hosszú életet adok neked. 15 Aztán fölébredt Salamon, és látta, hogy álmódott. Amikor visszament Jeruzsálembe, odaállt az Úr szövetségládája elé, és égőáldozatokat mutatott be, békeáldozatokat készített, és udvari embereinek lakomát rendezett. 16 Abban az időben elment két parázna nő a királyhoz, és elébe járult. 17 Az egyik nő ezt mondta: Kérlek, uram, én ezzel a nővel egy házban lakom, és én ott szültem nála abban a házban. 18 Három nappal azután, hogy szültem, ez a nő is megszült. Csak magunk voltunk a házban, nem volt velünk senki idegen; kettőnkön kívül senki sem volt a házban. 19 De egy éjjel meghalt ennek a nőnek a fia, mert ráfeküdt. 20 Fölkelt erre éjfélkor, elvette mellőlem a fiamat, amíg a te szolgálóleányod aludt, és a keblére fektette, az ő halott fiát pedig az én keblemre fektette. 21 Amikor reggel fölkeltem, hogy megszoptassam a fiamat, láttam, hogy halott. De amikor reggel jól megnéztem, kiderült, hogy nem az a fiú volt, akit én szültem. 22 Ekkor a másik nő ezt mondta: Nem úgy van! Az én fiam él, a te fiad az, aki meghalt! Amaz viszont ezt

mondta: Nem igaz! A te fiad halt meg, és az én fiam az, aki él! Így vitatkoztak a király előtt. 23 Akkor ezt mondta a király: Ez azt állítja: az én fiam él, a te fiad halt meg. Amaz meg ezt mondja: nem igaz, a te fiad halt meg, és az én fiam az, aki él. 24 Hozzatok hát ide egy kardot! – mondta a király. Oda is hoztak egy kardot a királynak, 25 a király pedig megparancsolta: Vágjátok ketté az élő gyermeket, és adjátok oda egyik felét az egyiknek, másik felét a másiknak! 26 Ekkor azt mondta az élő gyermek anyja a királynak, mivel megesett a szíve a fián: Kérlek, uram, adjátok neki inkább az élő gyermeket, csak meg ne öljétek! A másik azonban ezt mondta: Ne legyen se az enyém, se a tiéd, vágjátok ketté! 27 Ekkor megszólalt a király, és ezt mondta: Adjátok annak az élő gyermeket, és ne öljétek meg, mert ő az anyja! 28 Egész Izráel meghallotta ezt az ítéletet, amelyet a király hozott, és félelemmel tekintettek a királyra, mert látták, hogy isteni bölcsesség van benne, és azzal szolgált igazságot.

1Kir 4

Salamon király egész Izráel királya volt. 2 Legfőbb tisztviselői ezek voltak: Azarjá, Cádók fia volt a főpap, 3 Elíhóref és Ahijjá, Sísá fiai a kancellárok, Jósáfát, Ahílúd fia pedig a főtanácsadó. 4 Benájá, Jójadá fia állt a hadsereg élén, Cádók és Ebjátár pedig papok voltak. 5 Azarjá, Nátán fia állt a helytartók élén, Zábúd pap, Nátán fia volt a király bizalmasa, 6 Ahísár volt a háznagy, Adónírám, Abdá fia pedig a kényszermunkák felügyelője. 7 Salamon egész Izráel fölé tizenkét helytartót helyezett: ők látták el a királyt és udvarát. Mindegyiknek az esztendő egy hónapjában kellett az ellátásról gondoskodnia. 8 Név szerint ezek voltak: Húr fia Efraim hegyvidékén, 9 Deker fia Mákacban, Saalbímban, Bét-Semesben, Élónban és Bét-Hánánban, 10 Heszed fia Arubbótban, hozzá tartozott Szókó és Héfer egész vidéke. 11 Abínádáb fiáé volt Dór egész dombvidéke. Az ő felesége lett Salamon leánya, Táfat. 12 Baanához, Ahílúd fiához tartozott Taanak, Megiddó és egész Bét-Seán, amely Cárétán mellett van Jezréel alatt, és Bét-Seántól egész Ábél-Mehóláig, sőt Jokmoámon túl is. 13 Geber fia a gileádi Rámótban volt helytartó. Hozzá tartoztak Jáirnak, Manassé fiának sátorfalvai Gileádban, továbbá Argób körzete Básánban: hatvan nagy, várfallal és érczárakkal megerősített város. 14 Ahínádáb, Iddó fia Mahanajimban, 15 Ahímaac pedig Naftáliban kormányzott. Ő is Salamon egyik leányát, Boszmatot vette feleségül. 16 Baaná, Húsaj fia Ásérban és Álótban, 17 Jósáfát, Párúah fia Issakárban, 18 Simí, Élá fia Benjámínban kormányzott, 19 Geber, Úri fia pedig Gileád földjén, amely Szíhónnak, az emóriak királyának és Ognak, Básán királyának az országa volt. Azonkívül volt egy országos helytartó is. 20 Júdának és Izráelnek sok lakója volt, olyan sok, mint a tenger partján a homok: ettek és ittak, boldogok voltak.

1Kir 5

Salamon uralkodott mindazokon az országokon, amelyek az Eufrátesztől a filiszteusok földjéig és az egyiptomi határig terültek el. Ezek adót fizettek, és szolgáltak Salamonnak egész életében. 2 Salamon udvarának ennyi élelemre volt szüksége naponként: harminc kór finomlisztre és hatvan kór kenyérlisztre, 3 tíz hizlalt marhára, húsz legelőn tartott marhára és száz juhra a szarvasokon, gazellákon, őzeken és hizlalt szárnyasokon kívül. 4 Mivel ő uralkodott mindenütt az Eufráteszen innen Tifszahától Gázáig, minden királyon az Eufráteszen innen, ezért mindenfelől békekesség volt körülötte. 5 Júda és Izráel biztonságban lakott, ki-ki a maga szőlője és fügefája alatt Dántól Beérsebáig Salamon egész életében. 6 Salamonnak volt négyezer harci kocsihoz való lova az istállókban, és volt tizenkétezer embere a kocsikra. 7 A helytartók, ki-ki a maga hónapjában, ellátták Salamon királyt és mindazokat, akik Salamon király asztalához jártak; nem volt hiány semmiben. 8 Árpát és szalmát is szállított mindegyik a lovak és paripák számára arra a helyre, ahová kellett, előírás szerint. 9 Isten igen nagy bölcsességet és értelmet adott Salamonnak. Olyan sok bölcs gondolata volt, mint a tenger partján a homok. 10

Nagyobb volt Salamon bölcsessége az összes Keleten lakó ember bölcsességénél és az egyiptomiak minden bölcsességénél. 11 Bölcsőbb volt Salamon minden embernél, még az ezráhi Étánnál, Hémánnál, Kalkólnál és Dardánál, Máhól fiainál is, úgyhogy nagy hírnévre tett szert mindenütt a környező népek körében. 12 **Hárromezer példabeszédet mondott, és ezeröt éneket szerzett.** 13 Beszélt a fákról, a libánoni cédrustól kezdve a falból kinövő izsópig, és beszélt az állatokról, a madarokról, a csúszómászókról és a halakról. 14 Jöttek is az emberek minden nép közül, hogy hallgassák Salamon bölcsességét, sőt a föld királyai közül is mindazok, akik hallottak bölcsességéről. 15 Hírám, Tírusz királya elküldte szolgálait Salamonhoz, amikor meghallotta, hogy őt kenték fel királlyá apja után, mert Hírám mindig szerette Dávidot. 16 Salamon pedig ezt üzenté Hírámnak: 17 Te tudod, hogy apám, Dávid nem építhetett házat Istene, az Úr nevének, mert háborúskodnia kellett mindenfelé, míg az Úr lábai alá nem vetette ellenségeit. 18 De most az Úr, az én Istenem nyugalmat adott nekem mindenfelől, nem fenyeget sem ellenség, sem veszedelem. 19 **Én tehát azt gondoltam, hogy házat építek Istenem, az Úr nevének, ahogyan az Úr apámnak, Dávidnak megmondta: A te fiad, akit utánad helyezek a trónra, az épít majd nevemnek házat.** 20 **Most azért parancsold meg, hogy vágjanak ki cédrusfákat a Libánonon!** Az én szolgálaim együtt lesznek a te szolgáliddal, és annyi bért adok szolgálidnak, amennyit csak kívánsz. Jól tudod, hogy miköztünk senki sem ért úgy a favágáshoz, mint a szidóniak. 21 Amikor Hírám meghallotta Salamon üzenetét, nagyon megörült, és ezt mondta: **Áldott legyen ma az Úr, mert bölcs fiat adott Dávidnak e nagy nép élére!** 22 És Hírám ezt az üzenetet küldte Salamonnak: Meghallgattam, amit üzentél nekem. Teljesítem mind a cédrusfákra, mind a ciprusfákra vonatkozó minden kívánságodat. 23 Szolgálaim leszállítják a Libánonról a tengerre, én pedig tutajokká kapcsolatom össze azokat, és levitetem a tengeren arra a helyre, amelyet megüzensz nekem. Ott szétszedetem azokat, te pedig vitesd el! Te viszont teljesítsd az én kívánságomat, és adj élelmet házam népének! 24 Adott tehát Hírám Salamonnak cédrus- és ciprusfát, amennyit csak kívánt. 25 Salamon pedig adott Hírámnak háza népe ellátására húszezer kór búzát és húszezer kór sajtolt olajat. Ezt adta Salamon Hírámnak évről évre. 26 Az Úr tehát bölcsességet adott Salamonnak, ahogyan megígérte neki. Békességben élt Hírám Salomonnal, és szövetséget kötöttek egymással. 27 Salamon király kényszer munkásokat küldött föl egész Izráelből: harmincezer ember lett a kényszer munkása. 28 **Ezeket felváltva küldte a Libánonra, havonként tízezer embert: egy hónapig a Libánonon voltak, két hónapig pedig otthon.** A kényszer munkások felügyelője Adónírám volt. 29 Salomonnak volt hetvenezer teherhordója és nyolcvanezer kőfejtője is a hegységben. 30 Salomonnak a munkavezetőin kívül, akik a munkát irányították, háromezer-háromszáz felügyelője is volt, akik a munkát végeztették a néppel. 31 A király parancsára nagy és értékes kötömböket fejtettek, mert faragott kövekből akarták lerakni a templom alapjait; 32 ezeket Salamon és Hírám építő munkásai meg a gebáliak faragták méretre. Így készítették elő a gerendákat meg a köveket a templom építéséhez.

1Kir 6

Négyszáznyolcvan évvel azután, hogy Izráel fiai kijöttek Egyiptomból, amikor Salamon már negyedik éve uralkodott Izráelben, ziv hónapban, azaz a második hónapban kezdték el építeni az Úr templomát.

A TEMPLOM ÉPÍTÉSE

2 Az a templom, amelyet Salamon király épített az Úrnak, hatvan könyök hosszú, húsz könyök széles és harminc könyök magas volt. 3 A templomépület előcsarnoka húsz könyök hosszú volt, a templom szélességének megfelelően, szélessége pedig tíz könyök volt a templom előtt. 4 Készítették a templomra ablakokat is, kőkerettel és ráccsal. 5 A

templom falaihoz körös-körül oldalszárnyakat építtetett, körös-körül a templom falain, a szentélynél és a szentek szentjénél is; körös-körül oldalkamrákat csináltatott. 6 Az oldalszárny szélessége legalul öt könyök, középen a szélessége hat könyök, a harmadik szinten pedig a szélessége hét könyök volt; a templomot ugyanis kívülről körös-körül lépcsőzetesen építtette, hogy a gerendák ne nyúljanak be a templom falaiba. 7 Mivel a templom építéskor már készre faragott kövekből dolgoztak, sem kalapácsnak, sem vésőnek, sem egyéb vasszerszámnak nem hallatszott a zaja a templom építéskor. 8 Az alsó oldalkamra ajtaja a templom jobb oldalán volt, és csigalépcsőn jártak föl a középsőre, a középsőről pedig a harmadikra. 9 Amikor befejezték a templom építését, beburkolták a templomot cédrusgerendákkal és cédrusdeszkákkal. 10 Megépítették az oldalszárnyakat az egész templomhoz, emeletenként öt-öt könyök magasra, és cédrusgerendákkal kapcsolták a templomhoz.

11 Így szólt az Úr igéje Salamonhoz: 12 Ezt mondom a templomról, amelyet most építesz: Ha az én rendelkezéseim szerint élsz, törvényeimet teljesíted, ha megtartod minden parancsolatomat, és azok szerint élsz, akkor én is megtartom ígéretemet, amelyet apádnak, Dávidnak tettem: 13 Izráel fiai között lakom, és nem hagyom el népemet, Izráelt. 14 Amikor befejezte Salamon a templom építését, 15 beburkolta a templom falait belülről cédrusdeszkával; a templom padlójától egészen a mennyezetig faburkolattal látta el belül, a templom padlóját pedig ciprusfa deszkával borította be. 16 A templom végétől húszkönyöknyire épített egy deszkafalat cédrusfából a padlótól fel a mennyezetig; ezt építette ki belül a legszentebb résznek, a szentek szentjének. 17 Az előtte levő templomcsarnok, azaz a szentély negyven könyök volt. 18 Belülről az egész templomot cédrusfa borította, s erre gömb alakú díszeket és virágfüzéreket faragtak; minden csupa cédrusfa volt, a követ nem is lehetett látni. **19 A templom leghátsó részében készítette el a szentek szentjét, hogy ott helyezze el az Úr szövetségládáját.** 20 A szentek szentje húsz könyök hosszú, húsz könyök széles és húsz könyök magas volt. Színarannyal vonatta be azt, az oltárt pedig cédrusfával borította be. 21 A templom belsejét is színarannyal vonatta be Salamon, és aranyláncokat húzatott ki a szentek szentje elé. Arannyal vonatta be a templomot, 22 az egész templomot arannyal vonatta be, végig az egész templomot. *A szentek szentjénél* levő oltárt is mindenütt bevonatta arannyal. 23 *Készíttetett olajfából a szentek szentjébe két kerúbot, tíz-tíz könyök magasat.* 24 *A kerúb egyik szárnya is öt könyök, a másik szárnya is öt könyök volt, úgyhogy az egyik szárny vége a másik szárny végétől tízkönyöknyire volt.* 25 *A másik kerúb is tízkönyöknyi volt; mindkét kerúbnak ugyanaz volt a mérete és a formája.* 26 *Az egyik kerúb magassága tíz könyök volt, és ugyanannyi volt a másik kerúbé is.* 27 *A kerúbokat a templom legbelső részébe helyezték. A kiterjesztett szárnyú kerúbok közül az egyiknek a szárnya az egyik falig, a másik kerúb szárnya pedig a másik falig ért, és szárnyuk a templom közepén egymáshoz ért.* 28 *A kerúbokat is bevonták arannyal.* 29 *A templom falára, körös-körül mindenütt, a belső és külső részre egyaránt domborműveket faragtak: kerúbokat, pálmákat és virágfüzéreket.* 30 A templom padlóját arannyal vonták be a belső és a külső részben egyaránt. 31 A szentek szentjének bejáratára ajtószárnyakat készítettek olajfából. A szemöldökfák és az ajtófélfák ötszöget alkottak. 32 Mind a két ajtószárny olajfából volt. Kerúb-, palma- és virágfüzér-domborműveket faragtak rájuk, majd bevonták arannyal; a kerúbokat és a pálmákat is befuttatták arannyal. 33 Ugyanígy készítettek a templom bejáratához is ajtófélfákat olajfából, négyzetes formára. 34 Mindkét ajtószárny ciprusfából volt. Az egyik ajtószárny is két táblából állt, amelyek csapon forogtak, meg a másik ajtószárny is két táblából állt, amelyek csapon forogtak. 35 Kerúbokat, pálmákat és virágfüzéreket faragtak rájuk, és beborították arannyal, amely még a véseteket is befedte. 36 Azután megépítették a belső udvart három sor faragott kőből és egy sor cédrusgerendából. 37 A negyedik évben rakták le az Úr házának alapját, ziv hónapban, 38 és a tizenegyedik évben,

búl hónapban, azaz a nyolcadik hónapban készült el a templom minden része és minden tartozéka. **Hét esztendeig építették.**

1Kir 7

SALAMON PALOTÁJÁNAK ÉPÍTÉSE

1 **A maga palotáját tizenhárom évig építette Salamon;** akkor készült el teljesen a palota. 2 Felépítette tehát a Libánon-erdő palotát: száz könyök volt a hossza, ötven könyök a szélessége, harminc könyök a magassága. Négy sorban cédrusoszlopok voltak, az oszlopokon pedig cédrusgerendák, 3 és cédrusfa mennyezet az oszlopokon nyugvó keresztgerendákon. Összesen negyvenöt oszlop volt, soronként tizenöt. 4 Kerettel ellátott ablakok voltak három sorban, az ablakok egymással szemben voltak három sorban. 5 Az ajtófélfák meg az ablakkeretek mind négyszögűek voltak. Az ablakok egymással szemben voltak három sorban. 6 Azután elkészítette az oszlopcsarnokot, melynek a hossza ötven könyök, szélessége harminc könyök volt, és ez elé még egy oszlopos csarnokot és egy lépcsőt. 7 Elkészítette a tróntermet is, az ítélethozatal csarnokát, hogy ott ítélkezék, és cédrusfával burkoltatta be a padlótól a mennyezetig. 8 A saját palotája pedig, amelyben lakott, a hátsó udvarban, a csarnokon belül hasonlóan készült el. Ehhez a csarnokhoz hasonló palotát készített Salamon a fáraó leányának is, akit feleségül vett. 9 Mindezek bent is, kint is méret szerint kifaragott, fűrészsel kivágott értékes kövekből készültek; az alaptól az oromzatig, kívül is a nagy udvari részen. 10 Az alapok is értékes, nagy kövekből készültek, tíz könyök és nyolc könyök nagyságú kövekből. 11 Ezekre méret szerint kifaragott értékes kövek és cédrusgerendák kerültek. 12 **A nagy udvart három sor faragott kő és egy sor cédrusgerenda vette körül, az Úr temploma belső udvarához meg a templom csarnokához hasonlóan.** 13 Ezután Salamon király elhozatta Tíruszból Híramot, 14 aki egy Naftáli törzséből származó özvegyasszony fia volt, az apja azonban tíruszi rézműves volt. Ő teljes bölcsességgel, értelemmel és tudással el tudott készíteni bármilyen rézeszközt. Eljött Salamon királyhoz, és készített mindenféle eszközt. 15 Formált két rézoszlopot, az egyik oszlop magassága tizenhármas könyök volt, és tizenkét könyök hosszú zsinór érte körül. Ugyanígy a másik oszlopot is. 16 Majd két oszlopfőt készített rézből öntve, és az oszlopok tetejére helyezte azokat. Öt könyök magas volt az egyik oszlopfő, és öt könyök magas volt a másik oszlopfő is. 17 Az oszlopok tetején levő oszlopfőknek hálószerű recézete volt lánc formájú zsinórokkal. Hét volt az egyik oszlopfőn, és hét volt a másik oszlopfőn is. 18 Azután gránátalmákat készített; két sor volt belőlük mindegyik háló körül, hogy befedje az oszlopfőket, amelyek az oszlopok tetején voltak. Ugyanígy járt el a másik oszlopfőnél is. 19 A csarnoknál álló oszlopok tetején az oszlopfők lilium alakúak voltak, négy könyök magasak. 20 Oszlopfők voltak tehát a két oszlop tetején; a kidomborodásuk mentén, a háló fölött kétszáz gránátalma volt több sorban körös-körül, mindkét oszlopfőnél. 21 Azután felállította az oszlopokat a templom csarnoka elé. Felállította a jobb oldali oszlopot, és elnevezte Jákínnak, azután felállította a bal oldali oszlopot, és elnevezte Bóáznak. 22 Az oszlopok teteje lilium alakú volt. Így fejeződött be az oszlopok elkészítése. 23 Azután elkészítette az öntött medencét, amelynek egyik pereme a másik peremétől tízkönyöknyire volt, kör alakú és öt könyök magas volt, és harminc könyök hosszú zsinór érte körül. 24 A pereme alatt körös-körül gömb alakú díszek voltak, könyökönként tíz-tíz, ezek vették körül a medencét. A gömb alakú díszek két sorban helyezkedtek el, amelyeket az öntvényvel együtt öntöttek. 25 A medencét tizenkét bika tartotta: három északra, három nyugatra, három délre, három pedig keletre nézett; mindegyik a hátsó részével fordult befelé. 26 Egy tenyér volt a vastagsága, a pereme pedig kifelé hajlott, ahogy a poharak pereme, mint a liliumvirág. Kétezer bat víz fért bele. 27 Készített rézből tíz mosóállványt is; mindegyik állvány négy könyök hosszú, négy könyök széles és három könyök magas volt. 28 Az állványokat így készítették el: oldallapok voltak rajtuk, és az oldallapok

foglalatok között voltak. 29 A foglalatok közötti oldallapokon oroszlánok, bikák és kerúbok voltak, ugyanígy a foglalatokon is, az oroszlánok és bikák fölött és alatt pedig koszorúmintázat. 30 Négy rézkereke volt mindegyik állványnak, réztengelyekkel. Az állvány négy sarkán támasztékok voltak; a mosómedence aljára voltak öntve a támasztékok, mindegyik oldalon koszorúkkal. 31 A perem a támasztékokon belül fölfelé egy könyök magasan volt, és a perem másfél könyöknyire le volt kerekítve. *Domborművek voltak a peremen is, a hozzá tartozó oldallapok pedig négyszögűek voltak, nem gömbölyűek.* 32 *A négy kerék az oldallapok alatt volt, a kerekek tengelyei pedig az állványhoz voltak erősítve. Mindegyik kerék másfél könyök magas volt.* 33 A kerekeket úgy készítették, mint a szekérekerekeket szokták, tengelyeiket, abroncsaikat, küllőiket és kerékagyaikat mind úgy öntötték. 34 Mindegyik állvány négy sarkán négy támaszték volt, ezek a támasztékok az állványból nyúltak ki. 35 Az állvány tetején félkönyöknyi kerek kiemelkedés volt körös-körül, és az állvány tetején levő tartókarok és oldallapok az állvánnyal egy darabból készültek. 36 A tartókarok felületére és a bordázatokra kerúbokat, oroszlánokat és pálmákat vésetett, és koszorúkat körös-körül, ahogyan a hely engedte. 37 Így készítette el a tíz állványt, mindegyiket egyformán öntve, egyforma méretűre és egyforma mintázattal. 38 Azután készített rézből tíz mosófazekat. Negyven bat víz fért mindegyik fazékba, és mindegyik fazék átmérője négy könyök volt. Mind a tíz állványon volt egy ilyen mosófazék. 39 Öt állványt a templom jobb oldalára, ötöt pedig a templom bal oldalára helyezett, a medencét pedig a templom jobb oldalán, délkelet felől helyezte el. 40 Készített azután Hírám üstöket, lapátokat és hintőedényeket. Ezzel befejezte Hírám az egész munkát, amit az Úr házához kellett készítenie Salamon király megbízásából: 41 a két oszlopot és a két kerek oszlopfőt, amelyek az oszlopok tetején voltak, a két hálót az oszlopok tetején levő két kerek oszlopfő beborítására, 42 meg négyszáz gránátalmát a két hálóra, két sor gránátalmát egy-egy hálóra, az oszlopokon levő két kerek oszlopfő beborítására; 43 a tíz állványt és az állványokra tíz mosófazekat; 44 a medencét meg tizenkét bikát a medence alá; 45 továbbá fazekakat, lapátokat, hintőedényeket és mindazt a fölszerelést, amit az Úr háza számára Salamon király megbízásából fényesre csiszolt rézből kellett elkészítenie Hírámnak. 46 A Jordán környékén öntette ezeket a király földbe vájt formákban, Szukkót és Cárétán között. 47 Ezt az egész fölszerelést Salamon méretlenül hagyta a réz roppant bősége miatt. 48 Elkészíttette Salamon a többi fölszerelést is az Úr házához: az aranyoltárt, az aranyasztalt, amelyen a szent kenyerek voltak; 49 a lámpatartókat színaranyból a szentek szentje elé, ötöt jobbról, ötöt balról; a virágokat, a mécseseket és a koppantókat is aranyból; 50 a tálakat, késeket, hintőedényeket, kanalakat és szenesserpenyőket színaranyból; a sarokpántokat a templom belsejében, a szentek szentjébe vezető ajtókhöz és a templom szentélyébe vezető ajtókhöz aranyból. 51 **Amikor befejezték mindazt a munkát, amit Salamon király végeztetett az Úr háza számára, bevitte Salamon azt az ezüstöt, aranyat és egyéb tárgyakat, amelyeket apja, Dávid szentelt oda ajándéknak, és elhelyezte az Úr házában a kincsei közé.**

1Kir 8

Akkor összegyűjtötte Salamon Izráel véneit és minden törzsfőjét, Izráel fiainak családfőit magához Jeruzsálemba, hogy elvigyék az Úr szövetségládáját Dávid városából, azaz Sionból. 2 Összegyülekeztek tehát Salamon királyhoz mindezek az izráeli férfiak **étáním havában**, azaz a hetedik hónapban, az ünnepen. 3 Amikor Izráel vénei mind megérkeztek, a papok fölemelték a ládát, 4 és föl vitték az Úr ládáját meg a kijelentés sátrát és a szentély egész fölszerelését, amely a sátorban volt. A papok és a lévíták vitték azokat. 5 Salamon király és Izráel egész közössége, amely megjelent nála, ott állt vele együtt a láda előtt. Olyan sok juhot és marhát áldoztak, hogy sem megszámolni, de még csak megbecsülni sem lehetett azokat. 6 Azután bevitték a papok az **Úr szövetségládáját a helyére, a templom legbelső részébe, a szentek**

szentjébe, a kerúbok szárnyai alá. 7 A kerúbok ugyanis kiterjesztették szárnyaikat a láda helye fölé, és betakarták a kerúbok fölülről a ládát és annak rúdjaikat. 8 A rudak olyan hosszúak voltak, hogy a rudak végei láthatók voltak a szentek szentje előtt levő szentélyből, de kívülről nem látszottak. Ott vannak még ma is. 9 Nem volt a ládában más, csak a két kőtábla, amelyeket Mózes tett bele a Hórebbe, amikor az Úr szövetséget kötött Izráel fiaival, miután kijöttek Egyiptomból. 10 Amikor a papok kijöttek a szentélyből, felhő töltötte be az Úr házat, 11 úgyhogy a papok a felhő miatt nem tudtak odaállni, hogy szolgálatukat végezzék, mert az Úr dicsősége betöltötte az Úr házat. 12 Akkor ezt mondta Salamon: Az Úr mondta, hogy homályban kíván lakni. 13 Örömmel építettem neked lakóházat, maradandót, örök lakóhelyül. 14 Azután megfordult a király, és megáldotta Izráel egész gyülekezetét, miközben Izráel egész gyülekezete állt. 15 Ezt mondta: Áldott az Úr, Izráel Istene, aki ígéretet tett apámnak, Dávidnak, és azt hatalmával be is teljesítette. Ezt mondta: 16 Attól a naptól fogva, hogy kihoztam népemet, Izráelt Egyiptomból, nem választottam ki egyetlen várost sem Izráel törzseiből, hogy házat építsenek ott az én nevemnek. Dávidot azonban kiválasztottam, hogy népemnek, Izráelnek a vezetője legyen. 17 De amikor apám, Dávid házat akart építeni Izráel Istene, az Úr nevének tiszteletére, 18 akkor ezt mondta apámnak, Dávidnak az Úr: Azzal, hogy házat akartál építeni a nevem tiszteletére, jót akartál. 19 De te nem építheted föl azt a házat, hanem a fiad, aki a te véredből származik, ő építi majd föl azt a házat nevem tiszteletére. 20 Az Úr beteljesítette ígéretét, amelyet tett, mert amikor apámnak, Dávidnak a helyébe léptem, és Izráel trónjára ültem, ahogyan megígérte az Úr, fölépítettem ezt a házat Izráel Istene, az Úr nevének tiszteletére. 21 És helyet készítettem ott a ládának; abban van az Úr szövetsége, amelyet őseinkkel kötött, amikor kihozta őket Egyiptomból. 22 Azután odaállt Salamon az Úr oltára elé, szemben Izráel egész gyülekezetével, kezeit az ég felé tárta, 23 és ezt mondta:

SALAMON IMÁJA

Uram, Izráel Istene! Nincs hozzád hasonló Isten sem fent az égben, sem lent a földön! Hűségesen megtartod a szolgálóiddal kötött szövetséget, ha teljes szíveddel előtted járnak. 24 Megtartottad, amit ígértél a te szolgálódnak, Dávidnak, az én apámnak. Amit megígértél, hatalmaddal be is teljesítetted a mai napon. 25 Most azért, Uram, Izráel Istene, tartsd meg, amit a te szolgálódnak, Dávidnak, apámnak ígértél, amikor ezt mondtad: Nem vesznek ki színem elől utódaid, akik Izráel trónján ülnek, de csak akkor, ha fiaid ügyelnek útjukra, és előtted járnak, ahogyan előtted jártál te is. 26 Most azért, Izráel Istene, váljék valóra ígéreted, amelyet a te szolgálódnak, Dávidnak, az én apámnak tettél! 27 De vajon lakhat-e Isten a földön? Hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged, hát még ez a ház, amelyet én építettem! 28 Mégis tekints a te szolgáló imádságára és könyörgésére, Uram, Istenem, és hallgasd meg a kiáltást és az imádságot, amikor ma a te szolgáló a te színed előtt imádkozik. 29 Nézz nyitott szemmel erre a házra éjjel és nappal, arra a helyre, amelyről ezt mondtad: Ott lesz az én nevem! Hallgasd meg az imádságot, amikor a te szolgáló ezen a helyen imádkozik! 30 Hallgasd meg a te szolgálódnak és népednek, Izráelnek a könyörgését, amikor ezen a helyen imádkoznak! Hallgasd meg lakóhelyeden, a mennyben, hallgasd meg, és bocsáss meg nekik! 31 Ha majd valaki vétkezik felebarátja ellen, és arra kényszerül, hogy esküt tegyen, ő pedig idejön, és esküt tesz oltárod előtt ebben a házban, 32 te halld meg a mennyből, és tégy igazságot a te szolgálóid ügyében: bizonyítsd rá a bűnösre bűnösségét, és olvasd fejére a tettét; az igaznak pedig bizonyítsd be igazságát, és bánj vele igazsága szerint! 33 Ha majd néped, Izráel vereséget szenved ellenségétől,

mert vétkezett ellened, de azután megtér hozzád, vallást tesz nevedről, hozzád imádkozik és könyörög ebben a házban, 34 te hallgasd meg a mennyből, bocsásd meg népednek, Izráelnek a vétkét, és hozd vissza arra a földre, amelyet őseinek adtál! 35 Ha majd bezárul az ég, és nem lesz eső, mert vétkeztek ellened, de azután imádkoznak ezen a helyen, vallást tesznek nevedről, és megtérnek vétkükből, mert megaláztad őket, 36 te hallgasd meg őket a mennyből, és bocsásd meg szolgálóidnak és népednek, Izráelnek a vétkét, sőt tanítsd őket a jó útra, amelyen járniuk kell, és adj esőt földedre, amelyet népednek adtál örökségül! 37 Ha majd éhínség támad az országban, ha dögvész, aszály, rozsdá, sáska vagy cserebogár pusztít, vagy ha ellenség ostromolja az ország városait, vagy bármilyen csapás és betegség támad, 38 akkor minden imádságot és könyörgést, amelyet akár egy ember, akár egész néped, Izráel mond el, és ha valaki elismeri, hogy miatta van a csapás, és kitarja a kezét e ház felé, 39 te hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, bocsáss meg, cselekedj és bánj mindenkivel tettei szerint, ahogyan megismerted a szívét, hiszen egyedül te ismered minden embernek a szívét, 40 hogy féljenek téged egész életükben, amíg csak azon a földön élnek, amelyet őseinknek adtál. 41 Még az idegent is, aki nem a te népedből, Izráelből való, de eljön messze földről a te nevedért, 42 mert hallani fognak nagy nevedről, erős kezedről és kinyújtott karodról, ha eljön és imádkozik ebben a házban, 43 te hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, és tedd meg mindazt, amit az idegen kér tőled, hogy a föld minden népe megismerje nevedet, és úgy féljenek téged, ahogyan néped, Izráel, és tudják meg, hogy rólad nevezték el ezt a házat, amelyet építettem. 44 Ha majd néped hadba vonul ellensége ellen, olyan úton, amelyen te küldöd, és imádkozik az Úrhoz, e város felé fordulva, amelyet kiválasztottál, és e ház felé, amelyet neved tiszteletére építettem, 45 te hallgasd meg a mennyből imádságukat és könyörgésüket, és pártold ügyüket! 46 Ha majd vétkeznek ellened – mert nincs ember, aki ne vétkeznék –, és megharagszol rájuk, kiszolgáltatod őket ellenségeiknek, azok pedig fogságba hurcolják őket az ellenség földjére, akár messzire, akár közelre, 47 de aztán szívből megtérnek azon a földön, ahova fogságba vitték őket, ha megtérnek és így könyörögnek hozzád azoknak a földjén, akik fogságba vitték őket: Vétkeztünk, bűnt követtünk el, gonoszul cselekedtünk! – 48 ha tehát teljes szívből és teljes lelkükből megtérnek hozzád ellenségeik földjén, akik fogságba vitték őket, és imádkoznak hozzád országuk felé fordulva, amelyet őseiknek adtál, a város felé, amelyet kiválasztottál, és e ház felé, amelyet neved tiszteletére építettem, 49 te hallgasd meg imádságukat és könyörgésüket lakóhelyedről, a mennyből, és pártold ügyüket! 50 Bocsásd meg népednek, amit ellened vétettek, és minden hűtlenségüket, amiben hűtlenek voltak hozzád, és támassz irgalmat irántuk azokban, akik fogságba viszik őket, hogy irgalmazzanak nekik. 51 Hiszen a te néped és a te örökséged ők, akiket kihoztál Egyiptomból, a vaskohóból. 52 Nézz nyitott szemmel a te szolgálóidnak és népednek, Izráelnek a könyörgésére; hallgasd meg őket, valahányszor hozzád kiáltanak! 53 Mert te választottad ki őket saját örökségedül a földön élő valamennyi nép közül, ahogyan megmondtad a te szolgálóid, Mózes által, amikor kihoztad őseinket Egyiptomból, Uram, ó, Uram!

54 Amikor Salamon befejezte ezt az egész imádságot és könyörgést, amellyel az Úrhoz imádkozott, fölkel az Úr oltára elől, ahol eddig térdelt, és kitarja kezeit az ég felé. 55 Fölállt tehát, és fennhangon így áldotta meg Izráel egész gyülekezetét:

SALAMON ÁLDÁSA

56 Áldott az Úr, aki nyugalmat adott népének, Izráelnek egészen úgy, ahogyan megígérte. Egyetlen szó sem veszett el azokból az ígéretekéből, amelyeket Mózes, az ő szolgája által megígért. 57 Legyen velünk Istenünk, az Úr, ahogyan őseinkkel volt. Ne hagyjon el bennünket, és ne vessen el magától! 58 Fordítsa oda magához szívünket, hogy mindenben az ő útjain járjunk, és megtartsuk parancsolatait, rendelkezéseit és törvényeit, amelyeket őseinknek adott.

59 Ezek a szavak pedig, amelyekkel az Úr színe előtt könyörögtem, legyenek éjjel-nappal Istenünk, az Úr előtt, hogy pártolja az ő szolgájának és népének, Izráelnek az ügyét, amiben csak napról napra szükséges. 60 Hadd tudja meg a föld minden népe, hogy az Úr az Isten, nincs más. 61 Legyen a szívetek teljesen az Úré, a mi Istenünké, járjatok rendelkezései szerint, és tartsátok meg parancsolatait úgy, mint ma!

IMA-ÁLDÁS-ÁLDOZAT

62 Azután a király és vele együtt egész Izráel áldozatot mutatott be az Úrnak. 63 Salamon békeáldozatot mutatott be: huszonkétezer marhát és százhúszezer juhot áldozott fel az Úrnak. Így avatta fel az Úr házát a király Izráel fiaival együtt. 64 Ugyanazon a napon szentelte föl a király az udvar középső részét az Úr háza előtt, mert ott készítette el az égőáldozatot, az ételáldozatot és a békeáldozat kövérjét. Az Úr színe előtt álló rézoltár ugyanis kicsi volt ahhoz, hogy ráférjen az égőáldozat, az ételáldozat és a békeáldozat kövérje. 65 Így ünnepelt akkor Salamon egész Izráellel együtt. Sokan gyűltek össze a Hamátba vezető úttól egészen Egyiptom patakjáig Istenünknek, az Úrnak a színe elé hét napra meg hét napra, azaz tizennégy napra. 66 A nyolcadik napon elbocsátotta a népet. Azok áldották a királyt, és örvendezve, vidám szívvel tértek haza, amiért oly sok jót tett az Úr az ő szolgájával, Dáviddal és népével, Izráellel.

1Kir 9

1 Amikor Salamon befejezte az Úr templomának és a királyi palotának az építését és mindazt, amit még kívánt és meg akart csináltatni, 2 megjelent az Úr Salamonnak másodszor is úgy, ahogyan Gibeóban megjelent neki. 3 **Ezt mondta neki az Úr:**

Meghallgattam imádságodat és könyörgésedet, amelyet eléim tártál. Megszentelem ezt a templomot, amelyet építettél, hogy itt legyen az én nevem mindörökké; itt lesz a szemem és a szívem is mindenkor! 4 És ha előttem jársz, ahogyan apád, Dávid is tette, tiszta szívvel és őszintén, és megteszel mindent, amit megparancsoltam neked, megtartva rendelkezéseimet és törvényeimet, 5 akkor állandóvá teszem királyi trónodat Izráelben örökké, ahogyan megígértem apádnak, Dávidnak: Nem vesznek ki utódaid Izráel trónjáról. 6 Ha azonban konokul elfordultok tőlem, ti és utódaitok, és nem tartjátok meg parancsolataimat és rendelkezéseimet, amelyeket elétek tártam, hanem más isteneket tiszteltek és azokat imádjátok, 7 akkor kiirtom Izráelt arról a földről, amelyet nekik adtam, ezt a templomot, amelyet nevemnek szenteltem, elvetem színeim elől, Izráelt pedig példálózva, maró gúnnyal emlegetik majd minden nép között. 8 És bármilyen felséges is ez a templom, mégis, aki csak elmegy majd mellette, elborzadva szisszen föl, és ezt kérdezi: Miért bánt el így az Úr ezzel az országgal és ezzel a templommal? 9 Akkor majd ezt fogják felelni: Azért, mert elhagyták az Urat, az ő Istenüket, aki őseiket kihozta Egyiptomból, és más istenekhez ragaszkodtak, azokat imádták, és azokat tisztelték. Ezért hozta rájuk az Úr mindezt a veszedelmet.

10 Miután eltelt az a húsz esztendő, ameddig Salamon ezt a két házat, az Úr templomát és a királyi palotát fölépítette, 11 mialatt Hírám, Tírusz királya annyi cédrusfát, ciprusfát és aranyat szállított Salamonnak, amennyit csak kívánt, Salamon király húsz várost adott Hírámnak Galilea földjén. 12 Amikor azonban Hírám elment Tíruszból, hogy megnézzze a városokat, amelyeket Salamon adott neki, nem volt meglepődve velük. 13 Ezért azt mondta: Miféle városokat adottál nekem, testvérem?! Ezért nevezik azokat Kábúl földjének mindmáig. 14 Pedig Hírám százhusz talentum aranyat küldött a királynak. 15 Ilyen kényszermunkát vetett ki Salamon király, hogy megépíthesse az Úr templomát és a maga palotáját meg a Milló-erődöt és Jeruzsálem várfalát, továbbá Hácórt, Megiddót és Gézert. 16 Fölvonult ugyanis a fáraó, Egyiptom királya, elfoglalta és fölperzselt Gézert, a városban lakó kánaániakat pedig legyilkolta, majd leányának, Salamon feleségének adta nászajándékkul. 17 Ezért építette föl Salamon Gézert, továbbá Alsó Bét-Hórónt, 18 Baalátot és Tadmórt az ország puszta részén, 19 az összes raktárvárost, amely Salamoné volt, a harci kocsik és lovak városait, és amit csak építeni kívánt Salamon Jeruzsálemben, a Libánonon és birodalma egész területén. 20 Mindazokat, akik az emóriak, a hettiták, a perizziek, a hivviek és a jebúsziak népéből megmaradtak, akik tehát nem Izráel fiai közül valók voltak, 21 meg fiaikat, akik utánuk az országban megmaradtak, mert nem tudták kiirtani őket Izráel fiai, Salamon kényszermunkásokká tette; azok még ma is. 22 Izráel fiai közül azonban senkit sem kényszerített Salamon rabszolgasorba; ők harcosok voltak, udvari emberei, vezérei, tisztjei meg harci kocsijainak és kocsihajtóinak a parancsnokai. 23 Azok a munkavezetők, akik Salamon munkáit irányították, ötszázötvenen voltak; ők végeztették a munkát a néppel. 24 Amikor a fáraó leánya fölment Dávid városából abba a palotába, amelyet Salamon épített neki, akkor építette meg a Milló-erődöt is. 25 Salamon évenként háromszor mutatott be égőáldozatokat és békeáldozatokat azon az oltáron, amelyet az Úrnak építtetett, és azon füstölögtetett az Úr színe előtt, miután befejezte a templomépítést. 26 Hajókat is csináltatott Salamon király Ecjón-Geberben, amely Élót mellett a Vörös-tenger partján, Edóm földjén van. 27 És elküldte Hírám a hajókon Salamon szolgálival együtt a maga szolgálit, akik hajósok voltak, és ismerték a tengert. 28 Eljutottak Ófirba; hoztak onnan négyszázhusz talentum aranyat, és elvitték Salamon királynak.

1Kir 10

1 Sába királynője hallotta a hírét Salamonnak és az Úr nevének, ezért eljött, hogy próbára tegye őt találós kérdésekkel. 2 Megérkezett Jeruzsálembe igen tekintélyes kísérettel és tevékkel, amelyek balzsamot, igen sok aranyat és drágakövet hoztak. Elment Salamonhoz, és beszélt vele mindenről, amit kigondolt. 3 **De Salamon megfelelt minden szavára; nem volt egyetlen olyan rejtvény sem, amelyekre a király ne tudott volna megfelelni.** 4 Amikor Sába királynője látta Salamon nagy bölcsességét és a palotát, amelyet építtetett, 5 az asztalán levő ételeket, az udvari emberek ülésrendjét, a felszolgálók magatartását és öltözetét, pohárnokait, valamint égőáldozatát, amelyet az Úr házában szokott bemutatni, még a lélegzete is elállt, 6 és ezt mondta a királynak:

Igaz volt, amit országomban hallottam dolgaidról és bölcsességedről, 7 de nem hittem azoknak a beszédeknek, míg magam el nem jöttem, és saját szememmel meg nem láttam. Még a felét sem mondták el nekem: bölcsességed és gazdagságod felülmúlja azokat a híreket, amelyek hozzám eljutottak. 8 Boldogok az embereid, és boldogok azok a szolgák, akik állandóan előtted állnak, és hallgatják bölcs szavaidat! 9 Áldott legyen Istened, az Úr, aki kedvét lelte benned, és Izráel trónjára ültetett! Mivel az Úr örökké szereti Izráelt, azért tett királlyá téged, hogy jogot és igazságot szolgáljass. 10 Azután adott a királynak százhusz talentum aranyat, igen sok balzsamot és drágakövet. Sohasem hoztak annyi

balzsamot, mint amennyit Sába királynője adott Salamon királynak. 11 Hírám hajói, amelyek aranyat hoztak Ófírból, igen sok ébenfát meg drágakövet is hoztak Ófírból. 12 A király az ébenfából oszlopokat készíttetett az Úr templomába és a királyi palotába, az énekeseknek pedig citerákat és lantokat. Sohasem hoztak, és nem is láttak annyi ébenfát azóta mind a mai napig. 13 Salamon király is adott Sába királynőjének mindent, ami megtetszett neki, és amit csak kért, még azon kívül, amit Salamon királyi módon ajándékozott neki. Azután visszatért országába szolgálóival együtt. 14 Annak az aranynak a súlya, amely Salamonhoz évente befolyt, hatszázhatvanhat talentum volt, 15 azon kívül, ami az árusoktól és a kereskedők jövedelméből, valamint az arab királyoktól és a birodalom helytartóitól befolyt. 16 Csináltatott Salamon király kétszáz hosszú pajzsot vert aranyból: mindegyik hosszú pajzshoz hatszáz sekel aranyat használtak fel, 17 továbbá háromszáz kerek pajzsot vert aranyból: mindegyik kerek pajzshoz három mina aranyat használtak fel; ezeket a király a Libánon-erdő palotában helyezte el. 18 Csináltatott a király egy nagy elefántcsont trónt, és bevonatta színarannyal. 19 Hat lépcső vezetett a trónhoz. A trón háttámlája felül kerek volt, az ülőhely két oldalán pedig karfák voltak, és két oroszlánszobor állt a karfáknál. 20 Tizenkét oroszlánszobor állt a hat lépcső mindkét oldalán. Nem készült ilyen egyetlen más országban sem. 21 **Salamon király minden ivóedénye aranyból volt, a Libánon-erdő palota minden edénye is tiszta aranyból volt, nem ezüsből, mert azt semmire sem becsülték Salamon idejében.** 22 **A király Tarsís-hajói ugyanis a tengeren Hírám hajóival jártak. Háromévenként érkeztek vissza a Tarsís-hajók, és aranyat, ezüstöt, elefántcsontot, majmokat meg pávákat hoztak.** 23 **Salamon király felülmúlta gazdagságban és bölcsességben a föld összes királyát.** 24 Az egész földről igyekeztek Salamonhoz eljutni, hogy hallhassák bölcsességét, amelyet Isten adott a szívébe. 25 Ajándékot is hozott mindenki: ezüst- és aranytárgyakat, díszes ruhákat és fegyvereket, balzsamot meg lovakat és öszvéreket. Így ment ez évről évre. 26 Gyűjtött Salamon harci kocsikat és lovasokat. Ezernégyszáz harci kocsija és tizenkétezer lova lett, amelyeket a harci kocsik városaiba meg maga mellé, Jeruzsálembe rendelt a király. 27 A király elérte, hogy annyi lett Jeruzsálemben az ezüst, mint a kő, és annyi lett a cédrus, mint amennyi vadfügefa van az alföldön. 28 Salamonnak Egyiptomból, méghozzá Kevéből hozták a lovakat. A király kereskedői megszabott áron szereztek Kevéből: 29 egy harci kocsit hatszáz ezüstért hoztak el Egyiptomból, egy lovat pedig százötvenért. Ugyancsak az ő közvetítésükkel szállították tovább ezeket a hettita királyoknak és az arám királyoknak.

1Kir 11

1 Salamon király sok idegen asszonyt szeretett a fáraó leányán kívül, móábiakat, ammóniakat, edómiakat, szidóniakat és hettitákat, 2 olyan népekből valókat, amelyekről ezt mondta az Úr Izráel fiainak: **Ne keveredjete közéjük, és ők se keveredjenek közetek, mert saját isteneikhez fordítják szíveteket!** Ezekhez ragaszkodott Salamon szerelemmel. 3 Volt neki hétszáz főrangú és háromszáz másodrangú felesége. Feleségei elfordították a szívét. 4 **Így történt, hogy Salamon szívét feleségei vénségére más istenekhez fordították, és szíve nem maradt teljesen Istenéé, az Úré, mint volt apjának, Dávidnak a szíve.** 5 Mert Salamon Astóretet, a szidóniak istenét és Milkómot, az ammóniak bálványát követte. 6 Így olyan dolgot tett Salamon, amit rossznak lát az Úr, és nem követte olyan hűségesen az Urat, mint apja, Dávid. 7 Akkoriban Salamon áldozóhalmot épített a Jeruzsálemmel szemben levő hegyen Kemósnak, a móábiak bálványának és Moloknak, az ammóniak bálványának. 8 Így tett Salamon a többi, idegenből szerzett felesége kedvéért is, akik a maguk isteneinek tömjéneztek és áldoztak. 9 Megharagudott azért az Úr Salamonra, mivel elfordult szíve az Úrtól, Izráel Istenétől, aki kétszer is megjelent neki, 10 és erre nézve azt parancsolta neki, hogy ne kövessen más isteneket;

de ő nem tartotta meg, amit az Úr parancsolt. 11 Akkor ezt mondta az Úr Salamonnak: **Mivel ez történt veled, és nem tartottad meg a velem kötött szövetséget, sem rendelkezéseimet, amelyeket adtam neked, azért én ki fogom szakítani kezedből az országot, és a te szolgálóknak adom.** 12 De apádért, Dávidért nem a te napjaidban teszem meg ezt: majd a fiad kezéből fogom kiszakítani. 13 De nem az egész országot szakítom ki: adok a fiadnak egy törzset szolgálóért, Dávidért és Jeruzsálemért, amelyet kiválasztottam. 14 Azután ellenfelet támasztott az Úr Salamonnak: az edómi Hadadot, aki királyi származású volt Edómban. 15 Amikor Dávid megtámadta Edómot, Jóáb, a hadseregpáncsnok fölment, hogy eltemesse az elesetteket, és levágott minden Edómban található férfit. 16 Hat hónapig maradt ott Jóáb egész Izráellel, míg ki nem irtott minden Edómban található férfit. 17 Akkor menekült el Hadad néhány edómi férfival együtt, akik apjának az emberei voltak, és Egyiptomba mentek. Hadad akkor még kisfiú volt. 18 Elindultak Midjából, és Páránba jutottak; Páránból is vittek magukkal férfiakat, és elmentek Egyiptomba a fáraóhoz, Egyiptom királyához. Ő házat adott neki, gondoskodott az ellátásáról, és földet is adott neki. 19 Hadad nagy jóindulatra talált a fáraónál, aki hozzáadta feleségének, Tahpenész királynénak a hűgát. 20 Tahpenész húga szülte neki fiát, Genubatot. Tahpenész a fáraó palotájában választotta el, és Genubat ott maradt a fáraó palotájában, a fáraó fiai között. 21 Amikor Hadad meghallotta Egyiptomban, hogy Dávid őseihez tért pihenni, és hogy Jóáb, a hadseregpáncsnok is meghalt, így szólt Hadad a fáraóhoz: Bocsáss el engem, hadd menjek el a hazámba! 22 A fáraó ezt mondta neki: Miben szenvedsz itt hiányt, hogy most a hazádba akarsz menni? Ő ezt felelte: Semmiben, de azért mégis bocsáss el engem! 23 Támasztott Isten másik ellenfelet is: Rezönt, Eljádá fiát, aki urától, Hadadezertől, Cóbá királyától menekült el. 24 Ez férfiakat gyűjtött maga mellé, és egy rablósapat vezére lett. De amikor Dávid öldökölni kezdte őket, Rezón Damaszkuszba ment, ott letelepedett, majd király lett Damaszkuszban. 25 Ellenfele volt Izráelnek Salamon egész életében, és olyan veszedelmet okozott, mint Hadad. Megvetette Izráelt, és Arámban uralkodott. 26 Jeroboám, az efráti Nebát fia, Cerédából, Salamon egyik udvari embere, akinek egy özvegyasszony volt az anyja, név szerint Cerúá, föllázadt a király ellen. 27 Az pedig, hogy föllázadt a király ellen, így történt: Salamon megépíttette a Milló-erődöt, és berakatta apja, Dávid városának a réseit. 28 Ez a férfi, Jeroboám derék ember volt. Amikor Salamon látta, hogy ez a fiatalember jól végzi munkáját, megtette József házában az összes kényszermunkás felügyelőjévé. 29 Abban az időben Jeroboám elment Jeruzsálemből. Útközben találkozott a sílói Ahijjá prófétával, aki egy új köpenybe volt burkolózva. Csak ők ketten voltak a mezőn. 30 Ahijjá megragadta a rajta levő új köpenyt, tizenkét darabra hasította, 31 és ezt mondta Jeroboámnak: Végy magadhoz tíz darabot! Mert ezt mondta az Úr, Izráel Istene: Íme, kiszakítom az országot Salamon kezéből, és tíz törzset neked adok. 32 Egy törzs azonban az övé marad szolgálóért, Dávidért és Jeruzsálem városáért, amelyet kiválasztottam Izráel összes törzse közül. 33 Azért lesz ez így, mert elhagyott engem, és Astóretet, Szidón istenét, Kemóst, a móábiak istenét és Milkómot, az ammóniak istenét imádta; nem az én utaimon járt, rendelkezéseimet és törvényeimet, amelyeket én helyesnek látok, nem teljesítette úgy, ahogyan az apja, Dávid. 34 De nem veszem ki a kezéből az egész országot. Megtartom őt fejedelemnek egész életében szolgálóért, Dávidért, akit kiválasztottam, és aki megtartotta parancsolataimat és rendelkezéseimet. 35 Fiának a kezéből veszem ki az országot, és tíz törzset neked adok. 36 Csak egy törzset adok a fiának, hogy maradjon előttem mindenkor mécsese szolgáló, Dávidnak Jeruzsálem városában, amelyet kiválasztottam magamnak, hogy ott legyen a nevem. 37 Téged pedig fölemellek, és uralkodni fogsz mindenben, amit megkívánsz. Te leszel Izráel királya! 38 És ha hallgatsz mindarra, amit parancsolok neked, ha az én utaimon jársz, és azt teszed, amit én helyesnek látok, ha megtartod rendelkezéseimet és parancsolataimat, ahogyan tette azt szolgáló, Dávid, akkor veled leszek, és maradandó házat építek neked, amelyet Dávidnak építettem, és neked adom Izráelt. 39 Így alázom meg Dávid utódait, bár nem örökre. 40 Salamon meg akarta öletni Jeroboámot. Jeroboám azonban útra kelt, és Egyiptomba menekült Sisákhhoz, Egyiptom királyához; ott is

maradt Egyiptomban Salamon haláláig. 41 Salamon történetének a többi része, mindaz, amit véghezvitt, továbbá a bölcsessége meg van írva Salamon történetének a könyvében. 42 Salamon Jeruzsálemben negyven esztendeig uralkodott egész Izráel felett. 43 Azután Salamon pihenni tért őseihez, és eltemették apjának, Dávidnak a városában. Utána a fia, Roboám lett a király.

1Kir 12

Roboám elment Sikembe, mert egész Izráel Sikembe ment, hogy királlyá tegye őt. 2 Amikor Jeroboám, Nebát fia ezt meghallotta, még Egyiptomban volt, ahová Salamon király elől menekült. Jeroboám ott is maradt volna Egyiptomban, 3 de érte küldtek, és hazahívták őt. Jeroboám Izráel egész gyülekezetével együtt eljött, és így beszélt Roboámhoz: 4 Apád súlyos igát rakott ránk, te azért most könnyíts azon a súlyos szolgálaton és nehéz igán, amelyet apád ránk rakott, akkor szolgálunk neked. 5 Ő így felelt nekik: Menjetek el három napra, azután térjete vissza hozzám. A nép tehát elment. 6 Ekkor Roboám király tanácskozott a vénekkel, akik apja, Salamon szolgálatában álltak, amíg élt, és ezt kérdezte: Mit tanácsoltok, milyen választ adjak ennek a népnek? 7 Azok így szóltak hozzá: Ha te most kedvében jársz ennek a népnek, és engedsz nekik, és ha válaszdobban jóságos szavakkal beszélsz velük, akkor örökre a szolgálód leszel. 8 De ő nem fogadta meg a tanácsot, amelyet a vének adtak neki, hanem tanácskozott az ifjakkal is, akik vele együtt nőttek fel, és az ő idejében álltak szolgálatba. 9 Ezt kérdezte tőlük: Mit tanácsoltok, milyen választ adjunk ennek a népnek, amely így szólt hozzám: Tedd könnyebbé az igát, amelyet apád rakott ránk! 10 Az ifjak, akik vele együtt nőttek fel, így szóltak hozzá: Ezt mondd ennek a népnek, amely így szólt hozzád: Apád megnehezítette igánkat, te azért könnyítsd meg azt rajtunk! Így beszélj velük: Nekem a kisujjam is vastagabb apám derekánál! 11 Ha tehát apám nehéz igával terhelt meg benneteket, én még nehezebbé teszem igátokat. Apám ostorral tanított fegyelemre benneteket, én pedig szeges korbáccsal foglak megtanítani! 12 Harmadnapra elment Jeroboám az egész néppel együtt Roboámhoz, ahogyan a király elrendelte: Térjete vissza hozzám harmadnapra! 13 Ám a király keményen válaszolt a népnek. Nem fogadta meg a tanácsot, amit a vének adtak neki, 14 hanem az ifjak tanácsa szerint így szólt hozzájuk: Apám nehéz igát rakott rátok, én még nehezebbé teszem igátokat. Apám ostorral tanított fegyelemre benneteket, én pedig szeges korbáccsal foglak megtanítani. 15 Nem hallgatott a király a népre, mert az Úr rendelte így, hogy beteljesítse azt az ígét, amelyet a sílói Ahijjá által mondott az Úr Jeroboámnak, Nebát fiának. 16 Amikor látta egész Izráel, hogy a király nem hallgat rájuk, így válaszoltak a királynak: Mi közünk nekünk Dávidhoz? Nincs közösségünk Isai fiával! Térj sátraidba, Izráel, törődj, Dávid, a magad házával! Izráel tehát hazament, 17 Roboám pedig Izráel fiai közül csak azoknak maradt a királya, akik Júda városaiban laktak. 18 Roboám király ugyan kiküldte Adórámot, a kényszermunkák felügyelőjét, de megkövezte őt egész Izráel, és meghalt. Ekkor Roboám király gyorsan harci kocsijára szállt, és Jeruzsálembé menekült. 19 Izráel tehát elpártolt Dávid házától. Így van ez még ma is. 20 Amikor meghallotta egész Izráel, hogy visszatért Jeroboám, érte küldtek, a közösség elé hívták, és egész Izráel királyává tették. Nem maradt Dávid háza mögött más, csak Júda törzse. 21 Miután Roboám visszaért Jeruzsálembé, összegyűjtötte Júda egész házát és Benjámin törzsét, száznolcvanezer válogatott harcost, hogy megtámadják Izráel házát, és visszaszerezzék az országot Roboámnak, Salamon fiának. 22 De így szólt Isten igéje Semajához, az Isten emberéhez: 23 Mondd meg Roboámnak, Salamon fiának, Júda királyának és Júda meg Benjámin egész házának, a megmaradt népnek: 24 Így szól az Úr: Ne vonuljatok fel, és ne harcoljatok testvéreitekkel, Izráel fiaival! Térjen haza mindenki, mert én akartam ezt így! Ők hallgattak is az Úr szavára, és hazatértek az Úr szava szerint. 25 Jeroboám kiépítette az Efraim hegyvidékén levő Sikemet, és ott lakott. Majd elköltözött onnan, és kiépítette Penúélt. 26 Eközben Jeroboám így gondolkozott: Még mindig visszakerülhet Dávid házához a királyság! 27 Ha feljár ez a nép, hogy Jeruzsálemben, az Úr házában mutassa be áldozatait,

akkor ennek a népnek a szíve urukhoz, Roboámhoz, Júda királyához hajlik, engem pedig megölnek, és visszatérnek Roboámhoz, Júda királyához. **28 Ezért elhatározta a király, hogy készített két aranyborjút. Majd ezt mondta: Eleget jártatok már Jeruzsálemben! Itt vannak isteneid, ó, Izráel, akik fölhoztak téged Egyiptomból!** **29 Az egyiket Bételbe helyezte el, a másikat pedig Dánba vitette. 30 És vétékbe vitték ezek a népet, mivel ezekhez járt: Bételben az egyikhez, Dánban pedig a másikkhoz. 31 Azután templomokat is készített az áldozóhalmokon, és papokat rendelt a nép köréből, akik nem Lévi fiai közül valók voltak. 32 Elrendelt Jeroboám egy ünnepet is a nyolcadik hónap tizenötödik napján, a Júdában tartott ünnepnek megfelelően, és áldozott az oltáron. Ugyanígy járt el Bételben is; áldozatot mutatott be a borjúknak, amelyeket ő készített. Bételben is papokat rendelt az áldozóhalmokra, amelyeket létesített. 33 **A Bételben csináltatott oltáron is áldozott a nyolcadik hónap tizenötödik napján; abban a hónapban, amelyben önkényesen rendelt el egy ünnepet Izráel fiai számára. Áldozott az oltáron és tömjénezett.****

1Kir 13

1 Amiközben Jeroboám ott állt az oltárnál és tömjénezett, Isten egy embere Júdából Bételbe érkezett az Úr parancsára, 2 és ezt hirdette az Úr parancsára az oltárnál: Oltár! Oltár! Így szól az Úr: **Egy fiú születik majd Dávid családjából, akinek Jósiás lesz a neve, ő majd föláldozza rajtad az áldozóhalmok papjait, akik most rajtad tömjéneznek, és emberi csontokat fognak elégetni rajtad!** **3 Még csodát is tett azon a napon. Megmondta ugyanis: Ez a csoda lesz a bizonyíték arra, hogy az Úr szólott: Íme, ez az oltár majd meghasad, és szétszóródik a hamu, ami rajta van. 4 Amikor a király meghallotta Isten emberének a beszédét, amelyet a bételi oltárról hirdetett, kinyújtotta a kezét Jeroboám az oltár mellől, és ezt mondta: Fogjátok el!** De megbénult a keze, amelyet kinyújtott felé, és nem tudta visszahúzni. 5 Az oltár pedig meghasadt, és szétszóródott a hamu az oltárról. Ez volt az a csoda, amelyet Isten embere tett az Úr parancsára. 6 Ekkor megszólalt a király, és ezt mondta Isten emberének: Engeszteld ki Istenedet, az Urat, és imádkozz értem, hogy visszahúzhassam a kezem! Isten embere pedig kiengesztelte az Urat, úgyhogy a király vissza tudta húzni a kezét, és az olyan lett, mint azelőtt. 7 Azután a király így szólott Isten emberéhez: Gyere haza velem, egyél valamit, én pedig adok neked valamit ajándékba! 8 De Isten embere ezt mondta a királynak: Ha a palotád felét nekem adnád, akkor sem megyek el veled; én ezen a helyen nem eszem és nem iszom semmit. 9 Mert ezt parancsolta nekem igéje által az Úr: Ne egyél és ne igyál semmit, és ne azon az úton térj vissza, amelyen mentél! 10 Ezért más úton távozott; nem azon az úton tért vissza, amelyen Bételbe érkezett. 11 Lakott azonban Bételben egy **öreg próféta, akihez elmentek a fiai**, és elmondtak neki mindent, amit Isten embere tett aznap Bételben, és amit a királynak mondott. Elbeszélték ezeket apjuknak, 12 apjuk pedig megkérdezte tőlük: Melyik úton ment el? A fiai megmutatták neki, hogy melyik úton ment el Isten embere, aki Júdából érkezett. 13 Akkor ezt mondta a fiainak: Nyergeljétek föl a szamaramat! Azok fölnyergelték a szamarát, ő pedig elnyargalt rajta. 14 Elment az Isten embere után, és rátalált, amint egy cserfa alatt ült. Azt kérdezte tőle: Te vagy-e az Isten embere, aki Júdából érkezett? Ő így felelt: Én vagyok. 15 Akkor ezt mondta neki: Gyere haza velem, és egyél valamit! 16 De az így felelt: Nem térhetek vissza veled, és nem mehetek be hozzád. Ezen a helyen nem eszem és nem iszom semmit sem. 17 Mert ezt a parancsot kaptam az Úr igéje által: Ne egyél és ne igyál ott semmit, és ne azon az úton térj vissza, amelyen odamégy! 18 De a másik ezt mondta neki: Én is olyan próféta vagyok, mint te, és egy angyal így szólott hozzám az Úr parancsára: Hozd vissza őt magaddal a házadhoz, hogy egyen és igyon! Így hazudott neki. 19 Az pedig visszatért vele, majd evett és ivott annak a házában. 20 Még az asztalnál ültek, amikor az Úr igéje szólott ahhoz a prófétához, aki visszahozta őt, 21 és így kiáltott Isten emberének, aki Júdából érkezett: Így szól az Úr: Mivel ellene szegültél az Úr szavának, és nem tartottad meg azt a parancsot, amelyet Istened, az Úr

adott neked, 22 hanem visszatértél, és ettél meg ittál azon a helyen, amelyről megparancsolta neked, hogy ott ne egyél és ne igyál, ezért holttested nem kerül őseid sírjába! 23 Miután evett és ivott, fölnyergelték neki annak a prófétának a szamarát, aki visszahozta őt, 24 és elment. **De az úton egy oroszlán talált rá, és megölte. Holtteste ott hevert az úton, mellette állt a szamar, de az oroszlán is a holtteste mellett állt.** 25 **Akik arra jártak, meglátták az úton heverő holttestet meg az oroszlánt, amint a holttest mellett áll.** Bementek a városba, ahol az öreg próféta lakott, és elbeszélték ezt. 26 Amikor meghallotta ezt az öreg próféta, aki visszahozta őt az útról, így szólt: Az Isten embere ez. Ellene szegült az Úr szavának, ezért az Úr egy oroszlán prédájává tette; az rátört és megölte. Így teljesedett be az Úr ígéje, amelyet megmondott neki. 27 Azután így szólt fiaihoz: Nyergeljétek föl a szamaramat! Föl is nyergelték, 28 ő pedig elment, és megtalálta az úton heverő holttestet meg a szamarat és az oroszlánt, amint ott álltak a holttest mellett. Az oroszlán nem ette meg a holttestet, és a szamarat sem tépte szét. 29 A próféta fölemelte Isten emberének a holttestét, rátette a szamarra, és visszavitte. Bement a városba az öreg próféta, hogy elsírassa és eltemesse. 30 Holttestét a saját sírjába helyezte, és így siratták el: Jaj, testvérem! 31 Miután eltemette, ezt mondta fiainak: Ha meghalok, engem is ebbe a sírba temessetek, ahová az Isten emberét temettük. Az ő csontjai mellé helyeztétek az én csontjaimat is! 32 Mert bizonyosan be fog teljesedni az az íge, amelyet ő hirdetett az Úr parancsára a bételi oltárról és az áldozóhalmok templomairól Samária városaiban. 33 De Jeroboám ezek után sem tért meg gonosz útjáról. Továbbra is a nép köréből rendelt papokat az áldozóhalmokra, és beiktatott bárkit, aki pap akart lenni az áldozóhalmokon. 34 Ez volt Jeroboám házának a vétke; emiatt irtották ki a föld színéről, és emiatt semmisítették meg.

1Kir 14

1 Abban az időben megbetegedett Abijjá, Jeroboám fia. 2 Ekkor Jeroboám ezt mondta a feleségének: Kelj föl, öltözz álruhába, hogy ne tudják meg, hogy Jeroboám felesége vagy! Menj el Sílóba, mert ott van **Ahijjá próféta, aki megmondta nekem, hogy ennek a népnek a királya leszek.** 3 Vigyél magaddal tíz kenyeret és kalácsot meg egy korsó mézet, úgy menj el hozzá; ő majd megmondja neked, mi történik a fiúval. 4 Jeroboám felesége így is tett: fölkel, elment Sílóba, és bement Ahijjá házába. Ahijjá azonban már nem látott, mert az öregség miatt hályog támadt a szemén. 5 De az Úr ezt mondta Ahijjának: Jeroboám felesége eljön hozzád, hogy kijelentést kérjen tőled a beteg fiáról. Te majd így meg így beszélj hozzá, ha megérkezik, mert idegennek tettei magát. 6 Amikor Ahijjá meghallotta az ajtajához érkező asszony lépteit, így szólt: **Jöjj be, Jeroboám felesége! Miért tetteted magad idegennek? Kemény üzenetet küldtek velem hozzád.** 7 **Menj és mondd meg Jeroboámnak, hogy ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Én kiemeltelek a nép közül, és népemnek, Izráelnek a fejedelmévé tettelek.** 8 **Elszakítottam ezt az országot Dávid házából, és neked adtam. Te azonban nem voltál olyan, mint az én szolgám, Dávid, aki megtartotta parancsolataimat, teljes szívből követett engem, és csak azt tette, amit helyesnek látok.** 9 **Roszbabbat tettél mindazoknál, akik előtted voltak, mert arra vetemedtél, hogy más isteneket csinálj magadnak: öntött bálványokat az én bosszantásomra, nekem pedig hátat fordítottál.** 10 **Ezért veszedelmet hozok Jeroboám házára, és kiirtom Izráelből Jeroboám férfiutódait, apraját-nagyját, és teljesen kisöpröm Jeroboám háza népét úgy, ahogy a szemetet szokták.** 11 **Aki Jeroboám családjából a városban hal meg, azt a kutyák falják fel; aki pedig a mezőn hal meg, azt az égi madarak eszik meg, mert így mondta meg az Úr!** 12 Te pedig készülj, menj haza; mire belépsz a városba, halott lesz a gyermek. 13 Egész Izráel elsiratja, és eltemetik. Jeroboám hozzátartozói közül csak őt teszik sírba, mert Jeroboám háza népéből csak benne talált valami jót az Úr, Izráel Istene. 14 Támaszt majd az Úr egy királyt Izráelben, aki kiirtja Jeroboám háza népét egy napon. És még más is következik: 15 Megveri az Úr Izráelt, és ingadozni fog, mint a nád a vízben. Kitépi majd Izráelt ebből a jó

földből, amelyet őseiknek adott, és az Eufráteszen túl szórja szét őket, mivel bálványoszlopokat készítettek az Úr bosszantására. 16 És kiszolgáltatja Izráelt a vétkek miatt, amelyeket Jeroboám elkövetett, és amelyekkel Izráelt is vétkek vitte. 17 Akkor Jeroboám felesége elindult, és hazament Tircába. Amint belépett a ház küszöbén, meghalt a fia. 18 Eltemették őt, és elsiratta egész Izráel az Úr szava szerint, amelyet kijelentett szolgája, Ahijjá próféta által. 19 Jeroboám egyéb dolgai, hogy milyen háborúkat viselt és hogyan uralkodott, meg vannak írva az Izráel királyainak történetéről szóló könyvben. 20 Jeroboám uralkodásának az ideje huszonkét esztendő volt, majd pihenni tért őseihez. Utána a fia, Nádáb lett a király. 21 Roboám, Salamon fia Júdában uralkodott. Negyvenegy éves volt Roboám, amikor uralkodni kezdett, és tizenhét évig uralkodott Jeruzsálemben, abban a városban, amelyet kiválasztott az Úr Izráel valamennyi törzse közül, hogy oda helyezze nevét. Anyjának a neve Naamá volt, Ammónból származott. 22 De a júdaiak is azt tették, amit rossznak lát az Úr, és vétkeikkel, amelyeket elkövettek, még sokkal jobban felingerelték őt, mint őseik a maguk tetteivel. 23 Ők is építettek áldozóhalmokat, szent oszlopokat és szent fákat minden magas halmon és minden zöldellő fa alatt. 24 Még férfiparáznák is voltak az országban. Elkövették azoknak a népeknek minden utálatosságát, amelyeket kiűzött az Úr Izráel fiai elől. 25 Roboám uralkodásának ötödik évében fölvonult Sisák, Egyiptom királya Jeruzsálem ellen. 26 Elvitte az Úr templomának meg a királyi palotának a kincseit; mindent elvitt. Még a kerek aranypajzsokat is mind elvitte, amelyeket Salamon csináltatott. 27 Ezek helyett rézpajzsokat csináltatott Roboám király, és azoknak a testőröknek a parancsnokaira bízta, akik a királyi palota bejáratát őrizték. 28 Valahányszor bement a király az Úr templomába, bevitték azokat a testőrök, majd visszavitték a testőrök őrszobájába. 29 Roboám egyéb dolgai, minden tette meg van írva a Júda királyainak történetéről szóló könyvben. 30 Állandó háborúskodás folyt Roboám és Jeroboám közt. 31 Azután Roboám pihenni tért őseihez, és eltemették ősei mellé Dávid városában. Anyjának a neve Naamá volt, Ammónból származott. Utána a fia, Abijjá lett a király

1Kir 15

Jeroboám királynak, Nebát fiának a tizennyolcadik évében Abijjá lett Júda királya. 2 Három évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Maaká volt, Abísálóm leánya. 3 Folytatta apjának a vétkeit, amelyeket az őelőtte elkövetett, **és szíve nem volt olyan teljesen Istené, az Úré, mint ősatyjának, Dávidnak a szíve.** 4 Csak Dávidért adott neki Istene, az Úr mécses Jeruzsálemben, amikor fiában utódot támasztott, és megtartotta Jeruzsálemet. 5 Dávid ugyanis azt tette, amit helyesnek lát az Úr, és egész életén át semmiben sem tért el attól, amit parancsolt neki, kivéve a hettita Úriás esetét. 6 A Jeroboám és Roboám közötti háború tovább tartott Abijjá életében is. 7 Abijjá egyéb dolgai és minden tette meg van írva a Júda királyai történetéről szóló könyvben. Háború volt Abijjá és Jeroboám között. 8 Azután Abijjá pihenni tért őseihez, és eltemették Dávid városában. Utána a fia, Ászá lett a király. 9 Jeroboámnak, Izráel királyának a huszadik évében Ászá lett Júda királya. 10 Negyvenegy évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Maaká volt, Abísálóm leánya. 11 **Ászá azt tette, amit helyesnek lát az Úr, ősatyjához, Dávidhoz hasonlóan. 12 Kiúzta a férfiparáznákat az országból, és eltávolította az összes bálványt, amelyet elődei készítettek. 13 Még anyját, Maakát is megfosztotta anyakirálynői méltóságától, mert egy undorító bálványt csináltatott Aséra tiszteletére. Ászá azonban összetörette ezt az undorító bálványt, és elégettette a Kidrón-pataknál. 14 Bár az áldozóhalmok nem szűntek meg, Ászá szíve teljesen az Úré volt egész életében.** 15 Bevitte az Úr házába apja szent adományait és a maga szent adományait: ezüstöt, aranyat és egyéb tárgyakat. 16 Háború folyt Ászá és Izráel királya, Baasá között egész életükben. 17 Baasá, Izráel királya Júda ellen vonult, és kiépítette Rámát, hogy ne lehessen Ászához, Júda királyához átmenni vagy tőle átjönni. 18 Ekkor Ászá fogta mindazt az ezüstöt

és aranyat, ami megmaradt az Úr templomának a kincstárában, és a királyi palota kincseivel együtt udvari embereire bízta, és elküldte Ászá király Benhadadhoz, Tabrimmón fiához, Hezjón unokájához, Arám királyához, aki Damaszkuszban lakott, ezzel az üzenettel: 19 Szövetségesek vagyunk, azok voltak már apám és apád is. Nézd, küldök neked ajándékul ezüstöt és aranyat. Menj, bontsd fel a Baasával, Izráel királyával kötött szövetségedet, hogy vonuljon vissza innen. 20 Benhadad hallgatott Ászá királyra, és hadserege vezéreit Izráel városai ellen küldte. Leverte Ijjónt, Dánt, Ábél-Bét-Maakát és egész Kinneretet, Naftáli egész földjével együtt. 21 Amikor ezt Baasá meghallotta, abbahagyta Rámá építését, és Tircában telepedett le. 22 Ászá király pedig összehívta egész Júdát, senkit sem mentett föl, és elhordták Rámá köveit és gerendáit, amelyekkel Baasá építkezett. Ezekkel építette ki Ászá király Benjáminban Gebát és Micpát. 23 Ászá egyéb dolgai, összes hőstette, mindaz, amit tett, és hogy milyen városokat építtetett, meg van írva a Júda királyai történetéről szóló könyvben, kivéve azt, hogy öregségére megbetegedett a lába. 24 Azután Ászá pihenni tért őseihez, és ősei mellé temették ősatyja, Dávid városában. Utána a fia, Jósáfát lett a király. 25 Ászának, Júda királyának a második évében Nádáb, Jeroboám fia lett Izráel királya. Két évig uralkodott Izráelben. 26 Azt tette, amit rossznak lát az Úr, apjának az útján járt, és abban a vétekben, amellyel az vétekbe vitte Izráelt. 27 De az Issakár házából való Baasá, Ahijjá fia összeesküvést szőtt ellene, és levágta őt Baasá Gibbetónnál, a filiszteusok városánál, amikor Nádáb egész Izráellel együtt Gibbetónt ostromolta. 28 Ászának, Júda királyának a harmadik évében ölte meg őt Baasá, és lett helyette király. 29 Amint király lett, kiirtotta Jeroboám egész háza népét. Egy lelket sem hagyott meg Jeroboám családjából, mind elpusztította őket az Úr szava szerint, amelyet megmondott szolgája, a sílói Ahijjá által. 30 Jeroboám vétkei miatt történt ez, aki vétkezett, és Izráelt is vétekbe vitte; meg a bosszúság miatt, amit az Úrnak, Izráel Istenének okozott. 31 Nádáb egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg van írva az Izráel királyai történetének könyvében. 32 Háború folyt Ászá és Baasá, Izráel királya között egész életükben. 33 Ászának, Júda királyának a harmadik évében lett az egész Izráel királya Baasá, Ahijjá fia Tircában, huszonnégy évig. 34 Azt tette, amit rossznak lát az Úr. Jeroboám útján járt, és abban a vétekben, amellyel az vétekbe vitte Izráelt.

1Kir 16

1 Az Úr igéje így szólt Jéhuhoz, Hanáni fiához Baasáról: 2 Noha én kiemeltelek téged a porból, és népemnek, Izráelnek a fejedelmévé tettelek, te mégis Jeroboám útján jársz, és vétekbe viszed népemet, Izráelt, akik vétkeikkel bosszantanak engem. 3 Ezért én elsöpröm Baasát és háza népét. Olyanná teszem házadat, mint Jeroboámnak, Nebát fiának a házát. 4 Aki Baasá családjából a városban hal meg, azt a kutyák falják fel, aki pedig a mezőn hal meg, azt az égi madarak eszik meg! 5 Baasá egyéb dolgai, amelyeket véghezvitt, és hőstettei meg vannak írva az Izráel királyainak történetéről szóló könyvben. 6 Azután Baasá pihenni tért őseihez, és eltemették Tircában. Utána a fia, Élá lett a király. 7 Nemcsak azért szólt az Úr igéje Jéhu próféta, Hanáni fia által Baasá és háza népe ellen, mert mindazt elkövette, amit rossznak lát az Úr, és bosszantotta őt cselekedeteivel, és olyan volt, mint Jeroboám háza népe, hanem azért is, mert azt kiirtotta. 8 Ászának, Júda királyának a huszonhatodik évében Élá, Baasá fia lett Izráel királya Tircában, két esztendeig. 9 De összeesküvést szőtt ellene Zimrí, az egyik embere, a harci kocsik felének parancsnoka. Élá ugyanis Tircában részegre itta magát Arcának, a tircái palota felügyelőjének a házában. 10 Eljött Zimrí, levágta és megölte őt Ászának, Júda királyának huszonhetedik évében, és ő lett utána a király. 11 Miután pedig király lett, és trónra ült, kiirtotta Baasá egész háza népét, nem hagyott meg egy férfit se belőle, se rokont, se barátot. 12 Így pusztította ki Zimrí Baasá egész háza népét az Úr szava szerint, amelyet megmondott Baasáról Jéhu próféta által, 13 Baasá minden vétkéért és fiának, Élának a vétkeiért; mert vétkeztek, és vétekbe vitték Izráelt, tehetetlen bálványaikkal bosszantva az Urat, Izráel Istenét. 14 Élának egyéb dolgai és mindaz, amit véghezvitt, meg van írva az Izráel királyainak

történetéről szóló könyvben. 15 Ászának, Júda királyának a huszonhetedik évében hét napig volt király Zimrí Tircában. A hadinép ekkor a filiszteusokhoz tartozó Gibbetónt ostromolta. 16 Amikor az ostromló hadinép meghallotta, hogy összeesküvést szőtt Zimrí, és hogy a királyt is megölte, akkor egész Izráel a hadseregparancsnokot, Omrít tette meg Izráel királyává még azon a napon a táborban. 17 Azután fölvonult Omrí egész Izráellel együtt Gibbetónból, és körülzárták Tircát. 18 Zimrí pedig látva, hogy a várost elfoglalják, fölment a királyi palota tornyába, magára gyújtotta a királyi palotát, és meghalt. 19 Vétkei miatt történt ez. Vétkezett, amikor azt tette, amit rossznak lát az Úr. Jeroboám útján járt, és vétkével, amit elkövetett, Izráelt is vétékbe vitte. 20 Zimrí egyéb dolgai és az általa szőtt összeesküvés meg van írva az Izráel királyainak történetéről szóló könyvben. 21 Izráel népe ekkor két pártra szakadt. A nép egyik fele Tibní, Gínat fia pártjára állt, és őt akarta királlyá tenni, a másik fele pedig Omrí pártjára állt. 22 De az Omrival tartó nép erősebb volt, mint az a nép, amely Tibní, Gínat fiának a pártjára állt. Meghalt hát Tibní is, és Omrí lett a király. 23 Ászának, Júda királyának a harmincegyedik évében lett Omrí Izráel királya, tizenkét évig. Hat évig Tircában uralkodott. 24 Akkor megvette Samária hegyét Semertől két talentum ezüstért, majd beépítette a hegyet, és azt a várost, amelyet épített, a hegy gazdájáról, Semerről Samáriának nevezte el. 25 De Omrí azt tette, amit rossznak lát az Úr, rosszabb volt minden elődjénél. 26 Mindenben Jeroboámnak, Nebát fiának az útján járt, és abban a vétékben, amellyel vétékbe vitte Izráelt, tehetetlen bálványokkal bosszantva az Urat, Izráel Istenét. 27 Omrí egyéb dolgai, amelyeket művelt, és hőstettei, amelyeket véghezvitt, meg vannak írva az Izráel királyainak történetéről szóló könyvben. 28 Azután Omrí pihenni tért őseihez, és eltemették Samáriában. Utána a fia, Aháb lett a király. 29 Aháb, Omrí fia Ászának, Júda királyának a harmincnyolcadik évében lett Izráel királya. Huszonkét évig volt Aháb, Omrí fia Izráel királya Samáriában. 30 Aháb, Omrí fia azt tette, amit rossznak lát az Úr, még inkább, mint valamennyi elődje. 31 Nemcsak folytatta Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeit, hanem feleségül vette Jezábelt, a szidóniak királyának, Etbaalnak a leányát, és Baalt kezdte tisztelni és imádni. 32 Oltárt is állított neki a Baal-templomban, amelyet Samáriában épített. 33 Készítettett Aháb egy Aséra-szobrot is, és többet bosszantotta tetteivel Aháb az Urat, Izráel Istenét, mint őelőtte Izráel bármelyik királya. 34 Az ő idejében építette újjá a bételi Híél Jerikót. Elsőszülött fián, Abírámmon vetette meg annak az alapját, és legkisebb fián, Szegúbon állította fel a kapuját, az Úr szava szerint, amelyet megmondott Józsué, Nún fia által.

1Kir 17

1 A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő Úrra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőkből nem lesz sem harmat, sem eső, amíg én azt nem mondom. 2 Ezután így szólt hozzá az Úr igéje: 3 Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! 4 **A patakból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad.** 5 **Elment tehát, és az Úr igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre.** 6 **A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból pedig ihatott.** 7 Egy idő múlva azonban kiszáradt a patak, mert nem volt eső az országban. 8 Ekkor így szólt hozzá az Úr igéje: 9 Kelj föl, és menj el a Szidónhoz tartozó Sareptába, és maradj ott! Én megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad. 10 Fölkelt tehát, és **elment Sareptába.** Amikor a város bejáratához érkezett, éppen ott volt egy özvegyasszony, aki fát szedegetett. Odakiáltott neki, és ezt mondta: Hozz nekem egy kis vizet valamilyen edényben, hadd igyam! 11 Amikor az elment, hogy vizet hozzon, utánakiáltott, és ezt mondta: Hozz nekem egy falat kenyeret is magaddal! 12 De az asszony így felelt: A te Istenedre, az élő Úrra mondom, hogy nincs miből. Csak egy marék liszt van a fazekamban, és egy kevés olaj a korsómban.

Éppen most szedegetek pár darab fát, hogy hazamenve kisüssem azt magamnak és a fiamnak. Azt most megesszük, azután meghalunk. 13 Illés azonban ezt mondta neki: Ne félj, csak menj, és tégy úgy, ahogyan mondtad; de előbb készíts belőle egy kis lepényt, és hozd ki nekem! Magadnak és a fiadnak csak azután készíts! 14 Mert így szól az Úr, Izráel Istene: A lisztesfazék nem ürül ki, és az olajoskorsó nem fogy ki addig, amíg az Úr esőt nem bocsát a földre. 15 Az asszony elment, és Illés szavai szerint járt el. **És evett ő is meg az asszony és a háza népe is mindennap.** 16 **A lisztesfazék nem ürült ki, az olajoskorsó sem fogyott ki az Úr ígérete szerint, ahogy ígéjében, Illés által, megmondta az Úr.** 17 **Történt ezek után, hogy megbetegedett az asszonynak, a ház úrnőjének a fia, és betegsége olyan súlyossá vált, hogy már nem is lélegzett.** 18 **Az asszony így szólt Illéshez: Mi bajod van velem, Isten embere? Azért jöttél hozzám, hogy emlékeztess bűnömre, és megöld a fiamat?** 19 Ő ezt mondta neki: Add ide a fiadat! És kivette az öléből, felvitte a felső szobába, ahol lakott, és az ágyra fektette. 20 Majd az Úrhoz kiáltott, és ezt mondta: Istenem, Uram! Még bajt is hozol erre az özvegyre, akinek én a vendége vagyok, és megölnöd a fiát?! 21 Azután háromszor ráborult a gyermekre, és így kiáltott az Úrhoz: Istenem, Uram! Térjen vissza a lélek ebbe a gyermekbe! 22 Az Úr meghallgatta Illés szavát, a lélek pedig visszatért a gyermekbe, és az föléledt. 23 Illés ekkor fogta a gyermeket, levitte a felső szobából a házba, odaadta az anyjának, és ezt mondta Illés: Nézd, él a fiad! 24 Az asszony így felelt Illésnek: **Most már tudom, hogy te Isten embere vagy, és hogy igaz a te szádban az Úr ígéje!**

1Kir 18

Hosszú idő múlva, a harmadik esztendőben így szólt az Úr ígéje Illéshez: Eredj, jelenj meg Ahábnál, mert esőt akarok adni a földre! 2 Illés tehát elment, hogy megjelenjen Ahábnál. Samáriában súlyos éhínség volt. 3 Ekkor Aháb hívatta Óbadját, a palota felügyelőjét. Óbadja igen félt az Urat. 4 **Mert amikor Jezábel ki akarta irtani az Úr prófétáit, Óbadja magához vett száz prófétát,** és elrejtette őket ötvenenként egy-egy barlangba, és ellátta őket kenyérral és vízzel. 5 Aháb ezt mondta Óbadjának: Menj el az ország összes forrásához és minden patakjához! Talán akad fű, és életben hagyhatjuk a lovakat és öszvéreket, és nem kell levágnunk az állatokat. 6 Fölosztották azért maguk között az országot, hogy ki mit járjon be. Aháb külön ment az egyik úton, Óbadja is külön ment egy másikon. 7 Miközben Óbadja úton volt, egyszer csak előtte termett Illés. Óbadja fölismerte, arcra borult, és ezt kérdezte: Te vagy az, uram, Illés? 8 Ő így felelt neki: Én vagyok. Eredj, mondd meg uradnak, hogy itt van Illés. 9 De ő ezt mondta: Mit vétettem, hogy Aháb kezébe akarod adni a te szolgálodat, hogy megöljön? 10 Az élő Úrra, a te Istenedre mondom, hogy nincs nép, sem ország, ahová el ne küldött volna az én uram, hogy felkutasson téged. Ha azt mondták, nincs itt, akkor meg is eskette azt az országot és népet, hogy nem találtak meg téged. 11 És most te mondd: Eredj, és mondd meg a te uradnak, hogy itt van Illés!? 12 Megeshet, hogy amikor elmegyek tőled, elragad téged az Úr lelke, nem is tudom hová. Ha én megyek, és hírt viszek Ahábnak, ő pedig nem talál itt téged, akkor megöl engem; pedig a te szolgálád féli az Urat ifjúkorától fogva. 13 Nem mondták meg neked, uram, hogy mit tettem, amikor Jezábel öldökölte az Úr prófétáit? Elrejtettem az Úr prófétái közül százat, ötvenenként egy-egy barlangba, és elláttam őket kenyérral és vízzel. 14 Most mégis ezt mondd: Eredj, és mondd meg a te uradnak, hogy itt van Illés?! Ő meg fog ölni engem. 15 De Illés így felelt: A Seregek élő Urára mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy még ma megjelenek előtte. 16 Elment tehát Óbadja Aháb elé, hogy jelentést tegyen neki, Aháb pedig Illés elé ment. 17 Amikor Aháb meglátta Illést, **ezt mondta neki Aháb: Te vagy az, Izráel megrontója?! 18 Ő így felelt: Nem én döntöm romlásba Izráelt, hanem te és a te atyád háza, mert elhagytátok az Úr parancsolatait, és te a Baalokat követed.** 19 Most azért üzenj, gyűjtsd ide hozzám a Karmel-hegyre egész Izráelt meg Baal négyszázötven prófétáját

Aséra négyszáz prófétájával együtt, akik Jezábel asztaláról élnek. 20 Akkor elküldött Aháb Izráel fiaiért, és összegyűjtötte a prófétákat a Karmel-hegyre. 21 Illés pedig odalépett az egész nép elé, és így szólt: **Meddig sántikáltok még kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt, ha pedig Baal, akkor őt kövessétek!** De a nép nem felelt egy szót sem. 22 Akkor Illés ezt mondta a népnek: Én maradtam az Úr egyetlen prófétája, Baal prófétái pedig négyszázötvenen vannak. 23 Adjanak nekünk két bikát; ők válasszák ki maguknak az egyik bikát, darabolják föl, és rakják a fahasábokra, de tüzet ne gyújtsanak! Én is elkészítem a másik bikát, rárakom a fahasábokra, de tüzet én sem gyújtok. 24 Ezután hívjátok segítségül a ti istenetek nevét, és én is segítségül hívom az Úr nevét. Amelyik isten tüzzel felel, az az Isten. Erre az egész nép megszólalt, és ezt mondta: Jó lesz így! 25 Illés ezután így szólt Baal prófétáihoz: Válasszátok ki az egyik bikát, és készítsétek el először ti, mert ti vagytok többen! És hívjátok segítségül istenetek nevét, de tüzet ne gyújtsatok! 26 Ők fogták a nekik jutott bikát, elkészítették, és segítségül hívták Baal nevét, így szólongatva őt reggeltől egészen délig: Ó, Baal, felelj nekünk! De nem jött válasz, és nem felelt senki. Eközben ott sántikáltak az oltár körül, amelyet készítettek. 27 Délben aztán Illés gúnyolni kezdte őket, és ezt mondta: Kiáltsatok hangosabban, hiszen isten ő! Talán elmélkedik, vagy a dolgát végzi, vagy úton van, vagy talán alszik, és majd fölbred. 28 Erre elkezdtek hangosan kiáltozni, és szokásuk szerint összevagdosták magukat kardjukkal és dárdájukkal, míg el nem borította őket a vér. 29 Dél elmúltával révületbe estek, egészen az áldozat idejéig, de nem jött válasz: nem felelt és nem figyelt rájuk senki. 30 Akkor Illés ezt mondta az egész népnek: Gyertek ide hozzám! Erre odament hozzá az egész nép, ő pedig helyreállította az Úr lerombolt oltárát. 31 Fogott Illés tizenkét követ a Jákób fiaiól származó törzsek száma szerint; Jákóbbhoz szólt így az Úr szava: Izráel lesz a neved. 32 A kövekből oltárt épített az Úr nevében, azután árkot húzott az oltár körül, amelybe két véka vetőmag is belefért volna. 33 Azután elrendezte a fahasábokat, földarabolta a bikát, és ráarkta a fahasábokra. 34 Majd ezt mondta: Töltsetek meg négy vödört vízzel, és öntsétek az áldozatra meg a fahasábokra! Azután ezt mondta: Ismételjétek meg! És megismételték. Újra mondta: Harmadszor is tegyétek meg! Megtették harmadszor is, 35 úgyhogy a víz már folyt az oltár körül, és az árok is megtelt vízzel. 36 Az áldozat bemutatása idején odalépett **Illés próféta, és ezt mondta: Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene! Hadd tudják meg a mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, én pedig a te szolgád vagyok, és mindezt a te parancsodra tettem!** 37 Felelj nekem, Uram, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az Úr vagy az Isten, és fordítsd vissza a szívüket! 38 Akkor lecsapott az Úr tüze, és fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta. 39 Amikor látta ezt az egész nép, arcra borult, és ezt mondogatta: Az Úr az Isten, az Úr az Isten! 40 Illés pedig ezt mondta nekik: Ragadjátok meg Baal prófétáit, senki se menekülhessen el közülük! És megragadták őket. Illés levitette őket a Kísón-patak mellé, és ott lemészárolta őket. 41 Ezután Illés ezt mondta Ahábnak: Menj föl, egyél és igyál, mert eső zúgása hallatszik. 42 Aháb fölment, hogy egyék és igyék. Illés pedig fölment a Karmel tetejére, a földre kuporodott, és arcát a térdei közé rejtette. 43 Így szólt a szolgájához: Menj föl, és figyelj a tengert! Az fölment, figyelte egy darabig, majd ezt mondta: Nincs ott semmi. Illés ezt mondta: Menj vissza hétszer! 44 Hetedszerre ezt mondta a szolga: Most egy tenyérnyi kis felhő emelkedik föl a tengerből. Ő azt felelte: Eredj, és mondd meg Ahábnak: Fogass be és indulj, míg föl nem tartóztat az eső! 45 Mindeközben viharfelhők sötétítették el az eget, és zuhogni kezdett az eső. Aháb ekkor harci kocsira szállt, és Jezréelbe ment. 46 Az Úr keze pedig Illéssel volt, és ő, feltúrva övébe a ruhája alját, Aháb előtt futott a Jezréelbe vezető útig.

1Kir 19

Amikor Aháb elmondta Jezábelnek mindazt, amit Illés tett, és hogy a prófétákat megölte karddal, 2 Jezábel követet küldött Illéshez ezzel az üzenettel: Úgy bánjanak velem az istenek most és ezután is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt! 3 Illés

megijedt, felkerekedett és ment, hogy mentse az életét, és elérkezett a júdai Beérsebába. Legényét ott hagyta, 4 ő pedig elment a pusztába egynapi járőföldre. Odaért egy rekettyebokorhoz, és leült alá. Azt kívánta, bárcsak meghalna, és így szólt: **Elég most már, Uram! Vedd el az életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél!** 5 Azután lefeküdt, és elaludt a rekettyebokor alatt. De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: **Kelj föl, egyél!** 6 Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél ott van egy forró kövön sült lángos és egy korsó víz. Evett, ivott, majd újra lefeküdt. 7 Az Úr angyala másodszor is visszatért, megérintette, és ezt mondta: **Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted!** 8 Ő fölkel, evett és ivott, majd annak az ételnek az erejével ment **negyven nap és negyven éjjel az Isten hegyéig, a Hóreb-ig.** 9 Itt bement egy barlangba, és ott töltötte az éjszakát. Egyszer csak így szólt hozzá az Úr igéje: **Mit csinálsz itt, Illés?** 10 Ő így felelt: **Sokat buzgólkodtam az Úrért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni.** 11 Az Úr ezt mondta: **Gyere ki, és állj a hegyre az Úr színe elé! És amikor elvonult az Úr, nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat az Úr előtt; de az Úr nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett; de az Úr nem volt ott a földrengésben.** 12 A földrengés után tűz támadt; de az Úr nem volt ott a tűzben. A tűz után halk és szelíd hang hallatszott. 13 Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál. Egy hang pedig így szólt hozzá: **Mit csinálsz itt, Illés?** 14 Ő így felelt: **Sokat buzgólkodtam az Úrért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni.** 15 Ekkor azt mondta neki az Úr: **Menj, kelj ismét útra a pusztán át Damaszkuszba, és amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Arám királyává.** 16 Azután Jéhút, Nimsí fiát kend fel Izráel királyává; Elizeust, az ábél-mehólái Sáfát fiát pedig kend fel prófétává magad helyett! 17 És aki majd megmenekül Hazáél kardjától, azt Jéhú öli meg, és aki megmenekül Jéhú kardjától, azt Elizeus öli meg. 18 De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg Baal előtt, és minden szájat, amely nem csókolta meg őt. 19 Amikor elment onnan, rátalált Elizeusra, Sáfát fiára, aki éppen szántott. Tizenkét pár ökör ment előtte, ő maga a tizenkettediknél volt. Amikor Illés elment mellette, rádobta a palástját. 20 Akkor ő otthagyta az ökröket, Illés után futott, és ezt mondta: **Hadd csókoljam meg apámat és anyámat, azután követlek!** Ő azt felelte: **Menj, de térj vissza; ne feledd, hogy mit tettem veled.** 21 Elizeus otthagyta őt, de aztán vette az egyik pár ökröt, levágta, és az ökrök szerszámából rakott tűzön megfőzte a húst, odaadta a népnek, és ettek. Ő pedig elindult, követte Illést, és a szolgálatába állt.

1Kir 20

1 Benhadad, Arám királya összegyűjtötte egész haderejét. Harminckét király volt vele lovakkal és harci kocsikkal, így vonult Samária ellen, körülvárta, és ostrom alá vette. 2 Követeket küldött Ahábhoz, Izráel királyához a városba, 3 és ezt üzenté neki: **Így szól Benhadad: Ezüstöd és aranyad az enyém, legszebb feleségeid és fiaid is enyéme!** 4 Izráel királya így válaszolt: **Ahogy mondod, uram, királyom, tied vagyok én és mindenem.** 5 A követek megint eljöttek, és ezt mondták: **Így szól Benhadad: Megüzentem neked, hogy add nekem ezüstödet, aranyadat, feleségeidet és fiaidat.** 6 Ezért holnap ilyenkor elküldöm hozzád az embereimet. Azok átkutatják palotádat és embereid házait, és ami csak kedves a számodra, mindazt magukhoz veszik, és elhozzák. 7 Akkor Izráel királya összehívta az ország véneit, és ezt mondta: **Értsétek meg, lássátok be, hogy a vesztemet akarja! Pedig amikor elküldött hozzám a feleségeimért, fiaimért, ezüstömért és aranyomért, semmit sem tagadtam meg tőle.** 8 A vének meg az egész nép ezt mondta neki: **Ne hallgass rá, és ne engedj neki!** 9 Ekkor ő így szólt Benhadad

követeihez: Mondjátok meg az én uramnak, a királynak: Mindazt megteszem, amit először üzentél a te szolgádnak, de ezt a másik dolgot nem tehetem meg. A követek elmentek, és megvitték a választ. 10 Akkor Benhadad ezt az üzenetet küldte neki: Úgy segítsenek engem az istenek most és ezután is, hogy Samáriának a porából még egy-egy marékkal sem fog jutni az utánam jövő hadinépnek! 11 Izráel királya így válaszolt: Mondjátok meg neki, hogy aki kardot köt, ne kérkedjék úgy, mintha már lecsatolta volna! 12 Amint ezt a választ meghallotta Benhadad, aki éppen a királyokkal együtt dőzsölt a sátrakban, sorakozót rendelt el az embereinek. Azok föl is sorakoztak a város ellen. 13 Akkor egy próféta lépett Aháb izráeli király elé, és így szólt: Ezt mondja az Úr: Látod ezt a nagy tömeget? Én ma a kezedbe adom ezt, és akkor megtudod, hogy én vagyok az Úr! 14 Aháb ezt kérdezte: Kik által? Ő így felelt: Ezt mondja az Úr: A tartományi vezérek katonái által. Ki kezdje meg a harcot? – kérdezte Aháb. Ő így felelt: Te magad! 15 Ekkor Aháb számba vette a tartományi vezérek katonáit, ők kétszázharmincketten voltak; azután számba vette az egész hadinépet, csupa izráelit, ők hétezer voltak. 16 Amikor délben kivonultak, Benhadad már részegre itta magát a sátrakban azzal a harminckét királlyal együtt, akik segítették. 17 Először a tartományi vezérek katonái vonultak ki. Benhadad embereket küldött oda, s azok jelentették, hogy Samáriából emberek vonultak ki. 18 Ő azt mondta: Ha békés szándékkal jöttek, fogjátok el őket élve, ha pedig harcolni jöttek, akkor is élve fogjátok el őket! 19 Közben a tartományi vezérek katonái kivonultak a városból, utánuk pedig a haderő. 20 Mindenki levágta a maga ellenfelét, és megfutamodott Arám, Izráel pedig üldözőbe vette. Arám királyának, Benhadadnak sikerült lóháton elmenekülnie, harci kocsijának a lovain. 21 Kivonult Izráel királya is, vágta a lovakat és a harci kocsikat, és nagy vereséget mért Arámra. 22 Akkor a próféta odalépett Izráel királyához, és ezt mondta neki: Menj, és készülődj! Értsd meg és lásd be, hogy mit kell tenned, mert egy év múlva Arám királya ismét ellened vonul! 23 Arám királyának ezt mondták az emberei: A hegyek Istene az ő Istenük, azért voltak erősebbek nálunk. De ha a síkságon ütközzünk meg velük, biztosan mi leszünk az erősebbek. 24 Tégy azért a következőképpen: Távolítsd el mindegyik királyt, és helytartókat nevezd ki a helyükre! 25 Azután szervezz magadnak olyan haderőt, amelyet elvesztettél, továbbá ugyanannyi lovat és harci kocsit, mint amennyi volt! Azután ütközzünk meg velük a síkságon, és biztosan mi leszünk az erősebbek. Benhadad hallgatott a szavukra, és úgy tett. 26 Egy esztendő múlva Benhadad számba vette az arámokat, azután Afék ellen vonult, hogy megütközzék Izráellel. 27 Izráel fiait is összeszámlálták, ellátták őket étellemmel, és így indultak az arámok ellen. Izráel fiainak a tábora olyan volt amazokhoz képest, mint két kis kecskenyáj, az arámok viszont ellepték a földet. 28 Akkor előlépett az Isten embere, és ezt mondta Izráel királyának: Így szól az Úr: Mivel azt mondták az arámok, hogy az Úr a hegyek Istene, de a völgyeknek nem Istene, azért ezt az egész nagy tömeget a kezedbe adom, és akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 29 Hét napig táboroztak egymással szemben, a hetedik napon azután csatára került sor. Izráel fiai levágtak százezer arám gyalogost egyetlen napon. 30 A megmaradtak Afék városába menekültek, de a várfal rászakadt a megmaradt huszonnétezer emberre. Benhadad is a városba menekült, és szobáról szobára bujkált. 31 Emberei ezt mondták neki: Azt hallottuk, hogy Izráel házának a királyai könyörületes királyok. Vegyünk zsákruhát a derekunkra és kötelet a fejünkre, úgy menjünk Izráel királya elé: talán megkíméli az életed. 32 Zsákruhát öltöttek tehát a derekukra, a fejükre pedig kötelet kötöttek, és úgy járultak oda Izráel királyához. Így szóltak: Szolgád, Benhadad ezt üzeni: Kíméld meg az életem! Aháb megkérdezte: Hát él még? Testvérem ő! 33 Azok ezt jó jelnek vették, és sietve bizonygatni kezdték: Igen, a te testvéred Benhadad! Ő ezt mondta: Menjetek, hozzátok ide! Benhadad kijött hozzá, ő pedig felsegítette maga mellé a harci kocsira. 34 Benhadad ezt mondta neki: Visszaadom azokat a városokat, amelyeket apám elvett a te apádtól, és rendezd be magadnak bazárutcákat Damaszkuszban, amilyeneket az én apám rendezett be Samáriában! Én pedig – felelte Aháb – szövetséggel bocsátlak el téged. Szövetséget kötött tehát vele, és elbocsátotta őt. 35 Egy prófétatanítvány ezt mondta társának

az Úr parancsára: Üss meg engem! De az nem akarta megütni. 36 Akkor ezt mondta neki: Mivel nem hallgattál az Úr szavára, egy oroszlán terít le téged, amint eltávozol tőlem. Miután eltávozott tőle, rá is talált egy oroszlán, és leterítette. 37 Talált azután egy másik férfit, és ezt mondta: Üss meg engem! Ez a férfi úgy megütötte, hogy meg is sebesült. 38 Akkor elment a próféta, és várt a királyra az úton, de felismerhetetlenné tette magát egy kötéssel a szemén. 39 Amikor a király arra ment, ő így kiáltott a királyhoz: A te szolgád részt vett az ütközetben. Egyszer csak arra jött valaki, és odahozott hozzám egy embert, és ezt mondta: Őrizd ezt az embert! De ha nem vigyázol rá, életeddel felelsz az életéért, vagy fizetsz egy talentum ezüstöt. 40 Szolgádnak azonban itt is, ott is akadt tennivalója, az az ember pedig eltűnt. Izráel királya ezt mondta neki: Ez a te ítéleted, magad döntöttél! 41 Ekkor az gyorsan levette szeméről a kötést, Izráel királya pedig fölismerte, hogy a próféták közül való. 42 A próféta ezt mondta neki: Így szól az Úr: Mivel kiengedted kezedből azt az embert, akit én kiirtásra szántam, életéért életeddel, népéért népeddel felelsz! 43 Izráel királya ezután elkeseredve és haragosan hazament, és megérkezett Samáriába.

1Kir 21

Ezek után a következő dolog történt: **A jezréeli Nábótnak szőlője volt Jezréelben, Samária királyának, Ahábnak a palotája mellett. 2** Egyszer Aháb így szólította meg Nábótot: Add nekem a szőlődet, hadd legyen az veteményeskertem, mert közel van a házamhoz! Adok helyette jobb szőlőt, vagy ha jónak látod, pénzben adom meg az árát. 3 Nábót így felelt Ahábnak: Az Úr őrizzen meg attól, hogy odaadjam neked atyai örökségemet! 4 Aháb elkeseredve és haragosan ment haza a válasz miatt, amelyet a jezréeli Nábót adott neki, amikor ezt mondta: Nem adom neked atyai örökségemet. Lefeküdt az ágyára, a falnak fordult, és nem evett semmit. 5 A felesége, Jezábel azonban odament hozzá, és így szólt: Min keseredett el úgy a lelked, hogy semmit sem eszel? 6 Ő így válaszolt: Beszéltem a jezréeli Nábóttal. Kértem, hogy adja el nekem a szőlőjét, vagy ha úgy tetszik neki, szőlőt is adhatok helyette. De ő azt mondta, hogy nem adja nekem a szőlőjét. 7 A felesége, Jezábel ezt mondta neki: Hát nem te uralkodsz most Izráelben? Kelj föl, egyél, ne búslakodj! Majd én megszerzem neked a jezréeli Nábót szőlőjét. 8 Ekkor leveleket írt Aháb nevében, lepecsételte annak gyűrűjével, és elküldte a leveleket azoknak a véneknek és nemeseknek, akik Nábóttal egy városban laktak. 9 A levelekben ezt írta: Hirdessetek böjtöt, és ültessétek Nábótot a nép élére! 10 Vele szembe pedig ültessetek két hitvány embert, akik így tanúskodjanak ellene: Átkoztad Istent és a királyt! Azután vigyétek ki, és kövezzétek agyon! 11 A város polgárai, a vének és a nemesek, akik abban a városban laktak, úgy is tettek, ahogyan Jezábel megüzente nekik, ahogyan a nekik küldött levelekben írta. 12 Böjtöt hirdettek, és Nábótot a nép élére ültették. 13 Odajött a két hitvány ember is, leültek vele szemben, és ezek a hitvány emberek így tanúskodtak Nábót ellen a nép előtt: Átkozta Nábót Istent és a királyt! Ezért kivitték őt a városból, és halálra kövezték. 14 Azután megüzenték Jezábelnek: Halálra kövezték Nábótot. 15 Amikor Jezábel meghallotta, hogy halálra kövezték Nábótot, így szólt Jezábel Ahábhöz: Kelj föl, vedd birtokba a jezréeli Nábót szőlőjét, amelyet nem akart eladni neked, mert nem él már Nábót, hanem meghalt. 16 Amikor Aháb meghallotta, hogy Nábót meghalt, fölkelte Aháb, lement a jezréeli Nábót szőlőjébe, és birtokba vette azt. 17 Ekkor így szólt az Úr igéje a tisbei Illéshez: 18 Eredj, menj el Aháb izráeli király elé, aki Samáriában lakik, de most éppen Nábót szőlőjében van, ahová azért ment, hogy birtokba vegye. 19 Így beszélj hozzá: Ezt mondja az Úr: Öltél, és még birtokot is szereztél? Azután így beszélj hozzá: Ezt mondja az Úr: Ahol a kutyák felnyalták Nábót véré, ugyanott nyalják fel a kutyák a te véredet is! 20 Aháb így felelt Illésnek: Rám találtál, ellenségem?! Ő ezt mondta: Rád találtam, mivel arra vetemedtél, hogy olyat tégy, amit rossznak lát az Úr. 21 Ezért én veszedelmet hozok rád, és kisöpörlek téged. Kiirtom Izráelből Aháb férfiutódait, apraját-nagyját! 22 Olyanná teszem házadat, mint Jeroboámnak, Nebát fiának a

házát, és mint Baasának, Ahijjá fiának a házát a bosszúságért, amelyet nekem okoztál, és vétekbe vitted Izráelt. 23 **Jezábelről pedig így szól az Úr: A kutyák eszik meg Jezábelt Jezréel falánál! 24 Aki Aháb családjából a városban hal meg, azt a kutyák eszik meg, aki pedig a mezőn hal meg, azt az égi madarak eszik meg. 25 Nem volt senki, aki annyira elvetemült lett volna, mint Aháb, aki folyton csak azt tegye, amit rossznak lát az Úr, mert félrevezette a felesége, Jezábel.** 26 Igen sok utálatosságot követett el azzal is, hogy a bálványokat követte, éppen úgy, ahogyan az emóriak tették, akiket kiűzött az Úr Izráel fiai elől. 27 Amikor Aháb meghallotta ezeket a szavakat, megszaggatta ruháját, zsákruhát vett magára, böjtölt, zsákruhában is hált, és csöndesen járt-kelt. 28 Ekkor így szólt az Úr igéje a tisbei Illéshez: 29 Látod, mennyire megalázta magát előttem Aháb? Mivel megalázta magát előttem, az ő idejében nem hozom rá azt a veszedelmet; majd csak a fia idejében hozok veszedelmet a házára.

1Kir 22

Három esztendeig békében éltek: nem volt háború Arám és Izráel között. 2 A harmadik esztendőben azonban, amikor Jósáfát, Júda királya elment Izráel királyához, 3 Izráel királya így szólt udvari embereihez: Jól tudjátok, hogy Rámót-Gileád a mienk, és mi mégis tétlenkedünk, ahelyett hogy visszavennénk Arám királyától! 4 Jósáfáttól pedig ezt kérdezte: Eljössz-e velem harcolni Rámót-Gileáért? Jósáfát így felelt Izráel királyának: Elmegyek én éppúgy, mint te, az én népem éppúgy, mint a te néped, az én lovaim éppúgy, mint a te lovid. 5 De Jósáfát ezt mondta Izráel királyának: Kérdezd meg előbb az Úr igéjét! 6 Izráel királya ezért összegyűjtötte a prófétákat, mintegy négyszáz embert, és megkérdezte tőlük: Elmenjek-e harcolni Rámót-Gileáért, vagy letegyek róla? Ők így feleltek: Vonulj föl, mert az Úr a király kezébe adja azt! 7 Jósáfát azonban ezt kérdezte: Nincs itt az Úrnak több prófétája, akit megkérdezhetnénk? 8 Izráel királya így felelt Jósáfátnak: Van még valaki, aki által megkérdezhetnénk az Urat, de én gyűlölöm őt, mert sohasem prófétál nekem jót, hanem csak rosszat. Míkájehú, Jimlá fia az. Jósáfát erre így szólt: Ne mondjon ilyet a király! 9 Ekkor Izráel királya odahívta az egyik udvarnokát, és ezt mondta: Siess Míkájehúért, Jimlá fiáért! 10 Izráel királya és Jósáfát, Júda királya ott ült díszruhába öltözve egy-egy trónon Samária kapujában, a bejárat előtti téren, a próféták pedig mind ott prófétáltak előttük. 11 Cidkijjá, Kenaaná fia vasszarvakat készített magának, és ezt mondta: Így szól az Úr: Ezekkel ökleled Arámot, míg csak el nem pusztítod. 12 A próféták mindnyájan így prófétáltak: Vonulj föl Rámót-Gileád ellen, és sikerrel jársz! Az Úr a király kezébe adja azt. 13 A követ pedig, aki elment, hogy elhívja Míkájehút, így szólt hozzá: Nézd, a próféták egyhangúlag jót ígérnek a királynak. Mondd azért te is ugyanazt, amit ők, és ígérj jót! 14 De Míkájehú így felelt: Az élő Úrra esküszöm, hogy csak azt fogom mondani, amit az Úr mond nekem. 15 Amikor odaért a királyhoz, a király megkérdezte tőle: Míkájehú! Elmenjünk-e harcolni Rámót-Gileáért, vagy letegyünk róla? Ő így felelt neki: Vonulj föl, és járj szerencsével! Az Úr a király kezébe adja azt. 16 A király azonban ezt mondta neki: Hányszor eskesselek meg, hogy csak igazat mondj nekem az Úr nevében?! 17 Erre az így felelt: Láttam egész Izráelt szétszóródva a hegyeken: mint a juhok, melyeknek nincsen pásztora. Az Úr pedig ezt mondta: Nincs ezeknek gazdájuk, térjen haza mindenki békével! 18 Ekkor Izráel királya így szólt Jósáfáthoz: Ugye megmondtam neked, hogy nem prófétál ez nekem jót, csak rosszat! 19 Míkájehú pedig ezt mondta: Halld meg az Úr igéjét! Láttam az Urat trónján ülve, és az egész mennyei sereg ott állt a jobbán és balján. 20 És ezt mondta az Úr: Ki fogja rászedni Ahábot, hogy felvonuljon és elessék Rámót-Gileádnál? Erre az egyik ezt mondta, a másik azt mondta. 21 De előlépett egy lélek, megállt az Úr előtt, és így szólt: Majd én rászedem őt! Az Úr ezt kérdezte tőle: Hogyan? 22 Az így felelt: Elmegyek és hazug lélek leszek minden prófétája szájában. Az Úr pedig így szólt: Így csakugyan rá tudod szedni. Menj és tégy így! 23 Íme, így adott az Úr hazug lelket valamennyi prófétád szájába. Az Úr kimondta veszedet. 24

Ekkor odalépett Cidkijjá, Kenaaná fia, arcul ütötte Míkájehút, és ezt mondta: Talán eltávozott tőlem az Úr lelke, és csak veled beszél? 25 Míkájehú így felelt: Majd meglátod azon a napon, amikor rejtekhelyet keresve szobáról szobára mész. 26 Akkor ezt parancsolta Izráel királya: Fogd Míkájehút, vidd Ámón városparancsnokhoz és Jóáshoz, a király fiához, 27 és mondd: Ezt parancsolja a király: Vessétek börtönbe, és ételből meg italból csökkentett adagot adjatok neki, amíg vissza nem térek sértetlenül! 28 Míkájehú így szólt: Ha csakugyan visszatérsz sértetlenül, akkor nem az Úr beszélt általam! És hozzátette: Halljátok meg mind, ti népek! 29 Azután fölvonult Izráel királya és Jósáfát, Júda királya Rámót-Gileád ellen. 30 Izráel királya ezt mondta Jósáfátnak: Én álruhába öltözöm, és úgy megyek a csatába, de te csak öltözz a magad ruhájába! Izráel királya tehát álruhába öltözött, és úgy ment a csatába. 31 Arám királya pedig ezt parancsolta a harci kocsik parancsnokainak, akik harmincketten voltak: Ne támadjatok se kicsit, se nagyot, csak Izráel királyát! 32 Amikor a harci kocsik parancsnokai meglátták Jósáfátot, ezt gondolták: Csak ő lehet Izráel királya. Ellene fordultak tehát, hogy megtámadják. Jósáfát azonban kiáltozni kezdett; 33 ekkor a harci kocsik parancsnokai látták, hogy nem ő Izráel királya, és elfordultak tőle. 34 Egy ember pedig csak úgy, találmra kilőtt egy nyílveesszót, és eltalálta Izráel királyát a szíjak és a páncél között. Ekkor megparancsolta a kocsis hajtójának: Fordulj meg, és vigyél ki a táborból, mert megsebesültem! 35 Mivel azonban az ütközet egyre hevesebbé vált azon a napon, a királynak állva kellett maradnia harci kocsiában az arámokkal szemben. Estére azután meghalt, mert a vére elfolyt sebéből a harci kocsi belsejébe. 36 Napnyugtakor ez a kiáltás futott végig a táboron: Mindenki a városába, mindenki a hazájába, 37 mert meghalt a király! Miután megérkeztek Samáriába, eltemették a királyt Samáriában. 38 A harci kocsit Samária tavában mosták le; vérét kutyák nyalták fel, és parázna nők mosakodtak ott – az Úr ígéje szerint, ahogyan megmondta előre. 39 Ahábnak egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, az elefántcsont palota, amelyet építtetett, és mindazok a városok, amelyeket felépíttetett, le vannak írva az Izráel királyainak történetéről szóló könyvben. 40 Azután Aháb pihenni tért őseihez; utána a fia, Ahazjá lett a király. 41 Jósáfát, Ászá fia Ahábnak, Izráel királyának a negyedik évében lett Júda királya. 42 Harmincöt éves volt Jósáfát, amikor király lett, és huszonöt évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Azúbá volt, Silhí leánya. 43 Mindenben apjának, Ászának az útján járt, nem tért le róla. Azt tette, amit helyesnek lát az Úr. 44 Csak az áldozóhalmok nem szűntek meg, a nép továbbra is áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon. 45 Jósáfát békességben élt Izráel királyával. 46 Jósáfát egyéb dolgai és hőstettei, amelyeket véghezvitt, és hogy milyen háborúkat viselt, meg vannak írva a Júda királyainak történetéről szóló könyvben. 47 Kisöpörte az országból a férfiparáznák maradványát, akik még megmaradtak apjának, Ászának az idejéből. 48 Edómban akkor nem volt király, csak királyi helytartó. 49 Jósáfát csináltatott Tarsís-hajókat, hogy aranyért menjenek Ófirba, de nem tudtak elmenni, mert a hajók összetörték Ecjón-Geberben. 50 Akkor ezt mondta Ahazjá, Aháb fia Jósáfátnak: Hadd menjenek el szolgálaim a te szolgáláiddal a hajókon! De Jósáfát nem engedte meg. 51 Azután Jósáfát pihenni tért őseihez, és eltemették ősei mellé, ősatyjának, Dávidnak a városában. Utána a fia, Jórám lett a király. 52 Ahazjá, Aháb fia Jósáfátnak, Júda királyának a tizenhetedik évében lett Izráel királya Samáriában, és két évig uralkodott Izráelben. **53 Azt tette, amit rossznak lát az Úr, mert apjának és anyjának az útján meg Jeroboámnak, Nebát fiának az útján járt, aki vétekbe vitte Izráelt. 54 Baalt tisztelte és őt imádta, ezzel bosszantva az Urat, Izráel Istenét, egészen úgy, ahogyan apja tette.**

Sh VII. Henrik, Henrik - álruha

2Kir 1

1 Aháb halála után Móáb elpártolt Izráeltől. 2 Ahazjá Samáriában leesett felső szobájából a korláton keresztül, és megbetegedett. Ekkor elküldött néhány követet ezzel az utasítással: Menjetek, és kérdezzétek meg Baalzebúbot, Ekrón istenét, hogy meggyógyulok-e ebből a betegségből! 3 Az Úr angyala azonban így szólt a tisbei Illéshez: Indulj, menj el Samária királyának a követei elé, és így szólj hozzájuk: Talán nincs Isten Izráelben, hogy ti Baalzebúbot, Ekrón istenét mentek megkérdezni? 4 Ezért így szól az Úr: Nem kelsz föl többé abból az ágyból, amelyben most fekszel, hanem meg fogsz halni! Ezzel Illés elment. 5 Amikor a követek visszatértek a királyhoz, ő megkérdezte tőlük: Miért tértetek vissza? 6 Azok így feleltek neki: Egy férfi jött velünk szembe, és ezt mondta nekünk: Menjetek, térjetek vissza a királyhoz, aki elküldött benneteket, és így szóljatok hozzá: Ezt mondja az Úr: Talán nincs Isten Izráelben, hogy te Baalzebúbhoz, Ekrón istenéhez küldesz, hogy megkérdezd őt? Ezért nem kelsz föl többé abból az ágyból, amelyben fekszel, hanem meg fogsz halni! 7 Ő megkérdezte tőlük: Milyen volt annak a férfinak a külseje, aki szembejött veletek, és ezeket mondta nektek? 8 Azok így feleltek neki: Szőrből készült ruha volt rajta, és bőrvöv övezte a derekát. A király ezt mondta: A tisbei Illés volt az. 9 Ekkor elküldte Illéshez az egyik parancsnokát ötven emberével. Ez fölment hozzá – mert Illés a hegy tetején tartózkodott –, és ezt mondta neki: Isten embere! A király azt parancsolja, hogy gyere le! 10 Illés így felelt a parancsnoknak: Ha én az Isten embere vagyok, csapjon le tűz az égből, és emésszen meg téged ötven embereddel együtt! Ekkor tűz csapott le az égből, és megemésztette őt ötven emberével együtt. 11 A király elküldte hozzá egy másik parancsnokát is ötven emberével, aki ezt mondta neki: Isten embere! Azt üzeni a király, hogy azonnal gyere le! 12 De Illés így felelt nekik: **Ha én az Isten embere vagyok, csapjon le tűz az égből, és emésszen meg téged ötven embereddel együtt! Ekkor Isten tüze lecsapott az égből, és megemésztette őt ötven emberével együtt.** 13 Még egy harmadik parancsnokát is elküldte ötven emberével együtt. A harmadik parancsnok azonban alighogy fölért, térdre rogyott Illés előtt, és így könyörgött hozzá: Isten embere! Kérlek, kíméld meg az életem és ötven szolgálómat az életét! 14 Lásd, tűz csapott le az égből, és megemésztette az előbbi két parancsnokot és azok ötven emberét. De most kíméld meg az életem! 15 Ekkor az Úr angyala így szólt Illéshez: Menj el vele, ne félj tőle! Elindult tehát, és elment vele a királyhoz. 16 Így szólt hozzá: Ezt mondja az Úr: Mivel követeket küldtél, hogy megkérdezd Baalzebúbot, Ekrón istenét, mintha Izráelben nem volna Isten, akinek az igéjét megkérdezhethéd, azért nem kelsz föl az ágyból, amelyben fekszel, hanem meg fogsz halni! 17 Meg is halt az Úr igéje szerint, amelyet Illés mondott. Mivel neki nem volt fia, utána Jórám lett a király, a júdai Jórám királynak, Jósáfát fiának a második évében. 18 Ahazjá egyéb dolgai, amelyeket véghezvitt, meg vannak írva az Izráel királyainak történetéről szóló könyvben.

2Kir 2

Amikor az Úr Illést forgószelelben az égbe akarta ragadni, Illés és Elizeus elment Gilgálból. 2 Illés ezt mondta Elizeusnak: Maradj itt, mert engem Bételbe küldött az Úr. De Elizeus így felelt: Az élő Úrra és az életemre mondom, hogy nem hagylak el! Elementek tehát Bételbe. 3 A bételi prófétatanítványok odamentek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az Úr ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok! 4 Akkor ezt mondta neki Illés: Maradj itt, Elizeus, mert engem Jerikóba küldött az Úr. Ő azonban így felelt: Az élő Úrra és az életemre mondom, hogy nem hagylak el! Megérkeztek hát Jerikóba. 5 A jerikói prófétatanítványok odaléptek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az Úr ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok! 6 Azután ezt mondta neki Illés: Maradj itt, mert az Úr a Jordánhoz küldött engem. Ő így felelt: **Az élő Úrra és az életemre mondom, hogy nem hagylak el! Így hát együtt, ketten mentek tovább.** 7 Velük ment ötven

prófétatanítvány is, és amikor ők ketten megálltak a Jordánnál, tőlük távolabb azok is megálltak. 8 Illés fogta a palástját, összegöngyölte, és ráütött vele a vízre, mire az kettévált, ők pedig mindketten szárazon mentek át rajta. 9 Amikor átérték, Illés ezt mondta Elizeusnak: Kérj valamit, megteszem, mielőtt elragadtatom tőled. Elizeus így felelt: Jusson nekem kétszeres rész a benned munkálkodó lélekből! 10 Ő erre így felelt: Nehezet kértél. Ha látsz engem, amikor elragadtatom tőled, akkor úgy lesz; de ha nem, akkor nem lesz úgy. 11 Amikor azután beszélgetve továbbmentek, hirtelen egy tüzes harci kocsi jelent meg tüzes lovakkal, és elválasztotta őket egymástól. Így ment föl Illés forgószelemben az égbe. 12 Elizeus látta ezt, és így kiáltozott: Atyám, atyám, Izráel harci kocsija és annak hajtója! Azután nem látta őt többé. Ekkor megragadta a ruháját, és két darabra tépte. 13 Majd fölemelte Illés leesett palástját, és megint odaállt a Jordán partjára. 14 Fogta Illés leesett palástját, ráütött vele a vízre, és így szólt: Hol van az Úr, Illés Istene, hol van ő? Amikor ráütött a vízre, az kettévált, Elizeus pedig átment rajta. 15 Látták ezt a jerikói profétatanítványok, akik átellenben voltak, és ezt mondták: Az Illésben munkálkodó lélek Elizeusra szállt! És eléje menve a földre borultak előtte. 16 Majd ezt mondták neki: Van itt a te szolgálid között ötven ember, bátor férfiak: hadd menjenek el megkeresni uradat, hátha az Úr lelke ragadta el, és letette valamelyik hegyre vagy völgybe. De ő így felelt: Ne küldjétek senkit! 17 Addig-addig unszolták azonban, míg végül azt mondta: Hát küldjétek! El is küldték az ötven embert; azok három napig keresték, de nem találták meg. 18 Visszatértek azért hozzá, mert még Jerikóban tartózkodott. Ő így szólt hozzájuk: Mondtam nektek, hogy ne menjétek. 19 Egyszer a városbeliek ezt mondták Elizeusnak: Uram, magad is látod, hogy ez a város jó lakóhely, de a vize rossz, és a földje terméketlen. 20 Erre ő így felelt: Hozzatok ide egy új tálat, és tegyetek bele sót! Oda is vitték neki. 21 Ő pedig kiment a víz forrásához, sót dobott bele, és ezt mondta: Így szól az Úr: Meggyógyítom ezt a vizet, nem okoz többé halált és terméketlenséget. 22 És a víz meggyógyult, így van ez még ma is, Elizeus szava szerint, amelyet kimondott. 23 Onnan azután elment Bételbe. Miközben fölfelé ment az úton, kisfiúk jöttek ki a városból, és így csúfolták őt: Menj föl, kopasz! Menj föl, kopasz! 24 Ő azonban hátrafordult, rájuk nézett, és megátkozta őket az Úr nevében. Ekkor két nőtény medve jött ki az erdőből, és szétszaggatott közülük negyvenkét gyermeket. 25 Innen fölment a Karmel-hegyre, onnan pedig visszatért Samáriába. **HÚHA, EHÉZ MIT SZÓLUNK?? (SZABÓ ANDOR EZT NAGYON KÖNNYEDÉN KISIMÍTOTTA. LEMA 1 376)**

2Kir 3

1 Jórám, Aháb fia Jósáfátnak, Júda királyának a tizennyolcadik évében lett Izráel királya Samáriában, és tizenkét évig uralkodott. 2 Azt tette, amit rossznak lát az Úr, bár nem annyira, mint apja és anyja, mert eltávolította Baal szent oszlopát, amelyet apja készített. 3 De ragaszkodott Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkéhez, aki vétekbe vitte Izráelt, nem tágitott attól. 4 Mésa, Móáb királya juhtenyésztéssel foglalkozott, és Izráel királyának százezer hízott bárányt meg százezer kost kellett szállítania gyapjastul. 5 De amikor Aháb meghalt, Móáb királya fellázadt Izráel királya ellen. 6 Jórám király ezért egy kitűzött napon kivonult Samáriából, és számba vette egész Izráelt, 7 majd ezt az üzenetet küldte Jósáfátnak, Júda királyának: Móáb királya fellázadt ellenem. Eljössz-e velem harcolni Móáb ellen? Ő így felelt: Elmegyek én éppúgy, mint te, az én népem éppúgy, mint a te néped, az én lovaim éppúgy, mint a te lovaid. 8 Majd megkérdezte: Melyik úton vonuljunk föl? Ő így felelt: Edóm pusztáján át. 9 Elment tehát Izráel királya, Júda királya és Edóm királya. Már hét napja bolyongtak az úton, és nem volt vize a seregnek, sem az utánuk hajtott állatoknak. 10 Akkor ezt mondta Izráel királya: Hát azért hívta össze az Úr ezt a három királyt, hogy Móáb kezébe adja őket? 11 De Jósáfát így szólt: **Nincs itt az Úrnak egy profétája, aki által megkérdezhetnénk az Urat? Izráel királyának egyik embere így válaszolt: Itt van Elizeus, Sáfát fia, aki Illés tanítványa**

volt. 12 Jósáfát így szólt: Valóban az Úr igéje szól általa. Elment tehát hozzá Izráel királya és Jósáfát meg Edóm királya. 13 Elizeus azonban ezt mondta Izráel királyának: Semmi közünk sincs egymáshoz. Eredj apád prófétáihoz meg anyád prófétáihoz! De Izráel királya így szólt hozzá: Ne mondd ezt! Hiszen az Úr hívta össze ezt a három királyt, hogy Móáb kezébe adja őket. **14 Elizeus így felelt: A Seregek élő Urára mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ha nem nézném Jósáfát, Júda királyának a személyét, rád sem néznék, észre sem vennék!** **15 De most hozzatok ide egy lantost! Amikor a lantos játszani kezdett, az Úr keze megérintette a prófétát.** 16 Így szólt: Ezt mondja az Úr:

Csináljatok sok gödröt ebben a patakmederben! 17 Mert ezt mondja az Úr: Nem láttok szelet, nem láttok esőt, mégis megtelik ez a patakmeder vízzel, és ihattok ti is, a nyájaitok meg a málhás állatok is. 18 De ez csekélység az Úrnak. Ő még Móábot is a kezetekbe adja. 19 Leverték minden megerősített és egyéb fontos várost. Kivágtok minden termő fát, betömtök minden forrást, és kövekkel tesztek tönkre minden jó szántóföldet!

20 Történt másnap reggel, az ételáldozat idején, hogy egyszerre csak víz áradt Edóm felől, és megtelt az a vidék vízzel. 21 Amikor meghallotta egész Móáb, hogy harcba vonultak ellenük ezek a királyok, fegyverbe szólítottak minden fegyverfogható embert, sőt még az idősebbeket is, és fölláltak a határon. 22 Reggel amikor fölkeltek, a nap rásütött a vízre, és a móábiak vörösleni látták maguk előtt a vizet, mint a vért. 23 Akkor ezt mondták: Ez vér! Bizonyosan egymásra támadtak a királyok, és leverték egymást. Most tehát zsákmányra, Móáb! 24 De amikor odaértek Izráel táborához, megindult Izráel, megverte a móábiakat, és azok megfutamodtak előlük. De utánuk nyomultak, és szétverték a móábiakat. 25 A városokat lerombolták, a jó szántóföldeket mind teledobálták kővel, minden forrást betömtek, és minden termő fát kivágtak. Csupán Kír-Hareszet kőfalai maradtak épek, de azt is körülvették és lötték a parittyások. 26 Amikor Móáb királya látta, hogy nem bírja tovább a harcot, maga mellé vett hétszáz kardforgató embert, hogy keresztültörjenek Edóm királyánál, de nem tudtak. 27 Akkor fogta elsőszülött fiát, aki öutána lett volna a király, és feláldozta égőáldozatként a várfalon. Emiatt olyan nagy felháborodás támadt Izráelben, hogy fölkerelkedtek, és visszatértek hazájukba.

2Kir 4

Egyszer egy prófétatanítvány felesége így kiáltott Elizeushoz: Férfjem, a te szolgád meghalt; és te is tudod, hogy a te szolgád félte az Urat. Most eljött a hitelező, hogy elvigye magával a két gyermekemet rabszolgának. 2 Elizeus megkérdezte tőle: Mit tehetek érted? Mondd meg nekem, mi van a házában? Az asszony így felelt: Nincsen egyéb a te szolgálóleányod házában, **csak egy korsó olaj.** 3 Elizeus ezt mondta: Menj, kérj kölcsön edényeket az utcában minden szomszédodtól, üres edényeket, de ne keveset. 4 Azután menj haza, zárd be magad és fiaid mögött az ajtót, és tölts ezekben az edényekben! Amelyik megtelt, tedd félre! 5 Az asszony elment, és bezárta maga és fiai mögött az ajtót. Azok eléje rakták az edényeket, ő pedig töltögetett. 6 Amikor megteltek az edények, ezt mondta az egyik fiának: Tégy elem még egy edényt! De az így felelt neki: Nincs több edény. Ezután nem folyt több olaj. 7 Az asszony elment az Isten emberéhez, és elbeszélte ezt. Ő pedig így szólt: **Eredj, add el az olajat, és fizesd ki az adósságodat! Ami pedig megmarad, abból élj a fiaiddal együtt!**

8 Egyszer Elizeus elment **Súném**ba. Volt ott egy jómódú asszony, aki marasztalni szokta őt, hogy ott egyék. Ezért ahányszor csak arra járt, betért hozzá enni. 9 Az asszony így szólt a férjéhez: Nézd csak, én tudom, hogy Isten szent embere az, aki mindig betér hozzánk. 10 Építsünk neki egy kis felső szobát, tegyünk bele ágyat, asztalt, széket és mécses, hogy ott szálljon meg, amikor hozzánk jön! 11 Történt egyszer, hogy odaérkezett Elizeus, megszállt a felső szobában, és lefeküdt ott. 12 Majd ezt mondta Géházinak, a szolgájának: Hívd ide ezt a

súnémi asszonyt! Az odahívta az asszonyt, aki megállt előtte. 13 Még ezt is mondta a szolgájának: Mondd meg neki: Látom, hogy milyen figyelmesen gondoskodsz rólunk. Mit tehettek érted? Nincs-e valami, amiről szót válthatnék az érdekedben a királlyal vagy a hadseregarancsnokkal? De ő így felelt: Hiszen itt lakom, a saját népem körében. 14 Elizeus ezt mondta: Mégis mit tehették érted? Géhazi közbeszólt: Hiszen nincs fia, a férje meg öreg. 15 Elizeus így szólt: Hívd ide az asszonyt! Amikor odahívta, az megállt az ajtóban. 16 Elizeus így szólt: Egy év múlva fiút ölelsz. Az asszony így felelt: Ugyan, uram, Isten embere, ne ámítsd a te szolgálóleányodat! 17 De teherbe esett az asszony, és egy év múlva fiút szült – abban az időben, amelyet Elizeus megmondott neki. 18 Amikor nagyobb lett a gyermek, kiment egyszer az apja után az aratókhoz. 19 Egyszer csak azt mondta az apjának: Jaj, a fejem, a fejem! Az apja megparancsolta a szolgájának, hogy vigye el az anyjához. 20 Az föl is vette, és elvitte az anyjához; ott üldögélt az ölében délig, akkor aztán meghalt. 21 Az anyja fölment, és lefektette Isten emberének az ágyára, rázárta az ajtót, és elment. 22 Odahívta a férjét, és így szólt: Küldj ide egy szolgát meg egy szamarat, hadd siessek el az Isten emberéhez, aztán visszatérek. 23 De az megkérdezte: Miért mégy ma hozzá? Hiszen nincs sem újhold, sem szombat! Az asszony így szólt: Hagyj békén! 24 És fölnyergelte a szamarat, majd ezt mondta a szolgájának: Hajtsd gyorsan az állatot, és ne akadályozz a vágatásban, amíg nem szólok neked! 25 Elment tehát, és megérkezett Isten emberéhez a Karmel-hegyre. Amikor Isten embere távolról meglátta őt, így szólt Géhazihoz, a szolgájához: Nézd csak, az ott a súnémi asszony! 26 Fuss eléje, és kérdezd meg, hogy jól van-e ő, jól van-e a férje, és jól van-e a gyermeke? Az asszony így felelt: Jól! 27 De amikor odaért az Isten emberéhez a hegyre, átkarolta a lábát. Géhazi odalépett, hogy félretaszítsa, de az Isten embere így szólt: Ne bánts, hiszen el van keseredve, és az Úr eltitkolta előlem, nem jelentette ki ezt nekem. 28 Az asszony ezt mondta: Uram, talán én kértem fiút? Nem azt mondtam, hogy ne hitegess engem?! 29 Akkor Elizeus így szólt Géhazihoz: Övezd fel a derekadat, vedd kezébe a botomat, és indulj! Ha valakivel találkozol, ne köszönj neki, és ha neked köszönnek, ne válaszolj! Tedd a botomat a fiú arcára! 30 De a fiú anyja így szólt: Az élő Úrra és az életemre mondom, hogy nem hagylok itt! Elindult tehát Elizeus, és ment az asszony után. 31 Géhazi már előttük odaért, és a botot a fiú arcára tette, de az nem szólt, és nem mutatott életjelet. Visszatért tehát Elizeushoz, és jelentette neki, hogy nem ébredt fel a fiú. 32 Ekkor Elizeus bement a házba, ahol a fiú holtan feküdt az ágyán. 33 Bement, bezárta kettőjük mögött az ajtót, és imádkozott az Úrhoz. 34 Majd fellepett az ágyra, ráfeküdt a gyermekre, és rátette száját a szájára, szemét a szemére, tenyerét a tenyerére. Ahogy így ráhajolt, fölmelegedett a gyermek teste. 35 Azután egy darabig föl-alá járkált a házban, majd ismét odalépett, és ráhajolt. Ekkor a fiú tüszentett hétszer egymás után, és felnyitotta a szemét. 36 Ő pedig odahívta Géházit, és azt mondta: Hívd ide a súnémi asszonyt! Az odahívta, és amikor odament hozzá, így szólt: Viheted a fiadat. 37 Az asszony odament, a lába elé vetette magát, és a földre borult. Azután fogta a fiát, és kiment.

38 Amikor Elizeus visszatért Gilgálba, éhínség volt az országban. A prófétatanítványok ott ültek előtte, ő pedig így szólt a szolgájához: Tedd föl a nagy fazekat, és főzz valami főzeléket a prófétatanítványoknak! 39 Egyikük kiment a mezőre, hogy valamilyen zöldségfélét szedjen. Talált is a mezőn egy indás növényt, és teleszedte a ruháját vadtökkel. Hazaérve belevagdalta a fazékba főzeléknek, mert nem tudták, mi az. 40 Azután szedtek belőle a férfiaknak, hogy egyenek. De amikor belekóstoltak a főzelékbe, így kiáltottak föl: Halál van a fazékban, Isten embere! És nem tudták megenni. 41 Akkor ő ezt mondta: Hozzatok lisztet! Beleszórta azt a fazékba, és így szólt: Szedjétek a népnek, hadd egyenek! Akkor már semmi ártalmas nem volt a fazékban. 42 Egyszer egy ember jött Baal-Sálisából, és hozott az Isten emberének első termésből készült kenyereket: hús árpaenyert meg friss gabonát a tarisznyájában. Elizeus ezt mondta: Add oda a népnek, hadd egyenek! 43 A szolgálója azonban így szólt: Hogyan adjam ezt oda száz embernek? De ő így felelt: Csak add oda a népnek, hadd egyenek! Mert ezt mondja

az Úr: Enni fognak, és még marad is! 44 Odaadta tehát nekik; azok pedig ettek, és még hagytak is belőle, ahogyan megmondta az Úr.

2Kir 5

1 **Naamán**, Arám királyának hadseregpáncsnoka nagyra becsült ember volt ura előtt, és tekintélyes, mert általa szabadította meg az Úr Arámot. Ez a férfi erős vitéz volt, **de bélpoklos** lett. 2 Egyszer kivonult néhány arám rablócsapat, és foglyul ejtettek Izráel országából egy kisleányt, aki Naamán feleségének lett a szolgálóleánya. 3 Ez így szólt úrnőjéhez: Bárcsak eljutna az én uram a samáriai prófétához, az majd meggyógyítaná a bélpoklosságából. 4 Naamán erre ura elé járult, és elmondta, hogy mit beszélt az Izráel országából való leány. 5 Arám királya ezt mondta: Menj csak el, én meg küldök egy levelet Izráel királyának. El is ment Naamán, és vitt magával tíz talentum ezüstöt, hatezer aranyat meg tíz rend ruhát. 6 Átadta Izráel királyának a levelet is, amely így szólt: Most, amikor ez a levél hozzád érkezik, kérek, hogy gyógyítsd meg bélpoklosságából szolgálomat, Naamánt, akit hozzád küldtem! 7 Amikor Izráel királya fölolvasta a levelet, megszaggatta a ruháját, és ezt mondta: **Hát Isten vagyok én, aki megölhet és életre kelthet, hogy ideküld ez énhozzám egy embert, hogy meggyógyítsam bélpoklosságából?! Értsétek meg, lássátok be, hogy csak ürügyet keres ellenem!** 8 Amikor Elizeus, Isten embere meghallotta, hogy Izráel királya megszaggatta a ruháját, ilyen üzenetet küldött a királynak: **Miért szaggattad meg a ruhádat? Jöjjön ide hozzám az az ember, és majd megtudja, hogy van prófétája Izráelnek!** 9 Ezért Naamán elment lovaival és kocsijával, és megállt Elizeus házában a bejáratánál. 10 Elizeus egy követet küldött hozzá ezzel az üzenettel: **Menj, és fürödj meg hétszer a Jordánban, akkor újra megtisztul a tested!** 11 Naamán azonban megharagudott, elment, és így szólt: Én azt gondoltam, hogy majd kijön, elélem áll, és segítségül hívja Istenének, az Úrnak a nevét, azután végighúzza kezét a beteg helyen, és kigyógyít a bélpoklosságból. 12 Hát nem többet érnek-e Damaszkusz folyói, az Abáná és a Parpar Izráel minden vizénél? Megfürödhetnek azokban is, hogy megtisztuljak! Azzal megfordult, és haragosan távozott. 13 Szolgái azonban odamentek, és így szóltak hozzá: Atyám, ha a próféta valami nagy dolgot parancsolt volna, azt megtennéd, ugye? Mennyivel inkább megteheted, amikor csak azt mondta, hogy fürödj meg, és megtisztulsz. 14 Lement tehát, és megmerítkezett hétszer a Jordánban az Isten emberének a kívánsága szerint. Akkor újra tiszta lett a teste, akár egy újszülött gyermeké. 15 Ezután Naamán visszatért egész kíséretével az Isten emberéhez, bement, megállt előtte, és ezt mondta: **Most már tudom, hogy nincs máshol Isten az egész földön, csak Izráelben. Most azért fogadj el ajándékot a te szolgádtól!** 16 De ő így felelt: Az élő Úrra mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy nem fogadok el semmit! Bár unszolta, hogy fogadja el, ő hajthatatlan maradt. 17 Akkor ezt mondta Naamán: Ha nem is fogadod el, hadd kapjon a te szolgád annyi földet, amennyit egy pár öszvér elbír. Mert nem készít többé a te szolgád sem égőáldozatot, sem véresáldozatot más istennek, csak az Úrnak! 18 Csak azt az egy dolgot engedje meg az Úr a te szolgádnak, hogy amikor az én uram bemegegy Rimmón templomába, hogy ott leboruljon, és ha az én kezemre támaszkodik, én is leborulhassak Rimmón templomában. Azt, hogy én leborulok Rimmón templomában, bocsássa meg az Úr a te szolgádnak! 19 Ő így felelt neki: Menj el békével! 20 amikor Géhazi, Elizeusnak, Isten emberének a szolgája ezt gondolta: Lám, az én uram kíméletes volt ehhez az arámi Naamánhoz, és nem fogadta el tőle, amit hozott. Az élő Úrra mondom, hogy utánafutok, és szerzek tőle valamit! 21 Utána is eredt Géhazi Naamánnak. Amikor Naamán meglátta, hogy fut utána, leugrott a kocsijáról, elébe ment, és ezt kérdezte: Jól vagytok? 22 Az így felelt: Jól. De az én uram ezt az üzenetet küldi: Éppen most érkezett hozzám két prófétatanítvány Efraim hegyvidékéről. Adj nekik egy talentum ezüstöt és két rend ruhát! 23 Naamán ezt mondta: Kérek, fogadj el két talentumot! Így unszolta őt. Majd bekötött két talentum ezüstöt két zsákba, és két rend ruhával együtt odaadta két szolgájának, azok vitték Géhazi előtt. 24 Amikor elértek

a dombhoz, kivette a kezükből, és elhelyezte egy házban. Az embereket pedig elküldte, és azok elmentek. 25 Azután bement, és ura elé állt. Elizeus ezt kérdezte: Honnan jössz, Géhazi? Ő így felelt: Nem járt a te szolgád sehol sem. 26 De ő ezt mondta neki: Nem igaz! Az én szívem ott járt, amikor az az ember leszállt a kocsiról, és eléd ment. Hát annak az ideje van most, hogy ezüstöt szerezz, és ruhákat, olajfákat és szőlőket, juhokat és marhákat, szolgákat és szolgálóleányokat végy? **27 Ragadjon rád és utódaidra Naamán bélpoklossága örökre! És az olyan poklosan ment ki előle, mint a hó.**

2Kir 6

1 Egyszer azt mondták a prófétatanítványok Elizeusnak: Nézd, szűk nekünk ez a hely itt nálad, ahol lakunk. 2 **Hadd menjünk el a Jordánhoz; ott mindegyikünk kivág egy szál fát, és készítünk magunknak egy helyet, ahol lakhatunk. Ő ezt mondta: Menjetek! 3 De az egyik így szólt: Kérlek, jöjj el te is a szolgálóiddal!** Ő így felelt: Elmegyek. 4 El is ment velük. Amikor megérkeztek a Jordánhoz, vágni kezdték a fákat. 5 De amikor az egyik kidöntött egy szál fát, a fejsze vasa beleesett a vízbe. Akkor felkiáltott, és ezt mondta: **Jaj, uram! Csak kölcsönben volt nálam!** 6 Az Isten embere megkérdezte: **Hová esett? Az megmutatta neki a helyet; ő pedig levágott egy darab fát, és odadobta. A fejszevas ekkor feljött a víz tetejére.** 7 Elizeus így szólt: **Emeld ki! Az pedig kinyújtotta a kezét, és kivette.** 8 Arám királya háborút indított Izráel ellen. Megbeszélte udvari embereivel, hogy melyik helyen legyen a tábora. 9 Az Isten embere azonban ezt az üzenetet küldte Izráel királyának: Vigyázz, ne vonulj át ezen a helyen, mert ott állnak lesben az arámok! 10 Izráel királya ekkor embereket küldött arra a helyre, amelyet az Isten embere mondott neki, figyelmeztetve őt, hogy ott vigyázzon magára. Így történt többször is. 11 Felháborodott emiatt Arám királya, összehívatta udvari embereit, és ezt mondta nekik: **Miért nem jelentétek nekem, hogy ki tart a mieink közül Izráel királyával?** 12 Ekkor az egyik udvari embere így szólt: **Senki, uram, királyom! De az Izráelben levő Elizeus próféta megmondja Izráel királyának még azokat a dolgokat is, amelyekről te a hálószobádban beszélsz.** 13 A király ezt parancsolta: Menjetek, és nézzetek utána, hogy hol van, hadd fogassam el! Jelentették neki, hogy most Dótánban van. 14 Akkor lovakat, harci kocsikat és tekintélyes sereget küldött oda. Azok megérkeztek éjjel, és körülvették a várost. 15 Amikor az Isten emberének a szolgálója korán felkelt és kiment, a sereg már körülvette a várost lovakkal meg harci kocsikkal. A szolgálója így szólt hozzá: **Jaj, uram! Mit tegyünk?** 16 De ő így felelt: **Ne félj, mert többen vannak velünk, mint övelük!** 17 Majd Elizeus így imádkozott: **Uram, nyisd meg a szemét, hadd lásson! És az Úr megnyitotta a szolgának a szemét, és az meglátta, hogy tele van a hegy Elizeus körül tüzes lovakkal és harci kocsikkal.** 18 Amikor aztán az arámok rárontottak, **Elizeus így imádkozott az Úrhoz: Verd meg ezt a népet vaksággal! Meg is verte őket vaksággal, ahogyan Elizeus kérte.** 19 Elizeus akkor ezt mondta nekik: **Nem ez az az út, és nem ez az a város. Jöjjetek utánam, majd én elvezetlek benneteket ahhoz az emberhez, akit kerestek. És elvezette őket Samáriába.** 20 Samáriába érve így szólt Elizeus: **Uram, nyisd meg a szemüket, hogy lássanak! Az Úr megnyitotta a szemüket, és akkor látták, hogy Samária közepén vannak.** 21 Amikor Izráel királya meglátta őket, ezt kérdezte Elizeustól: **Megölessem-e őket, atyám?** 22 Ő így felelt: **Ne ölesd meg! Meg szoktad-e öletni azokat, akiket foglyul ejtesz kardoddal vagy íjaddal? Adj nekik kenyeret és vizet, hadd egyenek és igyanak, azután menjenek el urukhoz!** 23 Nagy lakomát rendezett tehát nekik, és miután ettek és ittak, elbocsátotta őket. Azok pedig elmentek urukhoz. Nem is jöttek többé arám rablócsapatok Izráel országába. 24 Történt ezek után, hogy Benhadad, Arám királya összegyűjtötte egész seregét, fölvonult, és ostrom alá vette Samáriát. 25 Nagy éhínség támadt Samáriában, mert addig ostromolták, míg egy szamarfej nyolcvan ezüstbe, egy maréknyi galambtrágya pedig öt ezüstbe került. 26 Egyszer Izráel királya a várfalon járkált, és egy asszony így kiáltott hozzá: **Segíts rajtam, uram, királyom!** 27 De ő ezt mondta: **Ha az Úr nem**

segít rajtad, én hogyan segítek? Talán a szérűről vagy a sajtóból? 28 Majd megkérdezte tőle a király: Mi bajod van? Erre ő így felelt: Egy asszony ezt mondta nekem: Add ide a fiadat, együk meg ma őt, holnap pedig megesszük az én fiamat. 29 Meg is főztük a fiamat, és megettük. **ISZONYATOS – MINT SENECA THYESTES** Másnap mondtam neki: Add ide a te fiadat, együk meg azt is! Ő azonban elrejtette a fiát. 30 A király, hallva az asszony szavait, megszaggatta a ruháját, és úgy ment tovább a várfalon. A nép akkor látta, hogy alul zsákruhát visel. 31 Akkor ezt mondta: Úgy segítsen az Isten most és ezután is, hogy nem marad ma a helyén Elizeusnak, Sáfát fiának a feje! 32 Elizeus a házában ült, és vele voltak a vének. A király előreküldte az egyik emberét, de még mielőtt a követ odaért volna hozzá, ezt mondta Elizeus a véneknek: Látjátok, ez a gyilkos fajzat elküldött valakit, hogy a fejemet vétesse! Ügyeljetek, és amikor a követ ideér, zárjátok be az ajtót előtte, és nyomjátok az ajtót vele szemben, mert urának a lépte hallatszanak a nyomában. 33 Még beszélt velük, amikor a követ oda is ért hozzá, és ezt mondta: Látod, ilyen baj származott az Úrtól! Miért várjak még tovább az Úrra?!

2Kir 7

Ekkor így szólt Elizeus: Halljátok meg az Úr igéjét! Ezt mondja az Úr: Holnap ilyenkor egy szeá finomliszt egy sekelbe meg két szeá árpa is egy sekelbe fog kerülni Samária kapujában. 2 Erre így válaszolt Isten emberének az a tiszt, akinek a kezére szokott támaszkodni a király: Még ha az Úr megnyitná is az ég csatornáit, ez akkor sem történhetne meg! De ő így felelt: Majd meglátod a saját szemeddel, de nem eszel belőle. 3 A kapu bejáratánál volt négy poklos ember, akik ezt mondták egymásnak: Mit ülünk itt, amíg meghalunk? 4 Ha azt mondanánk, hogy menjünk be a városba: éhínség van a városban, meghalunk ott; de ha itt maradunk, akkor is meghalunk. Gyertek hát, szökjünk át az arámok táborába! Ha életben hagynak bennünket, élünk; ha megölnek, akkor meghalunk. 5 Alkonyatkor elindultak, hogy az arámok táborába menjenek. De amikor az arámok táborának a széléhez értek, látták, hogy nincs ott senki. 6 Mert az Úr azt tette, hogy az arám táborban harci kocsik, lovak és nagy haderő robogását hallották, mire azok ezt mondták egymásnak: Izráel királya bizonyára felbérelte ellenünk a hettiták királyait és Egyiptom királyait, hogy ránk törjenek! 7 Ezért még alkonyatkor futásnak eredtek, otthagya sátraikat, lovaikat, szamaraikat, a tábort, ahogy volt, és futva mentették az életüket. 8 Amikor ezek a poklosok a tábor széléhez értek, bementek egy sátorba, ettek-ittak, majd összeszedték onnan az ezüstöt, aranyat meg a ruhákat, azután elmentek, és elrejtették azokat. Egy másik sátorba is bementek, onnan is összeszedtek mindent, azután elmentek, és elrejtették. 9 Majd ezt mondták egymásnak: Nem helyes, amit teszünk. Ez a nap örömhírnek a napja. Ha hallgatunk és megvárjuk a virradatot, büntetés ér bennünket. Gyertek hát, menjünk, és mondjuk el ezt a királyi palotában! 10 Odaérkezve szóltak a város kapuórságának, és jelentették nekik: Bementünk az arám táborba, és láttuk, hogy senki sincs ott, emberi szó sem hallatszik, csak kikötött lovak és szamarak vannak ott meg a sátrak, ahogyan voltak. 11 A kapuőrök telekürtölték a hírral a várost, s végül jelentették a dolgot benn a királyi palotában. 12 A király fölkelte éjszaka, és így szólt udvari embereihez: Majd én megmondom nektek, hogy mit tettek velünk az arámok. Tudják, hogy éhezünk, ezért kivonultak a táborból, hogy elrejtőzzenek a mezőn, mert azt gondolják: Ha kijönnek a városból, élve fogjuk el őket, a városba pedig behatolunk. 13 Egyik udvari embere így válaszolt: Fogjunk öt megmaradt lovat azokból, amelyek még megmaradtak a városban. Mindegy, hogy úgy járnak-e, mint akik még megmaradtak Izráel egész sokaságából, vagy úgy, mint akik elpusztultak Izráel egész sokaságából. Küldjük ki őket, és majd meglátjuk! 14 Fogtak tehát két harci kocsit lovastul, és elküldött a király az arámok táborát, hogy menjenek el, és nézzék meg. 15 Utánuk is mentek egészen a Jordánig, és látták, hogy az egész út tele van ruhával és folszereléssel, amiket az arámok sietségükben eldobáltak. Ekkor a kiküldöttek visszatértek, és jelentették ezt a királynak. 16 A nép pedig kitódult, és kifosztotta az arámok táborát. Így történt, hogy egy szeá finomliszt

egy sekelbe és két szeá árpa is egy sekelbe került, az Úr szava szerint. 17 A király odarendelte a kapuhoz azt a tisztet, akinek a kezére szokott támaszkodni, a nép azonban agyontaposta a kapuban, és meghalt, amint az Isten embere megmondta, amikor a király elment hozzá. 18 Éppen úgy történt, ahogyan Isten embere megmondta a királynak: „Két szeá árpa egy sekelbe meg egy szeá finomliszt is egy sekelbe fog kerülni Samária kapujában holnap ilyenkor.” 19 Erre válaszolt így a tiszt Isten emberének: Még ha az Úr megnyitná is az ég csatornáit, ez akkor sem történhet meg! Ő erre így felelt: Majd meglátod a saját szemeddel, de nem eszel belőle! 20 Úgy is történt: a nép agyontaposta a kapuban, és meghalt.

2Kir 8

Egyszer Elizeus így szólt ahhoz az asszonyhoz, akinek a fiát életre keltette: Indulj útnak háza népével együtt, és tartózkodj jövevényként ott, ahol lehet, mert az Úr éhínséget támaszt az országban hét esztendőre, és az már kezdetét is vette. 2 Az asszony el is indult, és azt tette, amit az Isten embere mondott. Elment háza népével együtt, és a filiszteusok földjén élt jövevényként hét esztendeig. 3 A hetedik esztendő végén visszatért az asszony a filiszteusok földjéről, és elment a királyhoz, hogy segítséget kérjen a háza és mezeje dolgában. 4 A király éppen Géházival, Isten emberének a szolgájával beszélgetett, és ezt mondta: Beszélj el nekem mindazokat a nagy tetteket, amelyeket Elizeus véghezvitt! 5 Ő éppen arról beszélt a királynak, hogyan keltette életre a holtat, amikor megjelent az az asszony, akinek a fiát életre keltette, hogy segítséget kérjen a királytól háza és mezeje dolgában. Géhazi így szólt: Uram, királyom! Ez az az asszony és ez a fia, akit életre keltett Elizeus. 6 A király kikérdezte az asszonyt, az pedig elbeszélte neki az ügyét. Ekkor a király egy udvarnokot adott mellé, és elrendelte, hogy adják vissza mindenét, sőt a mező egész jövedelmét is attól a naptól számítva, amikor elhagyta az országot, egész mostanáig. 7 Elizeus ezután elment Damaszkuszba. Benhadad, Arám királya éppen beteg volt. Amikor jelentették neki, hogy az Isten embere odaérkezett, 8 ezt mondta a király Hazáélnak: Végy magadhoz ajándékot, és menj az Isten embere elé! Kérdezd meg vele az Urat, hogy felépül-e ebből a betegségből! 9 Hazáél tehát eléje ment, vitt magával ajándékkul mindenféle damaszkuszi drágaságot, amennyit negyven tevé elbír. Amikor odaért, megállt előtte, és így szólt: Fiad, Benhadad, Arám királya küldött hozzád, hogy megkérdezze, felépül-e ebből a betegségből? 10 Elizeus ezt mondta neki: Menj, és mondd azt neki, hogy bizonyosan felépül. Bár az Úr velem megláttatta, hogy meg fog halni. 11 Akkor az Isten embere mereven maga elé nézett, azután sírva fakadt. 12 Hazáél megkérdezte: Miért sírsz, uram? Ő így felelt: Mert tudom, hogy milyen veszedelmet hozol Izráel fiaira. Erődjeiket fölperzseled, ifjaikat fegyverrel öld meg, csecsemőiket sziklához vágod, és terhes asszonyaikat felhasogatod. 13 Erre azt mondta Hazáél: Ugyan micsoda a te szolgád, ez a kutya, hogy ilyen nagy dolgokat vihethék véghez? De Elizeus így felelt: Megláttatta velem az Úr, hogy te leszel Arám királya. 14 Elizeustól eltávozva bement urához, aki megkérdezte tőle: Mit mondott neked Elizeus? Ő így felelt: Azt mondta nekem, hogy bizonyosan fölépülsz. 15 Másnap azonban fogott egy takarót, vízbe mártotta, és urának az arcára terítette, úgyhogy az meghalt. Utána Hazáél lett a király. 16 Jórámnak, Aháb fiának, Izráel királyának ötödik évében, amikor Júda királya Jósáfát volt, kezdett uralkodni Jórám, Jósáfátnak, Júda királyának a fia. 17 Harminckét éves volt, amikor király lett, és nyolc évig uralkodott Jeruzsálemben. 18 Izráel királyainak az útján járt, ugyanúgy élt, mint Aháb háza népe, mert Aháb leánya volt a felesége. Azt tette, amit rossznak lát az Úr. 19 De az Úr nem akarta elpusztítani Júdát szolgájáért, Dávidért, mert megígérte neki, hogy mécseset ad neki és fiainak mindenkor. 20 Az ő idejében pártoltak el az edómiak Júdától, és királyt választottak maguknak. 21 Ezért Jórám Cáírba vonult összes harci kocsijával együtt. Éjjel fölkel, átvágta magát az edómiakon, akik bekerítették őt és a harci kocsik parancsnokait, a hadinép pedig otthonába menekült. 22 Így pártoltak el az edómiak Júdától mindmáig. Ugyanebben az időben pártolt el Libná is. 23 Jórám egyéb dolgai és mindaz,

amit véghezvitt, meg van írva a Júda királyainak történetéről szóló könyvben. 24 Azután Jórám pihenni tért őseihez, és eltemették ősei mellé Dávid városában. Utána a fia, Ahazjá lett a király. 25 Jórámnak, Aháb fiának, Izráel királyának tizenkettedik évében kezdett uralkodni Ahazjá, Jórámnak, Júda királyának a fia. 26 Huszonkét éves volt Ahazjá, amikor király lett, és egy évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Ataljá volt, Omrínak, Izráel királyának az unokája. 27 Ő is Aháb házának az útján járt, és azt tette, amit rossznak lát az Úr, éppúgy, mint Aháb háza, mert Ahábnak a veje volt. 28 Jórámmal, Aháb fiával együtt háborút viselt Hazáél, Arám királya ellen Rámót-Gileáért, de az arámok megsebesítették Jórámot. 29 Ezért Jórám király visszatért Jezréelbe, hogy meggyógyíttassa sebeit, amelyeket az arámok ejtettek rajta Rámában, amikor Hazáél, Arám királya ellen harcolt. Ahazjá, Jórám fia, Júda királya pedig elment, hogy meglátogassa Jórámot, Aháb fiát Jezréelben, mert beteg volt.

2Kir 9

1 Elizeus próféta magához hívott egy prófétatanítványt, és ezt mondta neki: Övezd fel derekadat, vedd kezedbe ezt az olajoskorsót, és menj el Rámót-Gileádba! 2 Amikor odaérsz, keresd meg Jéhút, Jósáfát fiát, Nimsí unokáját! Menj oda, hívasd ki a társai közül, és vezesd be a legbelső szobába! 3 **Azután fogd az olajoskorsót, önts olajat a fejére, és mondd: Így szól az Úr: Fölkentelek téged Izráel királyává!** Azután nyisd ki az ajtót, és fuss el, ne késlekedj! 4 El is ment az ifjú, az ifjú próféta Rámót-Gileádba. 5 Amikor odaért, a haderő parancsnokai éppen együtt voltak. Ő így szólt: Beszédem van veled, parancsnok! Jéhú megkérdezte: Melyikünkkel? Ő így felelt: Teveled, parancsnok! 6 Ekkor fölkelt, és bement a házba, amaz pedig olajat öntött a fejére, és ezt mondta neki: Így szól az Úr, Izráel Istene: Fölkentelek téged az Úr népének, Izráelnek a királyává! 7 Irtsd ki a te urad, Aháb háza népét! Így állok bosszút Jezábelen szolgálóimnak, a prófétáknak a véérért és az Úr minden szolgájának a véérért. 8 Elpusztul Aháb egész háza népe, mert kiirtom Izráelből Aháb férfiutódait, apraját-nagyját. 9 Olyanná teszem Aháb házát, mint Jeroboámnak, Nebát fiának a házát meg Baasának, Ahijjá fiának a házát. 10 Jezábelt pedig a kutyák eszik meg a jezréeli birtokán, és nem fogják eltemetni! Ezután kinyitotta az ajtót, és elfutott. 11 Amikor Jéhú kiment urának embereihez, azok megkérdezték tőle: **Rendben van minden? Mit akart tőled ez a bolond?** Ő így felelt nekik: Ti is ismeritek az ilyen fecsegőket. 12 De ők azt mondták: Ne beszélj mellé, mondd csak el nekünk! Erre ő ezt mondta: Ilyesfélét mondtott nekem: Így szól az Úr: Fölkentelek téged Izráel királyává! 13 Akkor mindnyájan sietve fogták a ruhájukat, leterítették elé a lépcsőre, azután megfújták a kürtöket, és ezt kiáltották: Jéhú a király! 14 Így szőtt összeesküvést Jéhú, Jósáfát fia, Nimsí unokája Jórám ellen. Jórám egész Izráellel együtt Rámót-Gileádot védte Hazáéllal, Arám királyával szemben. 15 Majd visszatért Jórám király, hogy Jezréelben gyógyíttassa a sebeit, amelyeket az arámok ejtettek rajta, amikor Hazáél, Arám királya ellen harcolt. Jéhú pedig ezt mondta: Ha velem vagytok, egyetlen szökevény sem juthat ki a városból, nehogy hírt vigyen Jezréelbe! 16 Ekkor Jéhú harci kocsjára szállt, és elment Jezréelbe, mert ott feküdt Jórám. Ahazjá, Júda királya is odament, hogy meglátogassa Jórámot. 17 A Jezréel tornyában álló őrszem meglátta Jéhú közeledő csapatát, és így kiáltott: Egy csapatot látok! Jórám ezt parancsolta: Keríts egy lovas, küldd eléjük, hogy kérdezze meg, békés-e a szándékuk! 18 A lovas elébe ment, és ezt mondta: Azt kérdezi a király, hogy békés-e a szándékotok. Jéhú így felelt: Mit törödsz te a békés szándékkal? Állj mögém! Az őrszem jelentette, hogy a küldött odaért hozzájuk, de nem tért vissza. 19 Elküldött akkor egy másik lovas. Amikor odaért hozzájuk, az is ezt mondta: Azt kérdezi a király, hogy békés-e a szándékotok. Jéhú így felelt: Mit törödsz te a békés szándékkal? Állj mögém! 20 Az őrszem jelentette: Ez is odaért hozzájuk, de nem tért vissza. De aki jön, az úgy hajt, ahogyan Jéhú, Nimsí unokája szokott; éppolyan eszeveszetten hajt. 21 Akkor Jórám megparancsolta, hogy fogjanak be. Amikor befogtak a harci kocsjába, kivonult Jórám, Izráel királya és Ahazjá, Júda

királya, mindegyik a maga harci kocsiján. Kivonultak Jéhú elé, és a jezréeli Nábót birtokán találkoztak vele. 22 Amikor Jórám meglátta Jéhút, ezt kérdezte: Békés-e a szándékod, Jéhú? De ő így felelt: Hogy lehetne békés, amíg anyádnak, Jezábelnek paráznasága és sok varázsolgatása tart?! 23 Ekkor Jórám megpróbált elmenekülni. Fordultában még odakiáltotta Ahazjának: Árulás, Ahazjá! 24 Jéhú azonban kezébe kapta az íját, és hátba lötte Jórámot úgy, hogy a szívéen át elől kijött a nyílveessző, és ő összerogyott a harci kocsiján. 25 Jéhú ezt mondta tisztjének, Bidkarnak: Vedd föl, és dobd oda a jezréeli Nábót birtokára! Mert emlékezz vissza, hogy amikor én és te együtt követtük harci kocsin az apját, Ahábot, ezt a vészes jövendölést jelentette ki róla az Úr: 26 „Bizony láttam, amikor kiontották Nábótnak és fiainak a vérét, így szól az Úr, azért megfizetek neked ezen a birtokon, így szól az Úr!” Most azért vedd fel, és dobd erre a birtokra, az Úr szava szerint! 27 Amikor Ahazjá, Júda királya ezt látta, megpróbált Bét-Haggán felé elmenekülni, de Jéhú üldözőbe vette, és megparancsolta, hogy őt is öljék meg. Meg is sebesítették a harci kocsiján a Gúr-hágónál, Jibleám mellett. Elmenekült Megiddóba, de ott meghalt. 28 Emberei elvitték harci kocsiján Jeruzsálembe, és eltemették sírjába ősei mellé, Dávid városában. 29 Ahazjá Jórámnak, Aháb fiának tizenegyedik évében lett Júda királya. 30 Azután Jéhú megérkezett Jezréelbe. Amikor Jezábel ezt meghallotta, kifestette a szemét, feldíszítette a haját, és úgy ült ki az ablakba. 31 Amikor Jéhú bement a kapun, Jezábel ezt kérdezte: Békés-e a szándékod, Zimrí, uradnak gyilkosa? 32 Ő pedig fölnézve az ablakra így szólt: Ki az, aki velem tart? Akkor kitekintett két-három udvarnok. 33 Ő megparancsolta: Dobjátok le! Le is dobták, úgyhogy vére a falra fröccsent meg a lovakra, amelyekkel áthajtott velük rajta. 34 Jéhú pedig bement, és miután evett és ivott, ezt mondta: Nézzetek utána ennek az átkozottnak, és temessétek el, mert mégiscsak egy király leánya volt! 35 De amikor odamentek, hogy eltemessék, nem találtak belőle mást, csak a koponyáját, a lábait és a két kézfejét. 36 Visszatértek, és jelentették neki, mire ő ezt mondta: Az Úr ígéje ez, amelyet kijelentett szolgája, a tisbei Illés által: „A kutyák eszik meg Jezábel testét a jezréeli birtokon. 37 És olyan lesz Jezábel holtteste a jezréeli birtokon, mint a trágya a mezőn; nem mondják meg róla, hogy ez volt Jezábel.” **(Szaftos történet...)**

2Kir 10

1 Ahábnak hetven fia volt Samáriában. Jéhú tehát leveleket írt, és elküldte Samáriába a jezréeli parancsnokokhoz, a vénekhez és Aháb fiainak a nevelőihez. Ez állt a levelekben: 2 Most, amikor ez a levél hozzátok érkezik, nálatok vannak uratoknak a fiai, és nálatok vannak a harci kocsik, a lovak és a megerősített város a hadi felszereléssel együtt. 3 Szemeljétek ki tehát uratok fiai közül a legjobbat és legbecsületesebbet, ültessétek apja trónjára, és harcoljatok uratok házáért! 4 Ők azonban rettenetesen megijedtek, és ezt mondták: Hiszen két király sem állhatott meg vele szemben, hogyan állhatnánk meg mi?! 5 Akkor a palota felügyelője, a városparancsnok meg a vének és a nevelők ezt az üzenetet küldték Jéhúnak: Szolgáid vagyunk, és bármit parancsolsz nekünk, megtesszük. Senkit sem választunk királlyá, tedd azt, amit jónak látsz! 6 Erre egy második levelet is írt nekik, amelyben ez állt: Ha velem tartotok, és hallgattok a szavamra, akkor vegyétek fejét azoknak a férfiaknak, uratok fiainak, és jöjjetek el hozzám Jezréelbe holnap ilyenkor! A király fiai ugyanis, hetvenen, a város előkelőinél laktak; azok nevelték őket. 7 Amikor a levél megérkezett hozzájuk, fogták a király fiait, és lemészárolták mind a hetvenet, fejüket kosarakba rakták, és elküldték Jéhúnak Jezréelbe. 8 Amikor a követ megérkezett, és jelentette neki, hogy elhozták a király fiainak a fejét, ezt mondta: Tegyétek ki azokat reggelre két kupacban a kapu bejáratához! 9 Reggel aztán kiment, odaállt, és ezt mondta az egész népnek: Ti ártatlanok vagytok. Én ütöttem pártot uram ellen, és őt én öltem meg. De ki vágta le mindezeket? 10 Tudjátok meg tehát, hogy semmi sem esik a földre az Úr ígéből, amit kijelentett az Úr Aháb házáról! **Ézs 55** Az Úr véghezvitte azt, amit kijelentett szolgája, Illés által. 11 Azután levágta Jéhú mindazokat, akik még megmaradtak Aháb házából

Jezebelben, minden tekintélyes és bizalmas emberét meg a papjait. Senkit sem hagyott elmenekülni. 12 Majd elindult, és elment Samáriába. Éppen Bét-Éked-Háróímnál járt, 13 amikor találkozott Jéhu Ahazjának, Júda királyának a testvéreivel. Megkérdezte: Kik vagytok? Ők így feleltek: Ahazjának a testvérei vagyunk, és azért megyünk, hogy köszöntsük a király fiait meg az anyakirálynő fiait. 14 Jéhu ezt parancsolta: Fogjátok el őket élve! El is fogták őket élve, és lemészárolták őket Bét-Éked kútjánál: negyvenkét férfit. Nem hagyott meg közülük senkit. 15 Onnan továbbmenve összetalálkozott Jónádábal, Rékáb fiával. Köszöntötte, és azt kérdezte tőle: Olyan őszinte szívvel vagy-e irántam, mint amilyen őszinte szívvel vagyok én teirántad? Jónádáb így felelt: Igen! Ha igen – mondta Jéhu –, add a kezed! Amikor az kezét adott, maga mellé állította a kocsijára. 16 Majd ezt mondta: Gyere velem, és lásd meg, hogyan buzgólkodom az Úrért! És magával vitte a harci kocsiján. 17 Miután megérkezett Samáriába, levágta Samáriában Aháb minden megmaradt hozzátartozóját, egészen kipusztította őket, az Úr ígéje szerint, amelyet kijelentett Illésnek. 18 Akkor összegyűjtötte Jéhu az egész népet, és ezt mondta nekik: Aháb nem tisztelte eléggé Baalt; Jéhu sokkal jobban akarja tisztelni őt! 19 Most azért hívjátok ide Baal összes prófétáját, összes szolgáját és összes papját! Senki se hiányozzék, mert nagy áldozatot mutatok be Baalnak. Senki sem fog életben maradni, aki hiányzik! Jéhu azonban álnokságból tette ezt, hogy elpusztíthassa Baal tisztelőit. 20 Majd ezt mondta Jéhu: Tartsatok szent ünnepet Baal tiszteletére! Ki is hirdették ezt. 21 Jéhu üzenetet küldött egész Izráelnek, és eljöttek Baal tisztelői mind; nem volt senki, aki el ne jött volna. Azután bementek Baal templomába, úgyhogy Baal temploma zsúfolásig megtelt. 22 Akkor azt mondta a ruhatár felügyelőjének: Hozz ki ruhákat Baal tisztelőinek! Az kihozta nekik a ruhákat. 23 Majd bement Jéhu és Jónádáb, Rékáb fia Baal templomába, és ezt mondta Baal tisztelőinek: Kutassatok, és nézzetek körül, hogy nincs-e itt valaki köztetek az Úr tisztelői közül. Csak Baal tisztelői lehetnek itt! 24 Ezután hozzáfogtak a véresáldozatok és égőáldozatok előkészítéséhez. Jéhu pedig nyolcvan embert helyezett el kívül, és ezt mondta: Aki egyet is elszalaszt azok közül, akiket a kezetekbe juttatok, az életével fizet annak az életéért. 25 Amikor befejezte az égőáldozat bemutatását, ezt parancsolta Jéhu a testőröknek és a tiszteknek: Menjetek be, és vágjátok le őket, senki se jöjjön ki közülük! A testőrök és a tisztek kardélre hányták őket, és kidobálták holttestüket, majd behatoltak a Baal-templom belsejébe. 26 Kihordták a Baal-templom szent oszlopaikat, és elégették. 27 Ledöntötték a Baalnak szentelt oszlopot, majd lerombolták Baal templomát, és árnyékszékké tették. Így van ez még ma is. 28 Így pusztította ki Jéhu Baalt Izráelből. 29 De nem tágított Jéhu Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeiktől, aki vétekbe vitte Izráelt: az aranyborjúktól, amelyek Bételben és Dánban voltak. 30 **Az Úr ezt mondta Jéhunak: Mivel maradéktalanul véghezvitted azt, amit helyesnek láttam, és mindenben szándékom szerint bántál Aháb házával, azért utódaid négy nemzedéken át ülhetnek majd Izráel trónján.** 31 Jéhu azonban nem vigyázott arra, hogy teljes szívvel az Úrnak, Izráel Istenének a törvénye szerint éljen. Nem tágított Jeroboám vétkeiktől, aki vétekbe vitte Izráelt. 32 Abban az időben kezdte az Úr megcsonkítani Izráelt, mert megverte őket Hazáél Izráel határa mentén mindenütt: 33 a Jordántól napkeletre, Gileád egész földjén a gádiakat, a rúbenieket és a manassébelieket, az Arnón-patak mellett fekvő Aróértől fogva egész Gileádot és Básánt. 34 Jéhu egyéb dolgai, minden, amit véghezvitt, összes hőstette meg van írva az Izráel királyainak történetéről szóló könyvben. 35 Azután Jéhu pihenni tért őseihez, és eltemették Samáriában. Utána a fia, Jóáház lett a király. 36 Jéhu huszonnyolc esztendeig volt Samáriában Izráel királya.

2Kir 11

Amikor Ataljá, Ahazjá anyja látta, hogy meghalt a fia, fogta magát, és kipusztított minden gyermeket, aki a királyi családból származott. 2 De Jóseba, Jórám király lánya, Ahazjá húga fogta Jóást, Ahazjá fiát, és kilopta őt a király fiai közül, akiket halálra szántak, és őt meg a

dajkáját a hálósobába vitte. Azután elrejtették Ataljá elől, és így őt nem ölték meg. 3 Hat évig rejtegette magánál, az Úr házában; az országban ez idő alatt Ataljá uralkodott. 4 A hetedik évben Jójádá magához rendelte a palotaőr- és testőrszázadok parancsnokait, és bevitte őket magával az Úr házába. Szövetséget kötött velük, és megeskette őket az Úr házában, majd megmutatta nekik a király fiát. 5 Azután megparancsolta nekik: Ezt tegyétek: egyharmada azoknak, akik szombaton lépnek szolgálatba, a királyi palotánál álljon őrségen, 6 egyharmaduk a Szúr-kapuban, egyharmaduk pedig a testőrök mögötti kapuban legyen! Így álljatok őrt a palota körül a szokásnak megfelelően! 7 De az a két szakaszotok is, amely szombaton az őrséget átadja, maradjon szolgálatban az Úr házában, a király mellett! 8 Vegyétek körül a királyt, legyen mindenkinek kezében a fegyvere; aki pedig a sorok közé be akar hatolni, azt meg kell ölni! A király mellett legyetek, akármerre jár! 9 A századosok mindenben úgy jártak el, ahogyan Jójádá főpap megparancsolta. Mindegyik maga mellé vette az embereit, a szombaton szolgálatba lépők mellett azokat is, akik szombaton letették a szolgálatot, és bementek Jójádá főpaphoz. 10 A főpap pedig odaadta a századosoknak Dávid király lándzsáit és pajzsait, amelyek az Úr házában voltak. 11 A testőrök fegyverrel a kezükben felálltak a templom jobb oldalától a templom bal oldaláig az oltárhoz és a templomhoz, és körülvették a királyt. 12 **Akkor Jójádá kivezette a király fiát, és fejére tette a koronát; kezébe adta az uralkodás okmányát, és így királlyá választották, és fölkenték őt.** Tapsoltak, és így kiáltoztak: Éljen a király! 13 Meghallotta Ataljá a testőrök és a nép lármáját, ezért bement a nép közé az Úr házába. 14 Amikor látta, hogy a király ott áll az emelvényen, amint szokás, a király körül pedig ott vannak a parancsnokok és a kürtösök, az egész köznép meg örül, és fújja a kürtöket, akkor Ataljá megszaggatta a ruháját, és így kiáltozott: Összeesküvés! Összeesküvés! 15 De Jójádá főpap megparancsolta a haderő élén álló századosoknak: Vezessétek ki a sorok között; ha pedig valaki utánamegy, azt öljétek meg fegyverrel! A főpap ugyanis nem akarta, hogy az Úr házában öljék meg Atalját. 16 Akkor kituszkolták Atalját, és amikor a királyi palota kocsibejárójához ért, ott megölték. 17 Jójádá azután szövetséget kötött az Úr, a király és a nép között, hogy az Úr népe lesznek; ugyanígy a király és a nép között is. 18 Azután az ország egész népe behatolt Baal templomába, és lerombolta azt. Oltárait és bálványképeit teljesen összezúzták, Mattánt, Baal papját pedig meggyilkolták az oltárok előtt. Ezután a főpap felügyelőket rendelt az Úr házába. 19 Majd maga mellé vette a századosokat, a palotaőrseget, a testőröket és az ország egész népét, és lekísérték a királyt az Úr házából. A testőrök kapuján keresztül bevonultak a királyi palotába, ő pedig a királyi trónra ült. 20 Az ország egész népe örült, a város pedig nyugodt maradt, noha Atalját fegyverrel ölték meg a királyi palotában.

2Kir 12

1 Jóás hétéves korában lett király. 2 Jéhu hetedik évében kezdett uralkodni Jóás, és negyven évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Cibjá volt, Beérsebából származott. **3 Jóás egész életében azt tette, amit helyesnek lát az Úr, mivel erre tanította Jójádá főpap.** 4 Csak az áldozóhalmok nem szűntek meg, a nép továbbra is áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon. 5 Jóás ezt mondta a papoknak: A szent adományokból eredő összes pénzt, amit az Úr házába visznek, a forgalomban levő pénzt, azt a pénzt, amelyet fejenként rónak ki becslés szerint, továbbá mindazt a pénzt, amit az emberek szívük szerint visznek az Úr házába, 6 vegyék magukhoz a papok, mindegyik a maga ismerősétől, azután javíttassák ki a templom rongálódásait, ahol csak ilyen rongálódás található. 7 De Jóás király huszonharmadik évéig sem javíttatták ki a papok a templom rongálódásait. 8 Ezért Jóás király hívatta Jójádá főpapot meg a többi papot, és megkérdezte tőlük: Miért nem javíttatjátok ki a templom rongálódásait? Ezután nem tehetitek el ismerőseitek pénzét, hanem oda kell adnotok a templom rongálódásainak javítására. 9 A papok beleegyeztek, hogy nem teszik el a nép pénzét, de a templom

rongálódásait mégsem javították ki. 10 Akkor Jójádá főpap vett egy ládát, a fedelére lyukat fűrt, és odatette az oltár mellé jobb felől, ahol be szoktak menni az Úr házába. Abba tették az ajtót őrző papok mindazt a pénzt, amit az Úr házába vittek. 11 Mikor aztán látták, hogy sok pénz van a ládában, odament a király kancellárja a főpappal együtt, csomókba kötötték, és összeszámolták az Úr házában talált pénzt. 12 A lemért pénzt átadták a munkavezetőknek, akik az Úr házához voltak kirendelve. Azok pedig kiadták az ácsoknak és az építőmestereknek, akik az Úr házán dolgoztak, 13 meg a kőműveseknek és a kőfaragóknak, hogy vásároljanak faanyagot és faragott köveket az Úr háza rongálódásainak a kijavításához, és ami csak szükséges volt a templom javításához. 14 De abból a pénzből, amit az Úr házába vittek, nem készítették az Úr háza számára sem ezüsttálakat, sem késeket, sem hintőedényeket, sem trombitákat, sem egyéb arany- vagy ezüstdíszeket, 15 hanem a munkavezetőknek adták oda, hogy javítsák ki abból az Úr házát. 16 Nem kellett elszámoltatni azokat, akikre rábízta a pénzt, hogy átadják a munkavezetőknek, mert azt hünen kezelték. 17 Csupán a jóvátételi áldozatra és a vétékáldozatra adott pénzt nem vitték be az Úr házába, ez a papoké volt. 18 Akkoriban vonult fel Hazáél, Arám királya; megtámadta Gátot és elfoglalta. Majd elhatározta Hazáél, hogy Jeruzsálem ellen vonul. 19 Ezért Jóás, Júda királya fogta mindazokat a szent tárgyakat, amelyeket elődei, Jósáfát, Jórám és Ahazjá, Júda királyai adományoztak a templom javára, és a maga szent adományaival meg az Úr házának és a királyi palotának a kincstárában található összes arannyal együtt elküldte Hazáélnak, Arám királyának, mire az elvonult Jeruzsálem alól. 20 Jóás egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg van írva a Júda királyainak történetéről szóló könyvben. 21 Udvari emberei fölkeltek, összeesküvést szőttek ellene, és megölték Jóást Bét-Millónál, amikor Szillába ment. 22 Józákár, Simat fia és Józábád, Sómér fia voltak azok az udvari emberei, akik megölték, és ő meghalt. Ősei mellé temették Dávid városában. Utána a fia, Amacjá lett a király.

2Kir 13

1 Jóásnak, Ahazjá fiának, Júda királyának huszonharmadik évében lett Izráel királya Jóáház, Jéhu fia Samáriában, tizenhét esztendőre. 2 **Azt tette, amit rossznak lát az Úr: követte Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeit**, aki vétékbe vitte Izráelt, nem tért el azoktól. 3 Ezért fellángolt az Úr haragja Izráel ellen, és egész uralkodása alatt Hazáélnak, Arám királyának meg Benhadadnak, Hazáél fiának a kezébe adta őket. 4 De amikor Jóáház megengesztelte az Urat, az Úr meghallgatta őt, mert látta, hogy Arám királya mennyire sanyargatja Izráelt. 5 Az Úr szabadítót adott Izráelnek, úgyhogy kikerültek Arám hatalma alól, és Izráel fiai otthonaikban lakhattak, ahogyan azelőtt. 6 De mégsem tértek el Jeroboám házának a vétkeitől, aki vétékbe vitte Izráelt, hanem folytatták azokat. Az Aséra-szobor is ott maradt Samáriában. 7 Nem maradt Jóáháznak több hadinépe, mint ötven ló, tíz harci kocsi és tízezer gyalogos, mert elpusztította őket Arám királya, és olyanná tette őket, amilyen csépléskor a por. 8 Jóáház egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, és hőstettei meg vannak írva az Izráel királyainak történetéről szóló könyvben. 9 Azután Jóáház pihenni tért őseihez, és Samáriában temették el. Utána a fia, Jóás lett a király. 10 Jóásnak, Júda királyának a harminchetedik évében lett Izráel királya Jóás, Jóáház fia Samáriában, tizenhat esztendeig. 11 **Azt tette, amit rossznak lát az Úr**, nem tért el Jeroboámnak, Nebát fiának vétkeitől, aki vétékbe vitte Izráelt, hanem folytatta azokat. 12 Jóás egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, és hőstettei, amikor háborút viselt Amacjá júdai király ellen, meg vannak írva az Izráel királyainak történetéről szóló könyvben. 13 Azután Jóás pihenni tért őseihez, és Jeroboám ült a trónjára. Jóást pedig eltemették Samáriában Izráel királyai mellé. 14 Amikor Elizeus abba a betegségbe esett, amelyben később meghalt, elment hozzá Jóás, Izráel királya, ráborulva sírt, és ezt mondta: Atyám, atyám, Izráel harci kocsija és annak hajtója! 15 Elizeus ezt mondta neki: Fogj íjat és nyilakat! Ő íjat és nyilakat fogott a kezébe. 16 **Majd ezt mondta Elizeus Izráel királyának: Feszítsd ki kezeddel az íjat!**

Amikor kifeszítette a kezével, Elizeus rátette kezét a király kezére. 17 Azután ezt mondta: Nyisd ki a keletre néző ablakot! A király kinyitotta. Elizeus ezt mondta: Lőj! Ő pedig lőtt. Akkor így szólt: Az Úr szabadításának a nyila ez, az Arámtól megszabadító nyíl, mert véglegesen levered majd Arámot Aféknál! 18 **DUMB SHOW? Azután ezt mondta: Fogd a nyilakat! Ő kézbe vette azokat. Ekkor így szólt Izráel királyához: Üss a földre! Ő ráütött a földre háromszor, azután megállt. 19 Megharagudott rá ezért az Isten embere, és ezt mondta: Ötször vagy hatszor kellett volna ütnöd, akkor végleg levernéd Arámot! Így azonban csak háromszor vered meg Arámot.**

20 Azután meghalt Elizeus, és eltemették. A következő esztendőben móábi rablócsapatok törtek be az országba. 21 Éppen akkor temettek egy embert, de amikor meglátták a rablócsapatot, belökték azt az embert Elizeus sírjába, és elmentek. **Az az ember pedig hozzáérve Elizeus teteméhez, életre kelt, és talpra állt. MESESZERŰ CSODA. KATOLIKUS SZENTEK LEGENDÁIHOZ HASONLÓ.**

22 Hazáél, Arám királya sanyargatta Izráelt Jóház egész idejében. 23 De megkegyelmezett nekik az Úr, megkönyörült rajtuk, és feljük fordult az Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségért. Nem akarta őket elpusztítani, és nem vetette el őket maga elől mindeddig. 24 Azután meghalt Hazáél, Arám királya. Utána a fia, Benhadad lett a király. 25 Akkor Jóás, Jóház fia visszavette Benhadadtól, Hazáél fiától azokat a városokat, amelyeket háborúban vettek el apjától, Jóházától. Háromszor verte meg Arámot Jóás, és visszavette Izráel városait.

2Kir 14

Jóásnak, Jóház fiának, Izráel királyának a második évében lett király Amacjá, Jóásnak, Júda királyának a fia. 2 Huszonöt éves volt, amikor uralkodni kezdett, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Jóaddán volt, Jeruzsálemből származott. 3 Azt tette, amit helyesnek lát az Úr, bár nem annyira, mint ősatya, Dávid, hanem mindent csak úgy tett, ahogyan apja, Jóás. 4 Mert az áldozóhalmok nem szűntek meg, a nép továbbra is ott áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon. 5 Amikor királyi hatalma megszilárdult, kivégeztette azokat az udvari embereket, akik meggyilkolták apját, a királyt. 6 De a gyilkosok fiait nem ölette meg, mert így van megírva Mózes törvénykönyvében, amit az Úr megparancsolt: „**Ne kelljen meghalniuk az apáknak a fiakért, a fiaknak se kelljen meghalniuk az apákért; mindenkinek csak a maga vétkéért kelljen meghalnia!** **5Móz 24,16**” 7 Levert a Sós-völgyben tízezer edómi embert, Szelát pedig bevette ostrommal, és elnevezte azt Jokteélnek; így hívják azt még ma is. 8 Akkoriban követeket küldött Amacjá Jóáshoz, Izráel királyához, aki Jóház fia, Jéhu unokája volt. Ezt üzente: Gyere, állj ki ellenem egy csatára! **9 Jóás, Izráel királya ezt a választ küldte Amacjának, Júda királyának: A libánoni bogáncskóró ezt üzente a libánoni cédrusnak: Add feleségül leányodat a fiamhoz! De arra szaladt egy libánoni vadállat, és eltaposta a bogáncskórót? KÉPES BESZÉD?** 10 Mivel te megverted Edómot, felfuvalkodtál. Érd be ezzel a dicsőséggel, és maradj otthon! Miért rohannál vesztedbe? Hiszen elesel Júdával együtt! 11 De Amacjá nem hallgatott rá. Felvonult hát Jóás, Izráel királya, és megütköztek egymással, ő meg Amacjá, Júda királya, a júdai Bét-Semesnél. 12 De Júda vereséget szenvedett Izráeltől, és mindenki hazamenekült. 13 Amacját, Júda királyát, aki Jóás fia, Ahazjá unokája volt, elfogta Jóás, Izráel királya Bét-Semesnél, majd bevonult Jeruzsálembe. Azután lerombolta Jeruzsálem várfalát az Efraim-kaputól a Szögletkapuig négyszáz könyök hosszúságban. 14 Elvitte az Úr házában és a királyi palota kincstárában talált összes aranyat, ezüstöt és minden folszerelést, azonkívül túsokat is szedett, és így tért vissza Samáriába. 15 Jóás egyéb dolgai, amelyeket véghezvitt, hőstettei, amikor Amacjá, Júda királya ellen harcolt, meg vannak írva az Izráel királyainak történetéről szóló könyvben. 16 Azután Jóás pihenni tért őseihez, és eltemették Samáriában Izráel királyai mellé. Utána a fia, Jeroboám lett a király. 17 De Amacjá, Jóás fia, Júda királya még tizenöt évig élt

Jóásnak, Jóáház fiának, Izráel királyának a halála után. 18 Amacjá egyéb dolgai meg vannak írva a Júda királyainak történetéről szóló könyvben. 19 Összeesküvést szöttek ellene Jeruzsálemben, ezért Lákisba menekült. De utánaküldtek Lákisba, és ott megölték. 20 Majd visszavitték lovakon, és eltemették ősei mellé Jeruzsálemben, Dávid városában. 21 Akkor Júda egész népe fogta, és a tizenhat éves Azarját tette királlyá apja, Amacjá helyett. 22 Ő építette ki Élatot, amelyet visszacsatolt Júdához azután, hogy a király pihenni tért őseihez. 23 Amacjának, Jóás fiának, Júda királyának tizenötödik évében lett Izráel királya Jeroboám, Jóásnak a fia Samáriában, negyvenegy esztendeig. 24 Azt tette, amit rossznak lát az Úr. Nem tért el Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeiktől, aki vétekbe vitte Izráelt. 25 Ő állította vissza Izráel határát a Hamátba vezető úttól az Arábá-tengerig, az Úrnak, Izráel Istenének ígéje szerint, amelyet kijelentett szolgája, a Gat-Héferből való Jónás próféta, Amittaj fia által. 26 Mert meglátta az Úr Izráel igen keserves nyomorúságát, hogy végét járja már apraja-nagyja egyaránt, és nincs segítője Izráelnek. 27 Nem mondta azt az Úr, hogy eltörli Izráel nevét az ég alól, ezért megszabadította őket Jeroboám, Jóás fia által. 28 Jeroboám egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, hőstettei, amikor harcolt, és visszaszerezte Izráelnek Damaszkuszt és Hamátot, amely valaha Júdáé volt, mindezek meg vannak írva az Izráel királyainak történetéről szóló könyvben. 29 Azután Jeroboám pihenni tért őseihez, Izráel királyaihoz. Utána a fia, Zekarjá lett a király.

2Kir 15

Jeroboámnak, Izráel királyának huszonhetedik évében kezdett uralkodni Azarjá, Amacjának a fia, Júda királya. 2 Tizenhat éves volt, amikor uralkodni kezdett, és ötvenkét évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Jekoljá volt, Jeruzsálemből származott. 3 Azt tette, amit helyesnek lát az Úr, egészen úgy, ahogyan apja, Amacjá tette. 4 Csak az áldozóhalmok nem szüntek meg, a nép továbbra is áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon. 5 Az Úr megverte a királyt, és poklos lett halála napjáig. Ezért egy elkülönített házban lakott, és Jótám, a király fia állt a palota élén, ő bíraskodott az ország népe fölött. 6 Azarjá egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg van írva a Júda királyainak történetéről szóló könyvben. 7 Azután Azarjá pihenni tért őseihez, és eltemették ősei mellé, Dávid városában. Utána a fia, Jótám lett a király. 8 Azarjának, Júda királyának harmincnyolcadik évében Zekarjá, Jeroboám fia lett Izráel királya Samáriában, hat hónapig. 9 **Azt tette, amit rossznak lát az Úr, ahogyan ősei tették.** Nem tért el Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeiktől, aki vétekbe vitte Izráelt. 10 De összeesküvést szötte ellene Sallúm, Jábés fia, és levágta őt a nép előtt, megölte, és ő lett utána a király. 11 Zekarjá egyéb dolgai meg vannak írva az Izráel királyainak történetéről szóló könyvben. 12 Így teljesedett be az Úr ígéje, amelyet kijelentett Jéhúnak: „Utódaid négy nemzedéken át ülhetnek majd Izráel trónján.” 13 Sallúm, Jábés fia Uzzijjának, Júda királyának harminckilencedik évében lett király, de csak egy hónapig uralkodott Samáriában. 14 Mert felvonult Tircából Menahém, Gádí fia, behatolt Samáriába, és levágta Sallúmot, Jábés fiát Samáriában. Megölte, és ő lett utána a király. 15 Sallúm egyéb dolgai és az általa szötte összeesküvés meg van írva az Izráel királyainak történetéről szóló könyvben. 16 Akkoriban verte le Menahém, Tircából kiindulva, Tifszahot és mindazokat, akik ott laktak, és az egész környékét, mivel nem nyitottak előtte kaput. Ezért leverte, és még a terhes asszonyait is mind felhasogatta. 17 Azarjának, Júda királyának harminckilencedik évében lett Izráel királya Menahém, Gádí fia Samáriában, tíz esztendeig. 18 Azt tette, amit rossznak lát az Úr: nem tért el egész életén át Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeiktől, aki vétekbe vitte Izráelt. 19 Púl, Asszíria királya betört az országba, mert Menahém ezer talentum ezüstöt adott Púlnak, hogy legyen segítségére, és szilárdítsa meg királyi hatalmát. 20 Ezt a pénzt Menahém kivetette Izráelre, valamennyi tehetős emberre: ötven sekel ezüstöt fejenként mindenkire, hogy megadhassa Asszíria királyának. Akkor hazatért Asszíria királya, és nem maradt ott az országban. 21 Menahém egyéb dolgai, mindaz, amit

véghezvitt, meg van írva az Izráel királyainak történetéről szóló könyvben. 22 Azután Menahém pihenni tért őseihez. Utána a fia, Pekahjá lett a király. 23 Azarjának, Júda királyának ötvenedik évében Pekahjá, Menahém fia lett Izráel királya Samáriában két esztendeig. 24 Azt tette, amit rossznak lát az Úr: nem tért el Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeitől, aki vétékbe vitte Izráelt. 25 De összeesküvést szőtt ellene egy tisztje, Pekah, Remaljá fia, és levágta őt Samáriában a királyi palota toronyszobájában, és vele együtt Argóbot meg Arjét és ötven gileádi embert. Miután megölte, ő lett utána a király. 26 Pekahjá egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg van írva az Izráel királyainak történetéről szóló könyvben. 27 Azarjának, Júda királyának ötvenkettedik évében Pekah, Remaljá fia lett Izráel királya Samáriában húsz esztendeig. 28 Azt tette, amit rossznak lát az Úr: nem tért el Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeitől, aki vétékbe vitte Izráelt. 29 Pekahnak, Izráel királyának az idejében tört be Tiglat-Pileszer, AsszírIA királya, és elfoglalta Ijjónt, Ábél-Bét-Maakát, Jánóahot, Kedest, Hácórt, Gileádot, Galileát, Naftáli egész földjét, és fogságba hurcolta azok lakosait AsszírIAba. 30 De Hóséa, Élá fia, összeesküvést szőtt Pekah, Remaljá fia ellen, és levágta őt. Megölte, és ő lett utána a király, Jótámnak, Uzzijjá fiának huszadik esztendejében. 31 Pekah egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg van írva az Izráel királyainak történetéről szóló könyvben. 32 Pekahnak, Remaljá fiának, Izráel királyának második évében kezdett uralkodni Jótám, Uzzijjának, Júda királyának a fia. 33 Huszonöt éves volt, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Jerúsá volt, Cádók leánya. 34 **Azt tette, amit helyesnek lát az Úr, egészen úgy, ahogyan apja, Uzzijjá tette.** 35 Csak az áldozóhalmok nem szűntek meg, a nép továbbra is áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon. Ő építtette meg az Úr háza felső kapuját. 36 Jótám egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg van írva a Júda királyainak történetéről szóló könyvben. 37 Abban az időben kezdte az Úr rászabadítani Júdára Recínt, Arám királyát és Pekahot, Remaljá fiát. 38 Azután Jótám pihenni tért őseihez, és eltemették ősei mellé ősatyjának, Dávidnak a városában. Utána a fia, Áház lett a király.

2Kir 16

Pekahnak, Remaljá fiának a tizenhetedik évében kezdett uralkodni Áház, Jótámnak, Júda királyának a fia. 2 Húszéves volt Áház, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben. De nem azt tette, amit ősatya, Dávid, amit helyesnek lát Istene, az Úr, 3 hanem Izráel királyainak az útján járt, sőt még a fiát is elégette áldozatul azoknak a népeknek az utálatos szokása szerint, amelyeket kiűzött az Úr Izráel fiai elől. HÚHA! 4 Áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon, a dombokon és minden zöldellő fa alatt. 5 Akkoriban indított háborút Recín, Arám királya meg Pekah, Remaljá fia, Izráel királya Jeruzsálem ellen, és körülzárták Áházat, de nem tudták legyőzni. 6 Ugyanakkor szerezte vissza Recín, Arám királya Élatot Arámnak, és kiűzte a júdaiakat Élatból. Azután edómiak jöttek Élatba, ott laknak még ma is. 7 Áház azonban követeket küldött Tiglat-Pileszerhez, AsszírIA királyához, ezzel az üzenettel: A te szolgád és fiad vagyok! Vonulj fel, és szabadíts meg Arám királyának meg Izráel királyának a markából, akik megtámadtak engem. 8 És fogta Áház az Úr házában és a királyi palota kincstárában található ezüstöt és aranyat, és elküldte ajándéknak AsszírIA királyának. 9 AsszírIA királya meghallgatta a kérését. Felvonult AsszírIA királya Damaszkusz ellen, bevette, lakosait fogságba hurcolta Kírbe, Recínt pedig kivégeztette. 10 Ezután elment Áház király Damaszkuszba AsszírIA királya, Tiglat-Pileszer elé, és meglátta a damaszkuszi oltárt. Ekkor Áház király elküldte Úrijjá papnak ennek az oltárnak a rajzát és elkészítésének a pontos leírását. 11 Úrijjá pap pedig megépíttette az oltárt, mindenben úgy, ahogy Áház király Damaszkuszból küldött utasítása szölte; úgy készítette el Úrijjá pap, mire Áház király megjött Damaszkuszból. 12 Amikor a király megérkezett Damaszkuszból, és meglátta az oltárt, odalépett hozzá, és fölment rá. 13 Elfüstölgöztette égőáldozatát és ételáldozatát, kiöntötte italáldozatát, békeáldozatának a vérét pedig ráhintette az oltárra. 14 A rézoltárt pedig, amely az Úr színe előtt

állt, elvitette a templom elől, a maga oltára és az Úr háza közül, és észak felől a maga oltára mellé helyeztette. 15 Majd ezt parancsolta Áház király Úrijjá papnak: A nagy oltáron füstölögtesd el a reggeli égőáldozatot és az esti ételáldozatot, a király égőáldozatát és a hozzá tartozó ételáldozatot, az ország egész népének az égőáldozatát és a hozzájuk tartozó étel- és italáldozatot, és arra hintsd az égőáldozat meg a véresáldozat összes vérét! A rézoltáron még gondolkodom. 16 És Úrijjá pap pontosan úgy járt el, ahogyan Áház király parancsolta. 17 Majd Áház király letörette a mosóállványok peremeit, és eltávolította azokról a mosófazekakat. A medencét levétette az alatta levő rézbikákról, és kőtalapzatra helyeztette. 18 A szombati fedett csarnokot pedig, amelyet a templomban építettek, meg a király részére készült kijáratot eltávolította az Úr házából AsszírIA királyának a kedvéért. 19 Áház egyéb dolgai, amelyeket véghezvitt, meg vannak írva a Júda királyainak történetéről szóló könyvben. 20 Azután Áház pihenni tért őseihez, és eltemették ősei mellé Dávid városában. Utána a fia, Ezekiás lett a király.
Szabó jó!

2Kir 17

1 Áháznak, Júda királyának tizenkettedik évében Hóséa, Élá fia lett Izráel király a Samáriában kilenc esztendeig. 2 Azt tette, amit rossznak lát az Úr, bár nem annyira, mint Izráel korábbi királyai. 3 Ellene vonult fel Salmaneszér, AsszírIA király, Hóséa pedig az alattvalója lett, és adót fizetett neki. 4 De amikor AsszírIA király rájött, hogy Hóséa összeesküvést szőtt, és követeket küldött Szóhoz, Egyiptom királyához, AsszírIA királyának pedig nem küldte meg az évenkénti adót, akkor AsszírIA király elfogatta őt, és megbilincselve börtönbe vetette. 5 Majd felvonult AsszírIA király az egész ország ellen, felvonult Samária ellen, és ostromolta három évig. 6 Hóséa uralkodásának kilencedik évében elfoglalta AsszírIA király a Samáriát, Izráelt pedig fogságba hurcolta AsszírIába, és letelepítette őket Halahban és a Hábórnál, Gózá folyójánál meg a médek városaiban. 7 Ez pedig azért történt, mert Izráel fiai vétkeztek Istenük, az Úr ellen, aki felhozta őket Egyiptom földjéről, Egyiptom királyának, a fáraónak a hatalma alól. Más isteneket féltek, 8 azoknak a népeknek a szokásait követték, amelyeket kiűzött az Úr Izráel fiai elől, és azt tették, amit Izráel királyai. 9 Olyan dolgokat találtak ki Izráel fiai, amelyek nem voltak méltók Istenükhöz, az Úrhoz: áldozóhalmokat építettek maguknak minden városban, az őrtornyoktól egészen a megerősített városokig. 10 Szent oszlopokat és szent fákat állítottak maguknak minden magas halmon és minden zöldellő fa alatt. 11 Ott tömjéneztek minden áldozóhalmon, éppúgy, mint azok a népek, amelyeket elöttük hurcoltatott fogságba az Úr, és gonosz dolgokat követtek el, bosszantva az Urat. 12 Bálványokat tiszteltek, pedig megmondta nekik az Úr, hogy ne tegyék. 13 Ezért az Úr így intette Izráelt és Júdát összes prófétája és látnoka által: Térjete meg gonosz útjaitokról! Tartsátok meg parancsolataimat és rendelkezéseimet: mindazokat az utasításokat, amelyeket őseiteknek adtam, és amelyeket az én szolgálaim, a próféták által küldtem el hozzátok! 14 De ők nem hallgattak rájuk, hanem ugyanolyan keménynyakúak voltak, mint őseik, akik nem hittek Istenükben, az Úrban. 15 Megvetették rendelkezéseit és szövetségét, amelyet őseikkel kötött, és intelmeit, amelyekkel intette őket. Mivel semmirevaló bálványt követtek, maguk is semmirevalók lettek, és követték a körülöttük levő népeket; pedig megparancsolta az Úr, hogy ne tegyenek úgy, mint azok. 16 Elhagyták Istenüknek, az Úrnak minden parancsolatát, és öntött bálványt csináltak maguknak: két borjút. Aséra-szobrot is készítettek, és leborultak az ég minden serege előtt, és Baalt szolgálták. 17 Elégették áldozatul fiaikat és leányaikat, jóslatokért folyamodtak, és jelmagyarázást űztek. Arra ragadtatták magukat, hogy azt tegyék, amit rossznak lát az Úr; így bosszantották őt. 18 Igen megharagudott ezért az Úr Izráelre, és eltávolította őket színe elől. **Csak Júda törzse maradt meg.** 19 Bár Júda sem tartotta meg Istenének, az Úrnak a parancsolatait, hanem Izráel szokásai szerint élt, úgy, ahogyan ott viselkedtek. 20 Ezért az Úr megvetette Izráel minden leszármazottját, sanyargatta, és fosztogatók kezébe adta, végül pedig

elvetette őket színe elől. 21 Mert elszakadt Izráel Dávid házától, és Jeroboámot, Nebát fiát tették királlyá. Jeroboám pedig eltérítette az Úrtól Izráelt, és nagy vétékbe vitte. 22 És Izráel fiai elkövezték mindazt a vétket, amit Jeroboám megtett, nem tértek el attól. 23 Végül is az Úr eltávolította színe elől Izráelt, ahogyan megmondta szolgálói, a próféták által. Ezért került fogságba Izráel a maga földjéről Asszíriába mindmáig. 24 AsszírIA királya azután másokat hozott Bábélből, Kútából, Avvából, Hamátból, SzeFarvajimból, és letelepítette őket Samária városaiba, Izráel fiai helyébe. Azok birtokba vették Samáriát, és letelepedtek városaiban. 25 Kezdetben, miután odaköltöztek, nem félték az Urat, ezért az Úr oroszlanokat küldött rájuk, és azok öldösték őket. 26 Ekkor azt mondták AsszírIA királyának: Azok a népek, amelyeket elhurcoltál, és Samária városaiba telepítettél, nem tudják, hogyan kell tisztelni az ország Istenét, ezért oroszlanokat küldött rájuk, és azok most öldösik őket, mivel nem tudják, hogyan kell tisztelni az ország Istenét. 27 AsszírIA királya ezért megparancsolta: KüldjeteK oda egy papot azok közül, akiket onnan vittetek fogságba! Menjen el, lakjon ott, és tanítsa meg őket, hogyan kell tisztelni az ország Istenét! 28 El is ment egy pap azok közül, akiket Samáriából fogságba vittek, és letelepedett Bételben. Ő tanította meg azokat, hogy hogyan féljék az Urat. 29 De azért mindegyik pogány nép megcsinálta a maga istenét is, és elhelyezte az áldozóhalmokon levő templomokba, amelyeket még a samáriaiak készítettek: mindegyik nép abban a városban, amelyben lakott. 30 A Bábélből valók elkészítették Szukkót-Benótot, a Kútából valók elkészítették Nérgalt, a Hamátból valók elkészítették Asímát; 31 az Avvából valók elkészítették Nibhazt és TartáKot, a SzeFarvajimból valók pedig elégették fiaikat áldozatul Adrammeleknek és Anammeleknek, SzeFarvajim isteneinek. 32 Így történt, hogy bár félték az Urat, de az áldozóhalmokon is alkalmaztak maguk közül való papokat, akik az áldozóhalmokon levő templomokban tevékenykedtek. 33 Félték tehát az Urat is, de tisztelték a maguk isteneit is, azoknak a pogány népeknek a szokása szerint, akik közül elhurcolták őket. 34 A mai napig is követik a régi szokásokat. Nem félük az Urat, és nem követik az ő rendelkezéseit, előírásait, törvényét és parancsolatát, amelyet pedig az Úr parancsolt meg Jákób fiainak, akinek az Úr az Izráel nevet adta. 35 Mert velük szövetséget kötött az Úr, és ezt parancsolta nekik:

Ne féljeteK más isteneket, és ne imádjátok azokat, ne tiszteljéteK őket, és ne áldozatok nekik! 36 Az Urat féljéteK, őt imádjátok, és neki áldozatok, mert ő hozott föl benneteket Egyiptomból nagy erővel és kinyújtott karral. 37 Tartsátok meg a rendelkezéseket és előírásokat, a törvényt és a parancsolatot, amelyeket megíratott számotokra, és teljesítéteK azokat mindenkor; más isteneket pedig ne féljeteK! 38 Ne feledkezzeteK el a szövetségről, amelyet veleteK kötöttem, és ne féljeteK más isteneket! 39 Az Urat, a ti Isteneteket féljéteK, és ő megment benneteket minden ellenségeK kezéből!

40 Ezek azonban nem engedelmeskedtek, hanem régi szokásaikat kövezték. 41 Így tehát ezek a népek félték ugyan az Urat, de tisztelték bálványaikat is. Még a fiaik és unokáik is azt teszik mindmáig, amit elődeik tettek.

2Kir 18 (Ézs 36-39 is)

1 Hóséának, Élá fiának, Izráel királyának a harmadik évében kezdett uralkodni **Ezékiás**, Áházak fia, Júda királya. 2 Huszonöt éves korában kezdett uralkodni, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Abí volt, Zekarjá leánya. 3 **Azt tette, amit helyesnek lát az Úr, egészen úgy, ahogyan ősatyja, Dávid tette.** 4 Megszüntette az áldozóhalmokat, összezúzta a szent oszlopokat, és kivágatta a szent fákat. **Darabokra törette a rézkígyót is, amelyet Mózes készített, mert Izráel fiai mindaddig tömjéneztek neki. Ezt a kígyót Nehustánnak nevezték. MIÉRT?** 5 Bízott az Úrban, Izráel Istenében; nem volt hozzá fogható senki Júda királyai között, sem előtte, sem utána. 6 **Ragaszkodott az Úrhoz, nem tért el tőle, hanem megtartotta parancsolatait, amelyeket az Úr adott Mózesnek.** 7 Ezért vele

volt az Úr, és minden vállalkozása eredményes volt. Fellázadt AsszírIA királya ellen, és nem szolgálta őt. 8 Leverte a filiszteusokat egészen Gázáig és környékéig, őrtornyaikat és megerősített városaikat egyaránt. 9 Ezékiás király negyedik évében, amely Hóséának, Élá fiának, Izráel királyának hetedik éve volt, Salmaneszer, AsszírIA királya Samária ellen vonult, és ostrom alá vette. 10 El is foglalta három év múlva, Ezékiás hatodik évében; tehát Hóséának, Izráel királyának a kilencedik évében esett el Samária. 11 AsszírIA királya fogságba hurcolta Izráelt AsszírIába, és letelepítette őket Halahban és a Hábórnál, Gózá folyójánál meg a médek városaiban. 12 Mert nem hallgattak Istenüknek, az Úrnak a szavára, megszegték szövetségét és mindazt, amit Mózes, az Úr szolgálja parancsolt. Nem hallgattak rá, és nem teljesítették. 13 Ezékiás király tizennegyedik évében felvonult Szanhérib, AsszírIA királya Júda összes erődített városa ellen, és bevette azokat. 14 Akkor Ezékiás, Júda királya ezt az üzenetet küldte az asszír királyhoz Lákisba: Vétkeztem, vonulj vissza innen! Vállalom, amit kirósz rám. És AsszírIA királya háromszáz talentum ezüstöt meg harminc talentum aranyat vetett ki Ezékiásra, Júda királyára. 15 Ekkor odaadott Ezékiás minden ezüstöt, ami az Úr házában és a királyi palota kincstárában található volt. **16 Ugyanekkor szedette le Ezékiás az Úr templomának ajtószárnyairól és ajtófélfáiról az aranyborítást is, amelyet pedig maga Ezékiás, Júda királya készítettett, és azt is odaadta az asszír királynak.** 17 Az asszír király azonban elküldte hadvezérét, udvarmesterét és kincstárnokát Lákisból Ezékiás király ellen erős hadsereggel Jeruzsálembe. Ezek felvonultak, és megérkeztek Jeruzsálem alá. Amikor felvonultak és megérkeztek, megálltak a Felső-tó vízvezetékénél, a ruhafestők mezejére vezető út mellett. 18 Azután hívták a királyt. Kiment hozzájuk Eljákím, Hilkiájá fia, a palota felügyelője, Sebná kancellár és Jóáh, Ászáf fia, a főtanácsadó. 19 A kincstárnok ezt mondta nekik: Mondjátok meg Ezékiásnak, hogy ezt üzeni a nagy király, AsszírIA királya: Miféle elbizakodottság ez? Miben bízol? 20 Azt hiszed, hogy ész és erő nélkül, üres szavakkal is lehet csatát nyerni? Kiben bízál, hogy föllázadtál ellenem? 21 Talán **Egyiptomnak, ennek a törött nádszálnak pascali metafora!** a támogatásában bízál? Aki erre támaszkodik, annak belemegy a tenyerébe, és átszúrja azt. Így járnak Egyiptom királyával, a fáraóval mindazok, akik benne bíznak. 22 Vagy ezt mondjátok nekem: Istenünkben, az Úrban bízunk?! De hiszen az ő áldozóhalmaikat és oltárait szüntette meg Ezékiás! Júdának és Jeruzsálemnek pedig megparancsolta: Csak ez előtt az oltár előtt borulhattok le, itt, Jeruzsálemben! 23 Fogadj hát az én urammal, AsszírIA királyával: Adok neked kétezer lovat, ha tudsz hozzájuk adni elég kocsihajtót! 24 Hogyan tudnál visszaverni egyetlen helytartót is az én uram legkisebb szolgálói közül?! Vagy Egyiptom harci kocsijaiban és lovaiban bízol? 25 Talán az Úr tudta nélkül vonultam fel ez ellen a hely ellen, hogy elpusztítsam? Az Úr parancsolta nekem, hogy vonuljak fel ez ellen az ország ellen, és pusztítsam el! 26 Ekkor Eljákím, Hilkiájá fia, Sebná és Jóáh ezt mondta a kincstárnoknak: Beszélj szolgáliddal arámul, mert megértjük! Ne beszélj velünk júdai nyelven a várfalon levő hadinép füle hallatára! 27 De a kincstárnok így felelt nekik: Vajon a te uradhoz és tehozád küldött engem az én uram, hogy ezeket elmondjam? Sőt inkább a várfalon ülő emberekhez, akiknek majd veletek együtt kell megenniük saját ganéjukat, és meginniük saját vizeletüket! 28 Azzal odaállt a kincstárnok, és még hangosabban, kiabálva kezdett el beszélni júdai nyelven, és ezt mondta: Halljátok meg a nagy királynak, AsszírIA királyának az üzenetét! 29 Ezt üzeni a király: Ne hagyjátok, hogy rászedjen benneteket Ezékiás, mert ő nem tud megmenteni benneteket a kezemből. 30 És ne hagyjátok, hogy Ezékiás így biztasson benneteket az Úrral: Bizonyosan megment bennünket az Úr, és nem kerül ez a város AsszírIA királyának a kezébe! 31 Ne hallgassatok Ezékiásra, mert ezt üzeni AsszírIA királya: Adjátok meg magatokat, és jöjjetek ki hozzám! Akkor mindenki a maga szőlőjéről és fügefájáról ehett, és mindenki a maga kútjának vizét ihatja, 32 amíg el nem jövök, és el nem viszlek benneteket a ti földetekhez hasonló földre, gabonát és mustot adó földre, kenyeret és szőlőt adó földre, olajat és mézet adó földre, hogy életben maradjatok, és ne haljatok meg. Ne hallgassatok Ezékiásra, mert félrevezet benneteket, amikor ezt mondja: Az Úr megment bennünket! 33

Vajon más népek istenei meg tudták-e menteni országukat Asszíria királyának a kezéből? 34 Hol vannak Hamát és Arpád istenei? Hol vannak Szefarvajim, Héna és Ivvá istenei? Megmentették-e Samáriát az én kezemből? 35 Ezeknek az országoknak sok-sok istene közül melyik tudta megmenteni országát az én kezemből? Hát az Úr megmentheti-e kezemből Jeruzsálemet? 36 De a hadinép néma maradt, nem válaszoltak neki egy szót sem, mert a király parancsa az volt, hogy ne válaszoljanak neki. 37 Ezután Eljákím, Hilkijjá fia, a palota felügyelője, Sebná kancellár és Jóáh főtanácsadó, Ászáf fia megszagattott ruhában elment Ezékiáshoz, és jelentették neki a kincstárnok szavait.

2Kir 19

1 Amikor Ezékiás király ezeket meghallotta, megszagatta ruháját, zsákruhát öltött magára, majd bement az Úr házába. 2 Azután elküldte Eljákímot, a palota felügyelőjét, Sebná kancellárt és a papok véneit zsákruhába öltözve Ézsaiás prófétához, Ámóc fiához. 3 Azt mondták neki: Ezt üzeni Ezékiás: Nyomorúságnak, büntetésnek és szégyennek a napja ez a nap, mint mikor a gyermek az anyaméh szájáig jutott, de nincs erő megszülni őt. 4 Talán meghallja Istened, az Úr a kincstárnok minden szavát, akit ideküldött ura, az asszír király, hogy gyalázza az élő Istent, és talán megbünteti Istened, az Úr azokért a szavakért, amelyeket meghallott. Imádkozz a még meglévő maradékért! 5 Amikor Ezékiás király emberei megérkeztek Ézsaiáshoz, 6 így szólt hozzájuk **Ézsaiás: Mondjátok meg uratoknak: Így szól az Úr: Ne ijedj meg azoktól a szavaktól, amelyeket hallottál, amelyekkel az asszír király emberei káromoltak engem. 7 Íme, én olyan lelket adok bele, hogy hírt hallva visszatérjen országába; saját országában pedig kard által ejtem el.** 8 A kincstárnok visszatért, de az asszír királyt már Libná ellen harcolva találta, mert meghallotta, hogy elvonult Lákísból. 9 Az asszír király ugyanis azt hallotta, hogy Tiháká, Etiópia királya háborúba indult ellene. Ekkor ismét követeket küldött Ezékiáshoz ezzel az üzenettel: 10 Mondjátok meg Ezékiásnak, Júda királyának: Ne engedd, hogy rászedjen téged Istened, akiben bízva azt gondolod, hogy nem kerül Jeruzsálem az asszír király kezébe! 11 Hiszen te is hallottad, hogy mit műveltek Asszíria királyai a többi országban, kiirtva mindent. Te talán megmenekülhetsz? 12 Megmentették-e más népek istenei azokat, akiket elődeim elpusztítottak: Gózánt és Háránt, Recefet és Eden fiait, akik Telasszárban voltak? 13 Hol van Hamát királya, Arpád királya és Szefarvajim városának a királya meg Héna és Ivvá? 14 Ezékiás átvette a levelet a követek kezéből, és elolvasta. Majd fölment az Úr házába, és kiterítette azt Ezékiás az Úr előtt. 15 És így imádkozott Ezékiás az Úr előtt:

Uram, Izráel Istene, aki a kerúbokon trónolsz! Egyedül te vagy a föld minden országának Istene, te alkottad az eget és a földet! 16 Uram, fordulj hozzám figyelmesen, és hallgass meg! Uram, nyisd ki a szemedet, és láss! Halld meg Szanhérib beszédét, aki ideküldte ezt az embert, hogy gyalázza az élő Istent! 17 Igaz, Uram, hogy Asszíria királyai elpusztították a pogány népeket és országaikat. 18 Isteneiket tűzre vetették, mert azok nem is voltak istenek, hanem csak emberi kéz csinálmányai, fa és kő; ezért pusztíthatták el őket. 19 De most te, Urunk, Istenünk, szabadíts meg bennünket az ő kezéből, hadd tudja meg a föld minden országa, hogy te vagy, Uram, az egyedüli Isten!

20 Akkor Ézsaiás, Ámóc fia ezt az üzenetet küldte Ezékiásnak: Így szól az Úr, Izráel Istene: Meghallottam, hogyan imádkoztál hozzám Szanhérib, Asszíria királya miatt. 21 Ezt az ígét jelentette ki róla az Úr: Megvet, gúnyol téged Sion szűz leánya, fejét rázza mögötted Jeruzsálem leánya! 22 Kit gyaláztál és káromoltál, ki ellen emeltél szót? Kire néztél gögös szemmel? Izráel

Szentjére! 23 Követeid által az Urat gyaláztad, amikor ezt mondtad: Sok harci kocsimmal fölmentem a legmagasabb hegyekre, a meredek Libánra is. Kivágtam sudár cédrusait, válogatott ciprusfáit; eljuttottam legtávolabbi tanyájára, legsűrűbb erdejébe is. 24 Kutat ástam, és ittam másoknak a vizét; lépteimmel kiszáritom Egyiptomban a Nílus minden ágát. 25 Nem hallottad még, hogy én ezt régóta elvégeztem, jó előre kiterveltem? Most csak véghezviszem, hogy halomra dőljenek, rommá legyenek az erődített városok. 26 Lakosaiknak ereje elfogyott, megrettentek, megszegyenültek; olyanok lettek, mint a mezei növény, mint a gyenge fűszál, a háztetőn nőtt fű, amely elszárad, mielőtt szárba szökken. 27 Én tudom, ha leülsz, ha kimégy vagy bejössz, és ahogyan tombolsz velem szemben! 28 Mivel tombolsz velem szemben, és elbizakodott beszéded fülembé jutott, horgomat orrodba vetem, zablámat a szádba, és visszaviszlek azon az úton, amelyen idejöttél! 29 Neked pedig ezt a jelet adom: Ebben az évben azt eszitek, ami a tarlón nő, a második évben azt, ami annak a magvaiból hajt; a harmadik évben pedig vessetek és arassatok, ültessetek szőlőt, és egyétek gyümölcsét! 30 Akik megmenekülnek és megmaradnak Júda házából, azok újra gyökeret vernek lenn, és gyümölcsöt hoznak fenn. 31 Mert Jeruzsálemből terjed szét a maradék, és a Sion hegyéről azok, akik megmenekülnek. A Seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt! 32 Azért ezt mondja az Úr Asszír királyáról: Nem jut be a városba, és nyilat sem lő ki rá, nem fordít feléje pajzsot, ostromsáncot sem épít ellene. 33 Azon az úton tér vissza, amelyen jött, de ebbe a városba nem jut be – így szól az Úr. **34 Pajzsa leszek ennek a városnak, és megszabadítom önmagamért meg az én szolgálóimért, Dávidért.** 35 Azon az éjszakán eljött az Úr angyala, és levágott az asszír táborban száznolcvanötezer embert. Amikor reggel fölkeltek, mindenfelé holttestek hevertek. 36 Ekkor Szanhéríb, Asszír királya fölkerekedett, visszavonult Ninivébe, és ott is maradt. 37 Egyszer aztán, amikor éppen istenének, Niszróknak a templomában imádkozott, a fiai, Adrammelek és Szárecer levágták karddal, maguk pedig elmenekültek Ararát földjére. Utána a fia, Észarhaddon lett a király.

2Kir 20

Abban az időben **Ezékiás halálosan megbetegedett.** Ézsaiás próféta, Ámóc fia elment hozzá, és ezt mondta neki: Így szól az Úr: Rendelkezz házadról, mert meghalsz, nem maradsz életben! 2 Ezékiás erre a fal felé fordult, és így imádkozott az Úrhoz:

3 Ó, Uram, ne feledkezz meg arról, hogy én hűségesen és tiszta szívvel jártam színed előtt, és azt tettem, amit jónak látsz! És Ezékiás keservesen sírt. 4 Ézsaiás még a palota belső udvarát sem hagyta el, amikor így szólt hozzá az Úr igéje: 5 Menj vissza, és mondd meg Ezékiásnak, népem fejedelmének: Így szól az Úr, ósatyádnak, Dávidnak Istene: Meghallgattam imádságodat, láttam, hogy könnyeztél. Meggyógyítalak, három nap múlva már fölmehetsz az Úr házába. 6 Megtoldom napjaidat még tizenöt évvel. Asszír királyának a kezéből pedig kiszabadítalak téged meg ezt a várost, pajzsa leszek ennek a városnak önmagamért és az én szolgálóimért, Dávidért. 7 Majd ezt mondta **Ézsaiás: Hozzatok egy csomó préselt fügét! Odavitték és a kelevényre tették; a király pedig életben maradt.** 8 Ezékiás azonban megkérdezte **Ézsaiástól:** Mi lesz a jele, hogy meggyógyít az Úr, és három nap múlva fölmehetek az Úr házába? 9 Ézsaiás így felelt: Kapsz jelet az Úrtól arra, hogy az Úr teljesíti azt az ígét, amelyet kijelentett: **Előre menjen az árnyék tíz fokkal, vagy visszafelé menjen tíz fokkal?** 10 Ezékiás ezt mondta: **Könnyű az árnyéknak tíz fokkal megnyúlnia. Ne úgy legyen, hanem menjen az árnyék visszafelé tíz fokkal!** 11 Ekkor **Ézsaiás próféta az Úrhoz kiáltott, ő pedig visszatérítette az árnyékot tíz fokkal** Áház napóráján, azokon a fokokon, amelyeken már áthaladt. 12 Abban az időben Meróda-Baladán, Baladánnak, Babilónia királyának a fia levelet és ajándékot küldött Ezékiásnak, mert hallotta, hogy beteg volt. 13 Ezékiás meghallgatta őket, azután megmutatta nekik egész kincstárát, az ezüstöt és az aranyat, a balsamokat és a finom olajakat, a fegyvertárát és mindazt, ami kincstárában található volt.

Semmi sem volt palotájában és egész birodalmában, amit meg ne mutatott volna nekik Ezékiás. 14 Ekkor Ézsaiás próféta elment Ezékiás királyhoz, és megkérdezte tőle: Mit mondtak ezek az emberek, és honnan jöttek hozzád? Ezékiás így felelt: Messze földről, Babilóniából jöttek. 15 Ézsaiás így szólt: Mit láttak a palotádban? Ezékiás így felelt: **Mindent láttak, ami csak a palotámban van; semmi sincs kincstáramban, amit meg ne mutattam volna nekik.** 16 **Akkor Ézsaiás így szólt Ezékiáshoz: Halld meg az Úr igéjét: 17 Eljön majd az idő, amikor mindazt elviszik Babilóniába, ami a palotádban van, és amit elődeid gyűjtöttek mindmáig, semmi sem marad meg.** Ezt mondja az Úr! 18 Utódaid közül is, akik tőled származnak, akiket te nemzel, elvisznek néhányat, és udvaroncok lesznek Babilónia királyának a palotájában. 19 Ezékiás így válaszolt Ézsaiásnak: **Jó az Úr igéje, amelyet hirdettél. Mert ezt gondolta: Akkor az én időmben béke és biztonság lesz.** 20 Ezékiás egyéb dolgai, összes hőstette, és hogy miként készítettett tavat és vízvezetékét, hogy bevezesse a vizet a városba, meg van írva a Júda királyainak történetéről szóló könyvben. 21 Azután Ezékiás pihenni tért őseihez; utána a fia, Manassé lett a király.

2Kir 21

Tizenkét éves volt Manassé, amikor uralkodni kezdett, és ötvenöt évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Hefcibáh volt. 2 **Azt tette, amit rossznak lát az Úr: olyan utálatos dolgokat, mint azok a népek, amelyeket kiűzött az Úr Izráel fiai elől.** 3 Újra megépíttette az áldozóhalmokat, amelyeket apja, Ezékiás elpusztított, oltárokat állított Baalnak, és készítettett egy Aséra-szobrot is, amelyet Aháb, Izráel királya készítettett. Leborult az ég minden serege előtt, és tisztelte azokat. 4 Építtetett ilyen oltárokat az Úr házában is, amelyről pedig ezt mondta az Úr: Jeruzsálemben lesz a nevem. 5 Oltárokat építtetett az ég minden seregének az Úr háza mindkét udvarában. 6 **A fiát is elégette áldozatul. Varázslást és jelmagyarázást űzött, halottidézőket és jövőmondókat tartott.** Sok olyan dolgot vitt véghez, amit rossznak lát az Úr, bosszantva őt. 7 Asérának azt a bálványszobrát, amelyet ő készítettett, a templomban helyezte el, pedig *erről azt mondta az Úr Dávidnak és a fiának, Salamonnak: Ebben a templomban, Jeruzsálemben lesz a nevem mindörökké, mert ezt választottam ki Izráel valamennyi törzse közül.* 8 *És soha nem kell majd Izráelnek elhagynia azt a földet, amelyet őseiknek adtam, de csak akkor, ha megtartják és teljesítik mindazt, amit megparancsoltam nekik, az egész törvényt, amelyet az én szolgám, Mózes parancsolt nekik.* 9 *De ők nem engedelmeskedtek, mert tévelygésbe vitte őket Manassé, és még gonoszabb dolgokat követtek el, mint azok a népek, amelyeket Izráel fiai elől kiirtott az Úr.* 10 Akkor így szólt az Úr szolgálói, a próféták által: 11 Mivel Manassé, Júda királya ilyen utálatos dolgokat követett el, gonoszabbakat mindazoknál, amiket előtte elkövettek az emóriak, sőt bálványai révén Júdát is vétekbe vitte, 12 ezért így szól az Úr, Izráel Istene: **Én olyan veszedelmet hozok Jeruzsálemre és Júdára, hogy beleszendül mind a két füle annak, aki csak hallja!** 13 Jeruzsálemet is azzal a mérőszinórral mérem, amellyel Samáriát, és azzal a mérőónnal, amellyel Aháb házát. **Kitörlöm Jeruzsálemet, ahogy kitörlik a tálat: kitörlik, és aztán leborítják.** 14 Eltaszítom örökségem maradékát. Ellenségei kezébe adom, minden ellenségének a prédája és martaléka lesz, 15 mivel azt tették, amit rossznak látok, és folyton bosszantottak attól a naptól fogva, hogy őseik kivonultak Egyiptomból, egészen mindmáig. 16 Manassé nagyon sok ártatlan vért is ontott, amivel megtöltötte Jeruzsálemet egyik végétől a másikig, azon a vétkén kívül, amellyel vétekbe vitte Júdát, olyat téve, amit rossznak lát az Úr. 17 Manassé egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, és vétkei, amelyeket elkövetett, meg vannak írva a Júda királyainak történetéről szóló könyvben. 18 Azután Manassé pihenni tért őseihez, és eltemették palotája kertjében, az Uzzá-kertben. Utána a fia, Ámón lett a király. 19 Huszonkét éves volt Ámón, amikor uralkodni kezdett, és két évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Mesullemet volt, Hárúc leánya,

Jotbából. 20 Azt tette, amit rossznak lát az Úr, ahogyan apja, Manassé is tette. 21 Mindenben azon az úton járt, amelyen járt az apja: tisztelte azokat a bálványokat, amelyeket apja tisztelt, és azokat imádta. 22 *Elhagyta az Urat, ősei Istenét, és nem az Úr útján járt.* 23 *De összeesküdtek Ámón ellen udvari emberei, és megölték a királyt a palotájában.* 24 Az ország népe azonban kiirtotta mindazokat, akik összeesküdtek Ámón király ellen. Azután a **fiát, Jósiást tette királlyá az ország népe.** 25 Ámón egyéb dolgai, amelyeket véghezvitt, meg vannak írva a Júda királyainak történetéről szóló könyvben. 26 Az Uzzá-kertben levő sírba temették el. Utána a fia, Jósiás lett a király.

MANASSÉ IMÁJA

Zsengellér-könyv:

<https://harmattan.hu/manasse-imaja-2611>

Keresztény Biblia Lexion

<https://www.arcanum.com/hu/online-kiadvanyok/Lexikonok-keresztyen-bibliai-lexikon-C97B2/m-CA1F3/manasse-imaja-CA231/>

Manassé imája Hosszú és bűnös uralkodása végén MANASSÉ király a 2Krón 33,12k szerint megtért és Istenhez imádkozott. A 2Krón 33,18 hivatkozik forrására, amelyben ez az imádság is megtalálható, ez azonban nem maradt ránk.

Ezt a hiányt akarta pótolni a Manassé imája (görögül Proszeukhé Manasszé, latinul Oratio Manassis) című APOKRIFUS IRAT szerzője. A LXX-ban található, a zsoltárokhoz csatlakozó ódák (ódai) gyűjteményében. Nem azonos a B-i Manassé imádságával, szerzője valószínűleg keresztényen, erre következtethetünk az első verséből: Mindenható Úr, atyáinknak, Ábrahámnak és Izsáknak és Jákóbnak és az ő igaz magvuknak Istene. A V-ban a Jel után áll, nem Jeromos fordítása. Legkorábbi előfordulása a szír Didaszkáliában (Kr. u. 3. szd.) és a valamivel későbbi Apostoli Konstitúciókban.

Formája szerint egyén panaszéneke (vö. KÖLTÉSZET), bűnbánó zsoltár.

Tartalma: Hosszú, himnikus megszólítás (1-7), a bűnök megvallása meglehetősen általános kifejezésekkel, tehát nincs szó Manassé egyéni bűneiről (8-12), bűnbocsánatkérés, a meghallgattatás iránti bizalom kifejezése, hálaadás (13-15).

Xeravits-cikk és fordítás

<https://real.mtak.hu/106966/1/092.2019.63.2.5.pdf>

*Mindenható Úr,
Atyáink Istene,
Ábrahámé és Izsáké és Jákobé,
és az ő igaz utódaiké!
2 Aki készítetted az eget és a földet,
minden ékességével;
3 aki megbéklyóztad a tengert
parancsodnak szavával;
aki elzártad a mélységet,
és lepecsétetted félelmetes és dicső neved által;
4 akitől minden remeg, és retteg
hatalmad színe előtt.
5 Mert elviselhetetlen dicsőséged fensége,
és ellenállhatatlan a vétkesek iránti dorgálásod haragja;
6 de mérhetetlen és kifürkészhetetlen ígéreted irgalma.
7 Mert te vagy a Magasságos Úr,*

*könyörületes, hosszantűrő és nagyirgalmú,
és aki bánkódsz az emberek rosszasága miatt.*

*Te ugyanis, Uram, igazak Istene,
nem az igazaknak adtad a bűnbánatot,
Ábrahámnak és Izsáknak és Jákobnak,
akik nem vétkeztek ellened,
hanem nekem, a vétkesnek adtad a bűnbánatot.*

*9 Mert vétkeztem, többet, mint a tenger homokja,
megsokasítottam törvényszegéseimet, Uram, megsokasítottam,
és nem vagyok méltó, hogy feltekintsek és lássam az égbolt magasát,
gonoszságom sokasága miatt.*

*10 Görnyedem súlyos vasbéklyó alatt,
hogy nem tudom felemelni fejemet vétkeim miatt,
és nincsen számomra enyhülés.*

*Mert felszítottam haragod,
és gonoszat tettem teelőtted,
felállítottam az utálatosságot,
és megsokasítottam az undokságot.*

*11 És most meghajtom szívem térdét,
könyörögve a tőled jövő jóságért.*

*12 Vétkeztem, Uram, vétkeztem,
és törvényszegéseimet ismerem.*

*13 Hozzád könyörögve kérem:
oldozz fel, Uram, oldozz fel,
ne semmisíts meg engem törvényszegéseim miatt,
és ne emlékezz rosszaságaimra örökké haragudván,
és ne kárhoztass engem a föld mélységeire –
mert te vagy, Uram, a bűnbánók Istene!*

*14 És mutasd meg rajtam jóságodat,
mert – bár méltatlan vagyok rá – megmentesz engem nagy irgalmad által.*

*15 És dicsérlek téged mindig, életem (minden) napján,
mert neked ad hálát az ég minden hatalma,
és tiéd a dicsőség mindörökké! Amen.*

2Kir 22

Nyolcéves volt Jósiás, amikor uralkodni kezdett, és harmincegy évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Jedídá volt, Adájá leánya, Bockatból. 2 Azt tette, amit helyesnek lát az Úr. Mindenben ósatyjának, Dávidnak az útján járt, és nem tért el arról sem jobbra, sem balra. 3 Jósiás király tizenhét évében történt, hogy a király elküldte Sáfán kancellárt, aki Acaljá fia, Mesullám unokája volt, az Úr házába ezzel a megbízással: 4 Menj el Hilkiájá főpaphoz, hogy szedje össze az Úr házában összegyűlt pénzt, amelyet az ajtóőrök gyűjtöttek a néptől. 5 Adják oda azt a munkavezetőknek, akik az Úr házához vannak kirendelve, azok pedig adják tovább az Úr házában dolgozó munkásoknak, hogy javítsák ki a templom rongálódásait: 6 az ácsoknak, az építőmestereknek és a kőműveseknek, hogy vásároljanak faanyagot és faragott köveket a templom kijavításához. 7 De nem kell őket elszámoltatni azzal a pénzzel, amelyet rájuk bízta, mert hűségesen fogják kezelni azt. 8 Egyszer csak így szólt Hilkiájá főpap Sáfán kancellárhoz: **Ezt a törvénykönyvet találtam az Úr házában! És odaadta Hilkiájá a könyvet Sáfánnak, hogy olvassa el. 9 Ezután Sáfán kancellár bement a királyhoz, és jelentést tett a dologról a királynak. Ezt mondta: A te**

szolgáid összeszedték a templomban található pénzt, és odaadták a munkavezetőknek, akik az Úr házához vannak kirendelve. 10 Jelentette Sáfán kancellár a királynak azt is, hogy Hilkiijá főpap egy könyvet adott át neki, és felolvasott belőle Sáfán a királynak. 11 Amikor a király meghallotta a törvénykönyv igéit, megszagatta a ruháját. 12 Majd ezt a parancsot adta a király Hilkiijá főpapnak, Ahíkámnak, Sáfán fiának, Akbórnak, Míkájá fiának meg Sáfán kancellárnak és Aszájának, a király udvari emberének: 13 Menjetek, kérdezzétek meg az Urat, hogy mit jelentenek ennek a megtalált könyvnek az igéi rám és az egész népre, Júdára nézve! Mert nagy haragra indulhatott ellenünk az Úr, mivel nem hallgattak elődeink ennek a könyvnek az igéire, és nem tették meg mindazt, ami a számunkra meg van írva. 14 Hilkiijá főpap, Ahíkám, Akbór, Sáfán és Aszájá tehát elment Hulda prófétanőhöz – aki Sallúmnak, Tikvá fiának, Harhasz unokájának, a ruhák őrzőjének volt a felesége, és Jeruzsálem új városrészében lakott –, és beszéltek vele. 15 Hulda így szólt hozzájuk: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg annak az embernek, aki hozzám küldött benneteket: 16 Ezt mondja az Úr: Én veszedelmet hozok erre a helyre és lakóira, annak a könyvnek minden igéje szerint, amelyet Júda királya elolvasott. 17 Mert elhagytak engem, és más isteneknek tömjéneztek, hogy bosszantsanak engem kezük mindenféle csinálmányával. Ezért lobbant fel lángoló haragom ez ellen a hely ellen, és nem alszik ki! 18 De mondjátok meg Júda királyának, aki azért küldött benneteket, hogy megkérdezzétek az Urat: Ezt mondja az Úr azokról az igékről, amelyeket hallottál: 19 **Mivel megrendültél, és megaláztad magad az Úr előtt, amikor meghallottad, hogy mit jelentettem ki erről a helyről és lakóiról, hogy milyen pusztulás és átok vár rájuk, megszagattad a ruhádat és sírtál előttem, azért én is meghallgatlak!** – így szól az Úr. 20 Ezért gondoskodom róla, hogy őseid mellé temessenek, és békességgel kerülj a sírodba; neked nem kell meglátnod mindazt a veszedelmet, amelyet erre a helyre elhozok! És megvitték a választ a királynak.

2Kir 23

1 A király ekkor magához gyűjtötte Júda és Jeruzsálem véneit. 2 **Azután fölment a király az Úr házába, és vele együtt valamennyi júdai férfi és Jeruzsálem minden lakója, a papok és a próféták meg az egész nép apraja-nagyja. És felolvasta fülük hallatára a szövetség könyvének minden igéjét, amelyet az Úr házában találtak.** 3 Majd kiállt a király az emelvényre, és szövetséget kötött az Úr színe előtt: **hogy az Urat követik, parancsolatait, intelmeit és rendelkezéseit teljes szívükből és teljes lelkükből megtartják, és teljesítik a szövetség igéit, amelyek meg vannak írva abban a könyvben. És az egész nép elfogadta ezt a szövetséget.** 4 Ezután megparancsolta a király Hilkiijá főpapnak, a helyettesének és az ajtóőröknek, **hogy hordjanak ki az Úr templomából minden olyan fölszerelést, amely Baalnak, Asérának és az ég minden seregének készült. Elégette azokat Jeruzsálemen kívül, a Kidrón mezején, és a hamut Bételbe vitette.** 5 **Eltávolította a bálványpapokat, akiket Júda királyai alkalmaztak azért, hogy az áldozóhalmokon tömjénezzenek Júda városaiban és Jeruzsálem környékén, meg azokat is, akik Baalnak, a napnak, a holdnak, a szerencsecsillagoknak és az ég egész seregének tömjéneztek.** 6 **Kivítette az Úr házában levő Aséra-szobrot is Jeruzsálemen kívülre, a Kidrón-völgybe, és elégettette a Kidrón-völgyben, porrá zúzatta, porát pedig a köznép temetőjébe szóratta.** 7 **Leromboltatta a férfiparáznák házait, amelyek az Úr háza mellett voltak, ahol az asszonyok sátracsakákat szőttek Asérának.** 8 **Behozatta az összes papot Júda városaiból, az áldozóhalmokat pedig, amelyeken a papok tömjéneztek, tisztátalanná tette Gebától Beérsebéig. Leromboltatta a kapuknál levő áldozóhalmokat, amelyek Jósua városparancsnok kapujának a bejáratánál voltak, a városkapun belül, bal kéz felől.** 9 **Az áldozóhalmok papjai azonban nem járulhattak az Úr oltárához Jeruzsálemben, csak kovásztalan kenyeret ehettek testvéreik között.** 10 **Azután tisztátalanná tette a Tófetet a Ben-Hinnóm-völgyben, hogy senki se**

égethesse el fiát vagy leányát áldozatul Moloknak. 11 Eltávolította az Úr házának a bejáratától a lovakat, amelyeket Júda királyai a nap tiszteletére állítottak oda Netan-Melek udvarnok kamrája mellé, egy külön csarnokba. A napnak szentelt kocsikat is elégette. 12 Leromboltatta a király azokat az oltárokat is, amelyek az emeleten, az Áházszoba tetején voltak, amelyeket Júda királyai készítették, meg azokat az oltárokat is, amelyeket Manassé készített az Úr házának mindkét udvarában. Összezúzatta őket, és a porukat a Kidrón-patakba szóratta. 13 Tisztátalanná tette a király azokat az áldozóhalmokat is, amelyek Jeruzsálemtől keletre, a Mashít-hegytől pedig délre voltak, amelyeket még Salamon, Izráel királya építtetett Astóretnek, a szidóniak förtelmes bálványának, Kemósnak, a móábiak förtelmes bálványának és Milkómnak, az ammóniak utálatos bálványának. 14 Összetörette a szent oszlopokat, és kivágatta a szent fákat, helyüket pedig emberi csontokkal töltötte meg. 15 A bételi áldozóhalmon levő oltárt is, amelyet Jeroboám, Nebát fia készítettett, aki vétekbe vitte Izráelt, ezt az oltárt is leromboltatta az áldozóhalmossal együtt. Az áldozóhalmot fölperzseltette, porrá zúzatta, a bálványoszlopot pedig elégette. 16 Azután körülnézett Jósiás, és meglátta a sírboltokat, amelyek ott voltak a hegyen. A sírboltokból kihozatta a csontokat, és elégette az oltáron. Így tette azt tisztátalanná az Úr igéje szerint, amelyet az Isten embere hirdetett, az, aki ezeket a dolgokat meghirdette. 17 Majd ezt kérdezte: Miféle síremlék ez, amelyet itt látok? A városbeliek így feleltek neki: Isten emberének a sírja ez, aki Júdából érkezett, és megjövendölte ezeket a dolgokat, amelyeket te a bételi oltárral tettél. 18 Erre ő azt mondta: Hagyjátok nyugodni, senki se bolygassa meg a csontjait! És békén hagyták a csontjait a Samáriából érkezett próféta csontjaival együtt. 19 Jósiás Samária városaiból is eltávolította az áldozóhalmokon levő templomokat, amelyeket az Úr bosszantására készítették Izráel királyai. Mindenben ugyanúgy bánt velük, ahogyan azt Bételben tette. 20 Lemészároltatta az áldozóhalmok összes papját, akik ott voltak az oltároknál, és emberi csontokat égetett el azokon. Ezután visszatért Jeruzsálembe. 21 Majd ezt parancsolta a király az egész népnek: Tartsatok páskát Isteneteknek, az Úrnak úgy, ahogy az le van írva a szövetségnek ebben a könyvében! 22 Bizony nem tartottak ehhez hasonló páskát a bírák, Izráel bíráinak ideje óta, sem Izráel, sem Júda királyainak az idejében, 23 csak Jósiás király tizennyolcadik évében tartottak ilyen páskát az Úrnak Jeruzsálemben. 24 Jósiás király megtisztította Júda országát és Jeruzsálemet a halottidézőktől és jövendőmondóktól, a házibálványoktól és egyéb bálványszobroktól is, mindazoktól a förtelmes bálványoktól, amelyek ott láthatók voltak. Így szerzett érvényt a törvény rendelkezéseinek, amelyek le vannak írva abban a könyvben, amelyet Hilkiijá pap talált az Úr házában. 25 Nem volt hozzá hasonló király öelötte, aki teljes szívéből, teljes lelkéből és teljes erejéből megtért volna az Úrhoz, mindenben megfélelve Mózes törvényének, és utána sem támadt hozzá hasonló. 26 Az Úr izzó nagy haragja azonban nem múlt el, mert haragra gerjedt Júda ellen mindazért a sok bosszúságért, amit Manassé okozott. 27 Ezért azt mondta az Úr: Júdát is eltávolítom színem elől, ahogyan Izráelt eltávolítottam, és megvetem ezt a várost, Jeruzsálemet, amelyet pedig kiválasztottam, sőt a templomot is, amelyről azt mondtam, hogy ott lesz az én nevem! 28 Jósiás egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg van írva a Júda királyainak történetéről szóló könyvben. 29 Az ő idejében vonult fel Nékó fáraó, Egyiptom királya Asszíria királya ellen az Eufrátesz folyó felé. Jósiás király szembeszállt vele, de az megölte őt Megiddónál, alighogy meglátta. 30 Emberei holtan vitték el Megiddóból egy harci kocsin; Jeruzsálembe vitték, és eltemették a sírjába. Az ország népe azután fogta Jóáházt, Jósiás fiát; felkenték, és királlyá tették az apja után. 31 Huszonhárom éves volt Jóáház, amikor uralkodni kezdett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Hamútal volt, Jirmejá leánya, Libnából. 32 Azt tette, amit rossznak lát az Úr, egészen úgy, ahogyan elődei tették. 33 De Nékó fáraó fogságba vetette őt Riblában, Hamát földjén, hogy ne uralkodhassék

Jeruzsálemben, az országra pedig száz talentum ezüst és egy talentum arany hadisarcot vetett ki. 34 Nékó fáraó ezután Eljákímot, Jósiás fiát tette királlyá apja, Jósiás után, és a nevét Jójákímra változtatta. Jóházt pedig magával vitte, aki így Egyiptomba került, és ott halt meg. 35 Jójákím megadta az ezüstöt és az aranyat a fáraónak, de kivetette azt az országra, hogy megadhassa a pénzt a fáraó parancsa szerint. Az ország népétől fejenként becslés szerint hajtotta be az ezüstöt és az aranyat, hogy megadhassa Nékó fáraónak. 36 Huszonöt éves volt Jójákím, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Zebúddá volt, Pedájá leánya Rómából. 37 Azt tette, amit rossznak lát az Úr, egészen úgy, ahogyan elődei tették.

2Kir 24

BABILONI FOGSÁG KEZDETE

1 Az ő idejében vonult fel Nebukadneccar, Babilónia királya, és Jójákím az alattvalója lett három éven át; de azután elfordult tőle, és föllázadt ellene. 2 Ezért az Úr káldeus és arám meg móábi és ammóni rablócsapatokat küldött ellene. Azért küldte ezeket Júda ellen, hogy pusztítsák azt az Úr igéje szerint, amelyet kijelentett szolgálai, a próféták által. 3 Bizony, az Úr parancsára történt Júdával az, hogy elvetette maga elől Manassé vétkei miatt, mindazért, amit az elkövetett, 4 és az ártatlan vér miatt is, amelyet kiontott, hiszen ártatlan vérral töltötte meg Jeruzsálemet. Ezért nem akart az Úr megbocsátani. 5 Jójákím egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg van írva a Júda királyainak történetéről szóló könyvben. 6 Azután Jójákím pihenni tért őseihez; utána a fia, Jójákín lett a király. 7 Egyiptom királya többé nem vonult ki országából, mert Babilónia királya mindent elfoglalt, ami csak Egyiptom patakjától az Eufrátesz folyamig Egyiptom királyáé volt. 8 Tizennyolc éves volt Jójákín, amikor uralkodni kezdett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Nehustá volt, Elnátán leánya Jeruzsálemből. 9 Azt tette, amit rossznak lát az Úr, egészen úgy, ahogyan apja tette. 10 Abban az időben vonultak fel Nebukadneccarnak, Babilónia királyának a szolgálai Jeruzsálem ellen, és ostrom alá vették a várost. 11 Nebukadneccar, Babilónia királya is megérkezett a város alá, amelyet szolgálai ostromoltak. 12 Ekkor Jójákín, Júda királya kiment Babilónia királyához anyjával, udvari embereivel, parancsnokaival és főembereivel együtt. Babilónia királya uralkodásának nyolcadik esztendejében elfogatta őt. 13 Elvitette **TRADITOROK** onnan az Úr házának minden kincsét meg a királyi palota kincseit, és leszedetett minden aranytárgyat, amelyet Salamon, Izrael királya készíttetett az Úr templomában. Így jelentette ezt ki az Úr. 14 Fogságba vitte a jeruzsálemieket: minden parancsnokot és a haderő minden vitézét, tízezer foglyot, a mesterembereket és a várépítőket is mind. Nem maradt más otthon, csak az ország nincstelen népe. 15 Fogságba vitte Jójákínt Babilóniába. A király anyját meg a király feleségeit, főembereit és az ország előkelőit is fogságba vitte Jeruzsálemből Babilóniába. 16 Minden tehetős embert, összesen hétezret, meg ezer mesterembert és várépítőt, és minden vitéz harcost fogságba hurcolt Babilónia királya Babilóniába. 17 Babilónia királya azután Mattanját, Jójákín nagybátyját tette meg helyette királynak, és a nevét Cidkijjára változtatta. 18 Huszonegy éves volt Cidkijjá, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Hamútal volt, Jirmejá leánya Libnából. 19 Azt tette, amit rossznak lát az Úr, egészen úgy, ahogyan Jójákím tette. 20 Bizony, az Úr haragja miatt történt ez Jeruzsálemmel és Júdával! Végül is elvetette őket a színe elől. Cidkijjá azután fellázadt Babilónia királya ellen.

2Kir 25

Uralkodásának kilencedik évében, a tizedik hónap tizedikén megérkezett Nebukadneccar, Babilónia királya egész hadseregével Jeruzsálem alá. Tábort ütött vele szemben, körülötte pedig ostromműveket építtetett. 2 Ostrom alatt állt a város Cidkijjá király tizenegyedik évéig. 3 A

hónap kilencedik napjára elhatalmasodott a városban az éhínség, mert nem volt már ennivalója az ország népének. 4 Akkor betörték a városba. A harcosok azonban éjszaka mind kimenekültek a két várfal közötti kapun át, amely a király kertje mellett van, és bár a káldeusok ott voltak körös-körül a város alatt, kijutottak az Arába-völgy felé vezető útra. 5 A káldeusok egy csapata azonban üldözöbe vette a királyt, és utolérte Jerikó síkságán; ekkor egész csapata szétszóródott mellőle. 6 El is fogták a királyt, és elvitték Babilónia királyához Riblába, ahol ítéletet tartottak fölötte. 7 Cidkijjá fiait a szeme láttára ölette meg, azután Cidkijját megvakíttatta, majd bilincsbe verette, és úgy vitette el Babilonba. 8 Az ötödik hónap hetedikén, Nebukadneccar királynak, Babilónia királyának tizenkilencedik évében eljött Jeruzsálembe Nebuzaradán testőrparancsnok, Babilónia királyának az udvari embere. 9 Felgyújtotta az Úr házát és a királyi palotát, fölperzselte Jeruzsálem minden házát és valamennyi nagy palotáját. 10 A testőrparancsnokkal levő egész káldeus haderő pedig körös-körül lerombolta Jeruzsálem várfalait. 11 A nép maradékát – akár a városban maradtak életben, akár átpártolók voltak, akik átpártoltak Babilónia királyához – a megmaradt kézművesekkel együtt fogságba hurcolta Nebuzaradán testőrparancsnok. 12 Csak az ország nincstelenjeiből hagyott otthon a testőrparancsnok szőlőműveseknek és mezei munkásoknak. 13 Összetörték a káldeusok az Úr házánál levő rézoszlopokat, továbbá az Úr házához tartozó mosóállványokat meg a rézmedencét, és a rezet elvitték Babilóniába. 14 Elvitték a fazekakat, a lapátokat, a késeket, a serpenyőket és minden rézeszközt, amelyekkel a szent szolgálatot szokták végezni. 15 Elvitte a testőrparancsnok a szeneserpenyőket és a hintőedényeket is, mindent, ami csak aranyból és ezüstből volt. 16 A két oszlopban, az egyetlen rézmedencében és a mosóállványokban, amelyeket Salamon készíttetett az Úr házához, mindezekben a tárgyakban megmérhetetlen súlyú réz volt. 17 Az egyik oszlop tizennyolc könyök magas volt, és réz oszlopfő volt rajta. Az oszlopfő három könyök magas volt, és az oszlopfőn körös-körül recézet meg gránátalma volt, mind rézből. Ugyanilyen volt a másik oszlop is, el egészen a recézetig. 18 Elvitte a testőrparancsnok Szerájá főpapot meg Cefanjá papot, a helyettesét és a három ajtóórt. 19 Elvitt egy főembert is a városból, aki a harcosok parancsnoka volt, öt embert a király személyes környezetéből, akiket a városban találtak, továbbá a hadseregparancsnok írnokát, aki fegyverbe szokta szólítani az ország hadinépét, végül hatvan férfit az ország népéből, akiket ott találtak a városban. 20 Fogta és elvitte őket Nebuzaradán testőrparancsnok Babilónia királyához Riblába. 21 Babilónia királya pedig kivégeztette, megölette őket Riblában, Hamát földjén. Így kellett fogságba mennie Júdának a saját földjéről. 22 Nebukadneccar, Babilónia királya a Júda országában maradt nép fölé, amelyet meghagyott, Gedalját, Ahíkám fiát, Sáfán unokáját nevezte ki helytartónak. 23 Amikor meghallották a csapatparancsnokok és embereik, hogy Babilónia királya Gedalját nevezte ki helytartónak, elmentek Gedaljához Micpába, mégpedig Jismáél, Netanjá fia, Jóhánán, Káréah fia, a netófái Szerájá, Tanhumet fia meg Jaazanjá, Maakáti fia embereikkel együtt. 24 Gedaljá megesküdött nekik és embereiknek, és így szólt hozzájuk: Ne féljetek a káldeusok szolgálától! Maradjatok az országban, és szolgáljátok Babilónia királyát, akkor jó dolgotok lesz! 25 A hetedik hónapban azonban Jismáél, Netanjá fia, Elisámá unokája, aki királyi származású volt, elment tíz emberével, és levágta Gedalját, és az meg is halt. Levágták azokat a júdaiakat és káldeusokat is, akik ott voltak vele Micpában. 26 Ezután fölkerekedett az egész nép apraja-nagyja a csapatparancsnokokkal együtt, és elmentek Egyiptomba, mert féltek a káldeusoktól. 27 Jójákín júdai király fogságának harminchetedik évében, a tizenkettedik hónap huszonhetedikén történt, hogy Evíl-Meróda, Babilónia királya, abban az évben, amikor uralkodni kezdett, megkegyelmezett Jójákín júdai királynak, és kiengedte a fogházból. 28 Jóindulattal beszélt vele, és székét följebb tétette a többi király székénél, akik nála voltak Babilonban. 29 Letehette Jójákín a rabruháját, és állandóan vele étkezhetett, egész életében. 30 Ellátmányát állandó ellátmányként a királytól kapta napi szükséglete szerint egész életében.

1Krón 1

1 Ádám, Sét, Enós, 2 Kénán, Mahalalél, Jered, 3 Énók, Metúselah, Lámeck, 4 Nóé, Sém, Hám és Jáfet. 5 Jáfet fiai voltak: Gómer, Mágóg, Mádaj, Jáván, Túbal, Mesek és Tírász. 6 Gómer fiai voltak: Askenáz, Rífat és Tógarmá. 7 Jáván fiai voltak: Elísá, Tarsís, Kittím és Dódánim. 8 Hám fiai voltak: Kús, Micrajim, Pút és Kánaán. 9 Kús fiai voltak: Szebá, Havílá, Szabtá, Ramá és Szabteká. Ramá fiai voltak: Sába és Dedán. 10 Kús nemzette Nimródót. Ez kezdett hatalmaskodni a földön. 11 Micrajim nemzette a lúdiakat, az anámiakat, a lehábiakat és a naftúhiakat, 12 a patrósziakat és a kaszlúhiakat. Innen származtak a filiszteusok és a kaftóriak. 13 Kánaán nemzette elsőszülöttjét, Szidónt, azután Hétet 14 meg a jebúsiakat, az emóriakat, a gírgásiakat, 15 a hivvieket, az arkiakat és a színieket, 16 az arvadiakat, a cemáriakat és a hamátiakat. 17 Sém fiai voltak: Élám, Assúr, Arpaksad, Lúd, Arám, Úc, Húl, Geter és Mesek. 18 Arpaksad nemzette Selahot, és Selah nemzette Hébert. 19 Hébernek is született két fia: az egyiknek Peleg volt a neve, mivel az ő idejében váltak szét a föld népei. Testvérének Joktán volt a neve. 20 Joktán nemzette Almódádot, Selefet, Hacarmávetet és Jerahot, 21 Hadórámot, Úzált és Diklát, 22 Ébált, Abímáélt és Sábát, 23 Ófirt, Havílát és Jóbábot. Ezek mind Joktán fiai voltak. 24 Sém, Arpaksad, Selah, 25 Héber, Peleg, Reú, 26 Szerúg, Náhór, Táré, 27 Abrám, azaz Ábrahám. 28 Ábrahám fiai Izsák és Izmael voltak. 29 Ezek a leszármazottaik: Izmael elsőszülöttje Nebájót, azután következett Kédár, Abdeél és Mibszám, 30 továbbá Mismá, Dúmá, Masszá és Hadad, Témá, 31 Jetúr, Náfis és Kédma. Ezek voltak Izmael fiai. 32 Ketúrának, Ábrahám másodfeleségének a fiai ezek voltak: ő szülte Zimránt, Joksánt, Medánt, Midjánt, Jisbákot és Súahot. Joksán fiai voltak Sába és Dedán. 33 Midján fiai pedig: Éfá, Éfer, Hanók, Abidá és Eldáá. Ezek mind Ketúrá leszármazottai. 34 Ábrahám nemzette Izsákot. Izsák fiai Ézsau és Izráel voltak. 35 Ézsau fiai voltak: Elifáz, Reué, Jeús, Jalám és Kórah. 36 Elifáz fiai voltak: Témán, Ómár, Cefi, Gatám, Kenaz, Timnától pedig Amalék. 37 Reué fiai voltak: Nahat, Zerah, Sammá és Mizzá. 38 Széir fiai voltak: Lótán és Sóbál, Cibón és Aná, Dísón, Écer és Dísán. 39 Lótán fiai: Hóri és Hómám, Lótánnak a húga pedig Timna. 40 Sóbál fiai voltak: Alján, Mánahat, Ébál, Sefi és Ónám. Cibón fiai voltak: Ajjá és Aná. 41 Aná fia volt Dísón, Dísón fiai voltak: Hamrán, Esbán, Jitrán és Kerán. 42 Écer fiai voltak: Bilhán, Zaaván és Jaakán. Dísón fia volt Úc és Arán is. 43 Ezek a királyok uralkodtak Edómban, mielőtt Izráel fiainak királyuk lett volna: Bela, Beór fia, városának a neve Dinhábá volt. 44 Bela halála után a bocrai Jóbáb, Zerah fia lett a király. 45 Jóbáb halála után a Témán földjéről való Húsám lett a király. 46 Húsám halála után Hadad, Bedad fia lett a király, aki megverte a midjániakat Móáb mezején. Városának a neve Avít volt. 47 Hadad halála után a maszrékai Szamlá lett a király. 48 Szamlá halála után a rehóbót-hannáhári Saul lett a király. 49 Saul halála után Baal-Hánán, Akbór fia lett a király. 50 Baal-Hánán halála után Hadad lett a király. Városának a neve Pái volt, feleségének a neve Mehétabél, aki Mézáháb leányának, Matrédnak a leánya volt. 51 Hadad halála után ezek lettek Edóm nemzetségfői: Timmá nemzetségfő, Aljá nemzetségfő, Jetét nemzetségfő, 52 Oholibámá nemzetségfő, Élá nemzetségfő, Pínón nemzetségfő, 53 Kenaz nemzetségfő, Témán nemzetségfő, Mibcár nemzetségfő, 54 Magdiél nemzetségfő és Íram nemzetségfő. Ezek voltak Edóm nemzetségfői.

1Krón 2

Ezek voltak Izráel fiai: Rúben, Simeon, Lévi és Júda, Issakár és Zebulon, 2 Dán, József és Benjámín, Naftáli, Gád és Ásér. 3 Júda fiai voltak: Ér, Ónán és Sélá. Ez a három a kánaáni Súa leányától született neki. De Ért, Júda elsőszülött fiát az Úr gonosznak tartotta, ezért megölte. 4 A menyé, Támár szülte neki Pérecet és Zerahot. Júdának összesen öt fia volt. 5 Pérec fiai voltak: Hecrón és Hámúl. 6 Zerah fiai voltak: Zimrí, Étán, Hémán, Kalkól és Dára, összesen öten. 7

Karmí fia volt Ákán, aki szerencsétlenséget hozott Izráelre, mivel hűtlenül bánt a kiirtásra rendelt dolgokkal. 8 Étán fia volt: Azarjá. 9 Hechrónnak ezek a fiai születtek: Jerahmeél, Rám és Kelúbaj. 10 Rám nemzette Amminádábot, Amminádáb nemzette Nahsönt, Júda fiainak a fejedelmét. 11 Nahsón nemzette Szalmát, Szalmá nemzette Bóázt, 12 Bóáz nemzette Óbédot, Óbéd pedig nemzette Isait. 13 Isai nemzette elsőszülöttjeként Eliábot, másodikként Abinádábot, harmadikként Simát, 14 negyedikként Netanélt, ötödikként Raddajt, 15 hatodikként Ócemet, hetedikként Dávidot 16 és nővéreiket: Cerúját és Abigajilt. Cerújá fiai voltak: Abísaj, Jóáb és Aszáél, ezek hárman. 17 Abigajil szülte Amászá, Amászának az apja pedig az izmaeli Jeter volt. 18 Kálébnak, Hechrón fiának a feleségétől, Azúbától és Jerióttól ezek a fiai születtek: Jéser, Sóbáb és Ardón. 19 Azúbá halála után Káléb elvette Efrátot, aki Húrt szülte neki. 20 Húr nemzette Úrit, Úri nemzette Becalélt. 21 Azután bement Hechrón hatvanéves korában Mákírnak, Gileád apjának a leányához, feleségül vette, és ő szülte neki Szegúbot. 22 Szegúb nemzette Jáirt, akinek huszonhárom városa volt Gileád földjén. 23 De Gesúr és Arám elvette Jáir sátorfalvait, Kenátot és falvait, hatvan várost. Ezek mind Gileád apjának, Mákírnak a fiaié voltak. 24 Hechrón halála után Káléb Efrátába ment. Hechrón felesége volt Abijjá is. Ő szülte neki Ashúrt, Tekóa atyját. 25 Jerahmeélnek, Hechrón elsőszülöttjének a fiai voltak: Rám, az elsőszülött, továbbá Búná, Óren, Ócem Ahijjától. 26 Jerahmeélnek volt egy másik felesége is, név szerint Atára. Ő volt Ónám anyja. 27 Rámnak, Jerahmeél elsőszülöttjének a fiai voltak: Maac, Jámín és Éker. 28 Ónám fiai voltak: Sammaj és Jádá. Sammaj fiai voltak: Nádáb és Abísúr. 29 Abísúr feleségének a neve Abihajil volt. Ő szülte neki Ahbánt és Mólidot. 30 Nádáb fiai voltak: Szeled és Appajim. Szeled gyermektelenül halt meg. 31 Appajim fia: Jisí. Jisí fia: Sésán. Sésán fia: Ahlaj. 32 Jádának, Sammaj testvérének a fiai: Jeter és Jónátán. Jeter gyermektelenül halt meg. 33 Jónátán fiai: Pelet és Zázá. Ezek voltak Jerahmeél fiai. 34 Sésánnak nem voltak fiai, csak leányai. De volt Sésánnak egy Jarhá nevű egyiptomi szolgája. 35 Sésán ennek a szolganak, Jarhának adta feleségül a leányát, aki Attajt szülte neki. 36 Attaj nemzette Nátánt, és Nátán nemzette Zábádót. 37 Zábád nemzette Eflált, és Eflál nemzette Óbédot. 38 Óbéd nemzette Jéhút, és Jéhú nemzette Azarját. 39 Azarjá nemzette Helecet, és Helec nemzette Elászá. 40 Elászá nemzette Sziszmajt, és Sziszmaj nemzette Sallúmot. 41 Sallúm nemzette Jekamját, és Jekamjá nemzette Elisámát. 42 Kálébnak, Jerahmeél testvérének a fiai: Mésá, az elsőszülöttje, aki Zífnek volt az atyja; továbbá Mérésának, Hebrón atyjának a fiai. 43 Hebrón fiai voltak: Kórah, Tappúah, Rekem és Sema. 44 Sema nemzette Rahamot, Jorkoám apját. Rekem nemzette Sammajt. 45 Sammaj fia Máón volt. Máón volt Bétcúr atyja. 46 Éfá, Káléb másodfelesége szülte Háránt, Mócát és Gázézt, és Hárán nemzette Gázézt. 47 Johdaj fiai voltak: Regem, Jótám és Gésán, Pelet, Éfá és Saaf. 48 Káléb másodfelesége, Maaká szülte Sebert és Tirhanát. 49 Ő szülte még Saafot, Madmanná atyját, Sevát, Makbéná atyját és Gibá atyját. Káléb leánya Akszá volt. 50 Ezek voltak Káléb fiai: Ben-Húr, Efrátá elsőszülöttje, Sóbál, Kirjat-Jeárím atyja, 51 Szalmá, Betlehem atyja, Háréf, Bét-Gádér atyja. 52 Sóbálnak, Kirjat-Jeárím atyjának a fiai voltak: Reájá és a mánahatiak fele, 53 továbbá Kirjat-Jeárím nemzetségei: a jíttriek, a pútiak, a sumátiak és a misráiak. Ezekről származtak a córiak és az estáuliak. 54 Szalmá fiai voltak: Betlehem és a netófaiak, Atrót-Bét-Jóáb, valamint a mánahatiak másik fele: azok, akik nem córiak. 55 A Jabécban lakó írástudók nemzetségei voltak a tirátiak, a simátiak és a szúkátiak. Ezek voltak a kéniek, akik Hammattól, Bét-Rékáb atyjától származtak.

1Krón 3

1 Ezek voltak Dávid fiai, akik Hebrónban születtek: Amnón volt az elsőszülött, a jezréeli Ahínóamtól; Dániel a második, a karmeli Abigajiltól; 2 Absolon a harmadik, Maaká fia, aki Talmajnak, Gesúr királyának a leánya volt; Adónijjá a negyedik, Haggít fia; 3 Sefatjá az ötödik, Abítáltól; Jitreám a hatodik, Eglá nevű feleségétől. 4 Hatan születtek Hebrónban, ahol hét

esztendeig és hat hónapig uralkodott. Jeruzsálemben pedig harminchárom esztendeig uralkodott. 5 Jeruzsálemben ez a négy született Batsúától, Ammiél leányától: Simá, Sóbáb, Nátán és Salamon. 6 Rajtuk kívül ez a kilenc: Jibhár, Elísámá és Elifelet, 7 Nógah, Nefeg és Jáfia, 8 továbbá Elísámá, Eljádá és Elifelet. 9 Ezek mind Dávid fiai voltak, másodfeleségeinek a fiain és a nővérükön, Támáron kívül. 10 Salamon fia volt Roboám, ennek a fia Abijjá, ennek a fia Ászá, ennek a fia Jósáfát, 11 ennek a fia Jórám, ennek a fia Ahazjá, ennek a fia Jóás, 12 ennek a fia Amacjá, ennek a fia Azarjá, ennek a fia Jótám, 13 ennek a fia Áház, ennek a fia Ezékiás, ennek a fia Manassé, 14 ennek a fia Ámón, ennek a fia Jósiás. 15 Jósiás fiai ezek voltak: Jóhánán volt az elsőszülött, Jójákím a második, Cidkijjá a harmadik, Sallúm a negyedik. 16 Jójákím fia volt Jekonjá és Cidkijjá. 17 Jekonjá fia volt Asszír, ennek a fia Sealtíél, 18 Malkírám, Pedájá, Senaccar, Jekamjá, Hósámá és Nedabjá. 19 Pedájá fia volt Zerubbábel és Simí. Zerubbábel fiai voltak Mesullám és Hananjá, az ő nővérük volt Selómít. 20 Rajtuk kívül ez az öt: Hasubá, Óhel, Berekjá, Haszadjá és Júsab-Heszed. 21 Hananjá fia volt Pelatjá és Jesajá, az ő fia volt Refájá, Arnán, Óbadjá és Sekanjá is. 22 Sekanjá utódai hatan voltak: Semajá és Semajá fiai: Hattús, Jigál, Báriah, Nearjá és Sáfát. 23 Nearjának három fia volt: Eljóénaj, Hizkijjá és Azrikám. 24 Eljóénajnak hét fia volt: Hódavjá, Eljásíb, Pelájá, Akkúb, Jóhánán, Delájá és Anáni.

1Krón 4

Júda fiai voltak: Pérec, Hecrón, Karmí, Húr és Sóbál. 2 Sóbál fia, Reájá nemzette Jahatot, Jahat nemzette Ahúmajt és Lahadot. Ezek a córiak nemzetségei. 3 Ezeknek volt Étám az apja: Jizreel, Jismá és Jidbás; nővérük neve Haclelpóni volt. 4 Penúél Gedór apja, Ézer pedig Húsá apja volt. Ezek Húrnak, Efrátá elsőszülöttjének, Betlehem apjának a fiai. 5 Ashúrnak, Tekóa atyjának két felesége volt: Helá és Naará. 6 Naará szülte neki Ahuzzámot, Héfert, Témenít és az ahasáriakat. Ezek voltak Naará fiai. 7 Helá fiai voltak: Ceret, Jecóhar és Etnán. 8 Kóc nemzette Ánúbot, Haccóbébát és Aharhélnak, Hárúm fiának a nemzetségeit. 9 Jabéc tekintélyesebb volt testvéreinél. Anyja nevezte el Jabécnak, mert ezt mondta: Bizony fájdalommal szültem őt! 10 Jabéc segítségül hívta Izráel Istenét, és ezt mondta: Bárcsak nagyon megáldanál engem, és kiszélesítenéd határomat, velem lennél, és megoltalmaznál a bajtól, hogy ne érjen fájdalom! És megadta neki Isten, amit kért. 11 Kelúb, Sühá testvére nemzette Mehírt. Ő Estón apja. 12 Estón nemzette Bét-Ráfát, Pászéahot és Tehinnát, Ír-Náhás atyját. Ezek a rékaiak. 13 Kenaz fiai Otniél és Szerájá voltak. Otniél fia Hatat volt. 14 Meónótaj nemzette Ofrát, Szerájá nemzette Jóábot, a gé-harásímbeliek atyját, akik mesteremberek voltak. 15 Kálébnak, Jefunne fiának a fiai voltak: Írú, Élá és Naam. Élá fia volt Kenaz. 16 Jehallelél fiai voltak: Zíf, Zifá, Tírjá és Aszarél. 17 Ezrá fiai voltak: Jeter, Mered, Éfer és Jálón. Ennek a felesége lett terhes Mirjámmal, majd Sammajjal és Jisbáhhall, Estemóa atyjával. 18 Ennek a júdai felesége szülte Jeredet, Gedór atyját, Hébert, Szókó atyját és Jekútiélt, Zánóah atyját. Mindezek Bitjának, a fáraó leányának az utódai, akit még Mered vett feleségül. 19 Hódijjá feleségének, Naham nővérének a fiai voltak: a geremi Keílá atyja és a maakái Estemóa. 20 Simon fiai voltak: Amnón, Rinná, Ben-Hánán és Tílon. Jisí fia volt Zóhét és Ben-Zóhét. 21 Júda fiának, Sélának a fiai voltak: Ér, Léká atyja, Ladá, Márésá atyja és a takácsok házának a nemzetségei Bét-Asbéában, 22 azután Jókím meg a közébáiak, Jóás és Száráf, akik Móábból házasodtak, de visszatértek Betlehembe. Régi dolgok ezek! 23 Ők voltak a fazekasok, Netáim és Gedérá lakói, akik a király mellett, az ő szolgálatában laktak ott. 24 Simeon fiai voltak: Nemúél, Jámín, Járíb, Zerah és Saul. 25 Ennek a fia Sallúm, ennek a fia Mibszám, ennek a fia Mismá volt. 26 Mismá utódai: az ő fia volt Hammúél, ennek a fia Zakkúr, ennek a fia Simí. 27 Simínek tizenhat fia és hat leánya volt, de testvéreinek nem sok fia volt, és egész nemzetségük nem volt olyan népes, mint Júda fiaié. 28 Ezek Beérsebában, Móládában és Hacar-Súálban laktak, 29 továbbá Bilhában, Ecemben és Tóládban, 30 Betúélban, Hormában és Ciklágban, 31 Bét-Markábótban, Hacar-Szúszímban,

Bét-Biríben és Saarajimban. Ezek voltak a városaik Dávid uralkodásának kezdetéig. 32 Településeik voltak: Étám és Ajin, Rimmón, Tóken és Ásán, ez az öt város 33 és mindazok a települések, amelyek ezek körül a városok körül voltak Baalig. Ezek voltak a lakóhelyeik, és volt nekik származási jegyzékük is. 34 Mesóbáb, Jamlék és Jósá, Amacjá fia, 35 Jóél és Jéhú, Jósibjá fia, aki Szerájá fia, Asziél unokája volt, 36 Eljóénaj, Jaakóba, Jesóhájá, Aszájá, Adiél, Jeszimiél, Benájá 37 és Zizá, Sifi fia, aki Allón fia, aki Jedájá fia, aki Simrí fia, aki Semajá fia volt: 38 ezek a név szerint említettek fejedelmek voltak, akiknek a nemzetségei igen megszorodtak. 39 Ezért elmentek Gedór felé, a völgy keleti részéig, hogy ott keressenek nyájaiknak legelőt. 40 Találtak is kövér és jó legelőt. Az a föld pedig tágas, nyugalmas és csendes volt. **Azelőtt hámiak laktak ott, 41 de Ezékiásnak, Júda királyának az idejében eljöttek ezek a név szerint följegyzettek, szétverték azoknak a sátrait, és kiirtották a meúniakat, akiket ott találtak. Így van ez ma is. A helyükre telepedtek, mert ott találtak nyájaiknak legelőt.** 42 És közülük, Simeon fiai közül ötszáz ember elment a Széir-hegységbe, Jisí fiainak, Pelatjának, Nearjának, Refájának és Uzziélnek a vezetésével. 43 Levágták Amálék menekültjeinek a maradékát, és ott laknak a mai napig is.

1Krón 5

1 Rúbennek, Izráel elsőszülöttjének a fiai. Ő volt az elsőszülött, de mivel bemocskolta apja ágyát, elsőszülöttségi joga Izráel fiának, Józsefnek a fiaira szállt. Mégsem vezették át József elsőszülöttségét a származási jegyzékbe, **2 mert Júda hatalmasabb volt testvéreinél, és a fejedelem is belőle származott, bár az elsőszülöttségi jog Józsefet illette.** 3 Rúbennek, Izráel elsőszülöttjének a fiai voltak: Hanók, Pallú, Hecrón és Karmí. 4 Jóél utódai: az ő fia volt Semajá, ennek a fia Góg, ennek a fia Simí, 5 ennek a fia Míká, ennek a fia Reájá, ennek a fia Baal, 6 ennek a fia Beérá, akit fogságba vitt Tiglat-Pilezer asszír király. Beérá volt a rúbeniek fejedelme. 7 Ezek voltak a testvérei nemzetségük szerint, akiket származásuk szerint jegyzékbe vettek: Jeiel nemzetségfő és Zekarjá 8 meg Bela, Ázáz fia, aki Sema fia, aki Jóél fia volt. Lakóhelye Aróérban volt egészen Nebóig és Baal-Meónig, 9 kelet felé pedig az Eufrátesz folyamig elnyúló puszta széléig terjeszkedett, mert megszorodott a jószáguk Gileád földjén. 10 Saul idejében háborút indítottak a hagriak ellen; kiirtották őket, majd a sátraikban laktak Gileád egész keleti vidékén. 11 Gád fiai velük szemben laktak Básán földjén Szalkáig. 12 Jóél volt a nemzetségfő, Sáfám a helyettese; Janaj és Sáfát is Básánban lakott. 13 Testvéreik családonként ezek voltak: Míkáél, Mesullám, Seba, Jóraj, Jakán, Zía és Héber, összesen heten. 14 Ezek Abihajil fiai, aki Húri fia, aki Járóah fia, aki Gileád fia, aki Míkáél fia, aki Jesúsaj fia, aki Jahdó fia, aki Búz fia volt. 15 Ahí, Abdiél fia, Gúni unokája volt a család nemzetségfője. 16 Ők lakták Gileádot, a Básánt és az ottani falvakat, továbbá a Sárónt összes legelőjével együtt, egyik végétől a másikig. 17 Mindezeket felvették a származási jegyzékbe Jótámnak, Júda királyának és Jeroboámnak, Izráel királyának az idejében. 18 Rúben fiai, a gádiak és Manassé törzsének az egyik fele – csupa vitéz, karddal-pajzzsal felszerelt gyalogos vagy íjász, képzett harcos, negyvennégyezer-hétszázhatvan hadköteles – 19 háborút indított a hagriak ellen, Jetúr, Náfis és Nódáb ellen. 20 Segítséget kaptak velük szemben, és hatalmukba kerültek a hagriak és mindazok, akik velük tartottak, mert Istenhez kiáltottak segítségért a harcban, ő pedig meghallgatta kérésüket, mert bíztak benne. 21 Jószágukat is elhajtották: ötvenezer tevét, kétszázötvenezer juhot, kétezer szamarat, valamint százezer embert. 22 Sokan estek el halálra sebzetten, mert Istentől volt ez a harc. Az ő helyükön laktak a fogságig. 23 Manassé törzsének egyik fele azon a földön telepedett le, amely Básántól Baal-Hermónig, Szenírig és a Hermón-hegységig terjed. Ezek igen megsokasodtak. 24 Családjaik nemzetségfői ezek voltak: Éfer, Jisí, Eliél, Azriél, Jirmejá, Hódavjá és Jahdiél, vitéz férfiak, híres emberek, családjaik nemzetségfői. 25 De hűtlenné váltak őseik Istenéhez, mert azoknak a népeknek az isteneivel paráználkodtak, amelyeket Isten kipusztított előlük az országból. 26 Ezért arra indította Izráel Istene Púl asszír

királynak és Tiglat-Pileser asszír királynak a lelkét, hogy fogságba vigye a rúbenieket, a gádiakat és Manassé törzse felét. Elvitte őket Halahba és a Hábór mellé, Hárába és Gózán folyója mellé. Ott vannak még ma is. 27 Lévi fiai Gérsón, Kehát és Merári voltak. 28 Kehát fiai voltak: Amrám, Jichár, Hebrón és Uzziél. 29 Amrám gyermekei Áron, Mózes és Mirjám, Áron fiai pedig Nádáb, Abíhú, Eleázár és Ítámár voltak. 30 Eleázár nemzette Fineást, Fineás nemzette Abísúát, 31 Abísúa nemzette Bukkít, Bukkí nemzette Uzzít, 32 Uzzí nemzette Zerahját, Zerahjá nemzette Merájót, 33 Merájót nemzette Amarját, Amarjá nemzette Ahítúbot, 34 Ahítúb nemzette Cádókot, Cádók nemzette Ahímaacot, 35 Ahímaac nemzette Azarját, Azarjá nemzette Jóhánánt, 36 Jóhánán nemzette Azarját; ő már abban a templomban végezte a papi szolgálatot, amelyet Salamon épített Jeruzsálemben. 37 Azarjá nemzette Amarját, Amarjá nemzette Ahítúbot, 38 Ahítúb nemzette Cádókot, Cádók nemzette Sallúmot, 39 Sallúm nemzette Hilkiját, Hilkijá nemzette Azarját, 40 Azarjá nemzette Szeráját, Szerájá nemzette Jócádákot. **41 Amikor az Úr Júdát és Jeruzsálemet Nebukadnecarral fogságba vitette, Jócádák is velük ment.**

KÉRDÉS: EZEK A HOSSZÚ FELSOROLÁSOK MENNYIBEN TEKINTHETŐK ISTEN ÍGÉJÉNEK? ITT TÉVED A PLENÁRIS INSPIRÁCIÓ, HISZEN EZEK A MAI KERESZTÉNY EMBERNEK NEM RELEVÁNSAI!

1Krón 6

Lévi fiai Gérsón, Kehát és Merári voltak. 2 Név szerint ezek voltak Gérsón fiai: Libní és Simí. 3 Kehát fiai voltak: Amrám, Jichár, Hebrón és Uzziél. 4 Merári fiai Mahlí és Músi voltak. Ezek Lévi nemzetségei családjaik szerint. 5 Gérsón fia Libní, ennek a fia Jahat, ennek a fia Zimmá, 6 ennek a fia Jóáh, ennek a fia Iddó, ennek a fia Zerah és ennek a fia Jeotraj. 7 Kehát utódai voltak: az ő fia Amminádáb, ennek a fia Kórah, ennek a fia Asszír, 8 ennek a fia Elkáná, ennek a fia Ebjászáf, ennek a fia pedig Asszír. 9 Ennek a fia Tahat, ennek a fia Úriél, ennek a fia Uzzijjá és ennek a fia Saul. 10 Elkáná fiai Amászaj és Ahímót voltak. 11 Ennek a fia Elkáná, ennek a fia Cófaj, ennek a fia Nahat, 12 ennek a fia Eliáb, ennek a fia Jeróhám, ennek a fia Elkáná, ennek a fia Sámuel. 13 Sámuel fiai: Jóél volt az elsőszülött, Abijjá a második. 14 Merári utódai voltak: Mahlí, ennek a fia Libní, ennek a fia Simí, ennek a fia Uzzá, 15 ennek a fia Simá, ennek a fia Haggijjá és ennek a fia Aszájá. 16 Ezeket bízta meg Dávid, hogy az Úr házában vezessék az éneklést, miután elhelyezte ott a ládát. 17 Ők végezték az éneklés szolgálatát a kijelentés sátrának a hajléka előtt, amíg Salamon föl nem építette az Úr házát Jeruzsálemben, szolgálatban állva a rájuk vonatkozó rendtartás szerint. 18 Ezek álltak szolgálatban fiaikkal együtt: a kehátiak fiai közül Hémán, az énekes, aki Jóél fia, aki Sámuel fia, 19 aki Elkáná fia, aki Jeróhám fia, aki Eliél fia, aki Tóah fia, 20 aki Cúf fia, aki Elkáná fia, aki Mahat fia, aki Amászaj fia, 21 aki Elkáná fia, aki Jóél fia, aki Azarjá fia, aki Cefanjá fia, 22 aki Tahat fia, aki Asszír fia, aki Ebjászáf fia, aki Kórah fia, 23 aki Jichár fia, aki Kehát fia, aki Lévi fia, aki pedig Izráel fia volt. 24 Testvére, Ászáf állt a jobbján. Ászáf Berekjá fia volt, aki Simá fia, 25 aki Míkáél fia, aki Baaszájá fia, aki Malkijjá fia, 26 aki Etní fia, aki Zerah fia, aki Adájá fia, 27 aki Étán fia, aki Zimmá fia, aki Simí fia, 28 aki Jahat fia, aki Gérsón fia, aki Lévi fia volt. 29 Testvéreik, Merári fiai, bal felől voltak: Étán, Kísi fia, aki Abdí fia, aki Mallúk fia, 30 aki Hasabjá fia, aki Amacjá fia, aki Hilkijá fia, 31 aki Amcí fia, aki Bání fia, aki Semer fia, 32 aki Mahlí fia, aki Músi fia, aki Merári fia, aki Lévi fia volt. **33 Testvéreikre, a lévítákra volt bízva mindenféle szolgálat az Isten házában hajlékánál. 34 Az áldozatokat azonban Áron és fiai mutatták be az égőáldozati és az illatáldozati oltáron, továbbá ők végeztek minden teendőt a szentek szentjében, és ők szereztek engesztelést Izráelnek – mindenben úgy, ahogyan Mózes, az Isten szolgálója megparancsolta.** 35 Áron utódai ezek voltak: Eleázár volt a fia, ennek a fia Fineás, ennek a fia Abísúa, 36 ennek a fia Bukkí, ennek a fia Uzzí, ennek a fia Zerahjá, 37 ennek a fia Merájót, ennek a fia Amarjá, ennek a fia Ahítúb, 38 ennek a fia Cádók,

és ennek a fia Ahímaac volt. 39 Ezek voltak a lakóhelyeik, a területükön levő sátortáborok: Áron fiai közül a kehátiak nemzetségének, mivel a sorsolás révén nekik jutott, 40 odaadták Júda földjén Hebrónt a körülötte levő legelőkkel együtt. 41 De a város mezejét és falvait Kálébnak, Jefunne fiának adták. 42 Áron fiainak adták a menedékvárosokat: Hebrónt, Libnát és legelőit, Jattírt és Estemóát és legelőit, 43 Hílézt és legelőit, Debírt és legelőit, 44 Ásánt és legelőit, Bét-Semest és legelőit. 45 Benjámín törzséből pedig Gebát és legelőit, Álemetet és legelőit, Anátót és legelőit. Nemzetségeiknek összesen tizenhárom városuk volt. 46 Kehát többi fiának, akik a törzs nemzetségéből még hátra voltak, tíz város jutott sorsolás útján Efraim törzséből, Dán törzséből és Manassé törzsének a feléből. 47 Gérsón fiainak nemzetségeik szerint **tizenhárom város** jutott Issakár törzséből, Ásér törzséből, Naftáli törzséből és Manassé törzséből Básánban. 48 Merári fiainak nemzetségeik szerint tizenkét város jutott sorsolás útján Rúben törzséből, Gád törzséből és Zebulon törzséből. 49 Így adtak Izráel fiai a lévítáknak városokat és legelőket. 50 Sorsolással adták oda Júda fiainak törzséből, Simeon fiainak törzséből és Benjámín fiainak törzséből ezeket a név szerint megnevezett városokat. 51 Kehát fiainak többi nemzetsége Efraim törzsétől kapta meg a nekik kisorsolt városokat. 52 Nekik adták át az alábbi menedékvárosokat: Sikemet és legelőit Efraim hegyvidékén, Gézert és legelőit, 53 Jokmeámot és legelőit, Bét-Hórónt és legelőit, 54 Ajjálónt és legelőit, Gat-Rimmónt és legelőit; 55 Manassé fele törzséből Anért és legelőit meg Bileámot és legelőit. Ezeket adták Kehát többi fia nemzetségének. 56 Gérsón fiainak adták Manassé fél törzsének a nemzetségeiből Básánban Gólánt és legelőit, Astárotót és legelőit; 57 Issakár törzséből Kedest és legelőit, Dobratot és legelőit, 58 Rámótót és legelőit meg Anémot és legelőit; 59 Ásér törzséből Másált és legelőit, Abdónt és legelőit, 60 Húkókot és legelőit, Rehóbot és legelőit; 61 Naftáli törzséből Galileában Kedest és legelőit, Hammónt és legelőit, Kirjátajimot és legelőit. 62 Merári többi fiának Zebulon törzséből Rimmónót és legelőit, Tábórt és legelőit; 63 a Jordánon túl, Jerikóval szemben, a Jordántól keletre eső részen Rúben törzséből a pusztában Becert és legelőit, Jahcát és legelőit, 64 Kedémótót és legelőit, Méfaatot és legelőit; 65 Gád törzséből Gileádban Rámótót és legelőit, Mahanajimot és legelőit, 66 Hesbónt és legelőit, Jazért és legelőit.

1Krón 7

Issakárnak négy fia volt: Tóla, Púa, Jásúb és Simrón. 2 Tóla fiai voltak Uzzí, Refájá, Jeriél, Jahmaj, Jibszám és Sámuel. Tóla családfői nemzetségük kiváló vitézei voltak. Számuk Dávid idejében huszonkétezer-hatszáz volt. 3 Uzzí fia volt Jizrahjá. Jizrahjá fiai voltak: Míkáél, Óbadjá, Jóél és Jissijjá. Mind az öten főemberek voltak. 4 Családi névjegyzékük szerint a hozzájuk tartozó, katonai szolgálatra rendelt csapatokhoz harminchatezer ember tartozott, mert sok feleségük és sok fiuk volt. 5 Testvéreik, Issakár egész nemzetsége, kiváló vitézek voltak, összesen nyolcvanhétezen, akiket beírtak a származási jegyzékbe. 6 Benjámín fiai hárman voltak: Bela, Beker és Jediaél. 7 Bela fiai voltak: Ecbón, Uzzí, Uzzíél, Jerimót és Írí, ez az öt családfő és kiváló vitéz. A származási jegyzékbe huszonkétezer-harmincnyegen voltak beírva. 8 Beker fiai voltak: Zemírá, Jóás, Eliézer, Eljóénaj, Omrí, Jerémót, Abijjá, Anátót és Álemet. Mindezek Beker fiai voltak. 9 A származási jegyzékbe húszezer-kétszáz tőlük származó családfő és kiváló vitéz volt beírva. 10 Jediaél fia Bilhán volt. Bilhán fiai voltak: Jeús, Benjámín, Éhúd, Kenaaná, Zétán, Tarsís és Ahísahar. 11 Mindezek Jediaél fiai voltak, családfők és kiváló vitézek; a katonai szolgálatra alkalmas emberek tizenhétezer-kétszázan voltak. 12 Suppím és Huppím Ír fiai voltak. Husím Ahér fia volt. 13 Naftáli fiai voltak: Jahaciél, Gúni, Jécer és Sallúm, Bilha unokái. 14 Manassé fia volt Aszriél, akit arám másodfelesége szült. Ő szülte Mákírt, Gileád atyját is. 15 Mákír pedig feleségül vette Huppím és Suppím Maaká nevű hűgát. Egy másik fiának Celofhád volt a neve. Celofhádnak csak leányai voltak. 16 Maaká, Mákír felesége fiút szült, akit Peresnek nevezett el, öccsét pedig Seresnek. Ennek a fiai

voltak Úlám és Rekem. 17 Úlám fia Bedán volt. Ezek Gileádnak, Mákír fiának, Manassé unokájának a fiai. 18 Nővére, Móleket szülte Íshódot, Abiezert és Mahlát. 19 Semída fiai voltak Ahján, Sekem, Likhí és Aníám. 20 Efraim fia volt Sútelah, ennek a fia Bered, ennek a fia Tahat, ennek a fia Eladá, ennek a fia Tahat, 21 ennek a fia Zábád, ennek a fiai: Sútelah, Ézer és Elád. Ezeket megölték a gátiak, annak a földnek az őslakosai, mert lementek, hogy elvegyék a jószágukat. 22 Apjuk, Efraim sokáig gyászolt, ezért elmentek hozzá a testvérei, hogy megvigasztalják. 23 Azután bement a feleségéhez, az pedig teherbe esett, és fiút szült, akit Beríanak neveztek el, mert ez akkor történt, amikor szerencsétlenség érte a házat. 24 Leánya Seerá volt, aki Alsó- és Felső-Bét-Hórónt és Uzzén-Seerát építette. 25 Fia Refah volt, ennek a fia Resef, ennek a fia Telah, ennek a fia Tahan, 26 ennek a fia Ladán, ennek a fia Ammíhúd, ennek a fia Elisámá, 27 ennek a fia Nún, ennek a fia pedig Józsué volt. 28 Az ő birtokuk és lakóhelyük volt Bétel és falvai, keletre Naarán, nyugatra Gézer és falvai, Sikem és falvai, egészen Ajjáig és falvaiig. 29 Manassé fiainak a birtokában voltak Bét-Seán és falvai, Taanak és falvai, Megiddó és falvai, Dór és falvai. Ezekben laktak Izráel fiának, Józsefnek az utódai. 30 Ásér fiai voltak: Jimná, Jisvá, Jisví, Bería és ezeknek a húga, Szerah. 31 Bería fiai voltak Héber és Malkiél, aki Birzajit apja volt. 32 Héber nemzette Jaflétot, Sómért, Hótámot és ezeknek a hűgát, Súát. 33 Jaflét fiai voltak: Pászak, Bimhál és Asvát. Ezek Jaflét fiai. 34 Sómér fiai voltak: Ahí, Rohgá, Jehubbá és Arám. 35 Testvérének, Hélemnek a fiai voltak: Cófah, Jimná, Séles és Ámal. 36 Cófah fiai voltak: Szúah, Harnefer, Súál, Béri és Jimrá, 37 meg Becer, Hód, Sammá, Silsá, Jitrán és Beérá. 38 Jeter fiai voltak: Jefunne, Piszpá és Ará. 39 Ullá fiai voltak: Árah, Hanniél és Ricjá. 40 Mindezek Ásér utódai voltak: családfők, válogatott, kiváló vitézek, elsők a fejedelmek között. Amikor származási jegyzékbe vették őket a katonai szolgálatra, szám szerint huszonhatezren voltak.

1 Krón 8

Benjámín nemzette elsőszülöttjeként Belát, másodikként Asbélt, harmadikként Ahrahot, 2 negyedikként Nóhát, ötödikként pedig Ráfát. 3 Bela fiai voltak: Addár, Géra és Abíhúd, 4 Abísúa, Naamán és Ahóah, 5 Géra, Sefúfán és Húrám. 6 Ezek voltak Éhúd fiai, Geba lakóinak a családfői, de áttelepítették őket Mánahatba: 7 Naamán, Ahijjá és Géra, aki áttelepítette őket, és ő nemzette Uzzát meg Ahíhúdot. 8 Saharajim Móáb mezején nemzett fiaikat, miután elbocsátotta feleségeit, Húsímot és Baarát; 9 Hódesnek, a feleségének nemzette Jóbábot, Cibját, Mésát és Malkámot, 10 Jeúcot, Szokját és Mirmát. Ezek a fiai családfők voltak. 11 Húsímnak nemzette Abítúbot és Elpaalt. 12 Elpaal fiai voltak: Éber, Misám és Semed, aki Ónót, Lódot és falvait építette, 13 Bería és Sema, Ajjálón lakóinak a családfői kergették el Gát lakosait. 14 Ahjó, Sásák és Jerémót, 15 Zebadjá, Arád és Éder, 16 Míkáél, Jispá és Jóhá voltak Bería fiai. 17 Zebadjá, Mesullám, Hizki és Héber, 18 Jismeraj, Jizliá és Jóbáb voltak Elpaal fiai. 19 Jákím, Zikrí és Zabdí, 20 Eliénaj, Cilletaj és Eliél, 21 Adájá, Berájá és Simrát voltak Simí fiai. 22 Jispán, Éber és Eliél, 23 Abdón, Zikrí és Hánán, 24 Hananjá, Élám és Antótijjá, 25 Jifdejá és Penúél voltak Sásák fiai. 26 Samseraj, Seharjá és Ataljá, 27 Jaaresjá, Élijjá és Zikrí voltak Jeróhám fiai. 28 Ezek a családfők nemzetségük főemberei voltak, Jeruzsálemben laktak. 29 Gibeónban lakott Jeíél, Gibeón atyja; feleségének Maaká volt a neve. 30 Elsőszülött fia Abdón volt, azután Cúr, Kís, Baal és Nádáb, 31 Gedór, Ahjó és Zeker. 32 Miklót nemzette Simát. Rokonságukkal együtt ezek is Jeruzsálemben laktak, testvéreikkel átellenben. 33 Nér nemzette Kíst, Kís nemzette Sault, Saul nemzette Jónátánt, Malkísúát, Abínádábot és Esbaalt. 34 Jónátán fia Meríbbaal volt, és Meríbbaal nemzette Míkát. 35 Míká fiai Pítón, Melek, Taréa és Áház voltak. 36 Áház nemzette Jóaddát, Jóaddá nemzette Álemetet, Azmávetet és Zimrít, Zimrí nemzette Mócát, 37 Mócá nemzette Binát. Ennek a fia volt Refájá, ennek a fia Elászá, és ennek a fia Ácél. 38 Ácélnek hat fia volt, név szerint ezek: Azríkám, Bókerú, Jismáél, Searjá, Óbadjá és Hánán; mindezek Ácél fiai voltak. 39 Testvérének, Éseknek a fiai voltak: Úlám az

elsőszülött, Jéus a második, és Elífelet a harmadik. 40 Úlám fiai kiváló vitézek és íjászok voltak. Gyermekük és unokáik megsokasodva százötvenen voltak. Mindezek Benjámin fiai voltak.

1Krón 9

1 Így vették egész Izráelt származási jegyzékbe, és írták be őket Izráel királyainak a könyvébe. A júdaiakat hűtlenségük miatt fogságba hurcolták Babilóniába. 2 Az első lakosok, akik visszakerültek birtokukra és városaikba, izráeliek, papok, lévíták és templomszolgák voltak. 3 Jeruzsálemben Júda és Benjámin fiai, valamint Efraim és Manassé fiai közül valók laktak: 4 Útaj, Ammíhúd fia, aki Omrí fia, aki Imrí fia, aki Bání fia, Pérecnek, Júda fiának az utódai közül. 5 A sílóiak közül Aszájá, az elsőszülött és a fiai. 6 Zerah fiai közül Jeúél és rokonsága, hatszázkilencvenen. 7 Benjámin fiai közül való volt Szallú, Messullám fia, aki Hódavjá fia, aki Hasszenuá fia volt. 8 Továbbá Jibnejá, Jeróhám fia, Élá, Uzzí fia, aki Mikrí fia volt, és Mesullám, Sefatjá fia, aki Reúél fia, aki Jibnijjá fia volt. 9 Rokonaik származásuk szerint kilencszázötvenhatan voltak. Mindezek a férfiak családfők voltak, ki-ki a maga családjában. 10 A papok közé tartozott Jedájá, Jójáríb és Jákín; 11 Azarjá, Hilkiijá fia, aki Mesullám fia, aki Cádók fia, aki Merájót fia, aki Ahítúbnak, az Isten háza felügyelőjének a fia volt. 12 Továbbá Adájá, Jeróhám fia, aki Pashúr fia, aki Malkijjá fia volt, és Maszaj, Adiél fia, aki Jahzérá fia, aki Mesullám fia, aki Mesillémít fia, aki Immér fia volt. 13 Rokonságuk, a családfők ezerhétszázhatvanan voltak, kiváló emberek Isten háza szolgálatának a munkájában. 14 A lévíták közé tartozott Semájá, Hassúb fia, aki Azríkám fia, aki Hasabjá fia volt, Merári fiai közül. 15 Bakbakkar, Heres és Gálál, továbbá Mattanjá, Míká fia, aki Zikrí fia, aki Ászáf fia volt. 16 Azután Óbadjá, Semájá fia, aki Gálál fia, aki Jedútún fia volt; meg Berekjá, Ászá fia, Elkáná unokája, aki a netófiak falvaiban lakott. 17 Kapuőrök voltak: Sallúm, Akkúb, Talmón és Ahíman. Testvérük, Sallúm volt a vezetőjük; 18 még most is ott szolgálnak a keletre néző királyi kapunál. Ők voltak a kapuőrök Lévi fiainak a táboraiban. 19 Sallúm pedig, Kóré fia, aki Ebjászáf fia, aki Kórah fia volt, testvéreivel együtt, akik a kórahiak családjából származtak, a szolgálat munkájában a sátor küszöbének az őrei voltak, mert már őseik is az Úr tábora bejáratának az őrei voltak. 20 Fejedelmük egykor Fineás, Eleázár fia volt – az Úr legyen vele! 21 Zekarjá, Meselemjá fia a kijelentés sátra bejáratának a kapuőre volt. 22 A küszöbök választott kapuőrei összesen kétszázötvenketten voltak. Őket falvaikban vették **származási jegyzékbe, megbízásukat már Dávid, sőt Sámuel, a látó alapozta meg. 23 Ők és fiaik őrizték az Úr házának, illetve a sáturnak a kapuit. 24 A négy égtáj irányában voltak örök: keletre, nyugatra, északra és délre. 25 A falvakban lakó testvéreiknek időről időre hét napra be kellett vonulniuk hozzájuk. 26 Mert az állandó megbízás a négy főkapuőre volt, akik lévíták voltak. Ők voltak az Isten háza kamráinak és kincseinek a felügyelői. 27 Az Isten háza körül töltötték az éjszakát, mivel rájuk volt bízva az őrködés, és ők nyitották ki minden reggel az ajtókat. 28 A kapuőrök közül kerültek ki azok, akikre az istentiszteleti felszereléseket bízta. Ezeket megszámlálva kellett bevinniük és megszámlálva kellett kihozniuk. 29 Közülük kerültek ki azok is, akik számontartották a felszerelést, a szentély egész felszerelését: a finomlisztet, a bort, az olajat, a tömjént és a balzsamokat is; 30 ám a balzsamokból az illatos kenetet csak a papoknak volt szabad kikeverni. 31 Mattitjárá, az egyik lévítára, a kórahi Sallúm elsőszülöttjére bízta a sütés munkájának felügyeletét. 32 Néhány keháti testvérükre bízta, hogy a sorba rakott kenyereket szombatról szombatra kirakják. 33 Az énekesek, a lévíták családfői soha nem pihenhettek kamráikban, mert éjjel-nappal végezniük kellett munkájukat. 34 A lévíták családfői voltak ezek, származásuk szerint főemberek, és Jeruzsálemben laktak. 35 Gibeónban lakott Jeiel, Gibeón atyja; feleségének Maaká volt a neve. 36 Elsőszülött fia Abdón volt, azután Cúr, Kís, Baal, Nér és Nádáb, 37 Gedór, Ahjó, Zekarjá és Miklót. 38 Miklót nemzette Simát. Rokonságukkal együtt ezek is Jeruzsálemben laktak, testvéreikkel átellenben. 39 Nér nemzette**

Kíst, Kis nemzette Sault, Saul nemzette Jónátánt, Malkísúát, Abínádábot és Esbaalt. 40 Jónátán fia Meribbaal volt, és Meribbaal nemzette Míkát. 41 Míká fiai voltak: Pítón, Melek, Taréa és Áház. 42 Áház nemzette Jarát, Jará nemzette Álemetet, Azmávetet és Zimrít, Zimrí nemzette Mócát, 43 Mócá nemzette Binát, ennek a fia volt Refájá, ennek a fia Elászá, ennek a fia Ácél. 44 Ácélnek hat fia volt, név szerint ezek: Azríkám, Bókerú, Jismáél, Searjá, Óbadjá és Hánán. Ezek voltak Ácél fiai.

1Krón 10

¹A filiszteusok háborút viseltek Izrael ellen, és az izráeliek megfutamodtak a filiszteusok előtt. Elestek borították a Gilbóá-hegyet. ²A filiszteusok Saulnak és fiainak a nyomába szegődtek, és megölték a filiszteusok Jónátánt, Abínádábot és Malkísúát, Saul fiait. ³Heves küzdelem dült Saul körül, de végül eltalálták az íjászok. Megsebesítették az íjászok, ⁴ezért azt mondta Saul a fegyverhordozójának: Húzd ki a kardod, és szúrj le vele, hogy ha ideérnek ezek a körülmetéletlenek, ne üzzenek gúnyt belőlem! De a fegyverhordozó nem akarta megtenni, mert nagyon félt. Ekkor fogta Saul a kardját, és beledőlt. ⁵Amikor látta a fegyverhordozója, hogy meghalt Saul, ő is a kardjába dőlt, és meghalt. ⁶Így halt meg Saul és három fia, és vele együtt egész háza népe is meghalt. ⁷Amikor látták mindazok az izráeliek, akik a völgyben laktak, hogy azok megfutamodtak, és hogy Saul is meghalt fiaival együtt, elhagyták városaikat, és elmenekültek, a filiszteusok pedig odajöttek, és letelepedtek azokban. ⁸Másnap eljöttek a filiszteusok, hogy kifosszák az elesetteket. Megtalálták Sault és a fiait, amint ott feküdtek a Gilbóá-hegyen. ⁹Kifosztották őt, magukkal vitték a fejét és a fegyvereit, és körbeküldték a filiszteusok földjén, hogy megvigyék az örömhírt bálványaiknak és a népnek. ¹⁰Fegyverzetét isteneik templomában helyezték el, koponyáját pedig kiakasztották Dágón templomában. ¹¹Amikor azonban meghallották a jábés-gileádiak, hogy mit tettek Saullal a filiszteusok, ¹²harcosaik elindultak, és leszedték Saulnak és fiainak a holttestét, és elvitték Jábésba. Ott temették el csontjaikat Jábésban egy tölgyfa alatt, majd hétnapos böjtöt tartottak. ¹³Így halt meg Saul a hűtlensége miatt, mert hűtlen lett az ÚRhoz, és nem fogadta meg az ÚR szavát. Sőt szellemet idéztetett, és azt kérdezte meg, ¹⁴nem az URat kérdezte meg. Ezért ölette meg őt, a királyságot pedig Dávidra, Isai fiára ruházta.

1Krón 11

¹Ezután egész Izrael összegyűlt Dávidhoz Hebrónba, és ezt mondta: Nézd, mi a csontod és húsod vagyunk! ²Azelőtt is, amikor még Saul volt a király, te vezetted harcba és hoztad vissza Izraélt, és ezt mondta neked Istened, az ÚR: Te leszel népemnek, Izraelnek a pásztora, te leszel népemnek, Izraelnek a fejedelme! ³Megjelentek tehát Izrael vénei a király előtt Hebrónban, és Dávid szövetséget kötött velük Hebrónban az ÚR színe előtt. Ők pedig fölkenték Dávidot Izrael királyává, ahogyan kijelentette Sámuel által az ÚR. ⁴Ezután Dávid egész Izraellel együtt elment Jeruzsálem, azaz Jebúsz alá, ahol a jebúsziak voltak az ország őslakói. ⁵Jebúsz lakói ezt mondták Dávidnak: Ide ugyan nem jössz be! Dávid azonban elfoglalta Sion sziklavárát, és ez lett Dávid városa. ⁶Azt mondta Dávid: Aki elsőnek vág le egy jebúszit, az lesz a fővezér! Mivel elsőnek Jóáb, Cerújá fia jutott föl, ő lett a fővezér. ⁷Azután letelepedett Dávid a sziklavárban, ezért nevezték el azt Dávid városának. ⁸És Dávid kiépítette a várost körös-körül, a Milló-erődöt és környékét, Jóáb pedig a város többi részét állította helyre. ⁹Dávid egyre jobban emelkedett, mert vele volt a Seregek URa. ¹⁰Ezek voltak Dávid legkiválóbb vitézei, akik támogatták őt az uralkodásban, és egész Izraellel együtt királlyá tették az ÚR igéje szerint, melyet Izraélről mondott.

¹¹Ezek voltak szám szerint Dávid vitézei: Josobám, Hakmóni fia, egy főtiszt, aki úgy forgatta a lándzsáját, hogy egy alkalommal háromszáz embert döfött le. ¹²Azután Eleázár, az ahóhi

Dódónak a fia, egyike a három vitéznek. ¹³Ő volt Dávid mellett Efesz-Dammímban, ahova a filiszteusok harcra gyülekeztek. A mező egy darabja árpával volt ott bevetve. Amikor a hadinép megfutamodott a filiszteusok előtt, ¹⁴ők megálltak annak a darab földnek a közepén, megvédték azt, és megverték a filiszteusokat. Így adott az ÚR nagy győzelmet. ¹⁵Egyszer a harminc vezér közül hárman elmentek Dávidhoz a kősziklára, az Adullám-barlangba, amikor a filiszteusok serege a Refáim-völgyben táborozott. ¹⁶Dávid akkor a sziklavárban volt, a filiszteusok előőrsége pedig ugyanakkor Betlehemnél. ¹⁷Dávid eltikkadt, és ezt mondta: Ó, bárcsak valaki vizet hozna nekem a betlehemi kútból, onnan a kapu mellől! ¹⁸Erre ez a három ember áttört a filiszteus táboron, vizet merített Betlehemben a kapu melletti kútból, elhozták, és odavitték Dávidnak. Dávid azonban nem akarta meginni, hanem kiöntötte áldozatul az ÚRnak, ¹⁹és ezt mondta: Isten mentsen meg attól, hogy ilyet tegyek! Igyam meg azoknak az embereknek a vérének, akik kockára tették az életüket?! Mert az életüket tették kockára, amikor azt elhozták. Ezért nem akarta meginni. Ilyeneket vitt véghez ez a három vitéz. ²⁰Abísaj, Jóáb testvére volt ennek a háromnak a parancsnoka. Ő úgy forgatta a lándzsáját, hogy háromszáz embert döfött le. Ő volt a leghíresebb a három közül. ²¹A három közül a másik kettőnél tekintélyesebb volt, ezért lett a parancsnokuk, de a hárommal nem ért föl. ²²A Kabceéltől való Benájá, Jójádá fia is kiváló ember volt, és nagy tetteket vitt véghez. Ő vágta le Móáb két bajnokát. Ő ment le egy verembe, és megölt egy oroszánt, amikor egyszer hó esett. ²³Ugyanő vágott le egy öt könyök magas egyiptomi embert, bár az egyiptomi kezében akkora lándzsa volt, mint a szövőszék tartófája. Ő meg csak bottal ment rá, de kiragadta az egyiptomi kezéből a lándzsát, és a saját lándzsájával ölte meg. ²⁴Ilyeneket vitt véghez Benájá, Jójádá fia. Ő is nevezetes volt, mint az a három vitéz. ²⁵Tekintélyes volt a harminc között, de a háromnak nem ért a nyomába. Dávid a testőrök vezetőjévé

tette.

²⁶Kiváló vitézek voltak: Aszáél, Jóáb testvére, Elhánán, a betlehemi Dódó fia, ²⁷a haróri Sammót, a pelóni Helec, ²⁸a tekóai Írá, Ikkés fia, az anatóti Abíezer, ²⁹a húsái Szibbekaj, az ahóhi Ílaj, ³⁰a netófai Mahraj, a netófai Héled, Baaná fia, ³¹a benjámini Gibeából való Ítaj, Ríbjaj fia, a pirátóni Benájá, ³²a nahalé-gaasi Húraj, az arbai Abiél, ³³a baharúmi Azmávet, a saalbóni Eljhabá, ³⁴a gizóni Hásém fiai, a harári Jónátán, Ságé fia, ³⁵a harári Ahíám, Szákár fia, Elífal, Úr fia, ³⁶a mekérai Héfer, a pelóni Ahíjjá, ³⁷a karmeli Hecró, Naaraj, Ezbaj fia, ³⁸Jóél, Nátán testvére, Mibhár, Hagrí fia, ³⁹az ammóni Celek meg a béróti Nahraj, Jóábnak, Cerújá fiának a fegyverhordozója, ⁴⁰a jeteri Írá, a jeteri Gáréb, ⁴¹a hettita Úriás, Zábád, Ahlaj fia, ⁴²Adiná, a rúbeni Sízá fia, a rúbeniek egyik főembere és vele még harmincan; ⁴³Hánán, Maaká fia, és a mitni Jósáfát, ⁴⁴az asterái Uzzíjjá, az aróeri Hótám fiai: Sámá és Jeíél, ⁴⁵Simrí fia, Jedíael és testvére, a tíci Jóhá, ⁴⁶a mahavimi Eliél, Elnaam fiai: Jeríbjaj és Jósavjá, a móábi Jitmá, ⁴⁷Eliél, Óbéd és a mecóbájái Jaaszíél.

1Krón 12

Ezek voltak azok, akik Dávidhoz mentek Ciklágba akkor, amikor bujdosnia kellett Saul, Kís fia elől. **Ők is a hősök közé tartoztak, akik segítették a harcban. 2 Íjjal voltak fölszerelve, jobb és bal kézzel egyaránt tudtak parittyával köveket, íjjal pedig nyilakat lőni.** Ezek Saul benjámini rokonságához tartoztak. 3 Vezérük Ahíezer volt és Jóás, a gibeai Semáa fiai, és Jeziél meg Pelet, Azmávet fiai, továbbá Beráká és az anatóti Jéhu, 4 a gibeóni Jismajá, a harminc vitéz egyike és ennek a harmincnek a vezetője. 5 Jirmejá, Jahaziél, Jóhánán és a gedérai Józábád. 6 Elúzaj, Jerímót, Bealjá, Semarjáhú és a hárifi Sefatjáhú, 7 Elkáná, Jissíjjá, Azarél, Jóezer és Josobám, a kórahiai 8 és a gedóri Jeróhám fiai: Jóélá és Zebadjá. 9 Gádiak is csatlakoztak Dávidhoz, amikor a sziklavárban, a pusztában volt. Kiváló vitézek, katonának elszegődött emberek, pajzzsal és dárdával fölszerelve; arcuk olyan volt, mint az oroszláné, és olyan gyorsak voltak, mint a zergék a hegyen. 10 Ézer volt az első, Óbadjá a második, Eliáb a harmadik, 11 Mismanná a negyedik, Jirmejá az ötödik, 12 Attaj a hatodik, Eliél a hetedik, 13 Jóhánán a

nyolcadik, Elzábád a kilencedik, 14 Jirmejá a tizedik, Makbannaj a tizenegyedik. 15 Ezek a gádiak csapatparancsnokok voltak. A legkisebb is fölért százzal, a legnagyobb meg ezerrel. 16 Ezek keltek át a Jordánon az első hónapban, amikor színültig volt a medre, és megfutamították a völgy egész lakosságát keletre és nyugatra. 17 Benjáminiak és júdaiak is mentek Dávid sziklavarához. 18 Dávid azonban kivonult eljűk, és így kezdett beszélni hozzájuk: Ha békés szándékkal jöttetek hozzám, hogy segítségemre legyetek, szívesen leszek együtt veletek. De ha el akartok árulni ellenségeimnek, holott az én kezemhez nem tapad erőszak, látni fog és megbüntet atyáink Istene! **19 Ekkor Amászaj, a harmincak vezére lélekkel eltelve így szólt: Tied vagyunk, Dávid, veled tartunk, Isai fia! Békesség, békesség neked! Békesség segítődnek, mert megsegít téged Istened!** Erre magához fogadta őket Dávid, és csapatparancsnokokká tette őket. 20 Manassébeliek is pártoltak át Dávidhoz, amikor a filiszteusokkal hadba vonult Saul ellen. De nem segítette őket, mert elküldték őt a filiszteusok városfejedelmei, miután tanácsot tartottak, és azt mondták: Ha ez visszatér az urához, Saulhoz, az a fejünkbe kerül! 21 Ciklág felé menetelt, amikor átpártoltak hozzá Manasséból Adnah, Józábád, Jedíaél, Míkáél, Józábád, Elíhú és Cilletaj, akik Manassé ezredeinek a vezetői voltak. 22 Ezek segítették Dávidot a csapatok élén, mert mindnyájan kiváló vitézek voltak, és parancsnokok lettek a hadseregben. **23 Napról napra mentek ilyenek Dávidhoz, hogy segítsék, míg aztán olyan nagy nem lett a táborá, mint az Istené.**

24 Ennyi volt azoknak a harcra fölfegyverzett embereknek a száma, akik Dávidhoz mentek Hebrónba, hogy ráruházzák Saul királyságát az Úr parancsa szerint: 25 Júda fiai, akik pajzsot és dárdát viseltek, hatezer-nyolcszázan voltak, fölfegyverkezve a harcra. 26 Simeon fiai közül való volt hétezer-száz kiváló, harcra termett vitéz. 27 A Lévi fiai közül valók négyezer-hatszázan voltak, 28 továbbá Jójádá, az ároniták fejedelme háromezer-hétszáz emberrel 29 és az ifjú Cádók, kiváló vitéz, atyja háza népével, huszonkét vezető emberrel. 30 Benjámín fiai közül való volt Saulnak háromezer rokona, mert akkor még a többségük megmaradt Saul házában a szolgálatában. 31 Efraim fiai közül való volt húszezer-nyolcszáz kiváló vitéz, családjuk leghíresebb tagjai. 32 Manassé fél törzséből való volt tizennyolcezer ember, akiket név szerint jelöltek ki, hogy menjenek el és tegyék királlyá Dávidot. 33 Issakár fiai közül ott voltak, akik felismerték az alkalmas időt, és tudták, mit kell tennie Izráelnek: kétszáz főember és parancsnokságuk alatt egész rokonságuk. 34 Zebulonból egy akarattal fölsereglett ötvenezer hadköteles, teljes fegyverzettel fölszerelt sorkatona. 35 Naftálból jött ezer vezető ember, és velük együtt harminchétezer pajzssal és lándzsával; 36 a dániak közül huszonnyolcezer-hatszáz sorkatona; 37 Ásérből negyvenezer hadköteles sorkatona, 38 a Jordánon túlról pedig a rúbeniek és a gádiak közül meg Manassé törzse másik feléből százhuszezer ember harcra készen, teljes fegyverzetben. 39 Mindezek a harcosok csatasorba rendezve, tiszta szívvel érkeztek Hebrónba, hogy egész Izráel királyává tegyék **Dávidot, de Izráel többi része is kész volt egy akarattal királlyá tenni Dávidot.** 40 És ott maradtak Dáviddal három napig, ettek-ittak, mert testvéreik gondoskodtak róluk. 41 Sőt még a környékbeliak is, el egészen Issakárig, Zebulonig és Naftáliig, bőven hoztak kenyeret szamarakon, tevéken, öszvéreken és marhákon, élelmet, lisztet, préselt fűgét és aszú szőlőt, bort és olajat, marhát és juhot, mert öröm volt Izráelben.

1Krn 13

1 Dávid tanácsot tartott az ezredesekkel, századosokkal, valamennyi vezérével, 2 majd ezt mondta Dávid Izráel egész gyülekezetének: Ha jónak látjátok, és ha Istenünknek, az Úrnak úgy tetszik, üzenjük meg otthon maradt testvéreinknek Izráel egész területén, meg a papoknak és a lévítáknak a legelőkkal ellátott városaikban, hogy gyűljenek ide hozzánk, 3 és hozzuk el magunkhoz Istenünk ládáját, mert Saul idejében nem törődtünk vele. 4 Erre azt mondta az egész gyülekezet, hogy így kell tenni, tetszett ugyanis a dolog az egész népnek. 5 Összegyűjtötte azért

Dávid egész Izráelt az egyiptomi Sihórtól egészen a Hamátba vezető útig, hogy hozzák el az Isten ládáját Kirjat-Jeárimból. 6 Felvonult tehát Dávid egész Izráellel együtt Baalába, azaz a Júdában levő Kirjat-Jeárimba, hogy elhozzák onnan Istennek, a kerúbokon trónoló Úrnak a ládáját, akinek a nevét segítségül szokták hívni. 7 Az Isten ládáját egy új szekéren szállították el Abínádáb házából, Uzzá és Ahjó vezették a szekeret. 8 Dávid és egész Izrael pedig szent táncot járt Isten színe előtt teljes erővel, énekelve, citera, lant, dob, cintányér és harsona kíséretével. 9 Amikor Kídón szerűjéhez értek, Uzzá kinyújtotta a kezét, hogy megfogja a ládát, mert megbotlottak az ökrök. 10 Ezért fellángolt az Úr haragja Uzzá ellen. Lesújtott rá, mivel kinyújtotta kezét a láda felé, és meghalt ott, az Isten színe előtt. 11 Dávid pedig megdöbbsent attól, hogy az Úr összetörte Uzzát. Ezért nevezik azt a helyet Pérec-Uzzának mindmáig. 12 Akkor félni kezdett Dávid az Istentől, és ezt gondolta: Hogy hozathatnám magamhoz az Isten ládáját? 13 Ezért Dávid nem magához vitette a ládát, Dávid városába, hanem elvitette a gáti Óbéd-Edóm házába. 14 Három hónapig volt az Isten ládája Óbéd-Edóm családjánál, az ő házában, és megáldotta az Úr Óbéd-Edóm háza népét és mindenét.

1Krón 14

1 Hírám, Tírusz királya követeket küldött Dávidhoz, azután cédrusfákat, kőműveseket és ácsmestereket, hogy palotát építsenek neki. 2 Ekkor megértette Dávid, hogy az Úr megerősítette a királyságát Izraelben, és hogy nagygyá és magasztossá tette uralkodását népének, Izraelnek a javára. 3 Dávid több nőt is feleségül vett még Jeruzsálemben, és további fiakat és leányokat nemzett. 4 Ez a nevük azoknak a gyermekeinek, akik Jeruzsálemben születtek: Sammúa, Sóbáb, Nátán és Salamon, 5 Jibhár, Elísúa és Elpelet, 6 Nógah, Nefeg és Jáfia, 7 Elísámá, Beeljádá és Elifelet. 8 Amikor meghallották a filiszteusok, hogy Dávidot fölkenték egész Izrael királyává, fölvonultak a filiszteusok mind, hogy megkeressék Dávidot. Meghallotta ezt Dávid, és kivonult ellenük. 9 A filiszteusok megérkeztek, és ellepték a Refáim-völgyet. 10 Akkor megkérdezte Dávid az Istent: Fölvonuljak-e a filiszteusok ellen? Kezembe adod-e őket? Az Úr ezt felelte neki: Vonulj föl, kezedbe adom őket! 11 Fölvonultak tehát Baal-Perácimba, és ott megverte őket Dávid. **Akkor ezt mondta Dávid: Áttört az Isten általam ellenségeimen, mint víz a gáton!** Ezért nevezték el azt a helyet Baal-Perácimnak. 12 A filiszteusok otthagyták isteneiket, Dávid pedig azt parancsolta, hogy égessék el azokat. 13 Később ismét ellepték a filiszteusok a völgyet. 14 Ekkor Dávid újra megkérdezte az Istent, Isten pedig azt felelte neki: Ne vonulj közvetlenül utánuk, hanem kerüld meg őket, és a szederfák felől vonulj ellenük! 15 Ha majd lépések neszt hallod a szederfák teteje felől, akkor szállj csatába, mert előtted megy Isten, hogy megverje a filiszteusok táborát! 16 Dávid úgy tett, ahogyan megparancsolta neki az Isten, és vágták a filiszteusok seregét Gibeóntól Gézerig. 17 Dávidnak híre ment minden országban, és az Úr rettegést keltett iránta valamennyi nép között.

1Krón 15

Dávid házakat épített magának városában, helyet **jelölt ki az Isten ládájának, és sátort vont föléje.** 2 **Akkor mondta ezt Dávid: Nem szabad másnak hordoznia az Isten ládáját, csak a lévítáknak, mert őket választotta ki az Úr, hogy állandóan hordozzák és gondozzák az Úr ládáját.** 3 Összegyűjtötte azért Dávid Jeruzsálemben egész Izráelt, hogy az Úr ládáját arra a helyre vitesse, amelyet kijelölt számára. 4 Összegyűjtötte Dávid Áron fiait és a lévítákat is: 5 Kehát fiainak a vezetőjét, **Úriélt** és százhusz rokonát, 6 Merári fiainak a vezetőjét, Aszáját és kétszázhusz rokonát, 7 Gérsón fiainak a vezetőjét, Jóélt és százharminc rokonát, 8 Elícáfán fiainak a vezetőjét, Semaját és kétszáz rokonát, 9 Hebrón fiainak a vezetőjét, Eliélt és nyolcvan rokonát, 10 Uzziél fiainak a vezetőjét, Amminádabot és száztizenkét rokonát. 11 Ezután hívatta Dávid Cádók és Ebjátár papokat, a lévíták közül pedig **Úriélt**, Aszáját, Jóélt, Semaját, Eliélt és

Amminádabot, 12 és ezt mondta nekik: **Ti vagytok a léviták családfői; szenteljétek meg magatokat testvéreitekkel együtt, és vigyétek föl Izráel Istenének, az Úrnak a ládáját arra a helyre, amelyet kijelöltem számára!** 13 Mivel az előző alkalommal nem voltatok jelen, ránk tört Istenünk, az Úr, mert nem az előírások szerint közeledtünk hozzá. 14 **Megszentelték azért magukat a papok és a léviták, hogy fölvigyék Izráel Istenének, az Úrnak a ládáját.** 15 És a léviták rudakkal a vállukra vették az Isten ládáját, ahogyan Mózes parancsolta az Úr beszéde szerint. 16 Dávid megparancsolta a léviták vezetőinek, hogy állítsák föl testvéreiket, az énekeseket hangszerekkel, lantokkal, citerákkal és cintányérokkal, és zendítsenek hangos örömeinkre. 17 A léviták föl is állították Hémánt, Jóél fiát és testvérei közül Ászáfot, Berekjá fiát, továbbá testvéreik, Merári fiai közül Étánt, Kúsájá fiát. 18 Velük együtt másodrangú beosztásban testvéreiket: Zekarját, Bént, Jaaziélt, Semírámót, Jehiélt, Unnit, Eliábot, Benáját, Maaszéját, Mattitját, Elíflét, Miknéját, Óbéd-Edómot és Jeiélt mint öröket. 19 Az énekesek: Hémán, Ászáf és Étán a cintányérokot szólaltatták meg. 20 Zekarjá, Aziél, Semírámót, Jehiél, Unni, Eliáb, Maaszéja és Benája a magas hangú lantokat, 21 Mattitjá, Elíflé, Miknéja, Óbéd-Edóm, Jeiél és Azazjá a mélyebb hangú citerákat kezelték. 22 Kenanjá volt a léviták vezetője az éneklésben, ő irányította az éneklést, mivel értett hozzá. 23 Berekjá és Elkáná örködtek a ládánál, 24 Sebanjá, Jósáfát, Netanél, Amászaj, Zekarjá, Benája és Eliézer papok fűjték a **harsonákat az Isten ládája előtt**, Óbéd-Edóm és Jeiél pedig örködtek a ládánál. 25 Dávid, Izráel vénei és az ezredparancsnokok elmentek, hogy elhozzák örvendezve az Úr szövetségládáját Óbéd-Edóm házából. 26 **Mivel Isten megsegítette a lévitákat, akik az Úr szövetségládáját vitték, hét bikát és hét kost áldoztak.** 27 Dávid lenvászon palástot terített magára, csakúgy, mint a ládát vivő összes lévita, az énekesek meg Kenanjá, az éneklés vezetője is; Dávid egy gyolcs éfódot is viselt. 28 Így vitte egész Izráel az Úr szövetségládáját ujjongva, kürtszó, harsonák, cintányérok, lantok és citerák hangja mellett. 29 **De Míkal, Saul leánya éppen akkor tekintett ki az ablakon, amikor az Úr szövetségládája Dávid városába ért, és látta, ahogy Dávid király ugráncolva járja a szent táncot, ezért szívből megvetette őt.**

1Krón 16

Az Isten ládáját bevitték, és odatették annak a sáturnak a közepére, amelyet Dávid vont fel. Akkor égőáldozatokat és békeáldozatokat mutattak be az Isten színe előtt. 2 Miután Dávid bemutatta az égőáldozatokat és a békeáldozatokat, megáldotta a népet az Úr nevében. 3 Majd minden izráeli férfinak és nőnek osztott egy-egy darab kenyeret, préselt datolyát és aszú szőlőt. 4 Dávid szolgálattelvő lévitákat rendelt az Úr ládája mellé szolgálatra, hogy hirdessék, magasztalják és dicsérik az Urat, Izráel Istenét. 5 Ászáf volt a vezetőjük, a helyettese Zekarjá, továbbá Jeiél, Semírámót, Jehiél, Mattitjá, Eliáb, Benája és Óbéd-Edóm. Jeiél lanton és citerán, Ászáf pedig cintányéron játszott. 6 Benája és Jahaziél papok voltak az állandó harsonások az Úr szövetségládája előtt. 7 **Azon a napon bizta meg először Dávid Ászáfot és annak rokonságát, hogy magasztalják az Urat.** 8 **Adjatok hálát az Úrnak, hívjátok segítségül nevét, hirdessétek tetteit a népek közt!** 9 **Énekeljétek, zengjétek zsoltárt neki, emlegessétek minden csodáját!** 10 **Dicsőítsétek szent nevét, szívből örüljenek, akik keresik az Urat!** 11 **Folyamodjatok az Úrhoz, az ő hatalmához, keressétek orcáját szüntelen!** 12 **Emlékezzetek csodatetteire, amelyeket véghezvitt, csodáira és döntéseire,** 13 **ti, Izráel utódai, kik szolgálai vagytok, Jákóbnak fiai, kiket kiválasztott!** 14 **Ő, az Úr, a mi Istenünk, az egész földnek szólak döntései.** 15 **Örökké emlékezik szövetségére, ezer nemzedéken át is az adott szavára,** 16 **amelyet Ábrahámmal kötött, ahogy Izsáknak megesküdött.** 17 **Jákób elé tárta, elrendelte, Izráelnek örök szövetségül:** 18 **Neked adom – mondta – Kánaán földjét kiosztott örökségül!**

19 Akkor még alig néhányan voltak, kevesen éltetek ott mint jövevények. 20 Nemzettől nemzetig vándoroltak, egyik országból a másik néphez. 21 De senkinek sem engedte elnyomni

őket, sőt királyokat is megintett miattuk: **22 Ne nyúljatok fölkentjeimhez, prófétáimat se bántsátok! 23 Énekelj az Úrnak, te egész föld! Hirdessétek szabadítását nap mint nap! 24 Beszéljétek el dicsőségét a nemzeteknek, csodáit minden népnek! 25 Mert nagy az Úr, méltó, hogy dicsérjék, félelmetesebb minden istennél. 26 Hiszen a népek istenei csak bálványok, az Úr pedig az ég alkotója. 27 Fenség és méltóság jár előtte, erő és öröm van lakóhelyén. 28 Népek törzsei! Magasztaljátok az Urat! Magasztaljátok az Úr dicsőségét és hatalmát! 29 Magasztaljátok az Úr dicső nevét, ajándékot hozva jöjjetek színe elé! Boruljatok le az Úr előtt szent öltözetben! 30 Reszkess tőle, te egész föld! Szilárdan áll a világ, nem inog. 31 Örüljön az ég, örvendjen a föld, és mondják el a népeknek, hogy uralkodik az Úr! 32 Zúgjon a tenger a benne levőkkel, vigadjon a mező és minden, ami rajta van! 33 Ujjongnak majd az erdő fái az Úr előtt, amikor eljön, hogy ítélkezzen a földön. 34 Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! 35 Mondjátok: Segíts meg minket, szabadító Istenünk, ments meg és gyűjts össze a népek közül, hogy hálát adhassunk szent nevednek, és dicsőítve magasztalhassunk téged! 36 Áldott az Úr, Izrael Istene öröktől fogva mindörökre! És az egész nép így felelt: Amen! **GYÖNYÖRŰ HIMNUSZ!** Dicséret az Úrnak! 37 Otthagya azért Dávid az Úr szövetségládája előtt Ászáfot és rokonságát, hogy állandóan végezzék a szolgálatot a ládánál a mindennapi rend szerint, 38 továbbá Óbéd-Edómot és hatvannyolc rokonát. Óbéd-Edóm, Jedútún fia és Hószá voltak a kapuőrök. 39 Cádók főpapot és annak rokonait, a papokat az Úr hajléka előtt hagyta a gibeóni áldozóhalmon, 40 hogy égőáldozatot mutassanak be állandóan az Úrnak az égőáldozati oltáron: reggel meg este egészen úgy, ahogyan meg van írva az Úr törvényében, amelyet Izraelnek parancsolt. 41 Velük volt Hémán, Jedútún és a többi kiválasztott is, akiket név szerint jelöltek ki, hogy így adjanak hálát az Úrnak: Örökké tart szeretete! 42 Hémánnál és Jedútúnnál voltak a harsonák, a cintányérok és az istenes énekeket kísérő hangszerek. Jedútún fiai a kapunál voltak. 43 Azután hazament az egész nép. Dávid is hazament, hogy megáldja háza népét.**

1Krón 17

¹Amikor Dávid már a palotájában lakott, ezt mondta Dávid Nátán prófétának: Nézd, én cédruspalotában lakom, az ÚR szövetségládája pedig sátorlapok alatt. ²Nátán ezt mondta Dávidnak: Tedd meg mindazt, ami szándékodban van, mert veled van az Isten! ³De még azon az éjszakán az történt, hogy így szólt Isten igéje Nátánhoz: ⁴Menj, mondd meg szolgálómnak, Dávidnak, hogy ezt mondta az ÚR: Nem te építesz nekem házat, hogy abban lakjam, ⁵hiszen attól fogva, hogy fölhoztam Izrael fiait, nem laktam házban mindmáig, hanem sátorból sátorba, egyik hajlékból a másikba mentem. ⁶Amíg együtt vándoroltam egész Izráellel, mondtam-e egy szóval is Izrael bármelyik bírójának, akit népem, Izrael pásztorául rendeltem: Miért nem építtetek nekem egy házat cédrusfából? ⁷Most azért ezt mondd szolgálómnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek URa: Én hoztalak el a legelőről, a juhnyáj mellől, hogy fejedelme légy népemnek, Izraelnek. ⁸Veled voltam mindenütt, amerre csak jártál, kiirtottam előled minden ellenségedet. Olyan nevet szereztem neked, amilyen neve csak a legnagyobbaknak van a földön. ⁹Helyet készítettem népemnek, Izraelnek is, és úgy ültettem el ott, hogy a maga helyén lakhat. Nem kell többé rettegnie, és nem nyomorgatják többé a gonoszok, mint kezdetben, ¹⁰attól az időtől fogva, hogy bírákat rendeltem népemnek, Izraelnek, és megaláztam minden ellenségedet. Azt is kijelentettem neked, hogy az ÚR akarja a te házadat építeni. ¹¹Ha majd letelik az idő, és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat, az egyik fiadat, és szilárdá teszem az ő királyságát. ¹²Ő épít nekem házat, én pedig megerősítem a trónját örökre. ¹³Atyja leszek, és ő az én fiam lesz. Nem vonom meg tőle szeretetemet, ahogyan megvontam elődödtől, ¹⁴hanem házam és királyságom szolgálatába állítom örökre, és trónja örökké szilárd lesz. ¹⁵Nátán pontosan e beszéd és látomás szerint beszélt Dáviddal. ¹⁶Ekkor bement Dávid király az ÚR színe elé, leült, és ezt mondta: Ki vagyok én, URam, Istenem? És

mi az én házam népe, hogy eljuttattál engem idáig? ¹⁷Sőt még ezt is kevesellted, Istenem, és a távoli jövőre nézve is tettél ígéretet szolgálád házának, és megmutattad nekem azt az embert, akit még nálam is magasabb méltóságra emelsz majd, URam, Istenem! ¹⁸Mit is mondhatna még Dávid, ha ennyire megtisztelted szolgáládát? Hiszen te ismered szolgáládát! ¹⁹URam, a te szolgáláért és a te szándékod szerint vitted véghez mindezt a hatalmas dolgot, hogy megismertesd e hatalmas dolgokat. ²⁰URam, senki nincs hozzád fogható, sőt nincs is rajtad kívül isten, egészen úgy, ahogyan magunk is hallottuk. ²¹Van-e még egy olyan nemzet a földön, mint a te néped, Izráel, amelyért elment az Isten, és kiváltotta, hogy az ő népe legyen, és nevet szerzett magának nagy és félelmetes tettekkel, mint ahogyan te nemzeteket üztél ki néped elől, amelyet kiváltottál Egyiptomból? ²²Így tetted népedet, Izráelt a magad népévé örökre, te pedig, URam, az Istenük lettél. ²³Most azért, URam, maradjon meg örökre az az ígéret, amelyet szolgáládnak és háza népének tettél, és tégy úgy, ahogyan ígérted! ²⁴Akkor megmarad és nagy lesz a te neved örökké, mert ezt mondják: A Seregek URa Izráel Istene, ő az Istene Izráelnek! Szolgáládnak, Dávidnak a háza pedig szilárd lesz színed előtt. ²⁵Te, én Istenem, azt a kijelentést adtad szolgáládnak, hogy megépítéd házát. Ezért volt bátorsága szolgáládnak, hogy így imádkozzék hozzád. ²⁶Valóban, URam, te vagy az Isten, és te ígérted szolgáládnak ezt a jót. ²⁷Áldd meg azért kegyelmesen szolgálád házát, hogy örökre színed előtt legyen! Mert ha te, URam, megáldod, örökre áldott lesz!

1Krón 18

1 Ezután történt, hogy Dávid megverte a filiszteusokat, leigázta őket, és elvette a filiszteusoktól Gátot falvaival együtt. 2 Megverte Móábot is, és a móábiak Dávidnak adófizető szolgálói lettek. 3 Megverte Dávid Hamátnál Hadadezert, Cóbá királyát is, aki az Eufrátesz folyamig akarta kiterjeszteni hatalmát. 4 Elfogott közülük Dávid ezer harci kocsit, hétezer lovas meg húszezer gyalogost, és megbénította Dávid a harci kocsik lovait, csak száz harci kocsit hagyott meg belőlük. 5 Amikor a damaszkuszi arámok eljöttek, hogy megsegítsék Hadadezert, Cóbá királyát, levágott Dávid huszonkétezer arám embert. 6 Majd helyőrséget helyezett Dávid az arám Damaszkuszba, és az arámok adófizető szolgálói lettek Dávidnak. Így segítette meg az Úr Dávidot mindenütt, ahova csak ment. 7 Elvette Dávid az aranypajzsokat is, amelyeket Hadadezer szolgálói hordtak, és Jeruzsálemba vitette azokat. 8 Dávid igen sok rezet hozott el Tibhatból és Kúnból, Hadadezer városaiból. Abból készíttette Salamon a rézmedencét, az oszlopokat és a rézedényeket. 9 Amikor meghallotta Tóí, Hamát királya, hogy megverte Dávid Hadadezernek, Cóbá királyának egész haderejét, 10 elküldte fiát, Hadóramot Dávid királyhoz mindenféle arany-, ezüst- és réztárggyal, hogy békességgel és áldással köszöntse azért, mert hadat viselt Hadadezerrel, és megverte őt. Hadadezer ugyanis Tóíval is harcban állt. 11 Dávid király ezeket is az Úrnak szentelte azzal az ezüsttel és arannyal együtt, amelyet más népektől: az edómiaktól, a móábiaktól, az ammóniaktól, a filiszteusoktól és az amálékiaktól hozott el. 12 Abísaj, Cerújá fia pedig megvert tizenhét ezer edómit a Sós-völgyben. 13 Dávid Edómba is helyőrséget helyezett el, és egész Edóm Dávid szolgálója lett. Így segítette meg az Úr Dávidot mindenütt, ahova csak ment. 14 Így uralkodott Dávid egész Izráelen, jogot és igazságot szolgáltatva egész népének. 15 A hadsereg parancsnoka Jóáb, Cerújá fia, a főtanácsos pedig Jósáfát, Ahílúd fia volt. 16 Cádók, Ahítúb fia és Abímelek, Ebjátár fia voltak a papok, Savsá pedig a kancellár. 17 Benájá, Jójadá fia a kerétiak és a pelétiak parancsnoka volt. Dávid fiai a legelsőek voltak a király mellett.

1Krón 19

1 Történt ezek után, hogy meghalt Náhás, az ammóniak királya, és utána a fia lett a király. 2 Dávid így gondolkodott: Szeretettel bánok Hánúnnal, Náhás fiával, mert az ő apja is szeretettel

bánt velem. Ezért Dávid követeket küldött, hogy megvigasztalják apja halála miatt. Amikor megérkeztek Dávid udvari emberei az ammóniak országába Hánúnhoz, hogy megvigasztalják, 3 ezt mondták az ammóniak vezérei Hánúnak: Azt hiszed, apádat akarja megtisztelni Dávid, hogy vigasztalókat küldött hozzád? Inkább azért jöttek ide a szolgák, hogy kifürkésszék, kikémleljék és feldúlják az országot! 4 Elfogatta azért Hánún Dávid embereit, megnyíratta őket, ruhájuk felét fenekükig levágatta, és visszaküldte őket. 5 Ezek elmentek, de amikor jelentették Dávidnak, hogy mi történt az embereivel, eléjük küldött, és mivel igen csúffá tették azokat az embereket, ezt üzentek nekik a király: Maradjatok Jerikóban, amíg meg nem nő a szakállatok, azután térjete vissza! 6 Amikor látták az ammóniak, hogy meggyűlöltették magukat Dáviddal, elküldtek Hánún és Ammón fiai ezer talentum ezüstöt Arám-Naharajimba, Arám-Maakába és Cóbába, hogy harci kocsikat és lovakat fogadjanak zsoldjukba. 7 Zsoldjukba fogadtak harminckétezer harci kocsit és Maaká királyát is hadinépével együtt. Ezek megérkeztek, és tábort ütöttek Médebá előtt. Az ammóniak is összegyűltek városaikból, és kivonultak a csatába. 8 Amint ezt meghallotta Dávid, elküldte Jóábót egy egész sereggel, a legvitézebbekkel. 9 Kivonultak az ammóniak is, és csatarendbe álltak a város bejáratánál. A királyok pedig, akik segítségükre jöttek, külön álltak fel a mezőn. 10 Jóáb látta, hogy elől is, hátul is támadás fenyegeti, ezért kiválogatta egész Izráel színe-javát, és csatarendbe állította őket az arámokkal szemben, 11 a hadinép maradékát pedig testvérének, Abisajnak a vezetésére bízta, és ezek az ammóniakkal szemben álltak csatarendbe. 12 Ezt mondta: Ha az arámok erősebbek lesznek nálam, jöjj segítségemre! Ha pedig az ammóniak lesznek erősebbek nálad, akkor én segítek neked. 13 Légy erős, szedjük össze az erőnket népünkért és Istenünk városaiért! Az Úr pedig tegye azt, amit jónak lát! 14 Akkor Jóáb rohamra indult hadinépével az arámok ellen, azok pedig megfutamodtak. 15 Amikor az ammóniak látták, hogy az arámok futnak, ők is megfutamodtak Jóáb testvére, Abisaj elől, és bementek a városba. Jóáb pedig Jeruzsálembe ment. 16 Amikor az arámok látták, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől, követeket küldtek, és fölvonultatták a folyamon túli arámokat. Sófak, Hadadezer hadseregparancsnoka állt az élükön. 17 Jelentették ezt Dávidnak, aki összegyűjtötte egész Izráelt, átkelt a Jordánon, megérkezett hozzájuk, és föl sorakozott velük szemben. Csatarendbe állt Dávid az arámokkal szemben, és azok megütköztek vele. 18 De megfutamodtak az arámok Izráel elől, és megölt Dávid az arámok közül hétezer harci kocsin küzdő embert és negyvenezer gyalogost. Sófakot, a hadseregparancsnokot is megölte. 19 Amikor látták Hadadezer szolgái, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől, békét kötöttek Dáviddal, és szolgáltak neki. Ezután az arámok nem voltak többé hajlandók segíteni az ammóniakat.

1Krón 20

<p>És lőn az esztendőnek fordulásaival, mikor a királyok harczba menni szoktak, elindítá Joáb a hadat, és elpusztítá az Ammon fiainak földjét. És elmenvén megszállá Rabbát, (Dávid pedig Jeruzsálemben marada) és elfoglalá Joáb Rabbát és elrontá azt. (2Sám 11,1;1Krón 19,1-4.9)</p>	<p>Egy esztendő múlva, abban az időben, amikor a királyok háborúba szoktak vonulni, mozgósította Jóáb a hadsereget, és elpusztította az ammóniak országát. Megérkezett Rabbához, és körülzárta. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt. Jóáb elfoglalta és lerombolta Rabbát.</p>
<p>2És elvevé Dávid az ő királyuknak fejéről a koronát, mely egy tálentom arany súlyú vala, s melyben drágakövek valának. És Dávid fejére tette azt, s a városból is temérdek zsákmányt vitt el. (2Sám 12,30)</p>	<p>2 Dávid levette királyuk fejéről a koronát, amelyről kiderült, hogy egy talentum súlyú aranyból készült és drágakövekkel van kirakva, és Dávid a saját fejére helyezte azt. A városból is igen sok zsákmányt vitt el.</p>

<p>3A város népét pedig kihozatá és fűrészszel vágatá, és vasboronákkal és fejszékkel. Így cselekedék Dávid az Ammon fiainak minden városával; azután megtére Dávid az egész néppel Jeruzsálembé. (2Sám 12,31)</p> <p>4Ezután ismét had támada Gézerben a Filiszteusok ellen; és akkor ölé meg a Husátites Sibbékai az óriások nemzetségéből való Sippait; és ilyen módon megaláztatának. (Józs 21,21;2Sám 21,18)</p> <p>5Ismét lón had a Filiszteusok ellen, a melyben megölé Elhanán, a Jáir fia a Gáthbeli Lákhamit, a Góliát atyjafiát; és az ő dárdájának nyele hasonló vala a szövök zúgolyfájához. (2Sám 21,19)</p> <p>6Ezek után ismét versengés támadt Gáthban, hol egy magas ember vala, a kinek hat-hat, vagyis huszonnégy ujja volt; ez is óriás fia vala.</p> <p>7És szidalommal illeté Izráelt, és megölé őt Jonathán, Dávid testvérének, Simeának fia.</p> <p>8Ezek ugyanazon egy óriásnak fiai voltak Gáthban, a kik elveszének Dávidnak és az ő szolgáinak keze által. (2Sám 21,20-22)</p>	<p>3 A benne levő népet pedig kihozatta, és fűrészszel, vascsákánnyal és baltával dolgoztatta őket. Így járt el Dávid valamennyi ammóni várossal. Azután visszatért Dávid egész hadinépével együtt Jeruzsálembé.</p> <p>4 Ezután ütközetre került sor a filiszteusokkal Gézernél. Akkor vágta le a húsai Szibbekaj a refáiak egyik leszármazottját, Szippajt, és azok behódoltak.</p> <p>5 Ezután újabb ütközetre került sor a filiszteusokkal. Ekkor vágta le Elhanán, Jáir fia Lahmít, a gáti Góliát testvérét, akinek a lándzsanyele olyan vastag volt, mint a szövőszék tartófája.</p> <p>6 Gátnál is sor került egy ütközetre. Volt ott egy nagy termetű férfi, akinek hat-hat ujja volt, összesen huszonnégy. Ő is a refáiak leszármazottja volt.</p> <p>7 Ez gyalázta Izráelt, de levágta őt Jónátán, Dávid bátyjának, Sammának a fia.</p> <p>8 Ezek a gáti refáiak leszármazottjai voltak, és Dávidnak vagy embereinek a keze által estek el.</p>
---	--

1Krón 21

<p>Ismét <u>felgerjede az Úrnak haragja Izráel ellen, és felingerlé Dávidot</u> ő ellenek, ezt mondván: Eredj el, számláld meg Izráelt és Júdat. (2Sám 24,1)</p> <p>Újból megharagudott az ÚR Izráelre. Felingerelte ellenük Dávidot, és ezt mondta: Menj, vedd számba Izráelt és Júdat! ruf</p> <p>ITT AZ ÚR INGRELTE FEL DÁVIDOT</p> <p>2Monda azért Dávid Joábnak és a nép előljáróinak: Menjetek el, számláljátok meg</p>	<p>A Sátán Izráel ellen támadt: felingerelte Dávidot, hogy vegye számba Izráelt.</p> <p>ITT A SÁTÁN INGERELTE FEL DÁVIDOT – MELYIK AZ AUTENTIKUS?</p> <p>2 Dávid pedig ezt mondta Joábnak és a hadinép parancsnokainak: Menjetek,</p>
---	---

<p>Izráelt, Beersebától fogva Dánig: és hozzátok hozzám, hadd tudjam számát. (2Sám 17,11)</p> <p>3Akkor monda Joáb: <u>Az Úr száz ennyivel szaporítsa meg az ő népét, a mennyien vannak. Avagy nem mind a te szolgálid-é azok, uram, király? S miért tudakozza ezt az én uram? Miért lenne Izráelnek büntetésére.</u> (2Sám 24,3;1Krón,21 7. 14.)</p> <p>4De a király szava erősebb volt a Joábénál. Elméne azért Joáb, és bejárta egész Izráelt; azután megtért Jeruzsálembe.</p> <p>5És megjelenté Joáb a megszámlált népnek számát Dávidnak. És volt az egész Izráel népének száma ezerszer ezer és százezer fegyverfogható férfi. A Júda fiai közül pedig négyszázhetvenezer fegyverfogható férfi. (1Móz 15,5)</p> <p>6A Lévi és Benjámint fiait azonban nem számlálta közéjük; <u>mert sehogy sem tetszett Joábnak a király parancsolata.</u></p> <p><u>7Sőt az Istennek sem tetszék e dolog, melyért meg is veré Izráelt.</u></p> <p>8Monda pedig Dávid az Istennek: Igen vétkeztem, hogy ezt művelém: most azért bocsásd meg a te szolgád vétkét, mert felette esztelenül cselekedtem! (2Sám 24,10)</p> <p>9Akkor szóla az Úr Gádnak, a Dávid prófétájának, mondván:</p> <p>10Eredj el, szólj Dávidnak ekképen: Ezt mondja az Úr: Három dolgot teszek elődbe, válaszs magadnak azok közül egyet, hogy azt cselekedjem veled.</p> <p>11Elméne azért Gád próféta Dávidhoz, és monda néki: Ezt mondja az Úr: válaszs magadnak! (2Sám 24,11)</p> <p>12Vagy három esztendeig való éhséget, vagy hogy három hónapig emésztesd ellenségeid által és a te ellenséged fegyvere legyen rajtad; vagy az Úr fegyvere és a</p>	<p>számláljátok meg Izráelt Beersebától Dánig, és terjesszétek elem, hadd tudjam meg a számukat!</p> <p>3 Jóáb azonban ezt felelte: Szaporítsa meg az Úr a népét százannyira, mint amennyi most! De uram, királyom, hiszen mindnyájan az én uram szolgálói ők. <u>Miért firtatja hát ezt az én uram? Miért bűnhődjék ezért Izráel?!</u></p> <p>4 A király szava azonban erősebb volt Jóábénál. Elindult tehát Jóáb, bejárta egész Izráelt, és visszatért Jeruzsálembe.</p> <p>5 Jóáb jelentette Dávidnak a népszámlálás eredményét: egész Izráelben egymillió-egyszáz ezer kardforgató ember volt, Júdában pedig négyszázhetvenezer kardforgató ember.</p> <p>6 Lévit és Benjámint azonban nem vette számba közöttük, mert utálatosnak tartotta Jóáb a király parancsát.</p> <p><u>7 De Isten rossznak látta ezt, és megverte Izráelt.</u></p> <p>8 Akkor ezt mondta Dávid az Istennek: Nagyot vétettem azzal, hogy ezt tettem! Most azért bocsásd meg szolgád bűnét, mert igen esztelenül cselekedtem!</p> <p>9 Ekkor így szólt az Úr Gádhoz, Dávid látnokához: 1</p> <p>0 Eredj, és mondd meg Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Három lehetőséget adok neked; válaszs ki közülük egyet, és én azt teszem veled.</p> <p>11 Bement tehát Gád Dávidhoz, és ezt mondta neki: Így szól az Úr: Válassz!</p> <p>12 Három esztendeig tartó éhínség legyen? Vagy dúljanak három hónapig támadóid, és érjen utol ellenséged fegyvere? Vagy</p>
---	---

<p>döghalál három napig kegyetlenkedjék földedben és az Úr angyala pusztítson Izráel minden határaiban! Azért lássad most, mit feleljek annak, a ki engem hozzád küldött. (2Sám 24,12.13)</p>	<p>legyen három napon át az Úr fegyvere, a dögvész az országban, és pusztítson az Úr angyala Izráel egész területén? <u>Most azért dönts el, milyen választ vigyek annak, aki engem küldött!</u></p>
<p>13 És monda Dávid Gádnak: Nagy az én szorongattatásom! <u>Hadd essem inkább az Úr kezébe (mert igen nagy az ő irgalmassága) és ne essem emberek kezébe!</u> (1Krón,21 15. 2 Móz. 20,6.)</p>	<p>13 Dávid ezt felelte Gádnak: Igen nehéz helyzetben vagyok. <u>Inkább essem az Úr kezébe, mert igen nagy az ő irgalma. Csak ember kezébe ne essem!</u></p>

14 Az Úr tehát dögvészt bocsátott Izráelre, és elhullott Izráelben hetvenezer ember. 15 Az **Isten angyalt küldött Jeruzsálem ellen is, hogy pusztítsa azt. De alighogy belekezdett az a pusztításba, odanézett az Úr, bánkódni kezdett a veszedelem miatt, és ezt parancsolta a pusztító angyalnak: Elég! Most már hagyj abba!** Az Úr angyala akkor éppen a jebúszi Ornán szérúje mellett állt. 16 Dávid fölemelte a tekintetét, és meglátta az Úr angyalát, amint ott áll az ég és a föld között, kezében kivont karddal, amelyet Jeruzsálem ellen nyújtott ki. Ekkor Dávid és a vének zsákruhába burkolózva arca borultak. 17 Dávid pedig ezt mondta Istennek: Hiszen én mondtam, hogy számlálják meg a népet! **Én magam vagyok az, aki vétkeztem, és nagy gonoszsgot követtem el. De az én nyájam nem követett el semmit! Uram, Istenem, sújtsd le kezed inkább énám és az én rokonságomra, de a népedet ne bántsd! Vö. Mózes és PÁL**

18 Ekkor az Úr angyala azt üzenete Gáddal Dávidnak, hogy menjen, és állítson oltárt az Úrnak a jebúszi Ornán szérújén. 19 Elment tehát Dávid, Gád szavai szerint, amelyet az Úr nevében mondott. 20 Amikor Ornán arra fordult, meglátta az angyalt; négy fia, akik vele voltak, erre elrejtözött. Ornán éppen búzát csépel. 21 Dávid ekkor odament Ornánhoz. Amikor Ornán föltekintett, és meglátta Dávidot, kiment a szérúról, és arccal a földre borult Dávid előtt. 22 Dávid így szólt Ornánhoz: Add nekem ezt a szérút, hadd építsek itt oltárt az Úrnak! Teljes áron add nekem, hogy megszűnjék a népet ért csapás! 23 Ornán így felelt Dávidnak: Fogadd el, azután tegyen az én uram, királyom, ahogyan jónak látja! Nézd, odaadom a marhákat égőáldozatnak, a cséplőeszközöket tűzifának, a búzát pedig ételáldozatnak. Mindent odaadok! 24 De Dávid király ezt felelte Ornánnak: **Így nem! Csak teljes áron fogadom el tőled, mert nem akarom az Úrnak adni a tiedet, és nem akarok ingyen kapott égőáldozatot bemutatni.** 25 Adott tehát Dávid Ornánnak azért a helyért hatszáz sekel súlyú aranyat. 26 Azután oltárt épített ott Dávid az Úrnak, égőáldozatot és békeáldozatot mutatott be, és az Úrhoz kiáltott, ő pedig feleletül tüzet adott az égből az égőáldozati oltárra. 27 Az Úr pedig szólt az angyalnak, és az visszatette kardját a hüvelyébe. 28 Abban az időben Dávid, látva, hogy az Úr a jebúszi Ornán szérújén válaszolt neki, ott mutatta be az áldozatokat. 29 Az Úr hajléka ugyanis, amelyet Mózes készített a pusztában, valamint az égőáldozati oltár abban az időben a gibeóni áldozóhalmon volt. 30 Dávid azonban nem mert többé odajárulni, hogy ott keresse fel az Istent, úgy megrettent az Úr angyalának a kardjától,

1Krón 22

<p>Monda Dávid: Ez az Úr Istennek háza és az égőáldozatnak oltára Izráel számára. (1Krón 21,18.26.28.2Krón;3,1)</p> <p>2Megparancsolá azért Dávid, hogy gyűjtsék össze az Izráel földén való jövevényeket, a kiket kővágókká tón, hogy faragni való köveket vágnának, hogy az Isten házát megcsinálnák. (2Krón 2,17)</p> <p>3Továbbá sok vasat szerze Dávid szegeknek, az ajtókhöz és a foglalásokra; rezet is bőségesen minden mérték nélkül. (1Krón 18,8)</p> <p>4Számptalan cédrusfát is; mert a Sídon és Tírus városbeliek cédrusfákat bőségesen szállítanak Dávidnak. (1Krón 14,1)</p> <p>5Mert monda Dávid: Az én fiam, Salamon, gyermek és igen gyenge, az Úrnak pedig nagy házat kell építeni, mely híres legyen és ékesség az egész világon; elkészíték azért mindeneket néki. Dávid azért mindeneket nagy bőségesen megszerze, minekelötte meghalna. (1Krón 29,1.1Kir;3,7)</p> <p>6Hivatá azért Dávid az ő fiát, Salamont, és meghagyá néki, hogy az Úrnak, Izráel Istenének házat csináltasson. (1Krón 17,11.12)</p> <p>7És monda Dávid Salamonnak: Édes fiam, én elgondoltam vala szívemben, hogy az Úrnak, az én Istenemnek nevének házat építsek; (1Krón 17,1)</p> <p>8De az Úr ekképen szóla nékem, mondván: Sok vért ontottál, és sokat hadakoztál; ne építs az én nevemnek házat, mert sok vért ontottál ki a földre én előttem. (2Sám 7,5-13.1Kir;5,3)</p> <p>9Ímé fiad léssen néked, a kinek csendessége léssen, mert nyugalmat adok néki minden körül való ellenségeitől; azért nevezetik Salamonnak, mert békességet és</p>	<p>hanem ezt mondta Dávid: Itt lesz Istennek, az Úrnak a háza, és itt lesz Izráel égőáldozati oltára!</p> <p>2 Dávid ekkor megparancsolta, hogy gyűjtsék össze a jövevényeket Izráel területén, és kőfejtésre rendelte őket, hogy kőtömböket fejtsenek Isten házának az építéséhez.</p> <p>3 Böven szerzett Dávid vasat a kapuszárnyakhoz való szegeknek és sarokvasaknak meg rezet is mérhetetlenül sokat,</p> <p>4 továbbá tömérdek cédrusfát, mert a szidóniak és a tírusziak bőségesen szállítottak Dávidnak cédrusfát.</p> <p>5 Dávid ugyanis ezt gondolta: Az én fiam, Salamon még tapasztalatlan ifjú, az Úrnak pedig olyan házat kell építeni, hogy hírneve és ékessége mindent fölülmúljon az egész földön. Ezért én mindent megszerzek neki. Meg is szerzett Dávid mindent bőven még halála előtt.</p> <p>6 És hívatta a fiát, Salamont, és megparancsolta neki, hogy építsen házat az Úrnak, Izráel Istenének.</p> <p>7 Ezt mondta Dávid Salamonnak: Fiam, én magam szándékoztam házat építeni Istenem, az Úr nevének tiszteletére.</p> <p>8 De az Úr igéje így szólt hozzám: Sok vért ontottál, nagy háborúkat viseltél. Nem építhetsz házat az én nevem tiszteletére, mert sok vért ontottál ki színem előtt a földre.</p> <p>9 De fiad fog születni, ő a nyugalom embere lesz, mert mindenfelől nyugalmat adok neki ellenségeitől. Salamon lesz a neve, mert békességet és nyugalmat adok Izráelnek az ő idejében.</p>
---	--

<p>nyugodalmat adok Izráelnek az ő idejében. (2Sám 12,24.25;1Kir 4,25)</p> <p>10Ő csinál az én nevemnek házat; ő leszen nékem fiam és én néki atyja leszek, és megerősítem az ő királyságának trónját Izráel felett mindörökké. (1Kir 6,1-38;2Sám 7,13.14)</p> <p>11Most édes fiam legyen az Úr veled, hogy sikerüljön néked házat építeni az Úrnak, a te Istenednek, miképen szólott te felőled; (1Krón 17,12)</p> <p>12De adjon az Úr néked értelmet és bölcseséget, mikor téged Izráel fölé helyez, hogy az Úrnak a te Istenednek törvényét megőrizzed.</p> <p>13Akkor jól lesz dolgod, ha a rendeléseket és a végzéseket megtartod és teljesíted azokat, a melyeket az Úr Mózes által parancsolt volt Izráelnek. Légy bátor, légy erős, ne félj, és ne rettegj! (1Kir 9,4-8.5Móz;29,9)</p> <p>14Ímé én is az én szegénységemben szereztem az Úr házának építésére százezer tálentom aranyat és ezerszer ezer tálentom ezüstöt, és rezet, s vasat mérték nélkül, mert igen bőven van; fákat is, köveket is szereztem; te is szerezz ezekhez. (1Krón 18,11;1Krón 29,3.4)</p> <p>15Van néked sok mívesed, kővágód, kő- és fafaragód és mindenféle dologban bölcs mesterembered.</p> <p>16Az aranynak, ezüstnek, vasnak és réznek száma nincsen: azért kelj fel, láss hozzá, és az Úr legyen veled!</p> <p>17Megparancsolá pedig Dávid Izráel összes főembereinek, hogy ők is legyenek segítségül az ő fiának, Salamonnak, ezt mondván: (1Krón 29,6-8)</p> <p>18Avagy nincsen-é az Úr a ti Istentek ti veletek, a ki néktek békességet adott körülöttek? Mert az én hatalmam alá adá e</p>	<p>10 Ő épít majd házat nevem tiszteletére. Ő fiam lesz, és én atyja leszek, és örökre megszilárdítom királyi trónját Izráelben.</p> <p>11 Most hát, fiam, az Úr legyen veled, hogy sikeresen fölépíthesd Istenednek, az Úrnak a házat, ahogyan kijelentette rólad.</p> <p>12 Adjon neked az Úr értelmet és bölcsességet, amikor Izráel fölé rendel, hogy megtartsd Istenednek, az Úrnak a törvényét!</p> <p>13 Akkor jársz sikerrel, ha megtartod és végrehajtod azokat a rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket az Úr Mózes által parancsolt Izráelnek. Légy erős és bátor, ne félj, és ne rettegj!</p> <p>14 Látod, én nagy fáradsággal szereztem az Úr házához százezer talentum aranyat, egymillió talentum ezüstöt; a rezet és vasat már meg sem lehet mérni, olyan sok van. Épületfát és követ is szereztem; te gyarapítsd ezeket!</p> <p>15 Bőven van munkásod: kőfejtő, kőfaragó és ács meg számos, egyéb munkához értő mester.</p> <p>16 Az aranynak, az ezüstnek, a réznek és a vasnak se szeri, se száma. Láss munkához, az Úr legyen veled!</p> <p>17 Izráel összes főemberének pedig megparancsolta Dávid, hogy segítsenek a fiának, Salamonnak:</p> <p>18 Bizony, veletek volt Istenetek, az Úr, és nyugalmat adott nektek mindenfelől! Mert kezembe adta az ország lakóit, és meghódolt az ország az Úr előtt és az ő népe előtt.</p>
--	--

<p>földnek lakosait, és meghódolt e föld az Úr előtt és az ő népe előtt. (1Kir 5,3)</p> <p>19No azért keressétek az Urat a ti Istenteket teljes szívetek és lelketek szerint, és felkelvén, az Úr Isten szentséges helyét csináljátok meg, hogy vigyétek az Úr szövetségének ládáját és az Istennek szentelt edényeket a házba, a mely építtetik az Úr nevének.</p>	<p>19 Most azért keressétek szívvel-lélekkel Istenteket, az Urat! Lássatok hozzá, és építsétek föl Istennek, az Úrnak a szentélyét, hogy bevihezzétek az Úr szövetségládáját és az Isten szentélyének az edényeit abba a templomba, amely az Úr nevének tiszteletére épül.</p> <p>3 fejezet= 15 p</p>
--	---

1Krón 23

<p>1 Krón 23</p> <p>1Mevénhedék pedig Dávid és mikor igen koros volna: királylyá tevé az ő fiát, Salamont Izráel felett. (1Kir 1,1-39) 2És összegyűjté Izráel összes fejedelmeit, a papokat és a Lévitákat is. 3És megszámláltatának a Léviták, harmincz esztendőstől fogva, és a kik annál idősebbek valának; és azok száma fejenként, férfianként harmincznyolcezer volt. (1Krón,23 27. 4 Móz. 4,3.) 4Ezek közül huszonnégyezeren az Úr háza teendőinek gondviselői valának, és hatezeren tisztartók és bírák. 5Négyezeren ajtónállók; négyezeren pedig dícsérik vala az Urat minden zengő szerszámokkal, melyeket Dávid készíttetett a dícséretre. (2Krón 29,25) 6És Dávid őket csoportokba osztá a Lévi fiai szerint: Gersonitákra, Kéhátitákra és Méráritákra. (1Móz 46,11) 7A Gersoniták közül valók valának Lahdán és Simhi. 8Lahdán fiai: Jéhíel a fő, Zétám és Joel hárman. 9És a Simhi fiai: Selómit, Hásiel és Hárán, hárman; ezek voltak a Lahdán családjának fejei.</p> <p>10Simhi fiai: Jahát, Zina, Jéus és Béria; ezek négyen voltak Simhi fiai.</p> <p>11Jahát volt a fő, Zina második; de Jéus és Béria, mivel nem sok fiakat nemzének, az ő családjukban csak egy ágnak vétettek.</p> <p>12Kéhát fiai: Amrám, Ishár, Hebron és Uzziel, négyen.</p> <p>13Amrám fiai: Áron és Mózes, Áron kiválasztatott, hogy felszenteltetnék a</p>	<p>1 Amikor Dávid megöregedett, és betelt az élettel, a fiát, Salamont tette meg Izráel királyává. 2 Összegyűjtötte tehát Izráel összes főemberét meg a papokat és a lévitákat. 3 Számba vették a lévitákat a harmincévesektől fölfelé, és a férfiak száma harmincnolcezer fő volt. 4 Ezek közül huszonnégyezren intézzék az Úr házána teendőit, az előljárók és bírák hatezer legyenek, 5 a kapuőrök négyezren, négyezren pedig dícsérjék az Urat azokon a hangszereken, amelyeket én készíttettem az Úr dícséretére. 6 Azután Dávid csoportokba osztotta őket Lévi fiai: Gersón, Kehát és Merári szerint. 7 Gersóniak voltak Ladán és Simí. 8 Ladán fiai hárman voltak: az első Jehiél, továbbá Zétám és Jóél. 9 Simí fiai hárman voltak: Selómit, Haziél és Hárán. Ezek voltak Ladán családfői. 10 Simí fiai voltak: Jahat, Zizá, Jéus és Beria, ezek négyen voltak Simí fiai. 11 Jahat volt az első, és Zizá a második. Mivel Jéusnak és Berianak nem sok fia volt, egy családnak, egy csoportnak számítottak. 12 Kehát fiai négyen voltak: Amrám, Jichár, Hebrón és Uzziél. 13 Amrám fia volt Áron és Mózes. De Áront különválasztották, hogy fölszenteljék a szentek szentjének szolgálatára, őt és fiait örökre, hogy illatáldozatot mutassanak be az Úr színe előtt, hogy őt szolgálják, és az ő nevében mondjanak áldást mindenkor. 14 Mózesnek, Isten emberének a fiait szintén Lévi törzséhez számították. 15 Mózes fia volt Gersóm és Eliézer. 16 Gersóm fiai között Sebúél volt az első. 17 Eliézer első fia Rehabjá volt. Eliézernek nem lett több fia, de</p>
---	--

<p>szentek szentje számára, ő és az ő fiai mindörökké, hogy jóillatot tennének az Úr előtt, és szolgálának néki, s az ő nevében a népet megáldának mindörökké. (4Móz 6,22-27;2Móz 28,1)</p> <p>14Mózesnek, az Isten emberének fiai pedig számláltatának a Lévi nemzetségei közé.</p> <p>15Mózes fiai: Gerson és Eliézer. (2Móz 18,3.4)</p> <p>16Gerson fiai: Sébuel a fő. (1Krón 26,24)</p> <p>17Eliézer fiai voltak: Rehábia a fő. Eliézernek nem volt több fia; de a Rehábia fiai igen megsokasodtak vala.</p> <p>18Ishár fiai: Selómit, a ki fő vala.</p> <p>19Hebron fiai: Jéria a fő, Amárja második, Jaháziel harmadik és Jékámám negyedik. (1Krón 24,23)</p> <p>20Uzziel fiai: Mika a fő, és Isija második. (1Krón 24,24)</p> <p>21Mérári fiai: Mákhli és Músi; Mákhli fiai: Eleázár és Kis. (1Krón 6,1.19)</p> <p>22Meghala pedig Eleázár és nem voltak néki fiai, hanem leányai, a kiket a saját atyjokfiai, a Kis fiai vettek el.</p> <p>23Músi fiai: Mákhli, Eder és Jeremót, hárman.</p> <p>24Ezek Lévi fiai családjaik szerint, a családfők, az ő megszámláltatásuk szerint, neveik száma szerint fejenként, a kik az Úr házában szolgáltak, húsz éves korban és azon felül. (4Móz 8,24)</p> <p>25Mert ezt mondotta vala Dávid: Az Úr, az Izráel Istene nyugodalmat adott az ő népének, és Jeruzsálemben lakozik mindörökké; (1Kir 9,3.6-8)</p> <p>26Azért a Lévitáknak sem kell többé hordozni az Isten hajlékát, s mindazokat az</p>	<p>Rehabjá fiai igen megsokasodtak. 18 Jichár fiai között Selómít volt az első. 19 Hebrón fiai között Jerijjá volt az első, Amarjá a második, Jaháziel a harmadik, és Jekámám a negyedik. 20 Uzziel fiai között Míká volt az első, és Jissijjá a második. 21 Merári fia volt Mahlí és Músi. Mahlí fia volt Eleázár és Kís. 22 Eleázár úgy halt meg, hogy nem voltak fiai, csak leányai, akiket saját rokonaik, Kís fiai vettek el. 23 Músi fiai hárman voltak: Mahlí, Éder és Jeremót. 24 Ezek voltak Lévi fiai családjaik és családfőik szerint, ahogyan számba vették őket, külön-külön névjegyzékbe véve. Ők végezték az Úr háza szolgálatának a munkáját, húszévestől fölfele. 25 Mert Dávid ezt mondta: Nyugalmat adott népének az Úr, Izráel Istene, és örökre Jeruzsálemben lakik. 26 Ezért a lévitáknak nem kell többé hordozniuk sem a hajlékot, sem a szolgálatukhoz szükséges egyéb felszerelést. 27 Mert Dávid utolsó rendelkezése szerint állították össze Lévi fiainak a jegyzékét húszévestől fölfele. 28 Álljanak Áron fiainak a rendelkezésére az Úr házában szolgálatában az udvaroknál, a kamráknál és minden szent dolog tisztán tartásánál és az Isten háza körüli szolgálat teljesítésében, 29 a sorba rakott kenyereknél, az ételáldozathoz való finomlisztnél, a kovásztalan lepényeknél, a sütőlapoknál, a tésztagyúrásnál és minden úr- és hosszmértéknél. 30 Álljanak ott minden reggel, hogy hálát és dicséretet mondjanak az Úrnak, ugyanígy esténként is, 31 és ha égőáldozatot mutatnak be az Úrnak szombatoként, újholdkor és az ünnepeken, megszabott számban álljanak állandóan az Úr előtt. 32 Végezzék a kijelentés sátra körüli tennivalókat, a szentély körüli tennivalókat meg testvéreik, Áron fiai mellett a tennivalókat, amikor az Úr házában szolgálnak.</p>
--	--

<p>eszközöket, a melyek az ő szolgálatához valók. (4Móz 4,4-33)</p> <p>27Annakokáért Dávidnak utolsó rendelése szerint megszámláltattak a Lévi fiai, húsz éves korban és azon felül. (1Krón,23 3.)</p> <p>28Mert az ő helyök az Áron fiai mellett van, hogy szolgáljanak az Úr házában és annak pitvaraiban, kamaráiban, és mindenféle szent edények tisztítása és az Isten házában szolgálatja által.</p> <p>29És hogy gondot viseljenek a szent kenyerekre, az ételáldozathoz való lisztlángra, a kovász nélkül való lepényekre, a serpenyőben főttre és pirítotttra, minden mértékre és mérőre. (3Móz 24,5-9;3Móz 3,1-16)</p> <p>30És hogy álljanak az Úrnak tiszteletére és dicséretére, úgy reggel, mint este; (2Móz 29,38-42)</p> <p>31És hogy áldozzanak az Úrnak minden égőáldozattal, minden szombaton, a hónapok első napjain és a szokott ünnepeken bizonyos szám szerint, a mint szükség vala, szüntelen az Úr előtt; (3Móz 23,2-33)</p> <p>32És hogy szorgalmasan őrizzék a gyülekezet sátorát, őrizzék a szenthelyet, és hogy vigyázzanak az ő atyjokfiainak, az Áron fiainak szolgálatjánál az Úr házában. (3Móz 8,35)</p>	

1 Krón 24

<p>1Krón 24</p>	
<p>Az Áron fiainak is voltak rendjeik. Áron fiai: Nádáb, Abihú, Eleázár és Itámár.</p> <p>2Nádáb és Abihú még atyjuk előtt meghaltak és fiaik nem valának, azért Eleázár és Itámár viselék a papságot. (4Móz 3,2.4)</p>	<p>1 Áron fiainak a beosztása: Áron fiai Nádáb és Abihú, Eleázár és Itámár voltak. 2 Nádáb és Abihú még apjuk előtt meghalt. Fiaik nem voltak, ezért Eleázár és Itámár végezte a papi szolgálatot. 3 Ezeket osztotta be Dávid az Eleázár fiai közül való Cádókkal, valamint az</p>

<p>3És elosztá őket Dávid és Sádók, ki az Eleázár fiai közül vala, és Ahimélek, ki az Itamár fiai közül vala, az ő tisztök szerint a szolgálatra. (2Sám 8,17)</p> <p>4Eleázár fiai között pedig több főember találtaték, mint az Itamár fiai között, mikor eloszták őket. Az Eleázár fiai között családjaik szerint tizenhat főember volt; az Itamár fiai közül, családjaik szerint, nyolcz.</p> <p>5Eloszták pedig őket sors által válogatás nélkül, mert a szenthelynek fejedelmei és Istennek fejedelmei valának úgy az Eleázár, mint az Itamár fiai közül valók.</p> <p>6És beírá őket Semája, a Nétanéel fia, a Lévi nemzetségéből való íródeák, a király előtt és a fejedelmek előtt, Sádók pap előtt; Ahimélek előtt, ki Abjátár fia vala, és a papoknak és Lévitáknak családfői előtt. Egy család sorsoltatott az Eleázár és egy az Itamár nemzetségéből. (1Krón 27,17.2Sám;8,17)</p> <p>7Esék pedig az első sors Jojáríbra; a második Jedájára;</p> <p>8Hárimra a harmadik; Seórimra a negyedik;</p> <p>9Málkijára az ötödik; Mijáminra a hatodik;</p> <p>10Hakkósrá a hetedik; Abijára a nyolczadik; (Luk 1,5)</p> <p>11Jésuára a kilenczedik; Sekániára a tizedik;</p> <p>12Eliásibra a tizenegyedik; Jákimra a tizenkettedik;</p> <p>13Huppára a tizenharmadik; Jésebeábra a tizennegyedik;</p> <p>14Bilgára a tizenötödik; Immérre a tizenhatodik;</p> <p>15Hézirre a tizenhetedik; Hápisesre a tizennyolczadik;</p> <p>16Petáhiára a tizenkilenczedik; Jéhezkélre a huszadik;</p>	<p>Itámár fiai közül való Ahímelekkel együtt a megbízatásuknak megfelelő szolgálatra. 4 Mivel Eleázár fiai között több férfi volt, mint Itámár fiai között, ezért Eleázár fiai közül tizenhat családfőt osztottak be, Itámár fiai közül pedig nyolc családfőt. 5 Sorsolással osztották be őket, ezeket is, meg azokat is. Így lettek Eleázár és Itámár fiai szent és Istentől kijelölt vezető emberek. 6 Semája, Netanél fia, a lévíták közül való kancellár írta fel őket a király és a vezérek, Cádók főpap és Ahímelek, Ebjátár fia, továbbá a papok és a lévíták családfői jelenlétében. Egy családot húztak ki Eleázárnak, majd még egyet, azután Itámárnak is húztak egyet. 7 Az első sorshúzás Jójáribra esett, a második Jedájára, 8 a harmadik Hárimra, a negyedik Szeórimra, 9 az ötödik Malkijára, a hatodik Mijjámínra, 10 a hetedik Hakkócra, a nyolcadik Abijára, 11 a kilencedik Jészúára, a tizedik Sekanjára, 12 a tizenegyedik Eljásibra, a tizenkettedik Jákimra, 13 a tizenharmadik Huppára, a tizennegyedik Jesebábra, 14 a tizenötödik Bilgára, a tizenhatodik Immérre, 15 a tizenhetedik Hézirre, a tizennyolcadik Happiccére, 16 a tizenkilencedik Petahjára, a huszadik Jehezkélre, 17 a huszonegyedik Jákínra, a huszonkettedik Gámúlra, 18 a huszonharmadik Delájára, a huszonnegyedik pedig Maazjára. 19 Ezek kaptak megbízást arra a szolgálatra, hogy bejárjanak az Úr házába aszerint a rendtartás szerint, amelyet atyjuktól, Árontól kaptak, ahogyan Izráel Istene, az Úr megparancsolta neki. 20 Lévi többi fiai voltak: Amráam fia volt Súbáél, Súbáél fia volt Jehdejá. 21 Rehabjától származott Jissijjá, Rehabjá első fia. 22 Jichártól származott Selómót, Selómót fia volt Jahat. 23 Hebrón fiai voltak: az első Jerijjá, a második Amarjá, a harmadik Jahaziél, és a negyedik Jekamám. 24 Uzziél fia volt Míká, Míká fia Sámír. 25 Míká testvére Jissijjá volt, Jissijjá fia pedig Zekarjá. 26 Merári fia volt Mahlí és Músi. Jaazijjá fia Benó volt. 27 Merári fiai voltak: fiától, Jaazijjától származott Sóham, Zakkúr és Ibrí. 28 Mahlítól származott Eleázár. Neki nem voltak fiai. 29 Kístól származott Jerahmeél, Kís fia. 30 Músi fiai voltak: Mahlí, Éder és Jerímót. Ezek a lévíták,</p>
---	---

<p>17Jákinra a huszonegyedik; Gámulra a huszonkettedik;</p> <p>18Delájára a huszonharmadik; Maáziára a huszonnegyedik.</p> <p>19Ez az ő hivatalos rendjük szolgálatukban, hogy bejárnának az Úr házába sorban, az ő atyjoknak Áronnak rendelése szerint, a mint megparancsolta volt néki az Úr, Izráel Istene.</p> <p>20A mi Lévi többi fiait illeti: az Amrám fiai közül vala Subáel; a Subáel fiai közül Jehdéja.</p> <p>21A mi illeti Rehábiát: a Rehábia fiai közül Issija vala fő.</p> <p>22Az Ishár fiai közül Selómót; és a Selómót fiai közül Jahát.</p> <p>23A Hebron fiai közül első vala Jérija, Amárja második, Jaháziel harmadik, Jekámhám negyedik. (1Krón 23,19)</p> <p>24Uzziel fiai: Mika; a Mika fiai közül Sámir.</p> <p>25Mika atyjafia Issija; Issija fiai közül Zekáriás.</p> <p>26Mérári fiai: Mákhli és Músi; Jaázija fia, Bénó.</p> <p>27Mérárinak Jaázijától, az ő fiától való fiai: Sohám, Zakkúr és Hibri.</p> <p>28Mákhlitól vala Eleázár, és ennek nem valának fiai. (1Krón 23,21)</p> <p>29Kistől: a Kis fiai közül való volt Jérahméel.</p> <p>30Músi fiai: Mákhli, Eder és Jérimót. Ezek a Léviták fiai az ő családjaik szerint.</p> <p>31Ezek is sorsot vetének az ő atyjokfiaival az Áron fiaival együtt Dávid király előtt, Sádók</p>	<p>családjaik szerint. 31 Ezekre is ugyanúgy sorsot vetettek, mint testvéreikre, Áron fiaira, Dávid király, Cádók és Ahímelek, továbbá a papok és a léviták családfői jelenlétében; a családfőkre ugyanúgy, mint legkisebb testvérükre.</p>
--	---

és Ahimélek előtt, és a papok és Léviták családfői előtt, a fő a kisebbekkel egyformán.

1 Krón 25

25	
<p>1Dávid és a sereg fővezérei a szolgálatra kijelölék az Asáf, Hémán és Jedutun fiait, hogy prófétáljanak ceterákkal, lantokkal és cimbalmokkal. Azok száma, a kik e szolgálatra rendeltettek, az ő szolgálatuk szerint: (Zsolt 73,1;2Krón 29,25)</p> <p>2Az Asáf fiai közül: Zakkúr, József, Nétánia és Asaréla, az Asáf fiai Asáf mellett, a ki a király mellett prófétál vala.</p> <p>3A Jedutun fiai közül: A Jedutun fiai Gedália, Séri, Jésája, Hasábia, Mattithia és Simej, hatan ceterával az ő atyjok Jedutun mellett, a ki az Úr tiszteletére és dicséretére prófétál vala.</p> <p>4A Hémán fiai közül: Hémán fiai: Bukkija, Mattánia, Uzziel, Sébuel, Jérimót, Hanánia, Hanáni, Eliáta, Giddálti, Romámti-Ezer, Josbekása, Mallóti, Hótir, Maháziót.</p> <p>5Ezek mind Hémán fiai, a ki az Isten beszédeiben a király látnoka a hatalom szarvának emelésére. Az Isten Hémánnak tizennégy fiút és három leányt ada.</p> <p>6Ezek mindnyájan az ő atyjuk mellett valának, a kik az Úr házában énekelnek vala cimbalmokkal, lantokkal és ceterákkal az Isten házában szolgálatában, a királynak, Asáfnak, Jedutunnak és Hémánnak parancsolata szerint.</p> <p>7Ezeknek száma testvéreikkel együtt, a kik jártasok valának az Úr énekében, mindnyájan tudósok, kétszáznyolcvannyolcz vala.</p> <p>8És sorsot vetének a szolgálat sorrendjére nézve, kicsiny és nagy, tanító és tanítvány egyaránt. (1Krón 24,31)</p>	<p>1 Dávid és a hadseregparancsnokok a szolgálatra különválasztották Ászáf, Hémán és Jedutún fiai közül azokat, akik prófétai ihlettel játszottak ceterán, lanton és cintányéron. Ez volt azoknak a férfiaknak a jegyzéke, akik ezt az istentiszteleti szolgálatot végezték: 2 Ászáf fiai közül Zakkúr, József, Netanjá és Aszaréla, Ászáf fiai. Őket a prófétai ihlettel játszó Ászáf irányította, aki a király felügyelete alá tartozott. 3 A jedútúniak közül Jedutún hat fia: Gedaljá, Cerí, Jesajá, Simí, Hasabjá és Mattitjá, akik apjuknak, Jedutúnnak az irányítása mellett prófétai ihlettel játszottak a ceterán, hálát adva az Úrnak, és dicsérve őt. 4 A hémániak közül Hémán fiai: Bukkijjá, Mattanjá, Uzziél, Sebúél, Jerímót, Hananjá, Hanáni, Eliátá, Giddaltí, Rómamti-Ezer, Josbekásá, Mallótí, Hótír és Mahaziót. 5 Ezek mind Hémán fiai voltak, aki a király látnoka volt, hogy Isten ígéretéhez híven még nagyobbá tegye a hatalmát. Az Isten tizennégy fiút és három leányt adott Hémánnak. 6 Ezek mindnyájan apjuk, Ászáf, Jedutún és Hémán irányításával énekeltek az Úr házában, cintányérok, lantok és ceterák kíséretében végezve az istentiszteletet az Isten házában, a király irányítása szerint. 7 Kétszáznyolcvannyolc volt a száma rokonaikkal együtt azoknak, akiket megtanítottak az Úr énekeire; ezek mindnyájan képzetek voltak. 8 Sorsvetéssel osztották ki a tennivalókat a fiatalokra és az öregekre, a képzetekre és a még gyakorlatlanokra egyaránt. 9 A sorsolás először az ászáfi Józsefekre esett, másodsor Gedaljára, aki testvéreivel és fiaival együtt tizenkettőmagával volt. 10 Harmadszor Zakkúrra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 11 Negyedszer Jicírre, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 12 Ötödször Netanjára, aki fiaival és testvéreivel együtt</p>

<p>9És esék az első sors az Asáf fiára, Józsefre; Gedáliára a második. Ő és testvérei tizenketten valának.</p>	<p>tizenkettőmagával volt. 13 Hatodszor Bukkijára, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 14 Hetedszer Jeszarélára, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 15 Nyolcadszor Jesajára, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 16 Kilencedszer Mattanjára, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 17 Tizedszer Simíre, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 18 Tizenegyedszer Azarélra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 19 Tizenkettőszer Hasabjára, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 20</p>
<p>10A harmadik Zakkúrta, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.</p>	<p>Tizenharmadszor Súbáélra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 21 Tizenegyedszer Mattitjára, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 22 Tizenötödször Jerémótra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 23 Tizenhatodszor Hananjára, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 24 Tizenhetedszer Josbekására, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 25 Tizennyolcadszor Hanánira, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 26 Tizenkilencedszer Mallótira, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 27 Huszadszor Elijjátára, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 28 Huszonegyedszer Hótírra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 29 Huszonkettőszer Giddaltira, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 30 Huszonharmadszor Mahaziótra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 31 Huszonegyedszer Rómamti-Ezerre, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt.</p>
<p>11Negyedik Jisrire esék, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.</p>	<p></p>
<p>12Ötödik Nétániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.</p>	<p></p>
<p>13Hatodik Bukkijára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.</p>	<p></p>
<p>14Hetedik Jésarelára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.</p>	<p></p>
<p>15Nyolcadik Jésájára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.</p>	<p></p>
<p>16Kilencedik Mattániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.</p>	<p></p>
<p>17Tizedik Simeire, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.</p>	<p></p>
<p>18Tizenegyedik Azárelre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.</p>	<p></p>
<p>19Tizenkettődik Hasábiára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.</p>	<p></p>
<p>20Tizenharmadik Subáelre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.</p>	<p></p>
<p>21Tizenegyedik Mattithiára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.</p>	<p></p>
<p>22Tizenötödik Jérimótra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.</p>	<p></p>
<p>23Tizenhatodik Hanániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.</p>	<p></p>
<p>24Tizenhetedik Josbekására, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.</p>	<p></p>

25Tizennyolczadik Hanánira, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.	
26Tizenkilenczedik Mallótira, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.	
27Huszadik Eliátára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.	
28Huszonegyedik Hótirra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.	
29Huszonkettedik Giddáltire, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.	
30Huszonharmadik Maháziónra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.	
31Huszonnegyedik Romámti-Ezerre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.	

1Krón 26

1 A kapuőrök beosztása: a kórahiak közül Meselemjá, Kóré fia, aki Ászáf fiai közül való volt. 2 Meselemjá fiai közül Zekarjá volt az elsőszülött, Jediaél a második, Zebadjá a harmadik, Jatniél a negyedik, 3 Élám az ötödik, Jóhánán a hatodik, Eljehóénaj a hetedik. 4 Óbéd-Edóm fiai közül Semajá volt az elsőszülött, Józabád a második, Jóáh a harmadik, Szákár a negyedik, Netanél az ötödik, 5 Ammiél a hatodik, Jisszákár a hetedik, **Peulletaj a nyolcadik, mert Isten megáldotta őt.** 6 Fiának, Semajának is születtek fiai, akik családjukban előjárók lettek, mivel vitéz férfiak voltak. 7 Semajá fiai voltak: Otní, Refáél, Óbéd és Elzábád, akinek a testvérei, Elihú és Szemakjá is bátor harcosok voltak. 8 Ezek mindnyájan Óbéd-Edóm fiai. Ők maguk is, fiaik és testvéreik is bátor emberek voltak, alkalmasak a szolgálatra. Hatvanketten származtak Óbéd-Edómtól. 9 Meselemjá fiai és testvérei is bátor harcosok voltak, mind a tizennyolcan. 10 Merári fiai közül Hószának is voltak fiai. Simrí volt az első; bár nem ő volt az elsőszülött, apja őt tette meg elsőnek. 11 Hilkiájá volt a második, Tebaljá a harmadik, Zekarjá a negyedik. Hószá fiai és testvérei összesen tizenhárman voltak. **12 Ezeket a kapuőröket osztották be őrségbe rokonságukkal együtt a férfiak száma szerint, hogy az Úr háza szolgálatára álljanak. 13 Majd sorsvetéssel kijelöltek egy-egy kaput a családoknak, a kisebbeknek és a nagyobbaknak egyaránt.** 14 A keleti kaput Selemjának sorsolták ki. Fiának, Zekarjának, aki bölcs tanácsadó volt, szintén sorsot vetettek, neki jutott sorsolással az északi kapu. 15 Óbéd-Edómnak jutott a déli kapu, fiainak pedig a raktár. 16 Suppímnak és Hószának jutott a nyugati kapu a Salleket-kapuvval együtt a fölfelé vezető úton. Őrhelyeik, egyik a másik után, ezek voltak: 17 keleten hat lévita volt, északon naponként négy, délen is naponként négy, a raktárnál pedig kettő-kettő; 18 nyugaton, a csarnoknál négy volt az út mellett, kettő pedig a csarnok mellett. 19 Ez volt a Kórah fiai és Merári fiai közül való kapuőrök beosztása. 20 A léviták közül Ahijjá volt az Isten háza kincstárának és a szent ajándékok kincstárának a felügyelője. 21 Ladán fiai, a gérsóni Ladán fiai, a gérsóni Ladán családfői ezek voltak: Jehiéli 22 meg Jehiéli fiai, Zétám és testvére, Jóél, az Úr háza kincstárának a felügyelői. 23 Az amrámiak, a jicháriak, a hebróniak és az uzzíéliek közül 24 Sebúél, Gérsómnak, Mózes fiának a leszármazottja volt a kincsek felügyelőinek az előjárója. 25 Az ő rokonai voltak Eliézer ágán: fia, Rehabjá, ennek a

fia Jesajá, ennek a fia Jórám, ennek a fia Zikrí és ennek a fia Selómít. **26 Ez a Selómít volt testvéreivel együtt a felügyelője mindazoknak a szent kincseknek, amelyeket Dávid király, a családfők, az ezredesek, a századosok és a hadseregparancsnokok az Úrnak szenteltek. 27 A hadizsákmányt szentelték oda az Úr házának a fenntartására. 28 Mindaz, amit odaszentelt Sámuel, a látó, Saul, Kís fia, Abnér, Nér fia és Jóáb, Cerújá fia, minden, amit csak odaszenteltek,** Selómíttra és testvéreire volt bízva. 29 A jicháriak közül Kenanjára és fiaira bízták Izráel közügyeit: ők lettek az előjárók és a bírák. 30 A hebróniak közül Hasabjára és rokonságára, ezerhétszáz bátor harcosra bízták Izráel igazgatását a Jordántól nyugat felé az Urat illető minden dologban és a király szolgálatában. 31 A hebróniak közül Jerijjá volt az első, a hebróni családok származási jegyzéke szerint. Amikor Dávid uralkodásának a negyvenedik évében felkeresték őket, és találtak köztük kiváló vitézeket Jazér-Gileádban, 32 Jerijját és rokonságát, kétezerhétszáz családfőt, ezeket a bátor harcosokat bízta meg Dávid király a rúbeniek, a gádiak és a manassébeliek fél törzsének a felügyeletével az Istent és a királyt illető minden dologban.

1Krón 27

Izráel fiai, akik családfők, ezredesek, századosok és előjárók vezetésével a király szolgálatára álltak a csapattestek minden teendőjében, amelyek hónapról hónapra, az év minden hónapjában felváltva álltak szolgálatba, mindegyik csapattestben szám szerint huszonnégyezren voltak. 2 Az első hónapban szolgáló, első csapattest élén Josobám, Jabdiél fia állt. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. **3 Ő Pérec leszármazottja volt; ő az első hónapban szolgáló csapatok parancsnokainak a feje.** 4 A második hónapban szolgáló csapattest élén az ahóhi Dódaj állt. Egyik csapatának a vezére Miklót volt. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 5 A harmadik hónapban szolgáló, harmadik csapat vezére Benájá volt, Jójádá főpap fia. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 6 Ez a Benájá a harminc hős közé tartozott, ő volt a harmincak parancsnoka. Csapattestéhez tartozott fia, Ammizábád is. 7 A negyedik hónapban szolgáló, negyedik csapattest vezére Aszáél, Jóáb testvére volt, helyettese pedig a fia, Zebadjá. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 8 Az ötödik hónapban szolgáló, ötödik csapattest vezére a jizráhi Samhút volt. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 9 A hatodik hónapban szolgáló, hatodik csapattest vezére a tekóai Írá, Ikkés fia volt. **Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott.** 10 A hetedik hónapban szolgáló, hetedik csapattest vezére a pelóni Helec volt, Efraim fiai közül. **Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott.** 11 A nyolcadik hónapban szolgáló, nyolcadik csapattest vezére a húsái Szibbekaj volt, a zerahiak közül. **Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott.** 12 A kilencedik hónapban szolgáló, kilencedik csapattest vezére az anatóti Abiézer volt, a benjáminiak közül. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 13 A tizedik hónapban szolgáló, tizedik csapattest vezére a netófái Mahraj volt, a zerahiak közül. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 14 A tizenegyedik hónapban szolgáló, tizenegyedik csapattest vezére a pirátóni Benájá volt, Efraim fiai közül. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 15 A tizenkettedik hónapban szolgáló, tizenkettedik csapattest vezére a netófái Heldaj volt, aki Otniéltől származott. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 16 Izráel törzsei élén a következők álltak: a rúbeniek fejedelme Eliézer volt, Zikrí fia; a simeoniaké Sefatjá, Maaká fia; 17 a lévitáké Hasabjá, Kemúél fia, az áronitáké Cádók, 18 Júdáé Elíhú, Dávid testvérei közül; Issakaré Omrí, Míkáél fia; 19 Zebuloné Jismajá, Óbadjá fia; Naftálié Jerímót, Azriél fia; 20 Efraim fiaié Hóséa, Azazjá fia; Manassé törzse egyik feléé Jóél, Pedájá fia; 21 Manassé törzse gileádi feléé Jiddó, Zekarjá fia; Benjáminé Jaaszíél, Abnér fia; 22 Dáné Azarél, Jeróhám fia. Ezek voltak Izráel törzseinek a vezérei. 23 Nem vette számba Dávid a húszéveseket és az azon aluliakat, mert az Úr megígérte, hogy úgy megsokasítja Izráelt, hogy annyian lesznek, mint égen a csillag. 24 Jóáb, Cerújá fia elkezdte ugyan a számlálást, de nem fejezte be, mivel emiatt

gyúlt haragra Isten Izráel ellen. Ezért nem került be ezeknek a száma Dávid király történetének a számadatai közé. 25 A királyi kincstár gondnoka Azmávet volt, Adiél fia. A mezők, a városok, a falvak és az őrtornyok raktárainak a gondnoka Jónátán, Uzziáj fia volt. 26 A mezei munkások és a földművelők felügyelője Ezri, Kelúb fia volt. 27 A szőlők felügyelője a rámái Simí, a szőlők borkészleteinek a felügyelője a sefemi Zabdí volt. 28 A Seféla-alföld olajfa- és fügefakertjeinek a felügyelője a gádéri Baalhánán volt, az olajraktarak felügyelője Jóás. 29 A Sárónon legelő marhák felügyelője a sáróni Sitraj volt, a völgyekben legelő marhák felügyelője pedig Sáfát, Adlaj fia. 30 A tevék felügyelője a jismáeli Óbíl, a szamarak felügyelője a mérónóti Jehdejá, 31 a juhnyájak felügyelője pedig a hagri Jázíz volt. Mindezek Dávid király vagyonának a felügyelői voltak. 32 Jónátán, Dávid nagybátyja tanácsadó volt, értelmes és írástudó ember, Jehiél, Hakmóni fia pedig a király fiainak a nevelője volt. 33 Ahítófel a király tanácsadója volt, az arki Húsaj pedig a király barátja. 34 Ahítófel helyettese Jójadá, Benájá fia és Ebjátár volt, a királyi hadsereg parancsnoka pedig Jóáb.

1Krón 28

1 Dávid összegyűjtötte Jeruzsálemben Izráel összes főemberét, a törzsek vezetőit, a király szolgálatára álló csapatok parancsnokait, az ezredeseket, a századosokat, a király és fiai minden vagyonának és jószágának a kormányzóit, az udvarnokokkal, a testőrökkel és az összes kiváló vitézzel együtt. 2 Ekkor fölállt Dávid király, és így szólt:

Hallgassatok meg, testvéreim és népem! Én magam szerettem volna házat építeni az Úr szövetségládájának, Istenünk lába zsámolyának az elhelyezésére. Elő is készítettem az építést. 3 De Isten így szólt hozzám: **Nem építhetsz házat az én nevem tiszteletére, mert háborúskodó ember voltál, és sok vért ontottál.** 4 Mégis engem választott ki Izráel Istene, az Úr atyám egész háza népéből, hogy Izráel királya legyek mindvégig. Mert Júdat választotta ki a fejedelemségre, Júda házából pedig az én atyám háza népét, apámnak a fiai között pedig bennem telt öröme, hogy egész Izráel királyává tegyen. 5 Valamennyi fiam közül – pedig az Úr sok fiút adott nekem – Salamon fiamat választotta ki, hogy ő üljön az Úr királyságának a trónjára Izráelben. 6 És ezt mondta nekem: **Fiad, Salamon építi majd föl házamat és udvaraimat, mert kiválasztottam őt, hogy fiam legyen, én pedig atyja leszek. 7 Örökre megszilárdítom királyságát, ha állhatatosan teljesíti parancsolataimat és törvényeimet, ahogyan eddig tette.** 8 Most azért egész Izráelnek, az Úr gyülekezetének a szeme láttára és Istenünk füle hallatára mondom: **Tartsátok meg és kutassátok Isteneteknek, az Úrnak minden parancsolatát, hogy birtokotokban maradjon ez a jó föld, és örökségül hagyhassátok utódaitokra örökre!** 9 Te pedig, fiam, Salamon, ismerd meg atyád Istenét, és szolgálj neki teljes szívvel és készséges lélekkel, mert megvizsgál az Úr minden szívet, és megismer minden szándékot és indulatot. **Ha keresed, megtalálhatod. De ha elhagyod őt, akkor félreállít téged végleg.** 10 Lásd meg azért, hogy téged választott ki az Úr, hogy házat építs szentélyül. Légy hát erős, és készítsd el!

11 Akkor átadta Dávid a fiának, Salamonnak a csarnoknak és épületeinek, a kincstárnak, a felső szobáknak, a belső szobáknak és az

engesztelés helyének LXX: και τοῦ οἴκου τοῦ ἐξίλασμοῦ ἐξίλασμός, -ó - engesztelés, váltság, engesztelő áldozat kilaszmos= engesztelés (gyógyulás, Tyndale) (GYÓGYULÁS ÉS ENGESZTELÉS UGYANAZ, VAGYIS AZ ENGESZTELÉS= GYÓGYULÁS!)

1JN 2,2

2 mert ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért, de nemcsak a miénkért, hanem az egész világ bűnéért is.

καὶ αὐτὸς ἰλασμός ἐστιν περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, οὐ περὶ τῶν ἡμετέρων δὲ μόνον ἀλλὰ καὶ περὶ ὅλου τοῦ κόσμου. (Nesze neked, limited atonement)

Tnd: he it is that obteyneth grace for oure synnes:

KJV

And he is the propitiation for our sins; and not for our's only, but also for the sins of the whole world.

LUTH

Vnd derfelbige ift die verfönung fur vnfer fünde / Nicht allein aber fur die vnfer / fondern auch fur der gantzen Welt

tervrajzát, 12 mindazét, amit a Lélek adott neki: az Úr háza udvarainak és körös-körül valamennyi kamrának meg az Isten háza kincstárainak és a szent ajándékok kincstárainak a tervrajzát, 13 továbbá a papok és lévíták beosztásának, az Úr házában végzendő istentisztelet minden teendőjének és az Úr házában szükséges összes istentiszteleti felszerelésnek a tervezetét. 14 Minden egyes istentiszteleti aranyeszközt az arany súlymértéke szerint, minden egyes istentiszteleti ezüsteszközt pedig annak súlymértéke szerint adott meg. 15 Ugyanígy az arany lámpatartók és arany mécsesek súlyát, minden egyes lámpatartónak és mécseseiknek a súlya szerint; az ezüst lámpatartóknál is a lámpatartó és mécsesei súlya szerint, a különböző lámpatartók rendeltetése szerint. 16 Megadta, hogy mennyi legyen az arany súlya a sorba rakott kenyerek asztalánál asztalonként és az ezüsté az ezüstasztaloknál; 17 továbbá a villákhoz, hintőedényekhez és kancsókhöz való színaranynak meg az aranykelyheknek a súlyát kelyhenként meg az ezüstkelyheknek a súlyát kelyhenként, 18 az illatáldozati oltárhoz szükséges tiszta arany súlyát, az aranykerúbok kocsijának a tervrajzát, akik kiterjesztett szárnyakkal befedték az Úr szövetségládáját. 19 Minderre, a tervrajzban előírt valamennyi munkára az Úr kezéből származó írás oktatott ki engem. 20 Ezek után Dávid azt mondta fiának, Salamonnak: Légy erős és bátor, és fogj hozzá! Ne félj, és ne rettegj, mert az Úristen, az én Istenem veled van, nem hagy cserben és nem hagy el, amíg be nem fejezed mindazt a munkát, amely az Úr házában végzett szolgálathoz szükséges. 21 Nézd, itt vannak a papok és a lévíták csapatai az Isten házában végzendő mindenféle szolgálatra. Veled vannak, készen bármilyen munkára, értenek mindenféle szolgálathoz. A vezetők meg az egész nép is mindenben a rendelkezésedre áll!

1Krón 29

Dávid király így szólt az egész gyülekezethez: Egyedül Salamon fiamat választotta ki az Isten, de ő még tapasztalatlan ifjú, a munka pedig nagy, mert nem emberé lesz ez a hajlék, hanem az Úristené. 2 Ezért minden örömmel azon voltam, hogy Istenem házához aranyat szerezzek az aranyeszközökhöz, ezüstöt az ezüsteszközökhöz, rezet a rézhez, vasat a vashoz, fát a famunkához, ónixköveket, foglalatba való köveket, sötét és tarka színű köveket, mindenféle drágakövet és fehér márványt bőséggel. 3 Mindezen fölül az én Istenem háza iránti szeretetből a saját aranyamat és ezüstömet is odaadom Istenem házára azon felül, amit a szent ház számára szereztem: 4 háromezer talentum aranyat, mégpedig ófiri aranyat és hétezer talentum tiszta ezüstöt a templom falainak a beborítására, 5 aranyat az aranyeszközökhöz és ezüstöt az ezüsteszközökhöz, a mesteremberek mindenféle munkájához. Ki akar még önként, bőkezűen adakozni ma az Úrnak? 6 Ekkor a családfők, Izráel törzseinek a vezetői, az ezredesek és a századosok meg a királyi udvartartás vezetői önként adakozni kezdtek. 7 Összeadtak az Isten házának munkálataira ötezer talentum aranyat, tízezer dáríkot, tízezer talentum ezüstöt, tizennyolcezer talentum rezet és százezer talentum vasat. 8 Akinek drágaköve volt, odaadta az Úr házána a kincseihez, a gérsóni Jehiél felügyelete alá. 9 És örült a nép az önkéntes

adakozásnak, mert tiszta szívből, önként adakoztak az Úrnak. Dávid király is nagyon megörült. 10 Dávid ekkor áldotta az Urat az egész gyülekezet előtt. Ezt mondta:

Áldott vagy te, Uram, ősatyánknak, Izráelnek Istene, öröktől fogva mindörökké! 11 Tied, Uram, a méltóság, a hatalom és a tisztelet, a hírnév és a fenség, bizony minden, ami a mennyben és a földön van! Tied, Uram, az ország, magasztos vagy te, mindenség fejedelme! 12 Tőled ered a gazdagság és a dicsőség, te uralkodsz mindenben. A te kezedből van az erő és a hatalom, a te kezéd tehet bárkit nagygyá és erőssé. 13 Most azért, Istenünk, hálát adunk neked, és dicsérjük a te fenséges nevedet. 14 Mert ki vagyok én, és mi az én népem, honnan volt erőnk ennyit adakozni? Bizony, tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit a te kezedből kaptunk! 15 Mi jövevények és zsellérek vagyunk előtted, mint minden ősünk. Napjaink olyanok a földön, mint a múltó árnyék. 16 Urunk, Istenünk! Ez az egész halom kincs, amelyet összeadtunk, hogy neked, a te szent neved tiszteletére templomot építsünk, a te kezedből való, és a tied lesz mindez! 17 Tudom, Istenem, hogy te megvizsgálod a szíveket, és az őszinteségekben leled gyönyörűségedet. Én mindezt őszinte szívvél, önként adtam, és most örömmel látom, hogy önként adakozott neked néped, amely itt összegyűlt. 18 Uram, őseinknek, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene, tartsd meg örökre néped szívében ezt a szándékot és indulatot, és kösd magadhoz szívüket! 19 Fiamnak, Salamonnak pedig add meg, hogy tiszta szívből tartsa meg parancsolataidat, intelmeidet és rendelkezéseidet, és vigyen véghez mindent, fölépítve azt a hajlékot, amelyet én előkészítettem.

GYÖNYÖRŰ BÚCSÚBESZÉD, S EHHEZ SZÉPEN KAPCSOLÓDIK MÉG JÉZUS BÚCSÚBESZÉDE, LEGELŐSZÖR PEDIG MÓZESÉ!

20 Azután ezt mondta Dávid az egész gyülekezetnek: Áldjátok az Urat, a ti Isteneteket! És az egész gyülekezet áldotta az Urat, ősei Istenét, meghajolt és leborult az Úr előtt és a király előtt. 21 Másnap reggel véresáldozatokat mutattak be, és égőáldozatokat áldoztak az Úrnak: ezer bikát, ezer kost, ezer bárányt a hozzájuk tartozó italáldozatokkal együtt, és tömérdek véresáldozatot egész Izráelért. 22 Ettek és ittak az Úr színe előtt azon a napon nagy örömmel. Azután másodszor is királlyá tették Salamont, Dávid fiát, és fölkenték az Úr fejedelmévé; Cádókot pedig pappá. 23 Így ült Salamon az Úr trónjára apja, Dávid után. Eredményesen uralkodott, és egész Izráel hallgatott rá. 24 A vezérek, a testőrök és Dávid király fiai is mind kezet adtak, hogy Salamon király alattvalói lesznek. 25 Az Úr pedig igen nagygyá tette Salamont egész Izráel szemében, és olyan királyi méltóságot adott neki, amilyen nem volt előtte egy királynak sem Izráelben. 26 Dávid, Isai fia egész Izráel királya volt. 27 Negyven évig uralkodott Izráelben. Hebrónban hét évig, Jeruzsálemben pedig harminchárom évig uralkodott. 28 **És meghalt késő vénségében, betelve az étellel, gazdagsággal és dicsőséggel.** Utána a fia, Salamon lett a király. 29 Dávid király dolgai elejétől a végéig meg vannak írva Sámuel látó, Nátán próféta és Gád látnok történetében **NINCS A KÁNONBAN!** 30 egész uralkodásával, hőstetteivel és mindazokkal az eseményekkel együtt, amelyek vele, Izráellel és a többi ország királyságaival végbementek.

2Krón 1

Salamonnak, Dávid fiának a királyi hatalma megerősödött, mert Istene, az Úr vele volt, és egyre nagyobbá tette. 2 Összehívta Salamon egész Izráelt, az ezredeseket, a századosokat, a bírákat és egész Izráel minden főemberét, a családfőket, 3 és elment Salamon az egész gyülekezettel együtt a gibeóni áldozóhalomra, mert ott volt Isten kijelentésének a sátra, amelyet Mózes, az Úr szolgálja készíttetett a pusztában. 4 Az Isten ládáját Dávid már fölvitette Kirjat-Jearímból, amikor helyet készített annak, ugyanis egy sátrat állíttatott föl neki Jeruzsálemben, 5 a rézoltár azonban, amelyet Becalél, Úri fia, Húr unokája készített, még ott állt az Úr hajléka előtt. Ezt kereste föl Salamon és a gyülekezet. **6 Fölment tehát Salamon az Úr színe előtt álló rézoltárhoz, amely a kijelentés sátránál volt, és ezer égőáldozatot mutatott be rajta.** 7 Azon az éjszakán megjelent Isten Salamonnak, és ezt mondta neki: **Kérj valamit, én megadom neked!** 8 Salamon ezt felelte Istennek: Te nagy szeretettel bántál apámmal, Dáviddal, és engem tettél utána királlyá. 9 Most pedig, Uram, Istenem, váljék valóra apámnak, Dávidnak adott ígéreted, **mert te tettél engem e nép királyává,** akik oly sokan vannak, mint a föld pora. 10 **Adj azért nekem bölcsességet és értelmet, hogy tudjam ennek a népnek az ügyeit intézni. Különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet?** 11 Isten ezt felelte Salamonnak: **Mivel ez a szíved vágya, és nem gazdagságot, vagyont vagy dicsőséget kértél, nem is gyűlölőid életét vagy hosszú életet, hanem bölcsességet és értelmet, hogy kormányozni tudd népemet, amelynek a királyává tettelek, 12 ezért megadom neked a bölcsességet és az értelmet, sőt olyan gazdagságot, vagyont és dicsőséget is adok neked, amelyhez fogható nem volt és nem is lesz egy királynak sem, sem előtted, sem utánad.** 13 Azután visszament Salamon Jeruzsálembe a gibeóni áldozóhalomról, a kijelentés sátra elől, és uralkodott Izráelen. 14 Gyűjtött Salamon harci kocsikat és lovasokat. Ezernégyszáz harci kocsija és tizenkétezer lova lett, amelyeket a harci kocsik városaiba rendelt és a király mellé, Jeruzsálembe. 15 A király elérte, hogy annyi lett Jeruzsálemben az ezüst és az arany, mint a kő, és annyi lett a cédrus, mint amennyi vadfügefa van az alföldön. 16 Salamonnak Egyiptomból, méghozzá Kevéből hozták a lovakat, a király kereskedői szereztek azokat Kevéből megszabott áron: 17 egy harci kocsit hatszáz sekel ezüstért hoztak Egyiptomból, egy lovat pedig százötvenért. Ugyancsak az ő közvetítésükkel szállították tovább ezeket a hettita királyoknak és az arám királyoknak. 18 Salamon megparancsolta, hogy építsenek házat az Úr nevének tiszteletére, neki magának pedig egy királyi palotát.

2Krón 2

Kirendelt Salamon a hegyekbe hetvenezer teherhordót és nyolcvanezer kőfejtőt, és melléjük háromezer-hatszáz felügyelőt. 2 Majd ezt üzente Salamon Hírámnak, Tírusz királyának: Apámnak, Dávidnak is megtetted, hogy küldtél neki cédrusfát palotája építésére, hogy abban lakjék. 3 Lásd, én meg templomot akarok építeni az én Istenem, az Úr nevének a tiszteletére, és azt neki szentelem, hogy jó illatú füstölőszereket áldozzanak neki, és a sorba rakott kenyerek állandóan ott legyenek előtte, és égőáldozatot mutassanak be reggel és este, minden szombaton, újhholdkor és Istenünknek, az Úrnak az ünnepein. Örök kötelessége lesz ez Izráelnek. 4 **A templomnak, amelyet építeni akarok, nagynak kell lennie, mert a mi Istenünk nagyobb minden istennél.** 5 **De kinek is lenne ereje ahhoz, hogy templomot építsen neki? Hiszen az ég és az egek egei sem tudják magukba fogadni őt! És ki vagyok én, hogy templomot akarok építeni?** Csak azért teszem, hogy ott áldozhassanak neki. 6 Küldj azért hozzám egy olyan embert, aki ért az arany, az ezüst, a réz és a vas megmunkálásához, a piros bíborhoz, a karmazsinhoz és a kék bíborhoz, és el tudja készíteni a véseteket azokkal a mesterekkel együtt, akik nálam, Júdában és Jeruzsálemben vannak, akiket apám, Dávid alkalmazott. 7 Küldj cédrust, ciprust és ébenfát a Libánonról, mert tudom, hogy szolgálaid értenek a libáni fák

kivágásához. **Az én szolgálaim is ott lesznek szolgálid mellett, 8 mert sok fát kell előkészíteniük, hiszen nagynak és csodálatosnak kell lennie annak a templomnak, amelyet építetek.** 9 Én viszont adok szolgálidnak, a favágóknak, akik a fákat kidöntik, húszezer kór csépelet búzát, húszezer kór árpát, húszezer bat bort és húszezer bat olajat. 10 Hírám, Tírusz királya így felelt erre abban a levélben, amelyet Salamonnak küldött: Mivel szerette népét az Úr, azért tett téged királyukká. 11 És Hírám így folytatta: **Áldott legyen az Úr, Izráel Istene, aki az eget és a földet alkotta, hogy ilyen bölcs fiat adott Dávid királynak, aki okos és értelmes, aki az Úrnak templomot, magának pedig királyi palotát akar építeni.** 12 **Ezért küldök egy hozzáértő és értelmes mestert, Hírámot,** 13 egy Dánból származó asszony fiát, akinek tíruszi az apja. Ő ért az arany, az ezüst, a réz, a vas, a kő, a fa, a piros és kék bíbor, a len és a karmazsin feldolgozásához, a különféle vésetek készítéséhez és mindenféle terv megvalósításához, amivel csak megbízzák, a te mestereiddel és az én uramnak, apádnak, Dávidnak a mestereivel együtt. 14 Most azért küldje el az én uram szolgálinak azt a búzát, árpát, olajat és bort, amelyet megígért, 15 mi pedig annyi fát vágunk a Libánonon, amennyire csak szükséged lesz, és tutajokon elszállítjuk azt a tengeren Jáfóba; te aztán vitesd el Jeruzsálembé! 16 Salamon számba vette mindazokat az embereket, akik jövevények voltak Izráel országában – miután apja, Dávid egyszer már számba vette őket –, százötvenháromezer-hatszáz ilyen embert találtak. 17 Hetvenezret teherhordónak tett meg közülük, nyolcvanezret kőfejtőnek a hegyekben, háromezer-hatszázat pedig felügyelőnek, hogy dolgoztassák a népet.

2Krón 3

Azután elkezdte építeni Salamon az Úr házát Jeruzsálemben, **a Mórijjá-hegyen, ahol az Úr megjelent apjának, Dávidnak, azon a helyen, amelyet Dávid kijelölt,** a jebúsi Ornán szerűjén. 2 Uralkodása negyedik évében, a második hónap második napján kezdte meg az építkezést. 3 Így szabta meg Salamon az Isten háza építésekor az alpméreteket: hosszúsága a régi könyökmérték szerint hatvan könyök, szélessége húsz könyök volt. 4 Az eléje épített csarnok hossza a templom szélességének megfelelően húsz könyök, magassága százhusz könyök volt. A belsejét színarannyal borította be. 5 A főépületet beburkolta ciprusfával, azt pedig finom arannyal burkolta be, és pálmafákat meg füzéereket készíttetett rá. 6 Díszítésül beborította a templomot drágakövekkel. Az arany parvajimi arany volt. 7 Arannyal vonatta be a templomot, a gerendákat, a küszöböket, a falakat és az ajtószárnyakat is, **a falakra pedig kerúbokat vésetett.** 8 **Azután elkészíttette a szentek szentjének az épületét. Ennek a hosszúsága a templom szélességének megfelelően húsz könyök, szélessége is húsz könyök volt, és hatszáz talentum finom arannyal vonatta be azt.** 9 **A szegek súlya ötven aranysekel volt. A felső szobákat is arannyal vonatta be.** 10 Készíttetett a szentek szentjének az épületébe **két kerúbszobrot, és arannyal vonatta be azokat.** 11 **A kerúbok szárnyainak a hosszúsága együttvéve húsz könyök volt.** Az első kerúb egyik öt könyök hosszú szárnyával a templom falát, a másik öt könyök hosszú szárnyával a második kerúb szárnyát érintette. 12 A második kerúb egyik öt könyök hosszú szárnyával szintén a templom falát, a másik öt könyök hosszú szárnyával pedig az első kerúb szárnyát érintette. 13 Ezeknek a kerúboknak a szárnyai kiterjesztve tehát húsz könyököt tettek ki. Lábukon álltak, és befelé tekintettek. 14 **Kárpitot is készíttetett kék és piros bíborból, karmazsinból és lenből, amelyekbe kerúbokat szövetett.** 15 A templom elé két harmincöt könyök magas oszlopot készíttetett, a tetejükre pedig öt könyök magas oszlopfőket. 16 Készíttetett lánc formájú füzéereket, és rárakatta azokat az oszlopfőkre, azután készíttetett száz gránátalmát, és rárakatta azokat a füzérekre. 17 Azután felállította az oszlopokat a templommal szemben, egyiket jobb felől, másikat bal felől. A jobboldalit Jákinnak, a baloldalit Bóáznak nevezte el.

2Krón 4

1 Készítettett egy rézoltárt, melynek a hosszúsága húsz könyök, szélessége húsz könyök, magassága pedig tíz könyök volt. 2 Azután elkészítette az öntött medencét, amelynek egyik pereme a másik peremétől tízkönyöknyire volt, kör alakú és öt könyök magas volt, és harminc könyök hosszú zsinór érte körül. 3 Alatta körös-körül bikaalakok voltak, könyökönként tíz-tíz, ezek vették körül a medencét. Két sorban helyezkedtek el a bikaalakok, amelyeket az öntvénnel együtt öntöttek. 4 A medencét tizenkét bika tartotta: három északra, három nyugatra, három délre, három pedig keletre nézett; mindegyik a hátsó részével fordult befelé, és ezeken volt a medence. 5 Egy tenyér volt a vastagsága, a pereme pedig kifelé hajlott, ahogy a poharak pereme, mint a liliumvirág. Háromezer bat víz fért bele. 6 Azután készítettett tíz mosófazekat. Ötöt helyezett el jobb felől, ötöt pedig bal felől, hogy azokban mossák és öblítsék le azt, amit az égőáldozathoz előkészítettek. A medencében pedig a papok mosakodtak. 7 Készítettett tíz arany lámpatartót is a **megadott minta szerint**, és elhelyezte azokat a templomban: ötöt jobb felől, ötöt pedig bal felől. 8 Készítettett tíz asztalt is, és elhelyezte azokat a templomban: ötöt jobb felől, ötöt pedig bal felől. Készítettett száz arany hintőedényt is. 9 Elkészítette a papok udvarát, és egy nagy bekerített helyet. Ajtókat is csináltatott a bekerített helynek, és az ajtókat rézzel boríttatta be, 10 a medencét pedig jobb felől, délkeletre helyezte el. 11 Készített Hírám fazekakat, lapátokat és hintőedényeket. Ezzel **befejezte Hírám azt a munkát, amelyet az Isten házában kellett készítenie Salamon király megbízásából**: 12 a két oszlopot és a két kerek oszlopfőt, amelyek az oszlopok tetején voltak, a két hálót az oszlopok tetején levő két kerek oszlopfő beborítására, 13 meg négyszáz gránátalmát a két hálóra, két sor gránátalmát egy-egy hálóra, az oszlopokon levő két kerek oszlopfő beborítására. 14 Elkészítette az állványokat és az állványokra a mosófazekakat, 15 a medencét és alá tizenkét bikát; 16 továbbá fazekakat, lapátokat és villákat. Mindezt a fölszerelést tiszta rézből kellett elkészítenie Hírám mesternek az Úr háza számára Salamon király megbízásából. 17 A Jordán környékén öntette ezeket a király az agyagos földben, Szukkót és Cerédá között. 18 Mindezt a fölszerelést nagy mennyiségben csináltatta Salamon, a réz roppant bősége miatt. 19 Elkészítette Salamon a többi fölszerelést is az Isten házához: az aranyoltárt, az asztalokat, amelyeken a szent kenyerek voltak; 20 a lámpatartókat és azok mécseseit színaranyból, hogy ott égjenek rendeltetésük szerint a szentek szentje előtt; 21 a virágokat, a mécseseket és a koppantókat is aranyból, mégpedig színaranyból; 22 azután a késeket, hintőedényeket, kanalakat és szenesserpenyőket színaranyból, valamint a templom bejáratát, a szentek szentjébe nyíló ajtót és a templom szentélyébe vezető ajtót is aranyból.

2Krón 5

Amikor befejezték mindazt a munkát, amelyet Salamon végeztetett az Úr háza számára, bevitte Salamon azt az ezüstöt, aranyat és egyéb tárgyakat, *amelyeket apja, Dávid szentelt oda ajándéknak, és elhelyezte Isten házában a kincsei közé.* 2 Akkor összegyűjtötte Salamon Izráel véneit és minden törzsfőjét, Izráel fiainak családfőit Jeruzsálemba, hogy elvigyék az Úr szövetségládáját Dávid városából, azaz Sionból. 3 **Összegyülekeztek tehát a királyhoz mindezek az izráeli férfiak a hetedik hónapban, az ünnepen.** 4 Amikor Izráel vénei mind megérkeztek, a léviták fölemelték a ládát, 5 és fölvitték a ládát meg a kijelentés sátrát meg a szentély egész fölszerelését, amely a sátorban volt. A papok és a léviták vitték azokat. 6 Salamon király és Izráel egész közössége, amely megjelent nála, ott állt a láda előtt. Olyan sok juhot és marhát áldoztak, hogy sem megszámolni, de még csak megbecsülni sem lehetett azokat. 7 Azután bevitték a papok az Úr szövetségládáját a helyére, a templom legbelső részébe,

a szentek szentjébe, a kerúbok szárnyai alá. 8 **A kerúbok ugyanis kiterjesztették szárnyaikat a láda helye fölé, és betakarták a kerúbok fölülről a ládát és annak rúdjait.** 9 A rudak olyan hosszúak voltak, hogy a ládához tartozó rudak végei láthatók voltak a szentek szentje felől, de kívülről már nem voltak láthatók. Ott vannak még ma is. 10 **Nem volt a ládában más, csak a két tábla, amelyeket Mózes adott át a Hórebbe, amikor az Úr szövetséget kötött Izráel fiaival, miután kijöttek Egyiptomból.** 11 Amikor a papok kijöttek a szentélyből – az ott levő papok ugyanis mindnyájan megszentelték magukat, beosztásukra való tekintet nélkül –, 12 fősorakozott az oltártól keletre valamennyi énekes lévita, tehát Ászáf, Hémán és Jedútún a fiaikkal és testvéreikkel együtt, fehér ruhába öltözve, cintányérokkal, lantokkal és citerákkal, és velük együtt százhusz harsonát fújó pap. 13 A harsonásoknak meg az énekeseknek egyaránt az volt a tisztük, hogy összehangolva zengjék az Úr dicséretét és magasztalását. Amikor felzendültek a harsonák, a cintányérok és a hangszerek, és **dicsérték az Urat, mert ő jó, és örökké tart szeretete, akkor a házat, az Úr házat felhő töltötte be,** 14 **úgyhogy a papok a felhő miatt nem tudtak odaállni, hogy szolgálatukat végezzék, mert az Úr dicsősége betöltötte az Isten házat.**

2Krón 6

Akkor ezt mondta Salamon: Az Úr mondta, hogy homályban kíván lakni. 2 Lakóházat építettem neked, maradandót, örök lakóhelyül. 3 Azután megfordult a király, és megáldotta Izráel egész gyülekezetét, miközben Izráel egész gyülekezete állt. 4 Ezt mondta: Áldott az Úr, Izráel Istene, aki ígéretet tett apámnak, Dávidnak, és azt hatalmával be is teljesítette. Ezt mondta: 5 Attól a naptól fogva, hogy kihoztam népemet Egyiptom földjéről, nem választottam ki egyetlen várost sem Izráel törzseiből, hogy házat építsenek ott az én nevemnek, és nem választottam ki senkit, hogy fejedelme legyen népemnek, Izráelnek. 6 **De most kiválasztottam Jeruzsálemet, hogy ott legyen a nevem, és kiválasztottam Dávidot, hogy népemnek, Izráelnek a vezetője legyen.** 7 De amikor apám, Dávid házat akart építeni Izráel Istene, az Úr nevének tiszteletére, 8 akkor ezt mondta apámnak, Dávidnak az Úr: **Azzal, hogy házat akartál építeni a nevem tiszteletére, jót akartál.** 9 **De te nem építheted föl azt a házat, hanem a fiad, aki a te véredből származik, ő építi majd föl azt a házat nevem tiszteletére.** 10 Az Úr beteljesítette ígéretét, amit tett, mert amikor apámnak, Dávidnak a helyére léptem, és Izráel trónjára ültem, ahogyan megígérte az Úr, fölépítettem ezt a házat Izráel Istene, az Úr nevének tiszteletére. 11 **És elhelyeztem ott a ládát, abban van az Úr szövetsége, amelyet Izráel fiaival kötött.** 12 Azután odaállt Salamon az Úr oltára elé, szemben Izráel egész gyülekezetével, és kitérte kezeit. 13 **Salamon ugyanis egy emelvényt készíttetett rézből, és azt a bekerített hely közepén helyeztette el.** Hossza öt könyök, szélessége öt könyök, magassága pedig három könyök volt. Föllépett rá, majd térdre esett, szemben Izráel egész gyülekezetével, kezét az ég felé tárta, 14 és ezt mondta:

**ITT KÖVETKEZIK SALAMON GYÖNYÖRŰ KÖZBENJÁRÓ IMÁDSÁGA
EZ A SZAKASZ RAGADOTT MEG 1975 JÚLIUS 9-ÉN HOTHORPE HALL-BAN,
EZEKEL A SZAVAKKAL KIÁLTOTTAM CSALÁDUNK LELKI
MEGMENTÉSÉÉRT. LD. A KÉK NAPLÓMAT!!**

*Uram, Izráel Istene! Nincs hozzád hasonló Isten sem az égben, sem a földön! Hűségesen megtartod a szolgálóiddal kötött szövetséget, ha teljes szívvel előtted járnak. 15 **Megtartottad, amit ígértél a te szolgálódnak, Dávidnak, az én apámnak. Amit megígértél, hatalmaddal be is teljesítetted a mai napon.** 16 **Most azért, Uram, Izráel Istene, tartsd meg, amit a te szolgálódnak, Dávidnak, apámnak ígértél, amikor ezt mondtad: Nem vesznek ki szíнем elől utódaid, akik Izráel trónján ülnek, de csak akkor, ha fiaid ügyelnek útjukra, és törvényem szerint járnak el, ahogyan előttem jártál te is.** 17 **Most***

azért, Uram, Izráel Istene, váljék valóra ígéreted, amelyet a te szolgádnak, Dávidnak tettél! **18 De vajon lakhat-e Isten a földön, együtt az emberekkel? Hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged, hát még ez a ház, amelyet én építettem!** 19 Mégis tekints a te szolgád imádságára és könyörgésére, Uram, Istenem, és hallgasd meg a kiáltást és az imádságot, amikor a te szolgád a te színed előtt imádkozik! **20 Nézz nyitott szemmel erre a házra éjjel és nappal, arra a helyre, amelyről azt mondtad, hogy ott lesz a te neved.** Hallgasd meg az imádságot, amikor a te szolgád ezen a helyen imádkozik! 21 Hallgasd meg a te szolgádnak és népednek, Izráelnek a könyörgését, amikor ezen a helyen imádkoznak. Hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, hallgasd meg, és bocsáss meg nekik! 22 Ha majd valaki vétkezik felebarátja ellen, és arra kényszerül, hogy esküt tegyen, ő pedig idejön, és esküt tesz oltárod előtt ebben a házban, 23 te halld meg a mennyből, és tégy igazságot a te szolgálaid ügyében: fizess meg a bűnösnek, és olvasd fejére a tettét; az igaznak pedig bizonyítsd be igazságát, és bánj vele igazsága szerint! 24 Ha majd néped, Izráel vereséget szenved ellenségétől, **mert vétkezik ellened, de azután megtér, és vallást tesz nevedről, hozzád imádkozik és könyörög színed előtt ebben a házban,** 25 **te hallgasd meg a mennyből, bocsásd meg népednek, Izráelnek a vétkét, és hozd vissza arra a földre, amelyet neki és őseinek adtál!** 26 **Ha majd bezárul az ég, és nem lesz eső, mert vétkeztek ellened, de azután imádkoznak ezen a helyen, vallást tesznek nevedről, és megtérnek vétkükből, mert megaláztad őket,** 27 **te hallgasd meg őket a mennyből, és bocsásd meg szolgálidnak és népednek, Izráelnek a vétkét, sőt tanítsd őket a jó útra, amelyen járniuk kell, és adj esőt földedre, amelyet népednek adtál örökségül!** 28 Ha majd éhínség támad az országban, ha dögvész, aszály, rozsda, sáska vagy cserebogár pusztít, vagy ha ellenség ostromolja az ország városait, vagy bármilyen csapás és betegség támad, 29 akkor minden imádságot és könyörgést, amelyet akár egy ember, akár egész néped, Izráel mond el, és ha valaki elismeri, hogy miatta van a csapás és a fájdalom, és kitarja a kezét e ház felé, 30 hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, bocsáss meg, és bánj mindenkivel tettei szerint, ahogyan megismerted a szívét, **hiszen egyedül te ismered az emberek szívét,** 31 **hogy féljenek téged és járjanak a te utaidon egész életükben, amíg csak azon a földön élnek, amelyet őseinknek adtál.** 32 Még az idegent is, aki nem a te népedből, Izráelből való, de eljön messze földről a te nagy nevedért, erős kezédért és kinyújtott karodért, ha eljön és imádkozik ebben a házban, 33 hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, és tedd meg mindazt, amit az idegen kér tőled, hogy a föld minden népe megismerje nevedet, és úgy féljenek téged, ahogyan néped, Izráel, és tudják meg, hogy rólad nevezték el ezt a házat, amelyet építettem. 34 Ha majd néped hadba vonul ellenségei ellen, olyan úton, amelyen te küldöd, és hozzád imádkozik, e város felé fordulva, amelyet kiválasztottál, és e ház felé, amelyet neved tiszteletére építettem, 35 hallgasd meg a mennyből imádságukat és könyörgésüket, és pártold ügyüket! 36 **Ha majd vétkeznek ellened – mert nincs ember, aki ne vétkeznék –** és megharagszol rájuk, kiszolgáltatod őket ellenségeiknek, azok pedig fogságba hurcolják őket, akár távoli, akár közeli országba, 37 de aztán szívből megtérnek azon a földön, ahova fogságba vitték őket, ha megtérnek és így könyörögnek hozzád fogságuk földjén: **Vétkeztünk, bünt követtünk el, gonoszul cselekedtünk! – 38 ha tehát teljes szívükből és teljes lelkükből megtérnek hozzád fogságuk földjén, ahol őket fogva tartják, és imádkoznak hozzád országuk felé fordulva, amelyet őseiknek adtál, a város felé, amelyet kiválasztottál, és a ház felé, amelyet neved tiszteletére építettem,** 39 **hallgasd meg imádságukat és könyörgésüket lakóhelyedről, a mennyből, és pártold ügyüket!** Bocsásd meg népednek, amit ellened vétkezett! 40 Most azért, Istenem, legyen nyitva a szemed, és füleddel figyelj az imádságra ezen a helyen! 41 Most pedig indulj el, Úristen, nyugalmad helyére, te és hatalmad ládája! Papjaidat, Úristen, vedd körül

szabadításoddal, híveid pedig hadd örvendezzenek a te jószágodnak! 42 Úristen, ne fordulj el fölkentedtől: gondoldj arra, hogy milyen kegyelmes voltál szolgálodhoz, Dávidhoz!

2Krón 7

Amikor Salamon befejezte az imádságot, tűz szállt alá az égből, és megemésztette az égőáldozatot és a véresáldozatokat, az Úr dicsősége pedig betöltötte a templomot. 2 A papok nem tudtak bemenni az Úr házába, mert az Úr dicsősége betöltötte az Úr házát. 3 Izráel fiai mindnyájan látták, amikor leszállt a tűz és az Úr dicsősége a templomra, ezért arcukkal a földet érintve letérdeltek a kőpadlóra. Imádták és magasztalták az Urat, mert jó, és örökké tart szeretete. 4 Azután a király és az egész nép áldozatot mutatott be az Úrnak. 5 Salamon király huszonkétezer marhát és százhúszezer juhot mutatott be véresáldozatul. Így avatta fel az Isten házát a király és az egész nép. 6 A papok pedig a helyükre álltak, a lévíták is az Úr minden hangszerével, amelyeket Dávid király készíttetett, hogy magasztalják az Urat, mert örökké tart szeretete. Miközben ők előadták Dávid dicséretét, a papok velük szemben trombitáltak, és egész Izráel ott állt. 7 Fölszentelte Salamon az udvar középső részét, az Úr háza előtt, mert ott készítette el az égőáldozatokat és a békeáldozatok kövérjét. A rézoltáron ugyanis, amelyet Salamon készíttetett, nem fért el az égőáldozat, az ételáldozat és a kövérje. 8 Így ünnepelt akkor Salamon hét napig egész Izráellel együtt. Igen sokan gyűltek össze a Hamátba vezető úttól egészen Egyiptom patakjáig. 9 A nyolcadik napon záróünnepet tartottak, mert az oltár fölavatását hét napig végezték, és az az ünnep is hét napig tartott. 10 A hetedik hónap huszonharmadik napján hazabocsátotta a népet. Örültek és jókedvűek voltak azért, mert jót cselekedett az Úr Dáviddal, Salamonnal és népével, Izráellel. 11 Amikor elkészült Salamon az Úr templomával, a királyi palotával és mindazzal, aminek az elkészítését elhatározta Salamon az Úr házában és a maga palotájában, 12 megjelent az Úr Salamonnak éjjel, és ezt mondta neki:

AZ ÚR VÁLASZA SALAMONNAK

Meghallgattam imádságot, és kiválasztottam magamnak ezt a helyet az áldozat házául. 13 Ha majd bezárom az eget, és nem lesz eső, vagy parancsolok a sáskáknak, hogy tarolják le a földet, vagy ha dögvészt bocsátok népemre, 14 de megalázza magát népem, amelyet rólam neveztek el, ha imádkoznak, keresnek engem és megtérnek gonosz utaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket, és meggyógyítom országukat. 15 Bizony, a szemem nyitva lesz, és a fülemmel figyelni fogok az imádságra ezen a helyen! 16 Kiválasztottam és megszenteltem ezt a templomot, hogy itt legyen az én nevem mindörökké; itt lesz a szemem és a szívem is mindenkor! 17 És ha előttem jársz, ahogyan apád, Dávid is tette, és megteszel mindent, amit megparancsoltam neked, megtartva rendelkezéseimet és törvényeimet, 18 akkor állandóvá teszem királyi trónodat, ahogyan megígértem apádnak, Dávidnak: Nem vesznek ki utódaid, és ők uralkodnak majd Izráelben. 19 Ha azonban elfordultok tőlem, és elhagyjátok rendelkezéseimet és parancsolataimat, amelyeket elétek tártam, ha más isteneket tiszteltek, és azokat imádjátok, 20 akkor kigyomlálom őket a földemből, amelyet nekik adtam, ezt a templomot, amelyet nevemnek szenteltem, elvetem színem elől, őket pedig elrettentő példává és gúny tárgyává teszem minden nép előtt. 21 És bármilyen felséges is ez a templom, mégis, aki csak elmegy majd mellette, elborzadva kérdezi: Miért bánt el így az Úr ezzel az országgal és ezzel a templommal? 22 Akkor majd ezt fogják felelni: Azért, mert elhagyták az Urat, őseik Istenét, aki kihozta őket Egyiptomból, és más istenekhez ragaszkodtak, azokat imádták, és azokat tisztelték. Ezért hozta rájuk mindezt a veszedelmet.

2Krón 8

Miután eltelt az a húsz esztendő, ameddig Salamon az Úr templomát és a maga palotáját fölépíttette, 2 azokat a városokat is kiépíttette Salamon, amelyeket Hírám adott Salamonnak, és izráelieket telepített oda. 3 Azután Salamon Hamát-Cóbá ellen vonult, és hatalmába kerítette. 4 Kiepíttette Tadmórt is a pusztában és mindazokat a raktárvárosokat, amelyeket Hamátban kezdett építeni. 5 Azután Felső-Bét-Hórónt és Alsó-Bét-Hórónt erődített városokká építtette ki várfalakkal, kapukkal és zárrakkal. 6 Baalátot és az összes raktárvárost, amely Salamoné volt, a harci kocsik összes városát, a lovak városait és mindent, amit csak építeni kívánt Salamon, kiepíttetett Jeruzsálemben, a Libánonon és birodalma egész területén. 7 Mindazokat, akik a hettiták, az emóriak, a perizziek, a hivviek és a jebúsziai népéből megmaradtak, akik tehát nem Izráel közül valók voltak, 8 meg fiaikat, akik utánuk az országban megmaradtak, mert nem irtották ki őket Izráel fiai, Salamon kényszermunkásokká tette; azok még ma is. 9 Izráel fiai közül azonban senkit sem kényszerített Salamon rabszolgasorba az építkezéseken; ők harcosok voltak, vezérei, tisztjei meg harci kocsijainak és kocsihajtóinak a parancsnokai. 10 Salamon király helyőrségeinek a parancsnokai kétszázötvenen voltak, ezek álltak a hadinép élén. 11 Azután fölvitte Salamon a fáraó leányát Dávid városából abba a palotába, amelyet neki építtetett, mert ezt mondta: Ne lakjék a feleségem Izráel királyának, Dávidnak a palotájában, mert szent hely az, mivel oda került az Úr ládája. 12 Salamon akkor égőáldozatokat mutatott be az Úrnak, az Úrnak azon az oltárán, amelyet a csarnok elé építtetett. 13 Minden hétköznapon meg szombatonként, újholdkor és az **évenként tartandó három fő ünnepen, a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén és a lombsátrak ünnepén, MIÉRT NEM A HÉT? PL. NAGY ENGESZTELESI NAP?** az adott napra vonatkozó előírások szerint kellett áldozni, ahogyan Mózes parancsolta. 14 Megállapította apjának, Dávidnak a rendtartása szerint a papok szolgálati beosztását és a lévíták tennivalóját, hogy dicséretet énekeljenek, és végezzék szolgálatukat a papok mellett mindennap, annak a napnak az előírása szerint; meg a kapuórság beosztását az egyes kapuknál, mert így szólt Dávidnak, Isten emberének a parancsa. 15 Semmiben sem tértek el attól, amit a király parancsolt a papoknak és a lévítáknak, még a kincsek dolgában sem. 16 Így készült el Salamon az egész munkával az Úr temploma megalapozásától az Úr templomának teljes befejezéséig. 17 Akkor elment Salamon Ecjón-Geberbe és Élótba, amelyek a tenger partján, Edóm földjén voltak. 18 Hírám ugyanis hajókat küldött neki szolgálóival. Ezek a szolgák ismerték a tengert, és Salamon szolgálóival együtt eljutottak Ófirba. Hoztak onnan négyszázötven talentum aranyat, és Salamon királyhoz vitték.

2Krón 9

Sába királynője hallotta Salamon hírért, ezért eljött, hogy próbára tegye Salamont találós kérdésekkel. Megérkezett Jeruzsálembé Salamonhoz igen tekintélyes kísérettel és tevékkel, amelyek balzsamot, töméntelen aranyat és drágakövet hoztak. **Beszélt vele mindenről, amit kigondolt. 2 De Salamon megfelelt minden szavára; nem volt egyetlen olyan rejtvény sem, amelyikre Salamon ne tudott volna megfelelni.** 3 Amikor Sába királynője látta Salamon bölcsességét és a palotát, amelyet építtetett, 4 az asztalán levő ételeket, az udvari emberek ülésrendjét, a felszolgálók magatartását és öltözetét, a pohárnokokat és azok öltözetét, továbbá a följáróját, amelyen az Úr házába szokott följárni, **még a lélegzete is elállt,** 5 és ezt mondta a királynak: Igaz volt, amit országomban hallottam dolgaidról és bölcsességedről, **6 de nem hittem azoknak a beszédeknek, míg magam el nem jöttem, és saját szememmel meg nem láttam.** Még a felét sem mondták el nekem nagy bölcsességednek; felülmúlod azokat a híreket, amelyek hozzám eljutottak. **7 Boldogok az embereid, és boldogok azok a szolgák, akik állandóan előtted állnak, és hallgatják bölcs szavaidat!** **8 Áldott legyen Istened, az Úr, aki kedvét lelte benned, és trónjára ültetett az Úrnak, a te**

Istenednek a királyaként! Mivel Istened szereti Izráelt, és fenn akarja tartani örökké, azért tett királyukká téged, hogy jogot és igazságot szolgálj. 9 Azután adott a királynak százhusz talentum aranyat, igen sok balzsamot és drágakövet. Nem volt ahhoz fogható balzsam, mint amelyet Sába királynője adott Salamon királynak. 10 Hírám szolgálja meg Salamon szolgálja, akik aranyat hoztak Ófirból, ébenfát meg drágaköveket is hoztak. 11 A király az ébenfából lépcsőket készíttetett az Úr templomába és a királyi palotába, az énekeseknek pedig citerákat és lantokat. Nem is láttak ilyet azelőtt Júda országában. **12 Salamon király is adott Sába királynőjének mindent, ami megtetszett neki, és amit csak kért, de mást, mint amit ő hozott a királynak.**

Azután visszatért országába szolgáljaival együtt. 13 Annak az aranyak a súlya, amely Salamonhoz évente befolyt, hatszázhatvanhat talentum volt, 14 azon kívül, amit az árusok és a kereskedők hoztak. Az arab királyok és a birodalom helytartói is hoztak aranyat és ezüstöt Salamonnak. 15 Csináltatott Salamon király kétszáz hosszú pajzsot vert aranyból: mindegyik hosszú pajzshoz hatszáz sekel vert aranyat használtak fel, 16 továbbá háromszáz kerek pajzsot vert aranyból: mindegyik kerek pajzshoz három mina aranyat használtak fel; ezeket a király a Libanon-erdő palotába helyezte el. 17 Csináltatott a király egy nagy elefántcsont trónt, és bevonatta színarannyal. 18 Hat lépcső vezetett a trónhoz. Egy aranyzsámoly volt a trónhoz erősítve, az ülőhely két oldalán pedig karfák voltak, és két oroszlánszobor állt a karfáknál. 19 Tizenkét oroszlánszobor állt a hat lépcső mindkét oldalán. **Nem készült ilyen egyetlen más országban sem.** 20 Salamon király minden ivóedénye aranyból volt, a Libanon-erdő palota minden edénye is tiszta aranyból volt. Az ezüstöt semmire sem becsülték Salamon idejében, 21 mert a király hajói Tarsísban jártak Hírám szolgáljaival együtt. Háromévenként érkeztek vissza a Tarsís-hajók, és aranyat, ezüstöt, elefántcsontot, majmokat és pávákat hoztak. 22 Salamon király felülmúlta gazdagságban és bölcsességben a föld összes királyát. 23 A föld összes királya igyekezett Salamonhoz eljutni, hogy hallhassa bölcsességét, amelyet Isten adott a szívébe. 24 Ajándékot is hozott mindegyik: ezüst- és aranytárgyakat, díszes ruhákat és fegyvereket, balzsamot meg lovakat és öszvéreket. Így ment ez évről évre. 25 Salamonnak lettek istállói, amelyek négyezer fogat lovat és harci kocsit tudtak befogadni, és volt tizenkétezer lova. Ezeket a harci kocsik városaiba meg maga mellé, Jeruzsálembé rendelte a király. 26 **Így uralkodott minden király felett az Eufrátesztől a filiszteusok földjén át Egyiptom határáig.** 27 A király elérte, hogy annyi lett Jeruzsálemben az ezüst, mint a kő, és annyi lett a cédrus, mint amennyi vadfügefafa van az alföldön. 28 Salamonnak Egyiptomból és egyéb országokból hozták a lovakat. **29 Salamon történetének egyéb részei, elejétől a végéig meg vannak írva Nátán próféta történetében, a sílói Ahijjá próféciájában és Jedó látnoknak Jeroboámról, Nebát fiáról írt látomásaiban. ELVESZETT SZENT IRAT?** 30 Salamon negyven évig uralkodott Jeruzsálemben egész Izráel felett. 31 Azután Salamon pihenni tért őseihez, és eltemették apjának, Dávidnak a városában. Utána a fia, Roboám lett a király.

2Krón 10

Roboám elment Sikembe, mert egész Izráel Sikembe ment, hogy királlyá tegye őt. 2 Amikor Jeroboám, Nebát fia ezt meghallotta, még Egyiptomban volt, ahová Salamon király elől menekült. De visszatért Jeroboám Egyiptomból, 3 mivel érte küldtek, és hazahívták. Jeroboám egész Izráellel együtt eljött, és így beszélt Roboámhoz: 4 Apád súlyos igát rakott ránk, te azért most könnyíts azon a súlyos szolgálton és nehéz igán, amelyet apád ránk rakott, akkor szolgálunk neked. 5 Ő így felelt nekik: Három nap múlva térjete vissza hozzám! A nép tehát elment. 6 Ekkor Roboám király tanácskozott a vénekkel, akik apja, Salamon szolgálatában álltak, amíg élt, és ezt kérdezte: Mit tanácsoltok, milyen választ adjak ennek a népnek? 7 Azok így szóltak hozzá: Ha jó leszel ehhez a néphez, kegyesen fogadod őket, és jóságos szavakkal

beszélj velük, akkor örökre a szolgálid leszek. **8 De ő nem fogadta meg a tanácsot, amelyet a vének adtak neki, hanem tanácskozott az ifjakkal is, akik vele együtt nőttek fel, és az ő idejében álltak szolgálatba.** 9 Ezt kérdezte tőlük: Mit tanácsoltok, milyen választ adjunk ennek a népnek, amely így szólt hozzám: Tedd könnyebbé az igát, amelyet apád rakott ránk! 10 Az ifjak, akik vele együtt nőttek fel, így szóltak hozzá: Ezt mondd a népnek, amely így szólt hozzád: Apád megnehezítette igánkat, te azért könnyítsd meg azt rajtunk! Ezt mondd nekik: **Nekem a kisujjam is vastagabb apám derekánál!** 11 Ha tehát apám nehéz igával terhelt meg benneteket, én még nehezebbé teszem igátokat. Apám ostorral tanított fegyelemre benneteket, én pedig majd szeges korbáccsal! 12 Harmadnapra elment Jeroboám az egész néppel együtt Roboámhoz, ahogyan a király elrendelte: Térjete vissza hozzám harmadnapra! 13 Ám a király keményen válaszolt nekik. **Nem fogadta meg Roboám király a vének tanácsát, 14 hanem az ifjak tanácsa szerint így szólt hozzájuk:** Apám nehéz igát rakott rátok, én még nehezebbé teszem azt. Apám ostorral tanított fegyelemre benneteket, én pedig majd szeges korbáccsal! 15 **Nem hallgatott a király a népre, mert Isten rendelte így, hogy beteljesítse az Úr azt az ígét, amelyet a sílói Ahijjá által mondott Jeroboámnak, Nebát fiának.** 16 Amikor látta egész Izráel, hogy a király nem hallgat rájuk, így felelt a nép a királynak: Mi közünk nekünk Dávidhoz? Nincs közösségünk Isai fiával! Térj sátraidba, Izráel, törödj, Dávid, a magad házával! Izráel tehát hazament, 17 **Roboám pedig Izráel fiai közül csak azoknak maradt a királya, akik Júda városaiban laktak.** 18 Roboám király ugyan kiküldte Hadóramot, a kényszermunkák felügyelőjét, de Izráel fiai megkövezték őt, és meghalt. Ekkor Roboám király gyorsan harci kocsijára szállt, és Jeruzsálembe menekült. 19 Izráel tehát elpártolt Dávid házától. **Így van ez még ma is.**

ROBOÁM NEM A VÉNEKRE, HANEM A KEGYETLEN IFJAKRA HALLGATOTT, S EZÉRT KETTÉ SZAKADT AZ ORSZÁG.

2Krón 11

1 Miután Roboám visszatért Jeruzsálembe, összegyűjtötte Júda házát és Benjámint, száznolcvanezer válogatott harcost, hogy megtámadják Izráelt, és visszaszerezzék az országot Roboámnak. 2 De így szólt az Úr igéje Semajához, az Isten emberéhez: **3 Mondd meg Roboámnak, Salamon fiának, Júda királyának és egész Izráelnek Júdában és Benjámiban: 4 Így szól az Úr: Ne vonuljatok fel, és ne harcoljatok testvéreitekkel!** Térjen haza mindenki, mert én akartam ezt így! Ők hallgattak is az Úr szavára, és hazatértek, nem vonultak ki Jeroboám ellen. 5 **Roboám Jeruzsálemben lakott, de több várost erődítménnyé építtetett ki Júdában.** 6 Így építtette ki Betlehemet, Étámot és Tekoát, 7 Bét-Cúrt, Szókót és Adullámot, 8 Gátot, Márésát és Zifet, 9 Adórajimot, Lákíst és Azékát, 10 Corát, Ajjálont és Hebrónt. Ezek voltak az erődített városok Júdában és Benjámiban. 11 **Megerősítette az erődítményeket, és parancsnokokat helyezett oda, ellátta élelem-, olaj- és borrhaktárakkal,** 12 továbbá mindegyik várost hosszú pajzsokkal és kopjakkal, és rendkívül megerősítette azokat. Így maradt az övé Júda és Benjám. **13 Az összes pap és lévita, akik csak Izráelben voltak, mindenünnen átálltak hozzá.** 14 A lévíták elhagyták legelőiket és birtokukat, és átmentek Júdába meg Jeruzsálembe, mert elkergették őket Jeroboám és fiai, nem maradhattak az Úr papjai; 15 Jeroboám pedig a saját papjait rendelte az áldozóhalmokra, a gonosz szellemek szolgálatára meg a borjakéra, amelyeket csináltatott. 16 **Követték a papokat Jeruzsálemben Izráel valamennyi törzséből azok is, akiket szívük arra indított, hogy Izráel Istenét, az Urat keressék, és továbbra is őseik Istenének, az Úrnak áldozzanak.** 17 Ezek erősítették Júda országát, támogatták Roboámot, Salamon fiát három évig, mert csak három évig jártak Dávid és Salamon útján. 18 Roboám feleségül vette Mahalatot, Jerímótnak, Dávid fiának a leányát meg Abihajilt, Eliábnak, Isai fiának a leányát. 19 Ez fiukat szült neki: Jeúst, Semarját és Zahamot. 20 Azután elvette Maakát, Absolon leányát, aki Abijját, Attajt, Zizát és Selómítot szülte neki. 21 **Maakát, Absolon leányát jobban szerette Roboám valamennyi feleségénél és**

másodfeleségénél, bár tizennyolc feleséget és hatvan másodfeleséget tartott, és nemzett huszonnyolc fiút és hatvan leányt. 22 **Roboám Abijját, Maaká fiát tette meg testvérei között az elsővé, mint trónörököst, mert őt akarta királlyá tenni.** 23 Ezért bölcsen szétoztotta a többi fia között Júda és Benjámin egész területét meg az összes erődített várost. Bőségesen ellátta őket élelemmel, és sok feleséget szerzett nekik.

2Krón 12

Amikor Roboám királysága megszilárdult és megerősödött, elhagyta az Úr törvényét, és vele együtt egész Izráel. 2 Roboám uralkodásának ötödik évében fölvonult **Sisák, Egyiptom királya** Jeruzsálem ellen, mert hűtlenné váltak az Úrhoz. 3 Ezerkétszáz harci kocsi, hatvanezer lovas, megszámlálhatatlan líbiai, szukki és etióp katona jött vele Egyiptomból. 4 Elfoglalta **Júda erődített városait, és Jeruzsálem alá érkezett.** 5 **Akkor Semajá** próféta odament Roboámhoz és Júda vezéreikhez, akik Jeruzsálembe gyülekeztek Sisák előtt, és így szólt hozzájuk: **Ezt mondja az Úr: Mivel ti elhagytatok engem, azért én Sisák kezébe adlak benneteket.** 6 **Akkor megalázták magukat Izráel főemberei meg a király, és ezt mondták: Igazságos az Úr!** 7 **Amikor látta az Úr, hogy megalázták magukat, így szólt az Úr igéje Semajához: Mivel megalázták magukat, nem pusztítom el őket, hanem rövidesen megszabadítom őket, és nem zúdul haragom Sisák által Jeruzsálemre.** 8 De azért az ő szolgálói lesznek, és megtudják, hogy mit jelent nekem szolgálni, és mit jelent földi királyságokat szolgálni! 9 Sisák, Egyiptom királya tehát fölvonult Jeruzsálem ellen, és elvitte az Úr templomának meg a királyi palotának a kincseit; mindent elvitt. Még a kerek aranypajzsokat is elvitte, amelyeket Salamon csináltatott. 10 Ezek helyett rézpajzsokat csináltatott Roboám király, és azoknak a testőröknek a parancsnokaira bízta, akik a királyi palota bejáratát őrizték. 11 Valahányszor bement a király az Úr templomába, bementek a testőrök is, és bevitték azokat, majd visszavitték a testőrök őrszobájába. 12 **Amikor tehát Roboám megalázta magát, elfordult róla az Úr haragja; nem volt ok a teljes pusztulásra, hiszen csak volt Júdában is valami jó.** 13 Azután megerősödött Roboám király uralma Jeruzsálemben. Negyvenegy éves volt Roboám, amikor uralkodni kezdett, és tizenhét évig uralkodott Jeruzsálemben, abban a városban, amelyet kiválasztott az Úr Izráel valamennyi törzse közül, hogy oda helyezze nevét. Anyjának a neve Naamá volt, és Ammónból származott. 14 Gonoszságot cselekedett, mert nem kereste állhatatos szívvel az Urat. 15 Roboám története elejétől a végéig meg van írva **Semajá próféta és Iddó látnok történetében elveszett könyvek, amire utal a kanonikus könyv**, leszármazásával együtt. Roboám és Jeroboám között állandó háborúskodás volt egész életükben. 16 Azután Roboám pihenni tért őseihez, és eltemették Dávid városában. Utána a fia, Abijjá lett a király.

2Krón 13

Jeroboám király tizennyolcadik évében **Abijjá** lett Júda királya. 2 **Három évig uralkodott Jeruzsálemben.** Anyjának a neve Míkájá volt, Úriél leánya, Gibeából. Háború tört ki Abijjá és Jeroboám között. 3 Abijjá indította meg a háborút négyszázezer válogatott harcosból álló haderővel, Jeroboám pedig nyolcszázezer válogatott harcosal vonult a csatába ellene. 4 Abijjá kiállt a Cemárajim-hegyre, amely Efraim hegyvidékén volt, és így szólt: Hallgassatok ide, Jeroboám és egész Izráel! 5 **Tudnotok kellene, hogy az Úr, Izráel Istene Dávidnak és fiainak adta Izráel királyságát, örökké megmaradó szövetséggel.** 6 De fölkelt Jeroboám, Nebát fia, Salamonnak, Dávid fiának a szolgálója, és föllázadt ura ellen. 7 Hitvány és elvetemült emberek gyűltek oda hozzá, és ellene szegültek Roboámnak, Salamon fiának, mivel Roboám még ifjú és lágyszívű volt, és nem tudott szembeszállni velük. 8 Ti most azt gondoljátok, hogy elég

erősek vagytok az Úr királyságával szemben, amely Dávid fiainak a kezében van, mert nagy tömeggel vagytok, és veletek vannak az aranyborjak, amelyeket Jeroboám csináltatott, hogy azok legyenek a ti isteneitek. 9 Elkergettétek az Úr papjait, Áron fiait és a lévitákat! Olyan papokat szereztetek magatoknak, mint más országok népei: akárki eljött egy fiatal bikával vagy hét kossal, hogy fölavassák, papja lehetett azoknak, amik nem is istenek. 10 Mi azonban megmaradtunk Istenünk, az Úr mellett, nem hagytuk el őt. A papok az Úr szolgálatában állnak, Áron fiai és a léviták is munkában vannak. 11 Minden reggel és minden este égőáldozatokat és jó illatú füstölőszereket áldoznak az Úrnak. Sorba rakják a kenyeret a tiszta asztalon, meggyújtják az arany lámpatartó mécseseit minden este, mert mi elvégezzük Istenünk, az Úr előtt a tennivalókat, de ti elhagytátok őt. 12 Bizony, velünk van vezérünk, az Isten, és papjai zengő trombitákkal fújnak riadót ellenetek! Izráel fiai, ne harcoljatok őseitek Istene, az Úr ellen, mert nem boldogultok! 13 Jeroboám azonban kiküldött egy csapatot, hogy álljanak lesbe mögöttük; a serege ott volt Júdával szemben, a lesben álló csapat pedig mögötte. 14 Amikor a júdaiak körülnéztek, látták, hogy elől is, hátul is harc vár rájuk, ezért az Úrhoz kiáltottak segítségért, a papok megfújták a trombitákat, 15 a júdaiak pedig harci kiáltásban törtek ki. És miközben a júdaiak harci kiáltása hangzott, megverte az Isten Jeroboámot és egész Izráelt Abijjá és Júda előtt. 16 Futásnak eredtek Izráel fiai Júda elől, de Isten a kezükbe adta őket. 17 Abijjá és hadinépe nagy vereséget mért rájuk, úgyhogy **ötszázezer válogatott férfi esett el halálra sebzetten Izráelből.** 18 **Ilyen megaláztatás érte Izráel fiait abban az időben, Júda fiai viszont megerősödtek, mert az Úrra, őseik Istenére támaszkodtak.** 19 Abijjá üldözőbe vette Jeroboámot, és a következő városokat foglalta el tőle: Bételt falvaival együtt, Jesánát falvaival együtt és Efravint falvaival együtt. 20 Nem is tudta Jeroboám összeszedni többé az erejét Abijjá idejében. Az Úr megverte őt, és meghalt. 21 Abijjá pedig megerősödött. Vett magának tizennégy feleséget, és nemzett huszonkét fiút és tizenhat leányt. 22 Abijjá történetének a többi része, életútja és viselt dolgai **meg vannak írva Iddó próféta magyarázatában.** 23 Azután Abijjá pihenni tért őseihez, és eltemették Dávid városában. Utána a fia, Ászá lett a király; az ő idejében béke volt az országban tíz esztendeig.

2Krón 14 (V.ö. 1Kir 15-9,-12)

Ászá azt tette, amit jónak és helyesnek lát Istene, az Úr. 2 Eltávolította az idegen oltárokat és az áldozóhalmokat, összetörette a szent oszlopokat és kivágatta a szent fákat.

3 A júdaiaknak pedig megparancsolta, hogy őseik Istenét, az Urat keressék, és teljesítsék a törvényt és a parancsolatokat. 4 Eltávolította Júda összes városából az áldozóhalmokat és a tömjénező oltárokat, és uralkodása alatt béke volt az országban. 5 Épített Júdában erődített városokat, mert béke volt az országban. Nem viseltek ellene háborút azokban az években, mert nyugalmat adott neki az Úr. 6 Ezt mondta a júdaiaknak: **Építsük ki ezeket a városokat, vegyük őket körül fallal, lássuk el tornyokkal, kapukkal és zárrakkal, amíg a mienk az ország, mert kerestük Istenünket, az Urat, és ő nyugalmat adott nekünk mindenfelől. El is végezték sikeresen az építkezést.** 7 Ászá haderejét háromszázezer júdai pajzsos és kopjás, továbbá kétszáznyolcvanezer benjámini könnyű pajzsos viselő íjász alkotta. Ezek mind vitéz harcosok voltak. 8 Kivonult ellenük az etióp Zerah egymilliós haderővel és háromszáz harci kocsival, és megérkezett Márésá alá. 9 Ászá is kivonult ellene, és csatarendbe álltak a Cefatávölgyben Márésánál. 10 Akkor Ászá így kiáltott Istenéhez, az Úrhoz: **Uram, neked nem nehéz megsegíteni az erőtlent a sokasággal szemben! Segíts meg bennünket, Urunk, Istenünk, mert rád támaszkodunk, és a te nevedben vonultunk e tömeg ellen! Uram, te vagy a mi Istenünk, mutasd meg, hogy ember nem tehet ellened semmit!** 11 És megverte az Úr az etiópokat Ászá és Júda előtt. Megfutamodtak az etiópok, 12 Ászá és hadinépe pedig egészen Gerárig üldözte őket. Elestek az etiópok, senki sem maradt életben közülük, mert összetörték az Úr és az ő serege előtt. A júdaiak igen sok zsákmányt ejtettek. 13 Megverték Gerár

környékén minden várost, mert az Úrtól való rettegés fogta el azokat. Kifosztottak minden várost, mert sok zsákmány volt bennük. 14 A jószágok akleit is lerombolták, és rengeteg juhot és tevét hajtottak el. Így tértek vissza Jeruzsálembe.

2Krón 15

Azután Isten lelke kiáradt Azarjára, Ódéd fiára, 2 aki kiment Ászá elé, és ezt mondta neki: **Hallgassatok rám, Ászá, és egész Júda meg Benjámin! Az Úr veletek lesz, ha ti is övele lesztek. Ha keresitek őt, megtaláljátok, de ha elhagyjátok, ő is elhagy benneteket.** 3 **Hosszú ideig élt Izráel az igaz Isten nélkül, a papok tanítása és a törvény nélkül.** 4 **De ha nyomorúságában megtért az Úrhoz, Izráel Istenéhez, és kereste őt, meg is találta.** 5 Azokban az időkben nem volt biztonságban sem a városból kimenő, sem a hazatérő, mert sok gyötrellem szakadt mindazokra, akik ezekben a tartományokban laktak. 6 Egyik nép a másik népet, egyik város a másik várost zúzta szét, mert Isten gyötörte őket mindenféle nyomorúsággal. 7 Ti azonban legyetek erősek, ne lankadjatok el, mert tetteiteknek meglesz a jutalma! 8 Amikor Ászá meghallotta ezeket a szavakat, Ódéd próféta próféciját, összeszedte az erejét, és eltávolította az utálatos bálványokat Júda és Benjámin egész földjéről meg azokból a városokból, amelyeket elfoglalt Efraim hegyvidékén. Ezután felújította az Úr oltárát, amely az Úr csarnoka előtt állt. 9 Majd összegyűjtötte egész Júdát, Benjámint és azokat, akik Efraim, Manassé és Simeon törzsből jövevényként közöttük laktak. Mert sokan átpártoltak hozzá Izráelből, amikor látták, hogy vele van Istene, az Úr. 10 Összegyűltek tehát Jeruzsálemben, Ászá uralkodása tizenötödik évében, a harmadik hónapban, 11 és hétszáz marhát meg hétezer juhot áldoztak az Úrnak azon a napon a hazavitt zsákmányból. 12 Majd szövetséget kötöttek arra nézve, hogy őseik Istenét, az Urat keresik teljes szívvel és teljes lélekkel; 13 és hogy meg kell hálnia mindenkinek, aki nem az Urat, Izráel Istenét keresi, kicsinek és nagyoknak, férfiaknak és nőknek egyaránt. 14 És megesküdtek az Úrra fennhangon ujjongva, trombita- és kürtzó mellett. 15 Örvendezett egész Júda az eskünek, mert őszinte szívvel tettek esküt, és egy akarattal keresték Istent, és meg is találták. **Az Úr pedig nyugalmat adott nekik mindenfelől.** 16 **Ászá király még anyját, Maakát is eltávolította anyakirálynői méltóságából, mert egy undorító bálványt csináltatott Aséra tiszteletére.** Ászá azonban összetörette ezt az undorító bálványt, darabokra zúzatta, majd elégettette a Kidrón-pataknál. 17 Bár az áldozóhalmok nem szűntek meg Izráelben, **Ászának tiszta volt a szíve egész életében.** 18 **Bevitte az Isten házába apja szent adományait és a maga szent adományait: ezüstöt, aranyat és egyéb tárgyakat.** 19 **Nem is volt háború Ászá uralkodásának harmincötödik évéig.**

2Krón 16

1 Ászá uralkodásának harminchatodik évében Baasá, Izráel királya Júda ellen vonult, és kiépítette Rámát, hogy ne lehessen Ászához, Júda királyához átmenni, vagy tőle átjönni. 2 Ekkor Ászá ezüstöt és aranyat hozatott elő az Úr házána és a királyi palotának a kincseiből, és elküldte Benhadadhoz, Arám királyához, aki Damaszkuszban lakott, ezzel az üzenettel: 3 Szövetségesek vagyunk, azok voltak már apám és apád is. Nézd, küldök neked ezüstöt és aranyat. Menj, bontsd fel a Baasával, Izráel királyával kötött szövetségedet, hogy vonuljon vissza innen. 4 **Benhadad hallgatott Ászá királyra, és hadserege vezéreit Izráel városai ellen küldte.** Leverték Ijjónt, Dánt, Ábél-Majimot és Naftáli városainak valamennyi raktárát. 5 Amikor ezt Baasá meghallotta, abbahagyta Rámá építését, és beszüntette a munkát. 6 Ászá király pedig munkára fogta egész Júdát, és elhordták Rámá köveit és gerendáit, **amelyekkel Baasá építkezett. Ezekkel építette ki Gebát és Micpát.** 7 **Abban az időben elment Hanáni látó Ászához,** Júda királyához, és ezt mondta neki: **Mivel Arám királyára támaszkodtál, nem pedig Istenedre, az Úrra, ezért csúszott ki a kezedből Arám királyának a hadserege.** 8 Nem volt-e az etiópoknak és a líbiaiaknak roppant hadereje, igen sok harci kocsija és lovasa?

Mégis kezedbe adta őket az Úr, mivel rá támaszkodtál. **9 Mert az Úr szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi. Ostobán viselkedtél ebben a dologban, és emiatt mostantól fogva háborúban lesz részed!** **10 Ászá azonban bosszús lett a látóra, és kalodába záratta, olyan dühös lett rá emiatt. Sőt akkoriban Ászá a nép közül is bántalmazott egyeseket.** **11** Ászának a története elejétől a végéig meg van írva Júda és Izráel királyainak a könyvében. **12** Uralkodása harminckilencedik évében megbetegedett Ászának a lába, és a betegsége egyre súlyosbodott. Ám betegségében sem az Úrhoz folyamodott, hanem az orvosokhoz. **13** Azután Ászá pihenni tért őseihez, meghalt uralkodása negyvenegyedik évében. **14** Eltemették abba a sírba, amelyet Dávid városában vágatott magának. Nyugvóhelyére fektették, amelyet teleraktak balzsammal és különféle jó illatú kenetekkel. És igen nagy tüzet gyújtottak a tiszteletére.

**ÁSZÁ ELŐSZÖR HALLGAT ISTENÉRE, DE ÉLETE VÉGÉN MÁR NEM!
HA VALAKI „ROSSZ” VOLT ÉS JÓ ÚTRA TÉR, AZ A MEGTÉRÉS, TEHÁT
POZITÍV DOLOG. ÁM DE: HA VALAKI „JÓ” VOLT (MEGTÉRT, ŐSZINTE HÍVŐ,
ISTEN EMBERE) DE KÉSŐBB ENGED A CSÁBÍTÁSNAK, ELVESZTI A HITÉT,
ELBUKIK (SALAMON, ÁFÁZ, JÚDÁS, STB), AKKOR MI VAN? MI „SZÁMÍTTATIK
BE” AZ EMBERNEK? A KORAI, A KÉSŐI ÉNJE? MINDKETTŐ? JÚDÁS, AMIKOR
JÉZUS MAGÁHOZ VETTE MÉG „JÓ” VOLT.**

2Krón 17

1 Utána a fia, Jósáfát lett a király. Jósáfát erősen tartotta magát Izráellel szemben. 2 Csapatokat rendelt Júda erődített városaiba, és helyőrséget helyezett el Júda országában meg Efraimnak azokban a városaiban, amelyeket apja, Ászá foglalt el. **3 Az Úr Jósáfáttal volt, mert azon az úton járt, amelyen korábban az ő ősatyja, Dávid, és nem kereste a Baalokat, 4 hanem atyja Istenét kereste, és az ő parancsolatai szerint élt, nem pedig Izráel cselekedetei szerint.** **5** Ezért az Úr megerősítette kezében a királyi hatalmat. Egész Júda ajándékot adott Jósáfátnak, úgyhogy gazdagsága és dicsősége igen nagyra nőtt. **6** Mivel az Úr útjain járt, egyre bátrabb lett, és újból eltávolította Júdából az áldozóhalmokat és a szent fákat. **7** Uralkodása harmadik évében kiküldte vezéreit, Ben-Hajilt, Óbadját, Zekarját, Netanélt és Míkeját, hogy tanítsanak Júda városaiban. **8** Léviták is voltak velük: Semajá, Netanjá, Zebadjá, Aszáél, Semírámót, Jónátán, Adónijjá, Tóbijjá és Tób-Adónijjá léviták, és velük együtt Elisámá és Jórám papok. **9 Tanítottak tehát Júdában, náluk volt az Úr törvénykönyve is, amikor bejárták Júda valamennyi városát, tanítva a népet.** **10** Ezért az Úr rettegést támasztott a Júda körüli országok királyaiban, és nem mertek háborút indítani Jósáfát ellen. **11** A filiszteusok is hoztak Jósáfátnak ajándékot hódolatuk jeléül meg adót ezüstben, az arabok pedig nyájakat hoztak neki, hétezer-hétszáz kost és hétezer-hétszáz kecskebakot. **12** Jósáfátnak egyre nagyobb lett a hatalma. Várat és raktárvárosokat épített Júdában. **13** Nagy készletei voltak Júda városaiban, Jeruzsálemben pedig vitéz férfiakból álló katonasága volt. **14** Beosztásuk családonként a következő volt: a Júdához tartozó ezredek parancsnokai ezek voltak: Adná parancsnok, akihez háromszázezer vitéz férfi tartozott. **15** Hozzá volt beosztva Jóhánán parancsnok, kétszáznyolcvanezer emberrel. **16** Hozzá volt beosztva Amaszjá, Zikrí fia, aki önként állt az Úr szolgálatába; kétszázezer vitéz férfi tartozott hozzá. **17** Benjáminból való volt Eljádá: vitéz férfi, akihez kétszázezer íjjal és kerek pajizzsal fölszerelt katona tartozott. **18** Hozzá volt beosztva Józábád, akihez száznyolcvanezer, a katonai szolgálatra fölszerelt ember tartozott. **19** Ezek teljesítettek szolgálatot a király mellett azokon kívül, akiket a király a megerősített városokban helyezett el egész Júdában.

2Krón 18

Jósáfátnak már nagy volt a gazdagsága és dicsősége, amikor Ahábnak a sógora lett. 2 Néhány év múlva elment Ahábhoz Samáriába, és Aháb sok juhot és marhát vágatott le neki meg a vele levő hadinépnek. Majd arra biztatta őt, hogy vonuljon vele együtt Rámót-Gileád ellen. 3 Aháb, Izráel királya ezt kérdezte Jósáfáttól, Júda királyától: Eljössz-e velem Rámót-Gileád ellen? Ő így felelt neki: Elmegyek én éppúgy, mint te, és az én népem éppúgy, mint a te néped; veled leszünk a harcban! 4 De Jósáfát ezt mondta Izráel királyának: Kérdezd meg előbb az Úr igéjét! 5 Izráel királya ezért összegyűjtötte a prófétákat, négyszáz embert, és megkérdezte tőlük: Elmenjünk-e harcolni Rámót-Gileáért, vagy letegyek róla? Ők így feleltek: Vonulj föl, mert Isten a király kezébe adja azt! 6 Jósáfát azonban ezt kérdezte: Nincs itt az Úrnak több prófétája, akit megkérdezhetnénk? 7 Izráel királya így felelt Jósáfátnak: **Van még valaki, aki által megkérdezhetnénk az Urat, de én gyűlölöm őt, mert sohasem prófétál nekem jót, hanem csak rosszat. Míkájehú, Jimlá fia az. Jósáfát erre így szólt: Ne mondjon ilyet a király!** 8 Ekkor Izráel királya odahívta az egyik udvarnokát, és ezt mondta: Siess Míkájehúért, Jimlá fiáért! 9 Izráel királya és Jósáfát, Júda királya ott ült díszruhába öltözve egy-egy trónon Samária kapujában, a bejárat előtti téren, a próféták pedig mind ott prófétáltak előttük. 10 Cidkijjá, Kenaaná fia vasszarvakat készített magának, és ezt mondta: Így szól az Úr: Ezekkel ökleled Arámot, míg csak el nem pusztítod. 11 A próféták mindnyájan így prófétáltak: Vonulj föl Rámót-Gileád ellen, és sikerrel jársz! Az Úr a király kezébe adja azt. 12 A követ pedig, aki elment, hogy elhívja Míkájehút, így szólt hozzá: Nézd, a próféták egyhangúlag jót ígérnek a királynak. Mondd azért te is ugyanazt, amit ők, és ígérj jót! 13 De **Míkájehú így felelt: Az élő Úrra esküszöm, hogy csak azt fogom mondani, amit az én Istenem mond.** 14 Amikor odaért a királyhoz, a király megkérdezte tőle: Míká! Elmenjünk-e harcolni Rámót-Gileáért, vagy letegyek róla? Ő így felelt: Vonuljatok föl, és járjatok szerencsével! A kezetekbe kerül. 15 A király azonban ezt mondta neki: Hányszor eskesselek meg, hogy csak igazat mondj nekem az Úr nevében?! 16 Erre az így felelt: Láttam egész Izráelt szétszóródva a hegyeken: mint a juhok, melyeknek nincsen pásztora. Az Úr pedig ezt mondta: Nincs ezeknek gazdájuk, térjen haza mindenki békével! 17 Ekkor Izráel királya így szólt Jósáfáthoz: Ugye megmondtam neked, hogy nem prófétál ez nekem jót, csak rosszat! 18 Míkájehú pedig ezt mondta: **Halljátok az Úr igéjét! Láttam az Urat trónján ülve, és az egész mennyei sereg ott állt a jobbán és balján.** 19 És ezt mondta az Úr: **Ki fogja rászedni Ahábot, Izráel királyát, hogy felvonuljon és elessék Rámót-Gileádnál?** Erre az egyik ezt mondta, a másik azt mondta. 20 De előlépett egy lélek, megállt az Úr előtt, és így szólt: **Majd én rászedem őt!** Az Úr ezt kérdezte tőle: **Hogyan?** 21 Az így felelt: **Elmegyek és hazug lélek leszek minden prófétája szájában. Az Úr pedig így szólt: Így csakugyan rá tudod szedni. Menj és tégy így!** 22 **Íme, így adott az Úr hazug lelket valamennyi prófétád szájába. Az Úr kimondta veszedet.** 23 Ekkor odalépett Cidkijjá, Kenaaná fia, arcul ütötte Míkájehút, és ezt mondta: Talán eltávozott tőlem valamerre az Úr lelke, és csak veled beszél? 24 Míkájehú így felelt: Majd meglátod azon a napon, amikor rejtekhelyet keresve szobáról szobára mész. 25 Akkor ezt parancsolta Izráel királya: Fogjátok Míkájehút, vigyétek Ámón városparancsnokhoz és Jóáshoz, a király fiához, 26 és mondjátok: Ezt parancsolja a király: Vessétek börtönbe, és ételből meg italból csökkentett adagot adjatok neki, amíg vissza nem térek sértetlenül! 27 Míkájehú így szólt: **Ha csakugyan visszatérsz sértetlenül, akkor nem az Úr beszélt általam! És hozzátette: Halljátok meg mind, ti népek!** 28 Azután fölvonult Izráel királya és Jósáfát, Júda királya Rámót-Gileád ellen. 29 Izráel királya ezt mondta Jósáfátnak: **Én álruhába öltözöm, és úgy megyek a csatába, de te csak öltözz a magad ruhájába!** Izráel királya tehát álruhába öltözött, és úgy ment a csatába. 30 Arám királya pedig ezt parancsolta a harci kocsik parancsnokainak: **Ne támadjatok se kicsit, se nagyot, csak Izráel királyát!** 31 Amikor a harci kocsik parancsnokai meglátták Jósáfátot, ezt gondolták: Csak ő lehet Izráel királya.

Körülfogták tehát, hogy megtámadják. **Jósáfát azonban kiáltozni kezdett, és az Úr megsegítette; Isten másfelé terelte őket.** 32 A harci kocsik parancsnokai ugyanis látták, hogy nem ő Izráel királya, és elfordultak tőle. 33 Egy ember pedig csak úgy, találmra kilőtt egy nyílvezzőt, és eltalálta Izráel királyát a szíjak és a páncél között. Ekkor megparancsolta a kocsi hajtójának: Fordulj meg, és vigyél ki a táborból, mert megsebesültem! 34 Mivel azonban az ütközet egyre hevesebbé vált azon a napon, Izráel királyának állva kellett maradnia harci kocsijában az arámokkal szemben estig. Napnyugtakor aztán meghalt.

irodalmi dráma! Shakespeare V.Henrik Iv, 1

Act 4 Scene 1 – Key Scene

In this scene, King Henry visits the English camp in disguise. He talks with some of the soldiers, who do not recognise him, and quarrels with one of them, Michael Williams, about the responsibility of the King.

2Krón 19

Jósáfát, Júda királya pedig sértetlenül tért vissza jeruzsálemi palotájába. 2 Ekkor elébe ment Jehú látnok, Hanáni fia, és ezt mondta Jósáfát királynak: **A bűnöst kellett segítened, és az Úr gyűlölőit szeretned? Ezért szállt rád az Úr haragja.** 3 **Bár volt benned valami jó is, mert kiirtottad az országból a szent fákat, és állhatatos szívvel kerested az Istent.** 4 Ezután Jósáfát Jeruzsálemben maradt. De újra meg újra kiment a nép közé, Beérsebától fogva egészen Efraim hegyvidékéig, és megtérítette őket őseik Istenéhez, az Úrhoz. 5 Bírákat nevezett ki az országban, Júda minden erődített városában, városról városra, 6 és ezt mondta a bírácoknak: **Gondoljátok meg jól, hogyan jártok el, mert nem embereknek, hanem az Úrnak a megbízásából ítéltetek, és ő ott lesz mellettetek, amikor ítéletet hoztok.** 7 Rettegjetek hát az Úrtól, és vigyázzatok, hogyan jártok el, mert Istenünk, az Úr nem tűri a hamisságot, a személyválogatást és a vesztegetés elfogadását! 8 Jeruzsálemben is nevezett ki Jósáfát lévítákat, papokat és izráeli családfőket az Úrra tartozó ügyeknek és a jeruzsálemi lakosok peres ügyeinek az intézésére. 9 Ezt parancsolta nekik: **Így járjatok el az Úr félelmében, hűséggel és tiszta szívvel:** 10 Bármilyen peres ügyet terjesztenek elétek honfitársaitok, akik a maguk városaiban laknak, legyen az vérontás, törvény, parancsolat, rendelkezés vagy ítékezés, **figyelmeztessétek őket, hogy vétkessé ne váljanak az Úr előtt, és az ő haragja rátok és honfitársaitokra ne szálljon. Így járjatok el, és akkor nem vétkeztek!** 11 Az Úrra tartozó minden dologban Amarjá pap lesz a vezetőtök, a királyra tartozó minden dologban pedig Zebadjá, Jismáél fia, a Júda házából való fejedelem. Tisztviselőként a lévíták állnak rendelkezésetekre. Tegyétek a dolgokat bátran, az Úr pedig legyen a jókkal!

2Krón 20

Történt ezek után, hogy hadba vonultak Jósáfát ellen a móábiak és az ammóniak a meúniak egy részével együtt. 2 Amikor megérkeztek, és jelentették Jósáfátnak, hogy a tenger túlsó széléről nagy sokaság jön ellene Edóm felől, és már Hacecón-Támárban, azaz Én-Gedíben vannak, 3 megijedt Jósáfát, **az Urat kezdte keresni, és böjtöt hirdetett egész Júdában.** 4 Összegyülekeztek a júdaiak, hogy segítséget kérjenek az Úrtól. Júda összes városából is eljöttek, hogy az Úr segítségét kérjék. 5 Jósáfát pedig kiállt Júda és Jeruzsálem egész gyülekezete elé az Úr házánaál, az új udvar előtt, 6 és ezt mondta:

JÓSAFÁT IMÁDSÁGA

Uram, őseink Istene! Te vagy az Isten az égben, és te uralkodsz a népek minden királyságán! A te kezében van az erő és a hatalom, és senki sem állhat meg veled szemben. **7** Istenünk, te üzted ki ennek az országnak a lakóit néped, Izráel elől, és örökre odaadtad azt **BARÁTOD**, Ábrahám utódainak. **8** És itt laktak, itt építettek neved tiszteletére szentélyt, és ezt mondták: **9** Ha majd veszedelem, fegyver, ítélet, dögvész vagy éhínség tör ránk, megállunk ez előtt a templom előtt és te előtted, mert a te neved ebben a templomban van; és ha segítségért kiáltunk hozzád nyomorúságunkban, hallgass meg, és szabadíts meg minket! **10** De látod, az ammóniak és móábiak, a Széir-hegység lakói, akik között nem engedted átvonulni az izráelieket, amikor Egyiptomból jöttek, és így kikerülték, és nem pusztították el őket, **11** ezek most azzal fizetnek nekünk, hogy ellenünk támadnak, és el akarnak úzni a birtokodról, amit nekünk adtál. **12** Istenünk, büntesd meg őket! Mert tehetetlenek vagyunk ezzel a nagy tömeggel szemben, amely ellenünk támadt; nem tudjuk, hogy mit tegyünk. **Csak rád tekintünk!**

13 Eközben a júdaiak valamennyien ott álltak az Úr színe előtt kicsiny gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal együtt. **14** Akkor kiáradt **az Úr lelke a gyülekezet jelenlétében Jahazíélre**, aki Zekarjá fia, az Benájá fia, az Jeíél fia, az Mattanjá fia, Ászáf fiai közül való lévita volt, **15** és megszólalt: Figyeljete, egész Júda és Jeruzsálem lakói meg te, Jósáfát király! Ezt mondja nektek az Úr: **Ne féljete és ne rettegjete ettől a nagy tömegtől, mert nem a ti háborútok ez, hanem az Istené!** **16** Holnap induljatok ellenük! Ők a Cíc-hágón vonulnak majd föl, és a völgy végénél, a Jerúél-pusztá előtt talákoztatok velük. **17** Nektok nem is kell majd harcolnotok, csak veszteg állnotok és néznetek, hogyan szabadít meg benneteket az Úr. **Ne félj és ne rettegj, Júda és Jeruzsálem!** Holnap vonuljatok ellenük, mert veletek lesz az Úr! **18** **Ekkor Jósáfát arccal a földig hajolt, és Júda meg Jeruzsálem lakói mindnyájan leborultak az Úr színe előtt, és imádták az Urat.** **19** A keháti és kórahi lévíták pedig fölálltak, és egyre hangosabban dicsérték az Urat, Izráel Istenét. **20** Kora reggel fölkeltek és kivonultak Tekóa pusztájába. Amikor kivonultak, előállt Jósáfát, és ezt mondta: Hallgassatok rám, Júda és Jeruzsálem lakói! Higgyetek Istenetekben, az Úrban, és megmaradtok! Higgyetek prófétáinak, és boldogultok! **21** Miután tanácskozott a néppel, fölállította az Úr énekeseit, akik szent öltözetben dicsérték őt, és az arcvonal előtt vonulva így énekeltek: **Adjatok hálát az Úrnak, mert örökké tart szeretete!** **22** Amikor elkezdtek az ujjongást és a dicséretet, az Úr lázadókat támasztott a Júdára támadó ammóniak, móábiak és a Széir-hegység lakói között, és ezért vereséget szenvedtek. **23** Az ammóniak és a móábiak a Széir-hegység lakóira támadtak, hogy kiirtsák és elpusztítsák őket. Amikor végeztek Széir lakóival, egymás pusztulását segítették elő. **24** Mire a júdaiak a pusztai őrhelyhez érkeztek, és a sokaság felé fordultak, már csak az elesettek holttesteit látták ott a földön; nem menekült meg senki sem. **25** Akkor odament Jósáfát és hadinépe, hogy összeszedjék a zsákmányt. Tömegével találtak náluk fölszerelést, ruhákat és értéktárgyakat. Annyi zsákmányt szereztek, hogy el sem bírták. Három napig szedték össze a zsákmányt, olyan sok volt. **26** A negyedik napon összegyülekeztek a Beráká-völgyben, hogy ott áldják az Urat. Ezért hívják azt a helyet Beráká-völgynek még ma is. **27** Azután Jósáfát vezetésével visszatért valamennyi júdai és jeruzsálemi. Örömmel tértek vissza Jeruzsálembe, mert örömet szerzett nekik az Úr: megszabadította őket ellenségeiktől. **28** Lantokkal, citerákkal és harsonákkal vonultak be Jeruzsálembe az Úr házához. **29** **Az Istentől való rettegés fogta el valamennyi ország királyságát, amikor meghallották, hogy az Úr harcolt Izráel ellenségei ellen.** **30** Ezért békében élt Jósáfát országa, mert Istene nyugalmat adott neki mindenfelől. **31** Így uralkodott Jósáfát Júdában. **Harmincöt éves volt, amikor király lett, és huszonöt évig uralkodott Jeruzsálemben.** Anyjának a neve Azúbá volt, Silhí leánya. **32** Apjának, Ászának az útján járt, nem tért le róla. Azt tette, amit helyesnek lát az Úr. **33** Csak az áldozóhalmok nem szűntek meg, mert a nép nem ragaszkodott szívből ősei Istenéhez. **34** Jósáfát egyéb dolgai elejétől a végéig meg vannak írva Jéhúnak, Hanáni fiának történeteiben, amelyeket fölvettek az Izráel királyairól szóló könyvbe. **35** Azután társult Jósáfát, Júda királya Ahazjával, Izráel

királyával, aki bűnös dolgokat vitt véghez. 36 Azért társult vele, hogy hajókat építsenek, amelyeknek Tarsísba kellett volna menniük. A hajókat Ecjón-Geberben építették. 37 Elíezer azonban, a márésái Dódaváhú fia így prófétált Jósáfát ellen: **Mivel társultál Ahazjával, összezúzza művedet az Úr! Össze is törtek a hajók, és nem tudtak eljutni Tarsísba.**

2Krón 21

Azután Jósáfát pihenni tért őseihez, és eltemették ősei mellé Dávid városában. Utána a fia, **Jórám** lett a király. 2 Testvérei, Jósáfát fiai ezek voltak: Azarjá, Jehiél, Zekarjá, Azarjá, Míkáél és Sefatjá. Ezek mind Jósáfátnak, Júda királyának a fiai voltak. 3 Apjuk sok ajándékot adott nekik: ezüstöt, aranyat, kincseket és erődített városokat Júdában. De a királyságot Jórámnak adta, mert ő volt az elsőszülött. 4 Amikor azonban Jórám elfoglalta apja királyságát, és megszilárdult a hatalma, összes testvérét fegyverrel gyilkoltatta meg, sőt néhány izráeli vezető embert is. 5 Harminckét éves volt Jórám, amikor király lett, és nyolc évig uralkodott Jeruzsálemben. 6 Izráel királyainak az útján járt, ugyanúgy élt, mint Aháb háza népe, mert Aháb leánya volt a felesége. Azt tette, amit rossznak lát az Úr. 7 De az Úr nem akarta elpusztítani Dávid házát, mert szövetséget kötött Dáviddal, és megígérte, hogy mécseset ad neki és fiainak mindenkor. 8 Az ő idejében pártoltak el az edómiak Júdától, és királyt választottak maguknak. 9 Ezért Jórám odavonult vezéreivel és összes harci kocsijával együtt. Éjjel fölkelt, átvágta magát az edómiakon, akik bekerítették őt és a harci kocsik parancsnokait. 10 Így pártoltak el az edómiak Júdától mindmáig. Ugyanebben az időben pártolt el tőle Libná is, mert Jórám elhagyta ősei Istenét, az Urat. 11 **Ő is csináltatott áldozóhalmokat Júda hegyein, és így paráznaságba vitte Jeruzsálem lakóit, és félrevezette Júdát.** 12 Eljutott azonban hozzá **Illés próféta írása, ILLÉS ÍRÓ-PRÓFÉTA IS LETT VOLNA?** amely így hangzott: Ezt mondja az Úr, ösödnek, Dávidnak az Istene: Mivel nem apádnak, Jósáfátnak az útján jártál, sem Ászának, Júda királyának az útján, 13 hanem Izráel királyainak az útján jártál, és paráznaságba vitted Júdát meg Jeruzsálem lakóit, ahogyan Aháb háza népe is paráznaságba vitte népét, sőt még testvéreidet, apád háza népét is legyilkoltattad, akik jobbak voltak nálad, 14 azért az Úr nagy csapással sújtja népedet, fiaidat, feleségeidet és egész vagyonodat. **15 Te pedig súlyos betegségbe, bélbajba esel, annvira, hogy betegséged miatt mindennap kijön a beled.** 16 Majd fölingerelte az Úr Jórám ellen a filiszteusokat és az arabokat, akik az etiópok mellett laktak. 17 Fölvonultak Júda ellen, betörték oda, és elvittek minden kincset, ami csak található volt a király palotájában, sőt fiait és feleségeit is. Nem maradt más fia, csak Jóáház, a legkisebbik fiú. 18 Mindezek után **gyógyíthatatlan bélbajjal verte meg** őt az Úr. 19 Így ment ez napról napra, és amikor eljött életének a vége, **két napig kizáródott a bele a betegség miatt, MICSODA RÉSZLETES ORVOSI LEÍRÁS!** és szörnyű kínok között halt meg. Népe nem gyűjtött tüzet a tiszteletére, ahogy ősei tiszteletére gyűjtött. 20 Harminckét éves volt, amikor király lett, és nyolc évig uralkodott Jeruzsálemben. **Elment örömtelenül. ISTEN ŐRIZZEN MEG AZ „ÖRÖMTELEN” HALÁLTÓL!** és eltemették Dávid városában, de nem a királyi sírba.

2Krón 22

1 Utána Jeruzsálem lakói a legkisebb fiát, Ahazját tették királlyá, mert az idősebbeket mind legyilkolta az a rablócsapat, amely az arabokkal a táborra tört. Így lett királlyá Ahazjá, Jórámnak, Júda királyának a fia. 2 Negyvenkét éves volt Ahazjá, amikor király lett, és egy évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Ataljá volt, Omrí unokája. 3 Ő is Aháb házának az útjain járt, mert anyja volt a tanácsadója, aki bűnbe vitte. 4 Azt tette, amit rossznak lát az Úr, éppúgy, mint Aháb háza, mert vesztére apja halála után ugyanazok maradtak az ő tanácsadói is. 5 Az ő

tanácsukat követte akkor is, amikor Jórámmal, Aháb fiával, Izráel királyával együtt háborút viselt Hazáél, Arám királya ellen Rámót-Gileáért, de az arámok megsebesítették Jórámot. 6 Ezért visszatért Jezréelbe, hogy kigyógyíttassa magát a sebekből, amelyeket Rámában ejtettek rajta, amikor Hazáél, Arám királya ellen harcolt. Ahazjá, Jórám fia, Júda királya pedig elment, hogy meglátogassa Jórámot, Aháb fiát Jezréelben, mert beteg volt. 7 De Isten akaratából vesztére lett Ahazjának, hogy Jórámhoz ment. Mert odaérve, kivonult Jórámmal együtt Jéhú, Nimsí fia ellen, akit az Úr fölkenetett, hogy Aháb házat kiirtsa. 8 Amikor Jéhú ítéletet tartott Aháb háza fölött, ott találta Júda vezéreit és Ahazjá testvéreinek a fiait, akik Ahazjá szolgálatára álltak, és legyilkoltatta őket. 9 Ahazját is megkerestette, és elfogták őt, mert Samáriában rejtőzött, és elvitték Jéhúhoz, aki megölette. De eltemették őt, mert ezt mondták róla: Jósáfát unokája volt, aki tiszta szívvel kereste az Urat. Ahazjá családjából azonban nem volt senki, akinek lett volna ereje magához ragadni a királyságot. 10 Amikor Ataljá, Ahazjá anyja látta, hogy meghalt a fia, fogta magát, és elpusztított Júdában minden gyermeket, aki a királyi családból származott. **HERÓDES** 11 De Jósabat, a király leánya fogta Jóást, Ahazjá fiát, és kilopta őt a király fiai közül, akiket halálra szántak, és őt meg a dajkáját a hálószobába vitte. Így rejtette el őt Ataljá elől Jósabat, Jórám király leánya, **A FÁRAÓ LEÁNYA ÉS MÓZES** Jójádá főpap felesége, aki Ahazjá húga volt; így Jóást nem tudta Ataljá megöletni. 12 Hat évig rejtegették maguknál, az Isten házában. Az országban pedig Ataljá uralkodott.

2Krón 23

A hetedik évben nekibátorodott Jójádá, és szövetkezett a századosokkal: Azarjával, Jeróhám fiával, Jismáállal, Jóhánán fiával, Azarjával, Óbéd fiával, Maaszéjával, Adájá fiával és Elisáfáttal, Zikrí fiával. 2 Ezek bejárták Júdát, összegyűjtötték Júda valamennyi városából a lévitákat meg Izráel családfőit, és Jeruzsálembe jöttek. 3 Az egész gyülekezet szövetséget kötött a királlyal az Isten házában. Ezt mondta nekik Jójádá: A király fiának kell uralkodnia, mert az Úr ígérete Dávid fiainak szól! 4 Ezt tegyétek tehát: egyharmada azoknak a papoknak és lévitáknak, akik szombaton lépnek szolgálatba, őrizze az ajtókat, 5 egyharmada a királyi palotánál, egyharmada pedig a Jeszód-kapunál legyen. Az egész hadinép pedig legyen az Úr háza udvaraiban. 6 **Senki se menjen be az Úr házába; csak a papok és a szolgálatukat végző léviták mehetnek be, mert ők szentek. Az egész nép pedig tartsa meg, amit elrendelt az Úr!** 7 A léviták vegyék körül a királyt, legyen mindenkinek kezében a fegyvere; aki pedig a templomba be akar hatolni, azt meg kell ölni! A király mellett legyetek, akármerre jár! 8 A léviták és egész Júda mindenben úgy jártak el, ahogyan Jójádá főpap megparancsolta. Mindegyik maga mellé vette az embereit, a szombaton szolgálatba lépők mellett azokat is, akik szombaton letették a szolgálatot, mert Jójádá főpap nem engedte el ezeket a csapatokat. 9 Jójádá, a főpap pedig odaadta a századosoknak Dávid király lándzsáit, kis és nagy pajzsait, amelyek az Isten házában voltak. 10 Odaállította az egész hadinépet dárdával a kezükben a templom jobb oldalától a templom bal oldaláig, az oltárhoz és a templomhoz, és körülvették a királyt. 11 Akkor kivezették a király **fiát, és fejére tették a koronát; kezébe adták az uralkodás okmányát, és így királlyá választották, Jójádá és a fiai pedig fölkenték őt, és felkiáltottak: Éljen a király!** 12 Meghallotta **Ataljá** az odaözönlő nép lármáját, akik a királyt dicsőítették, ezért bement a nép közé az Úr házába. 13 Amikor látta, hogy a király ott áll az emelvényen a bejáratnál, a király körül pedig ott vannak a parancsnokok és a kürtösök, az egész köznép meg örül, és fújja a kürtöket, és látta az énekeseket a hangszerekkel, akik a dicsérő énekeket vezették, akkor Ataljá megszagatta a ruháját, és ezt mondta: Összeesküvés! Összeesküvés! 14 De Jójádá főpap azt parancsolta a haderő élén álló századosoknak: Vezessétek ki a sorok között; ha pedig valaki utánamegy, azt öljétek meg fegyverrel! A főpap ugyanis nem akarta, hogy az Úr házában öljék meg. 15 Akkor kituszkolták, és amikor a királyi palota kocsibejárójához ért, ott megölték. 16 Jójádá azután szövetséget kötött az Úr, az egész

nép és a király között, hogy az Úr népe lesznek. 17 Azután az egész nép behatolt Baal templomába, és lerombolta azt. Oltárait és bálványképeit összeűzták, Mattánt, Baal papját pedig meggyilkolták az oltárok előtt. 18 Jójádá a papokra és a lévítákra bízta az Úr háza felügyeletét, ahogyan Dávid osztotta be őket az Úr házához, hogy égőáldozatokat mutassanak be az Úrnak, örvendezve – amint az meg van írva Mózes törvényében – és énekelve, Dávid rendelkezése szerint. 19 Kapuőröket rendelt az Úr háza kapuihoz, hogy ne mehessen be senki, aki bármi okból tisztátalan. 20 Majd maga mellé vette a századosokat, az előkelőket és azokat, akik a népen uralkodtak meg az ország egész népét, és lekísérték a királyt az Úr házából. A Felső-kapun keresztül bevonultak a királyi palotába, és a királyi trónra ültették a királyt. 21 Az ország egész népe örült, a város pedig nyugodt maradt, noha Atalját megölték fegyverrel.

2Krón 24

Jóás hétéves korában lett király, és negyven évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Cibjá volt, Beérsebából származott. 2 Jóás Jójádá főpap egész életében azt tette, amit helyesnek lát az Úr. 3 Jójádá két feleséget szerzett neki, ő pedig fiaikat meg leányokat nemzett. 4 Ezek után elhatározta Jóás, hogy kijavíttatja az Úr házát. 5 Ezért összegyűjtötte a papokat és a lévítákat, és ezt mondta nekik: Menjetek el Júda városaiba, és gyűjtsetek pénzt egész Izráelben, hogy Istenetek házát esztendőről esztendőre kijavítsák. De siessetek a dologgal! A lévíták azonban nem siettek. 6 Ezért a király hívatta Jójádát, a vezetőjüket, és megkérdezte tőle: Miért nem ügyeltél arra, hogy a lévíták behozzák Júdából és Jeruzsálemből azt a járandóságot, amelyet Mózes, az Úr szolgája és a gyülekezet kirótt Izráelre a bizonyosság sátra javára?! 7 Mert az elvetemült Ataljá és fiai hagyták omladozni az Isten házát, és a Baalokra fordították mindazt, ami az Úr házában volt szentelve. 8 Ekkor azt parancsolta a király, hogy csináljanak egy ládát, és tegyék az Úr háza kapuja elé. 9 És kihirdették Júdában és Jeruzsálemben, hogy hozzák el az Úrnak azt a járandóságot, amelyet Mózes, az Isten szolgája kirótt Izráelre a pusztában. 10 Akkor minden vezető ember és az egész nép örömmel vitt és dobott pénzt a ládába, amíg az meg nem telt. 11 Valahányszor bevitették a ládát a lévítákkal a királyi felügyelőségre, és látták, hogy sok pénz van benne, odament a király kancellárja a főpap megbízottjával együtt, és kiürítették a ládát, azután megint visszavitték a helyére. Így jártak el időről időre, és sok pénzt gyűjtöttek össze. 12 Ezt azután átadta a király és Jójádá az Úr házában folyó munka vezetőinek. Ezek pedig kőfaragókat és ácsokat fogadtak az Úr háza javítására, és vasmunkásokat meg rézműveseket az Úr házában felújítására. 13 A munkások hozzáálltak, és kezük alatt jól haladtak a felújítás munkálatai. Helyreállították az Isten házát régi formájában, és megerősítették. 14 Amikor a munkát befejezték, a megmaradt pénzt elvitték a királynak és Jójádának. Ők pedig csináltattak abból fölszerelési tárgyakat az Úr házába, a szolgálathoz való eszközöket, áldozati csészéket és arany- meg ezüstedényeket. Ezekkel mutatták be az égőáldozatokat az Úr házában állandóan, Jójádá egész életében. 15 **Azután megöregedett Jójádá, és betelve az étellel, meghalt. Százharminc éves volt halálakor.** 16 Dávid városában a királyok mellé temették, mivel jót cselekedett Izráelben Isten és az ő háza ügyéért. 17 Jójádá halála után azonban odamentek Júda vezető emberei a királyhoz, és leborultak előtte. A király hallgatott rájuk, 18 és elhagyták őseik Istenének, az Úrnak a házát, és szent fákat meg bálványszobrokat tiszteltek. Emiatt a vétküik miatt szállt az Úr haragja Júdára és Jeruzsálemre. 19 Küldött hozzájuk prófétákat, hogy térítsék meg őket az Úrhoz. Azok figyelmeztették is őket, de nem figyeltek rájuk. 20 Akkor az Isten felruházta lelkével Zekarját, Jójádá főpap fiát, aki a nép elé állt, és ezt mondta nekik: Így szól az Isten: Miért szegtétek meg az Úr parancsolatait? Nem válik az a javatokra! Mivel elhagytátok az Urat, ő is elhagyott benneteket. 21 Erre azok összeesküdtek ellene, és a király parancsára ott, az Úr háza udvarában megkövezték. 22 Nem gondolt Jóás király arra a szeretetre, amelyet annak az apja, Jójádá tanúsított iránta, hanem legyilkoltatta a fiát. Amikor Zekarjá haldoklott,

azt mondta: Lásza meg ezt az Úr, és torolja meg! 23 Egy év múlva fölvonult ellene Arám hadereje. Betörték Júdába és Jeruzsálembe, és megölték a hadinép valamennyi vezérét, akik a nép élén álltak, az összes zsákmányt pedig elküldték Damaszkusz királyának. 24 Bár kevés emberrel tört be az arám sereg, mégis igen nagy haderőt adott kezükbe az Úr, mivel ezek elhagyták őseik Istenét, az Urat. Így hajtották végre Jóáson az ítéletet. 25 Amikor eltávoztak tőle, súlyos betegségben hagyták hátra, udvari emberei pedig összeesküvést szőttek ellene Jójádá főpap fiának a vére miatt. Ágyában gyilkolták meg, és meghalt. Dávid városában temették el, de nem a királyok temetőjében. 26 Ezek esküdtek össze ellene: Zábád, Simatnak, egy ammóni asszonynak a fia és Józabád, Simrítnek, egy móabi asszonynak a fia. 27 Fiai, az ellene szóló sok prófétai fenyegetés és az Isten házána a helyreállítása meg van írva a királyokról szóló könyv magyarázatában. Utána a fia, Amacjá lett a király.

2Krón 25

Huszonöt éves korában lett király **Amacjá**, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Jóaddán volt, Jeruzsálemből származott. **2 Azt tette, amit helyesnek lát az Úr, de nem teljes szívvel.** 3 Amikor királyi hatalma megszilárdult, meggyilkoltatta azokat az udvari embereket, akik meggyilkolták apját, a királyt. 4 De a fiaikat nem ölette meg, mert így van megírva a törvényben, Mózes könyvében, amit az Úr megparancsolt: **Ne kelljen meghalniuk az apáknak a fiakért, a fiaknak se kelljen meghalniuk az apákért; mindenkinek csak a maga vétkéért kelljen meghalnia!** 5 Azután összegyűjtötte Amacjá Júdát, és felállította őket családonként ezredesek és századosok vezetésével, minden júdait és benjáminit. Amikor számba vette őket húszévestől fölfelé, háromszázezer válogatott kopjás és pajzsos, hadra fogható embert talált köztük. 6 Azonfelül Izráelből százezer vitéz harcost fogadott zsoldjába száz talentum ezüstön. 7 Elment azonban hozzá az Isten embere, és ezt mondta: Ne tartson veled, ó, király, Izráel serege, mert nem lesz az Úr Izráellel, az efraimiakkal, **8 hanem menj egyedül a harcba! Viselkedj bátran, különben bukásodat okozza Isten az ellenség előtt, mert az Istennek van ereje ahhoz, hogy megsegítsen, vagy elbuktasson.** 9 Amacjá ezt kérdezte az Isten emberétől: De mi lesz azzal a száz talentummal, amit az izráeliek csapatának adtam? Az Isten embere így felelt: Az Úr tud annál neked többet is adni! 10 Az Efraimból érkezett csapatot különválasztotta tehát Amacjá, hogy menjenek haza. Ezek nagyon megharagudtak Júdára, és felbőszülve indultak haza. 11 Amacjá pedig nekibátorodott, elindította hadinépét, elment a Sós-völgybe, és levágott tízezer széíri embert, **12 tízezer pedig élve fogtak el a júdaiak. Fölvitték őket egy kőszikla tetejére, és letaszították a szikla tetejéről, úgyhogy mindnyájan halálra zúzták magukat. KEGYETLEN!** 13 Annak a csapatnak az emberei pedig, akiket visszaküldött Amacjá, és így nem mehettek vele az ütközetbe, rátörték Júda városaira Samáriából egészen Bét-Hórónig, levágtak háromezer embert, és nagy prédára tettek szert. 14 Amikor Amacjá visszatért az edómiak elleni csatából, elhozta a széíriek istenszobrait, megtette azokat a saját isteneinek, leborult előttük, és tömjénezett nekik. 15 Ezért haragra gerjedt az Úr Amacjá ellen, és elküldött hozzá egy prófétát, aki ezt mondta neki: **Miért folyamodtál ennek a népnek az isteneihez? Hiszen saját népüket sem mentették meg a kezedből!** 16 De amikor az így beszélt hozzá, ezt mondta neki a király: Talán a király tanácsosává tetted téged? Hagyd abba, különben megölnek! A próféta abbahagyta ugyan, de még annyit mondott: Tudom, hogy az Isten elhatározta pusztulásodat, amiért ezt tetted, és nem hallgattál a tanácsomra

17 Amacjá, Júda királya tanácsot tartott, és üzenetet küldött **JÓÁShoz**, Izráel királyához, aki Jóház fia, Jéhu unokája volt. Ezt üzenete: Gyere, állj ki ellenem egy csatára! 18 Jóás, Izráel királya ezt a választ küldte Amacjának, Júda királyának: **A libánoni bogáncskóró ezt üzenete a libánoni cédrusnak: Add feleségül leányodat a fiamhoz! De arra szaladt egy libánoni**

vadállat, és eltaposta a bogáncskórót. 19 Te azt gondold, hogy mivel megverted Edómot, ezért felfuvalkodottan dicsekedhetsz. EMBLEMATIKUS PÉLDABESZÉD Maradj csak otthon! Miért rohannál veszedbe? Hiszen elesel Júdával együtt! 20 De Amacjá nem hallgatott rá, mert Isten azt akarta, hogy Jóás kezébe kerüljenek, mivel Edóm isteneihez folyamodtak. 21 Fölvonult hát Jóás, Izráel királya, és megütköztek egymással, ő meg Amacjá, Júda királya, a júdai Bét-Semesnél. 22 De Júda vereséget szenvedett Izráeltől, és mindenki hazamenekült. 23 Amacját, Júda királyát, aki Jóás fia, Jóáház unokája volt, elfogta Jóás, Izráel királya Bét-Semesnél, és Jeruzsálemba vitette. Azután lerombolta Jeruzsálem várfalát az Efraim-kaputól a Szöglet-kapuig négyszáz könyök hosszúságban. 24 Elvitte az Isten házában és az Óbéd-Edómnál talált összes aranyat, ezüstöt és minden felszerelést meg a királyi palota kincseit, azonkívül túszokat is szedett, és így tért vissza Samáriába. 25 Amacjá, Jóás fia, Júda királya még tizenöt évig élt Jóásnak, Jóáház fiának, Izráel királyának a halála után. 26 Amacjá egyéb dolgai elejétől a végéig meg vannak írva a Júda és Izráel királyairól szóló könyvben. 27 Attól az időtől fogva, hogy Amacjá eltért az Úrtól, összeesküvést szőttek ellene Jeruzsálemben, ezért Lákísba menekült. De utánaküldtek Lákísba, és ott megölték. 28 Majd visszavitték lovakon, és eltemették ősei mellé Júda fővárosában.

2Krón 26

Akkor Júda egész népe fogta, és a tizenhat éves **UZZIJJÁT** tette királlyá apja, Amacjá helyett. 2 Ő építette ki Élatot, amelyet visszacsatolt Júdához azután, hogy a király pihenni tért őseihez. 3 Tizenhat éves volt **Uzzijjá, amikor uralkodni kezdett, és ötvenkét évig uralkodott** Jeruzsálemben. Anyjának a neve Jekoljá volt, Jeruzsálemből származott. 4 Azt tette, amit helyesnek lát az Úr, egészen úgy, ahogyan apja, Amacjá tette. 5 **Az Istent kereste Zekarjá idejében, aki istenfélelemre tanította, és amíg az Urat kereste, sikert adott neki az Isten.** 6 Uzzijjá háborút indított a filiszteusok ellen, és lerombolta Gát, Jabné és Asdód várfalát, sőt városokat épített Asdódnál és a filiszteusok között. 7 Isten megsegítette őt a filiszteusok, a Gúr-Baalban lakó arabok és a meúniak ellen. 8 Az ammóniak is adót fizettek Uzzijjának, és eljutott a híre egészen Egyiptomig, mert egyre jobban megerősödött. 9 Azután őrtornyokat építtetett Uzzijjá Jeruzsálemben a Szöglet-kapunál, a Völgy-kapunál meg a Sarok fölött, és megerősítette azokat. 10 A pusztában is építtetett őrtornyokat, és sok kutat ásatott, mert sok jószága volt a Sefélá-alföldön és a síkságon. Földművesei és szőlőművészei voltak a hegyeken és a gyümölcsösben, mert szerette a földművelést. 11 Volt Uzzijjának jól képzett harcosokból álló hadereje is, amely csapattestenként vonult a harcba. Ezeknek a számát Jeiel kancellár és Maaszjá elöljáró segítségével Hananjá, a király egyik parancsnoka állapította meg. 12 A hadköteles vitézek családfőinek a száma összesen kétezer-hatszáz volt. 13 Az ő parancsnokságuk alá tartozó haderő háromszázhetezer-ötszáz jól képzett harcosból állt, akik hatalmas erővel segítették a királyt az ellenség ellen. 14 Felszerelte Uzzijjá az egész sereget pajzzsal, dárdával, sisakkal, páncéllal, íjjal és parittyakővel. 15 Csináltatott Jeruzsálemben ötletes hadigépeket az őrtornyokra és a szögletbástyákra nyilak és nagy kövek kilövésére. Így aztán messzire eljutott a híre, mert ezekben csodálatos segítséget kapott; végül igen megerősödött. 16 **Amikor azonban megerősödött, vesztére felfuvalkodott, és vétkezett Istene, az Úr ellen.** Bement ugyanis az Úr templomába, hogy illatáldozatot mutasson be az illatáldozati oltáron. 17 De bement utána Azarjá főpap és vele együtt az Úr papjai, nyolcvan erős ember. 18 Elébe álltak Uzzijjá királynak, és ezt mondták neki: Nem a te dolgod, Uzzijjá, hogy illatáldozatot mutass be az Úrnak, hanem Áron fiaié, a papoké, akiket azért szenteltek föl, hogy ők mutassák be az illatáldozatot. Menj ki a szentélyből, mert vétkeztél, és ez nem válík dicsőségedre az Úristennél! 19 Erre felbőszült Uzzijjá, akinek éppen a kezében volt az illatáldozathoz való tömjénező. De amikor felbőszült a papok ellen, poklos folt jelent meg a homlokán az Úr házában levő papok előtt, az illatáldozati oltár mellett. 20 Amikor aztán Azarjá

főpap és a többi pap feléje fordult, meglátták a poklos foltot a homlokán. Ekkor kiűzték onnan, de ő maga is **sietve távozott, mert az Úr verte meg őt. 21 Uzzijjá király poklos maradt halála napjáig, és egy elkülönített házban lakott poklosan, mert kizárták az Úr házából.**

Fia, **Jótám** állt a királyi palota élén, ő bíraskodott az ország népe fölött. 22 Uzzijjá egyéb dolgait elejétől a végéig megírta Ézsaiás próféta, Ámóc fia. 23 Azután Uzzijjá pihenni tért őseihez, és eltemették ősei mellé a királyi temető mezejébe, mert megállapították róla, hogy poklos. Utána a fia, Jótám lett a király.

2Krón 27

Huszonöt éves volt **Jótám**, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Jerúsá volt, Cádók leánya. **2 Azt tette, amit helyesnek lát az Úr, egészen úgy, ahogyan apja, Uzzijjá, csakhogy ő nem ment be az Úr templomába.** A nép azonban továbbra is romlott volt. 3 Ő építtette meg az Úr háza felső kapuját, és sokat építtetett a Várhegy kőfalán is. 4 Júda hegyvidékén városokat emelt, az erdőkben pedig várakat és őrtornyokat építtetett. **5 Harcolt az ammóniak királya ellen, és le is győzte.** Az ammóniak abban az esztendőben száz talentum ezüstöt, tízezer kór búzát és tízezer kór árpát fizettek neki. Ugyanannyit küldtek neki az ammóniak a második és a harmadik évben is. **6 Nagy hatalomra tett szert Jótám, mert állhatatosan Istenének, az Úrnak az útján járt.** 7 Jótám egyéb dolgai, háborúi és életútja meg vannak írva az Izráel és Júda királyairól szóló könyvben. 8 Huszonöt éves volt, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben. 9 Azután Jótám pihenni tért őseihez, és eltemették Dávid városában. Utána a fia, **Áház** lett a király.

2Krón 28

Húszéves volt **Áház**, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben. De nem azt tette, amit ősatya, Dávid, amit helyesnek lát az Úr, **2 hanem Izráel királyainak az útján járt, sőt istenszobrokat is csináltatott a Baaloknak.** 3 Tömjénezett a Ben-Hinnóm-völgyben, és még **a fiait is elégette áldozatul azoknak a népeknek az utálatos szokása szerint, amelyeket kiűzött az Úr Izráel fiai elől.** 4 Aldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon, a dombokon és minden zöldellő fa alatt. 5 Ezért Arám királyának a kezébe adta őt Istene, az Úr. **Megverték, sok foglyot hurcoltak el tőle,** és Damaszkuszba vitték őket. Izráel királyának is a kezébe került, és az is nagy vereséget mért rá. **6 Pekah, Remaljá fia ugyanis levágott Júdában egyetlen nap alatt százhuszezer embert, akik mind bátor harcosok voltak, de elhagyták őseik Istenét, az Urat.** 7 Zikrí, egy efraimi vitéz pedig meggyilkolta Maaszéját, a király fiát, Azrikámot, a palota felügyelőjét és Elkánát, a király helyettesét. 8 Az izráeliek fogságba vittek honfitársaik közül kétszázezer asszonyt, fiút és leányt. Gazdag zsákmányt is szereztek tőlük, és a zsákmányt elvitték Samáriába. 9 De volt ott az Úrnak egy prófétája, név szerint **Ódéd; ez kiment a Samáriához érkező sereg elé, és ezt mondta: Őseitek Istene, az Úr haragra gerjedt Júda ellen, és a kezetekbe adta őket, ti pedig sokat levágtatok közülük eget verő indulatokban.** 10 Ezért most azt gondoljátok, hogy leigázhatjátok a júdaiakat és a jeruzsálemieket, hogy a rabszolgáitok és a rabszolganőitek legyenek, pedig vétkesekké teszitek magatokat ezzel Istenetek, az Úr előtt. 11 Azért most hallgassatok rám: Engedjétek vissza a honfitársaitok közül ejtett foglyokat, különben az Úr izzó haragja fordul ellenetek! 12 Akkor előállt néhány efraimi főember: Azarjá, Jóhánán fia, Berekjá, Mesillémót fia, Jehizkijjá, Sallúm fia és Amászá, Hadlaj fia azokkal szemben, akik a hadjáratból jöttek, 13 és ezt mondták nekik: *Ne hozzátok ide a foglyokat, mert amit ti akartok, az a mi vétküink lesz az Úr előtt, és a mi bűneinket és vétkeinket szaporítja, pedig úgyszólván sok a vétküink, és az Úr izzó haragja fenyegeti Izráelt.* 14 Otthagyták azért a fegyveresek a foglyokat és a zsákmányt a vezető emberek és az egész gyülekezet előtt.

15 Ekkor a fent nevezett férfiak előálltak, és gondjaikba vették a foglyokat: a mezteleneket mind felöltöztették a zsákmányból, ruhát és sarut, ételt és italt adtak nekik, és bekenték őket olajjal. A gyengéket samarakon szállították, és elvitték őket honfitársaikhoz Jerikóba, a pálmák városába; azután visszatértek Samáriába. 16 Abban az időben követeket küldött Áház király AsszírIA királyához, hogy segítse meg őt. 17 Még az edómiak is betörtek, megverték Júdat, és foglyokat ejtettek, 18 a filiszteusok pedig a Seféla-alföld városaiban és Júda déli tartományában fosztogattak. Elfoglalták Bét-Semest, Ajjálont, Gedérótot, Szókót és falvait, Timnát és falvait, Gimzót és falvait, és oda települtek. 19 **Bizony, megalázta Júdat az Úr Áház júdai király miatt, mert támogatta az erkölcstelenséget Júdában, és mert az Úr ellen egyre több hűtlenséget követett el.** 20 Rátört azért Tiglat-Pileszer, AsszírIA király, és megostromolta ahelyett, hogy támogatta volna. 21 Mert Áház kifosztotta ugyan az Úr házát és a király meg a vezető emberek palotáját, és AsszírIA királyának adta, de ez sem segített rajta. 22 De Áház király nyomorúsága idején sem hagyott fel hűtlenségével az Úr iránt. 23 Damaszkusz isteneinek áldozott, akik megverték őt, de ezt mondta: Mivel Arám királyait megsegítik isteneik, ezért nekik áldozom, és így majd engem is megsegítenek! Pedig ezek okozták bukását, és egész Izráelét is! 24 Összeszedte Áház Isten házának a fölszerelését, és összetörette Isten házának a fölszerelését, az Úr háza ajtóit pedig bezáratta. Azután oltárokat csináltatott magának Jeruzsálemben minden utcáson. 25 Júda minden egyes városában áldozóhalmokat csináltatott, és más isteneknek tömjénezett. Így bosszantotta ősei Istenét, az Urat. 26 Egyéb dolgai és egész életútja elejétől a végéig meg van írva a Júda és Izráel királyairól szóló könyvben. 27 Azután Áház pihenni tért őseihez, és eltemették őt a fővárosban, Jeruzsálemben, de nem Izráel királyainak a temetőjébe vitték. Utána a fia, **Ezékiás lett a király.**

2Krón 29

Ezékiás huszonöt éves korában kezdett uralkodni, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Abijjá volt, Zekarjá leánya. 2 **Azt tette, amit helyesnek lát az Úr, egészen úgy, ahogyan ősatya, Dávid tette.** 3 **Uralkodása első évének első hónapjában kinyitatta az Úr házának ajtajait, és kijavította azokat.** 4 Azután visszahozatta a papokat és a lévítákat, és összegyűjtötte őket a Keleti téren. 5 És ezt mondta nekik:

Hallgassatok rám, lévíták! Szenteljétek meg magatokat, és szenteljétek meg őseitek Istenének, az Úrnak a házát! Hordjatok ki minden undorító bálványt a szentélyből! 6 **Mert hűtlenné váltak őseink: azt tették, amit rossznak lát Istenünk, az Úr, és elhagyták őt. Elfördítették arcukat az Úr hajlékától, hátat fordítottak neki.** 7 **Még a csarnok ajtóit is bezárták, eloltották a mécseseket, nem hoztak illatáldozatot, és nem mutattak be égőáldozatot a szentélyben Izráel Istenének.** 8 **Ezért haragudott meg az Úr Júdára és Jeruzsálemre. Ezért tette őket iszonyatossá, borzasztóvá és gúny tárgyává, amint magatok is látjátok.** 9 **Ezért hullottak el őseink fegyver által, ezért vannak fogságban fiaink, leányaink és feleségeink.** 10 **Azért elhatároztam, hogy szövetséget kötök Izráel Istenével, az Úrral, és akkor izzó haragja elfordul majd rólunk.** 11 **Fiaim, ne tétlenkedjétek! Hiszen titeket választott ki az Úr, hogy az ő szolgálatára álljatok, neki szolgáljatok és áldozzatok.**

12 Akkor fogták magukat a lévíták: a kehátiak közül Mahat, Amászaj fia és Jóél, Azarjá fia, a meráriak közül Kís, Abdí fia és Azarjá, Jehallelél fia, a gérsóniak közül Jóáh, Zimmá fia és Eden, Jóáh fia, 13 Elícáfán fiai közül Simrí és Jeiéel, Ászáf fiai közül Zekarjá és Mattanjá, 14 Hémán fiai közül Jehiéel és Simí, Jedútún fiai közül Semájá és Uzziél, 15 és összegyűjtötték

testvéreiket; megszentelték magukat, és bementek az Úr házába a király parancsára az Úr szava szerint, hogy megtisztítsák. 16 Bementek a papok az Úr házának legbelső részébe, hogy megtisztítsák. Kihordtak az Úr házának az udvarába minden tisztátalan dolgot, amit az Úr templomában találtak, a lévíták pedig átvették, és kihordták azokat a szabadba, a Kidrón-völgybe. 17 Az első hónap első napján kezdték el a szentelést, és a hónap nyolcadik napján jutottak el az Úr csarnokáig. Nyolc napon át végezték az Úr házának a megszentelését, és az első hónap tizenhatodik napján fejezték be azt. 18 Akkor odamentek Ezékiás királyhoz, és ezt mondták: **Mindenestül megtisztítottuk az Úr házát, az égőáldozati oltárt és egész fölszerelését, a sorba rakott kenyerek asztalát és egész fölszerelését,** 19 és minden egyéb fölszerelést is helyreállítottunk és megszenteltünk, amelyet Áház király hűtlenül félredobott uralkodása alatt. Ezek újra az Úr oltára előtt vannak. 20 Másnap reggel összegyűjtötte Ezékiás király a város vezető embereit, és fölment az Úr házába. 21 Bevittek hét bikát, hét kost, hét bárányt és hét kecskebakot vétekáldozatul a királyságért, a szentélyért és Júdáért. Majd megparancsolta a király Áron fiainak, a papoknak, hogy mutassanak be áldozatot az Úr oltárán. 22 Levágták tehát a marhákat, a papok átvették a vért, és az oltárra hintették. Azután levágták a kosokat, és a vért az oltárra hintették. Majd levágták a bárányokat, és a vért az oltárra hintették. 23 Végül odavitték a vétekáldozatra szánt bakokat is a király és a gyülekezet elé, és rájuk tették a kezüket. 24 Azután levágták azokat a papok, és a vérükkel vétekáldozatot mutattak be az oltáron, és engesztelést végeztek egész Izráélért; mert egész Izráel érdekében rendelte el a király az égőáldozatot és a vétekáldozatot. 25 Odaállította a lévítákat az Úr házába cintányérokkal, lantokkal és citerákkal, Dávidnak és Gádnak, a király látnokának meg Nátán prófétának a parancsa szerint, mert az Úrtól jött ez a parancs a prófétái által. 26 Oda is álltak a lévíták Dávid hangszereivel, a papok pedig a trombitákkal. 27 És megparancsolta Ezékiás, hogy mutassák be az égőáldozatot az oltáron. Ugyanabban az időben, amikor elkezdték az égőáldozat bemutatását, kezdték el az Úrnak szóló éneklést és trombitálást Dávidnak, Izráel királyának a hangszereivel. 28 Ekkor leborult az egész gyülekezet, az ének pedig zengett, és a trombiták harsogtak. Mindez addig tartott, amíg vége nem lett az égőáldozatnak. 29 Amikor befejezték az áldozat bemutatását, a király és mindazok, akik vele voltak, térdre estek és leborultak. 30 Ezután Ezékiás király és a vezető emberek megparancsolták a lévítáknak, hogy dicsérjék az Urat Dávidnak és Ászáf látnoknak a szavaival. Ők pedig örömet mondtak dicséretet, meghajoltak és leborultak. 31 Azután megszólalt Ezékiás, és ezt mondta:

Most már fel vagytok avatva az Úr szolgálatára! Gyertek, hozzatok véresáldozatokat és hálaáldozatokat az Úr házába!

Hozott is a gyülekezet véresáldozatokat és hálaáldozatokat, és akit a szíve arra indított, égőáldozatokat is. 32 Ennyi égőáldozatot hozott a gyülekezet: hetven marhát, száz kost és kétszáz bárányt. Mindez az Úrnak szóló égőáldozat volt. 33 Szent adományként hatszáz marhát és háromezer juhot vittek. 34 **Csakhogy a papok kevesen voltak, és nem győzték az összes áldozati állatot megnyúzni, ezért testvéreik, a lévíták segítettek nekik, amíg ezt a munkát el nem végezték, illetve amíg a többi pap is meg nem szentelte magát.** A lévíták ugyanis őszintébben törekedtek a maguk megszentelésére, mint a papok. 35 Bőven volt égőáldozat a békeáldozatok kövérjével és az égőáldozatokhoz tartozó italáldozatokkal együtt. **Így állították helyre az istentiszteletet az Úr házában.** 36 Ezékiás és az egész nép örvendezett, amiért Isten helyreállította azt a népe számára, és hogy ilyen hamar megtörtént a dolog.

2Krón 30

Azután üzenetet küldött Ezékiás egész Izráelbe és Júdába, sőt Efraimba és Manasséba is írt leveleket, hogy jöjjenek el Jeruzsálembe az Úr házába, és tartsanak páskát Izráel Istenének, az Úrnak a tiszteletére. 2 A király úgy határozott vezető embereivel és az egész jeruzsálemi gyülekezettel együtt, hogy a második hónapban tartják meg a páskát. 3 Nem tudták ugyanis

idejében megtartani, mert nem szentelte meg magát elég pap, és a nép sem gyűlt össze Jeruzsálemben. 4 Így látta ezt helyesnek a király és az egész gyülekezet. 5 Elhatározták tehát, hogy kihirdetik egész Izráelben Beérsebatól Dánig, hogy jöjjenek Jeruzsálemben, és tartsanak páskát Izráel Istenének, az Úrnak a tiszteletére, mert ilyen nagy tömegben még nem tartották meg, pedig meg van írva. 6 Elmentek tehát a futárok a király és a vezető emberek levelével egész Izráelbe és Júdába, és a király parancsa szerint ezt mondták: Izráel fiai! Térjete meg az Úrhoz, Ábrahám, Izsák és Izráel Istenéhez, akkor ő is megtér azokhoz, akik megmenekültek Asszíria királyainak a markából, és megmaradtak. 7 Ne legyetek olyanok, mint atyáitok és testvéreitek, akik hűtlenné váltak őseik Istenéhez, az Úrhoz. Ezért hagyta őket elpusztulni, amint magatok is látjátok. 8 Ne legyetek tehát olyan nyakasok, mint atyáitok! Adjatok kezet az Úrnak, és jöjjetek el szentélyébe, amelyet örökre megszentelt! Szolgáljatok Isteneteknek, az Úrnak, akkor elfordul majd rólatok izzó haragja. 9 Mert ha megtértek az Úrhoz, akkor irgalmasak lesznek testvéreitekhez és fiaitokhoz azok, akik fogságba vitték őket, úgyszólván visszatérhetnek erre a földre. Hiszen kegyelmes és irgalmas az Úr, a ti Istenetek, és nem fordul el tőletek, ha megtértek hozzá. 10 A futárok városról városra jártak Efraim és Manassé földjén egészen Zebulonig. De kinevették és kigúnyolták őket. 11 Csak néhány ember volt Ásérban, Manasséban és Zebulonban, aki megalázta magát, és elment Jeruzsálemben. 12 Júdában azonban Isten keze munkálkodott, és egy akaratra juttatta őket, ezért teljesítették a király és a vezető emberek parancsát, az Úr szava szerint. 13 Sok nép gyűlt össze Jeruzsálemben, igen nagy gyülekezet, hogy megtartsák a kovásztalan kenyerek ünnepét a második hónapban. 14 Azon kezdtek, hogy eltávolították Jeruzsálemből az oltárokat. Eltávolították az összes tömjénező oltárt is, és a Kidrón-völgybe dobták. 15 Azután levágták a páskabarányt a második hónap tizennegyedik napján. A papok és a lévíták alázatosan megszentelték magukat, és égőáldozatokat vittek az Úr házába. 16 Odaálltak a helyükre, ahogyan Mózesnek, Isten emberének a törvénye előírja: a papok hintették a lévíták kezéből átvett vért. 17 Sokan voltak a gyülekezetben, akik a törvény szerint nem voltak tiszták, ezért a lévítákra bízta, hogy levágják a páskabarányt, és hogy az Úrnak szenteljék mindazok helyett, akik nem voltak tiszták. 18 Mert a nép jó része, sokan, akik Efraimból, Manasséból, Issakárból és Zebulonból valók voltak, nem tisztították meg magukat, de az előírás ellenére ettek a páskabarányból. Ezért Ezékiás így imádkozott értük: A jóságos Úr bocsássa meg ezt 19 mindenkinek, aki kész volt arra, hogy az Úristenhez, ősei Istenéhez folyamodjék, bár nem volt olyan tiszta, ahogyan a szentélyhez illik! 20 Az Úr pedig meghallgatta Ezékiást, és megkímélte a népet. 21 Azután megtartották a Jeruzsálemben tartózkodó izráeliek a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon át nagy örömmel. A lévíták és a papok mindennap dicsérték az Urat, erős hangú hangszereken játszva az Úr tiszteletére. 22 Ezékiás pedig szívhez szólóan beszélt mindazokkal a lévítákkal, akik hozzáértően végezték feladatukat az Úr tiszteletére. Ünnepi lakomát tartottak hét napon át, békeáldozatokat áldozva és dicsőítve őseik Istenét, az Urat. 23 Azután elhatározta az egész gyülekezet, hogy tovább folytatják még hét napig; és így még hét napig folytatták az örömmünnepet. 24 Mert Ezékiás, Júda királya ezer bikát és hétezer juhot ajánlott fel a gyülekezetnek. A vezető emberek is felajánlottak a gyülekezetnek ezer bikát és tízezer juhot. A papok tömegesen szentelték meg magukat. 25 Örvendezett tehát Júda egész gyülekezete, a papok és a lévíták meg az egész gyülekezet, amely Izráelből érkezett, és az Izráel országából érkező meg a Júdában lakó jövevények. 26 Nagy volt az öröm Jeruzsálemben, mert Salamonnak, Dávid fiának, Izráel királyának az ideje óta nem történt ehhez hasonló Jeruzsálemben. 27 Azután fölálltak a papok és a lévíták, és megáldották a népet. Szavuk meghallgatásra talált, mert imádságuk eljutott a mennybe, az Úr szent lakóhelyére.

2Krón 31

Amikor mindezek befejeződtek, egész Izráel, amely ott tartózkodott, kivonult Júda városaiba, és összetörték a szent oszlopokat, kivagdalták a szent fákat, és lerombolták az áldozóhalmokat és oltárokot egész Júdában, Benjáminban, Efraimban és Manasséban. Azután hazatértek Izráel fiai, mindenki a maga birtokára. 2 Ezékiás megállapította a papok és a lévíták beosztását, beosztotta őket szolgálatuk rendje szerint. A papokat és a lévítákat beosztotta az égőáldozat és a békeáldozat szent szolgálatára, magasztalásra és dicsőítésre az Úr lakóhelyének a kapuiban. 3 A király jövedelmének egy részét az égőáldozatokra adta: a reggeli és az esti égőáldozatokra, a szombatokként, újhaldanként és a megszabott ünnepeken bemutatandó égőáldozatokra, **ahogyan meg van írva az Úr törvényében.** 4 A Jeruzsálemben lakó népnek pedig meghagyta, hogy adják meg a papok és a lévíták részét, és ragaszkodjanak az Úr törvényéhez. 5 **Amint ennek híre ment, Izráel fiai bőségesen hoztak a gabona,** must, olaj, méz és minden mezei termény legjavából, és bőségesen meghozták a tizedet is mindenből. 6 A Júda városaiban lakó izráeliek és júdaiak is hozták tizedet a marhákból és a juhokból; az Istenüknek, az Úrnak szentelt dolgokból is elhozták a szent tizedet, és garmadákba rakták. 7 A harmadik hónapban kezdték el lerakni a garmadákat, és a hetedik hónapban végeztek vele. 8 Amikor Ezékiás és a vezető emberek odamentek, és látták a garmadákat, áldották az Urat és az ő népét, Izráelt. 9 Ezékiás rákérdezett a papoknál és a lévítáknál a garmadákra. 10 A Cádók házából való Azarjá főpap így felelt neki: Amióta elkezdtek hordani a felajánlásokat az Úr házába, eleget eszünk, sőt még maradt is bőségesen, mert az Úr megáldotta népét, úgyhogy megmaradt ez a nagy mennyiség. 11 Akkor Ezékiás elrendelte, hogy rendezzenek be kamrákat az Úr házábanál. Be is rendezték azokat, 12 majd behordták becsületesen a felajánlást, a tizedet és a szent adományokat. Ezeknek a felügyelője Kónanjá lett, a lévita, helyettese pedig testvére, Simí. 13 Jehiél és Azarjá, Nahat és Aszáél, Jerímót és Józábád, Eliél és Jizmakjá, Mahat és Benájá pedig Kónanjának és testvérének, Simínek a beosztottai voltak Ezékiás királynak és Azarjának, az Isten háza felügyelőjének a rendelkezése szerint. 14 A lévita Kóré, Jimná fia, a keleti kapu őre az Istennek adott önkéntes adományokra ügyelt. Ő osztotta szét az Úrnak felajánlott és igen szent dolgokat. 15 Mellette hűségesen szolgált Eden és Minjámín, Jésúa és Semajá, Amarjá és Sekanjá a papok városaiban. Ők végezték az elosztást testvéreik között, beosztásuk szerint, a nagyoknak és a kicsiknek egyaránt, 16 a származási jegyzékbe beírt férfiaknak, hároméves kortól fölfelé mindenkinek, aki a számára kijelölt napon belépett az Úr házába napi teendői elvégzésére, hogy elvégezze szolgálatát, tennivalóinak és beosztásának megfelelően. 17 A papokat családonként írták be a származási jegyzékbe, a lévítákat pedig húszévestől fölfelé kötelességük és munkabeosztásuk szerint. 18 A származási jegyzékbe be kellett írni egész közösségüket minden családtaggal, az asszonyokkal, a fiúkkal és a leányokkal együtt, mert a szentélynél végzett hűséges szolgálat megszentelte őket. 19 Áron fiainak, a városaikhoz tartozó legelők körzetében lakó papoknak minden városban voltak név szerint kijelölt embereik, akik a papság férfi tagjainak és a származási jegyzékbe beírt minden lévítának kiosztották a rájuk eső részt. 20 Így járt el Ezékiás egész Júdában. Azt tette, amit jónak, helyesnek és igaznak lát Istene, az Úr. 21 Minden munkáját, amelyet az Isten háza szolgálatában, a törvénynek és a parancsolatnak megfelelően elkezdett, Istenét keresve, tiszta szívből végezte, ezért sikerült neki.

2Krón 32

1 Ezek után a hűségesen véghezvitt dolgok után eljött **Szanhérib, AsszírIA királya, és betört Júdába.** Ostrom alá vette az erődített városokat, és el akarta foglalni azokat. 2 Amikor látta **Ezékiás, hogy Szanhérib megérkezett, és Jeruzsálemet is meg akarja támadni,** 3 vezető embereivel és vitézeivel úgy határozott, hogy **betömik a városon kívül levő forrásokat. Azok támogatták őt:** 4 nagy sokaság gyűlt össze, és **betömtek minden forrást és patakot, amely azon a földön folyt, mert ezt gondolták: Miért találják meg AsszírIA királyai ezt a**

sok vizet, ha ideérnek? 5 Majd minden erejével azon volt, hogy kijavíttassa az egész várfalat, ahol csak sérült volt; megnagyobbíttatta az őrtornyokat, építtetett kívül egy másik várfalat, és megerősíttette a Milló-erődöt Dávid városában. Sok gerelyt és pajzsot is csináltatott. 6 A hadinép élére csapatparancsnokokat rendelt, azokat maga köré gyűjtötte a városkapu előtti téren, és szívhez szólóan így beszélt hozzájuk:

7 Legyetek erősek és bátrak, ne féljeteK és ne rettegjeteK AsszírIA királyától meg a vele levő egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, mint ővele! 8 Ővele emberi erő van, mivelünk pedig Istenünk, az Úr, aki megsegít bennünket, és együtt harcol velünk a harcainkban.

És fellekesült a hadinép Ezékiásnak, Júda királyának a szavaitól. 9 Ezek után Szanhérib, az asszír király, aki még Lákísnál volt egész haderejével, elküldte udvari embereit Jeruzsálembe Ezékiáshoz, Júda királyához és a Jeruzsálemben levő összes júdaihoz, ezzel az üzenettel: 10 Így szól Szanhérib, AsszírIA királya:

Miben bíztok, hogy az ostrom idején Jeruzsálemben akartok maradni? 11 Félrevezet benneteket Ezékiás, éhen és szomjan akar pusztítani benneteket, azért mondja ezt: Megment bennünket Istenünk, az Úr az asszír király markából! 12 De hiszen az ő áldozóhalmait és oltárait szüntette meg ez az Ezékiás! Júdának és Jeruzsálemnek pedig megparancsolta: Csak egyetlen oltár előtt borulhattok le, és csak azon áldozhattok! 13 Nem tudjátok, hogy mit tettem én és elődeim valamennyi ország népével? Vajon a népek istenei meg tudták-e menteni országukat a kezemből ezekben az országokban? 14 Ezek közül a népek közül, amelyeket elődeim kiirtottak, melyiknek az istene tudta megmenteni népét a kezemből? Talán a ti istenetek meg tud majd benneteket menteni a kezemből?! 15 Ne engedjétek hát, hogy Ezékiás így elámítson és félrevezessen benneteket! Ne higgyetek neki, mert egyetlen népnek és országnak az istene sem tudta megmenteni népét a kezemből vagy elődeim kezéből. Bizony a ti istenetek sem ment meg benneteket a kezemből!

16 Egyebeket is beszéltek még emberei az Úristen és az ő szolgája, Ezékiás ellen. 17 Leveleket is írt Szanhérib, amelyekben gyalázta Izráel Istenét, az Urat, és ilyeneket mondott róla: Ahogyan a népek istenei a többi országban sem mentették meg népüket a kezemből, ugyanúgy Ezékiás istene sem mentheti meg népét a kezemből! 18 És nagy hangon felkiabáltak júdai nyelven a várfalra Jeruzsálem népéhez, hogy félelmet és rémületet keltsenek bennük, és így foglalják el a várost. 19 Úgy beszéltek Jeruzsálem Istenéről, mint a föld népeinek emberkéz csinálta isteneiről. 20 Ekkor Ezékiás király meg Ézsaiás próféta, Ámóc fia imádkozott, és segítségért kiáltott az ég felé. 21 Az Úr pedig angyalt küldött, aki megsemmisített az asszír király táborában minden vitéz harcost, fejedelmet és vezért, és ő megszegyenülve tért vissza országába. Egyszer aztán, amikor bement istene templomába, saját fiai karddal végeztek ott vele. 22 Így szabadította meg az Úr Ezékiást és Jeruzsálem lakóit Szanhérib asszír király és minden egyéb ellensége kezéből. És nyugalmat adott nekik mindenfelől. 23 Sokan hoztak Jeruzsálembe ajándékot az Úrnak és kincseket Ezékiásnak, Júda királyának, és ettől fogva nagy tekintélye lett minden nép előtt. 24

Abban az időben Ezékiás halálosan megbetegedett. De imádkozott az Úrhoz, aki szólt hozzá, sőt csodát tett vele, 25 Ezékiás azonban nem volt hálás az iránta tanúsított jótéteményért, mert felfuvalkodott, ezért az Úr haragja sújtotta őt meg Júdát és Jeruzsálemet. 26 Ekkor azután megalázta magát a felfuvalkodott Ezékiás Jeruzsálem lakóival együtt, és nem érte őket többé az Úr haragja Ezékiás idejében. 27 Ezékiás igen gazdag volt, és nagy tiszteletben állt. Kincstárat készíttetett az ezüstnek, aranynak, drágakőnek és balzsamnak, a kerek pajzsoknak és mindenféle értékes tárgyakkal; 28 továbbá raktárakat a gabonatermésnek, a bornak és az olajnak, meg istállókat a különféle állatoknak és aklokat a

nyájaknak. 29 Városokat is épített; sok juhnyája és marhacsordája is volt, mert az Isten igen nagy vagyonnal ajándékozta meg. 30 Ezékiás elzárta a Gíhón felső forrásának a vizét, és Dávid városának a nyugati részére vezette le. **Ezékiásnak minden sikerült, amihez csak hozzáfogott.** 31 **De amikor a babiloni vezető emberek elküldték hozzá megbízottjaikat, hogy megkérdezzék, milyen csoda történt az országban, elhagyta az Isten, hogy próbára tegye, és kitudódjék, mi lakik a szívében.** 32 Ezékiás egyéb dolgai és kegyes tettei meg vannak írva **Ézsaiás prófétának, Ámóc fiának látomásában meg a Júda és Izráel királyairól szóló könyvben.** 33 Azután Ezékiás pihenni tért őseihez, és azon a dombon temették el, ahol Dávid fiainak a sírjai voltak. Halálakor tisztelettel adózott neki egész Júda és Jeruzsálem lakossága. Utána a fia, Manassé lett a király.

EZÉKIÁS NAGYSZERŰSÉGE (DE NEM MINDIG!)

2Krón 33

Tizenkét éves volt MANASSÉ, AMIKOR URALKODNI KEZDETT, ÉS ÖTVENÖT ÉVIG URALKODOTT JERUZSÁLEMBEN. 2 Azt tette, amit rossznak lát az Úr: olyan utálatos dolgokat, mint azok a népek, amelyeket kiűzött az Úr Izráel fiai elől. 3 Újra megépíttette az áldozóhalmokat, amelyeket apja, Ezékiás lerombolt, oltárokat állított a Baaloknak, és Aséraszobrokat készíttetett. Leborult az ég minden serege előtt, és tisztelte azokat. 4 Építtetett ilyen oltárokat az Úr házában is, amelyről pedig ezt mondta az Úr: Jeruzsálemben lesz a nevem örökké. 5 Oltárokat építtetett az ég minden seregének az Úr háza mindkét udvarában. 6 A fiait is elégette áldozatul a Ben-Hinnóm-völgyben. Varázslást, jelmagyarázást és igézést űzött, halottidézőket és jövendőmondókat tartott. Sok olyan dolgot vitt véghez, amit rossznak lát az Úr, bosszantva őt. 7 Asérának azt a bálványszobrát, amelyet ő készíttetett, az Isten házában helyezte el, pedig erről azt mondta Isten Dávidnak és a fiának, Salamonnak: **Ebben a templomban, Jeruzsálemben lesz a nevem mindörökké, mert ezt választottam ki Izráel valamennyi törzse közül.** 8 És soha nem kell majd Izráelnek kivándorolnia arról a földről, amelyet őseiteknek rendeltem – de csak akkor, ha megtartják és teljesítik mindazt, amit Mózes által megparancsoltam nekik, az egész törvényt, annak összes rendelkezését és döntéseit. 9 De Manassé tévelygésbe vitte Júdát és Jeruzsálem lakóit, és még gonoszabb dolgokat követtek el, mint azok a népek, amelyeket Izráel fiai elől kiirtott az Úr. 10 Szólt ugyan az Úr Manasséhoz és népéhez, de azok nem figyeltek rá. 11 Ezért az Úr felhozta ellenük az asszír király seregének a vezéreit, akik horgot akasztottak Manasséba, bilincsbe verték, és elvitték Babilonba. 12 Nyomorúságában azonban kérlelte Istenét, az Urat, és mélységesen megalázta magát őseinek Istene előtt. 13 Imádkozott hozzá, ő pedig megkönyörült rajta; meghallgatta könyörgését, és hazavitte országába, Jeruzsálembe. Manassé megtanulta ebből, hogy az Úr az Isten.

MANASSÉ IMÁJA -DEUTEROKANONIKUS (VÖ. ZSENGLLÉR KÖNYVE)

Mindenható Urunk, atyáinknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak és azok igaz nemzetségének Istene, aki teremtetted az eget és a földet, azok minden ékességével együtt, aki parancsod szavával határt szabtal a tengernek, aki lezártad a mélységet, és lepecsétetted azt a Te félelmetes és dicsőséges neveddel, akitől fél a mindenség, és retteg a Te hatalmad színe előtt; elbírhatatlan a Te dicsőséged fensége, és elhordozhatatlan a bűnösök sújtó ha-ragod, ámde mérhetetlen és kifürkészhetetlen a Te ígéretd irgalmassága. Mert Te vagy a magasságos, könyörületes, hosszantűró és nagyirgalmú Úr, aki bánkódot az emberek gonoszága felett. Te, Urunk, a Te jóságod sokasága szerint megtérést és bűnbocsánatot hirdettél az Ellened vétkezőknek, és nagy könyörületességében bűnbocsánatot rendeltél üdvösségül a bűnösöknek. Te, Uram,

Se-regeknek Istene, a bűnbánatot nem az igazaknak, nem Ábrahám-nak, Izsáknak és Jákobnak adtad, akik mit sem vétkeztek, hanem nékem bűnösnek; mert több az én vétkem, mint a tenger homok-szemeinek száma. Megsokasodtak törvényszegéseim, Uram, és nem vagyok méltó, hogy föltekintsek és meglássam az égbolt magasságát, igaztalanságaim sokasága miatt. Súlyos vasbilincs alatt görnyedezem, úgyhogy nem emelhetem föl fejemet, és nincs szá-momra enyhülés; mert fölingereltem haragodat, és gonoszságot cselekedtem Előtted, nem teljesítvén akaratodat és nem tartván meg parancsolataidat. És most lélekben térdet hajtok Előtted, kö-nyörögve a Te jóságodért. vétkeztem, Uram, vétkeztem, és isme-rem törvényszegéseimet; de esedezve kérek: bocsáss meg, Uram, bocsáss meg nékem, és ne pusztíts el engem is törvénytelenéseim-mel együtt, és haragodban ne tartsd számon mindörökre gonosz-ságaimat, és ne ítélj el engem a föld legmélyére. Mivel Te vagy, Istenem, a bűnbánók Istene, mutasd meg énrajtam egész jóságodat, és bár méltatlan vagyok rá, üdvözíts engem a Te nagy irgal-mad szerint; és dicsérni foglak mindenkor, életemnek minden nap-jain. Mert Téged dicsérnek minden Mennyei Hatalmak, és Tied a dicsőség mindörökön örökké. Ámen.

<http://budapest.orthodoxia.org/manasse-kiraly-imaja/>

MILYEN KÁR, HOGY EZT A PROTESTÁNSOK KIHAGYJÁK, PEDIG LUTHER, KÁROLY, KJB OLYAN SOK IDŐT TÖLTÖTT AZ APOKRIFOK MAGYARÁZATÁVAL

<https://www.stilkunst.de/lutherbibel-1545/Apokryphen/St-Daniel/mana.php>

14 Ezek után építtetett egy lsó várfalat Dávid városához: a Gihóntól nyugatra, a völgyön át a Hal-kapu felé; a Várhegyet is körülvette vele, és igen magasra emelte. Júdában pedig minden erődített városba csapatparancsnokokat helyezett. 15 **Eltávolítottatta az Úr házából az idegen isteneket és a bálványokat, továbbá minden oltárt, amelyet az Úr házában a hegyén és Jeruzsálemben építtetett, kidobott a városon kívülre.** 16 Az Úr oltárát pedig helyreállította, békeáldozatokat és hálaáldozatokat mutatott be rajta, és megparancsolta Júdának, hogy Izráel Istenét, az Urat tisztelje. 17 A nép ugyan tovább is áldozott az áldozóhalmokon, de csak Istenének, az Úrnak. 18 Manassé egyéb dolgai, Istenéhez mondott imádsága és a látnokok beszédei, akik Izráel Istenének, az Úrnak a nevében szóltak hozzá, megtalálhatók Izráel királyainak a történetében. 19 **Imádsága és annak a meghallgatása, minden vétke és hűtlensége meg azok a helyek, ahol áldozóhalmokat építtetett, bálványoszlopokat és szobrokat állíttatott fel megalázkodása előtt, meg vannak írva a látnokok beszédeiben.** 20 Azután Manassé pihenni tért őseihez, és eltemették palotája kertjében. Utána a fia, **Ámón** lett a király. 21 Huszonkét éves volt Ámón, amikor uralkodni kezdett, és két évig uralkodott Jeruzsálemben. 22 Azt tette, amit rossznak lát az Úr, ahogyan apja, Manassé is tette. Ámón is áldozott mindazoknak a bálványszobroknak, amelyeket apja, Manassé készíttetett, és azokat tisztelte. 23 Nem alázza meg magát az Úr előtt, ahogyan apja, Manassé megalázta, sőt egyre csak halmozta a vétkeket ez az Ámón. 24 De összeesküdtek ellene udvari emberei, és megölték a palotájában. 25 Az ország népe azonban kiirtotta mindazokat, akik összeesküdtek Ámón király ellen. Azután a fiát, **Jósiást** tette királlyá az ország népe.

2Krón 34

Nyolcéves volt **Jósiás**, amikor uralkodni kezdett, és harmincegy évig uralkodott Jeruzsálemben. 2 **Azt tette, amit helyesnek lát az Úr. Ősatyjának, Dávidnak az útjain járt, és nem tért el attól sem jobbra, sem balra.** 3 Uralkodása nyolcadik évében, már ifjúkorában elkezdte keresni ősatyjának, Dávidnak az Istenét. Tizenkettedik évében kezdte megtisztítani

Júdát és Jeruzsálemet az áldozóhalmoktól, az Aséra-szobroktól, a faragott és öntött bálványoktól. **4 Lerombolták az ő jelenlétében a Baalok oltárait.** A rajtuk álló tömjénező oltárokat darabokra vágatta, az Aséra-szobrokat, a faragott és öntött bálványokat összetörette, porrá zúzatta, és szétszóratta azoknak a sírjain, akik áldoztak nekik. **5** Az oltárokon elégette papjaik csontjait. Így tisztította meg Júdát és Jeruzsálemet. **6** Manassé, Efraim és Simeon városaiban is, egészen Naftáliig, azoknak a romjain körös-körül **7** leromboltatta az oltárokat és az Aséra-szobrokat, összetörette a bálványokat, porrá zúzatta azokat, és minden tömjénező oltárt darabokra vágatott Izráel egész országában. Azután visszatért Jeruzsálembe. **8** Uralkodásának a tizennyolcadik évében az **ország és a templom megtisztítása során** elküldte Sáfánt, Acaljá fiát, Maaszéjára városparancsnokot meg Jóáh főtanácsost, Jóáház fiát, hogy **javítsák ki Istenének, az Úrnak a házát.** **9** Ezek elmentek Hilkiijá főpaphoz, és átadták neki az Isten házában összegyűjtött pénzt, amelyet az ajtót őrző lévíták gyűjtöttek össze Manassé és Efraim lakóitól, az Izráelben megmaradtaktól, továbbá a Júdából és Benjáminból valóktól, meg Jeruzsálem lakóitól. **10** És átadták azt a munkavezetőknek, akik az Úr házához voltak kirendelve, azok pedig továbbadták az **Úr házában dolgozó munkásoknak, hogy állítsák helyre és javítsák ki a templomot.** **11** Adtak pénzt az ácsoknak és a kőműveseknek, hogy vásároljanak faragott köveket és faanyagot a gerendázathoz és a helyiségek beburkolásához, mert Júda királyai hagyták elkorhadni azokat. **12** Az emberek hűségesen végezték a munkát. Merári fiai közül Jahat és Óbadjá lévíták, a kehátiak közül pedig Zekarjá és Mesullám voltak a felügyelők, ők irányították őket. A különféle hangszerekhez értő lévíták pedig **13** a teherhordók élén álltak, és irányították valamennyi munkást mindenféle munkában. Léviták voltak az írnokok, a felügyelők és a kapuőrök is. **14 Amikor kihozták az Úr házában összegyűlt pénzt, megtalálta Hilkiijá főpap azt a törvénykönyvet, amelyet az Úr adott Mózes által.** **15** Ekkor megszólalt Hilkiijá, és ezt mondta Sáfán kancellárnak: **Ezt a törvénykönyvet találtam az Úr házában!** És odaadta Hilkiijá a könyvet Sáfánnak. **16** Sáfán pedig elvitte a könyvet a királyhoz, és jelentést tett a dolgról a királynak. Ezt mondta: Elvégezték a te szolgálád mindazt, amit rájuk bíztak. **17** Összeszedték az Úr házában található pénzt, és odaadták a felügyelőknek meg a munkásoknak. **18** Jelentette Sáfán kancellár a királynak azt is, hogy Hilkiijá főpap egy könyvet adott át neki, és felolvasott belőle Sáfán a királynak. **19 Amikor a király meghallotta a törvény igéit, megszagatta a ruháját.** **20** Majd ezt a parancsot adta a király Hilkiijának és Ahikámnak, Sáfán fiának, Abdónnak, Míká fiának meg Sáfán kancellárnak és Aszájának, a király udvari emberének: **21** Menjetek, **kérdezzétek meg az Urat, hogy mit jelentenek a megtalált könyv igéi rám meg az Izráelben és Júdában megmaradtakra nézve!** Mert nagyon megharagudhatott ránk az Úr, mivel nem tartották meg elődeink az Úr igéjét, és nem tették meg mindazt, ami ebben a könyvben meg van írva. **22** Hilkiijá és a király küldöttei tehát elmentek **Hulda prófétanőhöz** – aki Sallúmnak, Tokhat fiának, Haszrá unokájának, a ruhák őrzőjének volt a felesége, és Jeruzsálem új városrészében lakott –, és beszéltek vele. **23** Hulda így szólt hozzájuk: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg annak az embernek, aki hozzám küldött benneteket: **24** Ezt mondja az Úr: Én veszedelmet hozok erre a helyre és lakóira, mindazokat az átkokat, amelyek meg vannak írva abban a könyvben, amelyet felolvastak Júda királyának. **25** Mert elhagytak engem, és más isteneknek tömjéneztek, hogy bosszantsanak engem kezük mindenféle csinálmányával. Ezért áradt ki lángoló haragom erre a helyre, és nem alszik ki. **26** De mondjátok meg Júda királyának, aki azért küldött benneteket, hogy megkérdezzétek az Urat: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene azokról az igékről, amelyeket hallottál: **27 Mivel megrendültél, és megaláztad magad az Isten előtt, amikor meghallottad kijelentését erről a helyről és lakóiról; mivel megaláztad magad előttem, megszagattad a ruhádat, és sirtál előttem, azért én is meghallgatlak – így szól az Úr.** **28** Gondoskodom róla, hogy őseid mellé temessenek, és békességgel kerülj a sírodba; neked nem kell meglátnod mindazt a veszedelmet,

amelyet erre a helyre és lakóira elhozok! És megvitték a választ a királynak. 29 A király ekkor összegyűjtette Júda és Jeruzsálem véneit. 30 Azután fölment a király az Úr házába meg minden júdai férfi és Jeruzsálem lakói, a papok és a lévíták meg az egész nép apraja-nagyja. És felolvasta fülük hallatára a szövetség könyvének minden igéjét, amelyet az Úr házában találtak. 31 Majd odaállt a király a helyére, és szövetséget kötött az Úr színe előtt, hogy az Urat követik, parancsolatait, intelmeit és rendelkezéseit teljes szívükből és teljes lelkükből megtartják, és teljesítik a szövetség igéit, amelyek meg vannak írva abban a könyvben. 32 Elfogadtatta ezt mindazokkal, akik Jeruzsálemből és Benjáminból ott voltak. És Jeruzsálem lakói az Istennek, őseik Istenének a szövetsége szerint jártak el. 33 Jósiás pedig eltávolított minden utálatos bálványt Izráel fiainak valamennyi tartományából, és minden Izráelben található embert Istenüknek, az Úrnak a szolgálatára kötelezett. Nem is tértek el az ő egész életében őseik Istenétől, az Úrtól.

Vö. Túl a literalizmuson 38.old.

Nehemiás könyvében a babiloni fogságból hazatérő zsidóság számára Ezsdrás pap felolvassa a megtalált törvénykönyvet, Isten igéjét. Egy gyönyörű istentiszteletről, egy liturgikus hermeneutikai folyamatról kapunk tudósítást: Ezsdrás a nép szeme láttára kinyitja a könyvet, a nép feláll, Ezsdrás áldja az Urat (liturgia): „Szakaszokra osztva olvasták a könyvet, Isten törvényét, és úgy magyarázták, hogy a nép megértette az olvasottakat.”

(Neh 8,8). A felolvasás (ez legalább olyan fontos, mint az olvasás) után a nép először sír, majd örvendezik. Íme, az Isten Szentlelke által „mozgásba hozott” hermeneutika! Csodálkoznék, ha ebben Luther nem látta volna meg a törvény és az evangélium feszültségét. A hívő megértés mindig örömmel jár. Elég, ha az etióp kincstárnok örömeire gondolunk: „és továbbment az ő útján örömmel”, de eszünkbe juthat az emmausi tanítványok gerjedező szíve is.

2Krón 35

Jósiás páskát is tartott az Úr tiszteletére Jeruzsálemben, és levágták a páskabarányt az első hónap tizennegyedik napján. 2 Szolgálatba állította a papokat, és az Úr házának szolgálatára buzdította őket. 3 A lévítáknak pedig, akik egész Izráel tanítói voltak, és az Úrnak voltak szentelve, ezt mondta: **Helyeztél el a szent ládát a templomban, amelyet Salamon, Dávid fia, Izráel királya épített.** Nem kell többé a vállatokon hordoznotok. Most már Isteneteknek, az Úrnak és népének, Izráelnek szolgáljatok! 4 Készüljétek családonként és beosztások szerint, **Dávidnak, Izráel királyának és fiának, Salomonnak az előírásai szerint,** 5 álljatok föl a szentélyben úgy, hogy testvéreiteknek, a nép családjainak a csoportjai szerint legyenek a lévita családok osztályai! 6 **Vádjátok le a páskabarányt, miután megszenteltétek magatokat,** és készítsétek el testvéreiteknek, teljesítve az Úrnak Mózes által adott rendelkezését! 7 Jósiás a népnek, mindazoknak, akik ott voltak, juhokat, bárányokat és kecskegidákat ajándékozott, mindezeket a páskához, szám szerint **harmincezret,** továbbá **háromezer marhát.** Ezek mind a király jószágai voltak. 8 Vezető emberei pedig önkéntes ajándékot adtak a népnek, a papoknak és a lévítáknak: Hilkijjá, Zekarjá és Jehiél, Isten házának a felügyelői **kétezer-hatszáz páskabarányt és háromezret marhát adtak a papoknak.** 9 Kónanjá és testvérei, Semajá és Netanél, továbbá Hasabjá, Jeiél és Józabád, a lévíták vezető emberei **ötezer páskabarányt és ötszáz marhát adományoztak a lévítáknak.** 10 Miután felkészültek a szolgálatukra, helyükre álltak a papok; a lévíták is beosztásuk szerint, ahogyan a király parancsolta. 11 **Majd levágták a páskabarányt, és a papok hintették a vért, a lévíták pedig lenyúzták a bőrt.** 12 Különválasztották az égőáldozatra való állatokat, és átadták csoportonként a nép családjainak, hogy vigyék oda az Úrnak, ahogyan meg van írva Mózes

könyvében. Ugyanígy jártak el a marhákkal is. **13 És megsütötték a páskabarányt előírás szerint**, a szent adományokat pedig megfőzték fazekakban, üstökben és lábasokban, és gyorsan kiosztották az egész népnek. 14 Azután maguknak és a papoknak készítették el, mert Áron fiai, a papok éjszakáig az égőáldozatoknak és a kövérjének a feláldozásával voltak elfoglalva. Ezért a léviták készítették el maguknak és Áron fiainak, a papoknak is. 15 Ászáf fiai, az énekesek is a helyükön voltak Dávidnak, Ászáfnak, Hémánnak és **Jedútúnnak, a király látnokának** a parancsa szerint. A kapuőrök is ott voltak minden kapunál. Nem volt szabad letenniük a szolgálatot, ezért testvéreik, a léviták készítették el nekik. 16 Így rendezték el mindenben az Úrnak szóló istentiszteletet azon a napon, megtartva a páskát és bemutatva az égőáldozatokat is az Úr oltárán, Jósiás király parancsa szerint. 17 **Megtartották tehát az ott levő izráeliek a páskát abban az időben meg a kovásztalan kenyerék ünnepét hét napon át.** 18 **Nem tartottak ehhez hasonló páskát Izráelben Sámuel próféta ideje óta. Izráel királyai közül senki sem tartott olyan páskát, amelyet Jósiás tartott a papokkal, lévitákkal, egész Júdával, az ott levő izráeliekkel meg Jeruzsálem lakóival.** 19 Jósiás uralkodásának a tizennyolcadik évében tartottak ilyen páskát.

20 Azok után, hogy Jósiás helyreállította a templomot, felvonult Nékó, Egyiptom királya, hogy harcoljon Karkemisnél, az Eufrátesz mellett. **Jósiás azonban csatába szállt vele. 21 Pedig Nékó követeket küldött hozzá ezzel az üzenettel: Nem veled van dolgom, Júda királya!** Nem ellened jöttem most, hanem az ellen a ház ellen, amellyel hadakozom, és Isten parancsolta, hogy siessek. Állj félre az Isten elől, aki velem van, hogy el ne pusztítson! 22 **Jósiás azonban nem tért ki előle, hanem a csatára készülve álruhába öltözött. SHAKESPEARE V.HENRIK**

Nem hallgatott Nékó szavaira, amelyek pedig az Isten szájából származtak; fölvonult, hogy megütközzék Megiddó síkságán. 23 **Az újászok azonban eltalálták Jósiás királyt, és a király ezt mondta szolgáinak: Vegyetek le innen, mert súlyosan megsebesültem!** 24 **Szolgái levették a harci kocsiról, egy másik kocsira tették, és Jeruzsálembe vitték. Ott meghalt, és eltemették ősei sírjába. Egész Júda és Jeruzsálem gyászolta Jósiást.** 25 **Jeremiás siratódalt szerzett Jósiásról, az énekesek és az énekesnők pedig máig is megéneklék Jósiást siratóénekeikben. El is rendelték ezt Izráelben. Fel is vannak jegyezve ezek a siratóénekek között.** 26 Jósiás egyéb dolgai és kegyes tettei, amelyek megfeleltek annak, amit az Úr előír törvényében, 27 egész története elejétől a végéig meg van írva az Izráel és Júda királyairól szóló könyvben.

2Krón 36

Az ország népe azután fogta **Jóáházt**, Jósiás fiát, és királlyá tették apja után Jeruzsálemben. 2 Huszonhárom éves volt Jóáház, amikor uralkodni kezdett, és **három hónapig uralkodott Jeruzsálemben.** 3 **De eltávolította őt Jeruzsálemből Egyiptom királya, az országra pedig száz talentum ezüst és egy talentum arany hadisarcot vetett ki.** 4 Egyiptom királya ezután Eljákímot, a testvérét tette Júda és Jeruzsálem királyává, és a nevét Jójákímra változtatta. Testvérét, Jóáházt pedig magával vitte Nékó Egyiptomba. 5 Huszonöt éves volt Jójákím, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben. **Azt tette, amit rossznak lát Istene, az Úr.** 6 **Ellene vonult fel Nebukadneccar, Babilónia királya, és bilincsbe verve vitte Babilonba.** 7 **Az Úr háza fölszerelésének egy részét is elvitte Nebukadneccar Babilonba, és babiloni templomának ajándékozta.** 8 Jójákím egyéb dolgai, utálatos tettei, amelyeket véghezvitt, és amelyek vele történtek, meg vannak írva az Izráel és Júda királyairól szóló könyvben. Utána a fia, **Jójákín** lett a király. 9 Tizennyolc éves volt Jójákín, amikor uralkodni kezdett, és három hónapig meg tíz napig uralkodott Jeruzsálemben. **Azt tette, amit rossznak lát az Úr.** 10 Az esztendő fordultával elküldött érte Nebukadneccar király, és elvitette Babilonba, az Úr házának a drága fölszerelésével együtt, és testvérét, Cidkijját tette meg Júda

és Jeruzsálem királyának. 11 Huszonegy éves volt Cidkijjá, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben. 12 Azt tette, amit rossznak lát Istene, az Úr, és nem alázza meg magát Jeremiás próféta előtt, aki az Úr parancsát hirdette. 13 Sőt még Nebukadneccar király ellen is fellázadt, aki megeskette őt az Istenre. Keménynyakú és makacs szívű volt, és nem tért meg Izráel Istenéhez, az Úrhoz. 14 A papság vezetői és a nép is egyre több hűtlenséget követett el, követve a pogány népek minden utálatos szokását, és tisztátalanná tették az Úr házát, amelyet ő szentelt meg Jeruzsálemben. 15 Pedig őseik Istene, az Úr idejében küldött nekik üzenetet követői által, mert szánta népét és lakóhelyét. 16 De ők kigúnyolták Isten követőit, megvetették kijelentését, és gúnyt űztek prófétáiból, míg oly magasra nem csapott az Úr haragja népe ellen, hogy már nem volt menekvés. 17 Ezért felhozta ellenük a káldeusok királyát, aki fegyverrel mérszároltatta le ifjaikat szent templomukban; nem szánt meg se ifjat, se szüzet, se vént, se aggastyánt, mindenkit a kezébe adott. 18 **BABILONI FOGSÁG KEZDETE** Az Isten házának valamennyi fölszerelését, a legkisebbtől kezdve a legnagyobbakig meg az Úr házának kincseit, továbbá a király és a vezető emberek kincseit mind Babilonba vitette. 19 Az Isten házát fölgújtották, Jeruzsálem várfalát lerombolták, palotáit mind fölperzselték, és minden drága értékét elpusztították. 20 Azokat, akik az öldöklést átvészelték, fogságba vitette Babilóniába, és őt meg fiait kellett szolgálniuk mindaddig, amíg a perzsa királyság uralomra nem jutott, 21 hogy beteljesedjék az **Úrnak Jeremiás által mondott igéje: Amíg le nem telnek az ország nyugalmanak évei, nyugodni fog a pusztulás egész ideje alatt, teljes hetven évig.** 22 Círus perzsa király uralkodásának első esztendejében, azért, hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás által mondott igéje, **arra indította az Úr Círus perzsa király lelkét, hogy egész birodalmában kihirdettesse szóban és írásban a következőket:** 23 Ezt mondja Círus perzsa király: **A föld minden országát nekem adta az Úr, a menny Istene. Ő bízott meg engem azzal, hogy felépíttsem templomát a Júdában levő Jeruzsálemben. Aki csak az ő népéhez tartozik közületek, legyen azzal Istene, az Úr, és menjen el!**

Ezsdrás 1

Círus perzsa király uralkodásának első esztendejében, azért, hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás által mondott igéje, arra indította az Úr Círus perzsa király lelkét, hogy egész birodalmában kihirdettesse szóban és írásban a következőket:

2 Ezt mondja Círus perzsa király: *A föld minden országát nekem adta az Úr, a menny Istene. Ő bízott meg engem azzal, hogy felépítessem templomát a Júdában levő Jeruzsálemben. 3 Aki csak az ő népéhez tartozik közületek, legyen azzal Istene, menjen el a Júdában levő Jeruzsálembé, és építse fel Izráel Istenének, az Úrnak a házát! Ő az Isten Jeruzsálemben. 4 Aki csak megmaradt bárhol, ahol jövevényként él, segítsék azt annak a helynek a polgárai ezüsttel, arannyal, különféle javakkal és állatokkal megönkéntes adományokkal az Isten jeruzsálemi háza számára.*

5 Elindultak tehát Júda és Benjámin családfői meg a papok és a lévíták. **Mindnyájuk lelkét arra indította az Isten, hogy menjenek el, és építsék fel az Úr házát Jeruzsálemben.** 6 Szomszédaik mind segítették őket ezüsttárgyakkal, arannyal, különféle javakkal, állatokkal és kincsekkel, az önkéntes adományaikon kívül. 7 Círus király pedig előhozatta az Úr házának az edényeit, amelyeket Nebukadneccar vitt el Jeruzsálemből, és saját istenei templomának ajándékozott. 8 Előhozatta ezeket Círus perzsa király Mitredát kincstárnok felügyeletével, és leltár szerint átadta Sésbaccarnak, Júda fejedelmének. 9 Ez állt a leltárban: harminc aranytál, ezer ezüsttál, huszonkilenc kés, 10 harminc aranyserleg, négyszáztíz egyéb ezüstserleg és további ezer edény. 11 Összesen ötezer-négyszáz arany- és ezüstedény volt. Mindezt magával vitte Sésbaccar, amikor a foglyok elmentek Babilóniából Jeruzsálembé.

Ezsdr 2

A Júda tartományából valók közül ezek tértek haza a száműzetésből – Nebukadneccar, Babilónia királya vitte őket fogságba, de visszatérhettek Jeruzsálembé és Júdába, ki-ki a maga városába – 2 és jöttek meg Zerubbábel, Jészúával, Nehemjával, Szerájával, Reélájával, Mordokajjal, Bilsánnal, Mispárral, Bigvajjal, Rehúmmal és Baanával. Az Izráel népéhez tartozó férfiak szám szerint a következők voltak: 3 Parósnak kétezer-százhetvenkét leszármazottja, 4 Sefatjának háromszázhetvenkét leszármazottja, 5 Árahnak hétszázhetvenöt leszármazottja, 6 Pahat-Móábnak Jészua és Jóáb ágán kétezer-nyolcszázötvenkét leszármazottja, 7 Élámnak ezerkétszázötvennégy leszármazottja, 8 Zattúnak kilencszáznegyvenöt leszármazottja, 9 Zakkajnak hétszázhatvan leszármazottja, 10 Báninak hatszáznegyvenkét leszármazottja, 11 Bébajnak hatszázhuszonhárom leszármazottja, 12 Azgádnak ezerkétszázhuszonkét leszármazottja, 13 Adónikámnak hatszázhatvanhat leszármazottja, 14 Bigvajnak kétezer-ötvenhat leszármazottja, 15 Ádinnak négyszázötvennégy leszármazottja, 16 Áténnak Hizkijjá ágán kilencvennyolc leszármazottja, 17 Bécájnak háromszázhuszonhárom leszármazottja, 18 Jórának száztizenkét leszármazottja, 19 Hásumnak kétszázhuszonhárom leszármazottja, 20 Gibbárnak kilencvenöt leszármazottja volt. 21 Betlehemiek százhuszonhárman voltak, 22 Netófából valók ötvenhatan, 23 Anatótból valók százhuszonnyolcan, 24 azmávetiek negyvenketten, 25 kirjat-árímiak, kefiríaiak és beérótiak hétszáznegyvenhárman, 26 rámáiak és gebaiak hatszázhuszonegyen, 27 Mikmászából valók százhuszonketten, 28 Bételből és Ajból valók kétszázhuszonhárman, 29 nebóiak ötvenketten, 30 magbísiak százötvenhatan, 31 a másik Élámból valók ezerkétszázötvennégyen, 32 hárimiak háromszázhuszonöt, 33 lódiak, hádídiak és ónóiak hétszázhuszonöt, 34 jerikóiak háromszáznegyvenöt, 35 szenáaiak pedig háromezer-hatszázharmincan voltak. **Hát ez elég unalmas: ez lenne a „teljes írás”, ami ugyanúgy ihletett, mint Jn 3,16.**

36 A papok a következők voltak: Jedajá leszármazottai Jészua családjából kilencszázhetvenhárman, 37 Immér leszármazottai ezerötvenketten, 38 Pashúr leszármazottai

ezerkétszáznegyvenheten, 39 Hárím leszármazottai ezertizenheten. 40 A lévíták a következők voltak: Jésúa, Bání, Kadmiél és Hódavjá leszármazottai hetvennégyen. 41 Az énekesek ezek voltak: Ászáf leszármazottai százhuszonnyolcan. 42 A kapuórséghez tartoztak Sallúmnak, Átérnak, Talmónnak, Akkúbnak, Hatítának és Sóbajnak a leszármazottai, összesen százharminckilencen. 43 Templomszolgák voltak Cíhá fiai, Haszúfá fiai, Tabbáót fiai, 44 Kérósz fiai, Sziahá fiai, Pádón fiai, 45 Lebáná fiai, Hagábá fiai, Akkúb fiai, 46 Hágáb fiai, Samlaj fiai, Hánán fiai, 47 Giddél fiai, Gahar fiai, Reájá fiai, 48 Recín fiai, Nekódá fiai, Gazzám fiai, 49 Uzzá fiai, Pászéah fiai, Bészaj fiai, 50 Aszná fiai, Meúním fiai, Nefúszím fiai, 51 Bakbúk fiai, Hakúfá fiai, Harhúr fiai, 52 Baclút fiai, Mehídá fiai, Harsá fiai, 53 Barkósz fiai, Szíszera fiai, Temah fiai, 54 Necíah fiai, Hatífá fiai. 55 Salamon szolgáinak a fiai voltak: Szótaj fiai, Szóferet fiai, Perúdá fiai, 56 Jalá fiai, Darkón fiai, Giddél fiai, 57 Sefatjá fiai, Hattíl fiai, Pókeret-Haccebájím fiai és Ámí fiai. 58 A templomszolgák és Salamon szolgáinak a fiai összesen háromszázkilencvenketten voltak. 59 Ezek azok, akik Tél-Melahból, Tél-Harsából, Kerúból, Addánból és Immérből jöttek, de nem tudták igazolni családjukat és származásukat, azt, hogy valóban Izráelből valók: 60 Delájá fiai, Tóbíjjá fiai és Nekódá fiai hatszázötvenketten. 61 A papok közé tartoztak Hobajjá fiai, Hakkóc fiai és Barzillaj fiai. Ez utóbbi a gileádi Barzillaj egyik leányát vette feleségül, és róla kapta a nevét. 62 **Ezek keresték bejegyzésüket a származási jegyzékben, de nem találták, ezért meg kellett válniuk a papi szolgálattól. 63 A királyi helytartó pedig megmondta nekik, hogy nem ehetnek az igen szent ételekből, amíg szolgálatba nem lép a főpap, aki dönthet az úrimmal és a tummímmal.** 64 Az egész gyülekezet összesen negyvenkétezer-háromszázhatvan fő volt, 65 azonkívül hétezer-háromszázharminchét szolga és szolgálóleány meg kétszáz énekes és énekesnő. 66 Volt hétszázharminchat lovuk, kétszáznegyvenöt öszvérük, 67 négyszázharmincöt tevéjük és hatezer-hétszázhusz szamaruk. 68 **Amikor megérkeztek Jeruzsálembe az Úr házához, egyes családfők önkéntes adományokat ajánlottak föl az Isten háza javára, hogy felépítsék azt a régi helyén. 69 Erejükhöz képest adtak az építés költségeire hatvanegyezer aranydrahmát, ötezer ezüstminát és száz papi köntöst.** 70 A papok és a lévíták meg a hazatért nép, az énekesek, a kapuőrök és a templomszolgák letelepedtek a maguk városaiban; egész Izráel a maga városaiban.

Ezsd 3

1 Amikor elérkezett a hetedik hónap, és Izráel fiai már a városaikban laktak, egy emberként összegyűlt a nép Jeruzsálemben. 2 Ekkor fogott hozzá Jésúa, Jócádák fia szolgatársaival, a papokkal és **Zerubbábel**, Sealtíél fia testvéreivel együtt, hogy felépítsék Izráel Istenének az oltárát, és égőáldozatokat mutassanak be rajta úgy, ahogyan meg van írva Mózesnek, Isten emberének a törvényében. 3 A régi helyén állították föl az oltárt, és bár rettegtek a tartományok népétől, égőáldozatokat mutattak be rajta az Úrnak: reggeli és esti égőáldozatokat. 4 Majd megtartották **a lombsátrak ünnepét, ahogyan az meg van írva: napról napra bemutatták az égőáldozatot, megfelelő számban, a rendtartás szerint,** mindegyiket a maga napján; 5 továbbá az állandó égőáldozatot, az újhold napján és az Úr minden szent ünnepén esedékes égőáldozatot és mindazoknak az önkéntes áldozatát, akik ilyet vittek az Úrnak. 6 A hetedik hónap első napjától kezdtek égőáldozatokat bemutatni az Úrnak, bár az Úr templomának az alapkövét még nem rakták le. 7 De pénzt adtak a kőfaragóknak és az ácsoknak, ételt, italt és olajat a szidóniaknak és a tírusziaknak, hogy szállítsanak cédrusfát a Libánonról Jáfóba a tengeren, Círus perzsa király engedélyével. 8 Azután, hogy megérkeztek Jeruzsálembe az Isten házához, a második esztendő második hónapjában megkezdték az előkészületeket Zerubbábel, Sealtíél fia, Jésúa, Jócádák fia és többi szolgatársuk, a papok, a lévíták és mindazok, akik visszaérkeztek Jeruzsálembe a fogságból, és megbízták a húszéves és annál idősebb lévítákat azzal, hogy irányítsák az Úr házának építését. 9 Jésúa a fiaival és testvéreivel, Kadmiéllal,

Bánival és Hódavjával meg Hénádád fiai a fiaikkal és testvéreikkel, a lévítákkal egy emberként vállalták, hogy irányítják azokat, akik az Isten házának az építését végzik. **10 Az építők tehát lerakták az Úr templomának az alapját, és odaállították a papokat szolgálati öltözetben harsonákkal meg a lévítákat, Ászáf fiait cintányérokka, hogy dicsérjék az Urat Izráel királyának, Dávidnak az előírása szerint. 11 Ezek énekeltek, dicsérve és magasztalva az Urat, mert jó, mert örökké tart szeretete Izráel iránt. Az egész nép pedig nagy örömujjongásban tört ki, dicsérve az Urat azért, hogy lerakhatták az Úr házának az alapját. 12 Sokan az idősebb papok, lévíták és családfők közül, akik még látták az első templomot, hangosan sírtak, amint a szemük láttára rakták le ennek a templomnak az alapját, sokan pedig hangosan ujjongtak és örvendeztek, 13 úgyhogy a nép közül senki sem tudta megkülönböztetni az örömujjongás hangját a sírás hangjától, mert a nép igen hangosan ujjongott, és messzire hallatszott a hangja.**

Ezsdr 4

1 Amikor Júda és Benjámin ellenségei meghallották, hogy a fogságból hazatértek templomot építenek Izráel Istenének, az Úrnak, 2 elmentek Zerubbábelhez meg a családfőkhöz, és ezt mondták nekik: Hadd építsünk veletek együtt, mert mi is a ti Istenetekhez folyamodunk, ahogyan ti, és neki áldozunk Észar-Haddón asszír király idejétől fogva, aki idehozott bennünket. 3 Zerubbábel, Jészua és Izráel többi családfője azonban így felelt nekik: **Nem építhettek velünk együtt templomot a mi Istenünknek, hanem mi magunk akarjuk azt felépíteni Izráel Istenének, az Úrnak, ahogyan megparancsolta nekünk Círus király, Perzsia királya.** 4 Ezért az ország népe elcsüggesztette Júda népét, és elrettentette őket az építéstől. 5 Tanácsadókat béreltek föl ellenük Círus perzsa király uralkodásának egész idejében, Dárius perzsa király uralkodásáig, hogy megghiúsítsák szándékukat.

4,6-6-18 arám szöveg, mert a krónikás nem fordította le (Szabó)

6 Ahasvérós uralkodása alatt, uralkodása kezdetén írásban vádolták be Júda és Jeruzsálem lakóit, 7 Artahasztá idejében pedig Bislám, Mitredát és Tábeél, többi hivatalnoktársukkal együtt írtak Artahasztá perzsa királynak. **Levelet írtak arám írással, arám fordításban.** 8 Rehúm kormányzó és Simsaj kancellár is írt ilyen levelet Jeruzsálem ellen Artahasztá királynak. 9 Jelentést tett Rehúm kormányzó, Simsaj kancellár és többi hivatalnoktársuk, a bírók, tisztviselők, felügyelők és hivatalnokok, az erekiek, bábeliek és súsániak, vagyis élámiak 10 meg a többi nép, akiket a nagy és dicső Asznappar vitt fogságba, és telepített le Samária városaiba meg a többi városba a Folyamon túl. 11 Ez a szövege annak a levélnek, amelyet Artahasztá királynak küldtek: „Szolgáid, a Folyamon túli emberek jelentik: 12 Tudtára adjuk a királynak, hogy a zsidók, akik eljöttek tőled, megérkeztek hozzánk Jeruzsálembe, építik ezt a lázadó és gonosz várost, helyreállítják a várfalakat, és javítgatják az alapokat. 13 Most azért tudtára adjuk a királynak, hogy ha ez a város felépül, és a várfalak elkészülnek, akkor nem fognak többé adót, beszolgáltatást és vámot fizetni, és így kár éri majd a királyi kincstárat. 14 Mivel pedig mi a palota sójával sózunk, és nem illik elnéznünk, hogy becsapják a királyt, ezért küldtük ezt a jelentést a királynak. 15 Nézzék csak át őseid krónikáit! Megtalárod és megtudod a krónikákból, hogy ez a város lázongó, a királyokat és a tartományokat folyton megkárosító város volt, és régtől fogva pártütések történtek benne; ezért is rombolták le ezt a várost. 16 Mi tehát tudatjuk a királlyal, hogy ha ez a város felépül, és várfalai elkészülnek, akkor nem lesz birtokod a Folyamon túl.” 17 A király ezt a határozatot küldte: „Rehúm kormányzónak, Simsaj kancellárnak és többi hivatalnoktársuknak, akik Samáriában meg a többi Folyamon túli városban laknak: Békesség! 18 A levelet, amelyet nekünk küldtetek, érthetően felolvasták előttem. 19 Ezért parancsot adtam, hogy nézzenek utána. És úgy találták, hogy az a város régtől fogva lázongott a királyok ellen, lázadások és pártütések történtek benne, 20 és hatalmas királyok voltak Jeruzsálemben, akik urai voltak az egész Folyamon túli tartománynak, amely

adót, beszolgáltatást meg vámot fizetett nekik. 21 Most azért adjátok parancsba: Meg kell akadályozni ezeket a férfiakat abban, hogy újjáépítsék a várost, amíg tőlem újabb parancs nem érkezik. 22 Ügyeljete arra, hogy ne történjék hanyagság ebben a dologban, nehogy súlyos kár érje a királyokat!” 23 Mihelyt felolvasták Artahasztá király levelének a szövegét Rehúm, Simsaj kancellár és hivatalnoktársaik előtt, sietve Jeruzsálembé mentek a zsidókhoz, és fegyveres erővel leállították a munkájukat. 24 Ekkor beszüntették a munkát Jeruzsálemben az Isten házánaál, és szünetelt az Dárius perzsa király uralkodásának a második esztendejéig.

Ezsd 5

De Haggeus próféta és Zakariás próféta, Iddó fia prófétálni kezdett a Júdában és Jeruzsálemben levő zsidóknak Izráel Istene nevében, aki fölöttük volt. 2 Akkor Zerubbábel, Sealtíél fia és Jésúa, Jócádák fia hozzáfogott, és elkezdte Isten házána az építését Jeruzsálemben. Velük voltak Isten prófétái, akik támogatták őket. 3 Abban az időben odament hozzájuk Tattenaj, a Folyamon túli tartomány helytartója és Setar-Bóznaj meg hivatalnoktársaik, és ezt mondták nekik: Ki adott nektek parancsot arra, hogy ezt a házat fölépítsétek, és gerendázatát elkészítsétek? 4 Azután ezt kérdezték tőlük: Hogy hívják azokat a férfiakat, akik ezt az épületet építik? 5 De a zsidók vénein rajta volt Istenük szeme, ezért nem akadályozták őket, míg jelentés nem ment Dáriushoz, és levélben válasz nem érkezett rá. 6 Ez a szövege annak a levélnek, amelyet Dárius királynak küldött Tattenaj, a Folyamon túli tartomány helytartója és Setar-Bóznaj meg hivatalnoktársai, a Folyamon túli tartomány tisztviselői. 7 Beadvánnyal fordultak ugyanis hozzá, melyben a következőket írták: „Dárius királynak teljes békesség! 8 Tudtára adjuk a királynak, hogy elmentünk Júda tartományába, a nagy Isten házához. Azt most kötömbökből építik, és a falakra gerendákat helyeznek. Ezt a munkát gondosan végzik, és sikeresen folytatják. 9 Megkérdeztük az ott levő véneket, és ezt mondtuk nekik: Ki adott nektek parancsot arra, hogy ezt a templomot felépítsétek, és gerendázatát elkészítsétek? 10 Nevüket is megkérdeztük, hogy tudassuk veled, és megírjuk azoknak a férfiaknak a nevét, akik az élükön állnak. 11 Ők azonban ilyen szavakkal feleltek nekünk: Mi a menny és föld Istenének a szolgálói vagyunk, és újjáépítjük ezt a templomot, amely sok évvel ezelőtt épült. Izráelnek egy nagy királya kezdte építeni, és be is fejezte. 12 Őseink azonban haragra ingerelték a menny Istenét, ezért ő Babilónia királyának, a káldeus Nebukadneccarnak a kezébe adta őket, aki ezt a templomot lerombolta, a népet pedig fogságba vitte Babilóniába. 13 De Círusnak, Babilónia királyának uralkodása első esztendejében parancsot adott Círus király, hogy Istennek ezt a házat építsék fel. 14 Sőt Isten házána az arany- és ezüstedényeit is, amelyeket Nebukadneccar elhozott a jeruzsálemi templomból, és bevitt Babilon templomába, előhozatta Círus király Babilon templomából, átadatta egy Sésbaccar nevű embernek, akit helytartóvá tett, 15 és azt mondta neki: Vedd át ezeket az edényeket, menj, és helyezd el a jeruzsálemi templomban, és az Isten háza épüljön fel a régi helyén! 16 Ekkor Sésbaccar el is jött, lerakta Isten házána az alapját Jeruzsálemben, és azóta egészen mostanáig épül, de még nincs készen. 17 Most azért, ha a király jónak látja, nézessen utána Babilóniában, a királyi kincstárban, hogy adott-e parancsot Círus király Isten jeruzsálemi házána a felépítésére, és a király erről szóló határozatát küldje meg nekünk!”

Ezsd 6

1 Ekkor Dárius parancsot adott, hogy nézzenek utána ennek a levéltárban, ahol a kincseket szokták elhelyezni Babilóniában. 2 És találtak Ahmetá várában, Média tartományában egy irattekercset, amelyre ez volt följegyezve emlékeztetőül: 3 „Círus király uralkodásának első évében parancsot adott Círus király Isten jeruzsálemi házára nézve: Építsék fel azt a templomot,

legyen olyan hely, ahol áldozatokat mutatnak be! Maradjanak meg régi alapjai! Legyen a magassága hatvan könyök, szélessége is hatvan könyök! 4 Három sor legyen kőtömbökből, és egy sor fából. A költségeket a királyi palota fedezze! 5 Sőt Isten házában az arany- és ezüstedényeit is, amelyeket Nebukadneccar hozott el a jeruzsálemi templomból, és vitt Babilonba, vigyék vissza, hadd kerüljenek újra a helyükre, a jeruzsálemi templomba, és helyezték el azokat az Isten házában.” 6 Most azért Tattenaj, a Folyamon túli tartomány helytartója, Setar-Bóznaj és hivatalnoktársaik, a Folyamon túli tisztviselők, tartsátok távol tőlük magatokat! 7 Hagyjátok, hogy a zsidók helytartója és a véneik Isten házában munkálkodjanak, és fölépíthessék Isten házában a régi helyén! 8 Arra is parancsot adok, hogy mit kell tennetek a zsidók véneinek támogatására Isten házában az építésében: a király jövedelméből, a Folyamon túli adóból pontosan adják meg a költségeket ezeknek a férfiaknak, hogy ne legyen fennakadás. 9 Adják meg nekik napról napra hiánytalanul, amire még szükség van: bikákat, kosokat és bárányokat égőáldozatul a menny Istenének, továbbá búzát, sót, bort és olajat a jeruzsálemi papok rendelkezése szerint, 10 hogy mutassanak be kedves illatú áldozatot a menny Istenének, és imádkozzanak a királynak és fiainak az életéért. 11 Arra is parancsot adok, hogy ha valaki ezt a rendeletet megszegi, annak a házából vegyenek ki egy gerendát, állítsák fel, őt pedig szegezzék fel rá, és a házában tegyék szemétdombbá emiatt. 12 Az az Isten pedig, akinek ott lakik a neve, pusztítson el minden olyan királyt és népet, aki arra vetemedik, hogy megszegve ezt a rendeletet lerombolja Istennek ezt a házában Jeruzsálemben! Én, Dárius adtam ezt a parancsot, pontosan végre kell hajtani! 13 Akkor Tattenaj, a Folyamon túli tartomány helytartója és Setar-Bóznaj meg hivatalnoktársaik pontosan végrehajtották azt a rendeletet, amelyet Dárius király kiadott. 14 Így a júdai vének sikeresen folytatták az építkezést Hageus prófétának és Zakariásnak, Iddó fiának a próféciái szerint. Be is fejezték az építkezést, ahogyan Izráel Istene megparancsolta, és Círus, Dárius meg Artahasztá perzsa királyok elrendelték. 15 Dárius király uralkodásának hatodik évében, adár hónap harmadik napjára készítették el a templomot. 16 Akkor Izráel fiai, a papok, a lévíták meg a többiek, akik a fogságból hazatértek, örvendezve megünnepelték Isten házában a fölszentelését. 17 Isten házában a fölszentelésekor száz bikát, kétszáz kos és négyszáz bárányt mutattak be áldozatul, tizenkét kecskebakot pedig vétekáldozatul egész Izráelért, Izráel törzseinek a száma szerint. 18 Azután Isten szolgálatába állították Jeruzsálemben a papokat rendjeik szerint és a lévítákat osztályaik szerint, ahogyan meg van írva Mózes könyvében. 19 A fogságból hazatértek ezután megtartották a pászkát az első hónap tizennegyedik napján. 20 Mert a papok és a lévíták egy emberként megtisztították magukat, mindnyájan tiszták lettek, és levágták a pászkabárányt mindazoknak, akik a fogságból hazatértek, szolgatársaiknak, a papoknak és önmaguknak. 21 És megették azt a fogságból hazatért izráeliek meg mindazok, akik hozzájuk csatlakozva elkülönültek az ország pogány népeinek a tisztátalanságától, és az Úrhoz, Izráel Istenéhez folyamodtak. 22 Megtartották a kovásztalan kenyerek ünnepét is hét napon át örvendezve, mert megörvendeztette őket az Úr azzal, hogy hozzájuk fordította Asszíria királyának a szívét, az pedig támogatta őket, hogy dolgozhassanak Istennek, Izráel Istenének a házában.

Ezsd 7

1 Ezek után Artahasztá perzsa király uralkodása alatt Ezsdrás, Szerájá fia, aki Azarjá fia, aki Hilkiájá fia, 2 aki Sallúm fia, aki Cádók fia, aki Ahítúb fia, 3 aki Amarjá fia, aki Azarjá fia, aki Merájót fia, 4 aki Zerahjá fia, aki Uzzí fia, aki Bukki fia, 5 aki Abisúá fia, aki Fineás fia, aki Eleázár fia, aki pedig Áron főpapak volt a fia, 6 ez az **Ezsdrás eljött Babilóniából. Ő írástudó volt, jártas Mózes törvényében, amelyet Izráel Istene, az Úr adott. A király pedig teljesítette minden kérését, mert vele volt Istenének, az Úrnak az ereje.** 7 Izráel fiai közül is jöttek Jeruzsálembe papok, lévíták és énekesek, kapuőrök és templomszolgák Artahasztá király uralkodásának hetedik évében. 8 A király uralkodásának hetedik évében, az ötödik

hónapban érkezett meg Jeruzsálembe. 9 Az első hónap első napján határozta el, hogy eljön Babilóniából, és az ötödik hónap első napján érkezett meg Jeruzsálembe, mert vele volt Istenének a jóakarata. 10 **Mert Ezsdrás szívből törekedett arra, hogy kutassa és teljesítse az Úr törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és előírásokat.** 11 Ez a szövege annak a levélnek, amelyet Artahaszta király adott Ezsdrásnak, az írástudó papnak, aki írástudó volt, jártas az Úr parancsolatainak igéiben és rendelkezéseiben, amelyeket Izráelnek adott:

12 „Artahaszta, a királyok királya, Ezsdrás papnak, aki a menny Istenének törvényében tökéletesen jártas írástudó. 13 Parancsot adok, hogy mindenki, aki országból önként el akar menni Jeruzsálembe Izráel népe, papjai és lévítái közül, az elmehet veled. 14 Mivel te a királynak és hét tanácsosának a küldöttje vagy, vizsgálj meg Júdát és Jeruzsálemet Istened törvénye szerint, amely a kezedben van. 15 És vidd el azt az ezüstöt és aranyat, amelyet a király és tanácsosai önként ajándékoznak Izráel Istenének, akinek a hajléka Jeruzsálemben van, 16 továbbá mindazt az ezüstöt és aranyat, amelyet Babilónia tartományaiban kapsz, a nép és a papok önkéntes adományával együtt, amelyet önként adományoznak Istenük jeruzsálemi házának a javára. 17 Vásárolj ezért gondosan ezen a pénzen bikákat, kosokat és bárányokat meg a hozzájuk tartozó étel- és italáldozatokhoz valót, és mutasd be azokat Istenetek házának az oltárán Jeruzsálemben. 18 A megmaradó ezüsttel és arannyal pedig azt tegyétek, amit Istenetek akarata szerint jónak láttok megtenni, te és testvéreid. 19 Az edényeket pedig, amelyeket átadnak neked Istened házának a használatára, add át Isten előtt Jeruzsálemben! 20 Istened házának egyéb szükségletét pedig, amelyet még fedezned kell, fedezd a királyi kincstárból! 21 Én, Artahaszta király, parancsot adok minden kincstárnoknak a Folyamon túl: Mindazt pontosan teljesítsétek, amit kér tőletek Ezsdrás pap, aki a menny Istenének törvényében jártas írástudó: 22 ezüstöt száz talentumig, búzát száz kórig, bort száz batig, olajat száz batig, sót pedig akármennyit. 23 **Mindent pontosan teljesíteni kell a menny Istenének parancsából a menny Istene házának javára, hogy meg ne haragudják a királynak és fiainak az országára.** 24 Tudatjuk még veletek, hogy a papokra, lévítákra, énekesekre, kapuőrökre, templomszolgákra és az Isten házának munkásaira senkinek se legyen szabad adót, beszolgáltatást vagy vámot kivetnie. 25 Te pedig, Ezsdrás, Istenednek benned levő bölcsessége szerint rendelj ítélőbírákat, hogy ők bíraskodjanak az egész Folyamon túli nép felett, mindazok felett, akik ismerik Istened törvényeit. Aki pedig nem ismeri, azt tanítsátok meg rá! 26 Mindazokra, akik nem teljesítik Istened és a király törvényét, pontosan szabják ki az ítéletet: vagy halált, vagy száműzetést, vagy pénzbüntetést, vagy börtönt!” 27 **Áldott az Úr, őseink Istene, aki arra indította a király szívét, hogy fölékesítse az Úr házát Jeruzsálemben.** 28 Kiterjesztette rám a királynak, tanácsosainak és a király minden befolyásos tisztjének a szeretetét. Én pedig megerősödtem, mert Istenemnek, az Úrnak a hatalma volt velem, és családfőket gyűjtöttem Izráelből, hogy jöjjenek velem.

Ezsdr 8

1Családfők és a származási jegyzékbe fölvelt férfiak jöttek velem Artahaszta király uralkodása alatt Babilóniából: 2 Fineás fiai közül Gérsóm, Ítamár fiai közül Dániel, Dávid fiai közül Hattús, 3 Sekanjá fia. Parós fiai közül Zekarjá és vele százötven, a származási jegyzékbe fölvelt férfi. 4 Pahat-Móáb fiai közül Eljehóénaj, Zerahjá fia és vele kétszáz férfi. 5 Sekanjá fiai közül Jahaziél fia és vele háromszáz férfi. 6 Ádín fiai közül Ebed, Jónátán fia és vele ötven férfi. 7 Élám fiai közül Jesajá, Ataljá fia és vele hetven férfi. 8 Sefatjá fiai közül Zebadjá, Míkáél fia és vele nyolcvan férfi. 9 Jóáb fiai közül Óbadjá, Jehiél fia és vele kétszáztizennyolc férfi. 10 Selómít fiai közül Jószifjá fia és vele százhatvan férfi. 11 Bébaj fiai közül Zekarjá, Bébaj fia és vele huszonnyolc férfi. 12 Azgád fiai közül Jóhánán, Hakkátán fia és vele száztíz férfi. 13

Adónikám fiai közül az ifjabbak, akiknek nevei: Elifelet, Jeiel meg Semaja és velük hatvan férfi. 14 Bigvaj fiai közül Útaj meg Zabbúd és vele hetven férfi. 15 Összegyűjtöttem őket az Ahavába ömlő folyónál, és ott táboroztunk három napig. Szemügyre vettem a népet és a papokat, de a lévíták közül nem találtam ott senkit. 16 Elküldtem azért Eliézer, Ariél, Semaja, Elnátán, Járíb, Elnátán, Nátán, Zekarjá és Mesullám családfőket, továbbá Jójáríb és Elnátán tanítókat, 17 és odarendeltem őket egy Kászifjá nevű helyre Iddó főemberhez, miután szájukba adtam, hogy mit mondjanak Iddónak és szolgatársainak, a templomszolgáknak azon a Kászifjá nevű helyen, hogy szolgálattelvéket hozhassanak Istenünk háza számára. 18 Istenünk jóakarata által el is hoztak nekünk egy hozzáértő embert Mahlí utódai közül, aki Lévi fia, Izráel unokája volt; továbbá Sérébját fiaival és testvéreivel, összesen tizennyolcat 19 meg Hasabját és vele Jesaját, Merári fiai közül, testvéreivel és fiaival, összesen húszat, 20 a templomszolgák közül pedig, akiket még Dávid és a vezető emberek rendelték a lévíták szolgálatára, kétszázhusz templomszolgát; mindnyájuk neve föl van jegyezve. 21 Ekkor böjtöt hirdettem ott az Ahavá-folyó mellett, hogy megalázzuk magunkat Istenünk előtt, és jó utat kérjünk tőle magunknak, hozzátartozóinknak és minden jószágunknak. 22 Mert szégyelltem sereget és lovasokat kérni a királytól, hogy oltalmazzanak az ellenséggel szemben az úton, hiszen azt mondtuk a királynak: Istenünk ereje mindazoknak a javára van, akik őt keresik, de hatalma és haragja fordul mindazok ellen, akik őt elhagyják. **23 Böjtöltünk tehát, és könyörögtünk ezért Istenünkhöz, ő pedig meghallgatott minket.** 24 Ezután kiválasztottam a papok vezetői közül tizenkettőt: Sérébját, Hasabját és még tíz szolgatársukat. 25 Kimértem előttük az Istenünk házának felajánlott ezüstöt, aranyat és edényeket, amelyeket a király és tanácsosai, vezető emberei, valamint az egész ott élő Izráel ajánlott fel. 26 Kimértem és átadtam nekik hatszázötven talentum ezüstöt, száz talentum értékű ezüstedényt és száz talentum aranyat, 27 továbbá ezer dárík értékben húsz aranykelyhet és két szépen kifényesített rézedényt, amelyek olyan becsesek voltak, mint az arany. 28 Majd ezt mondtam nekik: **Ti az Úrnak vagytok szentelve, ezek az edények is szentek,** ez az ezüst és arany öseitek Istenének, az Úrnak felajánlott önkéntes adomány. 29 Vigyázzatok rá, és őriztétek meg, amíg ki nem méritek a papok és a lévíták vezetői előtt meg Izráel családjainak a vezetői előtt Jeruzsálemben, az Úr háza kamráiban! 30 Ekkor átvették a papok és lévíták a kimért ezüstöt, aranyat és az edényeket, hogy elszállítsák Jeruzsálembé, Istenünk házába. 31 Ezután elindultunk az Ahavá-folyó mellől az első hónap tizenkettedik napján, hogy Jeruzsálembé menjünk. Istenünk ereje velünk volt, és megóvott bennünket az ellenségtől és az útonállóktól. **32 Amikor megérkeztünk Jeruzsálembé, három napig pihentünk.** 33 A negyedik napon azután kimérték az ezüstöt, aranyat és az edényeket Istenünk házában, és átadták Merémót papnak, Úrijjá fiának. Vele volt Eleázár, Fineás fia is, meg ott volt velük a lévíták közül Józabád, Jésua fia meg Noadjá, Binnúj fia is. 34 Mindent megszámláltak és megmértek, és mindjárt föl is jegyezték mindennek a súlyát. **35 Amikor megérkeztek a fogságból a száműzöttek, égőáldozatot mutattak be Izráel Istenének: tizenkét bikát egész Izráelért, kilencvenhat kost, hetvenhét bárányt, tizenkét vétekáldozati bakot, mindezt égőáldozatul az Úrnak.** 36 És átadták a király rendelkezését a királyi kormányzóknak és a Folyamon túli helytartóknak. Ezek támogatták a népet és az Isten házat.

Ezsd 9

1 Mindezek után eljöttek hozzám a vezető emberek, és ezt mondták: Izráel népe, még a papok és lévíták sem különültek el az ország népeitől, a kánaániak, a hettiták, a perizziek, a jebúsiak, az ammóniak, a móábiak, az egyiptomiak és az emóriak utálatos szokásaitól, 2 mert ezeknek a leányai közül vettek feleséget maguknak és fiaiknak, úgyhogy összekeveredett a szent mag az ország népeivel, sőt a vezető emberek és elöljáróik jártak élen ebben a hűtlenségben. 3 Amikor ezt meghallottam, megszagattam a ruhámat és a köpenyemet, megtéptem a hajamat és

szakállamat, és ott ültem magamba roskadva. 4 Akkor körém gyűltek mindazok, akik remegve gondoltak Izráel Istenének az ígéire a fogságból hazatértek hűtlensége miatt. Én pedig magamba roskadva ültem egészen az esti áldozatig. 5 Az esti áldozatkor pedig fölkeltem onnan, ahova leroskadtam, majd megszagattott ruhában és köpenyben térdre hulltam, imádkozva emeltem kezeimet Istenem, az Úr felé, 6 és ezt mondtam:

Ezsdrás gyönyörű bűnvalló imádsága a népe összekeveredése miatt

Istenem! Szégyenkezem, és nem merem fölemelni arcomat hozzád, Istenem, mert bűneim elborították fejünket, és vétünk az édig növekedett. 7 Őseink idejétől fogva mind a mai napig nagy vétkekben vagyunk, és bűneink miatt jutottunk királyainkkal és papjainkkal együtt más országok királyainak a kezébe, hogy gyilkoljanak, fogságba vessenek, kifosszanak és megszégyenítsenek bennünket, ahogyan van ez ma is. 8 Még csak rövid ideje annak, hogy megkönyörült rajtunk Istenünk, az Úr, mert meghagyott belőlünk egy maradékot, és adott nekünk egy talpalatnyi földet szent helyén, visszaadta szemünk ragyogását Istenünk, és hagyta, hogy egy kissé feléledjünk szolgáságunkban. 9 Mert szolgálunk, de Istenünk szolgáságunkban sem hagyott el bennünket. Kiterjesztette ránk a perzsa királyok szeretetét, és megengedte, hogy feléledve fölépítsük Istenünk házát, hogy helyreállítsuk azt romjaiból, és védőfalat adott nekünk Júdában és Jeruzsálemben. 10 És most mit mondjunk ezután, Istenünk? Hiszen elhagytuk parancsolataidat, 11 amelyeket a te szolgálaid, a próféták által adtál, amikor ezt mondtad: Az a föld, amelyre bementek, hogy birtokba vegyétek, tisztátalan föld az országban lakó népek tisztátalansága és utálatos szokásai miatt, mert megtöltötték azt egyik végétől a másikig tisztátalanságukkal. 12 Azért ne adjátok hozzá leányaitokat az ő fiaikhoz, és az ő leányaikat se vegyétek feleségül fiaitoknak! Ne törődjetekek békességükkel és javukkal soha, akkor megerősödtek, élhettek a föld javaival, és örökségül hagyhatjátok azt utódaitokra örökre. 13 Mindazok után, amik utolértek bennünket gonosz tetteink és nagy bűneink miatt, te, Istenünk, bűneinkhez képest kíméletesen bántál velünk, sőt megengedted, hogy közülünk néhányan megmeneküljenek. 14 Vajon ha újból megszegjük parancsolataidat, és összeházasodunk ezekkel az utálatos népekkel, nem semmisíthetsz-e meg bennünket haragodban, hogy közülünk senki se maradjon és meneküljön meg?! 15 Uram, Izráel Istene! Igaz vagy te, hiszen mi, akik megmenekültünk, megmaradhattunk mind a mai napig. Mi vétkesek vagyunk előtted, pedig így senki sem állhat színed elé!

Ezsdr 10

1 Miközben Ezsdrás Isten háza előtt leborulva így imádkozott, és sírva elmondta ezt a bűnvallást, Izráelből igen nagy sokaság gyűlt össze körülötte: férfiak, asszonyok és gyermekek, mert a nép igen keservesen sírt. 2 Akkor megszólalt az Élám fiai közül való Sekanjá, Jehiél fia, és ezt mondta Ezsdrásnak: Hűtlének lettünk Istenünkhöz, mert idegen nőket vettünk feleségül az ország népei közül. De ennek ellenére is van még remény Izráel számára! 3 **Most azért kössünk szövetséget Istenünkkel úgy, hogy elbocsátjuk mindezeket az asszonyokat és gyermekeiket uramnak és azoknak a határozata szerint, akik remegve gondolnak Istenünk parancsolatára. A törvény szerint kell eljárni.** 4 Kelj föl, mert ez a te dolgod, és mi veled leszünk. Légy erős, és cselekedj! 5 Fölkelt tehát Ezsdrás, és megeskette a papok, a lévíták és egész Izráel vezetőit, hogy az elhangzottak szerint járnak el; ők pedig megesküdték. 6 Akkor fölkel Ezsdrás az Isten háza elől, és elment Jóhánánnak, Eljásíb fiának a kamrájába. Bement oda, de nem evett és nem ivott semmit, **mert gyászolt a fogságból hazatértek hűtlensége miatt.** 7 Azután közhírré tették Júdában és Jeruzsálemben mindazok között, akik a fogságból hazatértek, hogy gyűljenek össze Jeruzsálemben. 8 Ha pedig valaki nem jön el három napon belül, annak a jószágát a vezetők és a vének határozata értelmében ki

kell irtani, őt magát pedig ki kell zárni a hazatértek gyülekezetéből. 9 Harmadnapra tehát összegyűlt minden júdai és benjámini férfi Jeruzsálembé, és a kilencedik **hónap huszadik napján ott ült az egész nép az Isten háza előtti téren, reszketve az ügy meg a zuhogó eső miatt.** 10 Akkor előállt Ezsdrás pap, és ezt mondta nekik: Hütlenséget követtetek el azzal, hogy idegen asszonyokat vettetek feleségül, és így szaporítottátok Izráel vétkét.

Válásra felszólítás (mert idegeneket vettek feleségül)

11 **Valljátok meg ezt őseitek Istenének, az Úrnak, és cselekedjete az ő tetszése szerint: váljatok külön az ország népeitől és az idegen asszonyoktól!** 12 **Erre az egész gyülekezet hangosan ezt válaszolta: Igen!** A te beszéded szerint kell tennünk! 13 De nagy ez a nép, és esős időszak van, ezért nem állodogálhatunk a szabadban. Nem is egy-két napi munka ez, hiszen sokan vagyunk, akik vétkeztünk ebben a dologban. 14 Képviseljék a vezetők az egész gyülekezetet! Városainkból pedig mindazok, akik idegen asszonyokat vettek feleségül, jöjjenek ide egy-egy meghatározott időpontban, ők és velük együtt az adott város vénei és bírái egészen addig, amíg el nem fordították rólunk Istenünk izzó haragját, amely e dolog miatt támadt! 15 Csak Jónátán, Aszáél fia és Jahzejá, Tikvá fia álltak ennek ellene, és Mesullám meg a lévita Sabbetaj támogatták őket. 16 A fogságból hazatértek azonban így jártak el. Kiválasztották Ezsdrás papot meg egyes férfiakat, családonként a családfőket, mindnyájukat név szerint. Ezek a tizedik hónap első napján összegyűltek, hogy megvizsgálják az ügyet. 17 **Az első hónap első napjáig elintézték minden férfi ügyét, aki idegen asszonyt vett feleségül.** 18 A papok között is akadtak olyanok, akik idegen asszonyt vettek el: Jészúának, Jócádák fiának és testvéreinek a fiai közül Maaszéj, Eliézer, Járíb és Gedaljá. 19 Ezek kezét adták arra, hogy elbocsátják feleségüket. A vétkük miatt hozott jóvátételi áldozat egy kos volt. 20 Immér fiai közül Hanáni és Zebadjá, 21 Hárím fiai közül Maaszéj, Élijjá, Semajá, Jehiél és Uzzijjá, 22 Pashúr fiai közül Eljóénaj, Maaszéj, Jismáél, Netanél, Józabád és Elászá. 23 A lévíták közül Józabád, Simí és Kélájá, azaz Kelítá, továbbá Petahjá, Jehúdá és Eliézer. 24 Az énekesek közül Eljásíb. A kapuőrök közül Sallúm, Telem és Úrí. 25 Izráelből: Parós fiai közül Ramjá, Jizzijjá, Malkijjá, Mijjámín, Eleázár, Malkijjá és Benájá. 26 Élám fiai közül Mattanjá, Zekarjá, Jehiél, Abdí, Jerémót és Élijjá. 27 Zattú fiai közül Eljóénaj, Eljásíb, Mattanjá, Jerémót, Zábád és Azizá. 28 Bébaj fiai közül Jóhánán, Hananjá, Zabbaj és Atlaj. 29 Báni fiai közül Mesullám, Mallúk és Adájá, Jásúb, Seál és Jerémót. 30 Pahat-Móáb fiai közül Adná és Kelál, Benájá, Maaszéj, Mattanjá, Becalél, Binnúj és Manassé. 31 Hárím fiai közül Eliézer, Jissijjá, Malkijjá, Semajá, Simeon, 32 Benjámin, Mallúk és Semarjá. 33 Hásúm fiai közül Mattenaj, Mattattá, Zábád, Elifelet, Jerémaj, Manassé és Simí. 34 Báni fiai közül Maadaj, Amráam és Úél, 35 Benájá, Bédejá és Keluhú, 36 Vanjá, Merémót és Eljásíb, 37 Mattanjá, Mattenaj és Jaaszaj, 38 Báni, Binnúj és Simí, 39 Selemjá, Nátán és Adájá, 40 Maknadbaj, Sásaj és Sáráj, 41 Azarél, Selemjá és Semarjá, 42 Sallúm, Amarjá és József. 43 Nebó fiai közül Jeiél, Mattitjá, Zábád, Zebíná, Jaddaj, Jóél és Benájá. 44 Mindezek idegen nőket vettek feleségül. Voltak közöttük olyan asszonyok, akiknek már fiaik is voltak.

Neh 1

1 Nehémiásnak, Hakaljá fiának a története. A huszadik évben, kiszlév hónapban történt, amikor Súsán várában voltam, 2 hogy megérkezett hozzám egyik **rokonom**, Hanáni és vele együtt néhány Júdából való férfi. Kérdezősködtem tőlük a megmenekült júdaiakról, akik a fogság után megmaradtak, meg Jeruzsálemről. **3 Elmondták nekem, hogy azok, akik a fogság után megmaradtak, nagy bajban és gyalázatban élnek abban a tartományban, Jeruzsálem várfala pedig csupa rés, és kapui tűzben égtek el.** 4 Amikor meghallottam ezeket, napokon át ültem, sírtam és gyászoltam, böjtöltem és imádkoztam a menny Istene előtt, 5 és ezt mondtam:

NEHÉMIÁS GYÖNYÖRŰ IMÁDSÁGA A BŰNÖS NÉPÉÉRT

Ó, Uram, menny Istene, te nagy és félelmetes Isten! Te hűségesen megtartod a szövetséget azokkal, akik szeretnek téged, és megtartják parancsolataidat. 6 Fordulj hozzám figyelmesen, tekints reám, és hallgasd meg szolgálád **imádságát, aki most éjjelnappal imádkozik előtted a te szolgáláidért, Izráel fiaiért. Vallást teszek Izráel fiainak a vétkeiről, amelyeket elkövettünk ellened. Vétkeztem én is és atyám háza népe is!** 7 Nagy gonoszságot követtünk el ellened, mert nem tartottuk meg azokat a parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket szolgálának, Mózesnek adtál. 8 Emlékezz vissza arra az ígéretre, amelyet kijelentettél a te szolgálának, Mózesnek: Ha ti hűtlenek lesztek, én szétszélesztelek benneteket a népek közé, 9 de ha megtértek hozzám, megtartjátok parancsolataimat, és teljesítitek azokat, akkor ha az ég széléig űztelek is el benneteket, még ott is összeszedlek és elviszlek benneteket arra a helyre, amelyet kiválasztottam, hogy ott lakjék az én nevem. 10 Hiszen a te szolgáláid ők, és a te néped, akiket megváltottál hatalmaddal és erős kezeddal! 11 Ó, Uram, méltasd figyelemre a te szolgálád és szolgálád imádságát, akik boldogok, hogy félhetik a te nevedet! Adj ma sikert a te szolgálának, és add, hogy legyen hozzá irgalmas az az ember! Én ugyanis a király pohárnoka voltam.

Neh 2 (Egyes szám első személy)

1 Artahsasztá király uralkodásának huszadik évében, niszán hónapban történt: bor volt előttem, én pedig fölvettem a bort, és odanyújtottam a királynak. Nem szoktam előtte kimutatni a szomorúságomat, 2 ezért így szólt hozzám a király: **Miért szomorú az arcod? Hiszen nem vagy beteg! Nem lehet ez más, csak a szív szomorúsága! Ekkor én nagyon megijedtem, 3 és ezt mondtam a királynak: Örökké éljen a király! Hogyne volna szomorú az arcom, hiszen az a város, ahol őseim sírja van, romhalmazzá vált, és kapuit tűz emésztette meg!** 4 Akkor a király ezt kérdezte tőlem: Mit kívánsz tehát? Én pedig imádkoztam a menny Istenéhez, 5 majd ezt mondtam a királynak: Ha jónak látja a király, és ha méltónak tartod rá a te szolgálodat, akkor küldj el engem Júdába, abba a városba, ahol őseim sírja van, hogy felépítsem azt! 6 A király így válaszolt, miközben a királyné mellette ült: Meddig tart az utazásod, és mikor térsz vissza? Mivel a király jónak látta, hogy elbocsásson engem, közöltem vele az időpontot. 7 Majd ezt mondtam a királynak: Ha jónak látja a király, adasson nekem leveleket a Folyamon túli helytartókhöz, hogy engedjenek átutazni, amíg meg nem érkezem Júdába. 8 Adasson egy levelet Ászáfhoz, a királyi erdők őréhez is, hogy adjon nekem gerendának való fát a templomnál levő erődítésnek meg a város falának a kapuihoz és ahhoz a házhoz, amelyikbe majd én költözöm. A király megadta ezt nekem, mert velem volt az én Istenemnek jóakarata. 9 Amikor megérkeztem a Folyamon túli helytartókhöz, átadtam nekik a király leveleit. A király adott mellém katonatiszteket és lovasokat is. 10 Meghallotta ezt a hóróni Szanballat és Tóbijjá, az ammóni hivatalnok, és nagyon rosszalották, hogy jött egy ember, aki Izráel fiainak a javát

keresi. 11 Miután megérkeztem Jeruzsálembé, és három napot eltöltöttem ott, 12 elindultam éjszaka néhány emberrel. De senkinek sem árultam el, miféle tettekre indította szívemet az én Istenem Jeruzsálemért. Még állat sem volt velem azon kívül, amelyen lovagolni szoktam. 13 Kimentem tehát éjjel a Völgy-kapun a Sárkány-forrás felé, majd a Szemét-kapuhoz, és megvizsgáltam Jeruzsálem lerombolt falait és kapuit, amelyeket tűz emésztett meg. 14 Azután továbbmentem a Forrás-kapuhoz meg a Király-tóhoz. De mivel nem volt elég hely ahhoz, hogy továbbmenjen az állat, amelyen ültem, 15 ezért még akkor éjjel gyalog mentem föl a völgyből, és megvizsgáltam a várfalakat. Azután visszafordultam, bementem a Völgy-kapun, és hazatértem. 16 Az előljárók nem tudták, hová mentem és mit csináltam. Ugyanis sem a júdaiaknak, sem a papoknak, sem az előkelőknek, sem az előljáróknak, sem a többieknek, akiknek a munkákban majd részt kellett venniük, nem mondtam még semmit. 17 Ekkor azonban így szóltam hozzájuk: Magatok is látjátok, hogy milyen bajban vagyunk: Jeruzsálem romhalmazzá vált, kapui pedig tűzben égtek el. Jöjjetek, építsük fel Jeruzsálem várfalát, hogy ne gyalázhassanak többé bennünket! 18 Elmondtam nekik, hogy Istenem milyen jóakarattal volt hozzám, és hogy milyen szavakat intézett hozzám a király. Erre ők így feleltek: Kezdjük hát el az építkezést! És hozzáfogtak nagy buzgalommal a nemes feladathoz. 19 Amikor meghallotta ezt a hóróni Szanballat, Tóbijjá, az ammóni hivatalnok és az arab Gesem, gúnyolódtak rajtunk, és így csúfoltak bennünket: Miben mesterkedtek? Talán a király ellen akartok lázadni? 20 Én azonban így válaszoltam nekik: Maga a menny Istene vezet bennünket sikerre, és mi az ő szolgálóiként kezdjük el az építést. Nektek azonban semmiféle birtokrészre nincsen itt jogotok, emléketek sem marad Jeruzsálemben. **Érdekes, hogy akárcsak Ezsdrás, ő is egyes szám első személyben!**

Neh 3

1Eljásíb főpap és rokonai, a papok kezdték építeni a Juh-kaput. Föl is szentelték azt, és fölszerelték rá az ajtószárnyakat. Azután a Méá-toronyig és a Hananél-toronyig terjedő részt is ők szentelték föl. 2 Mellettük a jerikóiak építettek. Ezek mellett Zakkúr, Imrí fia épített. 3 A Hal-kaput Szenáá fiai építették, ők gerendázták be, és ők szerelték föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. 4 Mellettük Merémót, Úrijjá fia, Hakkóc unokája építette a falat. Mellettük Mesullám, Berekjá fia, Mesézabél unokája építette a falat. Mellettük Cádók, Baaná fia építette a falat. 5 Ezek mellett a tekóaiak építették a falat. Előkelőik azonban nem hajtották a nyakukat uruk szolgálatába. 6 A Régi-kaput Jójadá, Pászéah fia és Mesullám, Beszódjá fia építették. Ők gerendázták be, és ők szerelték föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. 7 Mellettük a gibeóni Melatjá és a mérónóti Jádón építette a falat, a Folyamon túli helytartóság alá tartozó gibeóni és micpái férfiak. 8 Mellette Uzziél, Harhajá fia, az ötvös építette a falat. Mellette Hananjá, a kenőcskészítők egyike építette a falat. **Helyreállították Jeruzsálemet, egészen a széles várfalig.** 9 Mellettük Refájá, Húr fia, a jeruzsálemi kerület felének vezetője építette a falat. 10 Mellettük Jedájá, Harúmaf fia építette a falat, éppen a maga házával szemben. Mellette Hattús, Hasabnejá fia építette a falat. 11 Egy másik részt meg a Kemencék tornyát Malkijjá, Hárím fia és Hassúb, Pahat-Móáb fia építette. 12 Mellette Sallúm, Lóhés fia, a jeruzsálemi kerület másik felének vezetője építette a falat a leányaival. 13 Hánún és Zánóah lakói építették a Völgy-kaput. Ők építették fel azt, és ők szerelték föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. A várfalból is építettek ezerkönyöknyit a Szemét-kapuiig. 14 Malkijjá, Rékáb fia, a bét-hakkeremi kerület vezetője építette a Szemét-kaput. Ő építette föl azt, és ő szerelte föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. 15 Sallún, Kol-Hóze fia, a micpái kerület vezetője építette a Forrás-kaput. Ő építette föl azt, ő tetőzte be, és ő szerelte föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. A Selah-tónál levő várfalat is kijavította a király kertjénél, a Dávid városából levezető lépcsőig. 16 Utána Nehemjá, Azbúk fia, a bét-cúri kerület felének vezetője építette a falat Dávid sírjaival szemben, a mesterséges tóig és a vitézek házáig. 17 Utána a lévíták építették a falat: Rehúm, Báni fia, mellette Hasabjá,

a keilái kerület felének vezetője építette a falat a maga kerületénél. 18 Utána testvérei építették a falat: Bavvaj, Hénádád fia, a keilái kerület másik felének vezetője. 19 Mellette egy másik részt Ézer, Jésúa fia, Micpá vezetője épített a szögleten levő fegyvertár feljáratával szemben. 20 Utána Bárúk, Zakkaj fia épített buzgón egy másik részt a szöglettől Eljásíb főpap házának a bejáratáig. 21 Utána egy másik részt Merémót, Úrijjá fia, Kóc unokája épített Eljásíb házának a bejáratától Eljásíb házának a végéig. 22 Utána a Jordán környékéről való papok építették a falat. 23 Utánuk Benjámin és Hassúb építették a falat a maguk házával szemben. Utánuk Azarjá, Maaszéj fá, Ananjá unokája építette a falat a saját háza mellett. 24 Utána egy másik részt Binnúj, Hénádád fia épített Azarjá házától egészen a szögletig és a sarokig. 25 **Pálál, Úzaj fia a szöglettel és a felső toronnyal szemben építette a falat, amely a királyi palotából ugrik ki a börtön udvara felé.** Utána Pedájá, Parós fia 26 és a templomszolgák, akik a Várhegyen laktak, a Vízi-kapuvál szemben a kelet felé eső részt építették a kiugró toronyig. 27 Utána egy másik részt a tekóaiak építettek, a kiugró nagy toronnyal szemben levő részt a Várhegy faláig. 28 A Lovak kapuján túl a papok építették a falat, mindenki a saját házával szemben. 29 Utánuk Cádók, Immér fia építette a falat a saját házával szemben. Utána Semajá, Sekanjá fia, a keleti kapu öre építette a falat. 30 Utána egy másik részt Hananjá, Selemjá fia és Hánún, Cáláf hatodik fia épített. Utána Mesullám, Berekjá fia építette a falat a saját kamrájával szemben. 31 Utána Malkijjá, az ötvösök egyike építette a falat a templomszolgák és a kereskedők házáig, a Mifkád-kapuvál szemben a sarok fölötti helyiségig, 32 a sarok fölötti helyiség és a Juh-kapu között pedig az ötvösök és a kereskedők építették a falat. 33 Amikor meghallotta Szanballat, hogy építjük a várfalat, haragra lobbant, és nagy bosszúságában gúnyolni kezdte a júdaiakat. 34 Ezt mondta honfitársainak, Samária seregének: Mit csinálnak ezek a nyomorult júdaiak? Hát megengedik ezt nekik? Talán már áldozni is akarnak, mert még ma befejezik? Életre kelthetik ezt a halom követ, amely porrá égett? 35 Mellette állt az ammóni Tóbijjá, és ezt mondta: Csak hadd építsenek! Hiszen ha ráugrik egy róka, az is ledönti azt a kőfalat! 36 Halld meg, Istenünk, hogyan csúfolnak minket! Fordítsd vissza fejükre gyalázkodásukat! Legyenek prédává száműzetésük földjén! 37 Ne nézd el bűnüket, és ne töröld el vétküket, mert téged bosszantottak, amikor az építőket gúnyolták. 38 Mi azonban építettük tovább a várfalat, és el is készült az egész várfal félmagasságban, mert a nép nagy kedvvel dolgozott.

Neh 4

Amikor Szanballat és Tóbijjá, továbbá az arabok, ammóniak és asdódiak meghallották, hogy Jeruzsálem várfalainak a javítása előrehaladt, és a réseket kezdik betömni, nagyon megharagudtak, 2 és mindnyájan egy akarattal úgy határoztak, hogy harcot indítanak Jeruzsálem ellen, és zavart keltenek benne. 3 De mi imádkoztunk Istenünkhöz, és órséget állítottunk ellenük védelmül éjjel-nappal. 4 A júdaiak azonban ezt mondták: Megrokkant a teherhordók ereje, pedig sok a törmelék, és mi már nem tudjuk építeni a várfalat! 5 Ellenségeink meg ezt mondták: Meg sem tudják, észre sem veszik, egyszer csak rájuk törünk, legyilkoljuk őket, és azzal véget vetünk a munkának. 6 A szomszédságukban lakó júdaiak azonban tízszer is figyelmeztettek bennünket: Mindenhol, ahová visszatértünk, ellenünk készülődnek! 7 **Azért odaállítottam a népet a fal tövébe, a várfal mögé a hézagokba, odaállítottam őket nemzetségenként kardokkal, dárdákkal és íjakkal. 8 Majd szemlét tartottam, és eljűk állva ezt mondtam az előkelőknek, az előjáróknak és a nép többi részének: Ne féljetek tőlük! A nagy és félelmetes Úrra gondolatok, és harcoljatok testvéreitekért, fiaitokért, leányaitokért, feleségeitekért és otthonaitokért!** 9 Ellenségeink meghallották, hogy megtudtuk tervüket, és így Isten meghiúsította azt. Mi pedig mindnyájan visszatértünk a várfalhoz, mindenki a maga munkájához. 10 **Attól a naptól fogva legényeimnek csak a fele végezte a munkát, a másik fele dárdával, pajzzsal, íjjal és páncéllal volt fölfegyverkezve. A vezetők pedig ügyeltek Júda egész népére. 11 A várfal építői, a teherhordók és a**

rakodók egyik kezükkel a munkát végezték, a másikkal pedig a fegyverüket tartották. 12 Mindegyik építőnek a derekára volt kötve a kardja, úgy építettek. A kürtös pedig mellettem volt. 13 Akkor ezt mondtam az előkelőknek, az előjáróknak és a nép többi tagjának: A munka sok, és nagy területen folyik, és mi a várfalon elszéledve, messze vagyunk egymástól. 14 **Ezért bárhol vagytok, ha a kürt hangját halljátok, gyűljetek ide hozzánk! Istenünk harcol értünk!** 15 Így végeztük a munkát, miközben az emberek fele dárdával volt fölfegyverkezve, hajnalhasadástól a csillagok feljöttéig. 16 Ugyanekkor azt is megmondtam a népnek, hogy mindenki bent töltsse az éjszakát Jeruzsálemben a legényével együtt, és éjjel őrködjenek, nappal pedig dolgozzanak. 17 Sem én, sem rokonaim, sem legényeim, sem az őrszemélyzet, amely engem kísért, nem vetettük le ruhánkat; még a vízhez is a fegyverével ment mindenki.

Neh 5

1 Közben erősen **zúgolódni kezdett a köznép és az asszonyok júdai honfitársaik ellen.** 2 Voltak, akik ezt mondták: Fiainkkal és leányainkkal együtt sokan vagyunk. Gabonát kell kapnunk, hogy ehessünk, és életben maradjunk! 3 Voltak, akik meg ezt mondták: Zálogba kell adnunk mezőinket is, szőlőinket is, házainkat is, hogy gabonát tudjunk venni az éhínségben. 4 Voltak olyanok is, akik ezt mondták: Mezőnkre és szőlőnkre pénzt kellett kölcsönöznünk, hogy adót fizethessünk a királynak. 5 És bár a mi testünk épp olyan, mint honfitársainké, és a mi fiaink épp olyanok, mint az ő fiaik, mégis rabszolgáknak kell eladnunk fiainkat és leányainkat. Vannak is már így eladott leányaink, de mi tehetetlenek vagyunk, mert mezőnk és szőlőnk már a másé. **6 Amikor panaszukat meghallva értesültem ezekről a dolgokról, nagyon megharagudtam,** 7 és miután magamban meghánytam-vettem a dolgot, felelősségre vontam az előkelőket meg az előjárókat, és ezt mondtam nekik: Kiszipolyoztátok honfitársaitokat! Azután összehívtam egy nagy gyűlést az ügyükben, 8 ahol ezt mondtam nekik: Mi tehetségünk szerint visszavásároltuk júdai honfitársainkat, akik eladták magukat a pogány népeknek. Ti pedig eladjátok honfitársaitokat, mert ők kénytelenek nekünk eladni magukat. Azok pedig hallgattak, és nem találtak szavakat. 9 Akkor ezt mondtam: Nem helyes, amit műveltek. Hát nem akartok istenfélő életet élni, hogy ne gyalázhassanak bennünket a pogány népek, a mi ellenségeink?! 10 Én magam, a rokonaim és a legényeim is kölcsönöztünk nekik pénzt és gabonát; mi elengedjük nekik ezt a tartozást. 11 Ti pedig adjátok vissza nekik még ma mezeiket, szőlőiket, olajfakertjeiket és házaikat, sőt a kölcsönadott pénznek, gabonának, bornak és olajnak a kamatát is! 12 Azok így feleltek: Visszaadjuk, nem követelünk tőlük semmit! Úgy teszünk, ahogyan kívánod. Ekkor összehívtam a papokat, hogy eskessék meg őket, hogy így fognak eljárni. **13 Majd kiráztam ruhám ráncait, és ezt mondtam: Így rázzon ki Isten minden embert a házából és vagyonából, és ilyen kirázott és üres legyen mindenki, aki nem teljesíti ezt az ígéretet!** **Jelképes cselekedet Dumbshow**

Az egész gyülekezet áment mondott rá, és dicsérte az Urat. A nép pedig eszerint járt el. 14 Attól a naptól fogva, hogy Artahsasztá király kinevezett Júda országának a helytartójává, uralkodása huszadik évétől a harminckettedik évéig, azaz tizenkét éven át nem vettük fel a helytartónak járó jövedelmet, sem én, sem a rokonaim. 15 A korábbi helytartók viszont, akik előttem voltak, megterhelték a népet, mert kenyérré és borra több mint negyven sekel ezüstöt szedtek be tőlük, és legényeik is hatalmaskodtak a népen. De én nem tettem így, mert istenfélő vagyok. 16 Ennek a várfalnak az építésénél magam is dolgoztam, mezőt nem szereztem, és a legényeim mind részt vettek a közös munkában. 17 Az én asztalomnál étkeztek a júdaiak, a százötven előjáró meg mindazok, akik a körülöttünk levő pogány népek közül jártak be hozzánk. 18 Az én költségemre készítettek el naponként egy ökröt, hat kövér juhot és szárnyasokat, és tíznaponként mindenféle bor is volt bőségesen. De én nem követeltem a helytartónak járó jövedelmet, mert nehéz munkát kellett végeznie a népnek. 19 Tartsd emlékezetben, Istenem, az én javamra mindazt, amit ezért a népert tettem! 5-7

Neh 6

1 Amikor hírül vitték Szanballatnak, Tóbijjának, az arab Gesemnek és többi ellenségünknek, **hogy fölépítettem a várfalat, és nem maradt rajta egyetlen rés sem, csak még ajtószárnyakat nem szereltem föl a kapukra,** 2 ezt az üzenetet küldte nekem Szanballat és Gesem: Gyere, találkozzunk Kefírimben, az Ónó-völgyben! Ők ugyanis merényletet terveztek ellenem. 3 Ezért követeket küldtem hozzájuk ezzel az üzenettel: Nagy munkát kell végezni, ezért nem tudok elmenni. Félbemaradna a munka, ha itthagynám, és elmennék hozzátok. 4 Négyyszer is küldtek nekem ilyen üzenetet, de én ugyanúgy feleltem nekik. 5 Akkor Szanballat ötödször is hasonló üzenetet küldött nekem legényével, nyílt levéllel a kezében, 6 amelyben ez állt: A pogány népek között az a hír járja, és Gasmú is azt mondja, hogy te és a júdaiak föl akartok lázadni, ezért építed a várfalat. A szóbeszéd szerint te akarsz a királyuk lenni. 7 Sőt prófétákat bízta meg, hogy hirdessék rólad Jeruzsálemben: Király van Júdában! Még a királynak is hírül vihetik ezt a szóbeszédet. Ezért gyere, és tanácskozzuk meg a dolgot egymással! 8 Én azonban ezt üzentem neki: Nem történt semmi olyasmi, amit te állítasz, csak magadtól találtad ezt ki. 9 Mindenki meg akart bennünket félemlíteni, mert azt gondolták: Majd elmegy a kedvük a munkától, és nem készülnek el vele. – Azért te erősíts engem! 10 Azután elmentem Semájának, Delájá fiának, Mehétábel unokájának a házába, aki be volt zárkózva. Ezt mondta: **Találkozzunk az Isten házában, a templom belsejében, és zárjuk be a templom ajtóit, mert el fognak jönni, hogy meggyilkoljanak téged, mégpedig éjjel jönnek el, hogy meggyilkoljanak.** 11 Én azonban ezt feleltem: **Illik-e menekülnie a magamfajta embernek? Az olyan ember, mint én, nem mehet be a templomba, csak hogy mentse az életét! Nem megyek!** 12 Mert felismertem, hogy nem Isten küldte, hanem azért mondta rólam ezt a próféciát, mert fölbérelte Tóbijjá és Szanballat. 13 Azért bérelték föl, hogy félelmemben így cselekedjem, és vétkezzen, azután rossz híremet költsek, és gyalázzanak.

ÉRDEKES, VÉGIG NEHEMIÁS NARRÁCIÓJA

14 Ne feledkezz meg, Istenem, Tóbijjának és Szanballatnak a tetteiről, se Nóadjá prófétanőről, se a többi prófétáról, akik meg akartak félemlíteni engem! 15 A várfal elül hónap huszonötödikére, ötvenkét nap alatt készült el. 16 **Amikor ezt meghallották ellenségeink, félni kezdtek a körülöttünk élő népek, és nem tartották többé olyan nagyra magukat, mert fölismerték, hogy Istenünk segítségével lehetett csak véghezvinni ezt a munkát.** 17 Azokban a napokban a júdai előkelők is sokat leveleztek Tóbijjával, Tóbijjá meg velük. 18 Júdában ugyanis sokan eskü révén álltak kapcsolatban vele. Ő Sekanjának, Arah fiának volt a veje; a fia, Jóhánán pedig Mesullámnak, Berekjá fiának a leányát vette el. 19 Jótetteit is emlegették előttem, és az én beszédeimet hírül vitték neki. Tóbijjá pedig leveleket küldött, hogy megfélemlítsen engem.

Neh 7

1 Amikor fölépült a várfal, fölszereltem az ajtószárnyakat, és szolgálatba állították a kapuőröket, az énekeseket meg a lévitákat. 2 Jeruzsálem parancsnokává testvéremet, Hanánít és Hananját, a várnagyot neveztem ki, mert ő megbízhatóbb és istenfélőbb volt a többségnél. 3 Meghagytam nekik, hogy ne nyissák ki addig Jeruzsálem kapuit, amíg melegen nem süt a nap, és még mielőtt lemenne, csukják be az ajtószárnyakat, és reteszeljék be őket. Jeruzsálem lakói közül pedig állítsanak őrköt: egyeseket az őrhelyekre, másokat meg a saját házuikkal szemben. 4 A város igen nagy kiterjedésű, de gyér népességű volt, és a házak még nem voltak fölépítve. 5 Ekkor Isten azt a gondolatot adta nekem, hogy gyűjtsem össze az előkelőket, az előjárókat és a népet, hogy származási jegyzéket készítsünk. **Megtaláltam a származási jegyzékét azoknak, akik elsőként tértek haza, és abban ezt találtam följegyezve: 6 A Júda**

tartományából valók közül ezek tértek haza a száműzetésből – Nebukadneccar, Babilónia királya vitte őket fogságba, de visszatérhettek Jeruzsálembe és Júdába, ki-ki a maga városába –, 7 és jöttek meg Zerubbábel, Jészúával, Nehemjával, Azarjával, Raamjával, Nahamánival, Mordokajjal, Bilsánnal, Miszperettel, Bigvajjal, Rehúmmal és Baanával. Az Izráel népéhez tartozó férfiak szám szerint a következők voltak: 8 Parósnak kétezer-százhetvenkét leszármazottja, 9 Sefatjának háromszázhetvenkét leszármazottja, 10 Árahnak hatszázötvenkét leszármazottja, 11 Pahat-Móábnak Jészua és Jóáb ágán kétezer-nyolcszáztizennyolc leszármazottja, 12 Élámnek ezerkétszázötvennégy leszármazottja, 13 Zattúnak nyolcszáznegyvenöt leszármazottja, 14 Zakkajnak hétszázhatvan leszármazottja, 15 Binnúnak hatszáznegyvennyolc leszármazottja, 16 Bébajnak hatszázhuszonnyolc leszármazottja, 17 Azgádnak kétezer-háromszázhuszonkét leszármazottja, 18 Adónikámnak hatszázhatvanhét leszármazottja, 19 Bigvajnak kétezer-hatvanhét leszármazottja, 20 Ádinnak hatszázötvenöt leszármazottja, 21 Átéknak Hizkijjá ágán kilencvennyolc leszármazottja, 22 Hásumnak háromszázhuszonnyolc leszármazottja, 23 Bécajnak háromszázhuszonnégy leszármazottja, 24 Hárifnak száztizenkét leszármazottja, 25 Gibeónnak kilencvenöt leszármazottja. 26 Betlehemiek és Netófából valók száznyolcvannyolcan voltak, 27 Anatótból valók százhuszonnyolcan, 28 bét-azmávetiek negyvenketten, 29 kirjat-jeárimiak, kefiráiak és beérótiak hétszáznegyvenhárman, 30 ramáiak és gebaiak hatszázhuszonegyen, 31 Mikmászból valók százhuszonketten, 32 Bételből és Ajból valók százhuszonhárman, 33 a másik Nebóból valók ötvenketten, 34 a másik Élámból valók ezerkétszázötvennégyen, 35 hárimiak háromszázhuszan, 36 jerikóiak háromszáznegyvenötten, 37 lódiak, hádídiak és ónóiak hétszázhuszonegyen, 38 szenááiak pedig háromezer-kilencszázharmincan voltak. 39 A papok a következők voltak: Jedajá leszármazottai Jészua családjából kilencszázhetvenhárman, 40 Immér leszármazottai ezerötvenketten, 41 Pashúr leszármazottai ezerkétszáznegyvenheten, 42 Hárím leszármazottai ezertizenheten. 43 A lévíták a következők voltak: Jészua, Báni, Kadmiél és Hódavjá leszármazottai hetvennégyen. 44 Az énekesek ezek voltak: Ászáf leszármazottai száznegyvennyolcan. 45 A kapuőrök ezek voltak: Sallúmnak, Átéknak, Talmónnak, Akkúbnak, Hatítának és Sóbajnak a leszármazottai százharmincnyolcan. 46 Templomszolgák voltak Cihá fiai, Haszúfá fiai, Tabbáót fiai, 47 Kérósz fiai, Szíá fiai, Pádón fiai, 48 Lebáná fiai, Hagábá fiai, Salmaj fiai, 49 Hánán fiai, Giddél fiai, Gahar fiai, 50 Reájá fiai, Recín fiai, Nekódá fiai, 51 Gazzám fiai, Uzzá fiai, Pászéah fiai, 52 Bészaj fiai, Meúním fiai, Nefúszím fiai, 53 Bakbúk fiai, Hakúfá fiai, Harhúr fiai, 54 Baclút fiai, Mehídá fiai, Harsá fiai, 55 Barkósz fiai, Sziszerá fiai, Temah fiai, 56 Necíah fiai, Hatifá fiai. 57 Salamon szolgáinak a fiai voltak: Szótaj fiai, Szóferet fiai, Perúdá fiai, 58 Jaalá fiai, Darkón fiai, Giddél fiai, 59 Sefatjá fiai, Hattíl fiai, Pókeret-Haccebájím fiai és Ámón fiai. 60 A templomszolgáknak és Salamon szolgáinak a fiai összesen háromszázkilencvenketten voltak. 61 Ezek azok, akik Tél-Melahból, Tél-Harsából, Kerúbból, Addánból és Immérből jöttek, de nem tudták igazolni családjukat és származásukat, azt, hogy valóban Izráelből valók: 62 Delájá fiai, Tóbijjá fiai és Nekódá fiai hatszáznegyvenketten. 63 A papok közé tartoztak Hobajjá fiai, Hakkóc fiai és Barzillaj fiai. Ez utóbbi a gileádi Barzillaj egyik leányát vette feleségül, és róla kapta a nevét. 64 Ezek keresték bejegyzésüket a származási jegyzékben, de nem találták, ezért meg kellett válniuk a papi szolgálattól. 65 A királyi helytartó pedig megmondta nekik, hogy nem ehetnek az igen szent ételekből, amíg szolgálatba nem lép a főpap, aki dönthet az úrimmal és a tummímmal. 66 **Az egész gyülekezet összesen negyvenkétezer-háromszázhatvan fő volt, 67 azonkívül hétezer-háromszázharminchét szolga és szolgálóleány meg kétszáznegyvenöt énekes és énekesnő. 68 Volt négyszázharmincöt tevéjük és hatezer-hétszázhusz szamaruk.** 69 A családfők egy része adakozott az építkezésre. A királyi helytartó ezer aranydrahmát adott át a kincstárnak meg ötven hintőedényt és ötszázharminc papi köntöst. 70 Néhány családfő húszezer aranydrahmát és kétezer-kétszáz ezüstminát adott az építkezés költségeire. 71 A nép többi része pedig húszezer aranydrahmát, kétezer ezüstminát és hatvanhét papi köntöst adott. 72 A papok, a lévíták, a

kapuőrök és az énekesek, a köznépből valók és a templomszolgák, tehát egész Izráel letelepedett a maga városaiban. A hetedik hónap kezdetére már saját városaikban laktak Izráel fiai.

Neh 8

**A BIBLIA (FEL)OLVASÁSA – HERMENEUTIKA:
HATÁS: BÁNKÓDÁS (TÖRVÉNY), MAJD ÖRÖM (EVANGÉLIUM) VÖ.
EZSD 2, 70-3-4A**

1 Akkor az egész nép egy emberként összegyűlt a Vízi-kapu előtti téren, és azt mondták Ezsdrásnak, az írástudónak, hogy hozza elő Mózes törvénykönyvét, amelyet az Úr adott Izráelnek. **LD ZSINATI EA. LP CIKK**

2 A hetedik hónap első napján tehát odavitte Ezsdrás pap a törvényt a gyülekezet elé, amely olyan férfiakból és nőkből állt, akik mindnyájan meg tudták érteni a hallottakat. 3 Fölolvasta azt a Vízi-kapu előtti téren virradattól délig, azok előtt a férfiak és nők előtt, akik meg tudták azt érteni. Az egész nép figyelemmel hallgatta a törvénykönyvet. 4 Ezsdrás, az írástudó egy erre az alkalomra készített szószéken állt, mellette pedig jobb felől Mattitjá, Sema, Anájá, Úrijjá, Hilkiijá és Maaszéjájá, bal felől pedig Pedájá, Mísáél, Malkijjá, Hásum, Hasbaddáná, Zekarjá és Mesullám állt. **5 Ezsdrás az egész nép szeme láttára nyitotta föl a könyvet, mert az egész népnél magasabban volt. Amikor fölnyitotta, fölállt az egész nép. 6 És amikor Ezsdrás áldotta az Urat, a nagy Istent, az egész nép fölemelt kezekkel mondta rá: Ámen! Ámen! Azután meghajoltak, és arccal a földre borultak az Úr előtt. 7 Jésúa, Bání, Sérébjá, Jámín, Akkúb, Sabetaj, Hódijjá, Maaszéjájá, Kelítá, Azarjá, Józábád, Hánán, Pelájá és a léviták magyarázták a népnek a törvényt, miközben a nép a helyén állt. 8 Szakaszokra osztva olvasták a könyvet, Isten törvényét, és úgy magyarázták, hogy a nép megértette az olvasottakat. 9 Akkor Nehémiás, a királyi helytartó és Ezsdrás pap, az írástudó meg a léviták, akik elmagyarázták a törvényt a népnek, így szóltak az egész néphez: **Az Úrnak, a ti Isteneteknek szent napja ez. Ne gyászoljatok, és ne sírjatok! Ugyanis az egész nép sírva hallgatta végig a törvény szavait. 10 Majd ezt mondták nekik: Menjetek, egyetek valami finomat, igyatok valami jót, és juttassatok belőle azoknak is, akiknek nincs, mert a mi Urunk szent napja ez. Ne bánkódjatok, mert az Úr előtt való örvendezés a ti menedéketek! 11 A léviták így csitítgatták az egész népet: Csillapodjatok, mert szent ez a nap, és ne bánkódjatok! 12 Ekkor elment az egész nép, hogy egyenek, igyanak, és másoknak is****

juttassanak belőle, és nagy örömnepet tartsanak, mert megértették mindazt, amire oktatták őket. ¹

FT Túl a lit-on 38

11. A keresztény olvasás, a meglepetésre való nyitottság, amelynek megtapasztalása: öröm. Nehémiás könyvében a babiloni fogságból hazatérő zsidóság számára Ezsdrás pap felolvassa a megtalált törvénykönyvet, Isten igéjét. Egy gyönyörű istentiszteletről, egy liturgikus hermeneutikai folyamatról kapunk tudósítást: Ezsdrás a nép szeme láttára kinyitja a könyvet, a nép feláll, Ezsdrás áldja az Urat (liturgia): „Szakaszokra osztva olvasták a könyvet, Isten törvényét, és úgy magyarázták, hogy a nép megértette az olvasottakat.” (Neh 8,8). A felolvasás (ez legalább olyan fontos, mint az olvasás) után a nép először sír, majd örvendezik. Íme, az Isten Szentlelke által „mozgásba hozott” hermeneutika! Csodálkoznék, ha ebben Luther nem látta volna meg a törvény és az evangélium feszültségét.

13 Másnap azután összegyűltek az egész nép családfelei, a papok és a lévíták Ezsdrásnál, az írástudónál, hogy még jobban megértsék a törvény szavait. 14 Ekkor megírva találták a törvényben, amelyet az Úr Mózes által adott, hogy a hetedik hónapban levő ünnepen lombsátrakban kell lakniuk Izráel fiainak. 15 Kihirdették és közhírré tették ezért minden városban meg Jeruzsálemben: Menjetek ki a hegyekbe, és hozzatok olajfa-, vadolajfa-, mirtusz- és pálmaágakat meg más sűrű lombú faágakat, és készíttetek lombsátrakat, ahogyan meg van írva. 16 Kiment azért az egész nép, ágakat hoztak, és lombsátrakat készíttetek maguknak, mindenki a háza tetején vagy az udvarán, az Isten háza udvarán és a Vízi-kapu meg az Efraim-kapu előtti téren. 17 Lombsátrakat készített tehát a fogságból hazatért egész gyülekezet, és lombsátrakban lakott. Bizony nem tettek így Izráel fiai Józsuénak, Nún fiának az ideje óta egészen eddig. **Igen nagy volt az öröm. 18 Nap nap után olvasták az Isten törvénykönyvét, az első naptól az utolsó napig. Hét napon át ünnepeltek, a nyolcadik nap pedig a törvényben előírt ünnepnap volt.**

LD ZSINATI EA. LP CIKK

Neh 9

Ennek a hónapnak huszonnegyedik napján összegyűltek Izráel fiai, és böjtöltek, zsákruhát öltöttek, és port hintettek magukra. 2 Izráel utódai elkülönültek minden idegentől, azután előállva vallást tettek vétkeikről és őseik bűneiről. 3 Majd a nap negyedrészen át a helyükön álltak, és felolvastak nekik Istenüknek, az Úrnak törvénykönyvéből, negyedrészen át pedig hitvallást tettek, újra és újra leborulva közben Istenük, az Úr előtt. 4 Azután fölállt a lévíták emelvényére Jészua, Báni és Kadmiél, Sebanjá, Bunní és Sérébjá, Báni és Kenáni, és hangos szóval kiáltottak Istenükhöz, az Úrhoz. 5 Majd ezt mondták a lévíták, Jészua, Kadmiél és Báni, Hasabnejá, Sérébjá és Hódijjá, Sebanjá és Petahjá:

BŰNVALLÓ ÜDVTÖRTÉNETI NARRÁCIÓ

Jöjjetek, áldjátok az Urat, a ti Isteneteket örökkön-örökké! Áldják dicső nevedet, amely magasztosabb minden áldásnál és dicséretnél! 6 Uram, te vagy egyedül! Te alkottad az eget, az egek egeit és minden seregüket, a földet és mindent, ami rajta van, a tengereket és mindent, ami bennük van. Te adsz életet mindnyájuknak. Téged imád a mennyei sereg. 7 Te vagy, Uram, az Isten, aki kiválasztottad Abrámot, kihoztad Úr-Kaszdímból,

és az Ábrahám nevet adta neki. 8 A szívét hozzád hűnek találtad, és szövetséget kötöttél vele, hogy odaadod neki a kánaániak, a hettiták, az emóriak, a perizziek, a jebúsiak és a gírgásiak földjét, odaadod az ő utódainak. Meg is tartottad ígéretedet, mert igaz vagy! 9 Meglátta őseink nyomorúságát Egyiptomban, és meghallotta segélykiáltásukat a Vörös-tengernél. 10 Jeleket és csodákat tettél a fáraó előtt, összes udvari embere és országának egész népe előtt, mert tudta, hogy kevélyen bántak velük. Olyan hírnevet szereztél magadnak, amely megvan még ma is. 11 Kettéhasítottad előttük a tengert, úgyhogy a szárazon vonultak át a tenger közepén. Üldözőiket úgy dobtad az örvénybe, mint követ a feneketlen vízbe. 12 Felhőoszlopban vezetted őket nappal és tűzoszlopban éjjel, hogy megvilágítsd nekik az utat, amelyen járnak. 13 Majd leszálltál a Sínai-hegyre, és beszéltél velük az égből. Adtál nekik helyes törvényeket, igaz útmutatásokat, jó rendelkezéseket és parancsolatokat. 14 Megismertetted velük szent nyugalomnapodat, és parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényt adtál nekik szolgálád, Mózes által. 15 Az égből adtál nekik kenyeret, amikor éheztek, és a kősziklából fakasztottál vizet, amikor szomjaztak. Azt mondtad nekik, hogy menjenek be, és vegyék birtokba azt a földet, amelyet esküre emelt kézzel ígértél oda nekik. 16 Őseink azonban kevélyek voltak, megmakacsolták magukat, és nem hallgattak parancsolataidra. 17 Nem akartak engedelmeskedni, nem emlékeztek csodáidra, amelyeket velük tettél, hanem megmakacsolták magukat, és a fejükbe vették, hogy visszatérnek az egyiptomi szolgaságba. De te bűnbocsátó Isten vagy, kegyelmes és irgalmas, akinek türelme hosszú, és nagy a szeretete, ezért nem hagytad el őket. 18 Pedig még borjúsobrot is készítettek maguknak, és ezt mondták: Ez a te istened, aki fölhozott téged Egyiptomból! Ilyen gyalázatos dolgot követtek el. 19 De te nagy irgalmadban nem hagytad el őket a pusztában. Nem távozott el tőlük a felhőoszlop nappal, hogy vezesse őket az úton, sem a tűzoszlop éjjel, hogy világítsa nekik az úton, amelyen jártak. 20 Jóságos lelkedet adta, hogy értelmessé tegye őket. Nem vontad meg szájuktól mannádat, és adtál nekik vizet, amikor szomjaztak. 21 Negyven éven át gondoskodtál róluk a pusztában: nem nélkülöztek, ruhájuk nem szakadt le róluk, és a lábuk sem dagadt meg. 22 Országokat és népeket adtál nekik, és határaikat nekik juttattad. Birtokba vették Szihón országát, Hesbón királyának az országát és Ógnak, Básán királyának az országát. 23 Fiaikat pedig megsokasítottad – annyian lettek, mint égen a csillag –, és bevitted őket arra a földre, amelyről azt ígérted őseiknek, hogy bemennek oda, és birtokba veszik. 24 Fiaik be is vonultak, és birtokba vették azt a földet. Megaláztad előttük az ország lakóit, a kánaániakat, és kezükbe adta őket királyaikkal és az ország népével együtt, hogy tetszésük szerint bánjanak velük. 25 Elfoglalták az erődített városokat és a kövér földet. Birtokba vették a minden jóval telt házakat, az ásott kutakat, a szőlőket és olajfákat, és a sok-sok gyümölcsfát. Ettek róluk jóllakásig, és meghíztak, dúskáltak bőséges ajándékaidban. 26 Ők azonban engedetlené váltak, és föllázadtak ellened, törvényednek hátat fordítottak, prófétáidat meggyilkolták, mert intették és hozzád akarták téríteni őket; ilyen gyalázatos dolgot követtek el. 27 Ezért ellenségeik kezébe adta őket, hogy szorongassák őket. De szorult helyzetükben hozzád kiáltottak, és te meghallgattad őket az égből. Nagy irgalmaddal szabadítókat adtál nekik, akik kiszabadították őket ellenségeik kezéből. 28 De mihelyt nyugalomuk lett, ismét gonoszságot követtek el veled szemben, ezért újból átengedted őket ellenségeiknek, hogy uralkodjanak rajtuk. Majd újból kiáltottak hozzád, és te meghallgattad őket az égből, és irgalmaddal sokszor megmentetted őket. 29 Intetted, és törvényedhez akartad téríteni őket, de ők kevélyek voltak, és nem hallgattak parancsolataidra, hanem vétkeztek törvényeid ellen; pedig ha az ember teljesíti azokat, él általuk. Pártütően hátat fordítottak, megmakacsolták magukat, és nem engedelmeskedtek. 30 Te mégis oly sok éven át türelmes voltál irántuk, és lelkeddel, prófétáid által intetted őket, de ők nem

figyeltek rád. Ezért más országok népeinek a kezébe adtad őket. 31 Nagy irgalmaddal mégsem semmisítetted meg és nem hagytad el őket, mert kegyelmes és irgalmas Isten vagy. 32 Most azért, Istenünk, te nagy, erős és félelmetes Isten, aki hűségesen megtartod a szövetséget, ne tartsd csekélységnek azt a sok nyomorúságot, amely utolért bennünket, királyainkat, vezetőinket, papjainkat, prófétáinkat, őseinket és egész népedet az asszír királyok idejétől mind a mai napig! 33 Jogos volt minden, amit reánk hoztál, mert te hű voltál hozzánk, mi pedig hitszegők voltunk. 34 Hiszen királyaink, vezetőink, papjaink és őseink nem teljesítették törvényedet, és nem figyeltek parancsolataidra meg intelmeidre, amelyekkel intetted őket. 35 És bár országukban javaiddal halmoztad el, tágas és kövér földdel ajándékoztad meg őket, mégsem szolgáltak téged, és nem tértek meg gonosz cselekedeteikből. 36 És most mi szolgálak vagyunk! Éppen azon a földön, amelyet őseinknek adtál, hogy élvezzék annak gyümölcsét és javait, azon vagyunk szolgálak. 37 Termése azokat a királyokat gazdagítja, akiket fölénk helyeztél vétkeink miatt. Ők tetszésük szerint uralkodnak rajtunk és jószágainkon, mi pedig nagy nyomorúságban vagyunk!

Neh 10

Mindezek alapján írásbeli megállapodást **készítettünk, amelyet pecséttel láttak el vezetőink, lévitáink és papjaink.** 2 Az iratot pecséttel látták el: Nehémiás, Hakaljá fia, a királyi helytartó és Cidkijjá. 3 Azután Szerájá, Azarjá és Jirmejá, 4 Pashúr, Amarjá és Malkijjá, 5 Hattús, Sebanjá és Mallúk, 6 Hárím, Merémót és Óbadjá, 7 Dániel, Ginnetón és Bárúk, 8 Mesullám, Abijjá és Mijjámín, 9 Maazjá, Bilgaj és Semajá. Ezek voltak a papok. 10 A léviták ezek voltak: Jésúa, Azanjá fia, a Hénádád fiai közül való Binnúj és Kadmiél 11 és testvéreik: Sebanjá, Hódijjá és Kelitá, Pelájá és Hánán, 12 Míká, Rehób és Hasabjá, 13 Zakkúr, Sérébjá és Sebanjá, 14 Hódijjá, Báni és Benínú. 15 A nép főemberei pedig ezek voltak: Parós, Pahat-Móáb, Élám, Zattú és Báni, 16 Bunní, Azgád és Bébjá, 17 Adónijjá, Bigvaj és Ádín, 18 Átér, Hizkijjá és Azzúr, 19 Hódijjá, Hásúm és Bécaj, 20 Háríf, Anátót és Nébjá, 21 Magpiás, Mesullám és Hézír, 22 Mesézabél, Cádók és Jaddúa, 23 Pelatjá, Hánán és Anájá, 24 Hóséa, Hananjá és Hassúb, 25 Lóhés, Pilhá és Sóbék, 26 Rehúm, Hasabná és Maaszéjá, 27 Ahijjá, Hánán és Anán, 28 Mallúk, Hárím és Baaná. 29 A nép többi része: a papok, a léviták, a kapuőrök, az énekesek, a templomszolgák és mindazok, **akik a tartományok népeitől elkülönülve csatlakoztak az Isten törvényéhez feleségeikkel, fiaikkal és leányaikkal együtt; mindenki, aki már elég értelmes volt hozzá, 30 csatlakoztak előkelő honfitársainkhoz. Átok terhe alatt megesküdtünk arra, hogy Isten törvénye szerint élünk, amelyet Isten az ő szolgája, Mózes által adott, és hogy megtartjuk és teljesítjük Urunknak, az Úrnak minden parancsolatát, előírását és rendelkezését.** 31 *Nem adjuk leányainkat az országban élő népekhez, és fiainknak nem veszünk feleséget az ő leányaik közül.* 32 *Ha az országban élő népek árut vagy bármilyen gabonát hoznak eladásra a nyugalom napján, nem vásárolunk tőlük a nyugalom napján vagy más ünnepnapokon. A hetedik évben paragon hagyjuk a földet, és elengedünk minden tartozást.* 33 *Köteleztük magunkat arra, hogy évenként egyharmad sekelt adunk Istenünk házána a szolgálatára: 34 a sorba rakott kenyerekre, az állandó étel- és égőáldozatra, a nyugalom napján, újholdkor és a megszabott ünnepeken bemutatandó áldozatokra, továbbá a szent adományokra és a vétékáldozatokra, hogy engesztelést szerezzenek Izraelért, és minden munkára Istenünk házána.* 35 *Mi, papok, léviták és a nép kisorsoltuk, hogy évről évre mikor melyik család hordja be az áldozathoz szükséges tűzifát Istenünk házába, hogy égjen a tűz Istenünknek, az Úrnak az oltárán, ahogyan az elő van írva a törvényben.* 36 *Bevisszük földünknek első termését és mindenféle gyümölcsfának az első termését évről évre az Úr házába.* 37 *Elsőszülött fiainkkal és állatainkkal is úgy járunk el, ahogyan elő van írva a*

törvényben. Marháink és juhaink elsőszülöttjeit bevisszük Istenünk házába a papoknak, akik Istenünk házában végeznek szolgálatot. 38 A tésztánkból készült első lepényt meg mindenféle gyümölcsfánknak, a mustnak és olajnak a legjavát felajánljuk, és bevisszük Istenünk házába a kamrába a papoknak, földünkről a tizedet pedig a lévítáknak. Nekik, a lévítáknak kell beszédniük a tizedet minden városban, ahol csak a földet megműveljük. 39 Egy áronita pap legyen a lévítákkal, amikor a lévíták beszédik a tizedet. A lévíták pedig vigyék be a tizednek a tizedét Istenünk házába, a kincstár kamrába. 40 Ezekbe a kamrákba kell bevinniük Izráel fiainak és Lévi fiainak a felajánlott gabonát, mustot és olajat, mert ott vannak a szent edények meg a szolgálatot végző papok, a kapuőrök és az énekesek. Nem fogjuk elhanyagolni Istenünk házát!

Jó Szabó, p. 488. A fogadalom csak válasz lehet Isten szövetségi hűségére. Olyan, mint az alapokra húzott fal. A kettő soha nem cserélhet szerepet. A törvény akkor talál igazán magára, ha áthatja a kegyelem Lelke. Nem torzul paragrafussá, hanem Isten akaratának útjelző táblája lesz. Eredetileg is ennek szánta az Isten.

Neh 11

A nép vezetői Jeruzsálemben telepedtek le. **A nép többi részére pedig sorsot vetettek azért, hogy minden tíz ember közül egy Jeruzsálembé költözzék, és a szent városban lakják, a többi kilenc pedig maradjon a maga városában. 2 Mindazokat, akik önként vállalták, hogy Jeruzsálemben telepszenek le, áldotta a nép. 3** A júdai tartomány főemberei Jeruzsálemben telepedtek le. De Júda városaiban lakott a maga birtokán, a maga városában Izráel többi része, a papok, a lévíták, a templomszolgák és Salamon szolgáinak a leszármazottai. 4 Jeruzsálemben telepedtek le Júda és Benjámin leszármazottai közül a következők: Júda leszármazottai közül Atájá, Uzzijjá fia, aki Zekarjá fia, aki Amarjá fia, aki Sefatjá fia, aki Mahalalél fia volt, Pérec leszármazottai közül. 5 Továbbá Maaszéj, aki Bárúk fia, aki Kol-Hóze fia, aki Hazájá fia, aki Adájá fia, aki Jójáríb fia, aki Zekarjá fia, aki pedig Hassilóni fia volt. 6 Pérec leszármazottai közül összesen négyszázhatvannyolc tekintélyes ember telepedett le Jeruzsálemben. 7 Benjámin leszármazottai közül Szallú, Messulám fia, aki Jóéd fia, aki Pedájá fia, aki Kólájá fia, aki Maaszéj fia, aki Ítiél fia, aki pedig Jesájá fia volt, 8 azután Gabbaj és Szallaj, összesen kilencszázhuszonnyolcan. 9 Ezeknek Jóél, Zikrí fia volt a felügyelőjük, Júda, Szenúá fia pedig a város helyettes felügyelője volt. 10 A papok közül Jedájá, Jójáríb fia, Jákin, 11 Szerájá, Hilkiijá fia, aki Mesullám fia, aki Cádók fia, aki Merájót fia, aki Ahítúbnak, az Isten háza felügyelőjének a fia volt. 12 Szolgatársaik, a templomi munkák végzői nyolcszázhuszonketten voltak. Továbbá Adájá, Jeróhám fia, aki Pelaljá fia, aki Amcí fia, aki Zekarjá fia, aki Pashúr fia, aki pedig Malkijjá fia volt. 13 Rokonsága, a családfejek kétszáznegyvenketten voltak. Továbbá Amasszaj, Azarél fia, aki Ahzaj fia, aki Mesillémót fia, aki Immér fia volt. 14 Rokonai, tekintélyes emberek, százhuszonnyolcan voltak, és a felügyelőjük Zabdiél, Gedólím fia volt. 15 A lévíták közül Semájá, Hassúb fia, aki Azríkám fia, aki Hasabjá fia, aki Bunní fia volt. 16 A lévíták főemberei közül Sabbetaj és Józabád az Isten házán kívül adódó munkát irányította. 17 Mattanjá, Míká fia, aki Zabdí fia, aki Ászáf fia volt, ő volt az éneklés vezetője, aki az imádságnál a magasztaló éneket szokta elkezdni, aztán Bakbukjá, testvérei körében a második, majd Abdá, Sammúa fia, aki Gálál fia, aki pedig Jedútún fia volt. 18 Összesen kétszáznyolcvannégy lévita lakott a szent városban. 19 Kapuőrök voltak Akkúb, Talmón és rokonságuk. Százhetvenketten őrködtek a kapuknál. 20 Izráel többi része, a papok és a lévíták Júda többi városaiban laktak, mindenki a maga örökségében. 21 A templomszolgák a Várhegyen laktak. Cíhá és Gispá voltak a templomszolgák felügyelői. 22 A jeruzsálemi lévíták felügyelője Uzzí, Báni fia volt, aki Hasabjá fia, aki Mattanjá fia, aki Míká fia volt Ászáf fiai közül, akik az Isten háza szolgálatában énekelni szoktak. 23 Mert királyi parancs és szigorú rendelkezés szabályozta az énekesek napi teendőit. 24 Petahjá, Mesézabél

fia, aki Júda fiának, Zerahnak a fiai közül származott, és a király megbízottjaként a nép ügyeit intézte. 25 A vidéki városok közül Júda fiai laktak Kirjat-Arbában és falvaiban, továbbá Díbónban és falvaiban, Jekabceélben és falvaiban, 26 Jésúában, Móládában és Bét-Peletben, 27 Hacar-Súálban, Beérsebában és falvaiban, 28 Ciklágban, Mekónában és falvaiban, 29 En-Rimmónban, Corában és Jarmútban, 30 Zánóahban, Adullámban és falvaikban, Lákisban és mezőin, Azékában és falvaiban. Beérsebától a Hinnóm-völgyig ők telepedtek le. 31 Benjámin fiai pedig Gebában, Mikmászban, Ajjában, Bételben és falvaiban laktak, 32 meg Anátótban, Nóbban és Ananjában, 33 Hácórban, Rámában és Gittajimban, 34 Hádídiban, Cebóimban és Neballatban, 35 Lódban és Ónóban, a Mesteremberek völgyében. 36 A lévíták egyes csoportjai Júdában, mások Benjáminban települtek le.

Neh 12

1 Ezek azok a papok és lévíták, akik hazatértek Zerubbábelrel, Sealtiél fiával és Jészúával: Szerájá, Jirmejá és Ezrá, 2 Amarjá, Mallúk és Hattús, 3 Sekanjá, Rehúm és Merémót, 4 Iddó, Ginnetón és Abijjá, 5 Mijjámín, Maadjá és Bilgá, 6 Semajá, Jójáríb és Jedajá, 7 Szallú, Ámók, Hilkiijá és Jedajá. Ezek voltak Jészua idejében a papoknak és hozzátartozóiknak a főemberei. 8 A lévíták pedig ezek voltak: Jészua, Binnúj és Kadmiél, Sérébjá, Jehúdá és Mattanjá, aki hozzátartozóival együtt a magasztaló éneklés vezetője volt. 9 Velük szemben álltak szolgálati beosztásuknak megfelelően a hozzátartozóik: Bakbukjá és Unni. 10 Jészua nemzette Jójákímot, Jójákím nemzette Eljásíbot, Eljásíb pedig Jójádát. 11 Jójádá nemzette Jónátánt, Jónátán pedig nemzette Jaddúát. 12 Jójákím idejében a papok között ezek voltak a családfők: Szerájá családjában Merájá, Jirmejáéban Hananjá, 13 Ezráéban Mesullám, Amarjáéban Jóhánán, 14 Melíkuéban Jónátán, Sebanjáéban József, 15 Háríméban Adná, Merájótéban Helkaj, 16 Iddóéban Zekarjá, Ginnetónéban Mesullám, 17 Abijjáéban Zikrí, Minjámínéban, Móadjájéban Piltaj, 18 Bilgáéban Sammúa, Semajájéban Jónátán, 19 Jójáríbéban Mattenaj, Jedajájéban Uzzí, 20 Szallajéban Kallaj, Ámókéban Éber, 21 Hilkiijájéban Hasabjá, Jedajájéban pedig Netanél. 22 A lévíták között – de a papok között is – Eljásíb, Jójádá, Jóhánán és Jaddúa idejében jegyezték föl a családföket a perzsa Dárius uralkodásáig. 23 Lévi leszármazottainak a családfőit egy krónikában jegyezték föl egészen Jóhánánnak, Eljásíb fiának az idejéig. 24 A lévíták főemberei ezek voltak: Hasabjá, Sérébjá és Jészua, Kadmiél fia; **hozzátartozóik pedig velük szemben állva énekeltek a dicsérő és magasztaló énekeket, ahogyan Dávid, az Isten embere elrendelte, egyik kórus szemben a másikkal.** 25 Mattanjá, Bakbukjá és Óbadjá, Mesullám, Talmón és Akkúb **kapuőrök** voltak, akik a kapuknál levő raktárakra vigyáztak. 26 Ezek Jójákímnak, Jészua fiának, Jócádák unokájának az idejében és Nehémiás helytartónak meg Ezsdrás papnak, az írástudónak az idejében éltek. **27 Jeruzsálem falainak a felavatásakor mindenütt fölkeresték a lévítákat, és elvitték őket Jeruzsálembe, hogy tartsák meg az avatási ünnepséget, és örvendezzenek hálaadással, énekléssel, cintányérokkel, lantokkal és citerákkal.** 28 **Össze is gyűltek az énekesek Jeruzsálem egész környékéről, a netófiák falvaiból,** 29 Bét-Gilgálból, Geba és Azmávet vidékéről, mert az énekesek Jeruzsálem körül építettek maguknak falvakat. 30 És miután a papok meg a lévíták megtisztították magukat, megtisztították a népet, a kapukat és a falakat is. 31 Azután felküldtem Júda vezető embereit a fal tetejére, és felállítottam két nagy, hálaadó énekkart és menetet. Az egyik jobb felé indult a várfalon a Szemét-kapu felé. 32 Utána Hósajá ment és Júda vezető embereinek a fele, 33 továbbá Azarjá, Ezrá és Mesullám, 34 Júda és Benjámin, Semajá és Jirmejá. 35 A papok közül pedig harsonákkal vonult Zekarjá, aki Jónátán fia, aki Semajá fia, aki Mattanjá fia, aki Míkájá fia, aki Zakkúr fia, aki Ászáf fia volt, 36 azután a hozzátartozói: Semajá, Azarél, Milalaj, Gilalaj, Máaj, Netanél, Júda és Hanáni, Dávidnak, az Isten emberének a hangszereivel. Élükön Ezsdrás, az írástudó haladt. 37 A Forrás-kapunál egyenesen fölvonultak Dávid városának a lépcsőin, a fal följáróján Dávid palotája mellett keletre, a Vízi-kapuig. 38 A másik hálaadó

énekkar pedig bal felé haladt, én mentem utánuk, azután a nép fele a falon, a Kemencék tornya mellett a széles falig. 39 Azután az Efraim-kapu, az Ó-kapu, a Hal-kapu, a Hananél-torony és a Méá-torony mellett egészen a Juh-kapuig mentek, és megálltak a Börtön-kapunál. 40 Majd fölállt a két hálaadó énekkar az Isten házában, és velem együtt az előljárók fele 41 meg a papok: Eljákim, Maaszéjáj és Minjámín, Míkájáj, Eljóénaj, Zekarjá és Hananjáj a harsonákkal, 42 továbbá Maaszéjáj, Semájáj és Eleázár, Uzzí, Jóhánán és Malkijjá, Élám és Ézer. Azután énekelni kezdtek az énekesek; Jizrahjá volt a karnagyuk. 43 Azon a napon nagy véresáldozatokat mutattak be, és örvendeztek, mert az Isten nagy örömet szerzett nekik. **Az asszonyok és gyermekek is örvendeztek; messzire elhallatszott, hogy mennyire örvendeznek Jeruzsálemben.** 44 Azon a napon felügyelőket állítottak a kincsek, a felajánlások, az első termés és a tizedek raktárai élére, amelyekbe összegyűjtötték a papoknak és a lévítáknak járó törvényes részt a városok mezőiről, mert örültek a júdaiak, hogy szolgálatba álltak a papok és a lévíták. 45 **Ezek látták el az istentisztelettel és a tisztasági előírásokkal kapcsolatos tennivalókat meg az énekesek és a kapuőrök tennivalóit is Dávidnak és fiának, Salamonnak a parancsa szerint.** 46 Mert nagyon régóta, Dávid és Ászáf idejétől fogva voltak az énekeseknek vezetői, és voltak Istent dicsérő és hálaadó énekek. 47 **Zerubbábel és Nehémiás idejében egész Izráel megadta az áldozatokból napról napra az énekeseknek és a kapuőröknek járó részt. A szent adományokat is átadták a lévítáknak, a lévíták pedig átadták a szent adományokat Áron fiainak.**

Neh 13

1 Azon a napon felolvastak Mózes könyvéből a nép előtt, és azt találták benne megírva, hogy az ammóniak és a móábiak sohasem tartozhatnak az Isten gyülekezetéhez, 2 mert nem mentek Izráel fiai elé kenyérrel és vízzel, hanem fölbérelték ellenük Bálámot, hogy átkozza meg őket; de Istenünk áldásra fordította az átkot. 3 Amikor meghallották ezt a törvényt, **kizártak Izráelből minden keverék népet.** 4 Ezt megelőzően Eljásíb pap, Istenünk háza kamráinak a gondnoka rokonságba került Tóbijjával, 5 és berendezett neki egy nagy kamrát, bár ott azelőtt az adományokat, a tömjént és az edényeket meg a lévítáknak, az énekeseknek és a kapuőröknek rendelt gabona, must és olaj tizedét és a papoknak szánt felajánlásokat szokták tartani. 6 **Amikor mindez történt, nem voltam Jeruzsálemben, mert Artahasztának, Babilónia királyának a harminckettedik évében visszatértem a királyhoz.** Bizonyos idő múlva azonban megkértem a királyt, hogy ismét engedjen el engem. 7 Mihelyt megérkeztem Jeruzsálembé, **észrevettem, milyen helytelen dolgot tett Eljásíb Tóbijjá érdekében, amikor egy kamrát rendezett be neki Isten házában az udvarán.** 8 Ezt én igen rossznak tartottam, ezért kidobattam a kamrából minden holmit, ami Tóbijjá házából való volt. 9 **Azután megparancsoltam, hogy tisztítsák meg a kamrát, és visszahordattam oda az Isten házához tartozó edényeket, adományokat és tömjént.** 10 Megtudtam azt is, hogy a lévítáknak járó részt nem adták meg, és ezért a szolgálatra kötelezett lévíták és énekesek elszöktek a maguk mezejére. 11 Ezért felelősségre vontam az előljárókat, és ezt mondtam: **Miért ilyen elhagyatott az Isten háza?! Azután összegyűjtöttem és helyükre állítottam őket.** 12 Akkor egész Júda beszolgáltatta a raktárakba a gabonának, a mustnak és az olajnak a tizedét. 13 A raktárak felügyelőjévé kineveztem Selemjáj papot, Cádók írástudót és a lévíták közül Pedáját, melléjük pedig Hánánt, Zakkúr fiát, Mattanjáj unokáját, mivel őket megbízhatóknak tartották. Nekik kellett kiosztaniuk szolgatársaik járandóságát. 14 **Ezért emlékezz meg rólam, Istenem, és ne töröld ki könyvedből hűséges tetteimet, amelyeket Istenem házáért és az ottani teendőkért vittem véghez!** 15 Ebben az időben azt láttam Júdában, hogy a nyugalom napján szőlőt taposnak, gabonát hordanak, a szamarakra terhet raknak, és bort, szőlőt, fűgét meg mindenféle terhet hordanak Jeruzsálembé a nyugalom

napján. Ezért figyelmeztettem őket, hogy ezen a napon ne áruljanak eleséget. 16 Tírusziak is voltak ott, akik halat és mindenféle árut hoztak, és a nyugalom napján árusították a júdaiaknak Jeruzsálemben. 17 Ezért felelősségre vontam a júdai nemeseket, és ezt mondtam nekik: Miért követtek el ilyen gonoszságot, és szentségtelenítetek meg a nyugalom napját?! 18 Hiszen ugyanezt követték el őseitek, ezért hozta ránk és városunkra Istenünk ezt a sok bajt! Ti pedig még növelitek Isten haragját Izráel ellen azzal, hogy megszentégtelenítetek a nyugalom napját! 19 Amikor a nyugalom napjának előestéjén árnyék borult Jeruzsálem kapuira, megparancsoltam, hogy zárják be az ajtószárnyakat. Azt is megparancsoltam, hogy ne nyissák ki azokat, amíg el nem múlt a nyugalom napja. **Néhány legényemet a kapukhoz állítottam, hogy ne jusson be semmiféle teher a nyugalom napján.** 20 Emiatt a kereskedők és a különféle áruk árusai egyszer-kétszer Jeruzsálemben kívül töltötték az éjszakát. 21 Én azonban figyelmeztettem őket, és ezt mondtam nekik: Miért töltitek a várfal előtt az éjszakát? Ha még egyszer ilyet tesztek, megbüntetlek benneteket! Attól fogva nem jöttek a nyugalom napján. 22 Azután megparancsoltam a lévítáknak, hogy tisztítsák meg magukat, jöjjenek el, és **őrizzék a kapukat, hogy az emberek megszenteljék a nyugalom napját.** Ezért is emlékezz meg rólam, Istenem, és légy kegyelmes hozzám nagy szereteted szerint! 23 Ugyanabban az időben láttam olyan júdaiakat, akik asdódi, ammóni és móábi nőket vettek feleségül, 24 és gyermekeik fele asdódi nyelven beszélt. Júdai nyelven már nem is tudtak, hanem valamelyik másik nép nyelvén beszéltek. 25 Ezért veszekedtem velük, átkoztam őket, sőt egyeseket megvertem és megtépáztam. Majd megeskettem őket az Istenre, hogy nem adják leányaikat azoknak a fiaihoz, és nem veszik el azoknak a leányait sem fiaiknak, sem maguknak. 26 Hiszen ugyanígy vétkezett Salamon, Izráel királya is! Pedig nem sok népnek volt olyan királya, mint ő: Isten szerette őt, és egész Izráel királyává tette, de még őt is vétekbe vitték az idegen asszonyok. 27 Mégis azt kell rólatok hallanunk, hogy ilyen nagy gonoszságot követtek el?! Hűtlenek lettetek Istenünkhöz, mert idegen nőket vettetek feleségül! 28 Eljásíb főpap fiának, Jójádának az egyik fia a hóróni Szanballat veje volt, ezért elkergettem őt magam mellől. **29 Emlékezz rá, Istenem, hogy mennyire beszennyezték a papi tisztséget és a lévita papsággal kötött szövetséget! 30 Így tisztítottam meg őket minden idegen dologtól. Megállapítottam a papok és a lévíták tennivalóját, mindenkinek a maga munkáját, 31 és azt, hogy meghatározott időben hozzák be a tűzifát meg az első termést. Tartsd emlékezetben, Istenem, mindezt az én javamra!**

Nehémiás végig első személyben, a templom megtisztításáról.

Eszter 1

Történet Ahasvérós idejéből. Ez az Ahasvérós Indiától Etiópiáig **százhuszonhét tartomány** királya volt. 2 Amikor Ahasvérós király Súsán várában királyi trónján ült, 3 uralkodása harmadik évében lakomát rendezett összes vezető emberének és tisztviselőjének. Megjelentek előtte a perzsa és a méd vezérek, a nemesek és a tartományok vezető emberei. 4 Hosszú ideig, száznyolcvan napon át mutogatta nekik királysága dicső gazdagságát és fenségének csodálatos kincseit. 5 E napok elmúltával a király hét napig tartó lakomát rendezett Súsán várában, a királyi palotát körülvevő kertben az egész nép apraja-nagyja számára. 6 Fehér vásznak és bíborkék szőttesek voltak kifeszítve fehér és bíborvörös kötelekkel meg ezüstkarikákkal a márványoszlopok között, és arany- meg ezüstpamlagok álltak az alabástrom-, márvány-, gyöngyház- és sötétmárvány-kövezeten. 7 Aranyedényekből ittak, **mindegyik edénynek más-más volt a mintája. A királyi bort** királyi bőkezűséggel adták. 8 Senkinek sem szabták meg, hogy mit és mennyit ihat, mert a király meghagyta az összes udvarnokának, hogy mindenkinek a kedvében kell járni. 9 Vasti királyné is rendezett egy lakomát az asszonyoknak Ahasvérós király királyi palotájában. 10 A hetedik napon a királynak jó kedve támadt a bortól, és megparancsolta Mehúmánnak, Bizzetának és Harbónának, Bigtának és Abagtának, Zétarnak és Karkasznak, annak a hét udvarnoknak, akik Ahasvérós király mellett teljesítettek szolgálatot, **11 hogy vezessék be Vasti királynét a király elé királyi koronával a fején. Meg akarta mutatni a népnek és a vezető embereknek, hogy milyen szép; mert szép termetű volt. 12 De Vasti királyné nem volt hajlandó bemenni, hiába adta parancsba az udvarnokok által a király.** Ezen nagyon fölháborodott a király, és forrt benne a harag. 13 Megkérdezte tehát a király a múltat ismerő bölcseket, mert az volt a szokás, hogy a király minden ügyét a törvény- és jogtudósok tanácsa elé terjesztették. 14 Ezek közül a következők álltak hozzá a legközelebb: Karsená, Sétár és Admátá, Tarsís és Meresz, Marszená és Memúkán, Perzsia és Média hét vezető embere, akik bármikor megjelenhettek a király előtt, és a legfőbb tisztségeket töltötték be az országban. 15 Megkérdezték, hogy mit kell tenni a törvény szerint Vasti királynéval, mivel nem teljesítette Ahasvérós királynak az udvarnokok által küldött parancsát. 16 Akkor ezt mondta Memúkán a király és a vezető emberek előtt: Nemcsak a király ellen vétett Vasti királyné, hanem Ahasvérós király minden tartományának összes vezető embere és egész népe ellen is. 17 Mert a királyné tettének a híre eljut majd minden asszonyhoz, és ők is megvetik férjüket. Azt fogják mondani, hogy Ahasvérós király is megparancsolta, hogy Vasti királynét vezessék be hozzá, de ő nem ment. 18 A királyné tettének a hallatára így fognak majd beszélni az előkelő perzsa és méd asszonyok a király összes vezető emberével, és lesz bőven megvetés és fölháborodás. 19 Ha jónak látja a király, bocsásson ki királyi rendeletet, és jegyezzék azt föl a perzsák és a médek megmásíthatatlan törvényei közé, hogy Vasti nem jelenhet meg többé Ahasvérós király színe előtt, **királynői méltóságát pedig adja a király valaki másnak, aki különb nála. 20 Ha kihirdetik a király rendeletét, amelyet végre kell hajtani az egész hatalmas birodalomban, akkor minden asszony, a legnagyobb és a legkisebb rangú is megadja majd férjének a tiszteletet. 21 Tetszett ez a beszéd a királynak és a vezető embereknek, úgyhogy a király Memúkán szavai szerint járt el. 22 Levelet küldött valamennyi királyi tartományba, minden tartománynak a maga írásával és minden népnek a maga nyelvén, hogy hirdessék ki minden népnek a maga nyelvén: Mindenütt a férfi legyen az úr a házban!**

erre nem is emlékeztem.

Eszter 2

Ezek után lecsillapodott Ahasvérós király haragja, és eszébe jutott Vasti: az is, hogy mit tett, meg az is, hogy mit határoztak róla. 2 A király szolgálatára álló ifjak pedig ezt mondták: Keresni kell a királynak szép termetű szűz leányokat. 3 Nevezzen ki a király megbízottakat birodalma

minden tartományában, hogy gyűjtsenek össze minden szép termetű szűz leányt Súsán várába, az asszonyok palotájába. Bizzák rá őket Hégajra, a király udvarnokára, a háremőrök vezetőjére, és adjanak nekik szénkövekkel. 4 Az a leány legyen Vasti helyett a királyné, akit a király a legszebbnek talál. Tetszett ez a beszéd a királynak, és aszerint járt el. 5 **Volt Súsán várában egy Mordokaj nevű zsidó ember, Jáír fia, aki Simí fia, aki Kís fia, benjámini ember volt.** 6 **Jeruzsálemből vitték fogságba azokkal a foglyokkal együtt, akiket Jekonjával, Júda királyával hurcoltak el, amikor Nebukadnecar, Babilónia királya fogságba vitte őket.** 7 **Ő volt a gyámja Hadasszának, azaz Eszternek, nagybátyja leányának, mert nem volt neki sem apja, sem anyja. A leánynak termete is, arca is szép volt. Amikor apja és anyja meghalt, Mordokaj a leányává fogadta.** 8 Amikor kihirdették a király parancsát és rendeletét, sok leány gyűlt össze Súsán várában Hégaj felügyelete alatt. Eszter is bekerült a királyi palotába, Hégajnak, a háremőrök vezetőjének felügyelete alá. 9 Az szépnek találta a leányt, és megkedvelte. Buzgón ellátta őt szénkövekkel és megfelelő ételekkel, a királyi palota hét legkiválóbb szolgálóleányát adta mellé, és a szolgálóleányokkal együtt az asszonyok palotájának a legszebb részén szállásolta el. 10 Eszter azonban nem mondta meg, melyik népből való, és kik a rokonai, mert Mordokaj azt parancsolta neki, hogy ne mondja meg. 11 Mordokaj mindennap az asszonyok palotájának az udvara előtt járkált, hogy megtudja, jól van-e Eszter, és mi történik vele. 12 Egy-egy leányra akkor került sor, hogy bemenjen Ahasvérós királyhoz, ha letelt a nők számára előírt tizenkét hónap, mert ennyi ideig tartott a szénkövek. Hat hónapig mirhaolajjal szénkövezték őket, hat hónapig pedig balzsamokkal és más női szénkövekkel. 13 Amikor aztán a leány bement a királyhoz, mindent megadtak neki, amit csak kívánt, hogy abban mehessen át az asszonyok palotájából a király palotájába. 14 Este bement, reggel pedig átment az asszonyok másik palotájába Saaszának, a király udvarnokának, a másodfeleségek háremőrének a felügyelete alá. Többé nem mehetett a királyhoz, csak ha megkedvelte a király, és név szerint hívatta. 15 Amikor rákerült a sor Eszterre, Abihajilnak, Mordokaj nagybátyjának a leányára, akit leányává fogadott, és be kellett mennie a királyhoz, ő nem kívánt mást, mint amit Hégaj, a király udvarnok, a háremőrök vezetője mondott. Eszter mégis mindenkinek megtetszett, aki csak látta. 16 Így került Eszter Ahasvérós királyhoz a királyi palotába a tizedik hónapban, azaz tizedik hónapban, a király uralkodásának hetedik évében. 17 És a király minden nőnél jobban megszerette Esztert; minden leánynál jobban megnyerte tetszését és szeretetét. Ezért az ő fejére tette a királyi koronát, és királynévá tette Vasti helyett. 18 Azután nagy lakomát rendezett a király minden vezető és udvari emberének Eszter tiszteletére. A tartományokban közkegyelmet hirdetett, és királyi bőkezűséggel ajándékokat osztogatott. 19 Amikor másodszer is gyűjtöttek össze szűzeket, Mordokaj a királyi udvarban volt. 20 Eszter nem mondta meg, hogy kik a rokonai, és melyik népből való, mert Mordokaj így parancsolta neki. Eszter éppúgy megfogadta Mordokaj szavát, mint amikor még a gyámsága alatt volt. 21 Egyszer tehát, amikor Mordokaj a királyi udvarban volt, Bigtán és Teres, a király küszöbét őrző két udvarnok megharagudott Ahasvérós királyra, és merényletet tervezett ellene. 22 Mordokaj azonban megtudta a dolgot, megmondta Eszter királynénak, Eszter pedig elmondta Mordokaj nevében a királynak. 23 Kivizsgálták a dolgot, és igaznak találták, ezért mind a kettőt felakasztották. Föl is jegyezték ezt a király jelenlétében az udvari krónikába.

Eszter 3

Ezek után nagy méltóságra emelte Ahasvérós király az **agági Hámánt, Hammedátá fiát, és feljebb tétette a székét a körülötte levő összes vezető emberénél.** 2 A király összes udvari embere, aki csak a királyi udvarban volt, térdet hajtott és leborult Hámán előtt, mert így parancsolta a király. Mordokaj azonban nem hajtott térdet, és nem borult le. 3 Ezért a király udvari emberei, akik a királyi udvarban voltak, megkérdezték Mordokajt: Miért szeged meg a király parancsát? 4 Napról napra mondogatták ezt neki, de ő nem törődött velük. Ezért

jelentették Hámánnak, hogy lássák, helytálló-e Mordokaj védekezése, mert arra hivatkozott előttük, hogy zsidó. 5 Amikor Hámán is látta, hogy Mordokaj nem hajt térdet, és nem borul le előtte, elöntötte Hámánt a méreg. 6 De kevésnek tartotta, hogy csak Mordokajra emeljen kezét, mert megmondták neki, hogy Mordokaj melyik népből való. Ezért arra törekedett Hámán, hogy Mordokajjal együtt minden zsidót kipusztítson Ahasvérós egész birodalmából. **ELSŐ NAGY HOLOKAUSZT** 7 Ahasvérós király uralkodása tizenkettedik évének első hónapjában, vagyis niszán hónapban púrt, azaz sorsot vetettek Hámán előtt a megfelelő napra és a megfelelő hónapra, és a sors a tizenkettedik hónapra, vagyis adár hónapra esett. 8 Akkor ezt mondta Hámán Ahasvérós királynak: Van egy nép, amely elszórtan és elkülönülve él a népek között birodalmad minden tartományában. Törvényeik különböznek minden más népétől, és a király törvényeit sem tartják be. Nem helyes, hogy nyugton hagyja őket a király! 9 Ha a király jónak látja, adja írásba, hogy el kell pusztítani őket, én pedig tízezer talentum ezüstöt mérek ki a tisztviselők kezébe, hogy vigyék a királyi kincstárba. 10 Ekkor a király lehúzta ujjáról a pecsétgyűrűt, és átadta az agági Hámánnak, Hammedátá fiának, a zsidók ellenségének. 11 Majd a király ezt mondta Hámánnak: Az ezüst maradjon a tied, a néppel pedig tedd, amit jónak látsz. 12 Az első hónap tizenharmadik napján hívták a királyi írnokokat, és megírták mindent Hámán parancsa szerint a király kormányzóinak, minden tartomány helytartójának, minden nép vezetőjének, minden tartománynak a maga írásával és minden népnek a maga nyelvén. **Ahasvérós király nevében készült az írás, és a király gyűrűjével pecsételték** le. 13 Elküldték a levelet futárokkal valamennyi királyi tartományba, hogy egyetlen napon, a tizenkettedik hónap, vagyis adár hónap tizenharmadikán pusztítsanak el, gyilkoljanak le és semmisítsenek meg minden zsidót: ifjakat és öregeket, gyermekeket és nőket egyaránt, vagyonuk pedig legyen szabad prédává. 14 Az irat szövegét törvényként adták ki minden egyes tartománynak, közölve minden néppel, hogy legyenek készen azon a napon. 15 A futárok sietve útnak indultak a király parancsával, Súsán városában pedig kihirdették a törvényt. Miközben a király és Hámán leültek inni, Súsán városában riadalom támadt.

Eszter 4

Amikor Mordokaj megtudta mindazt, ami történt, megszaggatta a ruháját, zsákruhába öltözött, hamut szórt a fejére, kiment a városba, és hangosan, keservesen jajveszékelt. 2 Így ment egészen a király kapujáig, de a király kapuján senkinek sem volt szabad belépnie zsákruhában. 3 Minden egyes tartományban, ahová csak a király törvényerejű parancsa eljutott, nagy gyász szakadt a zsidókra. **Böjtöltek, sírtak, a mellüket verték, és sokan voltak, akik zsákruhában és hamuban heverték.** 4 Ekkor bementek Eszterhez a szolgálóleányai és a háremőrei, és jelentették ezt neki. A királyné nagyon megrendült, és ruhát küldött, hogy öltöztessék fel Mordokajt, a zsákruhát pedig vegyék le róla, de ő nem fogadta el. 5 Ezért Eszter hívatta Hatákat, a szolgálatára rendelt királyi udvarnokot, és megparancsolta, hogy tudja meg Mordokajtól, mi ez, és miért tesz ilyet. 6 Kiment tehát Haták Mordokajhoz a város főterére, amely a király kapujával szemben volt. 7 Akkor Mordokaj elmondta neki mindazt, ami történt, és hogy mit ígért Hámán, mennyi ezüstöt mér ki a királyi kincstárnak, ha elpusztíthatja a zsidókat. 8 Odaadta neki a törvény szövegének másolatát is, amelyet Súsánban adtak ki a kiirtásuk céljából, hogy mutassa meg Eszternek, magyarázza meg, és parancsolja meg neki, hogy menjen be a királyhoz, kérjen tőle kegyelmet, és esdekелjen előtte népéért. 9 Haták bement Eszterhez, és átadta Mordokaj üzenetét. 10 Eszter azonban ezt a választ küldte Hatákkal Mordokajnak: 11 A király összes udvari embere és a királyi tartományok népe is tudja, hogy minden férfira és nőre ugyanaz a törvény vonatkozik: aki hívatlanul be mer menni a királyhoz a belső udvarba, azt kivégzik. Csak az marad életben, aki felé a király kinyújtja aranypálcáját. Engem azonban már harminc napja nem hívtak be a királyhoz. 12 Mordokajnak átadták Eszter üzenetét. 13 Akkor Mordokaj ezt üzenté vissza Eszternek: Ne képzeld, hogy te a királyi palotában

megmenekülhetsz a többi zsidó közül! 14 Mert ha te most némán hallgatsz, a zsidók kaphatnak módot máshonnan a szabadulásra és menekvésre, te azonban családdal együtt elpusztulsz. Ki tudja, nem éppen a mostani idők miatt jutottál-e királynői méltóságra? 15 Eszter ezt üzente vissza Mordokajnak: **16 Menj, és gyűjts össze minden zsidót, aki csak Súsánban található, és böjtöljetek értem! Ne egyetek és ne igyatok három napig se éjjel, se nappal! Én is ugyanígy böjtölök szolgálóleányaimmal, azután bemegyek a királyhoz a törvény ellenére is. Ha el kell vesznem, hát vesszek el! (szituációs etika és/vagy altruizmus?)**

Eszter 5

Három nap múlva Eszter királynői ruhába öltözött, és megállt a királyi palota belső udvarán, szemben a királyi palotával. A király éppen királyi trónján ült a királyi palotában, szemben a palota bejáratával. 2 Amint meglátta a király, hogy Eszter királyné ott áll az udvaron, kegyelmes volt hozzá, és kinyújtotta Eszter felé a kezében levő aranypalcát. Akkor odament Eszter, és megérintette a pálca végét. 3 A király megkérdezte tőle: Mi járatban vagy, Eszter királyné? Mit kívánsz? Még ha országom felét is, megkapod! 4 Eszter így válaszolt: Ha jónak látja a király, jöjjön el ma Hámánnal együtt arra a lakomára, amelyet rendeztem. 5 A király erre így szólt: Siessetek Hámánért, hogy teljesítsük Eszter kérését! Azután a király Hámánnal együtt elment a lakomára, amelyet Eszter rendezett. 6 Borozgatás közben így szólt a király Eszterhez: Mit kérsz? Megkapod! Mit kívánsz? Még ha az ország felét is, meglesz! 7 Eszter így válaszolt: Van kérésem és kívánságom. 8 Ha elnyertem a király jóindulatát, és jónak látja a király, hogy megadja kérésemet és teljesítse kívánságomat, jöjjön el a király Hámánnal együtt arra a lakomára, amelyet rendezek nekik. **MESESZERŰ** Holnap azután válaszolok arra, amit a király kért. 9 Azon a napon Hámán örömmel és jókedvéen távozott. Ám a király kapujában meglátta Hámán Mordokajt, aki nem kelt fel előtte, és nem rettegett tőle, úgyhogy előntötte Hámánt a méreg Mordokaj miatt. 10 Hámán azonban erőt vett magán, és hazament. Majd magához hívatta barátait meg feleségét, Zerest, 11 és elsorolta nekik Hámán, hogy milyen nagy a vagyona, mennyi fia van, és hogyan emelte őt a király nagyobb méltóságra minden vezető emberénél és királyi tisztviselőjénél. 12 Majd ezt mondta Hámán: Eszter királyné sem hívott meg mást arra a lakomára, amelyet rendezett, csak a királyt és engem, és holnapra is én vagyok hozzá hivatalos a királlyal együtt. 13 De mindebben semmi örömet nem lelhetem addig, amíg azt látom, hogy a zsidó Mordokaj ott ül a király kapujában! 14 Akkor ezt mondta neki a felesége, Zeres és a barátai: Csinálatni kell egy ötven könyök magas bitófát, reggel pedig mondd a királynak, hogy akasszák fel rá Mordokajt! Azután vígan mehetsz a királlyal a lakomára. Hámán helyeselte ezt a dolgot, és megcsináltatta a bitófát.

Eszter 6

Azon az éjszakán került az álom a királyt. Ezért megparancsolta, hogy hozzák elő a nevezetes történetek krónikáját, és olvassanak föl belőle a királynak. 2 És rátaláltak arra a följegyzésre, amely szerint Mordokaj följelentette Bigtánát és Terest, a király küszöbét őrző két udvarnokot, akik merényletet terveztek Ahasvérós király ellen. 3 A király megkérdezte: Milyen kitüntetést és méltóságot adtak ezért Mordokajnak? A király szolgálatára álló ifjak így feleltek: Semmit sem adtak neki. 4 Akkor ezt kérdezte a király: Ki van az udvarban? Hámán ugyanis éppen megérkezett a királyi palota külső udvarába, hogy megkérje a királyt, akasztassa föl Mordokajt arra a bitófára, amelyet neki állíttatott. 5 Az ifjak ezt felelték a királynak: Hámán áll itt az udvarban. A király így szólt: Jöjjön be! 6 Amikor Hámán bement, megkérdezte tőle a király: Mit kell tenni azzal az emberrel, akit ki akar tüntetni a király? Hámán azt gondolta magában: Ki mást akarna kitüntetni a király, mint engem? 7 Azért ezt felelte Hámán a királynak: Annak

az embernek, akit a király ki akar tüntetni, 8 hozzanak királyi öltözetet, amilyenbe a király szokott öltözni, meg lovat, amilyenen a király szokott lovagolni, és tegyenek a fejére királyi koronát! 9 Adják át a ruhát és a lovat a király egyik legelőkelőbb főemberének! Öltöztessék föl azt az embert, akit a király ki akar tüntetni, lovagoltassák végig a város főterén, és ezt kiáltozzák előtte: Így tesznek azzal az emberrel, akit a király ki akar tüntetni. 10 Akkor a király ezt mondta Hámánnak: Siess, hozd azt a ruhát és lovat, amiről beszéltél, és tégy így a zsidó Mordokajjal, aki a király kapujában ül! Semmit se hagyj el abból, amit mondtál! 11 Ekkor Hámán fogta a ruhát és a lovat, felöltöztette Mordokajt, majd végiglovagoltatta a város főterén, és ezt kiáltozta előtte: Így tesznek azzal az emberrel, akit a király ki akar tüntetni. 12 Azután Mordokaj visszatért a királyi udvarba, Hámán pedig megszorodva és fejét betakarva hazasietett. 13 Majd elbeszélte Hámán a feleségének, Zeresnek meg összes barátjának mindazt, ami őt érte. Tanácsadói és a felesége, Zeres ezt mondták neki: Ha Mordokaj, aki miatt most megtántorodtál, valóban zsidó származású, akkor nem fogsz bírni vele, hanem végleg el fogsz bukni vele szemben. 14 Még beszélgettek, amikor odaértek a király háremőrei, és sietve elvitték Hámánt a lakomára, amelyet Eszter rendezett.

Eszter 7

A király Hámánnal együtt elment Eszter királynéhoz a lakomára. 2 A második napon megint megkérdezte a király borozgatás közben Esztertől: Mit kérsz, Eszter királyné? Megkapod! Mit kívánsz? Ha az ország felét is, meglesz! 3 Eszter királyné így válaszolt: Ha elnyertem a király jóindulatát, és ha jónak látja a király, azt kérem, **hogy az életemet, azt kívánom, hogy a népemet adják nekem!** 4 Mert eladtak engem és népemet, hogy elpusztítsanak, legyilkoljanak és megsemmisítsenek bennünket. Ha csak rabszolgáknak és rabszolganőknek adtak volna el bennünket, akkor néma maradtam volna, mert ilyen nyomorúságért nem illenék zaklatnom a királyt. 5 Ekkor Ahasvérós király ezt kérdezte Eszter királynétől: Ki az, és hol van az, aki arra mer gondolni, hogy ilyet tegyen? 6 Eszter így válaszolt: **Ez a gonosz Hámán az, a mi ádáz ellenségünk! Akkor Hámán megrettent a királytól és a királynétől.** 7 A király pedig haragosan abbahagyta a borivást, és kiment a palota kertjébe. Hámán azonban ott maradt, és könyörögni kezdett az életéért Eszter királynéhoz, mert látta, hogy a király már elhatározta a vesztét. 8 Amikor a király visszatért a palota kertjéből oda, ahol borozgattak, Hámánt Eszter pamlagára borulva találta. Ekkor így szólt a király: Még erőszakot is akar elkövetni a királynén itt nálam, a palotában?! Alig hagyta el ez a szó a király ajkát, Hámán arcát már be is takarták. 9 Harbóna pedig, a király egyik udvarnokja ezt mondta: Van itt egy bitófa is, ott áll Hámán házánál, ötven könyök magas. Hámán készítette annak a Mordokajnak, akinek a szava a király javát szolgálta. A király így szólt: Akasszátok föl arra! 10 Föl is akasztották Hámánt arra a bitófára, amelyet ő állíttatott Mordokajnak. Azután lecsillapodott a király haragja.

Eszter 8

Azon a napon Ahasvérós király Eszter királynénak adta Hámánnak, a zsidók ellenségének a házáat. Mordokaj pedig bemehetett a király elé, mert Eszter megmondta, hogy az ő hozzátartozója. 2 A király lehúzta pecsétgyűrűjét, amelyet visszavett Hámántól, és odaadta Mordokajnak. Eszter pedig Mordokajt Hámán házának a felügyelőjévé tette. 3 Azután ismét beszélt Eszter a királlyal, lába elé borult, és sírva kért kegyelmet tőle, hogy hiúsítsa meg az agági Hámán gonosz tervét, amelyet a zsidók ellen kigondolt. 4 A király kinyújtotta Eszter felé az aranypálcát. Eszter fölkelt, megállt a király előtt, 5 és ezt mondta: Ha jónak látja a király, ha jóindulattal van irántam, ha helyesnek tartja a király, és kedves vagyok neki, adjon ki egy iratot, hogy vonják vissza az agági Hámánnak, Hammedátá fiának a tervét tartalmazó leveleket, amelyeket azért írt, hogy valamennyi királyi tartományból kipusztítsák a zsidókat. 6 Mert

hogyan tudnám elnézni azt a veszedelmet, amely népemre vár, és hogyan tudnám elnézni rokonaim pusztulását? 7 Ahasvérós király így felelt Eszter királynénak és a zsidó **Mordokajnak: Hámán házát már Eszternek adtam, őt pedig felakasztották, mert kezet emelt a zsidókra. 8 Ti meg írjatok a király nevében, amit a zsidók érdekében jónak láttok, és pecsételjétek le a király gyűrűjével. Mert az az irat, amelyet a király nevében írtak, és a király gyűrűjével pecsételtek le, visszavonhatatlan.** 9 Akkor tehát hívták a királyi írnokokat a harmadik hónap, vagyis sziván hónap huszonharmadikán, és mindent Mordokaj parancsa szerint írtak meg a zsidóknak, a kormányzóknak, a helytartóknak és a tartományok vezetőinek Indiától Etiópiáig százhuszonnégy tartományba, minden egyes tartománynak a saját írásával és minden egyes népnek a maga nyelvén; a zsidóknak is a maguk írásával és a maguk nyelvén. 10 Ahasvérós király nevében írták, és a király gyűrűjével pecsételtek le. Lovas futárokkal, akik a királyi ménes postalovain vágattak, leveleket küldtek, 11 amelyekben megengedte a király, hogy az egyes városokban lakó zsidók összegyűljenek életük védelmére, sőt hogy elpusztíthassák, legyilkolhassák és megsemmisíthessék azokat, akik a népek közül és a tartományokból rájuk támadnak a gyermekekkel és asszonyokkal együtt, vagyonukat pedig zsákmányként elvehessék. 12 Ahasvérós király minden tartományában ugyanazon a napon, a tizenkettedik hónap, vagyis adár hónap tizenharmadikán 13 az irat szövegét törvényként adták ki minden egyes tartománynak, közölve minden néppel, hogy legyenek készen a zsidók azon a napon, és álljanak bosszút ellenségeiken. 14 A futárok királyi postalovakra ülve lázas sietséggel indultak útnak a király parancsával, Súsán várában pedig kihirdették a törvényt. 15 Ezután Mordokaj bíborkék és hófehér királyi ruhában, nagy aranykoszorúval és fehér lenvászonból meg bíborvörös gyapjúból készített palástban távozott el a királytól, Súsán városa pedig ujjongva örvendezett. 16 **A többi zsidóra is felvirradt az öröm, vidámság és megbecsülés napja.** 17 Minden egyes tartományban és minden egyes városban, ahová csak a király törvényerejű parancsa eljutott, örültek, vigadtak, lakomáztak és ünnepeltek a zsidók. **Az ország lakossága közül sokan zsidókká lettek, mert elfogta őket a zsidóktól való rettegés.**

Eszter 9

„ELLENPOGROM” (SZA) Hol van itt az evangélium?

A tizenkettedik hónap, vagyis adár hónap tizenharmadik napján, amikor esedékessé vált volna a király törvényerejű parancsának a végrehajtása, és amelyen azt remélték **a zsidók ellenségei, hogy elbánhatnak velük, éppen fordítva történt a dolog, mert a zsidók bánhattak el azokkal, akik gyűlölték őket.** 2 Összegyűltek a zsidók Ahasvérós király összes tartományának a városaiban, és rátámadtak azokra, akik a vesztükre törtek. Senki sem tudott nekik ellenállni, mert az egész lakosságot elfogta a tőlük való félelem. 3 A tartományok összes vezetője, a kormányzók, a helytartók és a királyi hivatalnokok kedveztek a zsidóknak, **mert elfogta őket a Mordokajtól való félelem.** 4 Mordokaj ugyanis nagy ember lett a királyi palotában, és híre eljutott valamennyi tartományba. Sőt Mordokaj egyre nagyobb ember lett. 5 Akkor leverték a zsidók minden ellenségüket. **Fegyverrel vágták, gyilkolták és pusztították őket, és úgy bántak el gyűlölőikkel, ahogy csak akartak.** 6 Súsán várában is **mészárlást rendeztek a zsidók, és kiirtottak ötszáz embert,** 7 közöttük Parsandátát, Dalfönt és Aszpátát, 8 Pórátát, Adalját és Aridátát, 9 Parmastát, Ariszajt, Aridajt és Vajzátát. 10 **Legyilkolták Hámánnak, Hammedátá fiának, a zsidók ellenségének ezt a tíz fiát, de a zsákmányhoz nem nyúltak.** 11 Még azon a napon a király elé terjesztették, hogy hány embert gyilkoltak le Súsán várában. 12 Akkor ezt mondta a király Eszter királynénak: Súsán várában lemészároltak és kiirtottak a zsidók ötszáz embert, közöttük Hámán tíz fiát. Mit tehettek akkor a király többi tartományában? Mit kérsz még? Megkapod! Mit kívánsz még? Meglesz! 13 Eszter így válaszolt: Ha jónak látod, királyom, engedd meg holnap is a súsáni zsidóknak, hogy a mára szóló törvény szerint járjanak el! Hámán tíz fiát pedig akasszák föl! 14 A király megengedte, hogy így legyen. Súsánban

kihirdették tehát a törvényt, Hámán tíz fiát pedig fölakasztották. 15 Összegyűltek tehát a súsáni zsidók adár hónap tizennegyedik napján is, és lemészároltak Súsánban háromszáz embert, de a zsákmányhoz nem nyúltak. 16 A király tartományaiban élő többi zsidó is összegyűlt életük védelmére, hogy nyugton lehessenek ellenségeiktől. **Gyűlölők közül hetvenötezer embert mészároltak le, de a zsákmányhoz nem nyúltak.** 17 Ez adár hónap tizenharmadik napján történt. A tizennegyedik napon már nyugalom volt, ezért azt az evés-ivás és az öröm napjává tették. 18 **A súsáni zsidók azonban a hónap tizenharmadik és tizennegyedik napján is összegyűltek, ezért a hónap tizenötödik napján lett csak nyugalom, így ők ezt tették meg az evés-ivás és az öröm napjának.** **HÁTBORZONGATÓ** 19 Ezért tartják a vidéki városokban lakó vidéki zsidók adár hónap tizennegyedik napján az öröm és az evés-ivás ünnepnapját, amikor ajándékokat küldenek egymásnak. 20 Mordokaj leírta mindezeket az eseményeket. Majd levelet küldött mindazoknak a zsidóknak, akik Ahasvérós király tartományaiban laktak közel és távol, 21 és kötelezővé tette számukra, hogy évről évre tartsák meg adár hónap tizennegyedik és tizenötödik napját. 22 Mert ezek azok a napok, amelyeken a zsidók megnyugodhattak ellenségeiktől, és ez az a hónap, amelyen bánatuk örömmé, gyászuk pedig ünnepléssé fordult. Tegyék azokat az evés-ivás és az öröm napjaivá, amikor egymásnak ajándékokat, a szegényeknek pedig adományokat küldenek. 23 A zsidók megfogadták, hogy máskor is megteszik, amit most először, úgy, ahogy Mordokaj megírta nekik. 24 Mert az agági Hámán, Hammedátá fia, aki minden zsidónak az ellensége volt, azt tervezte a zsidók ellen, hogy kiirtja őket. Ezért púrt, azaz sorsot vetett, hogy rettegésbe ejtse és kiirtsa őket. 25 De amikor Eszter bement a királyhoz, **az levélben parancsolta meg, hogy szálljon vissza Hámán fejére az a gonosz terv, amelyet a zsidók ellen kigondolt. Fel is akasztották fiaival együtt.** 26 Ezért nevezték el ezeket a napokat púrimnak a púr szóról. Ennek a levélnek a szövege alapján meg annak alapján, amit láttak és átéltek, 27 kötelezőnek fogadták el a zsidók, hogy sem ők, sem utódaik, sem a hozzájuk csatlakozók nem szüntetik meg, hanem megtartják ezt a két napot a kapott írás szerint és az **előírt időben minden esztendőben; 28 emlékezetben tartja és megünnepli ezeket a napokat minden nemzedék, minden nemzetség, minden tartomány és minden város. A púrimnak ezeket a napjait nem szüntetik meg a zsidók, és emlékük nem szűnik meg az utódok között sem.** 29 Eszter királyné, Abihajil leánya a zsidó Mordokajjal együtt igen nyomatékosan megírta egy második levélben, hogy a púrimra vonatkozó előírásokat tegyék kötelezővé. 30 Levelet küldtek minden zsidónak Ahasvérós birodalmának százhuszonhét tartományába, békét és biztonságot kívánva nekik, 31 hogy tegyék kötelezővé a megszabott időben a púrim-napok megtartását, ahogyan elrendelte nekik a zsidó Mordokaj és Eszter királyné, és ahogyan kötelezővé tették magukra és utódaikra nézve annak idején a böjtölést és a jajveszékelést. 32 Így erősítette meg Eszter parancsa a púrim előírásait, és feljegyezték azokat egy könyvbe.

Eszter 10

1 Ahasvérós király adót vetett ki a szárazföldön és a tenger szigetein. 2 **Minden nevezetes hőstette és Mordokaj nagyságának a leírása, akit kitüntetett a király, meg van írva a méd és a perzsa királyok történetének a könyvében.** 3 **Mert a zsidó Mordokaj második ember volt Ahasvérós király után, tekintélyes volt a zsidók között, és igen kedvelték honfitársai, mert népe javát kereste, és egész nemzetségének a boldogulásán munkálkodott.** **(S BOSSZUBÓL KEGYETLENÜL KIIRTOTTA MINDEN ELLENSÉGÉT...)**

Jób 1

Jób könyve szerkezete (Kerak):

https://kerak.hu/data/Dokumentumok/Szombatiskolak/2016/btan16_04.pdf

Prológus (1–2. fejezet)

1–2. fej. – Jób és családja. Sátán fogadása Jób ellen. Sátán csapásai. A barátok érkezése

II. Párbeszéd Jób és barátai között (3–31. fejezet)

a) 3–11. fej.: első kör

3. fej. – Jób első beszéde mély csüggedéséről (megátkozza születése napját)

4–5. fej. – Elifáz feddő szavai (4,12–21; álma, magánkinyilatkoztatása)

6–7. fej. – Jób másodszor szól súlyos szenvedéseiről

8. fej. – Bildád vádolja Jóbot (8,8; az „atyák” hagyományainak tekintélye)

9–10. fej. – Jób harmadszor: panasza Isten bánásmódja miatt

11. fej. – Cófár: felszólítás a megtérésre

11 Bevezetés

b) 12–20. fejezet: második kör

12–14. fej. – Jób először: kitart feddhetetlensége mellett

(14. fej.; halál, feltámadás)

15. fej. – Elifáz istentelenséggel vádolja Jóbot

16–17. fej. – Jób másodszor: elmarasztaló szavak a barátok kegyetlensége miatt

18. fej. – Bildád: csak a gonoszokra jön csapás

19. fej. – Jób harmadszor: a feltámadásba vetett hite

20. fej. – Cófár: a gonoszok jelen- és jövőbeli megbüntetése

c) 21–31. fej.: harmadik kör

21. fej. – Jób először: a gonoszok jólétéről

22. fej. – Elifáz: felhívás a megtérésre (utalás az özönvízre)

23–24. fej. – Jób másodszor: szeretne Isten előtt megjelenni (23,3–6; Jób hite)

25. fej. – Bildád: az ember nem igazulhat meg Isten előtt

26–31. fej. – Jób harmadszor, egyben leghosszabban: tapasztalatainak újbóli áttekintése, fenntartja ártatlanságát (29. fej. – utalások Jób életének korábbi szakaszaira) (Cófár kimarad)

III. Elihu beszédei (32–37. fejezet)

32–33. fej. – Bevezetés és első beszéd: elmondja új elméletét a szenvedésről („Isten többször szól”; „váltásdíjat találtam”)

34. fej. – Második beszéd: igyekszik igazolni Istent (fenntartó Isten)

35. fej. – Harmadik beszéd: vitatja azt, hogy Isten nem törődne Jóbbal

36–37. fej. – Negyedik beszéd: Isten igazságossága teremtményeivel való bánásmódjában; hatalmának megnyilatkozása a természetben

JÓB KÖNYVE12

IV. Isten válasza (38–41. fejezet)

38. fej. – Első válasz: a törvényeknek alávetett világmindenség kinyilatkoztatja Istent

39. fej. – Második válasz: az állatok élete is kinyilatkoztatja Istent

40–41. fej. – Harmadik válasz: a behemót (40. fej.) és a leviatán (41. fej.) is kinyilatkoztatja Istent

V. Befejezés (42. fejezet)

42. fej. – Jób elismeri Isten hatalmát, igazságosságát, imádkozik barátaiért; Isten helyreállítja Jób boldogságát.

A könyv nagyobb részét kitevő középső szakasz költői formában íródott. Ezért soroljuk Jób könyvét a Biblia ún. költői könyvei közé. Az öt költői könyv: Jób, Zsoltárok,

Példabeszédek, Prédikátor könyve és Énekek Éneke. Ennek lényege az, hogy az európai költészettől eltérően nem a hangok, hanem a gondolatok ritmusa érvényesül. Sok természetből vett kép, hasonlat is jellemzi ezt a költői stílust. Ugyanazt a gondolatot néha többször is megismétli, más-más hasonlatot alkalmazva.

1Élt Úc földjén egy Jób nevű ember. Feddhetetlen és becsületes ember volt, félt az Istent, és került a rosszat. 2 Hét fia és három leánya született. 3 Hétezer juh, háromezer teve, ötszáz igás ökör és ötszáz szamar volt a jószága, és igen sok szolgája volt. Ez az ember tekintélyesebb volt minden keleti embernél. 4 Fiai lakomát szoktak tartani, mindegyik a maga házában és a maga napján. Ilyenkor üzentek három nővérüknek, és őket is meghívták, hogy velük együtt egyenek-igyanak. 5 Amikor azonban a lakoma napjai sorra lejártak, értük küldött Jób, és megszentelte őket úgy, hogy korán reggel fölkel, és annyi égőáldozatot mutatott be, ahányan voltak. **Mert azt gondolta Jób: Hátha vétkeztek a fiaim, és káromolták Istent szívükben. Így szokott tenni Jób minden alkalommal.**

6 Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az Úr előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is. 7 Az Úr megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az Úrnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem. 8 Erre ezt mondta az Úr a Sátánnak: Észrevetted-e szolgámat, Jób? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat. 9 A Sátán így felelt az Úrnak: Megvan rá az oka, azért féli az Istent! 10 Hiszen te oltalmazod őt, a házáat és mindenét, amiye csak van! Keze munkáját megáldottad, és jószága elszaporodott a földön. 11 De nyújtsd csak ki a kezed, és tedd rá mindarra, amiye van, majd káromol még téged! 12 Az Úr ezt felelte a Sátánnak: Mindenét a kezedbe adom, csak rá magára nem vethetsz kezet! És eltávozott a Sátán az Úr elől.

13 Egyszer, amikor Jób fiai és leányai elsőszülött testvérük házában lakomáztak, borozgattak, 14 hírnök érkezett Jóbhoz, és így szólt: A marhák odakint szántottak, a szamarak pedig mellettük legelésztek. 15 De a sábaiak rájuk rontottak, és elvitték őket, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. 16 Még beszélt, amikor érkezett egy másik, és így szólt: Tűz csapott le Istentől az égből, amely megégette és elpusztította a juhokat és a legényeket. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. 17 Még beszélt, amikor ismét érkezett valaki, és így szólt: A káldeusok három csapatban rajtaütöttek a tevéken és elvitték őket, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. 18 Még beszélt, amikor érkezett egy másik, és így szólt: Fiaid és leányaid elsőszülött testvérük házában lakomáztak, borozgattak. 19 De hirtelen erős szél támadt a pusztára felől, megrendítette a ház négy sarkát, az rászakadt a fiatalokra, és meghaltak. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. 20 Jób ekkor fölállt, megszagatta köntösét, és megnyírta a fejét. **Azután a földre esve leborult, 21 és így szólt: Meztelenül jöttem ki anyám méhéből, meztelenül is megyek el. Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve!** 22 Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób, és nem követett el megbotrányoztató dolgot Isten ellen.

Jób 2

Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az Úr előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is, és megállt az Úr előtt. 2 Az Úr megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az Úrnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem. 3 Erre ezt mondta az Úr a Sátánnak: Észrevetted-e szolgámat, Jób? Nincs hozzá fogható a földön. Feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat. Még most is kitartóan feddhetetlen, bár felingereltél ellene, hogy ok nélkül tönkretegyem. 4 A Sátán azonban így válaszolt az Úrnak: Bőrért bőrt ad az ember, de az életéért mindent odaad! 5 Nyújtsd csak ki a kezed, és tedd rá

csontjaira meg a húsára, majd káromol még téged! 6 Az Úr ezt felelte a Sátánnak: A kezembe adom, csak az életét kíméld meg! 7 A Sátán eltávozott az Úr színe elől, és megverte Jóbot rosszindulatú fekélyekkel tetőtől talpig. 8 Jób fogott egy cserépdarabot, azzal vakarta magát, és hamuba ült. 9 A felesége ezt mondta neki: Még most is ragaszkodsz ahhoz, hogy feddhetetlen maradj? Átkozd meg Istent, és halj meg! 10 De ő így felelt neki: Úgy beszélsz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem mondott Jób olyat, amivel vétkezett volna. 11 Amikor meghallotta Jób három barátja, hogy mennyi baj érte őt, eljöttek a lakóhelyükről: Elifáz Témánból, Bildád Súahból és Cófár Naamából. Megállapodtak egymással, hogy elmennek hozzá, és részvétellel vigasztalják őt. 12 De amikor messziről megpillantották, alig ismertek rá. Hangosan sírni kezdtek, megszagatták köntösüket, és port szórtak a fejükre. 13 És mellette ültek a földön hét nap és hét éjjel; de egyik sem szólt hozzá egy szót sem, mert látták, hogy milyen nagy a fájdalma.

Jób 3

Végül aztán megnyitotta Jób a száját, és megátkozta születése napját. 2 Megszólalt Jób, és ezt mondta: 3 Vesszen el a nap, amelyen születtem, az éjszaka, mely tudta, hogy fiú fogant! 4 Legyen sötét az a nap, ne törődjék vele Isten odafönt, ne ragyogjon rajta napsugár! 5 Sötétség és homály vegye birtokába, felhő lakjon rajta, nappal is sötétség tegye rémisztővé! 6 Ragadja el vaksötétség azt az éjszakát! Ne kerüljön az év napjai közé, ne számítsák bele a hónapok számába egy napot, és képesek felingerelni a Leviatánt. 9 Sötétüljenek el alkonyatán a csillagok, hiába várjon világosságra, ne lássa meg a hajnal sugarait, 10 mert nem zárta be anyám méhének ajtaját, és nem rejtette el szemem elől a nyomorúságot! 11 Miért nem h! 7 Legyen az az éjszaka meddő, ne hallatsszon akkor örömujjongás! 8 Hozzanak rá rontást, akik meg tudnak átkozni altam meg, mikor megszülettem? Miért nem múltam ki, mikor anyám méhéből kijöttem?

12 Miért is vettek ölbe, és emlőkre, hogy szopjak? 13 Akkor most feküdnék, és élvezném a békét, aludhatnék, és nyugalمام volna 14 a föld királyaiival és tanácsosaival, kik köhalmokat építettek maguknak, 15 vagy a fejedelmekkel, akik aranyat gyűjtöttek, és ezüsttel töltötték meg házaikat. 16 Vagy miért nem ástak el, mint az elvetélt gyermeket, mint azt a csecsemőt, aki nem jöhetett élve a világra? 17 Ott megszűnik a bűnösök nyugtalansága, megnyugszanak, akiknek erejük ellankadt. 18 A foglyok ott mindnyájan nyugalmat találnak, nem hallják többé a hajcsárok hangját. 19 Egyforma ott nagy és kicsiny, a rabszolga is megszabadul urától. 20 Miért is ad a nyomorultnak világosságot, és életet annak, aki megkeseredett, 21 akik várják a halált, de hiába, pedig jobban keresik, mint a rejtett kincset, 22 akik örülnének és úgy ujjonganának, ha megtalálnák végre a sírt; 23 az útvesztőbe jutott embernek, aki elől Isten elzárt minden utat? 24 Mert mielőtt eszem, sóhajtozom, kitör belőlem az ordítás, mint a vízfolyás. 25 Mert amitől leginkább rettegetem, az szakadt rám, és amitől félttem, az ért utol engem. 26 Nem lelek pihenést, se csendességet; még meg sem nyugodhattam, és újra rám tör a remegés.

Jób 4

1 Megszólalt a témáni Elifáz, és ezt mondta: 2 Talán terhedre van, ha beszélni próbálok hozzád, de ki tudja itt magába fojtani a szót? 3 Hiszen másokat intettél, és a lankadt kezeket erősítetted. 4 A botladozót szavaid talpra állították, és a roskatag térdeket megerősítetted. 5 Most, hogy rajtad a sor, ellankadtál? Téged ér csapás, és megzavarodsz? 6 Nem ad bizodalmat istenfélelmed, és reménységet feddhetetlen életed? 7 Emlékezz csak: elpusztult-e valaki ártatlanul, és irtottak-e ki valahol becsületes embereket? 8 Ahogy én láttam, mindenki azt

aratja, aminek felszántott: hamisságot és vést, ha egyszer azt vetett. 9Isten leheletétől elpusztulnak, haragja szelétől semmivé lesznek. 10Elhallgat a hím oroszlán, nem bömböl többé, és kitörnek a fiatal oroszlán fogai. 11Elpusztul a hím oroszlán, mert nincsen zsákmánya, és elszélednek a nőstények kölykei. 12Titokzatos szavak jutottak el hozzám, suttogásukat épp csak felfogták füleim, 13éjszakai látomásoktól felizgatva, amikor mély álom száll az emberekre. 14Rettegés és reszketés fogott el engem, és rettegés töltötte el minden porcikám. 15Szellő simította végig az arcomat, felborzolódott a szőr testemen. 16Megáll, de nem ismerem fel, amit látok. Egy alak van a szemem előtt, halk hangot hallok: 17Igaz-e Isten előtt a halandó? Alkotója előtt tiszta-e az ember? 18Hiszen szolgáltaiban sem bízhat meg, angyalaiban is talál hibát. 19Hát még azokban, akik agyagházban laknak, amelynek alapja porban áll! Szétmorzsolják őket, mint a molyt, 20reggeltől estére összezúzzák őket, elmúlnak örökre anélkül, hogy bárki észrevenné. 21Összeomlik sátruk, meghalnak bölcsesség nélkül.

Jób 5

1Kiálts csak! Válaszol-e valaki? Melyik szenthez fordulsz? 2Mert az ostobát megöli a bosszúság, és a balgát halálba kergeti a heveskedés. 3Én magam láttam, hogy egy ostoba gyökeret vert, de hirtelen elkorhadt a lakóhelyén. 4Távol van fiaitól a segítség, eltapossák őket a kapuban, nem menti meg senki. 5Learatott gabonáját megeszi az éhező, még ha tövisek közé rejti is; vagyona után liheg a szomjazó. 6Nem a porból támad a hamisság, és nem a földből sarjad ki a vész, 7hanem az ember maga szüli a vést, melynek szikrái a magasba szállnak. 8De én az Istenhez fordulnék, Istenre bízom az ügyemet, 9aki hatalmas dolgokat művel kikutathatatlanul, csodás dolgokat megszámlálhatatlanul. 10Esőt ad a föld színére, vizet bocsát a mezőkre. 11Magasra emeli az alatt levőket, a gyászolókat oltalmazza segítségével. 12A ravaszkodók terveit megghiúsítja, nem alkot kezük maradandót. 13Saját ravaszságukkal fogja meg a bölcseket, és a cselszövők terve megghiúsul. 14Nappal is sötétben botorkálnak, tapogatóznak délben is, mint éjjel. 15Megszabadítja szájuk fegyverétől, az erős kezéből a szegényt. 16Így lesz reménysege a nincstelennek, a csalárdság pedig elnémul. 17Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vesd meg!

18Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít.

5Móz 32,39

Most lássátok meg, hogy én vagyok, és nincs Isten kivülem! Én ölk és eleveníték, én sebesíték és én gyógyítok, és nincs, a ki kezemből megszabadítson.

1Sám 2,18

Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak

Jk 4, 12 Kb

Egy a törvényhozó, a ki hatalmas megtartani és elveszíteni: kicsoda vagy te, hogy kárhoztatod a másikat?

HÁROM ÉS FÉL ALKALOMMAL UGYANAZ (Jak nem egészen u.a.)

19Hatszor is megment a nyomorúságból, hetedszer sem ér veszedelem. 20Éhínségben megment a haláltól, háborúban a fegyveres kéztől. 21Nyelvek ostorától rejtve leszel, nem kell félned, hogy pusztulás szakad rád. 22Nevelsz a pusztuláson és az éhínségen, nem kell félned a vadállatoktól, 23mert a mező kövei is szövetségeseid, és a mezei vadakkal is békében élsz. 24Megéred, hogy békeség lesz sátradban, otthonodat vizsgálva semmiben sem lelsz hiányt. 25Megéred, hogy sok utódod lesz, és sarjadékok annyi, mint földön a fű. 26Érett korban térsz a sírba, ahogy a kékvetet a maguk idejében betakarítják. 27Ezt kutattuk ki, így van ez! Hallgass rá, és jól jegyezd meg **ZSOLTÁRHANG!!**

Jób 6

1Ekkor megszólalt Jób, és ezt mondta: 2Bárcsak megmérnék elkeseredésemet, és szenvedésemmel együtt mérlegre tennék! 3Bizony, súlyosabb a tenger homokjánál, ezért voltak balgák a szavaim. 4**Mert a Mindenható nyilai vannak bennem, mérgüket issza lelkem, (?) és Isten rettentései sorban elérnek engem.** 5Ordít-e a vadszamár a fűben, bög-e az ökör a takarmánya mellett? 6Megeszik-e az ízetlen ételt sótlanul, vagy van-e íze a nyers tojásnak? 7Érintésétől is iszonyodom: olyan az, mint a romlott étel. 8Bárcsak teljesülne kívánságom, és beteljesítené Isten reménységemet! 9Bárcsak úgy döntene Isten, hogy összezúz, kinyújtaná kezét, hogy elvágja életem fonálát! 10Akkor még lenne vigaszom, tudnék örülni a kíméletlen fájdalomban is, hogy nem tagadtam meg a szent Isten beszédét. 11Honnan vegyek erőt a várakozásra? Mi várhat még rám, hogy tovább reménykedjem? 12Nem vagyok olyan erős, mint a kő, nem ércből van a testem. 13Hát nem kapok segítséget? El van zárva tőlem a szabadulás? **14Baráti szeretetre van szüksége a szenvedőnek, ha elhagyta is a Mindenható félelmét (Muntag, RJ-ék)** . 15Testvéreim hűtlenek, mint a patak, ahogyan a patakok vize eltűnik: 16előbb jégtől zavarosak, olvadó hó hömpölyög bennük, 17majd idővel visszahúzódnak, elapadnak, a hőségben fenékgig kiszikkadnak. 18Letérnek útjukról a karavánok, de kietlen helyre jutnak, és elpusztulnak. 19Őket keresik Téma karavánjai, a sábai vándorok bennük reménykednek. 20De megszegyenülnek, amiért bennük bizakodtak, csalódnak, amint odaérnek. 21Így jártam most én is veletek: látjátok a borzalmat, és féltek. 22Mondtam-e, hogy adjatok valamit, vagy javaitokból adjatok ajándékot értem, 23hogyan mentsetek meg az ellenség kezéből, váltsatok ki a zsarnokok kezéből? 24Tanítsatok, és elhallgatok, értessétek meg velem, miben tévedtem! 25Milyen fájdalmas az őszinte beszéd! De mire való örökös feddésed? 26Szavaimért akartok megfeddeni? Hiszen a szélnek szól a kétségbeesett ember! 27Ti még az árvára is sorsot vetnétek, barátaitokra is alkudoznátok! 28Tekintsetek rám végre, szemetekbe csak nem hazudok! 29Hagyjátok abba, ne kövessetek el jogtalanságot! Hagyjátok abba, hisz nekem van igazam! 30Szólt-e nyelvem álnokságot? Nem érezné-e ínyem, mi okozhat romlást?

Jób 7

Csak küzdelem a halandó sorsa a földön, napjai úgy telnek, mint a napszámosé! 2 **Ahogyan a rabszolga eped az árnyék után, és a napszámos várja a munkabért,** 3 úgy jutottak nekem hiábavaló hónapok, nyomorúságos éjszakákkal fizettek ki engem. 4 Ha lefekszem, azt kérdelem: Mikor kelhetek fel? Hosszú az este, és tele vagyok nyugtalansággal hajnalig. 5 **Testemet férgek és porkéreg borítja, bőröm beforrad, majd kifakad újra.** 6 Napjaim gyorsabbak a takács vetélőjénél, és reménytelenül múlnak el. 7 **Gondold meg, hogy csak szellő az életem, szemem nem lát többé jót.** 8 **A szemek, amelyek eddig láttak, többé nem találnak; szemed engem keres, de én már nem vagyok.** 9 Eltűnik a felhő, tovaszáll: éppígy nem jön vissza, aki leszáll a holtak hazájába. 10 Nem tér vissza többé a házába, lakóhelyén sem tudnak róla többé.

DE PROFUNDIS

11 **Nem is tartóztatom meg a számat, beszélni fogok szorongó lélekkel, panaszkodni fogok keserű szívvel.** 12 Tenger vagyok-e vagy tengeri szörny, hogy órséget állítasz ellenem? 13 Mikor azt gondolom, hogy vigaszt nyújt az ágyam, panaszomat enyhíti fekhelyem, 14 akkor álmokkal rettentesz, látomásokkal rémítesz meg engem. 15 Inkább választom a fulladást, inkább a halált, mint e csontvázat. 16 Elég volt az életemből, nem kell tovább! Hagyj békén, hiszen csak leheletnyi az időm! 17 **Micsoda az ember, hogy ily nagyra tartod, és hogy így törődsz vele?** 18 **Minden reggel megvizsgálod, minden pillanatban próbára teszed. ZSOLT 8** 19 Miért nem veszed le rólam a szemed? Nyálamat sem engedted lenyelni? 20 Ha vétkeztem, mit követtem el ellened, emberek őrzője? Miért tettél a céltábláddá? Talán terhedre vagyok? 21 Miért nem bocsátod meg

vétkemet, miért nem nézed el bűnömet? Hiszen már a porban fekszem, amikor keresel, már nem leszek.

Jób 8

Akkor megszólalt a súahi **Bildád**, és ezt mondta: 2 Meddig beszélsz ilyeneket, meddig lesz heves szél szádnak beszéde? 3 Meghamisítja-e Isten a jogot, elferdíti-e a Mindenható az igazságot? 4 Ha fiaid vétkeztek ellene, hibájukért fizetett meg nekik. 5 De ha te Istent keresed, és a Mindenhatóhoz könyörögsz, 6 ha tiszta vagy és becsületes, most újra rád tekint, és helyreállítja otthonodat igazságodért. 7 Bár először kicsiny voltál, végül igen nagyvá leszel. 8 Kérdezd csak meg az előző nemzedéket, jegyezd meg, amit kikutattak az atyák! 9 Mi csak tegnap születtünk, és semmit sem tudunk, életünk csak árnyék a földön. 10 Majd ők tanítanak, és megmondják neked, tőlük származnak az értelmes szavak! 11 **Megél-e a nád a mocsáron kívül? Felnőhet-e víz nélkül a sás?** 12 **Előbb frissen zöldell, vágáshoz is zsenge, majd máris elszárad, minden fűnél előbb.** 13 **Így járnak azok, akik elfeledkeznek Istenről, az elvetemültek reménysége elvész.** 14 **Szétfoszlik bizakodásuk, bizodalmuk olyan, mint a pókháló.** 15 Ha házára támaszkodik, nem marad meg, belekapaszkodik, de nem tud megállni. 16 Virul ugyan a napfényben, indája túlnő a kerítésen, 17 gyökerei átbújnak a kőrakáson, megkapaszkodnak a kőhalomban is, 18 de ha kiirtják helyéről, még az is megtagadja őt: Nem is láttalak! 19 Ennyi volt élete öröme, azután mások nőnek helyette a földből. 20 Nem veti meg Isten a feddhetlent, és nem támogatja a gonosztevőket. 21 Megtölti még szádát nevetéssel, és ajkaidat ujjongással. 22 Gyűlölöidet szégyen borítja el, és nem marad meg a bűnösök hajléka.

VÉGIG TOBZÓDIK KÖLTŐI KÉPEKBEN!

Jób 9

Ekkor megszólalt Jób, és ezt mondta: 2 Igaz, tudom, hogy így van: hogy is lehetne igaza az embernek Istennel szemben? 3 Ha kedve támadna vele perbe szállni, ezer kérdés közül egyre sem tudna válaszolni. 4 Bölcs szívé és hatalmas erejű ő: ki tudna ellene szegülve épségben maradni? 5 **Hegyeiket mozdít el, és nem tudják, hogy ő forgatta föl haragjában.** 6 **Kimozdítja helyéből a földet, oszlopai is belerendülnek.** 7 **Ha parancsol a napnak, nem ragyog fel, és pecséttel zárja le a csillagokat.** 8 **Egymaga feszítette ki az eget, lépdél a tenger hullámhegyein.** 9 **Ő alkotta a Nagy Medvét és a Kaszáscsillagot, a Fiastyúkot és a Dél csillagait.** 10 **Hatalmas dolgokat művel kikutathatatlanul, csodás dolgokat megszámlálhatatlanul.** 11 **Elvonul fölöttem, de nem látom, elsuhan, de nem veszem észre.** 12 **Ha elragad valamit, ki akadályozhatja meg? Ki mondhatja neki: Mit teszel?** 13 **Isten nem fogja vissza haragját, meghunyászkodnak előtte Rahab segítői is.** 14 **Hát én hogy felelhetnék meg neki, hogy találhatnék megfelelő szavakat ellene?** 15 **Ha igazam volna, sem ellenkezhetnék vele; mint bírámhoz, könyörögnöm kellene.** 16 **Ha kiáltanék és válaszolna, akkor sem hinném, hogy figyel hangomra.** 17 **Hiszen viharral kerget engem, ok nélkül szaporítja sebeimet.** 18 **Nem hagyja, hogy lélegzethez jussak, keserúséggel tölt el engem.** 19 **Az erőszakra azt mondja: Nálam nincs erősebb! A törvénykezésre pedig: Ki merne bevádolni engem?** 20 **Ha igazam lenne is, bűnösnek mondana szája, ha feddhetetlen lennék is, hamisnak tartana.** 21 **Feddhetetlen vagyok! Nem törődöm magammal, megvetem az életemet.** 22 **Már úgyis mindegy, kimondom tehát: Véget vet feddhetetlennek és bűnösnek egyaránt.** 23 **Ha ostora hirtelen megöl valakit, ő csak gúnyolódik az ártatlan kétségbeesésén.** 24 **Bűnös ember kezébe jut az ország, elfedi a bírák arcát. Ki teszi ezt, ha nem ő?** 25 **Napjaim gyorsabbak a futárnál, elszaladnak, nem látnak semmi jót.** 26

Elsuhannak, mint a **sáscsónak**, vagy ahogyan a **sas lecsap zsákmányára**. 27 Ha ezt mondom: El akarom felejteni panaszomat, vidámra akarom változtatni arcomat, 28 megborzadok sok fájdalomamban. Tudom, hogy nem tartasz ártatlannak. 29 Ha tehát bűnös vagyok, minek fárasszam magam hiába? 30 **Ha hóban mosakodnám is, ha lúggal tisztítanám is kezemet, 31 akkor is sárba taszíthatsz, még ruháim is utálnának engem.** 32 Mert ő nem ember, mint én, akinek azt felelhetném: Vigyük bíró elé a vitánkat! 33 Nincs is köztünk döntőbíró, aki mindkettőnkre rátehetné kezét. 34 Ha levenné rólam vesszejét, és rettentése nem ijesztene, 35 akkor beszélnek, és nem félnék tőle, hiszen erre magamtól semmi okom sincsen.

Jób 10

1 Szívből megutáltam életem. Szabadjára engedem hát panaszom, hadd beszéljek keserű lélekkel! 2 Azt mondom Istennek: Ne tarts bűnösnek! **Add tudtomra, miért perelsz velem!** 3 Jó neked az, hogy sanyargatsz, hogy megveded kezéd munkáját, a bűnösök terveinek pedig kedvezel? 4 Hát testi szemeid vannak neked, és annyit látsz te is, amennyit egy ember? 5 Olyanok napjaid, mint a halandóé? **szemrehányó kérdések** Olyanok éveid, mint az emberé? 6 Hiszen kutatod bűnömet, és keresed vétkeimet, 7 pedig tudod, hogy nem vagyok bűnös, de senki sem ment meg kezedből! 8 Kezed formált és alkotott engem, azután elfordulsz, és el akarsz pusztítani? 9 Emlékezz csak: úgy formáltál, mint egy agyagedényt, mégis újra porrá tennél? 10 Nem úgy öntöttél-e, mint a tejet, és nem úgy oltottál-e, mint a sajtot? 11 Börbe és húsba öltöztetted, csontokkal és inakkal szőttél át. 12 Élettel és szeretettel ajándékoztál meg, és gondviselésed őrizte lelkemet. 13 De titokban már akkor elhatároztad, tudom, eleve ez volt a szándékom: 14 ha vétkezem, te számon tartod, bűnöm alól nem mentesz föl engem. 15 Ha bűnös vagyok, jaj nekem! De ha igaz vagyok, akkor sem emelhetem föl fejem; állandó gyalázat a részem, folyton csak gyötrelmeket látok. 16 Ha mégis fölemelném, rám rontanál, akár egy oroszlán, és ellenem fordítanád csodás hatalmadat. 17 Kerítenél újabb tanúkat ellenem, bosszúságod pedig csak fokozódna: sorozatos támadásokat vezetnél ellenem. 18 Miért is hoztál ki anyám méhéből? Bár kimúltam volna, és szem ne látott volna! 19 Olyan lennék, mint aki nem is volt, akit az anyaméhből vittek a sírba! 20 Úgyis rövid az időm! Ha megszűnnék a baj, és elmaradna tőlem, egy kissé felvidulnék, 21 mielőtt elmegyek oda, ahonnan nem térhetek vissza: a sötétség és a homály országába, 22 a vaksötét országba, a homály sötétjébe, ahol nincs rend, és még a napvilág is olyan, mint a sötét éjszaka.

Jób 11

Megszólalt a **naamá Cófár**, és ezt mondta: 2 Nem kell-e felelnünk e sok beszédre? A bőbeszédűnek legyen igaza? 3 Elnémíthatja-e fecsegésed az embereket? Gúnyolódsz, és nincs, aki megszegyenítsen? 4 Ezt mondtad: „Tanításom helyes, és ha megvizsgálsz, tisztának találsz!” 5 Bárcsak maga Isten szólalna meg, és nyitná meg ajkait veled szemben! 6 Kijelentené neked a bölcsesség titkait, amelyek az értelem számára felfoghatatlanok. Akkor megtudnád, hogy Isten elnézi bűneid egy részét. 7 Beleláthatsz talán az Isten titkaiba? Felérhetsz-e te a Mindenható tökéletességéhez? **NEM UGYANAZT MONDJA, AMIT AZ ÚR A LEGVÉGÉN?** 8 Magasabb az az égnél – mit kezdesz vele? Mélyebb a holtak hazájánál – mit is tudhatsz róla? 9 Terjedelme hosszabb a földnél és szélesebb a tengernél. 10 Ha valakit nyomon követ, elfog, és a bírák elé állít, ugyan ki akadályozhatja meg? 11 Hiszen ismeri a hitvány embereket, látja az álnokságot, pedig nem is figyel oda. 12 Az üresfejű ember is válhat értelmessé, a vadszamar csikója is születhet emberré! **SENKIBŐL MINDENKIVÉ** 13 Ha hozzá fordítod szívedet, és felé terjeszted kezedet, 14 ha álnokság tapad kezedhez, távolítsd el, ne engedd, hogy sátradbán csalárdság lakozzék

15 Akkor szégyen nélkül emelheted föl arcodat, erős leszel, és nem kell félned. 16 Elfelejtetted a nyomorúságot, úgy gondolsz rá, mint levonult vizekre. 17 Fényesebb lesz életed a déli verőfénynél, a sötétség is olyan lesz, mintha reggel volna. 18 Bizakodás tölt el, mert lesz reménységed, körülnézel, és nyugodtan lefekszel. 19 Ha leheveredsz, senki sem riaszt föl, sőt sokan hízelegnek neked. 20 De a bűnösök szemei elsorvadnak, menedékük elvész; reménységük csak az, hogy majd kilehelik lelküket.

Jób 12

Ekkor megszólalt Jób, és ezt mondta: 2 Azt hiszitek, ti vagytok az egész nép, és veletek kihál a bölcsesség? 3 Nekem is van annyi eszem, mint nektek, és nem vagyok alábbvaló nálatok. Ki ne tudna ilyesfélétet? 4 Nevetséges lettem barátaim előtt, mert Istenhez kiáltoztam meghallgatásért; bizony, nevetséges lett az igaz és feddhetetlen! 5 **A szerencsétlen ember megvetni való – gondolja, aki biztonságban él –, föl kell taszítani, ha megtántorodott!** 6 Nyugtuk van a pusztítóknak sátrukban, biztonságban élnek, akik ingerlik Istent, és akik azt hiszik, hogy Istent a markukban tartják. 7 Kérdezd csak meg a jószágokat, azok is tanítanak, és az égi madarakat, majd a tudodra adják! 8 Vagy elmélkedj a földről, az is tanít, a tenger halai is beszélnek neked. 9 Ki ne tudná mindezekről, hogy az Úr keze alkotta őket? 10 Az ő kezében van minden élőlény élete és minden ember lelke. 11 Hát nem kell a fülnek megvizsgálni a szavakat, ahogy az íny kóstolja az ételt? 12 Az öregemberek lennének a bölcsék, és a hosszú életűek mindig a megfontoltak? 13 **Istené a bölcsesség és hatalom, övé a tanács és az értelem.** 14 **Ha lerombol valamit, nincs, ki felépítse; ha valakit bezár, nincs, ki kiengedné.** 15 Ha elzárja a vizeket, kiszárad minden; ha nekiereszti, elpusztul a föld. 16 Tőle van az erő és a siker, hatalmában van a tévelygő és a tévelygésbe vivő. 17 **Tanácsadókat tesz bolonddá, és gúnyt űz a bírákból.** 18 **Királyok bilincseit oldja le, és béklyót fon kötélből a derekukra.** 19 **Papokat tesz bolonddá, hatalmasokat ügyefogyottá.** 20 Megbízhatók fogynak ki miatta a szóból, vének ítélőképességét ragadja el. 21 Előkelőkre zúdít megvetést, a hatalmasok fegyverét elveszi. 22 **Mély, sötét titkokat leplez le, napvilágra hozza a homályos dolgokat.** 23 Népeket tesz nagygyá, majd elpusztítja őket, népek határát terjeszti ki, azután elűzi őket. 24 **Megfosztja értelmétől az ország népének vezetőit, és engedi, hogy úttalan pusztában bolyongjanak.** **POLITIKA** 25 Sötétben tapogatóznak világosság nélkül, hagyja, hogy bolyongjanak, mint a részegek. **TOBZÓDIK A KÉPEKBEN ÉS A HASONLATOKBAN!**

Jób 13

Mindezt saját szememmel láttam, fülemmel hallottam, és megértettem. 2 Én is tudom, amit ti tudtok, nem vagyok alábbvaló nálatok. 3 Ezért a Mindenhatóval akarok beszélni, Istennel szemben akarok védekezni. 4 **Mert hazugságot koholtok ellenem, mindannyian mihaszna orvosok vagytok!** 5 **Bárcsak hallgatnátok végre! Legalább ebben bölcsnek tűnhetnétek!** 6 Hallgassátok meg védekezésemet, és figyeljetek ajkam ellenvetéseire! 7 Isten érdekében beszéltek álnokságot? Az ő érdekében beszéltek hamisságot? 8 Neki akarjátok pártját fogni, vagy Isten mellett perbe szállni? 9 Jó vége lesz-e, ha megvizsgál titeket? Becsaphatjátok-e, ahogyan becsapjátok az embereket? 10 Szigorúan megbüntet titeket, ha titokban személyválogatók vagytok. 11 Nem ijedtek meg fenséges voltától? Nem fog el benneteket rettegés? 12 **Jeles mondásaitok hamuba írt példázatok, sáncaitok agyagsáncok.** 13 Hallgassatok már el, hadd beszéljek én, bármi történiék is velem! 14 Miért szagatnám

fogaimmal testemet, miért tenném kockára életemet? 15 Hiszen megöl engem, nem is reménykedem; csak utaimat akarom védeni előtte. 16 Nekem már ez is szabadítás lenne, hiszen elvetemült ember nem kerülhet elé. 17 Azért most figyeljete szavamra, hallgassatok magyarázatomra! 18 Íme, előterjesztem ügyemet! Tudom, hogy nekem van igazam. 19 Van-e, aki perbe száll velem? Akkor elhallgatok, és jöjjön a halál! 20 Csak kettőt ne tégy velem, színed elől akkor nem rejtőzöm el: 21 vedd le rólam kezéd, és ijesztgetéssel meg ne rémíts engem! 22 Szólj hozzám, és én válaszolok, vagy én beszélek, és te felelj nekem! 23 Mi a bűnöm, mi a vétkem? Hitszegésem és vétkem ismertesd meg velem! 24 Miért rejtet el arcodat, miért tartasz ellenségednek? **25 Elsodort falevelet rémítesz, és száraz szalmaszálal üldözöl, 26 hogy ily sok keserűséget róttál rám, és ifjúkori bűneimért fizetsz meg nekem?! 27 Béklyót tettél a lábamra, szemmel tartod minden ösvényemet, még lábam nyomát is megjegyzed! 28 Korhadtan mállok szét, mint a molyrágta ruha.**

Jób 14

Az asszonytól született ember élete rövid, tele nyugtalansággal. 2 Kihajt, mint a virág, majd elfonnyad, árnyékként tűnik el, nem marad meg. 3 És te még így is rossz szemmel nézed, őt is a törvény elé idézed?! 4 Van-e tiszta ember, tisztátalanság nélküli? Nincs egyetlenegy sem. 5 Ha meg vannak határozva napjai, ha számon tartod hónapjait, ha határt szabnál neki, amelyet nem léphet át, 6 akkor légy hozzá elnéző, hogy nyugalma lehessen, míg eljön a várt pihenőnapja, mint a napszámosnak! 7 Még a fának is van reménysége: ha kivágják, újból kihajt, és nem fogynak el hajtásai. 8 Ha előregszik is gyökere a földben, ha elhal is a porban a csonkja, 9 a víz illatától kihajt, ágakat hoz, mint a facsemete. **10 De ha a férfi meghal, oda van egészen, ha kimúlik az ember, hová lesz? 11 Kifogyhat a víz a tóból, a folyó kiapadhat, sőt ki is száradhat, 12 de az ember nem kel föl, ha egyszer lefeküdt: az egek elmúltáig sem ébrednek föl, nem serkennek föl alvásukból.**

14 Ha meghal a férfiú, életre kelhet-e? Akkor egész küzdelmes életemen át is tudnék várni, míg csak a fordulat be nem következik. 15 Szólnál hozzám, és én válaszolnék, kíváncsoznál kezéd alkotása után. 16 Akkor még lépteimre is vigyáznál, de nem tartanád számon vétkemet. 17 Lepecsételt zsákban volna minden vétkem, bűneimet pedig eltörölnéd. 18 De még a hegy is ledől, és szétomlik, a kőszikla is elmozdul helyéről; 19 a köveket a víz lecsiszolja, árszél elsodorja a föld porát: így teszed semmivé a halandó reményét. 20 Hatalmaskodol rajta szüntelen, és el kell mennie. Eltorzítod arcát, és úgy bocsátod el. 21 Ha tisztességre jutnak fiai, ő nem tudja; ha semmibe veszik őket, nem veszi észre. 22 Teste csak saját fájdalmait érzi, lelke csak önmagát gyászolja.

Jób 15

1 Megszólalt a témáni Elifáz, és ezt mondta:

ELIFÁZ

2 Szólhat-e a bölcs, ha tudása légből kapott, és csak keleti széllel fújta fel magát? 3 Érvelhet-e haszontalan beszéddel és semmit érő szavakkal? 4 Te már az istenfélelmet is semmibe veszed, adós maradsz a hódolattal Isten színe előtt. 5 A bűn tanítja erre a szádat, és a ravaszkodók nyelvét választottad. 6 Saját szád nyilvánít bűnössé, nem én, és az ajkaid vallanak ellened. 7 Talán te születéltől először az emberek között, és előbb keletkeztél a halmoknál? 8 Talán

kihallgattad **Isten tanácskozását**, és magadhoz ragadtad a bölcsességet? 9 Mit tudsz, amit mi nem tudunk? Ugyan mihez értesz, amire ne volnánk képesek? 10 Ősz is meg öreg is akad közöttünk, jóval idősebb apádnál. 11 Kevésnek tartod Isten vigasztalását és a hozzád szelíden szóló beszédet? 12 Miért ragadtattad el magad, és miért villognak szemeid, 13 hogy szabadjára engeded Isten ellen dühödöt, és ily szavakat ejtesz ki a szádon? **14 Hogyan lehetne tiszta a halandó, és igaz ember az, ki asszonytól született? 15 Hiszen még szentjeiben sem bízhat, a menny sem elég tiszta a szemében.** 16 Mennyivel kevésbé az utálatos és romlott ember, aki úgy issza az álnokságot, mint a vizet! 17 Tanítalak téged, hallgass rám, mert amit tapasztaltam, azt beszélem el, 18 amit **bölcsek hirdettek, nem titkolva azt, ami atyáiktól való.** 19 Egyedül nekik adatott ez az ország, és közöttük nem járt idegen. 20 Egész életében gyötrődik a bűnös, az erőszakos ember évei meg vannak számlálva. 21 Minden hang rémíti, ami fülébe jut, béke idején tör rá a pusztító. 22 Maga sem hiszi, hogy elkerülheti a sötétséget, mert fegyver leselkedik rá. 23 Kenyér után bolyong, hogy merre találna. Tudja, hogy nem kerüli el a sötétség napját. 24 Szorongató szükség ijesztgeti, erőt vesz rajta, mint rohamozó király, 25 mert Isten ellen nyújtotta ki kezét, a Mindenhatóval szemben hősködött. 26 Leszegett fejjel rohant ellene, szegekkel sűrűn kivert pajzsával. **27 Mivel zsír fedi az arcát, és haj rakódott a tomporára,** 28 pusztulásra szánt városokban lakott, házakban, ahol nem szabad lakni, mert romhalmazzá lesznek. 29 Nem gazdagodik meg, nem marad meg vagyona, és nem hajlik földig a kalásza. 30 Nem kerüli el a sötétséget, hajtásait hőség szárítja el, Isten lehelete messze elsodorja. 31 Ne bízzék hiábavalóságban, mert csalódik: hiábavalóságot kap helyette cserébe. 32 Időnap előtt vége lesz, ágai nem zöldellnek tovább, 33 úgy jár, mint a szőlő, amely ledobja az éretlen szemeket, és mint az olajfa, amely elhullatja virágát. 34 Mert az elvetemültek közössége terméketlen, és tűz emészti meg a vesztegetéssel szerzett sátrakat. 35 Nyomorúságot fogannak, és bajt fognak majd szülni; méhükben csalódás érlelődik.

Jób 16

Akkor megszólalt Jób, és ezt mondta:

JÓB

2 Ilyesfélét eleget hallottam. **Nyomorúságos vigasztalók vagytok mindnyájan!** 3 Vége lesz-e már az üres beszédnek? Vagy mi bajod van, hogy így válaszolsz? 4 Én is tudnék úgy beszélni, mint ti, csak volnátok az én helyemben! Tudnék én is szép szavakat mondani nektek, csóválhatnám gúnyosan a fejemet. 5 Szavaimmal erősíthetnélek titeket, ajkaim részvételével nyugtatgatnálak. 6 Attól, hogy beszélek, nem enyhül fájdalmam, de ha abbahagyom, akkor sem múlik el; 7 mostanra teljesen kimerített. Elpusztítottad egész családomat. 8 Megragadtál! Tanúvá lett, ellenem támadt, engem vádol elesett állapotom. 9 Haragja marcangolt és üldözött engem. Fogait csikorgatja ellenem, villogó szemekkel néz rám ellenségem. 10 Feltátották ellenem szájukat, gyalázkodva arcul vertek, együtt vonulnak ellenem.

11 **Isten kiszolgáltat engem** az álnokoknak, és a bűnösök kezébe juttat. LXX

παρέδωκεν γάρ με ὁ κύριος εἰς χεῖρας ἀδίκου, ἐπὶ δὲ ἄσεβέσιν ἔρριψέν με·

FONTOS! Párhuzamos Jézus kiszolgáltatottságával, Jób – Jézus előképe!

παράδιδωμι - átad, kiszolgáltat, elárul; A παράδιδωμι igét az Újszövetség gyakran használja Jézus szenvedésével kapcsolatban, de ugyanez az ige szerepel ott is, ahol Jézus tanítványainak a kiszolgáltatásáról van szó, akik ilyen módon maguk is Jézus szenvedésében részesülnek (pl. Lk 21,12; Pálról: Acs 21,11; 28,17). A szó jelentheti: valamilyen hatóságnak, törvényszéknek átadni, börtönbe vetni, halálra adni, tehát a test átadása kifejezheti a vértanúságot is.

12 Nyugalomban éltem, de ő összetört. Nyakon ragadott, és szétzúzott, céltáblának használt engem. 13 Mindenfelől záporoznak nyilai; felhasítja veséimet kíméletlenül, epémet kiontja a földre. 14 Rést rés után tör rajtam, és rám rohan, mint valami hős. 15 Varrott zsákruhát húztam a bőrömrre, porba hajtottam büszkeségemet. **JÓB NYELVÉBEN SOKKAL TÖBB A KÉP, MINT ELIFÁZÉBEN!** 16 Arcom a sírástól kivörösödött, szempilláimon a halál árnyéka ül. 17 Pedig nem tapad kezemhez erőszak, és imádságom tiszta. 18 Föld, ne fedd be véretem, ne némuljon el segélykiáltásom! 19 Most is van tanúm a mennyben, és kezesem fenn a magasságban. 20 Saját barátaim csúfolnak! **Könnyek között tekintek Istenre, 21 hogy igazolja a férfiút Istennél, és az embert felebarátjával szemben. 22 Mert ez a néhány esztendő eltelik, és én nem térek vissza az ösvényről, amelyen elmegyek.**

Jób 17

Lelkem összetört, napjaim peregnek, vár rám a temető! 2 Bizony, gúnyolódásban van csak részem, gáncsoskodásaik miatt le sem hunyom a szemem. 3 Tedd meg, vállalj értem kezességet! Ki más kezeskednék értem? 4 **Mert szívükből eltávolítottad az értelmet, azért nem engeded fölülkerekedni őket. 5 Mások előtt prédával dicsekszik, miközben elsorvadnak fiai: 6 így tett példázattá az emberek előtt; olyan lettem, mint akit arcul köptek. ÉZS, JÉZUS** 7 Tekintetem elhomályosodott a bosszúság miatt, minden tagom olyan, mint az árnyék. 8 Elszörnyednek ezen a becsületesek, és az ártatlan felindul az elvetemült miatt. 9 De az igaz ragaszkodik a maga útjához, és aki tiszta kezű, annak megnő az ereje. 10 De jöjjetek csak mindnyájan újra, úgysem találok bölcslet köztetek! 11 Napjaim elmúltak, szétfoszlottak terveim, szívemnek vágyai. 12 Ők az éjszakát nappallá akarják változtatni, mintha a világosság közelebb lenne, mint a sötétség. 13 Ha abban kell reménykednem, hogy a holtak hazája a házam, a sötétségben vetettem meg az ágyam, **14 ha a sírgödröt kell atyámnak neveznem, a férgeket pedig anyámnak és nővéremnek,** 15 hol van akkor az én reménységem? Ki láthat itt reménysugárt? 16 Velem száll le a holtak hazájába, ha majd együtt a porba hanyatlunk.

Jób 18

1 Megszólalt **a súahi Bildád**, és ezt mondta: 2 **Meddig finomkodunk még itt a szavakkal?** Gondolkozzatok el, és aztán szálljunk vitába vele! 3 Miért tartasz bennünket állatnak, és miért nézel ostobának? 4 Ha magadat marcangolod haragodban, talán elpusztul miattad a föld, és elmozdul helyéről a kőszikla? 5 Bizony, kialszik a bűnösök világossága, tűzük lángja nem ragyog. 6 Elsötétül sátrában a világosság, mécsese kialszik mellette. 7 Erőteljes léptei megrövidülnek, saját tervei okozzák bukását. 8 Mert lába hálóba gabalyodik, és kelepcebe kerül. 9 **Sarkát csapda ragadja meg, és hurok feszül rá. 10 Hurok van elrejtve számára a földön, és csapda az ösvényén.** 11 Körös-körül félelmek rémítik, és kergetik lépten-nyomon. 12 Éhesen várja a nyomorúság, és készen áll a veszedelem, hogy elbuktassa őt. 13 Darabonként rágja le bőrét a kór, darabonként rágja le róla a halálos betegség. 14 Kirángatják biztonságos sátrából, és elhajtják a borzalmak királya elé. 15 Sátrában nem az övéi lagnak, lakóhelyére kénkövet szórnak. 16 Alul elszáradnak gyökerei, és felül lefonnyad az ága. 17 Emlékezete eltűnik a földről, és nem emlegetik nevét az utcán. 18 Világosságból sötétségbe taszítják, a föld kerekességéről elúzik. 19 Utódja és sarjadéka nem lesz népe között, senkije sem marad lakóhelyén. 20 Végnapján elszörnyednek a nyugaton lakók, és iszonyat fogja el a keleten lakókat. 21 Bizony, így jár az álnokok hajléka, annak lakóhelye, aki nem akar Istenről tudni.

Jób 19

Akkor **megszólalt Jób**, és ezt mondta: **2 Meddig kínozzátok még lelkemet, és zúztok-típortok szavaitokkal? 3 Már tízszer is gyaláztatok engem. Nem szégyellitek, hogy így gyötörtök? 4 Ha valóban tévedtem is, énrajtam marad a tévedésem. 5 Ha valóban fölény akartok kerekedni, és rám akarjátok bizonyítani a gyaláztatot, 6 akkor pedig tudjátok meg, hogy Isten nyomorított meg, és ő kerített hálójába engem. 7 Ha erőszak miatt kiáltozom, nem kapok választ. Segítségért kiáltok, de nem véd a törvény. 8 Eltorlaszolta utamat, nem mehetek tovább, sötétbe burkolta ösvényeimet. 9 Dicsőségemtől megfosztott, levette fejemről a koronát. 10 Letördelt körös-körül, elpusztulok; kitepte reménységemet, mint valami fát. 11 Fellángolt ellenem haragja, és ellenségének tekintett engem. 12 Együtt támadtak csapatai, utat törtek ellenem, táborot vertek sátram körül. 13 Rokonaimat eltávolította mellőlem, ismerőseim egészen elidegenedtek tőlem. 14 Szomszédaim elhagytak, ismerőseim elfelejtettek. 15 A házamban élők és szolgálóleányaim idegennek tartanak, rám sem ismernek többé. 16 Szolgámnak kiáltok, de nem válaszol, még ha könyörgök is neki. 17 Feleségem undorodik leheletemtől, testvéreim iszonyodnak tőlem. 18 Még a kisgyermek is megvetnek, kicsúfolnak, ahogy föltápászkodom. **MÁR NINCS GYERMEKE, EZÉRT SEM LEHET LITERÁLISAN ÉRTELMEZNI.** 19 Utál minden bizalmas barátom. Akiket szerettem, ellenem fordultak. 20 Csont és bőr már csak az egész testem, ínyem is elsovadt a fogaim körül. 21 Könyörüljetek, könyörüljetek rajtam, barátaim, mert Isten keze vert meg engem! 22 Miért üldöztök, mint Isten, miért nem unjátok még a marcangolást? 23 Bárcsak leírnák szavaimat, bárcsak följegyeznék egy könyvbe, 24 vas íróvesszővel és ólommal minden időkre kősziklába vésnék! **25 Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött,** 26 és ha ez a bőröm szertefoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent. 27 Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg, nem valaki más, bár veséim is megemésztetnek. 28 Ha ezt kérdezitek: Mivel kényszerítsük őt, hogy megtaláljuk bajának a gyökerét, 29 akkor rettegjétek a fegyvertől! Mert a harag fegyveres büntetést szül, hogy megtudjátok, van ítélőbíró.**

Jób 20

Megszólalt **a naamáí Cófár**, és ezt mondta: **2** Azért kényszerít ingerültségem feleletre, és amiatt van nyugtalanság bennem, **3** mert megszegényítő kioktatást hallok. De értelmes lelkem megadja a választ. **4** Tudod-e azt, hogy ősidőktől fogva, amióta csak ember került a földre, **5** a bűnösök vigadozása nem tarthat sokáig, és az elvetemültek öröme csak egy pillanat? **6** Ha az égig nőne is büszkesége, és a felleget érné is feje, **7** semmivé lesz örökre, mint a ganéj, és akik látták, majd ezt kérdik: Hová lett? **8** Elrepül, mint az álom, és nem találják. Eltűnik, mint az éjszakai látomás. **9** Nem ragyog már rá senkinek a szeme, lakóhelyén többé nem törődnek vele. **10** Fiai a nincstelenség kedvében járnak, mert megszerzett vagyonát vissza kell szolgáltatnia. **11** Ha ifjúi erőtől duzzadtak is tagjai, az vele együtt a porba hanyatlik. **12** Ha édes szájában a gonoszság, és nyelvével szopogatja azt, **13** ha sajnálja lenyelni, és ínyénél tartogatja, **14** eledele átváltozik gyomrában, viperaméreggé lesz benne. **15** Gazdagságot nyelt, de kihányja, hasából is kihajtja az Isten. **16** Vipera mérgét szívja, áspiskígyó marása gyilkolja meg, **17** hogy ne gyönyörködjék a folyóvizekben, a tejjel és mézzel folyó patakokban. **18** Vissza kell hogy adja, amit felhalmozott, nem élvezheti, felvásárolt vagyonának sem tud majd örülni. **19** Hiszen tönkretette, cserbenhagyta a nincsteleneket. Házat rabolt, de nem építheti majd tovább. **20** Mivel gyomra nem tudta, mi az elég, értékeit nem mentheti meg. **21** Falánksága semmit sem hagyott meg, ezért nem lesz tartós a jóléte. **22** Bár nagy bőségben él, szorult helyzetbe jut, egyszerre sújt le rá az összes nyomorúság. **23** Amikor meg akarja tölteni a hasát, rábocsátja izzó haragját, záporként hullatja rá evés közben. **24** Amikor vasfegyver elől menekül, ércíjjal lövik át. **25** Kirántja, és kijön a hátából, csillogó nyíl az epéjéből. Rémület fogja el. **26** Sűrű sötétség lesz az

osztályrésze, tűz emészti meg, amelyet nem ember szított. Aki sátrában megmaradt, azt is veszedelem éri. 27 Leleplezi bűnét az ég, és ellene támad a föld. 28 Házának jövedelmét elhurcolják, szétfolyik Isten haragja napján. 29 Ezt kapja a bűnös ember osztályrészül az Istentől, ezt örökli beszédéért Istentől. FANTASZTIKUSAN ERŐS FIZIOLÓGIAI KÉPEK A GAZDAGSÁG, MOHÓSÁG LÉNYEGÉRŐL, ANNAK ÖNPUSZTÍTÓ EREJÉRŐL.

Jób 21

Akkor megszólalt Jób, és ezt mondta: 2 Hallgassátok meg figyelmesen szavamat, ezzel vigasztaljatok! 3 **Tűrjétek el, ha én is beszélek, és miután beszéltem, majd gúnyolódhattok.** 4 **Hiszen nem emberek miatt panaszkodom, nem ok nélkül türelmetlenkedem!** 5 Forduljatok felém, szörnyedjétek el, és tegyétek kezeteiket a szátokra! 6 Ha csak rágondolok is, megrémülök, és reszketés fogja el testemet. 7 Miért maradhatnak életben a bűnösök? Magas kort érnek el, sőt meg is gazdagodnak. 8 Utódaik előttük jutnak jómódra, sarjadékaik szemük láttára. 9 Házukban béke van, nem kell rettegniük, nincs rajtuk Isten vesszeje. 10 Bikája hág, és nem hiába, tehene ellik, és nem vetél el. 11 Kieresztik kisfiaikat, mint a juhokat, és ugrándoznak gyermekeik. 12 Dob és citera mellett énekelnek, és síp hangjánál örvendeznek. 13 Jólétben töltik napjaikat, és csendesen szállnak le a holtak hazájába. 14 Azt mondták Istennek: Távozz tőlünk, nem akarunk tudni utaidról! 15 Mert kicsoda a Mindenható, hogy szolgáljuk, és mi hasznunk abból, ha hozzá folyamodunk? 16 Pedig jólétük nincs a kezükben. A bűnös tanácsoktól távol tartom magam! 17 Ugyan, hányszor alszik ki a bűnösök mécsese, hányszor éri veszedelem őket, és oszt nekik pusztulást az Isten haragja, 18 vagy lesznek olyanok, mint a szél hordta törek, és mint a pelyva, melyet elragadott a forgószél?! 19 Vagy fiainak tartogatja a veszedelmet Isten? Neki fizessen meg, hogy ő maga érezze! 20 Lássá meg saját szemével romlását, és igya ő a Mindenható izzó haragját! 21 Mert mit törődik azzal, mi lesz majd utána a háza népével, ha leteltek hónapjai? 22 **Senki se oktassa az Istent, hiszen a magasság lakói fölött is ő ítélkezik!?** 23 De hiszen meghal az egyik ereje teljében, minden gondtól mentesen, boldogan, 24 lágyéka csupa háj, csontjaiban zsíros a velő, 25 a másik pedig meghal keserű lélekkel, mert nem élvezhetett semmi jót; 26 egyformán a porba kell feküdniük, és ellepik őket a férgek. 27 Látjátok, ismerem gondolataitokat és az ellenem szótt fondorlatokat. 28 Mert azt kérdezitek: „Hol van az előkelők háza, hol van a sátor, ahol a bűnösök laknak?” 29 Hát nem kérdeztétek meg azokat, akik utazni szoktak, és nem ismeritek intéseiket, 30 hogy a veszedelem napját távol tartja Isten a gonosztól, és a harag napja elkerüli őt? 31 Ki veti szemére dolgait, ki fizet meg neki tetteiért? 32 Kikísérik őt a temetőbe, sírhalmát körülállják. 33 Édesek neki a sírgödör hantjai, hisz sok ember vonult ki utána, meg előtte is számtalan. 34 **Miért akartok hát hiábavalósággal vigasztalni engem? Válaszaitok magva szintiszta hazugság.**

Jób 22

1Megszólalt a témáni Elifáz, és ezt mondta: 2Használhat-e az ember Istennek? Hiszen csak önmagának használ az okos. 3Mi öröme telik a Mindenhatónak abban, hogy te igaz vagy? Van-e haszna abból, hogy te feddhetetlenül élsz? 4Talán azért fenyít téged, mert féled őt, ezért száll perbe veled? 5Bizony sok gonoszságod van, és bűneidnek se vége, se hossza! 6Hiszen ok nélkül vettél embertársaidtól zálogot, és meztelenre vetköztetted őket. 7A szomjazónak nem adtál vizet, az éhezőtől megtagadtad a kenyeret. 8A hatalmaskodóé az ország, a kiváltságosok laknak benne. 9Az özvegyeket üres kézzel bocsátottad el, az árvák karjait összetörted. 10Ezért vannak körülötted csapdák, és hirtelen rémület száll rád. 11Rádtör a sötétség, amelyben nem látsz; vízáradat borít el. 12Mennyei magasságban van az Isten! Nézd, milyen magasan ragyognak a csillagok! 13És te azt kérdezted: „Mit tudhat az Isten? A sötét felhő mögül tehet-e igazságot?”

14Sűrű felhők takarják el őt, nem lát, és csak az ég peremén járkal.” 15Az ősidők ösvényét akarod követni, amelyet álnok emberek tapostak, 16akik időnap előtt ragadtattak el, és alapjukat elmosta az ár? 17Azt mondták Istennek: Távozz el tőlünk! – azt gondolva, hogy semmit sem tehet a Mindenható, 18hisz házukat javaival töltötte meg. – A bűnösök e gondolata távol legyen tőlem! – 19Ám meglátják majd az igazak, és örülnek, az ártatlan pedig így fogja kigúnyolni őket: 20Bizony, kiirtották ellenségeinket, tűz emészti meg még maradékukat is!

Jóbnak meg kell térnie

21Légy bizalommal Istenhez, békülj meg vele, mert ennek jó eredménye lesz. 22Fogadd el szájából a tanítást, és szívleld meg mondásait! 23Ha megtérsz a Mindenhatóhoz, felépülsz. Ha eltávolítod az álnokságot sátradból, 24porba dobod az aranyat, patakkövek közé az ófiri aranyat, 25akkor a Mindenható lesz az aranyad és szintiszta ezüstöd. 26Akkor majd megleled örömed a Mindenhatóban, és arcodat Istenhez emeled. 27Ha könyörögsz hozzá, meghallgat, te pedig teljesíted fogadalmadat. 28Amit eltervezel, sikerülni fog, világosság ragyogja be utadat. 29Ha megaláztak, mondd ki, hogy gőgös voltál, mert azon segít Isten, aki lesüti a szemét. 30Még azt is megmenti, aki nem ártatlan: Ha tiszta lesz a kezed, megmenekülsz.

Jób 23

1Ekkor megszólalt Jób, és ezt mondta: 2Most is csak lázongás, ha panaszkodom, kezemmel kell elfojtanom sóhajtásomat. 3Bár tudnám, hogy hol találom Istent! Elmennék a trónusáig, 4eléje terjeszteném ügyemet, tele lenne szám szemrehányással, 5hogyan megtudjam, milyen szavakkal válaszol, és hogy megértssem, mit is mond nekem: 6teljes erővel perel-e majd velem, vagy meghallgat figyelmesen? 7Becsületes emberként vitatkoznék vele, és végleg fölmentene engem a bírám. 8De ha kelet felé megyek, nincsen ott, ha nyugat felé, nem veszem észre. 9Ha északon működik, nem látom, ha délre fordul, ott sem láthatom. 10De ő tudja, milyen úton járok: ha megvizsgál, kiderül, hogy arany vagyok. 11Szorosán járok a nyomában, az ő útján maradok, nem térek le róla. 12Ajkának parancsából nem engedek, keblemben zártam szája mondásait. 13De ő hajthatatlan – ki is téríthetné el a szándékától? Véghezviszi, amit lelke kíván. 14Bizony, beteljesíti, amit kiszabott rám. Ilyesfélét gyakran szokott tenni. 15Ezért rémület fog el színe előtt, ha csak rá gondolok is, megrettenek tőle. 16Mert Isten csüggesztette el a szívemet, a Mindenható rémített meg engem. 17Mert nem a sötétség miatt kell elnémulnom, nem az arcomat borító sűrű homály miatt.

Jób 24

Miért nincsenek a Mindenhatónál ítéletre fenntartott idők, miért nem láthatják ítéletének napjait, akik őt ismerik? 2Elmozdítják a határokat, nyájukat rabolnak el, és azt legeltetik. 3Az árvák szamarát elhajtják, az özvegyek ökrét elviszik zálogul. 4Lekergetik az útról a szegényeket, minden elesettnek meg kell lapulnia az országban. 5Úgy élnek, mint vadszamarak a pusztában: kimennek, hogy munkájukkal harapnivalót keressenek, mert a pusztaság ad kenyeret gyermekeiknek. 6A bűnösök mezejéről szereznek takarmányt, és az ő szőlőjükben szedegetnek. 7Meztelenül hálnak, ruhátlanul, még hidegben sincs takarójuk. 8Zivatar áztatja őket a hegyekben, a sziklához lapulnak, mert nincs más menedékük. 9Letépi az emlőről az árvát, és a szegény csecsemőjét elviszik zálogul. 10Meztelenül járnak, ruhátlanul, és éhezve hordják a kévét. 11Mások házában préselnek olajat, taposnak a borsajtókban, mégis szomjaznak. 12A városban haldoklók nyögnek, megsebzettek kiáltanak segítségért, de Isten nem törődik ezzel. 13Vannak, akik a világosság ellenségei lettek, nem ismerik útjait, nem maradnak ösvényein. 14Virradat előtt kel föl a gyilkos, hogy megölje az elesettet és a szegényt, a tolvaj pedig éjjel. 15A házasságtörő szeme az alkonyatot lesi: Senki szeme ne vegyen észre – gondolja, és lepellel takarja el arcát. 16Sötétben törnek be a házakba, nappal bezárkóznak, nem

akarnak tudni a világosságról. 17Mert mindnyájuknak a sűrű sötétség a reggelük, hiszen megszokták a rémítő, sűrű sötétséget.

18Gyorsan eltűnnek a víz színén, birtokuk átkozott lesz az országban, nem tér be többé a szőlőskertekbe. 19Szárazság és hőség elnyeli a hó levét, a holtak hazája pedig azokat, akik vétkeztek. 20Még az anyaméh is elfelejti őt, férgek csemegéje lesz. Senki sem emlékszik rá többé, összetörik az álnokság, mint a fa. 21Mert bántalmazza a meddőt, aki nem szült, és az özvegyel nem tesz jót. 22Isten erejéből nyer időt az erős; ha most még áll is, nem marad majd így egész életében. 23Biztonságot ad neki és támaszt, de szemmel tartja útjait. 24Fölemelkednek, de egy kis idő múlva nincsenek, alászállnak, elenyésznek, mint bárki más, levágják őket, mint a kalászkodat. 25Nem így van-e? Ki hazudtolhatja meg, ki tehetné semmivé szavamat?

Jób 25

1 Megszólalt a súahi Bildád, és ezt mondta: 2 Istené a hatalom és a rettenetes, ő szerez békességet fenn a magasságban. 3 Csapatait nem lehet megszámolni; kire ne ragyogna világossága? 4 Isten előtt lehet-e igaz a halandó, lehet-e tiszta az, aki asszonytól született? 5 Nézd a holdat: még az sem elég ragyogó, szemében még a csillagok sem fényesek. **6 Hát még a halandó, ez a féreg, és az ember fia, ez a pondró? worm**

Jób 26

1 Ekkor Jób megszólalt, és ezt mondta: 2 Segítettél-e az erőtlennek, támogattad-e a tehetetlen karját? 3 Adtál-e tanácsot az oktalannak, hasznos volt-e sok tanításod? 4 **Ki által mondtad el szavaidat, kinek a lelke beszélt belőled?** 5 Megremegnek az árnyak, amelyek a vizek alatt nyugszanak. 6 A holtak hazája leplezetlen Isten előtt, nincs eltakarva az enyészet helye. 7 Ő terítette északot a kietlenség fölé, függesztette ki a földet a semmiség fölött. **8 Fellegekbe zárta a vizeket, nem hasad meg a felhő alattuk. 9 Eltakarta trónusát, felhőt terjesztett ki fölötte.** 10 Határt szabott a vizeknek ott, ahol a világosság találkozik a sötétséggel. 11 Az egek oszlopai meginognak és megrendülnek fenyegetésétől. 12 Erejével fölriasztotta a tengert, értelmével széttúzta Rahabot. 13 Leheletétől kiderült az ég, kezével átdöfte a gyors kígyót. 14 Pedig ez csak a szegélye útjának, és milyen halk az a szó, amelyet meghallunk belőle! Ki tudná hát felfogni hatalmas tetteinek mennydörgő szavát?!

Jób 27

Jób folytatta beszédét, és ezt mondta: 2 Az élő Istenre mondom, aki megfosztott igazamtól, és a Mindenhatóra, aki megkeserítette lelkemet, 3 hogy amíg csak lélegzem, és Isten lehelete van bennem, 4 nem szól ajkam álnokságot, nem mond nyelvem hamisságot. 5 Távol legyen tőlem, hogy igazat adjak nektek! Míg csak meg nem halok, nem engedek feddhetetlenségemből. 6 Igazamhoz ragaszkodom, nem hagyom, egyetlen napomért sem bánt a lelkiismeret. 7 Úgy járjon ellenségem, mint a bűnös ember, és aki ellenem támad, mint az álnok. 8 Mert van-e reménye az elvetemültnek, ha véget vet neki Isten, és számon kéri tőle életét? 9 Meghallgatja-e Isten a kiáltását, amikor végszükségbe kerül? 10 Lelheti-e örömét a Mindenhatóban? Segítségül hívhatja-e bármikor az Istent? 11 Hadd tanítsalak benneteket Isten hatalmáról! Nem tartom titokban a Mindenható tervét. 12 Hiszen mindnyájan látjátok! Miért beszéltek hát hiábavalóságot? 13 Ez jut a bűnös embernek Istentől, ilyen örökséget kapnak az erőszakoskodók a Mindenhatótól: 14 Ha sok gyermeke lesz is, fegyver vár rájuk, a kenyérnek is szűkében lesznek utódaik. 15 Maradékukat dögvész viszi sírba, özvegyei nem siratják őt. 16

Ha annyi ezüstöt halmozna is fel, mint a por, és úgy rakná egymásra ruháit, mint más a vályogtéglát: 17 összehordta, de az igazak öltik majd magukra, az ezüstön pedig az ártatlanok osztoznak. 18 Háza, amelyet épített, mint a molyfészek, vagy mint a lombsátor, melyet a csósz készít. 19 Gazdagon fekszik le, de többé ezt nem teszi: mire fölnyitja szemét, már nem lesz semmije. 20 Rémület lepi meg, mint az árvíz, éjjel ragadja el a forgószelet. 21 Fölkapja a keleti szél, és ő elmegy, elragadja őt lakóhelyéről. 22 Dobálja kíméletlenül, futva menekül előle. 23 Összecsapják tenyerüket miatta, és fölszisszennek lakóhelyén.

Jób 28

Az ezüstnek megvan a bányája, az aranyak is a helye, ahol mossák. 2 A vasat a földből hozzák elő, a rezet pedig kőzetből olvasztják. 3 Véget vet az ember a sötétségnek, és végigkutatja sorra a sűrű homályban és sötétségben rejlő köveket. 4 Aknát törnek lakatlan helyen, **elfeledett tájon, ahol senki sem jár, abban függnek, himbálóznak, messze az emberektől.** 5 A föld, amelyből kenyér terem, odalent olyan, mintha tűz pusztította volna. 6 A zafir kőzetben található, az arany pedig rögöcskében. 7 Ösvényét nem ismeri a ragadozó madár, a sólyom szeme sem pillantja meg. 8 Nem járnak ott vadállatok, az oroszlán sem lépked rajta. 9 A legkeményebb követ is megmunkálja, a hegyek tövét is földúlja az ember. 10 A sziklákban folyosót hasít, és felkutatja valamennyi kincsét. 11 A beszivárgó víz útját eltömi, és napvilágra hozza, ami rejtve van. 12 De a bölcsesség hol található? Hol van az értelem lelőhelye? **GYÖNYÖRŰ KÉPEK ÉS RENDIVŰL SOK KÉRDÉS** 13 Nem ismeri értékét a halandó, nem található az élők földjén. 14 A mélység ezt mondja: Nincs bennem! A tenger ezt mondja: Nálam sincsen! 15 Nem lehet megvenni színaranyért, nem lehet árát ezüstben kimérni. 16 Nem fizethető meg Ófir aranyával, sem drága ónixszal vagy zafírral. 17 Nem ér föl vele az arany és az üveg, arany ékszerekért sem kapható cserébe. 18 Szóba sem jöhet a korall és a kristály: a bölcsesség drágább kincs az igazgyöngyöknél. 19 Nem ér föl vele az etióp topáz, színaranyal sem lehet megfizetni. 20 Honnan jön tehát a bölcsesség? Hol van az értelem lelőhelye? 21 Rejtve van minden élő szeme előtt, az ég madarai elől is el van takarva. 22 Az enyészet helye és a halál így szól: **Csak hírért hallottuk fülünkkel.** 23 Isten ismeri az ahhoz vezető utat, ő tudja annak lelőhelyét. 24 Mert ő ellát a föld pereméig, mindent lát az ég alatt. 25 Amikor megszabta a szél erejét, és megállapította a vizek mértékét, 26 megszabta az eső rendjét és a mennydörgő viharfelhő útját, 27 akkor megtekintette és számba vette, elkészítette és megvizsgálta a bölcsességet. 28 Az embernek pedig ezt mondta: Íme, az Úr félelme a bölcsesség, és a rossz elkerülése az értelem.

Jób 29

1 Jób folytatta beszédét, és ezt mondta: 2 Bárcsak olyan volnék, mint amilyen hajdan, mint mikor még Isten vigyázott rám! 3 Amikor mécsese világított fejem fölött, sötétben is az ő világosságánál járhattam; 4 mint amilyen ifjúkorom idején voltam, amikor Istennel közösségben élhettem sátramban; 5 amikor még velem volt a Mindenható, és körülöttem voltak gyermekeim; 6 amikor lépteim tejszínben fürödtek, és mellettem a kősziklából is patakokban ömlött az olaj. 7 Amikor a városkapuhoz mentem, és elfoglaltam helyemet a téren, 8 ha megláttak az ifjak, hátrahúzódtak, az öregek pedig fölkeltek, és állva maradtak. 9 A vezető emberek a beszédben megálltak, és szájukra tették a kezüket. 10 A fejedelmek hangja elnémult, és nyelvük az ínyükhöz tapadt. 11 Aki csak hallott rólam, boldognak mondott, és aki csak látott, jó bizonyosságot tett rólam. 12 Mert megmentettem a segítségért kiáltó nincstelent és az árvát, akinek nem volt támasza. 13 Az elhagyatott áldása szállt rám, és az özvegy szívét felvidítottam. 14 Igazságot öltöttem magamra, jogosságom palástként és süvegként borított be engem.

RUHA szimbóluma FT KHKT, 17-19

A következőkben a „ruha” képi megjelenítésére irányítjuk figyelmünket, amely – mint látni fogjuk – megfelel „Isten igazsága” fogalmának. A ruha „izomorfizmusát” tanulmányozva láthatjuk majd be, hogy a „kérügma”, az üzenet kibontásához nincsen mindig szükségünk történeti analízisre.

Ézsaiás próféta könyvében ezt olvassuk:

„Mindnyájan olyanok lettünk, mint a tisztátalanok, minden igazságunk olyan, mint a szennyes ruha.” (64,5)

Az emberi igazságot Ézsaiás a szennyes ruhához hasonlítja. Ricoeur hosszasan fejtegeti, hogy a héber gondolkodásban milyen érzéki erővel jut kifejezésre a bűn szimbóluma a mocskban, a szennyben, a fertőzöttségben, a tisztátalanságban. Isten lényege szerint szent és tiszta, s hozzá képest bármelyik ember is szennyesnek, foltosnak tűnik. A görögök képtelenek voltak a bűnt ilyen drasztikus naturalizmussal kifejezésre juttatni.

Jób szenvedése is azt igazolja,

hogy a legmagasabb emberi igazság és bölcsesség is csak foltos ruhaként jelenhet meg Isten szentségének és igazságának vakító fényében.

„Ha hóvízzel mosakodom is meg, ha szappannal mosom is meg kezeimet: akkor is posványba mártanál engem és az én ruháim utálnának engem.” (9,30-31)

A ruha az igaz létformának a jelképe. Dávid zsoltárában ezt olvassuk:

„Papjaid öltözzenek igazságba, híveid pedig ujjongjanak.” (132,9.)

Látjuk tehát több helyen is, hogy maga az „igazság” mint „ruha” jelenik meg a bibliai metaforikus nyelvben, „Isten igazsága” pedig abban a mozgó képben, vagy verbális metaforában jut kifejezésre, hogy Isten ruhát ad az embernek. Isten igazsága ugyanis „ige”, azaz cselekedet.

Isten mindig a kezdeményező, a cselekvő és az öltöztető: ő adja „ruhája szárnyát” a mezítelen Jeruzsálemre (Ez 16,8). Isten kegyelmének megnyilvánulása a tiszta ruha ajándéka. Zakariás próféta víziójában a Sátán által vádolt Józsuá főpap „piszkos ruhában” állt az angyal előtt, de Isten levette róla a piszkos ruhát, díszes ruhába öltözteteti és turbánt tesz a fejére: „Nézd, elvettem bűnödöt és díszes ruhába öltöztetlek téged.” (3,4)

Már az Ószövetségben megjelenik az a kép, hogy a kezdeményező és az öltöztető Isten nem más mint maga a „vőlegény” és a megigazitott ember pedig a díszbe öltöztetett menyasszony.

Ennek örömét szólaltatja meg Ézsaiás:

„Örvendezvén örvendek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben, mert az üdv ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engemet körül, mint vőlegény, aki pap módon ékíti fel magát; és mint menyasszony, aki felrakja ékességeit.” (61,19)

A királyi menyegzőről szóló példázatban pedig arról szól Jézus, hogy a király kiutasítja a menyegzőről azt, akin nincsen menyegzői ruha (Mt 22,11-12). A menyegzői ruha az Isten előtti méltó állapot jelképe, s csak ennek védettségében fogad Isten bennünket a vacsorán. Ezt a ruhát ő adta Krisztus feláldozásában, s az ember csak ebben a ruhában, vagyis a Krisztusba vetett hittel válhat igazzá, csak a menyegzői ruhában jelenhet meg a király színe előtt: „a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján” (Fil 3,9). Az Istentől kapott fehér ruha Isten igazságának és a hit általi megigazulásnak a közös jelképe.

Az Istentől kapott ruhára a hitre azonban vigyázni kell: a ruha bemocskolása a hit tragikus kudarcát jelzi: „Íme, eljövök mint a tolvaj: boldog, aki vigyáz és őrzi az ő ruháját, hogy ne járjon mezítelenül és ne lássák a szégyenét. (Jel 16,15). Jelenések

könyvének hetedik fejezetében olvasunk Isten népének megpecsételéséről, a szimbolikus száznegyvennégyezer emberről:

„Akkor felele egy a Vének közül és monda nékem:

ezek, akik a fehér ruhákba vannak öltözve kik és honnét jöttek?” (7,13)

A válasz egy páratlan paradoxon: képi nyelven, érzéki erővel jeleníti meg nekünk a megváltás és a megigazultság misztériumát.

„És ezek mondák néki: Uram, Te tudod; és monda nékem: ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból és megmosták az ő ruháikat a bárány vérében.” (7,14)

Végezetül pedig a Bárány menyegzőjének a képében a menyasszonynak (Egyház) „megadatott, hogy felöltözzék fényes tiszta gyolcsba”. S mint sok más kép a Jelenések könyvében a fényes tiszta gyolcs is azonosítást nyer: „Ez a gyolcs a szentek igaz cselekedeteit jelenti” (19,8). A hittől elválaszthatatlan, az azzal összeforrott vagyis „igaz” cselekedetéről van itt szó.

Mondanivalónkat összefoglalva elmondhatjuk, hogy a Biblia érzékletes ruhaszimbóluma egyszerre jelenti Isten igazságát, mint az értünk hozott áldozatával, s egyszerre a hívő ember erre adott válaszát: hitét és cselekedetét.

Krisztusban az Isten emberi ruhát vett fel azért, hogy a Krisztusban élő emberre ezáltal isteni ruhát adhasson.

15 A vaknak szeme voltam, és lába a sántának. 16 Atyja voltam a szegényeknek, és az ismeretlen ügyét is jól megvizsgáltam. 17 Összetörtem az álnok állkapcsát, és fogai közül kihúztam a zsákmányt. 18 Azt gondoltam, hogy fészkekkel együtt halok meg, és mint a fénixmadár, sokáig élek. 19 Gyökerem a vízig nyúlik, ágaimra éjjel harmat száll. 20 Dicsőségem ifjú marad, akárcsak én, íjam is folyton megújul kezemben. 21 Figyelmesen hallgattak rám, elnémultak, ha tanácsot adtam. 22 Beszédem után nem szóltak tovább, szavam harmatként hullott rájuk. 23 Úgy vártak engem, ahogyan az esőt, ahogy tátott szájjal a tavaszi esőt lesik. 24 Ha rájuk nevettem, nemde bízni kezdtek, ha derűs volt az arcom, ők sem szomorkodtak. 25 Én döntöttem el, mikor mit tegyenek, és én ültem élükön; úgy laktam közöttük, mint a katonái közt a király, mint aki gyászolókat vigasztal. **UBI SUNT?**

Jób 30

Most azonban kinevetnek engem, akik fiatalabbak nálam, akiknek az apját annyira sem becsültem, hogy juhászkutyáim közé soroljam. 2 Mire mentem volna kezük erejével? Hiszen életerejük odalett. 3 Ínségtől és éhségtől legyengülve a kopár földet rágják a már régen elpusztult pusztaságon. 4 Vadsóskát tépnek a bokrok mellett, és rekettyegyökér a kenyerük. 5 Kiközösítik őket, és rájuk kiáltanak, mint a tolvajokra. **6 Völgyek szakadékaiban kell lakniuk, a föld és a sziklák üregeiben. 7 A bokrok között kiáltoznak, bogáncskórók alatt gyülekeznek. 8** Esztelen senkiházik, akiket korbáccsal vertek ki az országból. 9 És most ezek gúnyolódnak rajtam, és köszörülnek rajtam a nyelvüket. 10 Utálkozva húzódnak el tőlem, és nem átaltnak arcomba köpni. 11 Meglazította Isten íjamon a húrt, és megalázott engem, ezért bánnak velem zabolátlanul. 12 Jobb felől csöcselék támad rám, lábamnak gáncsot vetnek, és pusztulásom útját egyengetik. 13 Ösvényemet felszaggatják, romlásomon fáradoznak, és nincs, aki megfékezze őket. 14 Mint valami széles résen, úgy törnek ellenem: romba dőlt falak közt zúdulnak rám. 15 Rémület tört rám, és úgy űzte el méltóságomat, mint a szélvész; boldogságom eltűnt, mint a felleg. **16 Fogytán van már a lelkieróm, a nyomorúság napjai tartanak fogva. 17** Éjszaka nyilallnak csontjaimban, és kínjaim nem csillapodnak. **18 Hatalmas**

erővel kapta el ruhámat, szorosan átkarolt derekamnál fogva, 19 és belevert a sárba; hasonló lettem a porhoz és a hamuhoz. 20 Segítségért kiáltok hozzád, de te nem válaszolsz. Ott állok előtted, de észre sem veszel. 21 Kegyetlenné váltál irántam. Erős kézzel üldözöl engem. 22 Fölemelsz, és elsodorsz a széllel, szétmállasztasz a viharban. 23 Jól tudom, hogy halálba viszel, abba a házba, ahol minden élő találkozik. 24 De a roskadozó nem nyújthatja ki a kezét? Aki veszélyben van, nem kiálthat segítségért? 25 Nem sírtam-e azért, kire nehéz napok jártak? Nem volt-e lelkem szomorú a szegény miatt? 26 Bizony, jót reméltem, de rossz következett. Világosságot vártam, és sűrű homály jött. 27 Nyugtalanság tört rám, mely nem csillapodik; elértek a nyomorúság napjai, 28 feketén járok, de nem a nap hevétől. Fölkelek, és segítségért kiáltok a gyülekezetben. 29 A sakálok testvére lettem és a struccok társa. 30 Bőröm megfeketedett, és hámlik le rólam, csontom pedig ég a láz miatt. 31 Citerám gyászosan szól, sípom síró hangon.

Jób 31

Szövetséget kötöttem a szememmel, hogy ne tekintsen a szüzekre.

Kecsk Szövetséget szabtam szemeimnek; hogy nem tekintek hajadonra.

URK Szövetségre léptem a szememmel, hogy ne nézzen a lányokra

JCh habe einen Bund gemacht mit meinen augen / das ich nicht achtet auff eine Jungfraw

I made a covenant with mine eyes; why then should I think upon a maid?

2 Mi lett volna akkor osztályrészem Istentől onnan fentről, vagy örökségem a Mindenhatótól a magasságból? 3 Hiszen veszedelem vár az álnokra, szerencsétlenség a gonosztevőkre! 4 Jól láthatja utaimat Isten, és számon tarthatja minden lépésemet.

HA MONDATOK!

5 Ha hamisságban jártam, és lábam csalásra sietett, 6 mérjen meg engem hiteles mérleggel, és megtudja Isten, hogy feddhetetlen vagyok. 7 Ha lépteim a jó útról letértek, ha szívem a szememet követte, vagy kezemhez szenny tapad, 8 más egye meg, amit vettem, és ami nekem sarjadt, tépjék ki tövestül!

9 Ha szívem asszony után bolondult, és leselkedtem felebarátom ajtajánál,

10 másnak öröljön a feleségem, és mások hajoljanak rá.

IMIT

Ha szívem elesábítottatta magát asszony miatt, felebarátom ajtaján leskelődtem: 10 másnak öröljön a feleségem és mások hajoljanak reá;

KI 9 Ha asszonyért bomlott a szívem; és felebarátom ajtaján leskelkedtem: 10 feleségem másnak öröljön; és mások térdeljenek föléje

KNV

Vajon bomlott-e szívem asszony után? És leselkedtem-e barátom ajtajánál? 10 Akkor feleségem más cédája legyen, és mások hajoljanak föléje! Vajon bomlott-e szívem asszony után?

SZIT

9 Ha hagytam, hogy szívemet asszony behálózza, és ha leskelődtem más ember ajtaján, 10 akkor feleségem hadd öröljön ?? másnak, s hajoljanak fölé idegen emberek!

LUTH

HAT sich mein hertz lassen reitzen zum Weibe / vnd habe an meines Neheften thür gelauret. 10 So müffe mein Weib von einem andern geschendet werden / vnd andere müffen sie beschlaffen.

KJV

If mine heart have been deceived by a woman, or if I have laid wait at my neighbour's door; 10 Then let my wife grind unto another, and let others bow down upon her.

11 Mert fajtalan dolog ez, és bírák elé való bűn. 12 Olyan tűz ez, amely az enyészet helyéig leér, és minden jövedelmemet gyökerestül pusztítja el. 13 **Ha** semmibe vettem szolgálóm vagy szolgálóleányom igazát, amikor vitájuk támadt velem, 14 mitévő lennék, **ha** rám támadna Isten, mit felelnék neki, ha számon kérné? 15 Nem az alkotta-e őt is, aki engem az anyaméhben? Nem ugyanaz formált-e bennünket az anyaölből? 16 **Ha** megtagadtam a nincstelének kívánságát, és az özvegy szemeit epedni engedtem, 17 **ha** falatomat egymagam ettem meg, és az árva nem evett belőle, 18 akit ifjúságom óta apjaként neveltem, és úgy vezetgettem, mint aki anyám méhéből való, 19 **ha** elnéztem, hogy az elesett ruhátlan, és a szegénynek nincs takarója, 20 **ha** nem áldhatott engem, mert dereka juhaim gyapjától fölmelegedett, 21 **ha** az árva vagyónára rátettem kezemet, mert láttam, hogy a kapuban segítségemre vannak, 22 akkor essék le vállam a lapockámról, törjön le tőből a karom! 23 Hiszen rettegtem Isten csapásától, és fenségét nem bírom elviselni. 24 **Ha** reménységemet aranyba vettem, és azt gondoltam, hogy csak a színaranyban bízhatom, 25 **ha** annak örültem, milyen gazdag vagyok, és mennyi mindent tudtam szerezni magamnak, 26 **ha** néztem a napvilágot, hogyan ragyog, és a holdat, hogy milyen pompával halad, 27 **ha** csak titokban is olyan bolondságot tettem, hogy csókot hintettem feléjük kezemmel, 28 ez is bírák elé való bűn volna, mert megtagadtam volna az Istent odafönt. 29 Nem örültem gyűlölőm vesztének, nem ujjongtam, ha baj érte, 30 nem szoktam számmal vétkezni, átkot kérve valakire. 31 Nem mondhatták sátram vendégei, hogy valaki nem lakott jól nálam hússal. 32 Nem hált jövevény az utcán, ajtómat kitártam az átutazó előtt. 33 **Ha** emberi módon eltitkoltam vétkeim, keblemben rejtve bűnömet, 34 bizony, akkor tarthatnék a nagy tömegtől, retteghetnék a nemzetségek megvetésétől, hallgatnék, és az ajtón sem lépnek ki. **35 Bárcsak meghallgatna valaki! Íme, ez a végszóm: Válaszoljon a Mindenható, írjon vádiratot, mint vádlóm! 36 Bizony, én azt a vállamra venném, és a fejemre kötném, mint koronát. 37 Lépteim számát is megmondanám neki, mint egy fejedelem, úgy járulnék elé. 38 Ha a termőföldem ellenem kiáltott, és barázdái együtt siránkoztak, 39 ha termését fizetség nélkül ettem, vagy művelőit agyonhajszoltam: 40 tövis teremjen búza helyett, és gyom árpa helyett! Itt végződnek Jób beszédei.**

Jób 32

Ez a három férfi nem válaszolt többé Jóbna, mivel ő igaznak tartotta magát. 2 Akkor haragra gerjedt a Búzból, Rám nemzetségéből való **Elíhú**, Barakél fia. Megharagudott Jóbra, amiért igaznak tartotta magát Istennel szemben. 3 De a három barátjára is megharagudott, mert nem találták meg a kellő választ, hogy bűnösnek nyilváníthassák Jóbna. 4 Elíhú azonban várt a Jóbhoz szóló beszédével, mert azok idősebbek voltak nála. 5 De amikor látta Elíhú, hogy a három férfi nem tud már mit felelni, akkor megharagudott. 6 Megszólalt hát a Búzból való Elíhú, Barakél fia, és ezt mondta: Én még fiatal vagyok, ti pedig öregek. Ezért hátrahúzódtam, és féltem elmondani nektek, amit tudok. 7 Azt gondoltam: beszéljenek a korosabbak, adják tudtul a bölcsességet az idősebbek. 8 De csak a lélek az a halandóban, a Mindenható lehelete, ami értelmessé teszi. 9 Nem az idősek a bölcssek, és nem a vének értenek az ítélethez. 10 Ezért azt mondom, hallgass rám, hadd mondjam el én is, amit tudok. 11 Én kivártam, amíg beszéltek, figyeltem, amíg okoskodtatok, amíg kerestétek a megfelelő szavakat. 12 Figyelmesen hallgattalak titeket, de senki sem tudta Jóbna megcáfolni, egyikőtök sem felelt meg mondásaira. 13 Ne mondjátok: Olyan bölcsességre bukkantunk, melyet csak Isten győzhet le, ember nem. 14 Nem hozzám intézte szavait, ezért nem a ti mondásaitokkal felelek neki. 15

Megrettentek, nem válaszoltak többé. Cserbenhagyták őket a szavak. 16 Vártam, de ők nem beszéltek. Megálltak, és nem szóltak többet. 17 **Hadd mondjam hát el én is a magamét, hadd mondjam el én is, amit tudok!** 18 **Mert tele vagyok szavakkal, szorongat belülről a lélek.** 19 **Olyan már a bensőm, mint a lezárt újbor, széthasad, mint erjedő musttól a tömlő.** 20 **Beszélek tehát, hogy levegőhöz jussak. Megnyitom számat, és válaszolok.** 21 **Nem leszek elfogult sem erre, sem arra, senkinek nem fogok hízelegni.** 22 Nem is értek én a hízelgéshez, meg el is ragadna gyorsan az Alkotóm.

Jób 33

Halld meg ezért, Jób, az én szavaimat, figyelj minden beszédemre! 2 Most már kinyitom a **számat, nyelvem hegyén a szó.** 3 **Őszinte szívvel szólok, és tudós ajkam tisztán beszél.** 4 Engem Isten Lelke alkotott, a Mindenható lehelete éltet. 5 Felelj meg nekem, ha tudsz, készülj, és állj ki ellenem! 6 Lásd, én is olyan vagyok Isten előtt, mint te: agyagból formáltak engem is. 7 Ne félj és ne ijedj meg tőlem, nem akarlak erőszakkal kényszeríteni. 8 Te azt mondtad fülem hallatára, és én hallottam hangos szavaidat: 9 „Tiszta vagyok, vétség nélkül, ártatlan vagyok, nincs bűnöm, 10 Isten mégis talál bennem kivetnivalót, ellenségének tekint engem, 11 béklyót tett a lábamra, szemmel tartja minden ösvényemet.” 12 Erre azt felelem, **hogy nincsen igazad, mert nagyobb az Isten a halandó embernél.** 13 **Miért vádoltad azzal, hogy egyetlen szóra sem felel?** 14 **Hiszen szól az Isten így is meg úgy is, de az emberek nem törődnek vele.** 15 **Álomban, éjszakai látomásban, amikor mély álomba merül az ember, vagy a fekvőhelyén szendereg,** 16 akkor ad kijelentést az embernek, és intelmeit pecsétjével hitelesíti. 17 Így téríti el az embert a rossz cselekedettől, és így óvja meg őt a kevélységtől. 18 Így akarja lelkét megóvni a sírtól, és életét, hogy ne döfje át fegyver. 19 Így fegyelmezi betegágyán fájdalommal és csontjainak szüntelen háborgásával. 20 Megutálatja vele az ételt, lelkével kedvenc eledelét. 21 Lesóványodik, húsa már alig látható, azelőtt nem látható csontjai kiállnak. 22 Közeledik lelke a sírgödörhöz és élete a halottakhoz. 23 Ha van mellette egy angyal a sok közül, aki közvetít feléje, és megmondja az embernek kötelességét, 24 akkor könyörül rajta Isten, és ezt mondja: Váltsd ki, hogy ne jusson a sírba, elfogadom a váltságdíjat! 25 Hadd duzzadjon teste az ifjúi erőtlől, térjen vissza ismét fiatalsága! 26 Istenhez könyörög, és ő kegyelmes lesz hozzá, megengedi, hogy arcát örvendezve nézze, és újból elfogadja a halandót igaznak. 27 Ő pedig énekben mondja el az embereknek: Vétkeztem, mert görbévé tettem az egyenest, de Isten nem eszerint fizetett meg nekem. 28 Megváltott engem, hogy ne jussak a sírba, és életem a világosságban gyönyörködhessem. 29 Mindezt kétszer-háromszor is megteszi Isten az emberrel, 30 hogy visszahozza őt a sírból, és ráragyog az élők világossága. 31 Figyelj, Jób, hallgass rám! Légy csendben, most én beszélek! 32 Ha lesz mondanivalód, válaszolj; beszélj, mert neked szeretnék igazat adni. 33 Ha pedig nem lesz, akkor hallgass rám! Légy csendben, majd én bölcsességre tanítalak.

Jób 34

Majd tovább beszélt Elíhú, és ezt mondta: 2 Hallgassatok szavaimra, bölcsek, figyeljetek rám, ti, tudósok! 3 **Mert a fül úgy vizsgálja a szavakat, ahogyan az íny kóstolja az ételt.** 4 Keressük meg együtt az igazságot, értsünk egyet abban, mi a jó. 5 Hiszen ezt mondta Jób: Igaz vagyok, de Isten megfosztott igazamtól. 6 Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem nekem van igazam! Halálos nyíl talált el, pedig nem vagyok hitszegő. 7 Melyik ember olyan, mint Jób? Úgy issza a gúnyolódást, mint a vizet, 8 egy társaságban forog a gonosztevőkkel, és a bűnös emberekkel jár! 9 Mert ezt mondja: Nem használ az embernek, ha örömét leli Istenben. 10 Azért ti, okos emberek, hallgassatok rám! **Távol van Istentől a bűn, és a Mindenhatótól az álnokság.** 11 **Tettei szerint fizet az embernek: mindenki azt találja, amit keresett.** 12

Bizonyos, hogy Isten nem követ el törvényteleniséget, és a Mindenható nem ferdíti el az igazságot. **13 Ki bízta volna rá a földet, és ki adta át neki készen a világot?** 14 Ha csak magával gondolna, visszavenné magához lelkét és leheletét, 15 egyszerre kimúlna minden élőlény, és az ember visszatérne a porba. 16 Ha elég értelmes vagy, halld meg ezt, szavaimra jól figyelj! 17 Kormányozhat-e, aki gyűlöli a törvényt? És te bűnösnek tartod az igazat, a hatalmast, 18 aki megmondja a királynak is, hogy semmirekellő, és a fejedelmeknek, hogy bűnösök, 19 aki a vezetők javára sem lesz részrehajló, és nem helyezi a gazdagot a nincstelen elé, mert mindenki az ő keze alkotása?! 20 Meghalnak hirtelen, az éjszaka közepén. Megrendülnek a népek és elenyésznek, távoznia kell a hatalmasnak is, mégpedig nem emberi erő által. 21 Mert ő szemmel tartja az ember útját, és látja minden lépését. 22 Nincs az a sötétség és az a sűrű homály, ahol elrejtőzhetnének a gonosztevők. 23 Mert nem szokta senkivel közölni előre, hogy mikor kell ítéletre megállni előtte: 24 Hatalmasokat zúz össze vizsgálgatás nélkül, és másokat állít a helyükre, 25 mert ismeri tetteiket. Egy éjjel ellenük fordul, és szétmorzsolja őket. 26 Ott bünteti meg a bűnösöket, ahol mindenki látja: 27 mert elfordultak tőle, és útjaival semmit sem törődtek. 28 Hisz miattuk száll hozzá a nincstelenek kiáltása, ő pedig meghallgatja a nyomorultak kiáltását. 29 Ha tétlen is marad, ki ítélné el? Ha el akarja rejteni arcát, ki láthatja meg? De ő örködik a népen és az embereken: 30 nem engedí uralkodni az elvetemülteket, sem azokat, akik törbe csálnák a népet. 31 De ha valaki azt mondja Istennek: Megbűnhődtem, többé nem teszek rosszat; 32 te taníts meg arra, amit én nem látok: ha álnokságot követtem el, nem teszem többé! 33 Talán büntesse meg őt is, csak mert te megvted? Most neked kell döntened, nem nekem; mit tudsz hát felelni? 34 Ezt mondják majd nekem az értelmes emberek és a bölcs férfiú, aki engem hallgat: **35 Jób beszél, de értelmetlenül, szavait nem fontolta meg.** **36 Bár sokáig tartana Jób próbatétele, mivel úgy felelt, mint az álnokok!** **37 Hiszen vétkét hűtlenséggel tetézi, gúnyolódva csapkod itt közöttünk, és egyre csak Isten ellen beszél.**

Jób 35

1 Folytatta beszédét Elíhú, és ezt mondta: 2 Jogosnak gondolod-e, ha ezt mondd: Igazam van Istennel szemben? 3 Ha így szólsz: „Mit érek velem, mi hasznom abból, ha nem vétkezem?”, 4 én megadom rá neked a választ, neked is meg a barátaidnak is. 5 Tekints az égre, és lásd meg! Nézd a fellegeket, milyen magasan vannak fölötted! 6 Ha vétkezel, mit ártasz neki? Bármennyi a bűnöd, mit tehetsz ellene? **7 Ha igaz vagy, mit adsz neki, vagy mit kap ő tőled?** 8 Csak a magadfajta embernek ártasz a bűnnel, és az ember fiának használ igazságod. 9 A sok elnyomás miatt kiáltoznak az emberek, jajgatnak a hatalmasok karja miatt. 10 De azt nem kérdik: Hol van az én teremtető Istenem, aki éneket ad számba éjszaka, 11 aki többre tanít minket, mint a föld állatait, és bölcsőbb tesz az égi madaraknál? 12 Ezért kiálthatnak a gonoszok kevélysége miatt, de ő nem válaszol. 13 Bizony a hiábavalóságot nem hallgatja meg Isten, a Mindenható figyelemre se méltatja. 14 Akkor sem, ha azt mondd, hogy nem veszed észre, előtte van ügyed, de várnod kell. **15 Mivel még nem büntetett meg eléggé haragjában, és még nem vette tudomásul, hogy mily nagy a vétek,** 16 azért tátja föl Jób hiábavalóságra a száját, és szaporítja a szót okatlanul.

Jób 36

Azután így folytatta beszédét Elíhú: 2 Légy egy kis türelemmel, majd fölvilágosítlak, mert van még mondanivalóm Istentől. 3 Messziről hozom, amit tudok, hogy kimutassam Alkotóm igazát, 4 mert beszédem valóban nem hazugság. Tökéletes tudás áll előtted. 5 Milyen hatalmas az Isten, mégsem vet meg senkit; hatalmas ő, akarata erős. 6 Nem tartja életben a bűnöst, de az elesettnek igazságot szolgáltat. 7 Nem veszi le szemét az igazról, sőt királyi trónra ülteti, örökre

fölmagasztalja. **8 Ha pedig bilincsekbe verik és a nyomorúság köteleivel tartják fogva őket, 9 ezzel tettüket adja tudtukra, és vétkeiket, mert fölfuvalkodtak.** 10 Megnyitja fülüket az intelemre, és meghagyja, hogy térjenek meg a gonoszságból. 11 Ha hallgatnak rá, és szolgálják őt, napjaikat jólétben kitöltik, és éveiket boldogságban. 12 De **ha nem hallgatnak rá, átüti őket a dárda, és kimúlnak tudatlanságuk miatt.** 13 Az elvetemült szívűek dacosak maradnak, nem kiáltanak Istenhez, ha megkötozi őket. 14 Már fiatalon meghal a lelkük, életüknek idő előtt vége, mint a paráznáknak. 15 A nyomorultat a nyomorúság által menti meg, és a sanyargatás által nyitja meg fülüket az Isten. **16 Téged is tágas helyre vezetne a nyomorúság torkából, oda, ahol nincs szorongatás, és bőven kerülne asztalodra zsíros étel.** 17 De te igaztalan ítékezéssel vagy tele, és jogosan ér utol az ítélet. 18 Csak az indulat ne ragadjon el, ha csapás ér, és ne áltasd magad nagy váltságdíjjal. 19 Eljut-e hozzá a nyomorúságból segélykiáltásod és minden erőfeszítésed? 20 Ne vágyódj arra az éjszakára, amikor népek tűnnek el a helyükről! 21 Vigyázz, ne fordulj a gonoszsághoz, ne válaszd azt a nyomorúság helyett! 22 Mily fenséges az erős Isten! Van-e hozzá fogható tanítómester? 23 Ki kérheti tőle számon, amit tesz? Ki meri azt mondani róla, hogy álnokul járt el? 24 Inkább arra gondolj, hogy magasztald tetteit, amelyekről énekelnek az emberek! 25 Minden ember reá tekint, de mint halandó, csak messziről látja. 26 Milyen magasztos az Isten! De nem ismerhetjük meg, éveinek száma kifürkészhetetlen. **27 Mert összegyűjti a vízcseppeket, a felhőből esőt szítál, 28 amelyet a fellegek árasztanak, bőségesen hullatnak az emberre. 29 Ki érti, hogyan teríti szét a viharfelhőt, miért mennydörög hajléka? 30 Világosságot áraszt maga körül, de a tenger mélyét beborítja. 31 Mert ezekkel ítélezkedik a népek fölött, de eledelt is ad bőségesen. 32 Mindkét kezét villámfény borítja, ráküldi azokat ellenfeleire. 33 Hírt ad róla a mennydörgés, a jószág is érzi közeledtét.**

Jób 37

Bizony, megremeg ettől a szívem, és ki akar ugrani helyéből. 2 Hallgassátok figyelmesen mennydörgését és a morajlást, amely szájából jön. **ELIHU CSAK ISTEN LÉNYÉRŐL BESZÉL.** 3 Az egész ég alatt szétterjeszti, villámfényét is a föld pereméig. 4 Utána mennydörgés bömböl, dörög fenséges hangon, szüntelenül hallatszik a hangja. 5 Csodás hangon mennydörög az Isten, és nagy tetteket visz véghez, amelyeket meg sem értünk. 6 Megparancsolja a hónap, hogy hulljon a földre, a záporosónek és a felhőszakadásnak, hogy zuhogjon. 7 Minden emberi kezet lefog, hadd tudja meg mindenki, hogy most ő cselekszik! 8 A vadállat is rejtekébe húzódik, és búvóhelyén tanyázik. 9 Kamrájából előjön a szélvihar, Észak csillagzata felől a hideg. 10 Isten leheletétől jég támad, a víz felszíne jégpáncéllá válik. 11 Majd nedvességgel rakja meg a felhőt, és villámain szórják a fellegek. 12 Gomolyog az körös-körül, hogy az ő irányítása szerint megtegye mindazt, amit csak parancsol az egész föld kerekiségén. 13 Egyszer büntetésül adja földjére, máskor meg szeretetből. 14 Figyelj csak ide, Jób! Állj meg, és gondold meg Isten csodáit! 15 Tudod-e, mikor rendelkezik úgy az Isten, hogy villámfénye ragyogjon a felhőn? 16 Tudod-e, miért lebegnek a fellegek, a Mindentudónak ezek a csodái? 17 Hogyan melegednek át ruháid, ha nyugton hagyja a déli szél a földet? 18 Ott voltál-e, amikor a felhőtakarót formálta, mely szilárd, mint az öntött tükör? 19 Mondd meg nekünk, mit mondjunk neki? Nem jutunk hozzá a sötétség miatt. 20 Kell-e neki jelenteni, hogy én mit beszéltem, továbbmondani, ha valaki szolt? 21 Még nem látják a napfényt, bár az ragyog a fellegek mögött, de szél támad, és kitisztul. 22 Észak felől aranyló szél támad, Isten körül félelmetes ragyogás. 23 A Mindenhatót nem tudjuk felfogni, hatalma és igazsága igen fenséges: az igazságot soha nem nyomja el. 24 Azért félik őt az emberek, mert rá sem néz azokra, akik bölcsnek tartják magukat.

Jób 38

23 A nyomorúság idejére tartogatom ezt, a harc és a háború napjára. 24 Melyik útról árad szét a világosság, a keleti szél honnan terjed ki a földre? 25 Ki ásott csatornát a felhőszakadásnak, és utat a mennydörgő viharfelhőnek, 26 hogy esőt adjon a lakatlan földre, az ember nélküli pusztaságra, 27 hogy bőven megitassa a pusztta sivatagot, és zöldellő füveket sarjasszon? 28 Ki az apja az esőnek, és ki nemzette a harmatcseppeket? 29 Kinek a méhéből származik a jég, és az égből hulló darát ki hozta világra? 30 Összesűrűsödnek a vizek, mint a kő, és befedik a mélység felszínét. 31 Össze tudod kötni a Fiastyúk szálait? A Kaszácsillag köteleit meg tudod oldani? 32 Föl tudod-e hozni a csillagképeket a maguk idejében? A Nagy Medvét fiaival együtt talán te vezeted? 33 Ismered-e az ég szabályait? Talán te adsz neki uralmat a földön? 34 El tudod juttatni hangod a felhőig, hogy vízáradat borítson el téged? 35 Tudsz-e villámokat küldeni útjukra, és mondják-e neked: Itt vagyunk? 36 Ki szabta meg bölcsen a sötét felhők rendjét, a légi tüneményekbe ki adott értelmet? 37 Ki olyan bölcs, hogy meg tudja számlálni a fellegeket, és ki tudja kiüríteni az ég tömlőit, 38 ha megkeményedik a föld, mint az öntvény, és egymáshoz tapadnak a göröngyök? 39 Tudsz-e a nőstény oroszlánnak zsákmányt ejteni, ki tudod-e elégíteni az oroszlánkölykök éhségét, 40 amikor rejtekhelyükön lapulnak, és a bokrok között leshelyükön fekszenek? 41 Ki szerez eledelt a hollónak, amikor fiókái Istenhez kiáltanak, és kóvályognak, mert nincs mit enniük?

Jób 39

Tudod-e, mikor ellik a kőszáli zerge, megfigyelted-e, mikor borjazik a szarvas? 2 Megszámoltad-e, hány hónapig vemhesek, tudod-e, mikor jön el ellésük ideje? 3 Lefekszenek, megellik borjaikat, és megszabadulnak fájdalmuktól. 4 Borjaik megerősödnek, felnőnek a mezőn, elszélednek, és nem térnek hozzájuk vissza. 5 Ki engedte szabadon a vadszamarat, ki oldozta el a zebra kötelét? 6 A pusztát rendeltem otthonává, lakóhelyévé a szikes földet. 7 Kineveti a városi sokadalmat, nem hallja a hajcsár kiáltozását. 8 A hegyeken keres magának legelőt, föl kutat mindenféle zöld növényt. 9 Hajlandó-e szolgálni neked a bivaly? Ott tölti az éjszakát jászolodnál? 10 Barázdába tudod-e fogni kötéllel a bivalyt, boronálja-e utánad a göröngyöket? 11 Bízatsz-e benne, mivel olyan erős? Rábízhatod-e a munkádat? 12 Elhiszed-e róla, hogy behordja gabonádat, és szérűdre betakarítja? 13 Vígan verdes szárnyával a strucc, pedig nem gólya szárnya és tolla az! 14 A földön hagyja tojásait, és a porban költeti ki. 15 Elfelejt, hogy ráléphetnek, és a mezei vad eltaposhatja. 16 Fiaihoz oly mostoha, mintha nem is az övéi volnának; nem retteg attól, hogy kárba vész fáradsága. 17 Mert Isten megtagadta a bölcsességet tőle, nem részesítette értelemben. 18 De ha nekirugaszkodik, nevet a lovon és annak lovasán. 19 Te adsz-e erőt a lónak, te ruházod-e fel a nyakát sörénnyel? 20 Te ugráltatod-e, mint egy szöcskét? Büszke horkantása félelmetes. 21 Kapálja a csatateret, örvend erejének, és nekirohan a fegyvernek. 22 Neveti a rettegést, nem remeg, nem fordul vissza a kard elől. 23 Csörög rajta a tegez, csillog a lándzsa és a kopja. 24 Döngve, toporogva kapálja a földet, nem marad veszteg, ha zeng a kürt szava. 25 Boldogan nyerít, ha meghallja a kürtöt, messziről megérzi a harcot, a vezérek dörgő hangját és a harci zajt. 26 A te értelmed műve az, hogy szárnyra kel az ölyv, és kiterjeszti szárnyait dél felé? 27 A te parancsodra száll-e magasban a sas, és rakja magasban a fészket? 28 Kősziklán lakik, ott tanyázik, a sziklafokon és a bérctetőn. 29 Onnan kémlel ennivaló után, messzire ellátnak szemei. 30 Fiókái vért szüröcsölgetnek, és ahol holttest van, ő is ott terem.

Jób 40

JÓB EGY RÖVID BEISMERŐ MONDATA UTÁN ISMÉT ZÁPOROZNAK A KÉRDÉSEK AZ ÚRTÓL.

Majd tovább beszélt az Úr, és ezt mondta Jóbnak: 2 Mit perlekedik a Mindenhatóval az akadékoskodó? Aki Istennel akar vitatkozni, feleljen neki! 3 Jób ekkor megszólalt, és így felelt az Úrnak: 4 Bizony, **könnyelmű voltam! Mit felelhetnék neked? Kezemet a számra teszem.** 5 Egyszer beszéltem, de ezután nem szólok, vagy ha kétszer is, többé már nem teszem. 6 De tovább beszélt a viharból Jóbhoz az Úr, és ezt mondta: 7 Övezd csak föl derekadat férfiasan! Én kérdezlek, te meg oktass engem! 8 Semmivé akarod tenni az én igazságomat? **Bűnösnek mondasz engem, hogy te lehess igaz?** 9 Van-e olyan karod, mint az Istennek? Tudsz-e olyan hangon mennydörögni, mint ő? 10 Ékesítsd föl magad fenséggel és méltósággal, öltözz ékességbe és pompába! 11 Öntsd ki dühös haragodot, láss meg minden gőgöst, és alázd meg! 12 Láss meg minden gőgöst, és igazd le, tipord el a bűnösöket, ahol csak vannak! 13 Ásd el valamennyit a föld alá, zárd el őket rejtett helyre! 14 Akkor még én is magasztallak téged, mert jobbod megsegített téged. **15 Nézd a Behemótot! Én teremtettem, akárcsak téged. Fűvet eszik, mint a marha. 16 Nézd, milyen erős a dereka, milyen kemények testén az izmok! 17 Merev a farka, mint a cédrus, combjának inai egymásba fonódnak. 18 Csontjai, mint az ércsövek, lábszárai, mint a vasrudak. 19 Isten remekműve ez! Fegyverrel is ellátta Alkotója, 20 mégis a hegyek adják táplálékát; mellette játszadozik a mező minden vadja.** 21 Lótuszbokrok alatt hever, nádas és mocsaras rejték helyen. 22 Lótuszbokrok árnyéka borul rá, körülveszik a parti fűzfák. 23 Ha árad is a folyó, nem nyugtalankodik: biztonságban van, még ha szájáig ér is a Jordán. 24 Be lehet-e fogni szemtől szembe, lehet-e karikát tenni az orrába? **25 Ki tudod-e fogni horoggal a Leviatánt, le tudod-e szorítani a nyelvét kötéllel?** 26 Tudsz-e kötelet húzni az orrába, át tudod-e fűrni kampóval az állát? 27 Fog-e sokat könyörögni neked, vagy beszél-e hozzád szelíden? 28 Köt-e veled egyezséget arra, hogy fogadd fel örökös szolgáltnak? 29 Játszadozhatsz-e vele, mint a madárral, és megkötheted-e leánykáid kedvéért? 30 Alkudozhatnak-e rajta a cimborák, osztozkodhatnak-e rajta a kereskedők? 31 Teletűzdelheted-e nyársakkal a bőrét, és a fejét halászszigonyokkal? 32 Nyúlj csak hozzá, majd nem gondolsz többé a harcra!

Jób 41

Hiszen aki ebben reménykedik, csalódik: már a puszta látványától is összeroskad. 2 Nincs olyan vakmerő, aki fölverje. Ki merne kiállni ellene? 3 **Ki szállhat szembe vele úgy, hogy sértetlenül hagyná? Minden az övé az ég alatt.** 4 Nem hallgathatom el, milyenek a tagjai, mekkora az ereje, mily szép az alakja. 5 Ki tudná lehúzni a bőrét, ki merne benyúlni két fogsora közé? 6 Szájának kapuját ki merné kitérni? Fogai között a rémület lakik. 7 Büszkén sorakoznak pikkelyei, mintha szoros pecséttel volnának lezárva. 8 Egyik a másikhoz olyan közel van, hogy még a szél sem férközhet közéjük. 9 Egymáshoz tapadnak, egybekapcsolódnak elválaszthatatlanul. 10 Tüsszentése fényt sugároz, szemei olyanok, akár a hajnalpír. 11 Szájából fáklyák jönnek elő, tüzes szikrák sziporkáznak. 12 Orrlyukaiból füst száll ki, mint valami gőzölgő forró üstből. 13 Lehelete lánggra lobbantja a faszenet, szája lángokat lövell. 14 Nyakában erő lakik, rémülten futnak szét előle. 15 Testének alsó része is kemény, mozdíthatatlan, mintha rá volna öntve. 16 **Szíve olyan kemény, mint a kő, kemény, mint az alsó malomkő.** 17 **Ha fölemelkedik, megriadnak még a hősök is, ijedtükben fejüket vesztik. 18 Ha el is találja a kard, nem árt neki, sem a lándzsa, a kopja vagy a nyíl. 19 Annnyiba veszi a vasat, mint a szalmát, a rezet, mint a korhadt fát. 20 A nyílvesszőtől nem futamodik meg, pozdorjává törnek rajta a parittyakövek. 21 Semmibe se veszi a dorongot, nevet a dárda suhogásán. 22 Hasán mintha éles cserepek lennének, mint a cséplőszán, úgy kúszik az iszapban. 23 Nyomában fortyog a mély víz, mint a fazékban, föl kavarja a tengert, mint a kenőcsöt. 24 Csillogó ösvényt hagy maga után, mintha megőszült volna a**

mély víz. **25 Nincs a földön hozzá hasonló, úgy van megalkotva, hogy semmitől se féljen.**
26 Szembenéz minden hatalmassal, ő a királya minden vadállatnak. MIND- MIND A LEVIATHAN ERŐS KÖLTŐI KÉPEKKEL.

Jób 42

Jób ekkor megszólalt, és így felelt az Úrnak:

2 Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál.

3 **Ki akarja eltakarni örök rendemet tudatlanul? – kérded. Valóban olyasmiről szoltam, amit nem érthetek: csodálatosabbak, semhogy felfoghatnám.** 4 Hallgass meg, hadd beszéljek! – kértem. Én kérdezek, te meg oktass engem! – felelted erre. 5 **Eddig még csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak.** 6 **Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban.**

7 Miután az Úr mindezeket elmondta Jóbnak, így szólt az Úr a témáni Elifázhoz: **Haragra indultam ellened és két barátod ellen, mert nem beszéltek rólam olyan helyesen, mint Jób, az én szolgám. V GYÖNGYINEK: NEMCSAK ISTEN-EMBER RELÁCIÓJÁRÓL SZÓL A BIBLIA, HANEM ARRÓL IS, HOGY KICSODA AZ ISTEN!**

Azért vegyetek hét bikát meg hét kost, menjetek el az én szolgámhoz, **Jóbbhoz, és mutassatok be égőáldozatot magatokért! Jób pedig, az én szolgám, imádkozzék értetek!** Mert csak őt vagyok hajlandó meghallgatni, hogy meg ne szégyenítselek benneteket, hiszen **nem beszéltek rólam olyan helyesen, mint az én szolgám, Jób.** 9 El is ment a témáni Elifáz, a súahi Bildád és a naamái Cófár, és aszerint jártak el, ahogyan megmondta nekik az Úr, és az Úr meghallgatta Jóbót.

10 Az Úr pedig jóra fordította Jób sorsát, miután **Jób imádkozott barátaiért,** és kétszeresen visszaadta az Úr Jóbnak mindazt, amije volt. 11 Elment hozzá minden férfi- és nőrokona, és minden régi ismerőse, és együtt étkeztek vele az otthonában. Részvétellel vigasztalták azért, hogy olyan sok bajt bocsátott rá az Úr. Adott neki mindegyik egy készíta ezüstöt és egy aranykarikát.

12 Az Úr pedig jobban megáldotta Jóbót azután, mint azelőtt. Lett neki tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer igás ökre és ezer szamara. 13 Lett még hét fia és három leánya is. 14 Első leányát Jemímának, másodikat Kecíának, harmadikat Keren-Happúknak nevezte el. 15 Országszerte nem voltak olyan szép nők, mint Jób leányai. Apjuk nekik is adott örökséget fiútestvéreikkel együtt. 16 **Ezután Jób még száznegyven évig élt, és meglátta fiait meg unokáit a negyedik nemzedékig.** 17 **Öregén halt meg Jób, az étellel betelve.**